
1
ARTEMİS
bir
ANITA BLAKE
VAMPİR
AVCISI
romanı
HasretKardeş
LAURELL K. HAMILTON
HARLEQUIN
ÖLÜM CEZASI

HARLEQUIN

ÖLÜM CEZASI

Anita'nın güçle dolup taşan dünyasına bazı davetsiz yaratıklar geldi. Üstelik öyle korkutucuydular ki, yüzlerce yıllık vampirler bile adlarını ağızlarına almaya cesaret edemiyordu.

Harlequin'den Anita'ya hediye paketi içinde bir uyarı geldi. Tam da Anita'nın bulacağı bir yere bırakılan pakette, incecik kağıtlara dikkatle sarılmış, basit, beyaz bir maske vardı. Jean-Claude'un dediğine göre, maskenin beyaz olması iyiye işaretti. Beyaz, sadece izlendikleri anlamına geliyordu.
Anita Blake'i şehrin başvampiri Jean-Claude'a ve kurtadamların Ulfric'i Richard'a bağlayan güç, hızla büyüyor ve değişiyordu. Yarattıkları gücün büyüklüğü, sonunda birilerinin ilgisini çekmişti ve bu, kimsenin isteyeceği bir ilgi değildi. Artık Jean-Claude'la Richard aynı safta yer almak zorundaydı. Nathaniel ve Micah'nın, bütün sevgilerini ve yardımlarını Anita'yla paylaşmaları gerekiyordu. Anita da çaresizce Edward'dan yardım istemek durumundaydı. Anita Blake, vampirler üzerinde etkili. Harlequin'se Anita üzerinde!

"Şehvet dolu ve nefes kesici bu kitap, altı yüz küsur sayfa boyunca doping verilmiş bir at gibi sizi sürükleyecek."
- St. Louis Post-Dispatch

"Hamilton'ın bu son kitabı, süpernatürel entrikaları ve şehvetli cinselliğiyle sadık fanlarını olağanüstü tatmin edecek."
- Publishers Weekly

bir ANITA BLAKE VAMPİR AVCISI romanı

Laurell K. Hamilton

Laurell K. Hamilton'ın gizem, büyü, korku ve romantizm temalı serisi "Anita Blake", her romanıyla *New York Times* çoksatar listesine girdi. Vampir Avcısı Anita Blake'in maceraları dünya çapında milyonlarca okuyucuya ulaştı. Hamilton, eşi, kızı, dört buldog'u ve sayısı devamlı değişen balıkları ile St. Louis, Missouri'de yaşıyor.
www.laurellkhamilton.org / www.artemisyayinlari.com sitelerinden yazar hakkında daha fazla bilgiye ulaşabilirsiniz.

HARLEQUIN

ÖLÜM CEZASI

LAURELL K. HAMILTON

İngilizceden Çeviren
Deniz Evliyagil

ARTEMİS

AB/300
ABG/115
AÇ/73
A/55

HARLEQUIN

LAURELL K. HAMILTON

Orijinal Adı: *The Harlequin*
Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez Toydemir
İngilizce Aslından Çeviren: Deniz Evliyagil
Türkçe Düzenleme: dramaRepublic
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Grafik: Karen Yardımlı

1. Basım: Ağustos 2011
ISBN: 978 - 605 - 4482 - 80 - 1
Sertifika No: 10905
Laurell K. Hamilton © 2007

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

1

Vampirlerin yüce kilisesinin, yani Ebedi Hayat Kilisesi'nin lideri Malcolm tam karşımda oturuyordu. Daha önce ofisime hiç gelmemişti. Aslında onu son gördüğümde beni kara büyü yapmakla ve bir sürtük olmakla suçlamıştı. Üyelerinden birini kilisede, kendisinin ve cemaatin gözü önünde öldürmüştüm. Öldürdüğüm vampir bir seri katildi ve onu infaz etmek için elimde mahkeme emri vardı. Yine de o emrin bizi dost yaptığını söyleyemem.

Arkama yaslandım ve Noel temalı yeni fincanımdan bir yudum kahve içtim. Bu seferkinde Noel Baba'nın kucağında oturan küçük bir kız vardı ve *iyiyi tanımla,* diyordu. İdare müdürümüz Bert'i çıldırtmak için her yıl mümkün olan en saldırgan fincanı bulmaya çabalıyordum. Gerçi bu yılki fincan benim standartlarıma göre fazla uysaldı. Böylesi,

benim için bir tür Noel geleneği haline gelmişti. Neyse, en azından Noel ruhuna uygun olarak ipek bluz üstüne kırmızı bir etek-ceket takım giyiyordum ve benim için fazla neşeliydi! Omuz askımda da yeni bir silah vardı. Bir arkadaşım, Browning Hi-Power'ımı, elime daha iyi uyan ve daha düzgün hatlı bir silahla değiştirmem için beni ikna etmeyi sonunda başarmıştı. Hi-Power'ım şimdi evdeydi, omuz askımdaysa Browning Dual Mode duruyordu. Kendimi eski silahıma ihanet ediyormuş gibi hissediyordum ama en azından hala bir Browning kızıydım.

Bir zamanlar Malcolm'un yakışıklı olduğunu düşünmüştüm ama bunu düşündüğüm sırada bana da vampir büyüsü işliyordu. Görüşümü bulandıran vampir numaraları olmayınca kemik yapısının fazla kaba olduğunu görebiliyordum. Saçları kısacık kesilmişti ama yine de kıvırcıktı. Ancak kafasını sıfıra vurdurursa kıvırcıklıktan tamamen kurtulabilirdi. Saç rengi parlak, çok parlak bir kanarya sarısıydı. Birkaç yüz sene boyunca güneş ışığından mahrum kalan sarı saçların kaderiydi bu. Mavi gözleriyle bana bakıp gülümsedi. Ve bu gülümseme, yüzüne bir anda çok hoş bir ifade kazandırdı.

Pazar sabahları yayınlanan televizyon programının başarısının sırrı da bu ifadedeydi. Büyü değildi, kendisiydi. Bunu tarif edecek daha iyi bir kelime yok, adam resmen karizmatikti. Malcolm'da vampir güçleriyle hiç alakası olmayan bir güç vardı. Yaşıyor olsaydı da insanları harekete geçiren bir lider olurdu.

Gülümsemesi yüz hatlarını yumuşatmış, ona hem zorlayıcı hem de korkutucu bir canlılık kazandırmıştı. Gerçek bir inanandı ve inananların devam ettiği bir kilisenin ba-

şındaydı. Vampir kilisesi fikri hala tüylerimi diken diken etse de ülkede en hızlı büyüyen cemaatti.

"Randevu defterimde senin adını görmek beni çok şaşırttı Malcolm," dedim sonunda.

"Buna inanırım Bayan Blake. Ben de burada olduğuma en az senin kadar şaşkınım."

"İyi, ikimiz de şaşırmışız. Peki neden buradasın?"

"Sanırım kilise üyelerimden biri için elinde infaz emri var ya da pek yakında olacak."

Yüzümü ifadesiz tutmayı başardım ama omuzlarımın gerildiğini hissedebiliyordum. Bunu gördü ve ne anlama geldiğini hemen anladı. Efendi vampirlerin gözünden pek bir şey kaçmaz. "Çok fazla üyen var Malcolm, biraz daha açık olabilir misin? Tam olarak kimden bahsediyorsun?"

"Oyun oynama Blake."

"Oyun oynamıyorum."

"Birden fazla vampirim için elinde infaz emri olduğunu ima ediyorsun. Buna inanmıyorum. Ve sen de inanmıyorsun."

Yalan söylemiyordum aslında. Cemaatinden iki vampir suç işlemişti.

"Eğer vampirlerini kendine kan yeminiyle bağlamış olsaydın doğru söylediğimi bilirdin. Çünkü o zaman kendi kurallarını onlara başka yollarla da dayatman mümkün olurdu."

"Kan yemini tam bir kontrol anlamına gelmez, Bayan Blake."

"Hayır ama en azından bir başlangıç sayılır."

Kan yemini, bir vampir grubuna yeni katılan vampirlerin geçtiği bir işlemdi. Yeni vampir, Şehir Efendisi'nin ka-

nını emerdi. Böylece Şehir Efendisi onun üzerinde daha fazla kontrole sahip olurdu ve daha aşağı düzeydeki vampirler de güç kazanırdı. Tabii eğer efendileri yeterince güçlüyse. Zayıf bir efendinin fazla bir yardımı olmazdı ama St. Louis'nin efendisi ve benim sevgilim Jean-Claude zayıf değildi. Elbette efendi vampir de kan yeminiyle daha fazla güç kazanırdı. Ne kadar güçlü bir vampirle kan yemini yapılırsa güç de o kadar artardı. Vampir güçlerinin çoğunda olduğu gibi bu da çift yönlü bir yoldu.

"Ben kimseye kendi ahlak değerlerimi dayatmak istemiyorum. Ben cemaatimin iyi olmayı seçmesini istiyorum," dedi Malcolm.

"Cemaatindekiler bir efendi vampire kan yeminiyle bağlanmadığı sürece serseri mayın gibiler, Malcolm. Sen onları sağlam kişiliğinle ve ahlakınla kontrol ediyorsun oysa vampirler, sadece korkudan ve güçten anlar."

"En az iki tane vampir aşığın var Blake. Yine de bunu nasıl söyleyebiliyorsun?"

Omuz silktim. "Belki de iki vampirle çıktığım içindir."

"Eğer Jean-Claude'un insan hizmetkarı olmak sana bunu öğrettiyse Blake, Jean-Claude'un öğrettiği şeyler çok üzücü."

"Bu şehrin, St. Louis'nin efendisi Jean-Claude, sen değilsin Malcolm. Sen ve kilisen onun iyi niyeti sayesinde kendi halinize bırakıldınız."

"Kendi halimize bırakıldık çünkü önceki Şehir Efendisi döneminde Ebedi Hayat Kilisesi çok güçlenmişti ve Jean-Claude, yönetimi tamamen ele geçirene kadar yüzlerce kişiye ulaşmıştık. Bizi dize getirecek kadar güçlü değildi."

Kahvemden bir yudum daha aldım ve ne cevap vereceğimi düşündüm. Bu konuda ona itiraz edemezdim çünkü büyük ihtimalle haklıydı. "Şu anda bulunduğumuz noktaya nasıl geldiğimizden bağımsız olarak, Malcolm, şehirde birkaç yüz vampirin var. Jean-Claude buna izin verdi çünkü onları kan yeminiyle kendine bağladığını sanıyordu. Böyle olmadığını ekim ayında öğrendik. Bunun anlamı, seninle birlikte olan vampirlerin, potansiyel güçlerinin çok çok azıyla yetindikleri. Benim buna bir itirazım yok. Kendi tercihleri. Tabii bunu bir tercih olarak görüyorlarsa. Ama kan yemini olmaması, onları dönüştüren vampir dışında hiç kimseyle aralarında mistik bir bağ yok anlamına geliyor. Bana söylendiği kadarıyla bu işi genellikle sen yapıyorsun. Gerçi kilisedeki gönüllü yardımcıların da zaman zaman üye toplamak için ikna turlarına çıkıyor."

"Kilisemizin nasıl işlediği seni ilgilendirmez."

"Hayır," dedim. "İlgilendirir."

"Bunu söylerken Jean-Claude'a mı hizmet ediyorsun yoksa bir federal görevli olarak mı konuşuyorsun?" Mavi gözlerini kıstı. "Federallerin, cemaatimi kan yeminiyle bağlayıp bağlamadığımı umursayacak kadar vampirleri bildiğini ya da anladığını zannetmiyorum."

"Kan yemini, vampirlerin, efendilerinin arkasından iş çevirme ihtimalini azaltır."

"Kan yemini, özgür iradeyi yok eder, Bayan Blake."

"Belki ama vampirlerin özgür iradeleriyle nasıl suçlar işlediğini kendi gözlerimle gördüm. İyi bir Şehir Efendisi, vampirlerinin neredeyse hiç suç işlemeyeceğini garanti edebilir."

"Onlar onun kölesi," dedi Malcolm.

Omuz silktim ve arkama yaslandım. "Buraya neyi konuşmaya geldin? İnfaz emrini mi, yoksa Jean-Claude'un kilisene verdiği süreyi mi?"

"İkisini de."

"Jean-Claude sana ve kilisene bir seçim şansı sundu Malcolm. Ya sana kan yemini edecekler ya da Jean-Claude'a. Ya da başka bir kente gidip oranın efendisine kan yemini edebilirler. Her koşulda bunu bir şekilde yapmak zorundalar."

"Bu onlara sadece kimin kölesi olacaklarını seçme hakkı verir, Bayan Blake. Bu bir seçim değil."

"Jean-Claude yeterince cömert davrandı Malcolm. Vampir kanunlarına göre seni ve tüm cemaatini öldürmeye hakkı vardı."

"Ve böyle bir katliamı devlet nasıl karşılardı ya da bir federal görevli olarak sen nasıl karşılardın, Bayan Blake?"

"Benim bir federal görevli olmamın Jean-Claude'un seçeneklerini sınırladığını mı söylüyorsun?"

"Senin aşkına değer veriyor Anita. Ve benim takipçilerimi katleden bir adamı sevemezsin."

"Bu listeye niçin kendini eklemiyorsun?"

"Sen yasal bir vampir infazcısısın Anita. Eğer insanların yasalarını çiğnersem beni kendi ellerinle öldürürsün. Vampir yasalarını çiğnediğim için Jean-Claude'un da bana aynı şeyi yapmasına kızmazsın."

"Seni öldürmesine öylece izin vereceğimi mi düşünüyorsun?"

"Eğer adil olduğuna ikna olursan beni, onun yerine senin öldüreceğini düşünüyorum."

İçimde küçük bir parça ona itiraz etmek istedi ama haklıydı. İki yıldan daha uzun süredir bu işi yapan ve ateşli si-

lahlar sınavını geçen pek çok vampir infazcısı gibi ben de yeni kanunlardan muaftım. Bizi federal görevli yapmalarının sebebi, eyaletlerarası daha hızlı hareket etmemizi sağlamak ve üzerimizde daha fazla kontrol sahibi olabilmekti. Yetkilerin artması ve insanın bir rozetinin olması harikaydı ve ne kadar denetlendiğimizden pek emin değildim. Gerçi, aynı zamanda Şehrin Efendisi'yle çıkan tek vampir infazcısı bendim tabii. Pek çokları bunu 'farklı dünyalar' olarak görürdü. İtiraf etmek gerekirse bence de öyleydi. Ama yapabileceğim bir şey yoktu.

"İtiraz etmeyecek misin?" diye sordu Malcolm.

"Jean-Claude üzerinde iyi bir etkim olduğunu mu düşünüyorsun, yoksa sana göre asıl kötü ben miyim karar veremedim."

"Bir zamanlar seni onun kurbanı olarak görüyordum Anita. Şimdi kurbanın kim olduğundan pek emin değilim."

"Alınmalı mıyım?"

Yanıt vermeden sadece bana baktı.

"Kilisende seni son gördüğümde bana şeytan dedin ve kara büyü yapmakla suçladın. Jean-Claude'un ahlaksız olduğunu ve benim de onun sürtüğü olduğumu söyledin ya da işte buna benzer bir şeyler."

"Üyelerimizden birini öldürmek istiyordun. Mahkemeye bile çıkarılmadan. Onu kilise sınırları içinde vurup öldürdün."

"O bir seri katildi. O suçlara karışan herkes için elimde infaz emri vardı."

"Yani suça karışan tüm vampirler için."

"İnsanların ve şekil-değiştiricilerin de o cinayetlere karıştığını mı ima ediyorsun?"

"Hayır ama eğer karışmış olsalardı polisin yardımıyla onları öldürmene asla izin verilmezdi."

"Şekil-değiştiriciler için de infaz emri verildiği oldu."

"Ama onlar istisnaydı Anita. Ve insanlar için asla infaz emri çıkmaz."

"Ölüm cezası diye bir şey var Malcolm."

"Mahkemeye çıktıktan ve yıllar süren duruşmalardan sonra."

"Benden ne istiyorsun Malcolm?"

"Adalet."

"Kanunlar adaletle ilgili değildir, kanun kanundur."

"O kadın iddia edilen suçu işlemedi. Tıpkı başıboş kardeşimiz Avery Seabrook'un sonunda masum çıktığı gibi." Kilise cemaatinden olup da Jean-Claude'a katılanlara 'başıboş' diyordu. Avery'nin, yani bahsettiği şu vampirin bir soyadının olması, onun yeni öldüğünü ve Amerikalı olduğunu gösteriyordu. Vampirlerin genellikle, Madonna ya da Cher gibi sadece bir adı olurdu ve her ülkede sadece bir vampir bu ismi kullanabilirdi. İsim hakkı için zamanında düellolar bile yapılırmış. Ta ki bugünlere, Amerika'ya kadar. Şimdi soyadı olan vampirlerimiz vardı.

"Avery'yi temize çıkardım. Yasal olarak böyle bir mecburiyetim yoktu."

"Hayır. Onu öldürebilir, sonra hatanı anlayabilir ve kanun koruması altında vicdanın rahat bir şekilde yaşamaya devam edebilirdin."

"Bu kanunu ben yapmadım Malcolm. Ben sadece onu uyguluyorum."

"Bu kanunu vampirler de yapmadı Anita."

"Doğru ama insanlar, diğer insanları hipnotize edip kaçırılmalarına yardım edecek hale getiremez. İnsanlar, kollarında kurbanlarıyla uçup gidemez."

"Ve böylesi, bizi katletmenizi haklı mı çıkarır?"

Yine omuz silktim. Bu tartışmayı burada bırakacaktım çünkü işimin bu kısmından ben de pek hoşlanmamaya başlamıştım. Artık vampirlerin canavar olduğunu düşünmüyordum ve bu da onları öldürmeyi zorlaştırıyordu. Bana canavarca karşı koyamadıkları zaman onları öldürmek, beni canavar olmakla karşı karşıya bırakıyordu.

"Ne yapmamı istiyorsun Malcolm? Üzerinde Sally Hunter'ın adı olan bir infaz emri var. Onun öldürülen kadının dairesinden çıktığını gören şahitler var. Kadın bir vampir saldırısında ölmüş. Bunu Jean-Claude'un vampirlerinden birinin yapmadığını biliyorum. Geriye seninkiler kalıyor." Lanet olsun, infaz emrinin yanı sıra dosyaya kadının vesikalık fotoğrafı da konmuştu. İtiraf etmeliyim ki elimde böyle bir resimle göreve gitmek, bana kendimi suikastçi gibi hissettiriyordu. Fotoğraf, doğru kişiyi avlamam için şarttı elbette!

"Bundan bu kadar emin misin?"

Gözümü kırptım. Yavaşça. Böylece, düşünmek için biraz zaman kazandım.

"Ne söylemeye çalışıyorsun Malcolm? İmalardan pek anlamam. Buraya her ne söylemek için geldinse doğrudan söyle."

"Geçen hafta kiliseme çok güçlü bir şey, çok güçlü biri geldi. Kendilerini sakladılar. Cemaatteki yeni yüzler arasında onları bulamadım. Ancak çok güçlü, inanılmaz güçlü bir şeyin orada olduğunu biliyordum." Öne doğru eğildi,

yüzündeki sakin ifade değişmeye başladı. "Onları tüm gücümü kullanarak aradığım halde bulamamam için ne kadar kuvvetli olmaları gerektiği hakkında bir fikrin var mı?"

Bunu biraz düşündüm. Malcolm bir Şehir Efendisi değildi ama şehirdeki en güçlü beş vampirden biriydi. Eğer çok ahlaklı olmasaydı, belki sıralamada daha üstte bile olabilirdi. Bu özelliği onu bazı açılardan sınırlıyordu.

Rujuma dikkat ederek hafifçe dudaklarımı yaladım ve başımı salladım. "Orada olduklarını bilmeni özellikle mi istediler, yoksa bir tür kaza mı oldu?"

Bir an şaşkınlıkla bocaladı, sonra hemen toparlandı. Medyanın karşısında sık sık insanı oynamak zorunda kaldığı için, yaşlı vampirlerin sahip olduğu o durgun ifadeyi kaybetmeye başlıyordu. "Bilmiyorum," dedi sonunda. Sesi bile artık pürüzsüz değildi.

"Varlığını yüzüne vurarak seninle alay mı etmek istedi ya da ukalalık mı yapıyordu?"

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

Bir anda her şeyi anladım. "Buraya geldin çünkü Jean-Claude'un bunu bilmesi gerektiğini düşünüyorsun fakat cemaatinin, senin Şehir Efendisi'ni görmeye gittiğini bilmesine izin veremezdin. Senin şu özgür irade duruşunu mahvederdi."

Arkasına yaslandı, yüzündeki öfkeyi saklamak için kendiyle mücadele etti ve yenildi. Hiç hoşlanmadığı birinin önünde böyle çırpındığına bakılırsa, düşündüğümden bile daha fazla korkmuştu. Tanrım, yardım istemek için bana gelmişti. Çaresizdi.

"Ama bir federal görevli olduğum için bana gelebilir ve anlatabilirdin. Nasılsa benim bunu Jean-Claude'a söyleyeceğimi biliyordun."

"İstediğinizi düşünün, Bayan Blake."

Aniden resmileşmişti. Hedefi tam on ikiden vurmuştum. "Büyük ve kötü bir vampir kilisene sızdı. Sen onu ortaya çıkaracak kadar vampir değilsin. Bu yüzden bana geldin. Jean-Claude'a ve onun ahlaksız bulduğun gücüne ihtiyacın var. Bu yüzden en nefret ettiğin insana geldin."

Ayağa kalktı. "Buraya hiç gelmemeliydim. O şeyin ya da onların kiliseme gelmesinin üzerinden daha yirmi dört saat geçmeden Sally'nin suçlandığı o cinayet işlendi. Bunun sadece bir tesadüf olduğunu sanmıyorum."

"İkinci infaz emri konusunda yalan söylemiyordum Malcolm. Şu anda masamın çekmecesinde duruyor. Dosyada, suçlanan vampirin vesikalık fotoğrafı da var."

Tekrar oturdu. "Kimin adına?"

"Neden söyleyeyim, gidip o..." Neredeyse 'o kadını' diyecektim çünkü ikinci emir de yine bir dişi vampir içindi. Son anda çevirdim. "...onları uyarasın diye mi?"

"Cemaatimdeki herkes mükemmel değil, Bayan Blake ama şehre başka bir vampirin geldiğini ve kilise üyelerine tuzak kurduğunu düşünüyorum."

"Neden? Neden biri böyle bir şey yapsın ki?"

"Bilmiyorum."

"Jean-Claude'u ve onun vampirlerini kimse rahatsız etmedi."

"Biliyorum," dedi Malcolm.

"Cemaatindeki herkes, gerçek bir efendileri, gerçek bir kan yemini, efendileriyle aralarında mistik bir bağ olmayınca kurdun gelip onları kapmasını bekleyen kuzulara benziyor."

"Bir ay önce Jean-Claude da aynen böyle söyledi."

"Evet, söyledi."

"Önce bu şeyin, Jean-Claude'a yeni katılan vampirlerden biri olduğunu düşündüm. Avrupa'dan gelenlerden biri. Fakat öyle biri değil. Bundan çok daha güçlü... Ya da efendilerinden aldıkları işaretler üzerinden güçlerini birleştiren bir grup vampir. Böyle bir gücü daha önce sadece bir kez hissettim."

"Ne zaman?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Bundan bahsetmemiz yasak, cezası ölüm. Eğer bizimle doğrudan bağlantıya geçerlerse ancak o zaman bu konudaki sessizliğimizi bozabiliriz."

"Seninle temasa geçmişler gibi görünüyor," dedim.

Tekrar başını salladı. "Benimle ve cemaatimle oynuyorlar çünkü teknik olarak ben normal vampir kanunlarına tabi değilim. Jean-Claude, kilise cemaatinin kimseye kan yemini etmediğini Vampir Konseyi'ne rapor etti mi?"

Başımla onayladım. "Evet, bunu haber verdi."

Kocaman elleriyle yüzünü kapattı ve dizlerine doğru eğildi. Neredeyse bayılacak gibiydi. "Ben de bundan korkuyordum," diye fısıldadı.

"Dur bir dakika Malcolm, benim için fazla hızlı gidiyorsun. Jean-Claude'un Konsey'e bunu haber vermesiyle kiliseni karıştırmaya çalışan bir grup vampirin ne alakası var?"

Bana baktı ama mavi gözleri endişeyle grileşmişti. "Sana anlattıklarımı ona söyle. O anlayacaktır."

"Ama ben anlamadım."

"Jean-Claude'a kan yeminiyle ilgili kararımı bildirmek için yeni yılın ilk gününe kadar zamanım var. Jean-Claude sabırlı ve cömert davrandı ama Konsey'de böyle olmayanlar

da var. Başardığım şeyle gurur duyacaklarını ümit etmiştim. Bunun onları memnun edeceğini düşünmüştüm ama şimdi, Konsey'in özgür iradeyle kurduğum cesur yeni dünyaya henüz hazır olmamasından korkuyorum."

"Özgür irade, insanlar içindir Malcolm. Doğaüstüler dünyası kontrolle ilgili."

Tekrar ayağa kalktı. "İnfaz emrinin uygulanmasında neredeyse tam ve tek yetkili sensin Anita. Kilise üyelerimi öldürmeden önce gerçeği açığa çıkarmak için yetkini kullanacak mısın?"

Ben de ayağa kalktım. "Hiçbir garanti veremem."

"Garanti istemedim zaten. Sally ve adını vermediğin diğer kilise üyesi için çok geç olmadan önce gerçeği araştırmanı istedim sadece." İçini çekti. "Sally'yi şehir dışına kaçırmadım, diğerini neden uyarayım ki?"

"Bu kapıdan girerken Sally'nin başının belada olduğunu zaten biliyordun. Fakat diğer adamın kim olduğunu çözmende sana yardım edemem."

"Erkek mi yani?"

Ona baktım ve gözlerinin içine bakabildiğime sevindim. Vampirlerin gözlerinin içine bakamadığım günlerde, onlara sert bakışlarla karşılık vermek bayağı zor oluyordu.

Kambur durduğunu yeni fark etmiş gibi omuzlarını dikleştirdi. "Bana bu kadarını bile söylemeyeceksin, değil mi? Lütfen sana anlattıklarımı Jean-Claude'a ilet. Sana daha önce gelmeliydim. Hor gördüğüm güç ağından yardım istemekten beni alıkoyan şeyin ahlaki değerlerim olduğunu sanmıştım ama öyle değildi. Kibirim yüzündendi. Yedi ölümcül günahın ilki, kibir. Umarım kibirim, cemaatimdekilerin hayatına mal olmaz." Kapıya doğru yürüdü.

Arkasından seslendim. "Malcolm."

Döndü.

"Bu şey ne kadar acil?"

"Çok."

"Birkaç saat çok fark yaratır mı?"

Düşündü. "Belki. Neden soruyorsun?"

"Bu gece Jean-Claude'u görmeyeceğim. Onu arayıp uyarmam gerekir mi diye bilmek istedim sadece."

"Evet, onu uyarmalısın." Kaşlarını çattı. "Bu gece niye efendini görmeyeceksin Anita? Onunla birlikte yaşamıyor musun?"

"Aslına bakarsan hayır, onunla yaşamıyorum. Haftanın yarısını onun yanında geçiriyorum ama hala kendime ait bir evim."

"Bu gece yine bizden birilerini mi öldüreceksin?"

Başımı iki yana salladım.

"O zaman bizim şu diğer ölü kardeşlerimizden birini diriltecesin. Bu gece hangi ölü senin rahatını kaçırıyor Anita? Biri mirasını alabilsin ya da bir eş azıcık teselli bulsun diye hangi zombiyi ayağa dikeceksin?"

"Bu gece zombi falan yok," dedim. Zombilerle ilgili tepkisi beni gerçekten şaşırtmıştı. Vampirlerin zombilerlerle ya da hortlaklarla, işin aslı vampirler dışında herhangi bir şeyle aynı türden olduğunu kabul ettiğini daha önce hiç görmemiştim.

"Peki bu gece, efendinin kollarına atılmanı engelleyen ne?"

"Bir randevum var. Seni ilgilendiren bir şey değil."

"Ama randevun Jean-Claude'la değil. Ya da Asher'la."

Başımı iki yana salladım.

"O zaman Richard'la mı ya da Kurt Kral'la?"

Yine başımı olumsuz anlamda salladım.

"Ah buldum, Leopar Kral, Micah?"

"Yine bilemedin."

"Sorularıma cevap vermen beni şaşırtıyor."

"İşin aslı, beni de. Sanırım bana sürtük deyip durduğun için bunu senin yüzüne vurmak istiyorum."

"Neyi, sürtük olduğun gerçeğini mi?" Bunu söylerken yüzünde tek bir kas kıpırdamadı.

"Beceremeyeceğini biliyordum," dedim.

"Neyi beceremedim, Bayan Blake?"

"Benim sana yardım etmemi sağlamak için bile olsa, iyi adam rolünü uzun süre oynayamayacağını biliyordum. Seninle konuşmaya devam edersem çabucak pisleşip kabalaşacağını biliyordum."

Boynunu hafifçe bükerek bana bir baş selamı verdi. "Sana söyledim, benim büyük günahım kibir."

"Peki benim günahım ne Malcolm?"

"Sana hakaret etmemi mi istiyorsun, Bayan Blake?"

"Sadece söylediğini duymak istiyorum."

"Neden?"

"Neden olmasın?" dedim.

"Tamam, senin günahın da şehvet düşkünlüğü Bayan Blake. Tıpkı efendin ve onun tüm vampirleri gibi."

Başımı iki yana salladım ve dudaklarımın hiç de hoş olmayan bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissettim. Ben böyle gülümserken gözlerim buz gibi bakardı ve bu gülümseme genellikle çok feci çileden çıktığımı gösterirdi. "Benim günahım şehvet değil Malcolm, hiç değil."

"Peki senin günahın ne, Bayan Blake?"

"Öfke Malcolm. Benim günahım, yıkıcı gazabım."

"Seni çok öfkelendirdiğimi mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Ben daima öfkeliyim Malcolm. Sen sadece bana bunu yöneltecek bir hedef verdin."

"Kıskandığın biri var mı, Bayan Blake?"

Bunu bir an düşündüm, sonra başımı salladım. "Yok aslında, hayır."

"Tembelliği sormayacağım bile. O günahı işlemeyecek kadar çok çalıştığın ortada. Açgözlü ya da obur da değilsin. Kibirli misindir?"

"Bazen," dedim.

"O zaman öfke, şehvet düşkünlüğü ve kibir diyelim mi?"

Başımla onayladım. "Olur herhalde. Eğer skor tutuyorsak."

"Ah, biri daima skor tutar, Bayan Blake, bundan hiç şüphen olmasın."

"Ben de Hristiyanım, Malcolm."

"Cennete giremeyeceğinden endişe ettiğin oluyor mu, Bayan Blake?"

Çok tuhaf bir soruydu ama yine de cevap verdim. "Evet, bir süre endişe ettim. Ama inancım, hala hacımın parlamasına sebep oluyor. Dualarımın hala şeytani yaratıkları uzaklaştıracak gücü var. Radikal kanattaki Hristiyanlar tersine inanmak istese de Tanrı beni terk etmedi. Ben şeytanı gördüm Malcolm, gerçek şeytanı. Ve sen o değilsin."

Gülümsedi. Kibar, neredeyse utangaç bir gülümsemeydi. "Sana günah çıkarmaya ve bağışlanmaya mı geldim, Bayan Blake?"

"Sana bağışlama verecek olan kişinin ben olduğumu sanmıyorum."

"Ölmeden önce bir papazın günahlarımı dinlemesini çok isterdim, Bayan Blake ama hiçbiri yanıma bile yaklaşmaz. Benim varlığım, kutsal şeylerin alev almasına sebep olur."

"Bu doğru değil. Kutsal şeyler, sadece gerçek bir inanan paniklerse ya da onun üzerinde vampir güçleri denenirse ateş alır."

Gözlerini kıstı ve o zaman gözlerinin akmayan gözyaşlarıyla parladığını gördüm. "Bu doğru mu, Bayan Blake?"

"Kesinlikle." Tavırları, onun için korkmaya başlamama sebep oluyordu. Malcolm için korkmak istemiyordum. Endişelenecek kadar değer verdiğim yeterince insan vardı hayatımda. Bu listeye bir de Billy Graham'ın* yürüyen ölü versiyonunu eklememe gerek yoktu.

"Çok uzun bir itiraf dinlemeyi kabul edecek bir papaz tanıyor musun?"

"Olabilir. Gerçi, teknik olarak kilisenin gözünde ölü sayıldığın için sana bağışlama vermeleri mümkün mü bilmiyorum. Birçok dini cemaatle ilişkin var Malcolm, elbette içlerinden birinin lideri bunu kabul edecektir."

"Onlara sormak istemiyorum Anita. Onların benim günahlarımı bilmesini istemiyorum. Ben..." Tereddüt etti, sonra konuştu ama başladığı cümleye devam etmediğinden neredeyse emindim. "Ben bunu sessizce yapmayı tercih ederim."

"Günah çıkarma ve bağışlanma için bu acil ihtiyaç nereden çıktı peki?"

"Ben hala inançlı biriyim, Bayan Blake. Vampir olmam inanaçlarımı değiştirmedi. Günahlarımdan arınmış olarak ölmek isterim."

---

* William Franklin "Billy" Graham, Jr.: Hristiyan din adamı. Ç. N.

"Neden öleceğini düşünüyorsun?"

"Jean-Claude'a kilisemdeki yabancıdan ya da yabancılardan bahset. Günah çıkarmak için bir papaz aradığımı söyle. O anlar."

"Malcolm..."

Kapıya doğru yürümeye devam etti fakat kapıyı açmadan hemen önce durdu. "Söylediğim şeyi geri alacağım, Bayan Blake. Buraya geldiğime pişman değilim. Günler önce gelmediğime pişmanım." Hemen ardından odadan çıktı ve kapıyı arkasından yavaşça kapattı.

Tekrar yerime oturdum ve Jean-Claude'un numarasını çevirdim. Neler döndüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bir şey olmak üzereydi. Büyük bir şey. Kötü bir şey.

2

Önce Jean-Claude'un striptiz kulübü Suçlu Zevkler'i aradım. Diğer işleri yürütecek yeterince vampiri olduğu için oranın yöneticiliğine geri dönmüştü. Elbette telefonu Jean-Claude açmadı. Çalışanlardan biri telefona cevap verip bana onun sahnede olduğunu söyledi. Ona tekrar arayacağımı ve önemli olduğunu, Jean-Claude'a en kısa zamanda beni aramasını iletmesini söyledim.

Ahizeyi yerine koydum ve telefonu süzdüm. Ben birkaç kilometre ötedeki ofisimde otururken canım sevgilim ne yapıyordu acaba? Uzun, koyu renk saçlarını, mükemmel hatları olan soluk yüzünü gözümün önüne getirdim ve onu düşündüm. Onu hissedebiliyordum. Kollarında ona sıkıca yapışan kadını hissettim. Kadının öpüşü kontrolden çıkıp da kendi dudakları Jean-Claude'un sivri dişleriyle par-

çalanmasın diye onun yüzünü ellerinin arasına almıştı. Arzuyu hissettim. Kadının zihninde, Jean-Claude'un onu hemen oracıkta, sahnede, herkesin gözü önünde almasını istediğini gördüm. Hiçbir şey umrunda değildi, vampiri istiyordu, işte bu kadar.

Jean-Claude bu arzuyla, bu ihtiyaçla beslendi. Diğer vampirlerin kanla beslendiği gibi beslendi. Yarı giyinik garsonlar, kadını nazikçe Jean-Claude'dan uzaklaştırmak için geldi. Kadın haykırırken, almak isteyip de alamadığı şey için yakarırken onun masasına dönmesine yardım ettiler. Bir öpücük için para ödemişti ve bunu da almıştı ama Jean-Claude, insanın daima daha fazlasını istemesine sebep olurdu. Ve bunu benden daha iyi kimse bilemezdi.

İç gıcıklayıcı bir rüzgar gibi zihnimde konuştu. "*Ma petite,* burada ne yapıyorsun?"

"Seni düşünüyorum," diye fısıldadım boş ofise doğru. Yine de beni duydu.

Ağzının etrafına bulaşan en az iki farklı rujla gülümsedi. "Ben *ardeur*'u beslerken zihnime girdin ve buna rağmen senin *ardeur*'un içinde yükselmedi. Tecrübe kazanıyorsun."

"Evet." Boş ofiste yüksek sesle konuşmak tuhaftı, özellikle de kulüpte Jean-Claude'un etrafını saran uğultuyu duyarken. Kadınlar bir sonraki olmak için bağrışıyor, seçilmek için ellerindeki nakit paraları sallıyorlardı.

"Birkaç kişi daha seçmeliyim. Sonra konuşuruz," dedi.

"Telefonu kullan," dedim. "Ofisteyim."

Güldü ve sesi, tenimi ürperterek vücudumun alt kısmında bir kasılma yaratarak tüm bedenimde yankılandı. Ondan uzaklaştım. Yaptığı şeyin içine doğru çekilmemek için aramızdaki tüm metafiziksel bağları kapattım. Sonra

başka bir şey düşünmeye çalıştım. Ne olursa... Eğer beyzbol hakkında yeterince şey biliyor olsaydım onu düşünürdüm. Ne yazık ki beyzbol benim sporum sayılmaz. Jean-Claude kulüpte striptiz yapmıyordu ama kalabalığın cinsel enerjisiyle besleniyordu. Başka bir yüzyılda ona karabasan ya da şehvetle beslenen şeytan diyebilirlerdi. Bu düşünce neredeyse beni tekrar ona doğru itecekti ki *hukuki şeyleri düşün,* dedim kendi kendime. *Kanunları falan düşün.* Bu yüzyılda tek yapması gereken şey, kulübün en görünen yerlerine bir uyarı yazısı asmaktı. "Uyarı: Bu kulüpte vampir güçleri eğlencenin bir parçasıdır. Bunun istisnası yoktur. Bu kulübün içinde bulunmakla vampir güçlerinin sizin ya da yanınızdaki kişilerin üzerinde yasal kullanımına izin vermiş sayılırsınız."

Hukuki durumları düzenleyen yeni kanunlar, vampirlerin yapabildiği her şeye yetişemiyordu tabii. Mesela birebir zihin kontrolü yapamazdınız. Toplu hipnozda sorun yoktu çünkü toplu seanslar fazla derinleşemezdi ve tam bir ele geçirme mümkün değildi. Birebir zihin kontolüyse vampirin o kişiyi yatağından çıkıp ona gelmeye zorlayabilmesi demekti. Toplu hipnoz bu şekilde işlemiyordu. Ya da bu şekilde işlemediği düşünülüyordu en azından. Öncelikle, karşınızdaki kişiden izin almadan kan içemezdiniz. Ve seks elde etmek için vampir güçlerinizi kullanamazdınız. Ayrıca kanuna göre, vampir işyerlerine insanlar için uyarı asılması şarttı ama sonrası gayet belirsizdi. Seks için vampir güçlerinin kullanılmasıyla ilgili yasak daha geçen sene eklenmişti. Yasalar karşısında vampir gücü, tecavüz hapıyla aynı kategoride değerlendiriliyordu. Tabii, bu suçu işleyen vampirin mahkemeye çıkmak ya da hapse girmek yerine doğrudan

ölüme mahkum edilmesi dışında. Malcolm, çifte standart konusunda söylediklerinde haklıydı. Vampirler hukuk düzenine tabiydi ama diğer Amerikan vatandaşlarının sahip olduğu tüm haklara sahip değillerdi. Gerçi diğer Amerikan vatandaşları da demir parmaklıkları kökünden sökme ve insanların zihnini kontol edip hafızalarını silme gibi yeteneklerden mahrumdu. Birkaç kanlı fırardan sonra, vampirlerin hapsedilemeyecek kadar tehlikeli olduğuna karar verilmişti.

İşte böylece de benim mesleğim, yani vampir infazcılığı icat edildi. Bu işi yapan ilk kişi benmişim gibi anlaşılsın istemiyorum, değilim. Bu mesleğe ilk girenler, vampirlerin henüz yasadışı olduğu dönemde, kanunlara hesap vermek zorunda kalmadan onları gördükleri yerde katledenlerdi. Ama herhangi birini öldürmek için önce ölüm emri beklenmesi gerektiğini anlamakta güçlük çekenler kısa sürede görevden alındı. Hatta sonunda eski usul vampir avcılarından birini hapse bile attılar. Beş yıl geçmesine rağmen bugün hala hapiste. Bu da diğerlerinin mesajı almasını sağladı.

Ben eski tarz vampir avcılığının sonuna yetiştim aslında ama yasal olarak hesabını veremeyeceğim hiçbir vampiri öldürmedim.

Saatime bir göz attım. Hala eve gidip üstümü değiştirecek, Nathaniel'ı alıp filme yetişecek kadar vaktim vardı.

Telefon çaldı ve yerimden sıçradım. Tedirgin mi? Kim, ben mi? "Alo?" Bunu soru şeklinde söylemiştim.

"*Ma petite*, sorun ne?" Pürüzsüz sesi, tenimi okşayan bir el gibi telefondan süzüldü. Bu defa ses tonunda cinsel bir ima yoktu, sadece rahatlatıcıydı. Az evvel *ardeur*'u besle-

menin tam ortasındayken bunu atlamıştı ama şimdi tedirginliğimi fark etmişti.

"Malcolm beni görmeye geldi."

"Kan yeminiyle mi ilgili?"

"Hem evet hem hayır," dedim.

"Niye evet ve niye hayır *ma petite*?"

Malcolm'un bana söylediklerini ona anlattım. Konuşmanın bir yerinde, aramızdaki metafiziksel bağı kapattı. Hem de öyle sertçe ve sıkı sıkıya kapattı ki artık onu hiçbir şekilde hissedemiyordum. Normalde aramızdaki bağ sayesinde duygularımızı, düşüncelerimizi, rüyalarımızı paylaşsak da yeterince güçlü bir kalkan kullanarak birbirimizi dışarıda tutmamız da mümkündü. Ancak bunun için çaba harcamak gerekiyordu. Bu nedenle son zamanlarda sık yaptığımız bir şey değildi. Söyleyeceklerimi bitirdiğimde karşı tarafta öyle derin bir sessizlik oldu ki sormak zorunda kaldım. "Jean-Claude, hala orada mısın? Nefesini bile duyamıyorum."

"Senin de gayet iyi bildiğin gibi, ben nefes alıp vermek zorunda değilim *ma petite*."

"Öylesine söyledim," dedim.

İçini çekti ve bu ses tenimde dalgalandı. Bu defa erotikti. Bazı güçlerini üzerimde kullanabiliyordu ve pislik herif, buna rağmen hala kalkanlarının arkasındaydı. Ben kalkanlarımı bu şekilde kullandığımda birçok yeteneğime de veda etmek zorunda kalıyordum. "Kes şunu," dedim, "sesinle beni etkilemeye kalkışma. Şimdi söyle bakalım, Malcolm'un, söylerse öldürüleceği şey ne?"

"Cevabım hiç hoşuna gitmeyecek *ma petite*."

"Sen sadece söyle."

"Sana söyleyemem. Malcolm gibi ben de aynı yeminle bağlıyım. Dünyanın dört bir yanındaki tüm vampirler gibi."

"Tüm vampirler mi?"

"*Qui.*"

"Hepinizi böyle bir söz vermeye kim ya da nasıl bir şey zorlayabilir ki?" Bir an düşündüm, sonra kendi soruma kendim cevap verdim. "Vampir Konseyi elbette. Yönetim kadronuz."

"*Qui.*"

"Yani bana neler olduğuyla ilgili hiçbir şey söylemeyecek misin?"

"Söyleyemem *ma petite.*"

"Bu gerçekten çok sinir bozucu."

"Ne kadar sinir bozucu olduğu hakkında en ufak bir fikrin bile yok *ma petite.*"

"Ben senin insan hizmetkarınım. Böylesi, beni senin sır ortağın yapmaz mı?"

"Ah ama bu benim sırrım değil ki."

"Bu da ne demek, nasıl senin sırrın değil?"

"Bunun anlamı *ma petite,* bana izin verilinceye kadar seninle bu konuyu konuşamam."

"İzni nasıl alacaksın?"

"Dua et de bu soruya asla cevap vermek zorunda kalmayayım."

"Bu ne demek?"

"Şu demek, eğer bu konuda seninle açıkça konuşabiliyorsam, o zaman bizimle temasa geçilmiş demektir ve inan bana böyle bir şeyin bizimle temasa geçmesini istemeyiz."

"*Böyle bir şey* mi, yani bu şey insan değil mi?"

"Daha fazla bir şey söyleyemem."

Kalkanlarına yüklenebileceğimi biliyordum, bazen onları kırmayı başarıyordum. Ben tam bunu düşünürken aklımı okumuş gibi -ki belki de okudu- devam etti. "Lütfen *ma petite*, beni zorlama."

"Durum ne kadar kötü?"

"Çok kötü ama sanırım bizimle alakası yok. Galiba Malcolm, biz istesek de istemesek de işlediği suçlar için vampir adaletine hesap verecek."

"Yani bu şey her neyse ya da her kimse, Malcolm'u mu avlayacak?"

"Galiba. Hedefte o ve cemaati var gibi görünüyor."

"Bu şey, Malcolm'un vampirlerine tuzak kurup kirli işlerini bana ve diğer vampir infazcılarına yaptırmak istiyor olabilir mi?"

"Mümkün. Yasallaşma meselesi daha çok yeni. Vampir düzeninin bazı eski temsilcilerinin bu konuda biraz kafa karışıklığı yaşadığını biliyorum. Belki bir kısmı bunu kendi çıkarına kullanmaya karar vermiştir."

"Sadece iki ay önce, bir vampirin diğerinin üzerine bir cinayet yıkmaya çalıştığı bir davam vardı. Masum birini öldürmek istemiyorum."

"Masum vampir diye bir şey var mı gerçekten?"

"Şu radikal pislikleri bana karşı kullanma Jean-Claude."

"Biz canavarız *ma petite*. Buna inandığımı biliyorsun."

"Evet ama eski kötü günlere dönmemizi ve sezonluk av yasağı bile olmadan sizi her zaman avlamamızı da istemezsin."

"Hayır, bunu istemem." Bunu kuru bir tonla söylemişti ama sesinde bir şey vardı.

"Kendini öyle sıkı sıkı kapattın ki ne hissettiğini anlayamıyorum. Bunu sadece korktuğunda yaparsın. Gerçekten çok korktuğunda."

"Anlatmamın yasak olduğu şeyi zihnimde yakalamandan korkuyorum. Bu kuralın şakası yok. Bu sırrı zihnimden kazara bile öğrensen ikimizi de katletmelerine yeter."

"Ne bu lanet olasıca sır?"

"Anlatabileceğim her şeyi anlattım."

"Belki de bu gece seninle Lanetliler Sirki'nde kalmalıyım. Bir araya gelip herhangi bir saldırıya karşı hazırlık yapacak mıyız?"

Yine bir süre sessizliğe gömüldü, sonunda cevap verdi. "Hayır, hayır."

"Bundan pek emin değil gibisin."

"Bu gece birlikte uyumamızın çok kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum *ma petite*. Seks ve uyku sırasında korunma kalkanları düşüyor. Bilmeni göze alamayacağım bir şey öğrenebilirsin."

"Bu mesele çözülünceye kadar görüşmeyeceğimizi mi söylüyorsun?"

"Hayır, hayır *ma petite*. Fakat bu gece olmaz. Durumu gözden geçireceğim ve yarın akşama kadar bir hareket planına karar vermiş olurum."

"Hareket planı mı? İhtimaller neler?"

"Söylemeye cesaret edemem."

"Lanet olsun Jean-Claude, konuş benimle."

Biraz kızmıştım ama midemdeki kasılmanın asıl sebebi korkuydu.

"Eğer her şey yolunda giderse, bu sırrı asla öğrenmen gerekmeyecek."

"Ama bu şey, Malcolm'u öldürmek ve kilisesini yıkmak için Konsey'in gönderdiği bir şey, öyle mi?"

"Buna cevap verememem."

"Vermezsin yani."

"Hayır *ma petite*... veremem. Olanların, vampir kanunlarını bahane ederek bizi yok etmek isteyen düşmanlarımızın bir oyunu olabileceği hiç aklına gelmiyor mu?"

Birden üşüdüm. "Hayır. Bu hiç aklıma gelmemişti."

"Bunu düşün *ma petite*."

"Yani buraya bir şey yolladılar ve sen eğer bana bunu anlatırsan o şey ya da onlar bizi öldürebilsin diye. Konsey'den birilerinin, ikimizin metafiziksel olarak çok güçlü bir şekilde bağlı olduğumuz için birbirimizden sır saklayamayacağımıza bel bağladığını mı düşünüyorsun? Ve eğer ben ne olduğunu anlarsam sadece Malcolm'u değil, bizi de öldürecekler."

"Bu sadece bir düşünce."

"Çok dolambaçlı ve sinsice, hatta alçakça bir düşünce."

"Vampirler çok karmaşıktır *ma petite*. Alçaklığa ve sinsiliğe gelince, onlar bunun akıllıca olduğunu düşünür."

"Ne isterlerse düşünsünler, bu yine de çok ödlekçe."

"Ah, hayır *ma petite*. Konsey'den herhangi birinin doğrudan, tüm gücüyle bana meydan okumasını hiç istemeyiz. Bu daha kötü olurdu."

"Peki şimdi ne olacak? Nathaniel'la randevuma gideceğim ve aramızda bu konuşma hiç geçmemiş gibi mi davranacağım?"

"Evet, öyle bir şey..."

"Şehre büyük ve kötü bir şey geldiğini bilmiyormuş gibi yapamam."

"Eğer bizi avlamaya gelmediyse şükret ve onunla uğraşma. Sana yalvarıyorum Anita, sevdiğin herkesin hatırı için bu bulmacanın cevabını bulmaya çalışma." Bana ilk adımla seslenmişti. Bu hiç hayra alamet değildi.

"İstesem de hiçbir şey olmuyormuş gibi yapmayı beceremem Jean-Claude. Bana normalden daha dikkatli olmamı söylemeyecek misin?"

"Sen daima dikkatlisin *ma petite*. Kötü herhangi bir şeyin seni hazırlıksız yakalamasından hiç endişe etmedim. Bana en cazip gelen yanlarında biri, daima kendi başının çaresine bakabiliyor olman."

"Seni ve Malcolm'u bu kadar korkutan şeye karşı bile mi?"

"Sana güveniyorum *ma petite*, sen de bana güveniyor musun?"

Hileli bir soruydu ama sonunda cevap verdim. "Evet."

"Sesin çok emin gelmiyor."

"Sana güveniyorum ama sırlardan hoşlanmıyorum ve Konsey'e de hiç güvenmiyorum. Büyük ihtimalle masum olan bir vampir için elimde infaz emri var. Yarına kadar ikinci bir infaz emri daha gelecek. Her iki vampir de Ebedi Hayat Kilisesi'nden. Malcolm'la aynı fikirleri paylaşmıyor olabilirim ama üyeleri genellikle cinayetten uzak durur. Eğer bu hafta Malcolm'un kilisesinden üçüncü bir kişi için daha infaz emri alırsam o zaman bu kesinlikle bir tuzak. Ve kanun, bana fazla hareket alanı tanımıyor Jean-Claude."

"Aslına bakarsan kanun sana gayet geniş bir hareket alanı veriyor *ma petite*."

"Evet, öyle. Ama infaz emrini zamanında yerine getirmezsem üstlerimin sorularına cevap vermek zorunda ka-

labilirim. Artık bir federal görevliyim. Ne zaman isterlerse beni azarlayabilir, hareketlerimin hesabını sorabilirler."

"Şu ana kadar yenilerden birine böyle bir şey yaptılar mı?"

"Henüz değil fakat elimde infaz emri varsa ve aynı tür cinayetler işlenmeye devam ederse Sally Hunter'ı neden öldürmediğimi açıklamam gerekir. Ve insanlar ölmeye devam ederken, *Bu bir sır,* dememi hiçbir polis cevap olarak kabul etmez."

"Kaç insan öldü?"

"Her infaz emri için bir tane. Ama infazları ertelersem, ne olduğu muamma olan şu şey, şiddetin dozunu artırıp beni zorlamaz mı?"

"Muhtemelen."

"Muhtemelen," diye tekrar ettim.

"*Qui.*"

"Biliyorsun, işler hızla boka sarabilir."

"İnfaz emrini iptal ettirmek için geçmişte kendi takdir yetkini kullandığın oldu. Avery'mizi böyle kurtardın."

"O *bizim Avery'miz* değil."

"Senin olurdu, eğer ona izin verseydin." Sesi donuklaşmıştı.

"Avery Seabrook'u kıskanıyor musun? En fazla iki yıllık bir ölü."

"Kastettiğin anlamda kıskanmıyorum."

"Hangi anlamda kıskanıyorsun peki?"

"Kan yemini ederken benim kanımı içti *ma petite* ama gözü benim üzerimde değil. Onun efendisi olmam gerekirdi ama ona, sen ve ben aynı anda birbirine tamamen zıt iki şey emretsek bu yarışmayı kazanacağımdan emin değilim."

"Benim, onun üzerindeki etkimin daha kuvvetli olduğunu mu söylüyorsun?"

"Böyle bir ihtimal olduğunu söylüyorum."

Susma sırası bendeydi. Ben bir nekromansırdım. Sadece bir zombi animatörü değil, gerçek bir nekromansır. Ölüleri kontrol etme gücüm zombilerle sınırlı değildi. Hala sınırlarımı anlamaya çalışıyorduk.

"Malcolm, hangimizin kurban olduğunu artık bilmediğini söyledi."

"Bir sürü aptalca şey yapar ama aptal değildir."

"Bunu anladım galiba," dedim.

"O zaman şimdi daha açık konuşacağım. Nathaniel'la randevuna git, onunla *yıldönümümsünüzü* kutlayın. Bu bizim savaşımız değil, henüz değil ve belki de asla olmayacak. Bunu bizim savaşımız haline getirme çünkü bunun sonu, tüm sevdiklerimizin ölümüne kadar gidebilir."

"Ah, çok teşekkürler. Bu iç açıcı sözler sayesinde şimdi gönül rahatlığıyla sinemaya gidip eğlenebilirim." İşin aslı, bu geceki randevu bana biraz aptalca geliyordu. Nathaniel yıldönümümüzü kutlamak istemişti. Sorun şu ki, ilişkimizin ne zaman arkadaşlıktan çıkıp onun ötesine geçtiğine bir türlü karar verememiştik. Böylece o bir tarih seçmiş ve buna *yıldönümümsü* adını takmıştı. Eğer bu kadar utangaç olmasam ilk defa cinsel ilişkiye girdiğimiz tarihi yıldönümü olarak seçerdim. Ama neden bu tarihi seçtiğimi arkadaşlarımıza nasıl açıklayacağımı bilememiştim.

Jean-Claude içini çekti ve erotik olmaktan çok bezmiş gibiydi. "Bu gece sizin şu yıldönümümsünün iyi geçmesini istiyorum *ma petite*. Sadece senin ve Nathaniel'ın iyiliği için de değil. Eğer Nathaniel senin romantizme direnci-

ni kırabilirse o zaman geri kalanımız da seninle özel günler kutlama şansına erişebilir diye."

"Peki yıldönümü olarak sen hangi tarihi seçerdin?" diye sordum alaycı bir sesle.

"İlk seviştiğimiz geceyi çünkü ilk defa o gece kendine resmen beni sevme izni verdin."

"Kahretsin, bu konuyu düşünmüşsün."

"Duygular seni neden bu kadar rahatsız ediyor *ma petite*?"

Cevap vermek isterdim ama veremedim. Doğruyu söylemek gerekirse cevaptan emin değildim. "Bilmiyorum ve bu kadar gıcık biri olduğum için çok üzgünüm. Senin ve diğerlerinin yapmak istediğiniz romantik jestleri yapmanıza izin vermediğim için üzgünüm. Bana aşık olmak bu kadar zor olduğu için üzgünüm."

"Şimdi de kendine haksızlık ediyorsun."

"Korkuyorum, öfkeliyim ve yorgunum. Seninle kavga etmek istemiyorum çünkü senin bir suçun yok. Fakat şu son söylediğin şey yüzünden bu gece Nathaniel'la randevumu iptal edebileceğimi sanmıyorum." Bunu bir an düşündüm. "Seni pislik, bunu bilerek yaptın. Bu gece Nathaniel'la çıkayım diye beni ustaca idare ettin."

"Olabilir. Ama sen onun ilk gerçek kız arkadaşısın ve o daha yirmi yaşında. Bu gece onun için çok önemli."

"Benimle o çıkacak, sen değil."

"*Qui ama* hayatındaki tüm erkekler mutlu olursa sen daha mutlu olursun ve bu da benim hayatımı kolaylaştırır."

Söylediği beni güldürdü. "Pislik."

"Ve yalan söylemiyordum *ma petite*. Bana geldiğin o geceyi her yıl kutlamak çok hoşuma gider. Ama mütevazı bir

kutlama için ilk girişimin başarısızlığa uğrarsa, daha büyük ve romantik jestler asla gerçekleşmez. Ben onların gerçekleşmesini istiyorum."

İçimi çektim ve başımı ahizeye yasladım. Onun, "*Ma petite, ma petite*, orada mısın?" diye seslendiğini duydum.

Ahizeyi tekrar ağzıma götürüp "Buradayım," dedim. "Pek memnun sayılmam ama buradayım. Randevuya gideceğim. Gerçi üstümü değiştirecek vaktim kalmadı."

"Nathaniel'ın senin bu yıldönümümsüye gitmeni, kıyafetinden daha fazla umursayacağına eminim."

"Bunu söyleyen sen misin? Beni sık sık fetiş giysilerle donatıyorsun."

"İstediğim kadar sık değil." Ben daha buna uygun bir karşılık düşünemeden, "*Je t'aime*," dedi ve telefonu kapattı. Fransızca, 'seni seviyorum' demek. Hazır kazançlı durumdayken, kaçmıştı...

3

Eve uğrayamayacak kadar geç kalmıştım. Telefon açtım ve Nathaniel benimle sinemada buluşmayı kabul etti. Sesinde en ufak bir sitem ya da şikayet yoktu. Bunu bahane olarak kullanıp kutlamayı iptal ederim diye şikayet etmeye çekiniyordu sanırım. Muhtemelen de haklıydı. Son saydığımda altı erkekle çıkıyordum. Aynı anda bu kadar çok erkekle çıkarsanız yıldönümü kutlamak biraz ikiyüzlü görünüyordu. Yani yıldönümünün, özel biriyle yaptığınız bir şey olması gerekmez miydi? Ben hala bu kadar çok erkekle çıkmayı sindirebilmiş değildim. Ben hala, eğer altı adam seçmişseniz aralarından hiçbiri sizin için özel değildir fikrinden kurtulamıyordum. Ben hala altısının birden özel olabileceği fikriyle cebelleşiyordum. Yalnızken, yanımda hiçbiri yokken, bazen kendimi çok rahatsız ve aptal hissediyordum. Nathaniel'ı kapının hemen iç

tarafında beni beklerken gördüğüm anda da kendimi aptal ve huysuz hissettim.

Boyu şimdi bir yetmişti. Geçen ay bir santim uzamıştı. Yirmi yaşında -baharda yirmi bir olacaktı- omuzları genişlemiş, pek çok erkeğin daha genç yaşlarında sahip olduğu bir vücut yapısına kavuşmuştu. İşin aslı, son dönemde kulüp kapılarında bana ondan daha fazla kimlik soruluyordu. Böylesi beni biraz rahatsız ediyor, onu eğlendiriyordu. Fakat durup ona bakmama sebep olan boyu değildi.

Koşuşturan cuma kalabalığının ortasında öylece kalakaldım ve o birkaç dakika boyunca Jean-Claude'u ve Malcolm'u bile korkutacak kadar kötü bir şeyin şehre geldiğini unuttum. Evet, Jean-Claude güvende olduğumuzu söylemişti ama yine de kalabalığın ortasında dikkatsizlik etmek hiç benim tarzım değildi.

Nathaniel deri bir trençkot giymiş ve uyumlu bir fötr şapka takmıştı. Palto ve şapka onun büyük bölümünü saklasa da bir şekilde alttaki vücudu vurgulamayı başarıyorlardı. Saklanmak ve aynı anda da ilgi merkezi olmayı istemek gibi bir şeydi. Özellikle şapka takıyordu çünkü şapkasız dışarı çıktığı zamanlarda birkaç defa yolda tanınmıştı. Suçlu Zevkler'in müşterileri onu sahne adıyla, Brandon olarak biliyordu. Saçını kapattıktan sonra bir daha böyle bir olay yaşamamıştık.

Şu anda kumral saçları sıkı bir şekilde örülmüştü, bu yüzden önden bakıldığında kısa kesilmiş gibi görünüyordu. Bu bir yanılsamaydı. Aslında saçları neredeyse bileklerine kadar iniyordu, hiç pratik değildi ama Tanrım, çok güzeldi.

Ancak benim yol ortasında dikilmeme sebep olan, tipik bir *Ah, harika görünmüyor mu?* düşüncesi değildi. Beni durduran, siyah trençkotu ve şapkasıyla, saçları tamamen örtülmüşken birdenbire gözüme tam bir yetişkin gibi görünmesiydi. Benden yedi yaş küçüktü ve radarıma girdiği ilk zamanlarda kendimi bir parça çocuk tacizcisi gibi hissetmeme sebep olmuştu. Onu erkek arkadaş liginden uzak tutmak için bayağı uzun ve zorlu bir mücadele vermiştim fakat sonuç olarak işe yaramadı. Ve şimdi, ona bir yabancının gözüyle bakarken onu hala bir çocuk olarak gören tek kişinin kendim olduğumu anlamıştım. Ona bakarken yirmi yaşında görünmediğini fark ettim. Yirmi biri çoktan geride bırakmış gibi duruyordu.

Biri bana çarpınca olduğum yerde sıçradım. Lanet olsun, tedbiri elden bırakmıştım. Yürümeye başladım. Ben de siyah bir trençkot giymiştim ama şapkam yoktu. Sadece çok soğuk havalarda şapka takardım ve Noel'e birkaç hafta kalmasına rağmen hava o kadar da soğuk değildi. St. Louis'de kış böyledir. Bir gün soğuk, ertesi gün en az on derece.

Trençkotumun önünü iliklememiştim, sadece kuşağı bağlıydı. Bu şekilde yeterince sıcak tutmuyordu ama en azından silahıma ulaşabiliyordum. Kışın silahlı gezmek böyle bir sürü eğlenceli tercih yapmayı gerektiriyordu.

Ben kapıdan girmeden önce beni gördü ve gülümsedi. Tüm yüzünü aydınlatan o kocaman gülümsemesiyle. Beni gördüğüne çok sevinmişti. Bense bu gülümsemenin bendeki karşılığını yüzümden uzak tutmaya çalışmakla meşguldüm. Diğer erkek arkadaşlarımdan biri benim sevilmekten nefret ettiğimi söylemişti bir keresinde. Hak-

lıydı. Bu bana kendimi çok aptal hissettiriyordu. Duygusal engelli gibi.

Şapkanın altındaki yüz, yakışıklı olamayacak kadar güzeldi. Güzeldi, yakışıklı değil. Belli ki ne kadar uzarsa uzasın, ne kadar kas yaparsa yapsın değişmeyecekti. Ama yüz hatları Jean-Claude'unkiler ya da Micah'nınkiler gibi narin değildi, onlardan daha kemikliydi, elmacık kemikleri daha çıkıktı. Yüzünü daha erkeksi yapan bir şey vardı, tam olarak ne olduğunu söyleyemediğim bir şey... Ona baktığınızda asla feminen bir şey görmüyordunuz, kesinlikle erkeksiydi. Tüm bunlar son birkaç ayda mı olmuştu? Değişimi fark etmemiş miydim, yoksa hep böyleydi de onu zayıf biri olarak görmeye kararlı olduğum için yüzünün Jean-Claude'dan ya da Micah'dan daha erkeksi olduğuna hiç dikkat etmemiş miydim? Ben hala fiziksel gücü ve büyümeyi, erkek olmakla denk mi görüyordum? Ben ha? Kesinlikle hayır.

Gülümsemesi yavaşça soldu. "Ne oldu?"

Gülümsedim ve sarılmak için uzandım. "Sana yeterince ilgi gösterip göstermediğimi merak ediyordum sadece."

O da bana sarıldı ama içten değildi. Yüzümü görebilmek için beni çabucak kendinden uzaklaştırdı. "Neden böyle dedin?"

Nihayet gözlerinin içine bakmaya cesaret ettim. Bu gece yeterince dikkatimi dağıtmıştı, bu yüzden onunla göz göze gelmekten kaçınmıştım. Sanki Nathaniel büyülü bakışları olan bir vampirmiş, ben de sıradan bir turist kadınmışım gibi. Gözleri eflatundu. Bildiğiniz leylak rengi... Tek özelliği rengi de değildi, gözleri kocaman ve çok güzeldi. Bu gözler, insanın içini acıtacak bir mükemmellikle yüzü-

nü tamamlıyordu. Fazla güzeldi. Tek söyleyebileceğim bu. Fazla güzel.

Yüzüme dokundu. "Anita, ne oldu?"

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum." Gerçekten bilmiyordum. Nathaniel'dan etkilenmiştim ama bu kadarı biraz aşırıydı, fazla gelmişti sanki. Yüzüne bakmaya devam etmemek için bakışlarımı başka tarafa çevirdim. S.ktir! Bu gece benim derdim neydi?

Öpmek için yaklaştı ama ben uzaklaştım. Öpücük beni iptal ederdi.

Kolları iki yanma düştü. Sesinde öfkenin ilk ipuçları vardı. Ki Nathaniel'ı kızdırmak zordur. "Sadece bir film Anita. Seks bile istemiyorum, sadece bir film."

Ona baktım. "Eve gidip sevişmeyi tercih ederim."

"Bu yüzden filme gelelim istedim," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Dışarıda benimle birlikte görülmekten utanıyor musun?"

"Hayır." Böyle bir soru sormak zorunda kalmasının bile beni nasıl dehşete düşürdüğü yüzümden okunuyordu.

Onun yüzüyse çok ciddiydi, incinmişti ve öfkelenmeye hazırdı. "O zaman sorun ne? Beni öpmedin bile."

Açıklamaya çalıştım. "Bir dakikalığına senden başka her şeyi unuttum."

Gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmamıştı. "Bu çok mu kötü?"

"Benim işimde evet." Söylediğimi anlamaya çalışırken onu izledim. Çok güzeldi ama artık ona aptallaşmadan bakabiliyordum. Yeni deri ceketin kokusuna doğru yaklaştım. Sonra sarıldım ve anlık bir tereddütten sonra o da bana sa-

rıldı. Yüzümü deri ceketine ve onun kokusuna gömdüm. Tatlı, temiz bir koku ve daha altta vanilya kokusu. Şimdi bu kokunun sadece bir kısmının ona ait olduğunu, şekerli kokunun birazının şampuanından, duş jelinden ve losyonundan kaynakladığını biliyordum ama aynı ürünler başka hiç kimsede böylesine çekici bir vanilya kokusuna sebep olmazdı. En iyi parfümlerin bile kokusunu değiştiren ten kimyasının hilelerinden biri.

"Salona girmeliyiz," diye fısıldadı saçlarıma doğru.

Ondan uzaklaştım ve yine kaşlarımı çatmıştım. Başımı iki yana salladım ama ifademi sadece kısmen yumuşattı. Paltomun cebine uzandım ve küçük, kadife bir kılıf çıkardım. Kılıfın içindeki gümüş haçı elime aldım. Tepkisiz, cansız duruyordu. Oysa haçı parlamış halde bulacağımı, bir vampirin zihnime girdiğini göstereceğini düşünmüştüm ancak öylece duruyordu. Masum ve dokunulmamış.

"Ne oldu Anita?" Nathaniel şimdi endişeli görünüyordu.

"Bir vampirin bana bulaştığını sandım."

"Haç parlamıyor."

"Sen enfessin Nathaniel. Ama toplum içinde dikkatimin bu derece dağılması hiç bana göre değil."

"Cici Ana yine şansını mı deniyor dersin?" diye sordu.

Cici Ana, Vampir Konseyi'nin lideri ve vampir kültürünün yaratıcısına taktığım isimdi. Benimle uğraştığı en son seferde, haç avucumda ateş almıştı ve bir doktorun onu elimden kazıması gerekmişti. Sol avucumda izi kalmıştı. İster bir kılıfın içinde olsun ister yatağımın altında, şu ana kadar haç onu benden uzak tutmayı başarmıştı.

"Bilmiyorum, belki."

"Senin psişik kalkanlarını aşabilecek pek fazla vampir yok," dedi.

Zinciri başımdan geçirdim. Gümüş, ince ipek bluzun üstünde ışıldadı.

"Teninle haç arasında yeterince kumaş olduğundan emin misin?"

"Hayır ama Cici Ana olduğunu sanmıyorum zaten."

İçini çekti ve çatılan kaşlarını düzeltmeye çalıştı. "Filmi iptal edelim mi?"

"Hayır, Jean-Claude bu gece güvende olduğumuzu söyledi."

"Tamam," dedi Nathaniel, "ama bunu söyleyiş tarzın pek hoşuma gitmedi. Yine bir bela mı var?"

"Haydi salona geçip bir yerlere oturalım da sana bildiğim kadarını anlatayım," dedim. En arka sırada iki koltuk bulmayı başardık. Böylece sırtımı duvara verebilecek ve oturduğum yerden salonun tamamını görebilecektim. Paranoyaklık etmiyordum ya da en azından her zamankinden daha paranoyak değildim. Mümkünse, daima en arka sıraya oturmak isterdim.

Tanıtımlar bitinceye kadar, bildiğim her şeyi -ki pek fazla değildi- Nathaniel'a anlattım.

"Ve Jean-Claude'un sana tüm söylediği bu kadar mı?"

"Evet."

"Çok gizemli."

"En hafif ifadeyle," dedim.

Müzik başladı, ışıklar söndü... Bir an hangi filmi izlemeye karar verdiğimizi hatırlayamadım. Nathaniel'a da sormadım çünkü incinebilirdi, üstelik de birkaç saniye sonra sorum zaten kendiliğinden cevaplanacaktı.

4

Üç saat sonra, filmin *King Kong*'un yeni versiyonu olduğunu biliyordum. Nathaniel filmi benden daha çok sevdi. Özel efektler harikaydı ama ben gorilin ölmesine çok önceden hazırlıklıydım. Haçım hiç parlamadı ve Nathaniel'dan sadece normal düzeyde büyülendim. Normal düzeyde büyülenmek derken, karanlıkta, yan yana koltuklarda oturmak çok eğlenceli ve samimiydi ama kontrolümü kaybetmeme neden olmadı demek istiyorum. Ellerimi bıraksam da biraz üzerinde dolaşsalar mı diye düşünmedim değil -ve hayatımdaki diğer erkeklerle muhtemelen bunu yapardım- ama Nathaniel'ın hiç yasağı, sınırı yoktur. Sinemada sonunu getirmek istemeyeceğim bir şey başlatabilirdim. Ayrıca, hem film izleyip hem de erkek arkadaşınıza sarkıntılık edemezsiniz. Ben beceremem en azından.

Böylesine uzun bir filmin sonunda benim yapmam gereken ilk şey tuvaleti ziyaret etmekti. Şimdi şuna cevap verin, erkekler tuvaletinde neden asla sıra olmazken kadınlar tuvaletinde daima oluyor? Sıraya geçtim ve nihayet kabine girmeyi başardım. Neyse ki temizdi.

Dışarıda sesler kayboldu, anlaşılan yalnız kalmıştım. Çıkardığım her şeyi yeniden yerine yerleştirdim. Silahı belimde değil de omuz askısında taşımanın iyi yanlarından biri onu klozete düşürme riskinizin olmamasıydı. Özellikle de pantolunun altına takılan, kemere bağlı olmayan silah kılıfları tuvalette çok riskliydi.

Artık külotlu çorapla cebelleşmediğim için memnun olarak uzun çorabı çekip jartiyere bağladım. Jartiyer gerçekten de daha rahattı. Kapıyı itip açtığımda tuvalet boştu. Lavabolara doğru ilerlerken yan tarafta duran kutuyu gördüm. Kutunun üstüne iliştirilen kağıtta ANİTA yazıyordu.

Küçük şeytan! Nathaniel bana bir hediye bırakmak için buraya nasıl girebilmişti? Eğer kadınlar tuvaletinde yakalansa bir rezalet çıkabilirdi. Ellerimi yıkayıp kuruladım, sonra kutuyu açtım. Beyaz paket kağıdı katmanları arasında bir maske buldum. Gözler dışında tüm yüzü kaplayan, beyaz bir maskeydi. Fazlasıyla sade, beyaz bir yüz bana bakıyordu. Bana neden böyle bir şey almıştı ki? Eğer deri falan gibi daha fetiş bir şey olsa seksle ilgili bazı cesur tahminlerim olabilirdi belki ama bu öyle bir maskeye benzemiyordu. Gerçi o tür maskeler konusunda uzman olduğum söylenemezdi elbette, yani belki de o işe yarayacaktı. Eğer öyleyse, bu fikri bana kabul ettirememişti. Maskelerden hoşlanmazdım ve bondaj, sado-mazo gibi şeylerden de uzaktım. İşin aslı, bu yönde eğilimlerimin olması, bundan

hoşlanmama değil, tam aksine daha fazla korkmama sebep oluyordu. Başkalarında en nefret ettiğiniz şey, kendi içinizdeki en korktuğunuz şeydir.

Ne düşündüğümü belli etmeyen, sempatik bir ifade takınmaya çalıştım ve kutuyla birlikte dışarı çıktım. Nathaniel elinde paltolarımızı ve kendi şapkasını tutarak karşı duvarda bekliyordu. İçerisi, şapka takmak için fazla sıcaktı. Beni görünce gülümsedi ve yüzünde meraklı bir ifadeyle bana doğru yürüdü.

"Biri tuvalette bunu mu unutmuş?"

Ona kutunun üstündeki isim etiketini gösterdim. "Senin bana sürpriz yapmaya çalıştığını sandım."

"Sürprizlerden nefret edersin," dedi.

Nabzım hızlandı. Çok değil, biraz. İkimizi birden duvar dibine sürükledim ki duvarı arkama alayım. Çevremizdeki insanlara bakıyordum, onları dikkatle inceliyordum ama herkes masum ya da en azından suçsuz görünüyordu. El ele çiftler, çocuklu aileler... Her şey normaldi.

"İçinde ne var?" diye sordu Nathaniel.

"Bir maske," diye fısıldadım.

"Görebilir miyim?"

Başımla onayladım.

Nathaniel kapağı kaldırıp kutunun içindeki paket kağıtlarını kenara iterken ben hala mutlu sinema izleyicileri arasında şeytanı arıyordum. Bizden tarafa bakan bir çift vardı ama bunun sebebi bambaşka bir şey de olabilirdi.

"Sanki biri bir maske yapmaya başlamış ama tamamlamadan yarım bırakmış gibi," dedi.

"Evet, kabataslak..."

"Neden biri sana böyle bir şey versin ki?"

"Bunu taşıyan birini gördün mü?"

"Bu büyük bir kutu. Görmem gerekirdi," dedi Nathaniel.

"Normalden daha büyük el çantası taşıyan biri dikkatini çekti mi?"

"Bunun sığacağı kadar büyük bir çanta görmedim."

"Tam karşıda duruyordun Nathaniel. Görmeliydin."

Birbirimize baktık. "Görmedim."

"Sıçtık," dedim alçak sesle ve tam da böyle hissediyordum.

"Filme girmeden önce biri seninle kafa buldu ve tuvalete girerken de beni atlattılar," dedi.

"Bir şey mi hissettin?" diye sordum.

Bunu biraz düşündü, sonra başını salladı. "Hayır."

"İki kere sıçtık."

"Jean-Claude'u ara, şimdi," dedi.

Başımı salladım ve telefonumu çıkarabilmek için kutuyu ona uzattım. Nathaniel kutunun kapağını kapatırken ben de telefonun açılmasını bekliyordum. Bu sefer telefonunu gerçekten kendisi açtı. "Bir hediye aldım," dedim.

"Ne almış bizim kedicik?" diye sordu, önce bir merhaba bile dememiş olmama bozulmadan.

"Nathaniel'dan değil."

"Böyle bulmaca gibi konuşmak hiç sana göre değil *ma petite*."

"Bana ne olduğunu sor," dedim.

"Ne?" Şimdi sesi, çok iyi becerdiği o ifadesiz tonda çıkıyordu.

"Bir maske."

"Ne renk?"

"Şaşırmış görünmüyorsun," dedim.

"Ne renk *ma petite*?"

"Bunun bir önemi var mı?"

"Var."

"Beyaz. Ne olmuş?"

Nefesini bıraktı. Tuttuğunun bile farkında değildim. Sonraki birkaç dakika boyunca yumuşak ve ateşli bir sesle Fransızca konuştu. Nihayet sakinleşip İngilizceye döndü.

"Bu iyi haber, aynı zamanda da kötü *ma petite*. Beyaz, bizi araştırmaya geldiklerini gösteriyor. Bize zarar vermeyecekler."

Konuşurken elimle ağzımı kapattım. Birinin bu konuşmayı duymasını istemiyordum. Bir gözüm de sürekli kalabalığın üstündeydi fakat dışarı çıkamazdık. Tehlikenin boyutunu bilmeden olmazdı. Kalabalık bir yandan tehdit de olsa bir yandan da güvenli sayılırdı. Çoğu kötü adam, kalabalığın ortasında insan doğramak istemezdi. "Hangi renk, zarar verecekleri anlamına gelirdi?" diye sordum.

"Kırmızı."

"Tamam. Kim bunlar? Bu gizemli kimselerin artık bizimle temasa geçtiklerini varsayıyorum."

"Öyle oldu."

"Peki kim bunlar, ne bunlar? Ve niye 'kızılmaske' olayına giriyorlar? Niye bir mektup yazmıyor ya da telefon falan açmıyorlar?"

"Tam olarak bilmiyorum. Şehir Efendisi olarak maskeyi bana göndermeleri gerekirdi zaten."

"O zaman niye bana gönderdiler?"

"Bilmiyorum *ma petite*." Sesi öfkeliydi. Genellikle bu kadar kolay öfkelenmezdi.

"Korkuyorsun."

"Çok."

"Bu gece Lanetliler Sirki'ne geliyoruz sanırım."

"Seninle randevusu mahvolduğu için Nathaniel'dan özür dilerim ama *qui,* buraya gelmelisiniz. Konuşacak çok şey var."

"Kim bu adamlar Jean-Claude?"

"İsim sana bir şey ifade etmeyecek."

"Yine de söyle."

"Harlequin. Harlequinler."

"Harlequin. Şu Fransız soytarı gibi mi?"

"Onun yarısı kadar bile eğlenceli değil *ma petite.* Eve gelin, her şeyi anlatacağım."

"Ne kadar tehlikedeyiz?" Karşıdaki çift hala bize bakıyordu. Kadın, adamı dirseğiyle dürttü ve adam başını iki yana salladı.

"Beyaz maske bizi sadece araştıracakları anlamına geliyor. Eğer çok, gerçekten çok şanslıysak, bizimle kurdukları tek temas bu olabilir. Bizi izleyecek ve sonra gidecekler."

"Eğer tek yapacakları buysa bizi neden bundan haberdar ettiler ki?"

"Çünkü vampir kanunları böyle. Bir bölgeye gelebilir, orada birini avlayabilirler. Tıpkı senin başka eyaletteki suçlu bir vampiri avlaman gibi. Ama bir yerde birkaç geceden fazla kalacaklarsa kanun gereği Şehir Efendisi'yle temasa geçmeleri gerekir."

"Yani bu iş hala sadece Malcolm ve kilisesiyle ilgili olabilir."

"Olabilir."

"Buna inanmıyorsun."

"Öylesi fazla kolay olurdu *ma petite*. Ve Harlequin söz konusu olduğunda hiçbir şey kolay değildir."

"Kim onlar?"

"Vampirlerin sahip olduğu, polise en yakın şey. Ama aynı zamanda casuslar ve suikastçiler. Aklını kaçırdığında, Londra'nın Şehir Efendisi'ni katleden onlardı."

"Elinore ve diğer vampirler bundan hiç bahsetmedi."

"Çünkü bahsedemezlerdi."

"Efendilerini kimin öldürdüğünü söylerlerse onlar da öldürülürdü, öyle mi?"

"Evet."

"Çılgınlık bu. Hepsi biliyordu."

"Kendi aralarında, *qui*. Ama dışarıya karşı, hayır. Harlequin şehri terk ettikten sonra yine gizlilik devreye girer."

"Yani, şimdi onlardan konuşabiliriz ama onlar gittikten sonra onların adını anmak yine yasak olacak."

"*Qui*."

"Delilik bu."

"Kanun böyle."

"Bazı vampir kanunlarının çok aptalca olduğunu sana söylemiş miydim?"

"Tam olarak bu kelimelerle değil."

"İyi, şimdi söylüyorum işte."

"Eve gelin *ma petite*. Hatta en iyisi, Suçlu Zevkler'e gelin. Yanımda güvende olduğunda Harlequin'in tarihiyle ilgili sana daha fazlasını anlatacağım. Güvende olmamız gerek. Sonuçta maske beyaz. Hiçbir şey olmamış gibi davranmamızı bekliyorlar. O yüzden bu gece buradaki işimi yapmaya devam edeceğim."

"*Ardeur*'u besledin. Bu geceki işin bitmedi mi?"

"Başka gösteriler sahneleniyor, onları sunacağım. Sesime ihtiyaç var."

"Tamam. Geliyoruz."

Nathaniel fısıldadı. "Bize doğru geliyorlar."

Başımı kaldırınca bize bakan çiftin yaklaştığını gördüm. Tehlikeli görünmüyorlardı ve kesinlikle insanlardı. Telefona fısıldadım. "Tüm Harlequinler vampir mi?"

"Bildiğim kadarıyla öyle, neden?"

"Bir çift insan bize doğru geliyor."

"Bir an önce buraya gel *ma petite* ve yanında Nathaniel'ı da getir."

"Seni seviyorum," dedim.

"Ben de."

Telefonu kapattık, böylece tüm dikkatimi çifte yöneltebildim. Kadın ufak tefek ve sarışındı, hem utangaç hem de hevesli görünüyordu. Adam somurtuyordu... Ya da utanıyordu.

"Sen Brandon'sın," dedi kadın, Nathaniel'a.

Nathaniel başıyla onaylarken sahne gülümsemesini takındı. Kadını gördüğüne sevinmişti ve tüm endişesi silinmişti. Görev başındaydı.

Benim 'hazır' bir yüzüm yoktu açıkçası. Yabancı bir kadın yanımıza gelip erkek arkadaşıma böyle şeyler söylediğinde nasıl davranmam gerektiğinden pek emin değildim.

"Ama sen de sahnedeydin," dedi kadın bana dönerek. Anita Blake, vampir avcısı, ölü dirilticisi olarak tanındığım zamanlar olmuştu ama ilk kez, Suçlu Zevkler'de sahneye çıktığım o tek geceyle hatırlanıyordum.

Ben de başımla onayladım. "Bir kereliğine." Nathaniel'ın yanımda gerildiğini hissettim. Sadece evet demeliydim.

Nathaniel kendisinden utanmamdan endişe ediyordu. Hayır, ondan utanmıyordum. Bir striptizci olmasının benim için bir sakıncası yoktu ama benim olayım bu değildi. Striptizci olacak kadar teşhirci değildim.

"Greg'i benimle kulübe gelmeye zar zor ikna etmiştim ama çok hoşuna gitti, değil mi?" Hala somurtan erkek arkadaşına döndü.

Adam sonunda başıyla onayladı. Bana bakmıyordu. Kesinlikle utanıyordu. Eh, yalnız değildi. Sahnede üstümdekileri çıkarmamış olsam da o gecenin hatırlatılması hiç hoşuma gitmemişti.

"Sahnede birlikte yaptığınız şey çok erotikti," dedi kadın. "Çok şehvetliydi."

"Beğendiğinize sevindim," dedi Nathaniel. "Yarın gece yine sahnede olacağım."

Kadının yüzü neşeyle aydınladı. "Biliyorum, internet sitesinden bakmıştım. Ama sitede arkadaşın yoktu." Başıyla beni işaret etti. "Greg senin ne zaman sahneye çıkacağını merak ediyor, değil mi Greg?" Kadın bunu söylerken bana bakıyordu.

Aklımdan geçen cevap, *Balıklar ağaca çıkınca,* gibi bir şeydi ama yüksek sesle ne yanıt vereceğimi bilemiyordum. Neyse ki Nathaniel beni kurtardı, "Greg'i kulübe gelmeye ikna etmek için ne kadar uğraştığını biliyorsun..."

Kadın başını salladı.

"Ben de onu sahneye çıkarmak için en az o kadar uğraştım."

"Gerçekten mi?" dedi kadın.

"Gerçekten," dedi Nathaniel.

Greg nihayet konuştu. "İlk kez mi sahneye çıkıyordun?"

"Evet," dedim. Bir yandan da bu konuşmadan, kabalaşmadan nasıl kurtulacağımı düşünüyordum. Ben kabalaşabilirdim ama Nathaniel yapamazdı. İşi açısından doğru olmazdı. Zaten kabalık, pek onun tarzı değildi.

"İlk sefer gibi görünmüyordu," dedi adam ve bana baktı. Yabancı bir adamın yüzünde görmek istemeyeceğiniz türden bir bakıştı. Fazla ateşli, fazla erotikti.

Nathaniel'a döndüm. Gözlerim açıkça *Bu konuşmayı hemen bitir, yoksa ben bitireceğim,* diyordu.

Nathaniel bu bakışı biliyordu, yeterince çok görmüştü. "Şovu beğenmenize çok sevindim. Yarın gece de gelirsiniz umarım. İyi geceler." Yürüdü ve ben de onu takip ettim.

Greg yanımıza yaklaştı, "Yarın gece sahnede olacak mısın?"

Nathaniel gülümsedi, "Elbette," dedi.

Adam başını iki yana salladı. "Sen değil o. İsmi ne?"

Ona ismimi söylemek istemiyordum. Nedenini sormayın, istemiyordum işte. Nathaniel yine yardıma koştu. "Nicky."

Nathaniel'a bir bakış attım. Sırtım dönük olduğu için diğer ikisi görmedi. Greg ismi tekrar etti. "Nicky."

Nathaniel'ın bir elinde kutu vardı, diğeriyle kolumu tuttu ve yürürken ekledi. "Sahne ismi."

"Nicky ne zaman kulüpte olacak?"

"Hiçbir zaman," dedim ve adımlarımı hızlandırdım. Nathaniel da bana ayak uydurdu. Hayranlarından -hayranlarımızdan mı demeliyim?- yeterince uzaklaştığımızda yüzünde korku dolu bir ifade belirdi. Yaklaşan kavganın endişesi...

5

Yürürken kalabalığı kontrol etmeyi unutacak kadar öfkeli değildim ama doğru düzgün görebilmek için öfkemi biraz bastırmam gerekti. Aslında sinirlenmekten çok utanmıştım, ki bu da kavga daha kötü olacak demekti. Utanmaktan nefret ederdim ve genellikle utancımı öfkeyle maskelerdim. Böyle yaptığımı bilmem, aynısını yine yapacağım gerçeğini değiştirmiyordu. Sadece niye öfkeli olduğumu bilmeme yarıyordu.

Park yerine gidene kadar bekledim. "Nicky? Bu s.ktiğimin ismini de nereden buldun?"

"Unutmam diye," dedi.

Kolundan sertçe kurtuldum, neredeyse diğer elindeki kutuyu düşürecekti.

"Bir daha asla sahneye çıkmayacağım. Bir sahne ismine ihtiyacım yok."

"Onların gerçek kimliğini çözmesini istemiyorsun, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Sık sık haberlere çıkıyorum. Eninde sonunda öğrenecekler."

"Belki ama eğer onlara akıllarında kalacak bir sahne ismi verirsen o zaman seni bir striptizci olarak düşünürler, federal görevli olarak değil. O gece Dedektif Arnet'in bizi sahnede birlikte görmesinden yeterince rahatsız olmuştun zaten."

"Evet ve hala o kadının, birlikte çalıştığımız diğer tüm polislere bunu anlatmasını bekliyorum."

"Ama anlatmadı," dedi.

Başımı iki yana salladım.

"Seni gördüğünü anlatamaz. Anlatırsa o gece kendisinin de orada olduğunu ve bunun nedenini itiraf etmek zorunda kalır."

"Polisler her zaman striptiz kulüplerine gider," dedim.

"Ama oraya striptizcileri izlemeye gelmedi, beni görmeye geldi," dedi.

Sözleri beni durdurdu. Dönüp ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Senin kulüpte olmadığın bir gece oraya geldi. Sen mümkün olduğunca kulübü yok saymaya çalıştığın için, çoğu zaman orada değilsin zaten. Bu konuşmayı arabada yapabilir miyiz?"

Doğru söylüyordu. Arabanın kapısını açtım, bindik. "Diğer araba nerede?"

"Beni Micah bıraktı, böylece, eğer ihtiyacı olursa diye araba onda kalmış oldu. Nasılsa eve seninle birlikte dönecektik."

Mantıklıydı. Kontağı çevirdim ki radyatör çalışsın. Nihayet havanın biraz serin olduğunu fark etmiştim. Trençkotumun önü açık olsa da öfke beni sıcak tutmuştu. "Arnet kulübe geldi derken ne demek istiyordun?"

"Özel bir dans için para ödedi."

Onu süzdüm. "Ne?"

Dedektif Jessica Arnet, Bölgesel Doğaüstü Araştırma Ekibi'ndendi. BDAE, sık sık birlikte çalıştığım yerel polisin bir koluydu. Arnet'in Nathaniel'a ilgisi olduğunu biliyordum ama bir striptizciyle yaşadığımı itiraf etmek istemediğim için, Nathaniel'la birlikte olduğumuzu ondan saklamıştım. Ta ki Nathaniel'ı, Arnet'in de katıldığı bir düğüne sevgilim olarak götürünceye kadar. Böylece sırrım ortaya çıkmıştı ve bunu ona daha önce söylemediğim için Arnet bana çok kızmıştı. Kendini aptal konumuna düşürmesine neden olduğumu düşünüyordu. Aptal konumuna düşmüş falan değildi. Ama sonra, Nathaniel'ın beni ilk kez sahneye çıkardığı o gece, Suçlu Zevkler'e geldi. Ve o gece, benim Nathaniel'ı suistimal ettiğime emin oldu. Birini sahnede zincirleyip ona birkaç defa kamçıyla vurdunuz mu tamamdır, insanlar hemen sizin o kişiyi suistimal ettiğinizi düşünür. Kamçı tabii ki Nathaniel ile Jean-Claude'un fikriydi. Anlaşılan Nathaniel'ın her zamanki şovunun bir parçasıydı. Sonrasında yaptıklarımsa tamamen bana ve Nathaniel'a kalmıştı. Onda izler bırakmış, kanatacak kadar sertçe ısırmıştım. İlk kez gönüllü olarak ona bu tür şeyler yapmıştım. *Ardeur* kontrolden çıktığı için değil, ikimizin de hoşuna gittiği ve söz vermiş olduğum için.

Arnet benim Madam de Sade, Nathaniel'ınsa benim kurbanım olduğuna karar vermişti. Nathaniel'ın gönül-

lü bir kurban olduğunu ona anlatmaya çalıştım ama bana inanmadı. Diğer polislere ve tanıdığı herkese benim dedikodumu yapacağı kesindi. Arkamdan çok kötü şeyler söyleyeceğini düşünüyordum. Gençliğinde birkaç kez fahişelikten tutuklanmış olan yirmi yaşında bir striptizciyle yaşamak yeterince kötüydü ama onunla sahneye çıkmış olmam, Tanrım, çok çok kötüydü.

"Ne kadar özel bir dans izledi?"

Sırıttı. "Kıskandın mı?"

Bunu bir an düşündüm, sonra cevap verdim. "Evet, sanırım."

"Bu çok şirin," dedi.

"Bana Arnet'i anlat."

"Dans istemedi, sadece konuşmak istedi." Düşünüyormuş gibi kısa bir an duraksadı, ardından ekledi. "Tamam, dans istiyordu, çok istiyordu ama ne istediğini söyleyemeyecek kadar benden çekiniyordu. Sadece konuştuk."

"Ne hakkında?" dedim.

"Senin beni suistimal ettiğini bana kabul ettirmeye çalıştı. Benden seni terk etmemi ve kendimi kurtarmamı istedi."

"Bunu bana neden anlatmadın?"

"Arnet'in Zerbrowski'ye ve diğerlerine gördüklerini anlatmasından çok endişeleniyordun. Karışık bir cinayet soruşturmasının tam ortasındaydın. Daha fazla canını sıkmak istemedim ve ben hallettim."

"Tekrar geldi mi?"

Başını iki yana salladı.

"Bir dahaki sefere bana söyle, tamam mı?"

"Eğer öyle istiyorsan..."

"Öyle istiyorum."

"Aleyhinde konuşamaz çünkü striptizci sevgiline ilgi duyduğunun ortaya çıkmasını kesinlikle istemez. Seninle birlikte yaptığımız şovda onu en çok rahatsız eden şeyin, bundan çok hoşlanması olduğunu kabul etmek istemiyor."

"Arnet'in böyle bir şeyi tercih edeceği aklıma gelmezdi."

"Onun da gelmezdi."

Ona baktım, yüzünü inceledim. O da bana baktı. "Söyle. Gözlerindeki bu bakış... Sadece söyle."

"Başkalarında en nefret ettiğin şey, kendi içindeki en korktuğun şeydir."

"Hah!"

"Ne?"

"Bu gece ben de aynı şeyi düşünmüştüm," dedim.

"Neyle ilgiliydi?"

Başımı iki yana salladım. "Greg'le kız arkadaşına bir sahne ismi söylemenin, onların benimle Anita Blake arasında bağlantı kurmasını engelleyeceğini düşünüyor musun gerçekten?"

"Evet, düşünüyorum. Nicky adında bir striptizci olduğunu düşünecekler, o kadar. Onlar için bundan fazlası olmayacak."

"Tuhaf bir şekilde çok rahatsız edici. Peki niye Nicky, niye bu isim?"

"Çünkü bu ismin aklımda kalacağını biliyordum."

"Niye?"

"Çünkü benim ismimdi. Pornolarda."

Gözümü kırptım. "Ne?"

"Nicky Brandon, filmlerde kullandığım isimdi."

Düşündüğümü ya da bir şey düşünemeyecek kadar şaşkın olduğumu gösteren göz kırpmalarımdan birini yaptım. "Bana porno ismini mi verdin?"

"Yarısını," dedi.

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Bunu bir kompliman mı yoksa hakaret olarak mı görmeliydim? "Ben gerçekten kavga edip etmediğimize karar verene kadar bu kavganın bittiğini ilan ediyorum."

"Güven bana Anita, bu bir kavga değil."

"O zaman niye öfkeliyim?"

"Şimdi bir bakalım. Şehirde bizimle uğraşan bazı kötü vampirler var. Striptizci Brandon'ın hayranları tarafından fark edilmesinden daima nefret edersin ama bu gece ilk defa olarak sen de hayattaki tek sahne deneyiminle tanındın. Benim mesleğim seni utandırıyorsa, bir striptizci olduğunun düşünülmesi seni daha da fazla utandırmıştır."

"Senin mesleğinden utanmıyorum."

"Evet, utanıyorsun," dedi.

Arabayı çalıştırdım. "Utanmıyorum."

"O zaman bir dahaki sefere beni arkadaşlarınla tanıştırırken dansçı diye değil, egzotik dansçı diye tanıt."

Ağzımı açtım, kapattım ve park yerinden geri geri çıkmaya başladım. Bunu yapamazdım. Haklıydı. Onu kısaca dansçı diye tanıştırmaya devam edecektim. "Seni bu şekilde tanıştırmamı mı isterdin?"

"Hayır ama yaptığım işten utanmamanı isterdim."

"Senden ya da işinden utanmıyorum."

"Tamam, nasıl istersen." Ses tonu açıkça bu tartışmayı benim kazanmama izin verdiğini ama haksız olduğumu ve aslında bir halt kazanmadığımı söylüyordu. Bunu yap-

masından nefret ediyordum. Kavganın tam ortasında kavga etmekten vazgeçiyordu. Tartışmayı kaybettiği için değil, daha fazla tartışmak istemediği için. Kavga etmeyen biriyle nasıl kavga edersiniz? Cevap basit. Edemezsiniz.

Asıl problem haklı olmasıydı. Yaptığı iş beni utandırıyordu. Utanmamalıydım ama utanıyordum işte. Gençliğinde bir dönem işin bokunu çıkarmış, fahişelik yapmış ve uyuşturucu kullanmıştı. Yaklaşık dört yıldır uyuşturucudan uzaktı. On altı yaşında 'bu hayatı' bırakmıştı. Porno filmlerde oynadığını biliyordum ama bunun pek üzerinde durmamıştım. Fahişeliği bıraktığı sıralarda film işini de bıraktığını varsaymıştım ama bundan emin değildim. Hiç sormamıştım. Sonuçta o bir leoparadamdı, bu yüzden de cinsel yolla bulaşan hastalık taşıyor olamazdı. Bu da onun geçmişini yok saymamı kolaylaştırmıştı. Likantropi, vücuda bulaşan mikropları öldürerek sağlıklı olmasını sağlıyordu. Bu sayede bilmek istediğimden çok daha fazla sayıda cinsel partneri olmamış gibi davranabiliyordum.

St. Louis Ekmek Fabrikası'nın karşısındaki ışıklara yakalandım. "Jean-Claude'un maskeyle ilgili söylediklerini sana anlatmamı ister misin?" diye sordum.

"Eğer anlatmak istiyorsan." Sesi kızgındı.

"İşin konusunda tamamen rahat olmadığım için üzgünüm, tamam mı?"

"Eh, en azından kabul ettin."

Işık yeşile döndü ve ilerledim. Birkaç santim kar tutmuştu ve birdenbire burada yaşayan herkes araba kullanmayı unutmuştu sanki. "Rahatsız olduğum şeyleri itiraf etmekten hoşlanmıyorum, bunu biliyorsun."

"Jean-Claude'un ne dediğini anlat."

Ona özet geçtim.

"O zaman belki de Malcolm ve kilisesi için gelmişlerdir."

"Belki."

"Telefonda daha fazla cevap almak için bastırmadığına şaşırdım."

"Şu mutlu çiftin bizden ne istediğini bilmiyordum. Jean-Claude güvende olduğumuzu söyledi ve ben de telefonu kapattım."

"Bizi tanımaları benim suçum değildi."

"Seni. Seni tanıdılar."

"Tamam, beni tanıdılar." Yine sinirlenmişti.

"Üzgünüm Nathaniel, gerçekten üzgünüm. Haksızlık ettim."

"Hayır, haklısın aslında. Eğer birlikte olmasaydık büyük ihtimalle seni fark etmezlerdi."

"Seninle birlikte görülmekten utanmıyorum."

"Birilerinin beni tanımasından nefret ediyorsun."

"Micah, sen ve ben akşam yemeğine çıktığımızda o kadının sana telefon numarasını vermesini gayet sakin karşıladığımı sanıyordum."

"Kadın sen tuvalate gidene kadar beklemişti."

"Ve bunun bana kendimi daha iyi mi hissettirmesi gerekiyor?" 44'e saptım ve şehir merkezine doğru gitmeye başladım.

"Randevuyu bozmak istemedi."

"Micah'yla senin eskort olduğunuzu ve benim o akşam için size para ödediğimi düşündü."

"O kadın beni son gördüğünde hayatımı böyle kazanıyordum Anita."

"Biliyorum, biliyorum. Sana telefon numarasını verdi çünkü seni tekrar görmek istiyordu. Haklısın, kadın bu konuda gayet kibardı."

"Ona bunun normal bir randevu olduğunu söylediğimde gerçekten utandı."

Kadını hala hatırlıyordum. İnce uzun, zarif ve Nathaniel'ın annesi olacak kadar yaşlıydı. Jean-Claude sayesinde artık kıyafetler hakkında biraz bilgim vardı ve kadın da bayağı pahalı giyinmişti. Takıları zayıf kalıyordu ama yine de şıktı. Yardım baloları düzenleyen, sanat müzeleri için komiteler kuran o kadınlardan biriydi. Ve oğlu olacak yaştaki erkek fahişelere para ödüyordu.

"O kadınla ilgili kafamı kurcalayan şey, onun hiç..."

"Eskort kiralayan birine benzememesiydi," diye cümlemi tamamladı.

"Evet."

"Çok farklı türde müşterilerim var Anita."

"Bunu fark ettim."

"Öyle mi? Yoksa bu konuyu hiç düşünmemeye mi çalıştın."

"Tamam, sonuncusu."

"Geçmişimi değiştiremem Anita."

"Senden böyle bir şey istemedim."

"Ama striptizciliği bırakmamı istiyorsun."

"Ben böyle bir şey demedim."

"Seni utandırıyor ama."

"Tanrı aşkına Nathaniel, bırak artık şu meseleyi. Sahneye çıkmak beni utandırdı. Herkesin içinde senin üzerinden beslenmek beni utandırdı." Direksiyonu öyle sıkıyordum ki elim acıdı. "O gece *ardeur*'u seninle beslerken, tüm

seyircilerden de beslendim. Böyle bir niyetim yoktu ama onların tutkusuyla, şehvetiyle beslendim. Şovdan ne kadar hoşlandıklarını hissettim ve onlardan beslendim."

"Ve sonraki yirmi dört saat boyunca tekrar beslenmen gerekmedi."

"Jean-Claude benim *ardeur*'umu aldı ve aranızda paylaştırdı."

"Evet ama bunu yapabilmesinin bir sebebinin de senin kalabalıktan ve benden beslenmen olduğunu düşünüyor. Kalabalığın önünde bana şiddet uygulamana bayıldım. Bunu ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

"Eğer sahneye çıkıp yanlışlıkla kalabalıktan beslenmeseydim, seri katil davasının ortasında *ardeur*'un kontrolden çıkacağını mı söylüyorsun?"

"Bu mümkün."

Yola bakarak bunu bir süre düşündüm. Bir minibüs dolusu polisin ortasında *ardeur*'un kontrolden çıktığını düşündüm. Onlarca insan öldüren vampirlerin inindeyken, *ardeur*'un kontrolden çıktığını düşündüm.

"Eğer bu doğruysa Jean-Claude niye tekrar sahneye çıkmam için beni zorlamadı?"

"Teklif etti."

"Reddettim."

"Evet," dedi Nathaniel.

"Bunu bana neden şimdi söylüyorsun?"

"Çünkü sana çok kızgınım," dedi. Başını, kucağındaki kutuya doğru eğdi. "Randevumuz mahvolduğu için kızgınım. Metafiziksel zırvalar yüzünden yıldönümümsümüz berbat olduğu için kızgınım."

"Böyle olmasını ben de istemezdim."

"Biliyorum ama senin hayatın hep böyle. Seninle normal bir randevuya çıkmanın ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Eğer hayatımdan hoşlanmıyorsan hayatımda kalmak zorunda değilsin." Bunu söylediğim anda söylememiş olmayı diledim ama çok geçti.

"Bunda ciddi misin?" diye sordu hafif ve çok temkinli bir sesle.

"Hayır," dedim. "Hayır, ciddi değildim. Sadece, senin böyle üzerime gelmene pek alışık değilim. Bunu genellikle Richard yapardı."

"Beni onunla kıyaslama. Bunu hak etmiyorum."

"Hayır, etmiyorsun." Richard Zeeman bir zamanlar nişanlımdı ama yürütememiştik. Onun birini yediğini gördüğümde ondan ayrılmıştım. Richard buradaki kurtadam sürüsünün lideriydi. Benim canavarlarla anlaşmakta onun kadar güçlük çekmediğimi görünce de beni terk etmişti. Şimdilerde aşığımdı, nihayet *ardeur*'u onunla da beslememe izin vermişti. Doğaüstüler dünyasında onun kız arkadaşıydım. O, kurtadam sürüsünün Ulfric'iydi, ben de onun Lupa'sı. Ve hayatının bu bölümünde benim yerime koymak için başka birini aramıyordu. Ancak hayatının diğer kısmında, yumuşak başlı bir fen öğretmeni olduğu için o hayatta benim yerimi alacak tamamen insan bir kadın arıyordu. Dolunayın ve zombilerin olmadığı bir hayat, çocuk falan istiyordu. Bu yüzden onu suçlayamazdım. Eğer normal bir hayat sürmek gibi bir seçeneğim olsaydı bunu ben de isterdim. Gerçi Richard'ın da böyle bir seçeneği olduğu söylenemezdi. Likantropinin tedavisi yoktu. Yaşamını parçalara bölecek ve bu parçaların birbirinden haberi olmamasını sağlamaya çalışa-

caktı. Tanrım, çok zor görünüyordu. Ama benim hayatım değildi sonuçta. Şu ana kadar sadece birileriyle çıkmakla yetinmişti. Eğer biriyle işler ciddiye binerse öteki kadın olmak konusunda ne hissettiğimi o zaman görecektik.

"Dönüşü kaçırdın Anita," dedi Nathaniel.

Küfrettim ve ince bir kar tabakasıyla kaplı yolda çok sert bir fren yaptım. Cipin kontrolünü yeniden kazandıktan sonra kaçırdığımız çıkışa doğru kaymamıza izin verdim. Sonra yola saptım. "Üzgünüm," dedim.

"Richard'ı mı düşünüyordun?" Bunu umursamaz bir tonla sormaya çalıştı ama beceremedi.

"Evet."

"Benim suçum sanırım, lafı ben açtım."

"Sorun ne?" diye sordum çünkü sesi çok tuhaftı. Şehrin, yeni yapılan lüks yapılarla değeri arttırılmaya çalışılan ama henüz tam zenginleşmemiş semtine doğru döndüm. Sonra nehir kıyısına giden yolda devam ettik.

"Richard striptizci olsaydı ondan da utanır mıydın?"

"Kes artık Nathaniel, ciddiyim."

"Yoksa ne olur?" dediğinde tenimde bir karıncalanma oldu, ondan bana akan enerjiyi hissettim.

"Bu gece çok üstüme geliyorsun Nathaniel. Şu anda ihtiyacım olan son şey bu."

"Beni sevdiğine inanıyorum Anita ama gerçekte olduğum kişiyi yok sayarak seviyorsun. Beni olduğum gibi kabul etmen gerek."

"Seni olduğun gibi kabul ediyorum."

"Arnet'e benim mağdur olmadığımı söyledin ama seks sırasında beni bağlamayı reddediyorsun. Bana istediğim kadar sert davranmıyorsun."

"Yine başlama," dedim.

"Anita, bondaj benim kimliğimin bir parçası. Bana kendimi iyi hissettiriyor."

Nathaniel'ın aşk defterine girmekten bu kadar uzun süre ve bu kadar ısrarla uzak durmaya çalışmamın bir sebebi de buydu. Bazı şeyler yapmıştım; tırnaklar, dişler falan... Ve hoşuma da gitmişti fakat bu konudaki rahatlığımın bir sınırı vardı. Nathaniel son birkaç haftadır bu sınırları zorluyordu. Daha en baştan, onun gibi bondajdan hoşlanmayan biriyle mutlu olamayacağını düşünmüştüm. Şimdi olan da buydu.

"Bazı açılardan beni herkesten daha fazla mutlu ediyorsun Anita. Aynı zamanda da benim kendimle ilgili kötü hissetmeme ve istediğim şeyler yüzünden kendimi lanet bir ucube gibi görmeme neden oluyorsun."

Suçlu Zevkler'in neon tabelasının biraz ilerisinde bir park yeri buldum. Haftasonları, kulübe bu kadar yakın bir yerde park yeri bulmak ender rastlanan bir durumdu. Paralel park en başarılı olduğum şey sayılmazdı, bu yüzden park etmeye konsantre oldum. Ama bir yanım, hala öfkeyle ona ne cevap vereceğimi düşünmekle meşguldü.

Nihayet park etmeyi başardım ve kontağı kapattım. Sessizlik fazla uzamış, ağırlaşmıştı. Bu kadarını istememiştim. Emniyet kemerinin izin verdiği kadar ona doğru döndüm. Öbür tarafa, camdan dışarıya bakıyordu.

"Seni kendinle ilgili kötü hissettirmek istemiyorum Nathaniel. Seni seviyorum, lanet olsun."

Başıyla onayladı, sonra dönüp bana baktı. Gözyaşları, sokak lambalarının ışığında parladı. "Seni kendimden uzaklaştıracağım, seni kaçıracağım diye ödüm kopuyor. Te-

rapistim, bir ilişkide ya eşit olmam gerektiğini, yoksa bunun bir ilişki olmayacağını söylüyor. Eşitler, birbirinden ihtiyaçlarının karşılanmasını isteyebilir."

İtiraf etmem gerekirse terapistinin benim tarafımı tutmasını beklerdim. Ama sado-mazo artık bir hastalık olarak görülmüyordu. Sadece başka bir hayat stiliydi. S.ktir.

"Çok fazla şey istemiyorum Anita," dedi. "Sadece sevişirken beni bağla. Sonra her zaman ne yapıyorsak yine onu yapalım. Başka bir şey değil."

Öne eğildim ve elimi uzatıp yanaklarına süzülen gözyaşlarını sildim. "Sadece bağlama meselesi değil Nathaniel. Mesele şu ki, buna evet dersem sırada ne var? Ve sakın bana sırada başka bir şey olmadığını söyleme."

"Beni bağla, sevişelim ve bakalım ne olacak?"

"Beni korkutan da bu," dedim. "Ben bir kez evet dersem başka şeyler de olacak."

"Peki başka şeylerin ne sakıncası var Anita? Seni korkutan benim isteklerim değil, bunun senin de hoşuna gitmesi."

"Hiç adil değil."

"Belki. Yine de doğru. Sen de sert seviyorsun."

"Her zaman değil."

"Ben de her zaman bağlanmaktan hoşlanmıyorum ama bazen hoşuma gidiyor. Neden yanlış olsun ki?"

"Senin tüm ihtiyaçlarını karşılayabileceğimden emin değilim, tamam mı? Seninle birlikte olma konusunda beni en baştan beri tedirgin eden şeylerden biri de buydu."

"Peki ihtiyaçlarımı karşılayacak başka birini bulmam sana uyar mı? Seninle seks, başkasıyla bondaj." Bunu bir çırpıda söylemişti. Cesaretini kaybetmekten, vazgeçmekten korkar gibi hızlı hızlı, bir nefeste.

Onu süzdüm. "Bu da nereden çıktı?"

"Sınırlarını anlamaya çalışıyorum Anita, hepsi bu."

"Başka birini mi istiyorsun?" diye sordum çünkü sormak zorundaydım.

"Hayır ama sen başkalarıyla da birlikte oluyorsun ve benim için sorun değil. Ama eğer sen benim ihtiyaçlarıma cevap vermeyeceksen, o zaman..."

"Eğer istediğini yapmazsam benden ayrılacağını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır, hayır." Yüzünü ellerinin arkasına sakladı ve bitkin bir ses çıkardı. Enerjisi arabada girdap gibi dönüyor, sıcak su gibi tenime dökülüyordu. Gücünü geri çekti ve bana baktı. Çok üzgün görünüyordu. "İhtiyacım var Anita. Bunu seninle yapmak istiyorum ama herhangi biriyle de olsa, ihtiyacım var. Benim cinsel kimliğimin bir parçası bu."

Nathaniel'ın başka biriyle seks oyunları oynamasına, sonra eve, bana gelmesine izin verdiğimi düşündüm. Hayır, yapamazdım. Haklıydı. Onu, beni başka erkeklerle paylaşmaya zorluyordum ama iş onu başka bir kadınla paylaşmaya gelince... "Ne yani, başka biriyle bağla-beni oyunu oynayacaksın, sonra dönüp eve mi geleceksin?"

"Cinsel ilişkiye girmeyen, dominant birini bulabilirim. Sadece bondaj yapan birini bulabilirim."

"Ama bondaj senin için seks demek."

Başını salladı. "Bazen."

"Bu gece bununla uğraşamam Nathaniel."

"Tamam, sadece bunu bir düşün. Ve benim ne yapmamı istediğine karar ver."

"Bana ültimatom veriyorsun. Ültimatomlarla aram pek iyi değildir."

"Bu bir ültimatom değil Anita, sadece gerçek. Seni seviyorum ve seninle, daha önce bu kadar uzun süre hiç kimseyle olmadığım kadar mutluyum. Doğrusunu istersen, seninle bu kadar uzun süre birlikte olacağımız hiç aklıma gelmemişti. Yedi ay. Şimdiye kadarki en uzun ilişkim. Ben sadece birkaç ay sürüp biteceğini sanmıştım. Birkaç ay sorun değildi, düzgün davranabilirdim, ta ki sen benden bıkıncaya kadar..."

"Senden bıkmadım."

"Biliyorum. Aslında, sanırım beni tutacaksın. Bunu beklemiyordum."

"Tutmak mı? Yolda bulduğum bir köpek yavrusuymuşsun gibi konuşuyorsun. İnsanlar için böyle denmez Nathaniel."

"Tamam, başka bir kelime seç o zaman. Sonuçta birlikte yaşıyoruz ve gayet iyi gidiyor. Yıllarca sürebilir. Arzularımdan yıllarca vazgeçemem Anita."

" *Yıllarca sürebilir.* Hala bizden bahsederken sanki sürdüremeyecekmişiz gibi konuşuyorsun."

"Yıllar geçiyor," dedi, "ve eninde sonunda herkes benden bıkıyor."

Ne diyeceğimi bilemedim. "Senden bıkmam. Sana kızıyorum, sıkılıyorum, kafam karışıyor ama senden bıkmam."

Gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Biliyorum. Zaten kendimi yeterince güvende hissetmeseydim senden bir şey isteyemezdim. Bu yüzden mutsuz olmaya devam ederdim. Eğer beni seviyorsan o zaman sana ne istediğimi söyleyebilirim."

Eğer beni seviyorsan, demişti. Tanrım! "Bu gerçek aşk olmalı Nathaniel, kıçına tekmeyi basıp seni kaldırım kenarına atmadığıma bakılırsa..."

"Niye? Cinsel ihtiyaçlarımın karşılanmasını istiyorum diye mi?"

"Yeter. Yeter artık." Başımı direksiyona yasladım ve kafamı toplamaya çalıştım. "Bu konuyu şimdilik burada bırakabilir miyiz? Bunu düşüneceğim."

"Elbette." İncinmiş gibiydi.

İncindiyse de yapabileceğim bir şey yoktu, iş artık benim boyumu aşmıştı. "Bu konuşmayı yapmayı ne zamandır bekliyordun?" diye sordum. Başım hala direksiyondaydı.

"Sakin bir zaman kolluyordum. Etrafının timsahlarla çevrili olmadığı bir zaman ama..."

"Ama benim etrafım daima timsahlarla çevrili."

"Evet," dedi.

Başımı direksiyondan kaldırdım. "Söylediklerini düşüneceğim ve bu gecelik hepsi bu kadar, tamam mı?"

"Harika. Gerçekten. Çok korkuyordum."

Kaşlarımı çattım. "Bu yüzden seni terk edeceğimi düşündün mü gerçekten?"

Omuz silkti ve gözlerini kaçırdı. "Taleplerden hoşlanan biri sayılmazsın Anita. Hayatındaki tüm erkekler için geçerli bu."

Emniyet kemerimi açtım, ona uzanıp yüzünü kendime çevirdim. "Bu işin sonunda beni çileden çıkarmayacağına söz veremem ama sabahları yanımda sen olmadan uyanmayı hayal bile edemiyorum. Mutfağımızda senin dolanmadığını hayal bile edemiyorum. Tanrım, orası benden çok senin mutfağın. Ben yemek pişirmem ki."

Beni öptü ve yüzünü aydınlatan mutlu bir gülümsemeyle geri çekildi. Gülümsemesine bayıldım. "Bizim mutfağımız. Daha önce hiç 'bizim' olan bir şeyim olmamıştı."

Ona sarıldım. Kısmen, ona sarılmak istediğim içindi ama daha çok, yüzümdeki ifadeyi saklamak için. Bir yandan onun her bir zerresini seviyordum, diğer yandan keşke bir kullanma kılavuzuyla gelseydi diye düşünüyordum. Hayatımdaki diğer erkeklerin hepsinden daha fazla kafamı karıştırıyordu. Richard beni daha çok üzmüştü ama çoğunlukla onun neyi neden yaptığını anlardım. Yaptığından hoşlanmasam da sebebini anlardım. Nathaniel benim alışık olduğum sınırların çok dışında kalıyordu, bazen hiçbir şey anlamıyordum. Kollarımda tuttuğum adamın bazı söylediklerini, beş yüz senedir hayatta olan vampirleri anladığım kadar bile anlamıyordum. Böylesinin ne anlama geldiğini bilmiyorum ama bir anlamı olduğu kesin.

"Jean-Claude başımıza bir şey geldiğinden endişelenmeye başlamadan önce içeri girsek iyi olur."

Başını salladı, hala çok mutlu görünüyordu. Kucağında kutuyla, kendi tarafındaki kapıdan indi. Ben de araçtan çıktım, düğmeye basıp cipi bipleterek kilitledim ve arabaların arasından geçip kaldırıma çıktım. Yine şapkasını takmıştı. Koluna girdim, eriyen karlara basarak kulübe doğru yürüdük. Şu 'bizim' sözü yüzünden gözleri hala mutlulukla ışıl ışıl parlıyordu. Bana gelince, ben mutlu değildim. Endişeliydim. Onu daha ne kadar tutacaktım gerçekten? Birkaç şaplak yesin diye onu bir yabancıya gönderebilir miydim? İhtiyaçlarını karşılayamazsam, onu başka biriyle paylaşabilir miydim? Bilmiyordum. Gerçekten bilmiyordum.

6

Jean-Claude'la aramızdaki metafiziksel bağlantıyı açtım. Açtım ve düşündüm, *Neredesin?* Onu hissettim ya da gördüm... Ya da başka yerde olan birinin ne yaptığını görmek ve hissetmek yerine kullanılması için henüz icat etmedikleri başka bir fiili gerçekleştirdim. Sahnedeydi, o mikrofonik sesiyle bir gösteri sunuyordu.

Nathaniel'ın koluna sağlam bir şekilde tutunacak kadar geri çekildim. Zihinden zihine hadisesini denerken bazen yürümekte zorlandığım oluyordu. "Jean-Claude sahnede, o yüzden ön kapıdan girelim."

"Sen nasıl istersen," dedi.

Bir zamanlar ilişkimizde Nathaniel tam da böyleydi. Benim küçük, itaatkar leoparadamımdı. Onu daha fazlası yapmak, daha talepkar olmasını sağlamak için çok uzun süredir tüm gücümle çabalıyordum. Hiçbir iyilik cezasız kalmaz.

Kulübün kapısındaki fedai uzun boylu, sarışın ve böyle bir iş için çok güleryüzlüydü. Clay, Richard'ın kurtadamlarından biriydi ve birilerine bodyguardlık yapmadığı zamanlarda burada güvenlik görevlisi olarak çalışıyordu. Clay'in yeteneği, kavgaları savuşturabilmesiydi. Ortamı sakinleştirmekte gerçekten çok iyiydi ve böylesi de, bir fedai için kaba kuvvetten çok daha faydalı bir yetenektir. Clay geçen hafta da benim vücuduma bekçilik edenler arasındaydı. Sözcük oyunu yapmıyorum. Metafiziksel bir kaza olmuştu ve hayvana dönüşme ihtimalim ortaya çıkmıştı. Bende birden fazla likantropi türü olduğu için, hangi hayvana dönüşürsem dönüşeyim yardımcı olmak için farklı türden likantroplar benimle kalmıştı. Neyse ki sonunda bir kontrol sağlamayı başarmıştım ve anlaşıldığı kadarıyla yakın zamanda kürklü bir yaratığa dönüşmeyecektim. Clay, yanımdaki gözcü-kurttu ve bu görev sona erdiğinde bayağı sevinmişti. Onu ürkütüyordum. *Ardeur*'un onu benim seks kölem yapmasından korkuyordu. Tamam, bunu açıkça söylemiş değildi. Belki de ben kendi korkularımı ona mal ediyordum. Belki...

Beni gördüğünde gülümsemesi biraz çarpıldı, yüzü ciddileşti. Beni dikkatle süzerken, "Nasıl gidiyor Anita?" diye sordu. Sadece hatırımı sormuyordu, bazı metafiziksel yeteneklerimden korktuğu için yanımda hiç koruma olmamasının çok kötü bir fikir olduğuna kendini inandırmıştı. Bunun için fazla erken olduğunu düşünüyordu.

"İyiyim Clay."

Bir seksenlik cüssesini benim bir altmışı bulmayan boyuma doğru eğerek büyük bir dikkatle bana baktı. O beni

incelerken arkamızda bekleyenlerin sayısı dördü buldu. Sonra gözleri Nathaniel'a kaydı. "Gerçekten iyi mi?"

"İyi."

Clay nihayet doğruldu ve geçmemize izin verdi. Bunu yaparken hala şüpheli görünüyordu.

"Gerçekten," diye fısıldadı Nathaniel biz yanından geçerken, "kürklü bir şeye dair hiçbir işaret yok."

Clay başıyla onayladı ve arkamızdakilere döndü. Bu gece kapıdan o sorumluydu. Kulübün her zamanki loşluğuna girdik. Deniz sesi gibi yumuşak bir mırıltı vardı. Sonra müzik hızlandı, içerideki sesler hem boğuldu hem de yükseldi. Mırıltılar müziğin sesiyle boğulmuştu ama tezahüratlar ve çığlıklar birkaç ton yükselmişti.

Vestiyerin arkasındaki kadın paltolarının asıldığı yerden bir kız çıkıp gülümsedi. "Kulüpte haçlara izin verilmiyor."

Haçımın, bluzumun üstünde durduğunu unutmuştum, genellikle onu içime sokup gözden uzak tutar ve kutsal eşyaları kontrol eden kızı atlatırdım.

Zinciri bluzumun içine sokuşturdum. "Üzgünüm, unutmuşum."

"Özür dilerim ama saklamak yeterli değil. Paltonuz için olduğu gibi, onun için de size bir makbuz vereyim."

Harika, kız yeniydi ve beni tanımıyordu. "Jean-Claude'u ara. Ya da Buzz'ı. Benim bununla geçiş iznim var."

Nathaniel şapkasını çıkardı ve kıza sırıttı. Bu loş ışıkta bile kızın kızardığını görebiliyordum. "Brandon," dedi derin bir nefes alarak. "Seni tanımadım."

"Kılık değiştirerek geziyorum," dedi Nathaniel ve kıza bir parça hınzır, bir parça flörtöz bir bakış attı.

"Seninle mi birlikte?"

Nathaniel'ın koluna asılıyordum, elbette onunla birlikteydim. Ama bir şey söylemeden durmaya devam ettim. Nathaniel hallederdi. Kıza bağırıp çağırmamın bir yararı olmazdı. Gerçekten.

Nathaniel bana doğru eğilip fısıldadı. "Joan senin, beni kapıda yakalayan bir hayranım olduğunu sanıyor."

Ah. Kıza gerçek bir gülümseme çaktım. "Üzgünüm, ben onun kız arkadaşıyım."

Nathaniel başını sallayarak beni onayladı. Sevgilisi olduğunu iddia eden bir sürü kadın varmış, bu yüzden de onayı şartmış gibi. Gülümseyen sakin yüzüne baktım ve merak ettim. Acaba böyle kaç tane aşırı hevesli hayranı vardı?

Joan yükselen müzikte sesini duyurmak için bize doğru eğildi. "Üzgünüm ama Jean-Claude'un kesin emri var. Bir dansçıyla çıkıyor olsanız da kutsal bir eşyayla kulübe giremezsiniz."

Bir yandan, işinde iyi olması iyi bir şeydi. Diğer yandan, sabrım taşmak üzereydi.

Siyah tişörtlü iki güvenlik görevlisi bize doğru geliyordu. Sanırım şapka ve palto onları da yanıltmıştı, ikimizi de tanımış görünmüyorlardı. Lisandro uzun boylu, esmer, yakışıklı bir adamdı. Omuz hizasına inen saçlarını bu gece atkuyruğu yapmıştı. Bir fareadamdı. Bu da üzerinde bir yerlerde bir silah taşıdığı anlamına geliyordu. Hızla göz attım, tişörtünün ve kotunun altında silah görünmüyordu. Arka taraftaydı herhalde. Fareadamlar genellikle ya eski asker, eski polis falan olurlardı ya da hiçbir zaman kanunun 'doğru' tarafında yer almamışlardı. Ve daima silahlı gezerlerdi.

Diğer güvenlik görevlisi daha uzun boylu ve epey kaslıydı. Ağırlık çalışmış olmasından anlaşıldığı kadarıyla bir sırtlanadamdı. Liderlerinin ağırlık çalışanlara zaafı vardı.

"Anita," dedi Lisandro, yanımıza ulaştıklarında, "niye girmiyorsunuz?"

"Haçımı istiyor."

Joan'a baktı. "O, Jean-Claude'un insan hizmetkarı. Geçebilir."

Kız gerçekten kıpkırmızı kesildi ve özür diledi. "Üzgünüm. Bilmiyordum. Brandon'la da görünce... Ben..."

Elimi kaldırıp onu susturdum. "Sorun değil, gerçekten, sadece kapı ağzında durmayalım artık." Arkamızda, kapının dışına kadar uzayan bir kuyruk oluşmuştu. Clay de ne olduğunu merak etmiş, içeriye bakıyordu.

Lisandro kapıdan uzaklaşmamızı sağladı ama bizi masaların oraya değil içecek alanına doğru götürdü. Bar demiyorum çünkü burada alkollü içecek satışı yasaktı. Nehrin bu tarafındaki striptiz kulüplerine uygulanan enteresan bir yasak daha.

Ağırlık çalışan adam, Joan'la birlikte kalabalıkla ilgilenmek için kapının yanında kalmıştı.

Nihayet sahnede kimin dans ettiğini görebildim. Byron, şovunun sonlarında olmalıydı, zira üstünde sadece minicik g-string'i kalmıştı. Solgun ve kaslı vücudu olduğu gibi ortadaydı. Kısa, kahverengi saçları, müşterilerinden biri saçlarını karıştırmış gibi farklı yönlere kıvrılmıştı. Bir kadın, g-string'ine para sıkıştırıyordu. Byron'ın kadına karşı -sadece elini malum bölgeden uzak tutmak için- ufak bir güç kullandığını hissettim. Yasal açıdan ateşle oynuyordu ama sahnede zarar görmemek için vampirler böyle ufacık bir

kontrolü gerekli buluyordu. Nathaniel ve Jason'ın üstünde kanlı tırnak izleri, hatta birkaç ısırık izi görmüştüm. Kadınlara striptiz yapmanın, erkeklere yapmaktan daha tehlikeli olduğu kesindi. Tüm dansçılar, erkeklerin daha terbiyeli olduğunda hemfikirdi.

Byron, sahnenin önünü kuşatan arzulu kadın kalabalığının arasından kıvrılarak geçti. Gülüyor, onlarla şakalaşıyordu. Kadınlar, orasına burasına dokunmak için ellerini uzatıp onu para yağmuruna tuttu. Bir keresinde, *ardeur*'u beslemek için onunla sevişmiştim. İkimizin de hoşuna gitmişti ama ikimiz de bunun bize göre olmadığına karar vermiştik. Ayrıca Byron, ağırlık çalışması sayesinde her ne kadar on sekiz yaşından büyük görünmeyi başarsa da on beşinde ölmüştü. Evet, birkaç yüz yaşındaydı ama bedeni öyle değildi. Vücudu, atletik bir ergen vücuduydu. Bu yüzden, onunla sevişmiş olmak beni hala biraz rahatsız ediyordu. Dahası Byron, erkekleri kadınlara tercih ediyordu. Kim sorarsa biseksüeldi ama erkek arkadaşlarımı benden daha büyük bir iştahla süzüyordu. Öyle olmasını da biraz rahatsız edici buluyordum.

Jean-Claude sahne arkasında, kenarda durmuş tüm ilginin Byron'a yönelmesi için gölgeler arasında kaybolmuştu. Bana bakmak için döndü. Saçlarının ve giysilerinin karanlığında solgun yüzü iyice belirsizleşmişti. Zihnimin içinde fısıldadı. "Beni ofisimde bekleyin *ma petite*."

Lisandro yüksek müzikte sesini duyurmak için kulağıma eğildi. "Jean-Claude sizi ofisine götürmemi söyledi."

"Şimdi mi söyledi?" diye sordum şaşkınlıkla çünkü bildiğim kadarıyla bunu sadece benim duymuş olmam gerekiyordu.

Lisandro da bana şaşkın şaşkın baktı ve başını salladı. "Hayır, seninle telefonda konuştuktan sonra, buraya geldiğinizde sizi ofisine götürmemi söyledi."

Başımı salladım ve bizi arkadaki kapıya yönlendirmesine izin verdim. Nathaniel hala şapkasıyla paltosunu çıkarmamıştı. Müşteriler tarafından tanınmak istemiyordu. Müşterilerin dikkatini Byron'ın şovundan kendi üzerine çekmesi kabalık olurdu, üstelik *Brandon* bu gece çalışmıyordu. Lisandro kapının kilidini açtı ve bizi içeri soktu.

Kapı arkamızdan kapandığında şükredilesi bir sessizlik oldu. Arka kısım ses geçirmez değildi ama sesler burada boğuluyordu. Müziğin ne kadar gürültülü olduğunu sesler kesilene kadar anlamamıştım. Ya da belki de bu gece benim sinirlerim bozuktu.

Lisandro öne geçip bizi koridorun solundaki kapıya götürdü. Jean-Claude'un ofisi her zamanki siyah-beyaz şıklığı içindeydi. Bir köşede, arkasında acil durum tabutunu saklayan oryantal bir paravan bile vardı. Tekerlekli yatakların vampir versiyonu. Sadece duvarın dibindeki kanepe ve halı yeniydi. Eskileri, Asher'la kontrolden çıkan bir sevişme esnasında mahvetmiştik. Ben de o geceyi hastanede tamamlamıştım.

Lisandro içeri girip kapıyı kapattı ve kapıya yaslanıp durdu. "Kalıyor musun?" diye sordum.

Başını salladı. "Jean-Claude'un emri. Senin yanında koruma olmasını istedi."

"Bunu ne zaman emretti?"

"Birkaç dakika önce."

"S.ktir."

"Hayvanın yine dışarı çıkmaya mı çalışıyor?"

Başımı iki yana salladım.

Nathaniel elindeki kutuyu Jean-Claude'un çalışma masasına bıraktı. Şapkasıyla paltosunu da çıkarıp masanın önünde duran iki koltuktan birinin üstüne koydu. "Eğer tanınmamak için şapka takmaya devam edeceksem daha hafif bir şapkaya ihtiyacım var. Deri çok terletiyor," dedi ve alnındaki ince ter tabakasını sildi.

"Eğer hayvanın çıkmaya çalışmıyorsa, o zaman neden tekrar korumaya ihtiyacın var?" diye sordu Lisandro.

"Jean-Claude'un senin ne kadarını bilmeni isteyeceğinden emin değilim. Herhangi birinin ne kadar bilebileceğinden bile emin değilim."

"Hangi konuda?"

Omuz silktim. "Anlatabilseydim anlatırdım."

"Eğer ölümüme sebep olacaksan, en azından sebebini bilebilir miyim?"

"Daha önce zarar görmene sebep olmadım."

"Hayır ama iki faremiz seni korurken öldü Anita. Söylemeye çalıştığım, eğer karım dul kalacaksa bunun nedenini bilmek istiyorum."

Eline bir göz attım. "Yüzük takmıyorsun."

"İşyerinde takmıyorum."

"Neden?"

"İnsanların, hayatında değer verdiğin birileri olduğunu bilmesini istemezsin Anita. Böylesi, onların aklına bazı fikirler getirebilir." Bakışları Nathaniel'a kaydı, sadece bir anlığına... Sonra tekrar bana döndü fakat Nathaniel bunu fark etmişti.

"Lisandro senin daha güçlü bir erkeğe ihtiyacın olduğuna inanıyor."

Beyaz kanepede, Nathaniel'ın yanına oturdum. Kolunu omzuma doladı, ben de ona doğru kaykıldım. Evet, az önce kavga ediyorduk ama bu kesinlikle Lisandro'yu ilgilendirmezdi. Benim kiminle çıktığıma karışmak ona kalmamıştı.

"Kiminle istersen onunla çıkabilirsin, benim derdim değil."

"Senin derdin ne?" diye sordum ve sesimin, bende neredeyse her zaman yüzeyin hemen altında hazır bekleyen saldırganlıkla çıkmasına izin verdim.

"Sen artık vampirsin, değil mi?"

Haberler çok çabuk yayılıyordu. "Tam değil," diye cevap verdim.

"Kan emici olmadığını biliyorum. Hala canlısın vesaire ama Jean-Claude'un seksle beslenme yeteneğini aldın."

"Evet," dedim. Sesim hala düşmancaydı.

"İnsan hizmetkarlar, efendilerinin bazı yeteneklerini alır, bu çok normal. Jean-Claude'un açlığını beslemesine yardım etme yeteneği kazanman gerekirdi ama senin şehvetle beslenmenin, Jean-Claude'un enerjisini yükseltmekle bir alakası yok. Böylesi tamamen senin kendi ihtiyacın. Onu beslemeyi reddettiğin gece neler olduğunu duydum. Neredeyse Damien'ın, Nathaniel'ın ve kendinin ölümüne sebep olacakmışsın. Remus, eğer *ardeur*'u beslemeseydin öleceğini düşünüyor. Eğer o gece birini becermeseymişsiniz gerçekten ölebileceğine inanıyor."

"Bunu herkesle paylaşması ne kadar hoş," dedim.

"Bununla ilgili istediğin kadar savunmaya geçebilirsin, yine de bu inanılmaz tuhaf. Rafael, böyle bir açlık çeken başka bir insan hizmetkarın varlığına dair bir işaret bulamadı."

"Ve benim hayatımın sizin başlıca meseleniz olması da inanılmaz tuhaf. Neden bu kadar ilgileniyorsunuz?"

"Çünkü ben ve yanımdakiler seni güvende tutmak için hayatımızı riske atıyoruz. Yeterli bir neden değil mi?"

Ona hiç de dostça olmayan bir bakış attım çünkü buna itiraz edemezdim. Geçtiğimiz birkaç yıl içinde, iki fareadamın öldürülmesinden sorumlu sayılırdım. Beni korurken öldürülmüşlerdi. Öfkelenmeye hakkı vardı sanırım.

"Bu senin işin," dedi Nathaniel. "Eğer hoşuna gitmiyorsa Fare Kral'dan görev tanımını değiştirmesini iste."

"Eğer bunu istersem Rafael beni bu işten alır, bunda haklısın."

"O zaman iste," dedi Nathaniel.

Lisandro başını iki yana salladı. "Söylemeye çalıştığım bu değildi."

"Eğer bir şey söylemeye çalışıyorsan söyle artık," dedim ve ses tonumdan, sabrımın taşmaya başladığını anlamasına izin verdim.

"Tamam, sen bir tür yaşayan vampirsin. Bir efendi vampir. Çünkü bir vampir hizmetkarın var, Damian ve Nathaniel de hayvan hizmetkarın."

"Bana bilmediğim bir şey söylemiyorsun Lisandro."

"Jean-Claude seni insan hizmetkarı seçti. Yüzyıllardır gelen en güçlü nekromansırsın. Seni seçmesi çok iyi bir hamleydi. Hayvanı da buradaki kurtadam sürüsünün lideri. Richard'ın bazı problemleri olabilir ama çok güçlü olduğu kesin. Yani yine çok iyi bir seçim. İkiniz de Jean-Claude'un gücüne büyük katkı sağlıyorsunuz, onu daha kuvvetli yapıyorsunuz." Nathaniel'a doğru bir hareket yaptı. "Nathaniel'ı severim. İyi bir çocuk ama güçlü değil. Da-

mian da öyle. Bin yaşının üstünde ama asla efendi falan olamayacak."

"Sadede gelecek misin?" diye sordum.

"Neredeyse."

"Biliyor musun, senin ilk kez bir seferde bu kadar uzun konuştuğunu duyuyorum," dedim.

"Sana bunu sorma fırsatını ilk yakalayanın, seninle konuşmasını kararlaştırmıştık."

"*Biz* kim?"

"Ben ve diğer bazı korumalar."

"Tamam, sadede gel."

"Nathaniel ve Damian konusunda seçme şansın var mıydı?" diye sordu.

"Söylemeye çalıştığın, o sırada başka bir leoparadam ya da başka bir vampir seçip seçemeyeceğim mi?"

"Evet."

"Hayır."

"Neden hayır?" diye sordu Lisandro.

"Birincisi, hiçbirimizin böyle bir şey olabileceğine dair en ufak bir fikrimiz yoktu. Senin de söylediğin gibi, insan hizmetkarlar bu tür güçler kazanmaz. İkincisi, kendi metafiziğim üzerinde Jean-Claude'unki gibi bir kontrolüm yok. Bir insan hizmetkarı ya da hayvan hizmetkarı olan çoğu vampir, bunu birkaç on yıl ya da birkaç yüzyıl tecrübe kazanmadan elde edemez. Ben hiçbir koruma önlemi olmadan bir anda suyun en dibine dalmak zorunda kaldım. Kim bana destek olduysa onun gücüne tutundum." Nathaniel'ın bacağına hafifçe vurdum. "Seçimlerimden çok memnunum ama o sırada bir seçim yaptığımın farkında değildim."

Nathaniel tek koluyla beni kucakladı. "Hepimize sürpriz oldu."

"Ama şimdi daha fazla kontrolün var," dedi Lisandro, "ve artık ne olup bittiğini biliyorsun."

"Daha fazla kontrolüm olduğu doğru. Ne olup bittiğine gelince... Bir başlık seç."

"İçinde bir şekilde üç ya da dört farklı türde likantropi var. Ama henüz hiçbirine dönüşmedin."

"Evet, ne olmuş?"

"Kurtları ve leoparları olduğu gibi, artık başka hayvanları da çekmeye başlıyorsun. Söylemeye çalıştığım, eğer yeni bir hayvan seçersen, bu defaki zayıf biri yerine güçlü biri olabilir mi? Neden sana zarar verecek biri yerine, gücünü artıracak birini seçemeyesin?"

Nathaniel yanımda kıpırdandı.

"Nathaniel bana zarar vermiyor," dedim ama bir yandan da geceki kavgamızı düşünüyordum. Bana zarar verme ihtimali vardı ama Lisandro'nun kastettiği anlamda değil.

"Sana yardımı da olmuyor. Richard'ın Jean-Claude'a yardım ettiği gibi değil."

Bu konu tartışmaya açıktı. Richard kim olduğu ve hayattan ne istediğiyle ilgili kendiyle büyük bir çatışma içindeydi ve üçümüz arasındaki ittifakı bu yüzden felç etmişti. Ama Lisandro onun ne kadar isteksiz bir partner olduğunu fark etmemişse, bunu onunla paylaşacak değildim.

"Benden ne istiyorsun Lisandro?"

"Sadece, eğer vücutlarımızı seninle bir kurşun arasına siper edeceksek seçeceğin bir sonraki hayvan üzerinde bizim de biraz söz hakkımız olabilir mi?"

"Hayır," dedim.

"Öylece reddeceksin yani?"

"Evet, öylece reddedeceğim. Bu mesele kesinlikle senin görev alanına dahil değil Lisandro. Ne senin ne Remus'un ne de başka birinin. Eğer kendinizi riske atmak istemiyorsanız atmayın. Bunun kötü bir fikir olduğunu düşünen hiç kimsenin beni korumasını istemiyorum."

"Kendimi doğru ifade edemiyorum."

"O zaman sus," dedim.

"Açıklama yapmayı bırak ve Anita'dan ne istediğini açıkça söyle," dedi Nathaniel.

Lisandro kaşlarını çattı, sonra konuştu. "Joseph'in, aslanadam Haven'ı Chicago'ya geri yollaman için sana baskı yapmasının yanlış olduğunu düşünüyorum. Joseph senin kendi zayıf aslanlarıyla beslenmeni istiyor ama onların hiçbiri Nathaniel'dan daha iyi değil. Alınma Nathaniel. Joseph'in kardeşi Justin bile çok güçlü değil."

Haven'ın kim olduğunu anında anlayamadım çünkü o benim için hala Kurabiye Canavarı'ydı. Saçlarını maviye boyatmıştı ve bir sürü Susam Sokağı dövmesi vardı. Haven aynı zamanda Chicago'nun Şehir Efendisi'nin adamıydı. Metafiziksel problemimin aslan kısmını çözmemde bana yardım etmiş ama aynı zamanda da yerel aslanadamlardan üçüyle -aslanadamların Rex'i olan Joseph de dahil- kavga çıkarmıştı. Richard'la da kavga etmişti ve Richard, istediği zaman gayet faydalı olabileceğini kanıtlayarak onun kıçına tekmeyi basmıştı. Ancak bütün bunlar, aynı zamanda Haven'ın buralarda barınamayacak kadar büyük bir bela olduğunun da kanıtıydı.

"Aslanadamlar topluluğunun nasıl işlediğini bana siz anlattınız. Eğer kente böyle sert ve bu kadar güçlü biri ge-

lirse yerel aslanadamların yönetimini üstlenmeye mecbur bırakılıyor. Darbecinin ilk yaptığı da aslan sürüsünün büyük bölümünü katletmek oluyor."

"Bence sen onu kontrol edebilirsin."

"Onu sen de tanıyorsun Lisandro, yapma... Adam resmen katil. Sabıka kaydı olan profesyonel bir katil."

Lisandro başıyla onayladı. "Benim de gençlik yıllarımdan kalma sabıka kaydım var, bayağı da kötü suçlar... Karım beni yola getirdi. Bence sen de ona aynı şeyi yapabilirsin."

"Ne yani, kötü çocukların hayatını yoluna koyabilmesi için tüm gereken iyi bir kadın mı?

"Eğer kadında o erkeğin gerçekten çok istediği bir şey varsa, evet."

"Ne demek bu?" diye sordum.

"Onun sana nasıl baktığını gördüm, demek. İkinizin birbirinizin üstündeki etkinizin kokusunu aldım. Sevişmemenizin tek sebebi senin beyninin, vücudunun geri kalanını egemenliği altına almış olması."

"Bir şey diyeyim mi Lisandro, bu kadar çok konuşmadığın zamanlarda seni daha fazla seviyorum."

"Haven'ın sabıka kaydını gördüm. Benimkinde olmayan bir suç yok."

Lisandro'nun söylediği, ona şu uzun göz kırpışımla bakmama sebep oldu. Onun cinayet işlediğini bilmiyordum. "Böylesi seni çok tehlikeli bir adam yapar," dedim alçak ve mesafeli bir sesle.

"Sen benim öldürdüğümden daha çok insan öldürdün."

"Bu konuşma bitmiştir Lisandro."

"Eğer Haven olmazsa Rafael daha iyi aslanadam adayları araştırsın mı? Büyük, kötü bir aslanın kente gelip sürü-

sünü yemesinden Joseph'in öyle ödü kopuyor ki, sana bu iş için uygun olabilecek birini asla şehre getirmez."

Tam hayır demek üzere ağzımı açmıştım ki Nathaniel hafifçe kolumu sıktı. "Rafael çok iyi bir lider."

"Ama yeni aslanadamlar için görüşme yapamaz. Şehre yeni fareler getirebilir ama aslanlar onun alanı değil," dedim.

"Lisandro bir konuda haklı, Anita. Joseph korkuyor. Son birkaç haftadır senin önüne attığı herkes pısırıktı. Sadece güç açısından zayıf değil, aynı zamanda saftılar. Senin hayatında saflara yer yok."

O leylak rengi gözlere baktım ve gördüğüm şey hiç hoşuma gitmedi. Ben ondan yedi yaş büyüktüm ama en az benim gördüğüm kadar, belki benden bile fazla şiddete şahit olmuştu. İnsan kardeşlerimizin neler yapabileceğini çok yakından, birinci elden biliyordu. Ben şiddet olaylarını çözüyordum ama genellikle bunların mağduru değildim. Nathaniel ise daha on yaşına gelmeden sokaklarda yalnız kalmıştı. Lisandro onun bazı yönlerden zayıf olduğunu varsayıyordu, oysa pek çok kişi anlamasa da bazı açılardan benden çok daha güçlüydü. Çoğu insanı öldürecek şeylerden sağ çıkmayı başarmıştı.

Genellikle sakladığı bir şeyi bu defa yüzünde görmeme izin verdi. Saf olan bendim. Görev sırasında kaç kişi öldürmüş olursam olayım, onun bildiklerini aslında bilmiyordum.

"Sence de Haven'ı Chicago'ya geri göndermekle yanlış mı yaptım?"

"Hayır, o adam beni korkutuyordu. Ama senin bir aslandama ihtiyacın var. Skor yapmayı bilen birine."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Sana yolladığı aslanadamlardan iki tanesi bakirdi," dedi Nathaniel. "Sen sukkubussun* Anita. Böyle bir şeye bakirler gönderilmez."

"İnsanın iyi seksin değerini bilmesi için bir sürü kötü seks tecrübesi yaşamış olması gerekir ha?"

Nathaniel başıyla onayladı. "Bu da var tabii. Ama benim asıl söylemeye çalıştığım, zayıf olduğunu düşünmediğimiz bir aslanla henüz tanışmadığımız." Kapıda dikilen uzun boylu korumaya baktı. "Normal dünya standartlarına göre bazıları sert çocuklar sayılırdı ama biz silahların patladığı, seksin ve şiddetin her türlüsüne rastlanabilen bir dünyada yaşıyoruz. Masum bir çocuğu baştan çıkarıyormuşuz gibi hissetmeyeceğimiz birine ihtiyacımız var."

İkimiz de Nathaniel'a baktık.

"Ne oldu?" dedi Nathaniel.

"Onlarla ilgili gerçekten böyle mi hissediyorsun? Justin hakkında bile?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Justin'in şiddete bakışı hakemlerinki gibi, bir sınırı var. İşin aslı, onları tek korkutan onun Joseph'in infazcısı olması."

"Joseph kavgada ondan daha iyidir," dedi Lisandro.

"Ama her ikisi de Richard ya da Rafael kadar iyi değil."

"Ya senin liderin Micah?" diye sordu Lisandro.

"Bence Micah, kendi sürüsündekilerin güvenliğini sağlamak için her şeyi yapar."

"Bunu duymuştum," dedi Lisandro.

---

* Erkeklerin rüyalarına girip onları baştan çıkardığına inanılan dişi şeytan. Ç. N.

Birlikte yaşadığım diğer sevgilimden söz edildiği için, bu konuda tam olarak ne hissettiğimden emin değildim. Micah da, ben de pratik insanlardık. Bazen pratiklik ve zalimlik, aynı şeyi anlatan iki farklı kelimeydi sadece.

"Joseph'in *her şeyi* yapmayacağını mı söylüyorsunuz?"

"Aslan sürüsünü güvende tutan tek şey, burada yeterince aslanadam olmamasından başka bir şey değil. Kedigiller likantropisine yakalanmak, diğer türlerden daha zor," dedi Lisandro.

"Sürüngen likantropisine yakalanmak hepsinden zor," dedi Nathaniel.

Lisandro başıyla onayladı. "Doğru ama burada fazla aslanadam olmadığı da bir gerçek. En yakın yer Chicago."

"Onlar buradaki sürüyü ele geçirmeye çalışmayacak. Jean-Claude'la ben bunu garantiye aldık," dedim.

"Görmüyor musun Anita, Jean-Claude'la sen bunu garantiye aldınız, Joseph değil. Bu da onu zayıf bir tehdit yapar."

"Chicago'dan hiç kimse onlara bulaşmayacak," diye ısrar ettim.

"Evet ama eğer Chicago'dakiler sürünün zayıf olduğunu fark ettiyse, o zaman başkaları da fark edecek."

"Bu ikisi kadar büyük aslan sürülerimiz mi var?"

"Batı Sahili'nde bir tane, bir tane de Doğu'da," dedi Lisandro.

"Joseph'in son adayı getirdiği yer mi?" diye sordum.

"Evet, Doğu Sahili'nden getirdi. Ama sen onu da geri çevirdin. Tıpkı diğerleri gibi."

"Liderinize benim için aslanadam araştırma izni veremem Lisandro. Böyle bir müdahale, türlerarası sınırları belirleyen kurallara aykırı olur."

"Senin için değil," dedi Lisandro. "Hatırlasana, Joseph senden Haven'ı burada tutmamanı istedi. Senden onu ve sürüsünü korumanı istediği anda, müdahale etmeni de istemiş oldu. Sen leoparların Nimir-Ra'sısın ve kurtların Lupa'sısın ama aslanların hiçbir şeyi değilsin. Senden yardım istemekle, sana kendi aslanlarına karışma hakkı verdi."

"Joseph'in bunu bu şekilde gördüğünden şüpheliyim," dedim.

Lisandro omuz silkti. "Onun neyi nasıl gördüğünün bir önemi yok, yine de gerçek bu."

Buna ne cevap vereceğimi bilmiyorum çünkü tam o anda kapı çaldı. Lisandro anında bodyguardlığa döndü. Eli arkasına gitti ve silahının orada olduğunu anladım. "Kim o?"

"Requiem. Jean-Claude gönderdi."

Lisandro bana baktı. Benden onay almak istiyordu. Bu hareketi hoşuma gitti. Bu gece Requiem'i görmeyi hiç istemiyordum aslında. Onu da yemek listeme eklediğim için hala biraz utanıyordum. Ama İngiltere'de bulunmuştu, yani Harlequin'i bizzat görmüştü, hem de kısa süre önce. Yardımı olabilirdi. Ya da -Lisandro'ya onu içeri alması için başımı sallarken- kendime söylediğim şey buydu.

7

Requiem içeri süzüldü. Saçları gibi siyah, kapüşonlu bir pelerin giymişti. Böyle bir pelerin giyen tanıdığım tek vampirdi.

Arkasından, elinde içi parayla dolu bir havlu taşıyan Byron geliyordu. Üzerinde hala sadece g-string'i vardı ve orasından burasından paralar taşıyordu. Bana sırıttı. "Merhaba şeker."

"Merhaba Byron."

Eski bir İngiliz filminden fırlamış gibi, daima böyle 'şeker'li ve 'aşkım'lı konuşurdu. Herkese böyle hitap ediyordu, bana özel bir şey değildi. Elindeki havluyu kanepeye koydu. Yanı başıma yağmur gibi para yağdı.

"İyi geceymiş," dedi Nathaniel."

Byron başını salladı ve g-string'ine sıkıştırılan paraları çıkarmaya başladı. "Jean-Claude şovum boyunca o şe-

ker, çok şeker sesini kullandı. Sazanlar buna atlıyor." G-string'ini çıkardı ve paralar uçuşup yere kondu. Eskiden olsa bu çıplaklığa itiraz ederdim ama onlar striptizciydi ve bir süre sonra ya çıplaklıktan rahatsız olmaktan vazgeçiyordunuz ya da kulüpte takılmaktan. Çıplaklık, dansçılar için gerçek dünyadakiyle aynı anlama gelmiyordu. Soyunmak, müşterilerde onlara sahip olabilecekleri yanılsaması yaratmakla ilgiliydi. Seks illüzyonuydu, gerçeği değil. Bunu anlamam biraz zaman almıştı.

Byron havluyu tekrar alıp terini silerken yüzünü buruşturdu ve bir kalçasındaki kanlı tırnak izlerini göstermek için döndü. "Beni arkadan yakaladı, tam da şovun sonunda."

"Vur-kaç mı, yoksa bunun için ekstra ödeme yaptı mı?" diye sordu Nathaniel.

"Vur-kaç."

Anlamamış gibi bakıyor olmalıyım çünkü Nathaniel açıkladı. "Bir müşteri elle sarkıntılık eder, tırmalar ya da buna benzer bir şey yaparsa ve kimin yaptığını göremediğimiz için parasını ödemezse, buna vur-kaç diyoruz."

"Ah," dedim çünkü söyleyecek daha iyi bir şey aklıma gelmedi. Yabancıların erkek arkadaşımı ellemesini izlemekten hoşlanmıyordum. Kulüpten uzak durmamın bir sebebi de buydu.

"Çobanyıldızım, aşk müjdecisi, önümde oturuyor ve bana bir gülümseme bile bahşetmiyor." Requiem beni selamlıyordu. Onun tarzı da buydu. Bana *kutupyıldızım* demeye başlamıştı

"Biliyor musun, bu alıntıya baktım. John Milton'm *Kayıp Cennet*'indenmiş. Emin değilim ama sanırım senin için şikayet etmenin çok şiirsel bir yolu."

Requiem'in yüzünün büyük bölümünü Vandyke sakalıyla bıyığı kapatıyordu. Yüzündeki tek renk mavi gözleriydi. Hayatta gördüğüm en zengin, en derin mavi...

"Senin için ne ifade ettiğimi biliyorum Anita."

"Neymiş?" dedim.

"Yemek." Bana doğru eğildi, başımı çevirip dudaklarının yanağıma değmesini sağladım, dudaklarıma değil. Mücadele etmedi ama öpüşü boş ve kuruydu. Bir teyzenin yeğenini öpeceği gibi. Daha fazlası olmasına ben izin vermemiştim. Başımı çeviren bendim. O zaman niye reddedilmeyi kolayca kabul edip daha fazlasını denememesi beni rahatsız etmişti? Şu andakinden daha fazla ısrar etmesini istemiyordum ve bunu da açıkça belli etmiştim. Peki niye hiç itiraz etmeden yanaktan bir öpücüğü kabullenmesi canımı sıkıyordu? Benden daha fazlasını talep ediyor diye Nathaniel'a kızıyordum ve hiçbir şey talep etmediği için Requiem'e bozuluyordum.

Requiem, masanın önündeki boş koltuğa gitti. Pelerinin her tarafını örtmesine özen gösteriyordu, sadece çizmelerinin burnu görünüyordu. "Neden somurtuyorsun kutupyıldızım? Ben yalnızca senin benden yapmamı istediğin şeyi yaptım, değil mi?"

Yüzüm daha fazla asılmasın diye kendimle savaştım ve muhtemelen yenildim. "Canımı sıkıyorsun Requiem."

"Neden?" diye sordu basitçe.

"*Neden*, sadece neden mi, şiir yok mu?" diye sordum.

Nathaniel omzuma dokundu. Ya bana orada olduğunu hatırlatmak ya da kavga çıkarmama engel olmak için. Sebep her neyse, her koşulda işe yaradı. Gözlerimi kapatıp ona kadar saydım. Requiem'in son zamanlarda niye sinirlerimi bozduğundan emin değildim. Bozuyordu işte. Aşık-

larımdan biriydi. Yemekti. Ama bundan hoşlanmıyordum. Gerçi yatakta harikaydı. Yine de ne yaparsam yapayım asla yeterli olmayacakmış gibi bir his veriyordu bana. Asla onun benden istediği şeyi yapamayacakmışım gibi. Söze dökülmemiş sürekli bir baskı vardı. Bu hissi biliyordum ama bir erkekle 'ilişki' yaşamayı düşünmediğiniz sürece böyle bir baskı hissetmeniz ya da buna karşılık vermeniz gereksizdi. O bir yemekti ve biz sadece sevişiyorduk. Jean-Claude'un üçüncü adamıydı. Arkadaşı olmaya çalışmıştı ama seks bunu bir şekilde engellemişti. Seks olmasaydı arkadaş olabilirdik sanırım ama seksle birlikte ne arkadaş olabilmiştik ne de kız ya da erkek arkadaş. Aramızdaki probleme de bir isim koyamıyordum. Bunu sadece hissediyordum. Çoktan iyileştiğini düşündüğünüz bir yaradaki eski bir sızı gibi.

"Seninle 'sürekli şiirlerden alıntı yaparak' konuşmamdan sıkıldığını söylemiştin. Ben de basit konuşma egzersizi yapıyorum."

Başımı salladım. "Hatırlıyorum ama sanki seni mutsuz ediyormuşum gibi geliyor ve sebebini bilmiyorum."

"Yatağına girmeme izin verdin. Birçok kez seninle *ardeur*'u paylaştım. Bir erkek başka ne isteyebilir?"

"Aşk," dedi Nathaniel.

Requiem'in gözleri ona kaydı. Vampir gözlerinde bir an mavi bir ateş yandı. Öfke, güç... Bunu hemen sakladı ama ben görmüştüm. Hepimiz görmüştük.

"İki kişinin de tedbirli olduğu yerde aşka yer yok. Kim sevileni ilk görüşte sevmeden sevmiş ki?"

"Kimden alıntı yaptığını bilmiyorum," dedi Nathaniel. "Ama Anita ilk görüşte aşık olmaz. Ya da bana öyle aşık olmadı en azından."

"Christopher Marlowe'dan alıntı yapıyor," dedi Byron. Kanepenin üzerine döktüğü paraları sayıyordu ve sırtı Requiem'e dönüktü. "Onun canını sıkan, kendisinin mükemmel olduğunu düşünmesi ve neden ona aşık olmadığını bir türlü anlayamaması."

"Beni tahrik etme Byron. Zaten sinirliyim. Tek ihtiyacım, öfkemi boşaltacak bir hedef," dedi Requiem.

Byron elinde sayılmış para desteleriyle döndü. "*Her şeye direnebilirim, tahrik hariç,*"* dedi. Bana baktı. "Ona alıntıyla karşılık verilmesinden nefret eder."

"Dilin maksadını aşıyor Byron," dedi Requiem. Sesi tehditkar bir şekilde kısılmıştı.

"*Maksadım,*" dedi Byron. Gri gözlerinde bir an şimşek gibi bir güç pırıltısı çaktı. Parayı sehpaya bıraktı ve diğer vampire döndü. "*Ben de düşünmeden konuşmak istiyorum. Konuşmak ve kastetmemek.*"** Nathaniel'ın kucağına oturdu, bacaklarını benim kucağıma uzattı.

Nathaniel hemen, neredeyse otomatikman kolunu ona doladı ve bana bir bakış attı. Gözleri, *Neler oluyor,* diye soruyordu. Ne olup bittiğini ben de bilmediğim için bir cevabım yoktu. Sebebini bilmediğimiz bir kavganın ortasına düşmüş gibiydik. Byron'ın çıplak bacaklarına dokunmamak için ellerimi havaya kaldırdım. Çıplaklığı artık çoğu zaman görmezden gelmeyi becerebiliyordum ama erkek arkadaşımın kucağına oturup bacaklarını bana doğru uzatmadığı zamanlarda. Yok sayma konusunda o kadar da iyi değildim.

---

* Oscar Wilde. Ç. N.

** Shakespeare. Ç. N.

"Neler oluyor?" diye sordum ve nihayet ellerimi indirip Byron'ın çıplak bacaklarına koydum. Ellerimi havada tutmak aptalca gelmişti. Vücudunun büyük bölümü Nathaniel yerine benim kucağımda olsaydı onu yere itiverirdim. Ama bu durumdayken, başına gelen şeyden Nathaniel'ı da sorumlu tutacaktı, yani hiçbir şey yapamazdım. Düşünmem gerekiyordu, ki aslında düşünmeden harekete geçmek çok daha kolaydı ve uzun vadede pek değilse de de kısa vadede kesinlikle insana kendini daha iyi hissettiriyordu.

"Byron'a sor," dedi Requiem. "Neden böyle davrandığı hakkında hiçbir fikrim yok."

Byron'ın bacağının üstüne hafifçe vurdum. "Neden kucağımızda oturuyorsun?"

Byron, kollarını Nathaniel'ın omuzlarına doladı, kendi yüzünü onunkine yaklaştırdı. Bana dönüp ürpermeme sebep olan bir bakış attı. Bu ürpertinin korkuyla alakası yoktu, tamamen seksle ilgiliydi. Yüzleri birbirine yaklaşırken Nathaniel da şaşırmış görünüyordu. Byron'ın o şehvetli bakışı, bacaklarının altından sıyrılıp ayağa kalkmama sebep oldu. "Nasıl bir oyun oynadığını bilmiyorum Byron ama Nathaniel'la ben oynamıyoruz."

Byron, Nathaniel'ın kucağından yere kaydı, onun öbür tarafında diz çöktü. Bu sayede hala ikisinin yüzünü de açıkça görebiliyordum. Byron büyük bir ciddiyetle flört ediyor gibiydi. Daima flört ederdi ama böyle ciddiyetle değil, daha ziyade eğlenceli bir hobi gibi. Şu andaysa yüzündeki ifadede eğlence namına bir şey yoktu.

Elini Nathaniel'ın boynunun arkasına kaydırdı ve saç örgüsünü tuttu. Ardından Nathaniel'ın başını acı verici bir

açıda arkaya doğru çekti. Nathaniel'ın nefesi kesildi, nabzı hızlandı.

Aniden silahım elimdeydi. Onu çektiğimi hatılamıyordum bile. Nişan aldığımı da hatırlamıyordum. Benim de nabzım hızlanmıştı. Yılların tecrübesiyle silahı Byron'ın yüzüne doğrultmuştum. Bana bakıyordu, gri gözlerini üzerime dikmişti, yüzü hala çok ciddiydi ama tehditkar değildi. Burada ne döndüğünü bilmiyordum fakat her ne dönüyorsa ve hemen sona ermezse birinin çok feci canı yanacaktı.

"Bırak onu," dedim. Sesim, alnını hedef alan silah kadar kararlıydı. Lisandro'nun kapının önünden çekilip bize doğru hareket ettiğini hissettim. Araya girmesini istediğimden ya da buna ihtiyaç olduğundan emin değildim.

"Onu bırakmamı istemiyor ki. İstiyor musun Nathaniel?" Byron'ın sesi çok dikkatliydi. Bu oyunun ölümcül olabileceğini nihayet anlamış gibi.

Saçına asılan vampir nedeniyle başı hala geriye yatık duran Nathaniel'ın sesi boğuk çıktı. Yine de ne dediği açık seçik anlaşılıyordu. "Hayır, hayır, durma."

Nathaniel'a baktım. Silahımı doğrulttuğum kişiden başkasına bakmam normalde ama Byron'dan herhangi bir zarar gelecek gibi görünmüyordu. Nathaniel'ın elleri Byron'ın koluna yapışmıştı ama onu durdurmaya çalışır gibi değil, daha çok ona tutunur gibi. Silahımı yere çevirmeme sebep olan asıl şeyse Nathaniel'ın yüzündeki ifadeydi.

Dudakları yarı aralanmış, gözleri hafifçe kapanmıştı. Yüzü, aldığı zevkle uyuşmuştu. Vücudu beklentiyle gerilmişti. Acıdan zevk alıyordu. Kaba kuvvetten zevk alıyordu. S.ktir.

Byron aniden Nathaniel'ı bıraktı, firlatır gibi. Nathaniel kanepeye düştü, nefes almak için yutkundu, titreşen kirpiklerinin ardında gözleri arkaya kaydı. Omurgası bükülmüş, başı geriye düşmüş, kanepenin sırtında debeleniyordu.

Byron ayakta durdu ve onu izledi. "Hayatım, çocuğun haline baksana, onu çok ihmal etmişsin."

Haklıydı. Buna itiraz etmek isterdim ama haklıydı. Haklılığının kanıtı, benim anlamakta güçlük çektiğim bir coşkuyla kanepede kıvranıyordu. Zaman zaman biraz zorlanmayı sevsem de bu kadarı bende asla böyle bir etki yapmazdı. Nathaniel sonunda sakinleşti. Gözleri hala kapalıydı ve yüzünde bir gülümseme vardı. İlk kez o anda anladım ki şiddet onun için seksti. Gerçekten, tam anlamıyla seks.

Byron'a baktım. "Ve senin amacın da..." Amacının ne olduğunu bildiğimden emindim ama işleri onun için kolaylaştıracak değildim.

"Çocukla sado-mazo takılmadığına dair dedikodular duydum ama inanmadım. Yani, nasıl Nathaniel'la birlikte olursun da bunu yapmazsın ki? Bondaj ve teslimiyet, bu çocuk için ekmek ve su gibi."

Başımla onayladım ve silahı yerine koydum. "Vurulmaya ne kadar yaklaştığın hakkında bir fikrin var mı?"

"Silahını yüzüme doğrulttuğunu gördüğüm anda bir fikir edindim." Bunu şakacı bir tonla söylememişti, ciddiydi. Derken gülümsedi. "Çok heyecanlıydı."

"Seni neredeyse vuracakmış olmamdan zevk aldığını mı söylüyorsun?" Cümlenin sonunda hafifçe güldüm. Sinirli bir gülüştü.

"Nathaniel'ın zevk aldığı şekilde değil ama ben de ara sıra domine edilmekten hoşlanırım." Kanepeye çöktü, ka-

napenin koluyla Nathaniel'in arasına sıkıştı. Kollarını yine ona doladı ama bu defa Nathaniel dizlerinin üzerinde durduğu için başını kendine doğru çekemedi. Nathaniel, yüzünde huzurlu bir ifadeyle ona sarıldı, Byron'ın kolları onu daha sıkı sarsın diye iyice sokuldu. Nathaniel, Byron'ı hiçbir zaman fazla sevmemişti. Şimdiyse, azıcık tacizden sonra, aniden kankası oluvermişti. Bunu anlamıyordum. Gerçekten anlamıyordum.

Byron da ona sarıldı ve başını okşadı. "Biliyorsun Anita, ben adaptörüm. Her anlamda."

Kaşlarımı çattım. "Adaptör, biseksüel anlamına geliyor, öyle değil mi?"

"Bir anlamı daha var şekerim."

"Söyle haydi Byron. Sözcük oyunlarında pek iyi değilim."

"Hem itaatkar hem de dominant olduğum anlamına geliyor."

"İtaatkar ve dominant mı?" diye tekrar ettim.

Başıyla onayladı.

"Ne öneriyorsun?" dedim.

"Kediciğini evcilleştirmene yardım edebilirim."

"Nasıl?" diye sorarken tek kelimeye, bir kelimenin taşıyabileceği kadar şüphe yüklemiştim.

Güldü. "Tek bir kelimeye bile bir sürü tehdit ve kuşku yükleyebiliyorsun hayatım."

"Soruma cevap ver?" dedim.

"Ben Nathaniel'a şiddet uygularken *ardeur*'u benimle ve onunla besle. Eğer daha başlangıçta bu hale geliyorsa muhteşem bir enerji açığa çıkacak demektir."

"Ve senin bundan çıkarın ne olacak?"

"Böylece ben de seninle sevişmiş olacağım şeker."

Başımı iki yana salladım. "Tekrar dene Byron. Oğlanları kızlardan çok daha fazla seviyorsun."

"Nathaniel'la sevişmiş olacağım."

Gözlerimi kıstım. "Daha önce Nathaniel senin tipinmiş gibi davranmamıştın hiç."

"Onun mutsuz olduğunu biliyorum ve arkadaşımın mutlu olmasını istiyorum."

"Hepsi bu değil," dedim.

"Ne ima ettiğini bilmiyorum aşkım." Kanepenin köşesine iyice yerleşti. Nathaniel'la sanki bunu daha önce de yapmışlar gibi sarılıyorlardı ama yaptıklarını sanmıyordum.

"Bunu benim için yapıyor," dedi Requiem.

Masanın önündeki koltukta oturmaya devam eden diğer vampire baktım.

"Açıkla," dedim.

"Ona söyle Byron. Bunu neden önerdiğini ona söyle."

"Şiirlerin nereye kayboldu Requiem?" diye sordu Byron.

"*Zincirlenmiş ve karanlıklar içinde, niye olmalıyım? Ve anahtarı bendeyken bir zindandayım.*"

"Bu daha iyi," dedi Byron. "Tüm bunları sona erdirmeyi hiç düşündün mü şekerim? Anita'nın sana hayranlık duymaması, seni bu kadar mı üzüyor?"

Requiem sadece Byron'a baktı ve bu bakıştaki bir şeyler Byron'ın ürpermesine sebep oldu. Korkudan mı ürpermişti yoksa başka bir şey yüzünden mi, emin olamadım. Eğer korkmadıysa da korkması gerekirdi. Requiem'in gözlerinde daha önce hiç bu derece soğuk bir bakış görmemiştim.

"Buradan kötü kokular yükseliyor. İşler kontrolden çıkacak ve birilerinin canı feci yanacak. İşimin bir parçası da

zarar görebilecek herkesi korumak olduğuna göre, burada ne döndüğünü bana hemen açıklayın," dedim.

Byron bana döndü. "Nathaniel'ın acı çekmeye ihtiyacı var Anita. Hep birlikte yataktayken, ona bunu vermene yardım edeceğim. İdare sende olacak ama pis işleri yapman gerekmeyecek."

"Nathaniel bu konuda seninle konuştu mu?"

"Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum Anita. İstediğin şeyin reddedilmesinin ne demek olduğunu biliyorum. Benim neden hoşlandığıma ya da neye ihtiyacım olduğuna zerre kadar önem vermeyen efendilerle yüzyıllar geçirdim. Nathaniel'ı seviyorsun ve o da seni seviyor. Ama karşılanmayan ihtiyaçlar, güneşte bırakılmış süt gibi aşkın da kesilmesine sebep olur."

"Yani şu küçük gösteriyi, çok iyi kalpli biri olduğun için yaptın," dedim. Ses tonumdan buna pek inanmadığım belli oluyordu.

"Sana anlatmaya çalıştı hayatım, sen anlamadın."

"Şimdi de anladığımdan emin değilim," dedim.

"Ama benim küçük gösterim biraz işe yaradı değil mi?"

Hayır demek istedim ama yalan olurdu. Vampirlerin çoğu yalanın kokusunu alabiliyor ya da yalanı hissedebiliyordu, yani bu zahmete girmeye değmezdi. "İtiraf etmek hoşuma gitmese de evet, yardımı olmadı diyemem. Amacına ulaştın. Yine de sakın bir daha bu kadar ileri gitme."

"Amacıma ulaştım mı gerçekten?" derken kanepede biraz daha aşağıya kaydı, böylece Nathaniel'a biraz daha yaklaşmış oldu. Çıplak bir adamla böylesine yakın olmak Nathaniel'ı rahatsız ediyorsa bile, bu hiç anlaşılmıyordu. Tamam, sevgililerimizden biri olmayan çıplak bir adamla

demek istedim. Ufacık bir saç çekme olayı, Byron'dan aniden çok hoşlanmasına mı sebep olmuştu? Nathaniel'ın ihtiyacı bu kadar mı çoktu? Yoksa ben onun ihtiyaçlarını çok uzun zamandır mı ihmal ediyordum?

Byron benim yapmaktan nefret edeceğim bir şey yapmamıştı aslında. Kötü bir şey yapmamıştı. Nathaniel'ı bağlamak ve bağlamadığım zamanlarda nasıl sevişiyorsak onunla yine öyle sevişmek çok mu kötüydü? O kadar mı korkunçtu? Sarmaş dolaş oturan iki adama, Nathaniel'ın yüzündeki huzurlu tatmine baktım ve kibirli davrandığımı fark ettim. Nathaniel'la ilişkimiz bir gün bitecekse, bunu bitirenin ben olacağımı varsaymıştım. Onu fazla muhtaç olduğu ya da bu tür başka bir şey yüzünden başımdan savabileceğimi düşünmüştüm. O anda anladım ki onun ihtiyaçlarını karşılamak için yeterince gayret göstermememem yüzünden, sadece ve sadece bu yüzden, o da beni terk edebilirdi. Bu düşünce kalbimi sıkıştırdı. Onu seviyordum. Gerçekten seviyordum. Onsuz bir hayatı hayal bile edemiyordum. Peki onu yanımda tutmak için ne yapacaktım? Ne kadar ileri gidecektim? Ve bunun için yardıma ihtiyacım var mıydı? Daha önce Byron'la bir kez sevişmiştim. *Ardeur*'u onunla beslemiştim. Byron bana Nathaniel'ı domine etmeyi öğretebilir miydi? Belki evet, belki de hayır. Ama yaptığı gösteri sayesinde bir şeyi açıkça anlamıştım. Nathaniel'a nasıl davranacağımı bana öğretecek birine ihtiyacım vardı. Sadece saçını çekip birazcık da güç uygulayarak ondan böylesine güçlü bir tepki alabileceğim benim aklıma hayatta gelmezdi.

"Çok derin düşüncelere dalmış gibi görünüyorsun aşkım."

"Senin şu küçük gösterini düşünüyordum. Senin de istediğin bu değil miydi?" diye sordum.

"Ben bunun seni heyecanlandırmasını istemiştim ama gözlerinde heyecandan eser yok." Kaşlarını çatma sırası ondaydı.

"Kolay kolay ele geçmiyor," dedi Requiem.

"Aynı anda iki erkekle olmaktan hoşlanıyor."

"Herhangi iki erkekle değil," diye cevap verdi Requiem. "Tıpkı herhangi bir erkekle birlikte olmayı da tercih etmediği gibi."

"Ben burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşuyorsunuz. En nefret ettiğim şey," dedim.

"Üzgünüm. Nathaniel'la benim şu halimizin sende bazı hisler yaratacağını ummuştum."

"Kafamı karıştırdı."

Byron güldü ve bu içten gülüşle yüzü aniden gençleşti. On beş yaşında bir insan olarak, bir vampir onu bulup on altısını asla göremeyecek hale getirmeseydi nasıl görüneceğine dair anlık bir ifade geçti yüzünden.

Omuz silktim. "Üzgünüm."

Başını iki yana salladı. "Senin hatan değil güzelim. Bunu senin için yapmam."

"Ben de senin için yapmam," dedim.

Tekrar güldü. "Seks hoştu."

"Ama Jean-Claude'la yaptığında daha fazla hoşuna gidiyor."

Gözlerinde bir bakış belirdi. Hatta bu bakışı saklamak için utangaç bir şekilde başını öne eğdi, gözlerini yere dikti. Başını kaldırıp tekrar bana baktığında yüzünde yine sadece boş bir gülümseme vardı.

"Jean-Claude sana aşık. Bunu açıkça ifade etti. Hem de defalarca."

Bununla ne demek istediğini soracaktım ama tam o sırada kapı açıldı ve hakkında konuştuğumuz vampir içeri süzüldü. Kulüpte onu gördüğümde karanlıktaydı, her zamanki gibi siyahlar giymiş gibi görünüyordu. Evet, yine siyahlar giymişti ama her zamanki giysileri değildi.

Üstünde smokin vardı. Fragıyla falan, tastamam bir smokin. Ama deriden yapıldığında yine de bir smokin sayılır mıydı? Askıları, çıplak göğsüne takmıştı. Bazı erkeklerin, kadınların göğüslerine baktığı gibi çıplak tenine baktım. Hiç bana göre bir hareket değildi. Tamam, göğsü harikaydı ama gözlerimin orada öylece kalakalması, bir türlü yüzüne bakamamam saçmaydı. Her şeyden önce, göğsü ne kadar hoş olursa olsun, yüzü daha da hoştu. Gözlerimi nihayet yüzüne çevirdim. Dalgalı siyah saçları omuzlarına iniyordu. Ucunda benim hediyemolan madalyonla kadife bir kurdele boynunu çevreliyordu. Öpülesi dudakları ve kırlangıç kanadına benzeyen yanak kıvrımı, öyle zarif... Kırlangıç kanadı mı? Ne diyorum ben?

"*Ma petite*, sen iyi misin?"

"Hayır," dedim yumuşak bir sesle. "İyi olduğumu sanmıyorum."

Bana yaklaştı. Gece mavisi gözleriyle buluşmak için gözlerimi yukarı kaldırmak zorunda kaldım. Sinemanın önünde Nathaniel'ı ilk gördüğümde hissettiğim şeye benzer bir şeydi. Büyülenmiş gibiydim. Kendimi kaptırmıştım. O kadar ki, bu görüntü dikkatimi dağıtmasın diye gözlerimi yumup güçlükle konuştum. "Sanırım biri benimle oynuyor."

"Ne demek istiyorsun *ma petite*?"

"Sinemada olduğu gibi mi?" dedi Nathaniel. Sesi yakından geliyordu. Kanepeden kalkıp bize yaklaşmış olmalıydı.

Başımla onayladım. Gözlerim hala kapalıydı.

Jean-Claude'un sesi hemen önümden geldi. "Sinemada ne oldu?"

Nathaniel açıkladı. "Düzelmek için haçını çıkarması gerekti."

"Ama şu anda haçım boynumda," dedim.

"Bluzunun içinde. O zaman ortaya çıkarmıştın," dedi Nathaniel.

"Vampir eğer benimle aynı odada değilse, açıkta olması ya da bluzumun altında olması fark etmez."

"Yine de bir dene. Haçı çıkar," dedi Jean-Claude.

Gözlerimi açıp ona baktım. Hala akıllara zarar bir güzelliği vardı ama artık düşünebiliyordum. "Gerek yok." Yüzüne, o muhteşem gözlerinin içine baktım. Yine sadece gözdü. Güzel, çarpıcı... Ama kelimenin gerçek anlamıyla değil. "Bitti."

"Neler oluyor şekerler?" diye sordu Byron. Bize doğru yürürken bakışları üzerimize dolaştı.

"Lisandro, sen çıkabilirsin," dedi Jean-Claude.

Lisandro bir an itiraz edecekmiş gibi oldu ama itiraz etmedi, sadece sordu. "Kapının önünde mi bekleyeyim, yoksa kulübe mi döneyim?"

"Sanırım kapıda kalsan daha iyi," dedi Jean-Claude."

"Korumaları uyarmamız gerekmez mi?" diye sordum.

"Onları ilgilendiren bir durum yok ortada."

"Lisandro, sen gelmeden önce bir noktaya parmak bastı. Eğer onları tehlikeye atıyorsak, sebebini bilmeye hakları olduğunu söyledi."

Jean-Claude, Lisandro'ya baktı. Pek de dostça bir bakış sayılmazdı. "Öyle mi?"

Lisandro bu bakışa dümdüz karşılık verdi. "Anita'nın kendine seçeceği diğer hayvanla ilgiliydi, senin emirlerinle alakası yoktu Jean-Claude."

"*Ma petite*'le ilgili her şey beni de ilgilendirir." Sesinde tehlikeli bir tını vardı.

Lisandro hafifçe kıpırdandı. "Kızma ama sen de onun daha güçlü bir hayvan seçmesini istemez misin? Senin gücüne de katkısı olacak birini?"

Jean-Claude onun gözlerinin içine baktı. Lisandro ona hem bakmaya hem de bakmamaya çalışıyordu. Benim de seneler boyunca yapmaya çalıştığım ve artık bunu yapmama gerek kalmayacak kadar güçlü olduğuma memnun olduğum bir numara. Birinin gözlerinin içine doğrudan bakamazken, sert görünmek çok zordur.

"Fareler benim gücümle mi ilgileniyor?" diye sordu Jean-Claude.

"Evet," dedi Lisandro.

"Neden?" Tek kelime.

"Senin gücün hepimizi güvende tutuyor. Fareadamlar, Nikolaos'un Şehir Efendisi olduğu dönemde St. Louis'nin nasıl bir yer olduğunu hatırlıyor." Lisandro başını salladı, yüzü gölgelenmişti. "O kadın, vampirlerden başka kimseyi korumuyordu. Sen tüm doğaüstüleri düşünüyorsun Jean-Claude."

"Bu tür şeyleri benden ziyade *ma petite* düşünüyor."

"O senin insan hizmetkarın," dedi Lisandro. "Onun yaptığı her şey senindir. İnsan hizmetkarlar sadece efendilerinin bir uzantısıdır. Vampirler de buna inanmıyor mu?"

Jean-Claude bir eliyle beni de beraberinde çekip odaya doğru ilerledi. "Hoş bir fantezi. Ama sen de biliyorsun ki

ma petite kendi başına bir birey." Elimi tutan eli sert ve gerçekti. Birdenbire dünya bana daha güvenli bir yer gibi geldi. Ufacık bir dokunuşla beni kendime getirmişti.

"Bana az önce bulaşan her kimse ya da her neyse, o hala burada," dedim. "Bir şekilde uzaklaştı ama hala burada."

"Neden böyle düşünüyorsun *ma petite*?"

"Bana dokunduğunda kendimi daha tam, daha katı hissettim. Dokunuşunla, farkında bile olmadığım bir bulanıklığı kovaladın."

Beni neredeyse kucaklar gibi kendine doğru çekti. Ceketinin yakasının yumuşak derisini okşadım. "Şimdi daha mı iyi?" diye sordu.

Başımı hayır anlamında salladım.

"Tenlerinizin birbirine değmesini deneyin," dedi Requiem.

Hala koltukta oturuyordu. Onun yanma gelmiştik. Özellikle ona yaklaşmak için değildi. En azından benim böyle bir niyetim yoktu.

Bir elimle Jean-Claude'un elini tutmaya devam ederken diğer elimi çıplak göğsüne uzattım. Tenine dokunduğum anda her şey çok daha iyiydi. "Daha iyi," dedim yüksek sesle. Elimi güçlü göğüs kaslarında dolaştırdım. Haç şeklindeki yara izini okşadım.

"Byron'la ve benimle ne konuşacaksın Jean-Claude?" diye sordu Requiem. Yüzünü ifadesiz tutmaya çalışıyordu ama yeterince başarılı değildi. Arkasına yaslandı, koltukta daha rahat bir pozisyon aldı ama gözlerindeki bakış gergin ve temkinliydi.

"Bunu daha önce de gördün, değil mi?" diye sordum.

"Bir kere," dedi. Sesi, gözlerine kıyasla daha sakindi.

"Ne zaman?" dedim.

Jean-Claude'a baktı. "Fareadamın dışarı çıkması gerek."

Jean-Claude başını salladı. "Şimdilik dışarı çık Lisandro. Sana daha fazlasını anlatabileceğimiz zaman, anlatırız."

Lisandro odadan çıkarken bana baktı. Eğer sonunda biri ona gerçeği anlatacaksa bu kişinin büyük ihtimalle ben olacağımı düşünüyormuş gibiydi. Haklıydı.

8

Byron bize baktı. Her zamanki şakacı yüzü şimdi ciddiydi. "Biri biz zavallı, küçük piyonlara da neler döndüğünü anlatabilir mi lütfen?"

"Bir hediye aldınız mı?" diye sordu Requiem.

"*Qui.*"

"Ne tür bir hediye?" diye sordu Byron.

"Bir maske," dedi Jean-Claude.

Byron'ın rengi attı. Bu gece beslenmişti, yani fark edilecek kadar renk vardı yüzünde. "Hayır, hayır, s.ktir, burada da olmaz, yine olmaz..."

"Maske ne renkti?" Requiem'in sesi, bazı çok eski vampirlerin yapabildiği şekilde, boşlukta yankılandı.

"Beyaz," dedi Jean-Claude.

Byron öyle hızlı rahatladı ki neredeyse düşüyordu. Nathaniel ona elini uzattı, o da tuttu. "Dizlerimin bağı çözül-

dü şekerler. Beni böyle korkutmasanıza. Beyaz. Beyazsa güvendeyiz."

Nathaniel kanepeye oturmasına yardım etti ama onunla kalmadı. Tekrar bizim yanımıza geldi.

"İngiltere'deki efendinize gelen maske ne renkti?" diye sordum.

"Önce kırmızı, sonra siyah," dedi Requiem.

"Kırmızı ne demek?" diye sordum.

"Acı," dedi Jean-Claude. "Bir efendi vampiri cezalandırmak, dize getirmek için. Konsey, Harlequin'i ufak işlerde kullanmaz."

Bu isim odaya, kuyuya düşen bir taş gibi düştü. Neredeyse taşın suya çarpma sesini duymayı bekleyerek gerilmiştik. Başımı Jean-Claude'un göğsüne gömdüm. Kalbi atmıyordu. Sadece konuşması gerektiğinde nefes alıyordu. Başımı kaldırdım. Böylesine sessiz, durgun bir göğse kulağımı dayamak bazen beni rahatsız ediyordu.

Garip sessizliği Byron bozdu. "Kırmızı, ağzına sıçacaklar demek."

"Bu gece birinin bana yaptığı gibi mi?"

"Evet," dedi Requiem.

"Ya siyah?" diye sordum.

"Ölüm," dedi Requiem.

Nathaniel araya girdi. "Ama beyaz maske bizi sadece izleyecekleri anlamına gelmiyor mu?"

"Öyle olmalıydı." Requiem böyle kısa ve öz cevaplar vermeye başladığında endişeleniyordum. Şiirleri zaman zaman canımı sıkıyordu ama bu kısa cevaplar bir şeylerin ters gittiğinin ya da onun fena halde kızdığının ya da her ikisinin birden kanıtıydı.

"Suçlu Zevkler'e geldiğimde daha fazlasını açıklayacağını söylemiştin. Eh, buradayım işte. Açıkla."

"Harlequin şimdi sadece temsili bir figür. Bir zamanlar o ya da onlar Mesnee d'Hellequin'di. Hiç vahşi av diye bir şey duydun mu *ma petite*?"

"Vahşi av, tüm Avrupa'da ortak bir mit. Doğaüstü, hayali tazıları ve atları olan bir grup şeytana ya da ölülere liderlik ediyor. İz sürüyor, yollarına çıkan herkesi ya da sadece kötüleri avlıyorlar. Hangi kaynağı okuduğuna bağlı olarak ava katılmak bir ceza mı, yoksa ödül mü değişiyor. Av başladığında dışarıda olmak genellikle gerçekten kötü kabul ediliyor."

"Her zamanki gibi, beni yine şaşırttın *ma petite*."

"Çok yaygın bir hikaye, bu yüzden bir temeli olması gerek ama İngiltere'nin bilmem kaçıncı Henry'sinden beri onları gören olmamış. Sanırım İkinci Henry'den beri ama yüzde yüz emin değilim. Genellikle ava liderlik eden, yerel bir ölü kötü adam ya da bizzat şeytan oluyor. Hristiyanlıktan önce birçok İskandinav tanrısının da ava liderlik ettiği söyleniyor. En çok Odin'in adı geçiyor ama Hel ya da Holda gibi tanrıçalardan da bahsediliyor. Holda versiyonu, ceza verdiği kadar ödüllendiriyor da. Ödül veren başkaları da var ama genel olarak vahşi ava yakalanmak, hatta onları görmek bile kötü sayılıyor."

"Harlequin de o liderlerden biri," dedi Jean-Claude.

"Bunu bilmiyordum. Zaten üniversiteden beri bu konuda bir şey okumadım. Aklımda kalmasının sebebi, çok yaygın bir hikaye olması ve birkaç yüzyıl önce aniden durması. Bu hikaye gibi bir sürü tanığı olan diğer efsanelerin neredeyse hepsi gerçek. En azından ben böyle biliyo-

rum. Peki neden durmuşlar? Eğer vahşi av gerçekse, niye sona ermiş?"

"Gerçek, *ma petite*."

Ona baktım. "Vahşi avcılar vampir miydi? Bunu mu söylüyorsun?"

"Böyle bir efsanenin var olduğunu ve bizim de bundan faydalandığımızı söylüyorum. Harlequin, vahşi avın uyarlanmış hali. Vahşi av halihazırda herkesin korktuğu bir şey olduğu için."

"Vampirler insanları zaten çok korkutuyor Jean-Claude. Korkutucu olmak için İskandinav tanrılarını taklit etmeye ihtiyacın yok."

"Harlequin ve ailesinin amacı insanları korkutmak değildi *ma petite*. Diğer vampirleri korkutmak istiyorlardı."

"Ama siz zaten birbirinizi de yeterince korkutuyorsunuz. Cici Ana bunun en açık kanıtı."

"Tarihimizin başında, Marmee Noir bizim çok tehlikeli olduğumuza karar verdi. Bizi kontrol altında tutacak bir şeye ihtiyacımız vardı. Bu yüzden Harlequin'i yarattı. Senin de söylediğin gibi *ma petite*, Avrupa'da bir sürü vahşi av söylencesi vardı, bir tane daha olsa ne olurdu ki? Vampirler de hayata insan olarak başlar, dolayısıyla vahşi av, vampirlerin çoğunun da zaten korktuğu bir şeydi."

"Tamam, peki bu sahte vahşi avın bizimle alıp veremediği ne?"

"Onlar sahte değil *ma petite*. Uçabilen, kötüleri cezalandıran, hızlı ve gizemli bir şekilde öldüren doğaüstü bir grup."

"Orijinal vahşi avcılar değiller, böylesi de onları benim kitabımda sahte yapar Jean-Claude."

"Nasıl istersen... Sonuçta, şu anda vampirlerin sahip olduğu, polise en yakın teşkilat. Tüm temel soylardan geliyorlar. Kimseye bağımlı değiller. Konsey bölündüğünde onlara başvuruluyor. Konsey benim yüzümden, bizim yüzümüzden bölündü."

"Tam olarak ne yapıyorlar?" diye sordu Nathaniel.

"Kimliklerini gizleme ve entrika konusunda uzmanlar. Suikastçi ve üst düzey casuslar. Kim olduklarını kimse bilmiyor. Onların yüzünü görüp de hayatta kalan yok. Eğer zarar vermek gibi bir niyetleri yoksa bize maskeli gelirler. Venedik tarzı maskelerle. Hani zenginlerin ve güçlülerin maske, başlık, şapka falan takıp dolaştıkları, hepsinin aynı göründüğü ve böylece kimse tarafmdan ayırt edilemedikleri zamanlardaki gibi. Eğer bizim karşımıza bu kostümlerle çıkarlarsa, bu demektir ki bizi gerçekten sadece izlemeye geldiler. Eğer adaşlarının maskeleriyle gelirlerse, her şey mümkün. Bizi sadece izleyecek olabilirler ya da bizi öldürmeye gelmişlerdir. Adaşları gibi giyindiklerinde hem yüzlerini saklarlar hem de eğer onlarla işbirliği yapmazsak ölümcül olabilecekleri mesajını vermiş olurlar."

"Adaş derken ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Her dönemde sadece bir Harlequin var ama Harlequin aynı zamanda da grubun adı. Commedia dell'arte'nin isimlerini ve maskelerini kendilerine adapte etmişler."

"Bu terimi bilmiyorum," dedim.

"Ben doğmadan önce ortaya çıkan bir tür tiyatro. Maskeli ve maskesiz birçok sabit karakter var. Kadınlar normalde sahneye maskeli çıkmıyor ama Harlequin'in ekibinde kadın karakterler de var. Ya gerçekten kadınlar ya da kafa karıştırmak için, orası tartışmaya açık. Gerçi bunun

bir önemi yok. İsimlerine gelince, onlarca var ama yüzyıllardır bilinenler, en başta Harlequin tabii ve Punchinello, Scaramouche, Pierrot ya da Pierrette, Columbine, Hanswurst, Il Dottore... Böyle daha onlarca ya da yüzlerce olabilir. Harlequin ekibinde kaç tane olduğunu kimse bilmiyor. Çoğunlukla siyah-beyaz, özelliksiz maskelerle ortaya çıkıyorlar ve sadece 'Biz Harlequin'iz,' diyorlar. En iyi senaryo, şehre hangi karakterlerin geldiğini bizim asla öğrenmememiz."

"Beyaz maske gönderdikleri halde kırmızı göndermiş gibi davranmaları, vampir kurallarına göre ne kadar ciddi bir ihlal?" diye sordum.

Jean-Claude'la Requiem bakıştı. Bakışmanın anlamını tam olarak çözememiştim ama pek iyi değildi.

"Benimle konuşun, lanet olsun," dedim.

"Böyle olmaması gerekirdi *ma petite*. Ya bizi aptal yerine koyacak kadar güçlü başka bir vampirin oynadığı bir oyun ya da Harlequin kendi kurallarını çiğniyor. Kurallarına ölümüne bağlıdırlar. Bunu düşünmek bile korkunç ama eğer kuralları çiğniyorlarsa..." Gözlerini yumdu ve bana sarıldı. Sımsıkı sarıldı.

Nathaniel gelip tam yanımızda durdu, yüzünden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. "Bu konuda ne yapabiliriz?"

Jean-Claude ona baktı ve gülümsedi. "Çok pratiksin *mon minet*. En az bizim Micah kadar pratik." Yüzünde gülümsemeden eser kalmayan Requiem'e bakmak için döndü. "Londra'da da böyle mi başladı?"

"Evet. Harlequin'den biri arzularımızı arttırabiliyordu. Ama sadece zaten sahip olduğumuz arzuları. Başlangıçta belli belirsizdi, sonra kötüleşti. Doğrusunu söylemek gere-

kirse bu gece Anita'ya olan şeyi biz anlamadık bile. Arkadaşlıklarını nihayet tamamına erdirmeye karar veren çiftlerin davranışını andırıyordu."

"Nasıl kötüleşti?" diye sordu Nathaniel.

"Aynı vampir mi bilmiyorum ama Belle'nin soyundan gelen güçleri kullandığımızda müdahale etmeye başladılar. Şehvet, korkunç hale geliyordu."

"Nasıl korkunç?" diye sordum.

"En şiddetli halindeki *ardeur* gibi," dedi.

"S.ktir," dedim.

Nathaniel omuzlarıma dokundu ve Jean-Claude kollarını açıp ikimize de sarıldı, böylece ikisinin arasında kaldım. Nihayet nefesimi düzenleyebilmiştim. "Çok daha iyi," dedim.

"Başlangıçta gücünün kaynağına ne kadar dokunursan kendini o kadar emniyette hissediyorsun," dedi Requiem.

"Başlangıçta derken ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Sonunda, efendimiz kime dokunursa dokunsun, onların işkencesinden kaçamaz hale geldi. Dokunduğu her şey hastalandı ve onu zehirledi."

"Neyle zehirlendi?" diye sordum.

"Bizim güçlerimizi bize karşı kullandılar Anita. Biz neredeyse tamamen Belle Morte'nin soyundan geliyorduk. Yeteneklerimizi bizim aleyhimize çevirdiler, böylece şehvet büyüdü, ısırıklar derinleşti ve onlar için kanadık."

"Elinore'la Roderick'e işkence etmediler," dedi Byron kanepeden.

Hala birbirimize sarılmış halde üçümüz de ona döndük.

"Doğru değil. Elinore da başlangıçta hepimiz gibi rahatsız edildi. Kendini Roderick'e öyle kaptırmıştı ki işini yapamıyordu."

"Ama, nasıl denir, o çılgınlık hepimizi ele geçirdiğinde o ikisi bunun dışında kaldı," dedi Byron. Ses tonunda öfke ya da ona yakın bir şey vardı.

Jean-Claude ikimize daha sıkı sarıldı ve Nathaniel da karşılık verdi. Öyle ki bir an nefes almakta zorlandım. Vampirin yaptığı numara yüzünden değil, ikisinin güçlü vücutları arasında ezilmekten. Önce Jean-Claude, sonra Nathaniel kollarını gevşetti. Jean-Claude bizi çalışma masasının köşesine sürükledi, masaya yaslandı ve beni sırtımı ona dönük şekilde kendine yasladı. Nathaniel'ı da elinden masaya doğru çekti. Nathaniel masaya oturdu, ayakları boşlukta sallanıyordu. Ama eli hala Jean-Claude'un elindeydi. Bırakmaya korkuyordu sanki. Galiba hepimiz korkuyorduk.

"Çılgınlık derken ne kastediyordun?"

"Çılgınlar gibi düzüştük hayatım."

Bunu söylemenin daha kibar bir yolu olmalıydı.

Byron güldü. "Ah, Anita, yüzündeki ifade... Evet, seksi biz icat ettik ve bir sürü seks yaparız falan ama yine de seçeneğin olsun istersin, değil mi?" Gözleri bizden Requiem'e kaydı. "Seçeneklerinin elinden alınmasından hoşlanmıyorsun, değil mi aşkım?"

Requiem ona öyle bir baktı ki bırak konuşmaya devam etmeyi, o anda kalbinin durması gerekirdi ama Byron zaten ölüydü ve ölüler, biz canlılardan daha dayanıklı bir şeyden yapılmıştı. Ya da belki de Byron artık umursamıyordu, hepsi bu. "Requiem menüde erkekler olduğunu fark etti, değil mi aşkım?" Sesinde hınca varan bir arsızlık vardı.

İmadan anladığım kadarıyla, Harlequin onları ele geçirdikten sonra sevişmişlerdi. Requiem erkekleri becermiyordu, nokta. Erkeklerle yatmayı reddettiği için Belle onu asır-

lar boyunca cezalandırmıştı. Belle Morte'yi herhangi bir sebepten reddetmek, kesinlikle çok kötü bir fikirdi, dolayısıyla Requiem'in 'hayır'ı çok ciddi, çok kesin bir 'hayır'dı. Demek ki Harlequin'den biri duyguları yönlendirmekte çok iyiydi. Korkutucu derecede iyi.

Jean-Claude'un koluna daha sıkı sarıldım ve Nathaniel'a uzandım. Elim kalçasına denk geldi, hafifçe kalçasını okşadım. Şekil-değiştiriciler daima birbirine dokunuyordu, ben de onlardan bu alışkanlığı kapmaya başlamıştım. Bu gece bununla mücadele etmiyordum.

"Bundan asla bahsetme," dedi Requiem alçak sesle. Çok ciddiydi.

"Benim Anita'yla da seviştiğimi bilmek seni ne kadar rahatsız ediyor?"

Requiem bir hamlede ayağa kalkınca siyah pelerin etrafında dalgalanarak altına pek fazla bir şey giymediğini açık etti.

"Dur," dedi Jean-Claude.

Requiem dondu kaldı, gözleri mavi-yeşil parlıyordu. Sanki koşmuş da nefes nefese kalmış gibi omuzları inip çıkıyordu.

"Bence Harlequin'in kışkırttığı tek his, şehvet değil," dedi Jean-Claude.

Requiem bir an daha öylece kaldı, sonra kaşlarını çatıp ateş saçan gözlerini bize çevirdi. "Öfke."

Jean-Claude başıyla onayladı.

Öfkesi parladığı gibi söndü. "Ne yapacağız Jean-Claude. Eğer kendi kurallarına bile uymuyorlarsa, biz mahvolduk."

"Bir toplantı isteyeceğim," diye cevap verdi Jean-Claude.

"Bir... ne isteyeceksin?" dedi Byron. Sesi biraz tiz çıkmıştı.

"Onlardan bir görüşme talep edeceğim."

"Harlequin'le görüşmek istemezsin Jean-Claude," dedi Requiem. "Saklanırsın, çalıların arasına girersin ve seni görmemeleri için dua edersin. Onları yanına davet edemezsin."

"Harlequin saygın bir oluşum. Bu olanlar pek saygıya değer değil."

"Sen delirmişsin," dedi Byron.

"Sence içlerinden biri kuralları mı çiğniyor?" diye sordum yavaşça.

"Umarım öyledir," dedi Jean-Claude.

"Neden bunu umuyorsun?"

"Çünkü eğer olanların arkasında tüm ağırlığıyla Harlequin varsa, Harlequin bunu onaylıyorsa, o zaman Requiem haklı, mahvolduk. Bizimle oynayacak, sonra bizi yok edecekler."

"Ben öyle kolay mahvolmam," dedim.

Başımın üstünü öptü. "Biliyorum *ma petite*. Ama sen nasıl bir güçle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyorsun."

"Bana anlat o zaman."

"Söyledim ya, onlar vampir türünün öcüleri. Biz de karanlıkta onlardan korkuyoruz."

"Bu doğru değil," dedim.

"Gerçekten çok korkutucular aşkım," dedi Byron. "Ödümüzü patlatıyorlar."

"Tüm vampirlerin en büyük kabusu, Marmee Noir, Vampir Ana, Cici Ana, Karanlıklar Kraliçesi, her ne haltsa... Hepinizin ödünü koparan asıl o."

Bir ya da iki saniyelik bir suskunluk oldu. Sonra Jean-Claude "Evet," dedi. "Harlequin de Karanlıklar Kraliçesi'nden, yaratıcımızdan korkar."

"Herkes karanlıktan korkar," dedi Requiem, "ama Karanlıkların Anası eğer bizim kabusumuzsa, Harlequin de karanlığın keskin ve hızlı kılıcı."

Byron başıyla onayladı. "Ben bu konuda sana itiraz etmeyeceğim. Herkes Kraliçe'den korkar."

"Ne öneriyorsun *ma petite*?

"Bir önerim yok. Tek söylediğim, karanlıkta durdum ve Kraliçe'nin tepemde siyah bir okyanus gibi yükseldiğini gördüm. Rüyalarımı ele geçirdi. Bedeninin yattığı odayı gördüm, zihnime fısıldadığını duydum. Dilimde yasemin ve yağmuru tattım." Ürperdim ve neredeyse onun karanlıkta hareket ettiğini hissettim. Pencereli bir odada yatıyordu ve altındaki ateşi daima canlı tutuyorlardı. Çok önce, çoğunun hatırlamadığı kadar önce bir 'uykuya' dalmıştı. Onun uyanışını kutlamayı beklediklerini sanmıştım ama sonra çoğunun ondan en az benim kadar, yani deliler gibi korktuğunu fark etmiştim. Marmee Noir bir sebepten benden hoşlanmıştı. İlgisini çekmiştim. Ve binlerce kilometre uzaktan bana ulaşmıştı. Elimdeki haçın erimesine sebep olmuştu. Ölene kadar avucumda o yara izini taşıyacaktım.

"Şeytanı anarsan onu çağırırsın,"dedi Requiem.

Başımı salladım ve başka bir şey düşünmeye çalıştım. Ah, evet, ne düşüneceğimi biliyordum. "Harlequin'dekiler sadece vampir, değil mi? Yani onlar da vampir kanunlarına tabi, öyle değil mi?"

"*Qui.*"

"O zaman biz de kanunu onlara karşı kullanalım."

"Teklifin ne *ma petite*?"

"Bu bizim otoritemize doğrudan bir meydan okuma. Konsey, kanun sizin yasal kalıp kalmayacağınıza karar ve-

rene kadar, Amerika'daki Şehir Efendileri'nin savaşmasını yasakladı."

"Onlarla savaşmamızı önermiyorsun herhalde?" dedi Byron.

"Kanuna uygun davranmamızı söylüyorum."

"Anlamıyor musun Anita," dedi Byron, "kötü bir şey olduğunda, Harlequin'e başvuruluyor. Onlar bizim polisimiz."

"Polis yoldan çıktığında artık polis olmaz," dedim.

"Ne olur?" diye sordu.

"Suçlu!"

"Ciddi ciddi Harlequin'le savaşmamızı öneriyor olamazsın," dedi Requiem.

"Tam olarak değil," dedim.

"Tam olarak ne diyorsun peki?"

Jean-Claude'a baktım. "Güçlü birileri bu şekilde üstümüze gelseydi ne yapardın?"

"Açık bir savaşa girmekten kaçınmak için Konsey'le temas kurardım."

"O zaman onlarla temas kur."

"Konsey'deki herkesin bizden hoşlandığını sanmıyorum," dedi Nathaniel.

"Hoşlanmıyorlar. Ama eğer Harlequin yasayı çiğniyorsa, bu diğer adi meselelerin önüne geçer," dedi Jean-Claude.

"Konsey'in ne kadar adileşebileceğini unuttun mu?" dedi Requiem.

"*Non* ama Konsey'deki herkes de gerçek dünyada yaşamanın nasıl bir şey olduğunu unutmuş değil."

"Konsey'den ilk kiminle temasa geçeceksin?" diye sordu Byron.

Ve kapı vuruldu. Hepimiz olduğumuz yerde sıçradık. Nathaniel sinirli bir kahkaha attı. Ben de bir s.ktir çektim.

Lisandro'nun sesi duyuldu. "Sana bir teslimat var Jean-Claude."

"Bekleyebilir," dedi Jean-Claude gergin bir sesle.

"Bir not iliştirilmiş. Bunu beklediğini söylüyor."

"Tamam, gir."

Kapıyı Lisandro açtı ama elinde beyaz bir kutuyla içeri giren Clay oldu. Sinemanın tuvaletinde bulduğum kutunun bire bir aynısıydı. Kutuyu görünce nefes almayı bıraktım sanırım çünkü tekrar nefes almayı hatırladığımda boğulacak gibiydim.

Clay bana baktı. "Sorun ne?"

"Bunu kim getirdi?" diye sordu Jean-Claude.

"Kutsal eşya denetleme masasında duruyordu."

"Ve sen de onu alıp buraya mı getirdin?" dedim. Sesim biraz yüksek çıkmıştı.

"Tabii ki hayır, bana hiç mi güvenmiyorsunuz? Kutuyu kontrol ettik. Üzerindeki notta, Jean-Claude'un onu beklediği yazıyordu."

"İçinde ne var?" diye sordum ama bilmekten de korkuyordum.

"Bir maske," dedi Clay. Şimdi hepimize bakıyor, niye bu kadar endişeli olduğumuzu çözmeye çalışıyordu.

"Ne renk?" Jean-Claude'un sesi donuktu. Daha önce onun hiç bu kadar ifadesiz, boş bir tonla konuştuğunu duymamıştım.

"Beyaz."

Tansiyon düştü.

"Her tarafında minik, altın rengi notalar var. Bunu sen ısmarlamadın mı?"

"Bir bakıma, sanırım ben ısmarladım, evet," dedi Jean-Claude.

Ona baktım ve yüzünü daha iyi görebilmek için biraz geri çekildim. "Sanırım ben ısmarladım derken ne demek istedin?"

"Onlarla görüşmek istediğimi söyledim, söylemedim mi?"

"Evet, ne olmuş?"

"Bu maskenin anlamı bu, *ma petite*. Bizimle görüşmek istedikleri anlamına geliyor. Öldürmek ya da işkence etmek değil, sadece konuşmak."

"Ama senin ne dediğini nasıl bilebilirler ki?" diye sordu Nathaniel.

Jean-Claude bana baktı ve o bakıştaki bir şey, aniden anlamama sebep oldu. "Bizi dinliyorlar."

"Korkarım öyle."

"Maske ne zaman geldi?" diye sordu Requiem.

Clay bir ipucu yakalamak ister gibi hala bizi inceliyordu. "Emin değiliz. Yarım saat önce mola verdim. Ben kapıda değilken gelmiş olmalı."

"Kapıya geri dönmen ne kadar sürdü?" diye sordu Jean-Claude.

"En fazla beş dakika."

"Dinliyorlar," dedi Requiem.

"Jean-Claude'un ne dediğini duydular," dedi Byron. Sesinde, çoğu vampirin asla açık etmeyeceği bir panik vardı. Yüzünü ve sesini kontrol edemiyor, hislerini saklayamıyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Clay.

"Şehre çok büyük ve çok kötü bir şey geldi," dedi Lisandro. "Bize onun hakkında bir şey söylemiyorlar ama bizden onunla savaşmamızı ve onun yüzünden ölmemizi bekliyorlar." Acı bir tonla konuşuyordu.

"Askerlere ondan bahsetmekle ilgili kurallar neler?" diye sordum.

Jean-Claude derin, çok derin bir nefes aldı ve neredeyse bir kuşun tüylerini düzeltmesi gibi bir hareketle başını iki yana salladı. "Değişken."

"Değişken? Ah anladım, duruma bağlı."

Başıyla onayladı.

O zaman aklıma parlak bir fikir geldi. "Eğer metafiziksel olarak biri bizi dinleseydi, özellikle de başka bir vampir, bunu anlardık bence."

"Onlar gerçekten çok güçlü, *ma petite*."

"Lisandro," dedim.

Dikkat kesildi. Koyu renk gözleri beklentiyle bana dikilmişti. Eğer karısını dul bırakacaksam bunun sebebini bilmek istiyordu. Ben de onun bunu hak ettiğini düşünüyordum ama her şeyin bir sırası vardı. "Bu odada böcek aranacak."

"Ne tür bir böcek?"

"Bizi dinlemelerini sağlayacak türden bir böcek."

"Teknolojiden yararlandıklarını mı düşünüyorsun *ma petite*?"

"Herhangi bir vampirin, biz farkına varmadan bizi dinleyebileceğine inanmıyorum."

"Gerçekten çok güçlüler *ma petite*."

"Onlar lanet olasıca birer hayalet aşkım," dedi Byron.

"Tamam, diyelim ki onlar hayalet. Yine de kontrol etmenin bir zararı olmaz. Eğer oda temiz çıkarsa o zaman *sihirli* güçleri suçlarız. Ama önce teknolojiye bir bakalım."

Jean-Claude bana uzun bir bakış attı, sonra başıyla onayladı. "Eğer dinleme cihazı kullanıyorlarsa çok ilginç olacak."

"Londra'da böcek aramış mıydınız?" diye sordu Nathaniel.

Byron'la Requiem birbirine baktı, sonra ikisi da başını salladı. "Bu hiç aklımıza gelmedi şekerler. Yani, bu lanet olasıca..." Byron dudaklarını yaladı ve her ihtimale karşı, ismi söylemeden kendini durdurdu. "Onlar hayalet, öcü, yürüyen kabus. Öcülerin teknoloji kullanacağı kimin aklına gelir?"

"İşte bu," dedim.

"Bu da ne demek?" diye sordu.

"Şu demek, çoğu vampir teknolojiden pek yararlanmaz. Eğer bu adamlar kullanıyorsa, bilmediğiniz şeyler size büyü gibi görünebilir."

"İleri teknoloji ile büyüyü birbirinden ayırmak zor," dedi Requiem.

Başımla onayladım.

Bana baktı. "Çobanyıldızım, sürprizlerle dolusun."

"Bir vampir gibi düşünmüyorum, hepsi bu."

"Odayı bu tür şeylerden temizlemekte Rafael'in güvenebileceği bir adamı var mı?" diye sordu Jean-Claude.

"Var," dedi Lisandro.

"Tamam, yapın o zaman."

"Ne kadar çabuk yapılması gerekiyor?"

"Birkaç dakika önce onlarla görüşmek istediğimizi söyledik ve davetiyeli maske geldi," dedim.

"O zaman bu odanın dün temizlenmiş olması gerekirdi," dedi Lisandro.

"Belki daha bile önce."

Başıyla onayladı. "Hemen arıyorum." Kapıda bir an duraksadı. "Kapıya birini koyacağım ve kulübün dışından telefon edeceğim."

"İyi düşündün," dedim.

"Ben bunu hep yapıyorum." Ardından dışarı çıktı.

"Bunu nereye koyayım?" diye sordu Clay, kutuyu gösteriyordu.

"Masanın üstüne, diğerinin yanına."

Clay kutuyu masaya bıraktı. Jean-Claude ona dokunmak istemiyor gibiydi. Kapağı açıp ifadesiz bir yüzü olan beyaz maskeyi çıkarmak bana düştü. Yüzü süsleyen notalarla, bu defaki biraz daha üzerinde çalışılmış duruyordu. Notlardan birine dokundum ve kabartma olduğunu fark ettim. Nottaysa sadece, "Talebiniz üzerine," yazıyordu.

"Maskenin içinde bir şey yazıyor mu?" diye sordu Jean-Claude.

Maskeyi paket kağıtlarının arasından çıkardım. Maskenin arkasında bir yazı vardı. "Yüksek sesle okuma *ma petite*."

Yüksek sesle okumadım, maskeyi ona uzattım. Maskenin içinde "Lanetliler Sirki," yazıyordu ve iki gün sonranın tarihi vardı. Tarih, Avrupalılar'ın yaptığı gibi, gün-ay-yıl olarak yazılmıştı. Buluşma yeri olarak Jean-Claude'un işletmelerinden birini seçmişlerdi. Bu iyi miydi, kötü müydü? Kendi sahamızda olmamız avantaj mıydı, yoksa mekanı ateşe vermeyi mi planlıyorlardı? Bunu Jean-Claude'a sormak istedim ama düşmanlarımız duysun istemedim.

Eğer bu odada böcek bulursak her yeri aramamız gerekecekti. Tüm ofisleri, tüm işyerlerini, benim evimi, her yeri...

Böcek bulmamız için dua ediyordum çünkü diğer alternatif, bu vampirlerin beyinlerimize psişik böcekler yerleştirecek kadar iyi olmasıydı. Odalardaki mekanik aletleri bulup yok edebilirdik ama eğer zihinlerimize büyü yapacak kadar iyilerse kesin sıçmıştık. Ölmemizi istediklerinde ölecektik ve yaşamamızı istiyorlarsa yaşayacaktık ama her iki durumda da buna onlar karar verecekti, biz değil. Ofislerimize böcek yerleştirilmiş olmaları için dua edeceğim hiç aklıma gelmezdi. Komik, insana neyin ne zaman daha az kötü geleceği hiç belli olmuyor.

9

Şafak söküp de tüm vampirler tabutlarına çekilince Edward'ı tekrar aramak için nihayet birkaç dakika bulabildim. Lisandro'nun çağırdığı uzmanlar etrafı ararken iki kere telefon etmiştim. Böcekleri bulmuşlardı ama dinleme istasyonu gibi bir yer bulamamış, nereden dinlendiğimizi belirleyememişlerdi. Saatler süren çalışmanın ardından nihayet temizdik. Aslında şanslı sayılırdık çünkü odadan en son teknoloji ürünü, en küçük böcekler çıkmamıştı. Bu da bizi dinleyebilmek için kulübe yakın bir yerlerde konuşlanmaları gerektiği anlamına geliyordu. Uzmanlara göre büyük ihtimalle bir minibüste falandılar. Kullandıkları teknoloji iyiydi ama en son ve en modern teknoloji değildi. Bundan da Harlequin'in telefonları dinlemek ve bilgisayarların şifresini kırmak gibi şeyleri yapmayı bilmediği sonucuna varılabilirdi. Muhtemelen... Yine

de bulunan dinleme cihazları, bir grup antik vampir için hayli ileri teknoloji sayılırdı. Başka hangi modern teknoloji harikalarından haberdardılar acaba? Vampirlerin çoğu sadece vampir güçlerine güvenirdi. Harlequin'in onlardan olduğunu sanmıyordum. Hatta öyle olmadıklarına dair her iddiaya girerdim. Modern teknolojiyle donanmış antik vampirler... Böylesi, hiç de adil değildi.

Güç dengesini eşitlemek istiyordum, bu yüzden elimde cep telefonumla Jean-Claude'un banyosuna girdim ve bir kez daha Edward'a ulaşmayı denedim.

Numarayı tuşladım, bekledim, telefon açıldığında neredeyse vazgeçmek üzereydim. Telefona cevap veren ses uykuyla boğuklaşmıştı. Bir an onu Edward sandım. "Edward?"

Karşı taraf boğazını temizledi, ses biraz düzeldi, "Anita, sen misin?" Erkek sesiydi ama kesinlikle Edward değildi. Lanet olsun.

Edward iki çocuklu bir dulla birlikteydi. Son zamanlarda, eğer ona bir seferde ulaşmak istiyorsam Donna'nın evini arıyordum, onunkini değil. Birlikte yaşamıyorlardı aslında ama Donna'nın evinde, kendi evinde geçirdiğinden daha fazla zaman geçiriyordu. "Merhaba Peter, kusura bakma, zaman farkını unutmuşum."

Bir hareket oldu, sanki yatakta döndü ve telefonu örtülerin altına, yanına aldı. "Sorun değil. Ne haber?" Sesi geçen yılı değişimle geçirmiş ve sonunda, beni hala zaman zaman şaşırtan derin ve etkileyici bir basta karar kılmıştı.

"Ted'le konuşmam gerekiyordu da," dedim. Daha önce Edward dediğimi duymamış olmasını umuyordum.

"Dert değil Anita," dedi ve uykulu uykulu güldü. "Edward'ın kim olduğunu biliyorum. Ama telefonu ben açtığım için şanslısın. Annem ya da Becca olsaydı meraklanır ve soru sorarlardı."

Edward'ın yeni ailesinden birinin onun gizli kimliğinden haberdar olduğunu ilk kez duyuyordum. Ailesi onun ne iş yaptığını kısmen biliyordu, işinin yasal kısmını. Ama Edward'm kim olduğunu bilmiyorlardı. Ya da ben şu ana kadar öyle sanıyordum en azından.

Üstümdeki sabahlığın kolunu sıyırıp kol saatime bir göz attım. Aklımdan hızlı bir hesap yapıp sordum. "Senin karate dersi için hazırlanman gerekmiyor mu?"

"Salonda boya badana var," dedi.

Telefonun onun odasında ne aradığını da soracaktım ama benim çocuğum değildi sonuçta. Yine de on altı yaş, odada özel telefon için biraz küçük değil miydi?

"Geçen cumartesi günkü karate turnuvasında birinci oldum," dedi.

"Tebrikler."

"Gerçek bir kavga değil tabii, Edward'la senin yaptığınız gibi değil, yine de idare eder."

"Dövüş sanatlarıyla ilgili bir turnuvada ben hiç birincilik kazanmadım Peter. İyi iş başarmışsın."

"Ama judoda siyah kuşaksın, değil mi?"

"Evet."

"Ve diğer dövüşleri de biliyorsun."

"Evet ama..."

"Turnuvalar çocuklar için, biliyorum. Ama Edward, beni gerçek bir şeye sokması için en az askere gidecek yaşa gelinceye kadar sabretmem gerektiğini söylüyor."

Tüm bunlar kulağa hiç hoş gelmiyordu. "On sekize kadar, ha?"

"Evet." İçini çekti. "İki yıl." Öyle bir iki yıl demişti ki sanki sonsuzluktan bahsediyordu. On altı yaşındayken insana öyle geliyordu sanırım.

Ona silahlarla, dövüşle, şiddetle hiç alakası olmayan başka hayatlar da olduğunu söylemek istedim. Üvey babasının izinden gidemeyeceğini söylemek istedim. Yapamadım. Bunu söylemek bana düşmezdi, üstelik Peter da beni dinlemeyecekti zaten. Ben 'babası' ile aynı işi yapıyordum, dolayısıyla ben de çok cool'dum. "Ted orada mı?"

"Anita," dedi azarlayan bir tonla, "onun gerçek adını biliyorum."

"Evet ama haklıydın, bu numarayı aradığımda Edward dememeliyim. Kiminle konuştuğumdan emin olana kadar ona Ted demem lazım. Kendimi buna alıştırmaya çalışıyorum."

Yine güldü. Ben komik olduğumu düşünmüyordum. "Ted burada." Çekilen kumaşın sesi geldi. "Bugün okul yok, saat de sekiz olduğuna göre annemle Ted hala yatakta olmalı." Büyük ihtimalle saate bakmıştı.

"Bu kadar erken aramak istememiştim," dedim. "Daha sonra yine ararım."

Sesi ciddileşti. "Neyin var Anita? Çok gerginsin."

Harika, on altı yaşında bir çocuğu kandıracak kadar bile sesimi kontrol edemiyordum. İşin aslı, o anda bir gerçeği fark etmiştim. Edward'dan sadece canavarları avlamaya gelmesini istemeyecektim, ailesini bırakıp canavarları avlamaya gelmesini isteyecektim. Edward yeteneklerini sınamak için kötü şeylerle karşılaşmaya alışıktı. Ha-

yatının amacı, avladığı canavarlardan daha iyi, daha hızlı, daha kötü, daha ölümcül olabilmekti. Sonra Donna'yla tanışmıştı ve hayatına aniden uğruna yaşayabileceği başka şeyler girmişti. Bir gün onunla evleneceğinden pek emin değildim ama hiç evlenmeseler de çocukların babası, Donna'nın kocasıydı. Donna'mn ilk kocası bir kurtadam tarafından öldürülmüştü. O zaman sekiz yaşında olan Peter, babasının düşen silahını yerden alıp yaralı şekildeğiştiricinin işini bitirmişti. Babasının bedeni hala yerde kıvranırken ailesini kurtarmıştı. Edward pek çok bakımdan aile hayatına uyum sağlamıştı. Becca'yı bale dersinden almaya gidiyordu, Tanrı aşkına! Peki ya ben şimdi onu öldürtürsem? Ya ben kendi pisliğimle baş edemeyecek kadar ödleğim diye Edward öldürülürse ve Becca'yla Peter yine babalarını kaybederse?

"Anita, Anita... orada mısın?"

"Evet Peter, buradayım."

"Sesin tuhaf geliyor, şey gibi, biraz korkmuş gibi."

Peter bazen rahatsız edici derecede zeki olabiliyordu. "Ben sadece..." Ah Tanrım, durumu nasıl toparlayacaktım ben şimdi? "Bırak Edward uyusun, onları kaldırma."

"Bir sorun var, sesinden anlayabiliyorum. Başın belada olduğu için aradın. Doğru, değil mi?" diye sordu.

"Başım belada değil," dedim, içimden ekledim. *Henüz.*

Telefonun diğer ucunda anlık bir duraksama oldu. "Yalan söylüyorsun." Beni suçlar gibiydi.

"İşte bu çok çirkindi," dedim toparlayabildiğim kadar öfke yüklü bir sesle. Yalan söylemiyordum. Teorik olarak yalan sayılmazdı. Gerçeği biraz eğip büküyordum sadece.

"Senin sözüne inanırım," dedi çok ciddi bir sesle. "Edward'ı canavarlarla ilgili bir sorun yüzünden başın belada olduğu için aramadığını söyle bana."

S.ktir. "Biliyor musun, asıl baş belası sensin," dedim.

"On altı yaşındayım. Benim zaten baş belası olmam gerekiyor. En azından annem böyle söylüyor. Yalan söylemediğini söyle ve sana inanayım. Telefonu hemen kapatırım ve sen de başının belada olmadığı hayatına dönersin."

"Lanet olsun Peter!"

"Aksini söyleyemiyorsun, o zaman biraz önce yalan söyledin?" Bunu soru şeklinde söylemişti, sanki buna inanmak istemiyor gibiydi.

"Hayır, ille de öyle olması gerekmez, hayır."

"Edward senin yalan söylemeyeceğini söylemişti ama ona inandığımdan emin değilim. Ama söylemeyeceksin, değil mi?"

"Hayır," dedim. "Şimdi mutlu musun?"

"Evet," dediyse de sesi pek mutlu gelmiyordu. "Sorun ne? Niye Edward'ın yardımına ihtiyacın var?"

"Edward'la konuşmam gerek ama sana nedenini ya da ne hakkında olduğunu söylemeyeceğim."

"Ben bebek değilim Anita."

"Biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsun," dedi.

İçimi çektim. "Bebek olduğunu düşünmüyorum ama hala bir çocuksun Peter. On altı yaşına göre olgunsun ama en azından on sekizine basana kadar bazı karanlık sırları senden uzak tutmak isterim. Eğer Edward daha sonra seninle bunu paylaşmak isterse onu ilgilendirir."

"Bana sen anlatsan daha iyi, Anita. Ona sorarsam, o anlatır."

Yanıldığını umdum ama korkarım doğru söylüyordu. "Edward bilmeni isterse sana anlatır Peter. Ben sana anlatmayacağım. Son sözüm bu."

"O kadar mı kötü?" diye sordu ve şimdi sesinde ilk kez endişeli bir tını vardı.

S.ktir. Yine. Peter'la hiçbir konuşmayı kazanamıyordum. Çok sık konuşmuyorduk ama beni her seferinde köşeye sıkıştırmayı başarıyordu. "Edward'ı telefona çağır Peter, şimdi."

"Bir kavgada kendimi idare edebilirim Anita. Yardım edebilirim."

Lanet, lanet, iki kere lanet olsun. Bu tartışmayı kazanamayacaktım.

"Telefonu kapatıyorum Peter."

"Hayır Anita, dur, üzgünüm." Aniden, alaycı bir yetişkinden paniğe kapılmış bir çocuğa dönüşmüştü. Sesi böyle kalınlaşmadan önce panik onda daha iyi duruyordu. "Kapatma, lütfen, Ted'i çağırmaya gidiyorum." Telefon zemine öyle bir çarptı ki ahizeyi kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım. Telefona geri döndü. "Üzgünüm, telefonu düşürdüm. Giyiniyorum. Gidip hemen kapılarını çalacağım. Eğer durum senin Edward'ı arayacağın kadar kötüyse onunla hemen konuşman lazım. Çocuk gibi davranmayı bırakacağım ve onu hemen çağıracağım." Bana biraz kızmıştı ama daha çok hayalkırıklığına uğramıştı. Yardım etmek istiyordu. Büyümek istiyordu. Gerçek bir dövüş istiyordu. Bu da ne demekse? Edward ona neler öğretiyordu? Ben bunu bilmek istiyor muydum? Hayır. Soracak mıy-

dım? Evet, ne yazık ki evet ama Tanrım, şu anda en son ihtiyacım olan şey yeni bir problemdi. Edward'a yalan söylemeyi, *Mercenaries Quarterly*'nin son sayısından bahsetmek için aradığımı söylemeyi düşündüm. Ama Peter'ı bile kandıramıyorsam, Edward kesinlikle beni çok aşardı.

10

Küvetin kenarına oturup Edward'ın telefona gelmesini bekledim. Jean-Claude'la Micah'ya Edward'ı arayacağımı söylediğim halde bu konuşmayı yalnız kalabileceğim bir yerde yapmak istemiştim. Jean-Claude sadece, "Yardıma itirazım olmaz," demişti. Bu da onun ne kadar endişelendiğini gösteriyordu. Benim sandığımdan daha fazla endişeleniyordu. Benden bile fazla endişeliydi.

Telefondan bir gürültü geldi, bir hareket oldu. Biri ahizeyi aldı ve Edward'ın sesini duydum. "Paraleli kapa Peter." Bir saniye sonra da direkt telefona konuştu. "Anita, Peter yardıma ihtiyacın olduğunu söyledi. Benim edebileceğim türden bir yardıma." Allah'ın unuttuğu bir yerin aksanıyla, sözcükleri yayarak konuşuyordu. Ted Forrester'ı, iyi adamı oynadığında böyle konuşurdu.

"Yardıma ihtiyacım olduğunu söylemedim," dedim.

"O zaman niye aradın?"

"Sohbet etmek için aramış olamaz mıyım?"

Güldü ve bu gülüş tuhaf bir şekilde tanıdıktı. Peter'ın az önceki gülüşünün yankısı gibiydi ya da Peter'm gülüşü Edward'ınkinin yankısıydı.

"Sen beni asla sadece sohbet için aramazsın Anita. Bu bizim birbirimizle yaptığımız bir şey değil." Tekrar güldü ve "Sohbet için aramış," diye mırıldandı. Sanki başka söze gerek kalmayacak kadar gülünç bir fikirmiş gibi.

"Ne kadar da alçakgönüllüsün. Bir şey lütfetmene ihtiyacım yok, yine de teşekkürler." Kızmıştım ve buna hakkım yoktu. Onu ben aramıştım ve asıl olarak kendime öfkeliydim. Bir çok sebepten, onu hiç aramamış olmayı diliyordum.

"Ne oldu?" diye sordu en ufak bir alınganlık göstermeden. Ufak bir öfke patlamasını görmezden gelecek kadar iyi tanıyordu beni.

Ağzımı açtım, kapadım, sonunda konuştum. "Nereden başlayacağıma karar vermeye çalışıyorum."

"Tehlikeli kısımdan başla." İşte Edward. Baştan başla değil, tehlikeli kısımdan başla.

"Destek için aradım ama hali hazırda bir destek gücüm var. Onlar sen değil tabii ama bir grup amatör de sayılmazlar." Dürüst davranmaya çalışıyordum. Fareadamların neredeyse tamamı eski asker, eski polis ya da eski suçluydu. Bazı sırtlanadamlar da benzer geçmişlerden geliyordu. Arkamı kollayanlar vardı yani, Edward'ı aramak zorunda değildim.

"Benden yardım isteyip istememe konusunda kendinle tartışıyor gibisin," dedi. Sesi meraklıydı. Endişeli değil, sadece meraklı.

"Öyle yapıyorum."

"Neden?"

"Çünkü telefona Peter cevap verdi."

Bir nefes sesi geldi. "Telefonu kapat Peter," dedi Edward.

"Anita'nın başı beladaysa bunu bilmek istiyorum."

"Telefonu kapat," dedi Edward yine. "Ve bana bunu tekrar söyletme."

"Ama..."

"Şimdi."

Telefonun kapandığını duydum.

"Tamam," dedim.

"Bekle," dedi.

Sessizce oturdum ve neyi beklediğimizi merak ettim. Edward sonunda konuştu. "Gitti."

"Telefon konuşmalarını sık sık dinliyor mu?"

"Hayır."

"Dinlemediğini nereden biliyorsun?"

"Çünkü..." Kendini durdurdu ve "Dinlediğini sanmıyorum," diye devam etti. "Bence sen Peter için özelsin. Donna'nın eski odasında şimdi o kalıyor, eğer düzgün davranırsa telefonun odada kalabileceğini söyledim. Daha sonra onunla konuşurum."

"Donna'nın eski odasında o kalıyorsa, siz nerede uyuyorsunuz? Beni ilgilendirdiğinden değil tabii."

"Eve büyük bir yatak odası eklettik."

"Oraya mı taşındın yani?"

"Sayılır."

"Evini sattın mı?" diye sordum.

"Hayır."

"Batman, mağarasını kolay kolay satamaz sanırım."

"Öyle bir şey işte." Ama sesi -başlangıçta biraz arkadaşçayken- artık arkadaşça değildi. O eski, Donna'dan önceki Edward konuşuyordu. Ev hayatıyla ilgili neşeli şeylerden bahsediyor, çocuk yetiştiriyor olabilirdi ama Edward benim şu hayatta tanıdığım en soğukkanlı katildi ve o katil hala onun içinde bir yerlerdeydi. Onun bale dersinde Becca'yı izlediğini görmeye katlanamaz mıyım, yoksa diğer anne babalarla birlikte orada oturup sevgili kızını izlediğini görmek için üste para mı veririm, emin değildim.

"Eğer yeterince iyi yalan söyleyebiliyor olsaydım, bir şeyler uydurup telefonu kapatacaktım."

"Neden?" diye sordu o duygusuz sesiyle.

"Çünkü telefona Peter cevap verince, bunun artık eskisi gibi eğlenceli bir oyun olmadığını fark ettim. Eğer öldürülmene sebep olursam, yine babalarını kaybedecekler. Böyle bir şeyi Peter'a ya da Donna'ya ya da Becca'ya açıklamak zorunda kalmak istemiyorum."

"Ama özellikle Peter'a," dedi.

"Evet."

"Madem yalan söyleyemiyorsun, o zaman gerçeği anlat Anita." Sesi biraz yumuşamıştı, şimdi içinde bir parça duygu vardı. Edward beni severdi, biz arkadaştık. Ben ölürsem üzülürdü ve ben de onun için üzülürdüm. Gerçi ufak bir sorun vardı, ya bir gün kendimizi karşı taraflarda bulur da nihayet hangimizin daha iyi olduğunu öğrenmek zorunda kalırsak? O günün asla gelmeyeceğini umuyordum çünkü artık bu yarışı kazanmanın benim için bir yolu yoktu. Ölü ya da diri, her koşulda ikimiz de kaybedecektik.

"Harlequinler'i biliyor musun?" diye sordum.

"Fransız soytarılar?" dedi şaşkınlığının sesine yansımasına izin vererek.

"Onlardan başka bir şekilde bahsedildiğini duydun mu?"

"Önce yirmi soru sormak hiç senin tarzın değil Anita. Sadece anlat."

"Bu konuda hiçbir şey bilmeyen tek vampir avcısı ben miyim diye merak ettim sadece. Senin de onları bilmemen beni biraz rahatlattı. Anlaşılan Jean-Claude haklıymış, bu gerçekten büyük, karanlık bir sır."

"Anlat," dedi yine.

Ve anlattım. Harlequin ve ekibi hakkında bildiğim her şeyi anlattım, ki zaten pek az şey biliyordum.

Sözüm bittiğinde öyle uzun süre sessiz kaldı ki, "Edward," dedim sonunda, "nefes alıp verdiğini duyabiliyorum ama..."

"Buradayım Anita. Sadece düşünüyorum."

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"En iyi oyuncaklarla oynamama izin verdiğini." Sesi artık duygusuz değildi. Hevesliydi.

"Ya bu oyuncaklar sonunda senden ve benden daha büyük olmayı becerirse?"

"O zaman ölürüz."

"Hepsi bu mu?" dedim. "Hiç pişmanlık yok mu?"

"Donna'yla çocukları kastediyorsun."

"Evet," dedim ve ayağa kalkıp banyoda dolaşmaya başladım.

"Onları terk ettiğim için üzülürüm."

"O zaman gelme," dedim.

"Ve eğer sen öldürülürsen, ömrüm boyunca senin hayatını kurtarabileceğimi düşünüp durayım, öyle mi? Hayır Anita, geleceğim. Ama ben de destek getireceğim."

"Fazla deli olmasın, tamam mı?"

Güldü. Onu tanıdığım yedi yıl boyunca ondan duyduğum belki sadece altı gerçekten keyifli kahkahadan biriydi. "Buna söz veremem Anita."

"Tamam. Ama Edward ben ciddiyim, öldürülmeni istemiyorum."

"Sırf Donna'yı seviyorum diye, gerçekte olduğum insandan vazgeçemem Anita. Düşünmem gereken çocuklar var diye olduğum insandan vazgeçemem."

"Neden?" diye sordum. Hamile olduğumu sandığımız zaman, Richard'la yaptığımız konuşmayı düşünüyordum. Eğer hamileysem federal görevi ve vampir avcılığını bırakmam gerektiğini düşünüyordu. Aynı fikirde değildim.

"Çünkü o zaman o kişi ben olmam ve beni sevmezler. Donna'yla Becca benim hakkımda Peter kadar çok şey bilmiyor olabilir ama yeterince şey biliyorlar. Riker kaçırdığında onları kurtarmak için neler yapmak zorunda kaldığımı biliyorlar."

Riker gerçekten pis bir adamdı. Yasadışı arkeolojik kazılar yapıyordu ve Donna'nın da yer aldığı amatör bir çevre koruma grubu onun yoluna çıkmıştı. Riker'ın dikkatini çocuklara çeken ben ya da Edward değildik. Olanlardan tamamen sorumlu olmadığımızı bilmek güzel! Riker benden onun için özel bir büyü yapmamı istemişti. Böyle bir büyüyü yapacak kadar güçlü bir nekromansır olmadığımı söylerken yalan söylemiyordum ama bana inanmadı. Edward'la benim onunla işbirliği yapmamızı

sağlamak için çocuklara işkence etti. Şimdi sekiz, o zaman altı yaşında olan Becca'nın eli feci şekilde kırıldı, kadın gardiyanlardan biri de Peter'ı taciz etti. Tüm bunları bir video kasetten izlemek zorunda kaldık. Riker'ı ve adamlarının hepsini öldürdük, çocukları kurtardık. Edward yedek silahımı Peter'a vermemi söyledi. O anda kararını vermişti. Biz onları kurtarmak için orada olmadığımızda Peter'ın ele geçmektense direnirken ölmesini tercih ederdi. Karşı çıkamadım. Ona yapılanları gördükten sonra nasıl itiraz edebilirdim ki? Peter'ın kendisine tecavüz eden kadının üstüne silahımı boşaltmasını izlemek zorunda kaldım. Kurşunlar bittikten sonra bile tetiği çekmeye devam etti, ta ki ben silahı elinden alana kadar. "Onun canını yakmak istiyordum," derkenki yüzü hala gözümün önünde.

Babasının öldüğü gece, yere düşen silahı alıp ailesini korumak zorunda kaldığında Peter'm masumiyetinden bir şeyler kaybettiğini biliyordum. Sonuçta o gece bir can almıştı. Ama sanırım bir canavarı öldürdüğünü düşünüyordu ve bu sayılmazdı. Lanet olsun, bir zamanlar ben de canavarları öldürmekle ilgili aynı şekilde düşünüyordum. Ona zarar veren kadını öldürmekse Peter'dan bir şeyler daha aldı, ruhundan büyük bir parça daha. Cinsel tacizin ondan neler götürdüğünü hayal bile edemiyordum. İntikamını bu kadar çabuk alması onun için iyi mi olmuştu, yoksa ona daha mı fazla zarar vermişti?

O gece ona bildiğim tek gerçeği söyledim. "Onu öldürdün Peter. İntikamın varacağı en iyi nokta bu. Bir kez onları öldürdün mü artık geriye bir şey kalmaz." İntikam işin kolay kısmıydı, zor olan sonrasında bununla yaşamaktı.

Yaptığın şeyle yaşamak. Sana ya da sevdiklerine yapılanlarla yaşamak.

"Anita, orada mısın? Anita, bana cevap ver."

"Üzgünüm Edward, söylediklerinin tek kelimesini duymadım."

"Kendi düşüncelerinde kaybolmuştun. Ateş hattındayken pek iyi bir şey değil bu."

"Henüz ateş hattında sayılmam," dedim.

"Ne kastettiğimi biliyorsun Anita. Neyse, destek güç toparlayıp ulaşım işini halletmeliyim. Bir gün falan sürer. Mümkün olduğunca çabuk geleceğim ama ben gelene kadar arkanı kollaman lazım."

"Sen buraya gelmeden önce kendimi öldürtmemek için elimden geleni yapacağım."

"Bu hiç komik değil Anita. Cidden dikkatin dağılmış gibi görünüyorsun."

Bunu bir an düşündüm, sonra problemi anladım. Hayatımda ilk kez mutluydum. Beraber yaşadığım erkekleri seviyordum. Tıpkı Edward gibi, benim de korumam gereken bir ailem vardı ve biz ortalığı temizlerken, ailem New Mexico'da güvende olmayacaktı. "Benim de burada bir ailem olduğunu şu anda fark ettim. Onların ateş hattında olması hoşuma gitmiyor. Hiç hoşuma gitmiyor."

"Kimin için endişeleniyorsun?" diye sordu.

"Nathaniel, Micah, Jean-Claude, hepsi için."

"Yeni aşıklarınla tanışmayı dört gözle bekliyorum."

Neden bahsettiğini anlamam biraz sürdü. "Micah ve Nathaniel'la henüz tanışmadın. Bunu unutmuştum."

"Jean-Claude kendi başının çaresine bakabilir Anita. Bu durumdaki herhangi biri ne kadar başının çaresine baka-

bilirse tabii. Seni endişelendiren şekil-değiştiriciler olmalı. Micah oradaki leoparadamların lideri. Bu konumu, cazibesi sayesinde elde etmedi herhalde. O bir savaşçı olmalı. Hayatta kalmayı bilen biridir. Yoksa zaten şimdiye kadar ölmüş olurdu."

"Bu bir moral konuşması mı?" diye sordum.

Gülmeye benzer bir ses çıkardı. "Evet."

"Eh, bu işte berbatsın."

Bunun üzerine gerçekten güldü. "Zayıf halka hangisi Anita? Asıl endişelendiğin kim?"

Derin bir nefes aldım, yavaşça verdim. "Nathaniel."

"Neden o?"

"Çünkü o bir savaşçı değil. Onu poligona götürdüm, temel şeyleri biliyor." Chimera'nın, o korkunç adamın kente geldiği zamanı hatırladım. Nathaniel yanımdayken pusuya düştüğümüz zamanı. Tamamen unutmuştum, oysa o gün Nathaniel birini öldürmüştü. Nasıl unutmuştum? Onu nasıl etkileyebileceğini düşünmemiştim bile. S.ktir.

"Anita hala orada mısın?"

"Evet. Bir şey hatırladım. Unutmaya çalıştığım bir şey. Nathaniel birini vurmuştu, beni kurtarmak için birini öldürmüştü. Fareadamlardan biri vurulunca onun silahını almış ve tıpkı öğrettiğim gibi silahı kullanmıştı." Aniden ayak parmaklarıma kadar buz gibi oldum. Sokaklarda geçirdiği onca yıl boyunca insanlar ona bir sürü berbat şey yapmıştı ama onu birini öldürmeye zorlayan ben olmuştum. Aşk yüzünden yapmıştı ama sebep, sonucu değiştirmiyordu. Biri ölmüştü.

"Başaracak Anita." Edward'ın sesinde bir şey vardı. Onaylama sanırım.

"Biliyor musun, bu yaptığını şu ana kadar hiç düşünmemiştim. Ne tür bir insan böyle bir şeyi unutur ki?"

"Bu, onu kötü etkilemiş gibi görünüyor muydu?"

"Hayır."

"O zaman peşini bırak," dedi Edward.

"Öylece mi?" diye sordum.

"Öylece."

"Bir şeylerin peşini bırakmakta pek iyi değilim."

"Hayır, değilsin."

"Peter senin yürüyen ölüleri ve şekil-değiştiricileri öldüren bir kiralık katil olduğun gerçek hayatın hakkında ne kadarını biliyor?"

"Bu beni ilgilendirir Anita, seni değil." Sesi şimdi hiç de dostça değildi.

"İtiraz etmek isterdim ama haklısın. On dört yaşından beri Peter'ı görmedim."

"O yıl on beşine girmişti."

"Ah, o zaman onu son gördüğümden bu yana iki yıl değil bir buçuk yıl falan geçmiş. Onu korkunç şeylerle tanıştırmana kızmam için al sana bir sebep daha."

"Söylemeye çalıştığım, onunla tanıştığımızda onun bir çocuk olmadığı. O genç bir adam ve ben de ona öyle davranıyorum."

"Sana tapmasına şaşmamak gerek," dedim.

Edward sustu.

"Nefes aldığını duyabiliyorum," dedim.

"Seninle sohbet etmediğimizi söylemiştim ya."

"Evet."

"Düşündüm de, bunu konuşabileceğim tek kişi sensin."

"Neyi, Peter'ı mı?"

"Hayır."

Edward'ın sadece benimle konuşabileceği şeyleri kafamdan geçirdim, bir şey bulamadım. "Kulak kesilmiş durumdayım."

"Donna çocuk istiyor."

Söylediği şey beni durdurdu. Söyleyecek hiçbir şey bulamama sırası bendeydi. Birkaç kelime geveledim. Yanlış kelimeler. "Gerçekten mi? Yani, ben onun her şeye baştan başlamayacak kadar yaşlı olduğunu düşünüyordum sanırım."

"Sadece kırk iki yaşında Anita."

"Üzgünüm Edward. Öyle demek istemedim, ben sadece seni daha önce bir bebekle görmedim."

"Aynen." Kızmıştı.

Boğazım acımaya, gözlerim yanmaya başladı. Benim neyim vardı böyle? "Keşke bebekleri ve bu tür şeyleri görebileceğim bir hayatım olsaydı diye düşündün mü hiç?" diye sordum ve aniden bastıran duygu sağanağını durdurmaya çalıştım.

"Hayır," dedi.

"Hiç mi?" diye sordum.

"Sen düşünüyor musun?"

O zaman, asla Edward'a anlatacağımı düşünmediğim bir şey anlattım ona. "Geçen ay çok ciddi bir hamilelik şüphesi yaşadım. Test yanlışmış, tüm o boktan şeyler işte. Sadece, hayatımdaki bazı şeyleri gözden geçirmeme sebep oldu diyelim."

"Aramızda büyük bir fark var Anita. Eğer ben bebek sahibi olacaksam onu Donna taşıyacak, ben değil. Öylesi senin için çok daha zor."

"Biliyorum, şu kızsal şeyler."

"Cidden bebek istiyor musun?"

"Hayır. Hamile olmadığımı öğrendiğimde nasıl rahatladığımı anlatamam."

"Aşıkların bu işe ne dedi?"

"Biliyor musun, çoğu normal insan onlara erkek arkadaş ya da sevgili derdi."

"Hiçbir kadın, senin hayatındaki kadar çok erkekle çıkamaz Anita. Onlarla yatabilirsin ama çıkamazsın. Tek bir kadınla ilişki yaşıyorum ve yaşadığım zorlukları bir ben bilirim. Yarım düzine kadınla ilişki yaşamayı hayal bile edemiyorum."

"Belki çok basit bir açıklaması vardır, ben ilişkilerde senden daha iyiyimdir."

"Belki. Kızlar genellikle bu işte daha iyi."

"Dur bir dakika. Kaç erkekle yattığımı sen nereden biliyorsun?"

"Sen ve küçük haremin, doğaüstüler dünyasının flaş haberisiniz."

"Öyle miyiz?" Bunu düpedüz düşmanca sormuştum.

"Böyle kızma. Kaynaklarımı dinlemezsem işimde başarılı olamam. İşimde iyi olmamı istersin, değil mi? Ted Forrester yasal bir vampir avcısı ve federal görevli. Tıpkı senin gibi." Edward'ın rozeti olduğunu öğrendiğimde dehşete düşmüştüm. Çok yanlış görünüyordu. Ama vampir avcılarının çoğu, ateşli silahlar sınavından geçememişti ve yenilerden de büyük bölümü sıkı eğitimi atlatamamıştı. Bunun üzerine hükümet tüm ülkeye yetecek kadar vampir avcısı/federal görevli bulabilmek için ilk rotasından biraz sapmıştı. Edward ateşli silahlar sınavını za-

ten vermişti, tekrar girmesine bile gerek yoktu ama hükümet tahkikatından geçen Ted Forrester olduğuna göre, ya Edward'ın çok yüksek makamlarda güçlü dostları vardı ya da Ted Forrester onun gerçek kimliğiydi. Yani askerlikte verdiği isim, onun gerçek ismi. Hangisi olduğunu ona da sormuştum ama cevap vermemişti. Hiç verir mi? Gizemli adam.

"Bana karşı casusluk yapılmasından hoşlanmadığımı biliyorsun Edward."

Ardeur'u da biliyor muydu acaba? Hayatımdaki metafizik gelişmelerle ilgili ona en son ne zaman bilgi vermiştim? Hatırlayamıyordum.

"Aşıkl... Pardon erkek arkadaşların bebek haberini nasıl karşıladı?" diye sordu.

"Bunu gerçekten umursuyor musun?"

"Umursamasam sormazdım," dedi. Büyük ihtimalle doğru söylüyordu.

"İyi," dedim, "gayet iyi karşıladılar. Eğer doğurmaya karar verirsem Micah'yla Nathaniel babacıkla dadıcığı oynamak için hayatlarını yeniden düzenlemeye hazırdı. Richard evlenme teklif etti ama onu reddettim. Jean-Claude her zamanki gibiydi, tedbirli. Beni neyin kızdırmayacağına karar vermek için beni gözlüyordu." Bir an düşündüm. "Asher bebeğin ondan olmadığından emindi sanırım, bu yüzden pek yorum yapmadı."

"Micah ve Nathaniel'la yaşadığını biliyordum. Ama Jean-Claude seni diğer vampirlerle paylaşmaya ne zaman başladı? Efendi vampirlerin paylaşma konusunda iyi olduğunu sanmazdım."

"Asher, Jean-Claude için bir tür istisna."

İçini çekti. "Normal koşullarda seninle oynamaya devam etmek isterdim Anita ama saat daha çok erken ve senin için de zor bir sabah olacağını biliyorum."

"Bu da ne demek?" diye sordum. Sesimin şüpheli çıkmasına engel olamamıştım.

"Sana duyduğum dedikoduları anlatacağım ve sen de bana onların ne büyük bir yalan olduğunu söyleyeceksin."

"Dedikodu mu?" dedim. "Ne dedikodusu?"

"Anita, yeni statüm sayesinde birçok canavar katiliyle takılıyorum. Yaşadıkları yerdeki canavarlarla birtakım bağları olan tek kişi sen değilsin ama kabul etmek gerekir ki canavarlarla en özel ilişkisi olan sensin."

"Ve bu ne demek?" diye sordum öfkemi gizlemeye gerek duymadan.

"Şu demek. Senden başka hiç kimse Şehir Efendisi'yle yatmıyor."

Özel ilişki meselesine itiraz etmek zordu. "Tamam."

"Harlequin yalnızca, eğer Konsey'in ilgisini iyi ya da kötü yönde çekecek kadar sınırları aşarsanız gelir, haklı mıyım?"

"Evet," dedim.

"Senin ve vampirlerinin onların ilgisini çekecek ne yaptığınızı da sorabilirim ama dedikoduların doğru olup olmadığını sorarsam zamandan kazanırız. Telefonu kapatıp şu destek gücü toparlamam gerekiyor ve bu iş, silahlardan ya da biletleri ayarlamaktan daha uzun sürebilir."

"Sor," dedim ama sormasını istediğimden pek emin değildim.

"Jean-Claude kendi kiss'ini yaratmış ve eski hanımıyla bağlarını koparmış."

Bu beni şaşırttı, çok şaşırttı. "Bu lanet dedikodu nasıl başladı?"

"Zaman kaybediyoruz Anita. Doğru mu, değil mi?"

"Kısmen doğru. Kendi kiss'i var. Bu da onun eski hanımına hesap vermemesini sağlıyor ama Avrupa'yla bağlantıyı kesmedi. Sadece Belle Morte'nin emre amade uşağı olmayı bıraktı."

"Jean-Claude'un vampirleri ve bölgedeki şekildeğiştiricilerden oluşan bir dizi aşığın varmış."

Bu soruya cevap vermek istemiyordum. Utanmış mıydım? Evet. "Harlequin'in gelişiyle benim aşk hayatımın ne alakası var?"

"Diyelim ki bu sorunun cevabı, benim başka bir şeyi sorup sormamaya karar vermemi sağlayacak. Doğruluğuna inanmadığım bir şeyi. Gerçi artık merak etmeye başladım."

"Neyi merak ediyorsun?" diye sordum.

"Cevap ver Anita, bir dizi aşığın var mı?"

İçimi çektim. "Bir dizi derken..."

"İkiden, üçten çok sanırım." Kararsız kalmıştı.

"O zaman, evet."

Bir an sessiz kaldı, sonra devam etti. "Jean-Claude, onun tebaasına katılmadan önce, kadın-erkek herkesin onunla yatmasını şart koşuyormuş."

"Doğru değil."

"Erkekleri seninle yatmaya zorluyormuş."

"Doğru değil. Ve anlaşılan birileri benim hayatımla ilgili benden çok fantezi kurmuş."

Hafifçe güldü. "Eğer ilk soruma hayır diye cevap verseydin bir sonrakini sormayacaktım bile ama işte geliyor. Sen kan yerine seksle beslenen ve gündüzleri de dolaşabilen bir

tür vampirmişsin. Buna zerre kadar inanmadım ama canavar avcısı meslektaşlarının senin hakkında neler uydurduğunu bilmek ilgini çeker diye düşünüyorum. Sanırım öldürme performansın yüzünden seni biraz kıskanıyorlar."

Derin bir nefes aldım ve tekrar küvetin kenarına çöktüm.

"Anita," dedi, "sessizliğin beni korkutuyor."

"Biliyorum."

"Anita, doğru değil, değil mi? Sen güneşten etkilenmeyen bir vampir değilsin."

"Vampir kısmı değil, tam olarak değil."

"Nasıl tam olarak değil."

"*Ardeur* diye bir şey duydun mu hiç?"

"Fransızca anlamını biliyorum ama onu kastetmiyorsun, değil mi?"

Kısaca *ardeur*'un ne olduğunu açıkladım. Mümkün olduğunca serinkanlı bir şekilde, sadece ana hatlarıyla.

"Her birkaç saatte bir birilerini becermen mi gerekiyor yani? Yapmazsan ne olur ki?"

"Sonuç olarak ölürüm. Ama ondan önce, Damian'la Nathaniel'ın içindeki hayatı emmeye başlarım."

"Ne?"

"Bir vampir hizmetkarım ve bir hayvanım var."

"Ne?" Onu daha önce hiç bu kadar afallamış görmemiştim.

Tekrar ettim.

"Bununla ilgili henüz bir dedikodu bile yok Anita. İnsan hizmetkarların vampir hizmetkarı olmaz. O iş öyle işlemez."

"Biliyorum," dedim.

"Ve Nathaniel da senin hayvanın mı?"

"Öyle görünüyor."

"Konsey bunu biliyor mu?"

"Evet."

"Eh, üstünüze köpeklerini salmalarına şaşmamak gerek. Sizi doğrudan öldürmedikleri için şanslısınız."

"Jean-Claude'la benim hakkımda nasıl bir yol izleyecekleri konusunda Konsey bölündü."

"Nasıl bölündü?"

"Bazıları öldürülmemizi istiyor ama çoğunluğu sağlayamadılar. Karar verilemedi."

"O yüzden de düğümü çözsün diye Harlequin'i gönderdiler, öyle mi?" diye sordu.

"Belki. Açıkçası emin değilim."

"Seni daha çabuk, mesela ben daha oraya varamadan önce öldürmeye karar vermelerine sebep olacak bir şey yaptın mı?"

Panadam, yani birden fazla hayvana dönüşebilen bir şekil-değiştirici olma ihtimalimi düşündüm. Daha bir sürü şey düşündüm ve içimi çektim. Sonra aklıma başka bir şey geldi. Amerika'daki diğer Şehir Efendileri'ni korkutup Konsey'den yardım istemelerine sebep olabilecek bir şey. "Belki."

"Belki mi? Anita, destek getirmem için vakit var mı, yoksa hemen kıçımı kaldırıp St. Louis'ye gelen bir uçağa mı atlamalıyım? Bilmem gereken şey bu."

"İşin aslı, bilmiyorum Edward. Jean-Claude'la ben kasım ayında bayağı güçlü bir şey yaptık. Harlequin'i dehşete düşürmeye yetecek bir şey."

"Ne yaptınız?"

"Birkaç Şehir Efendisi ile bir araya geldik, özel bir buluşmaydı. Jean-Claude'un arkadaşı saydığı iki tanesiyle."

"Ve?" dedi.

"Ve Belle Morte de Avrupa'dan müdahale etti. Beni ve Chicago'nun Şehir Efendisi'ni ele geçirdi."

"Augustine," dedi. "Arkadaşları Auggie der."

"Onu tanıyor musun?"

"Biliyorum diyelim," dedi Edward.

"O zaman ne kadar güçlü olduğunu da biliyorsundur."

"Evet."

"Onu alt ettik Edward."

"Nasıl alt ettiniz?"

"Jean-Claude'la ben ondan beslendik, ikimiz de *ardeur*'u onunla besledik. Ondan beslendik ve onun aracılığıyla topraklarımıza getirdiği diğer herkesten de beslendik. Büyük bir ziyafetti. İnanılmaz bir güç ortaya çıktı ve hepimiz, vampirler, hayvanlar, Jean-Claude'a ya da bana metafiziksel olarak bağlı olan herkes bundan güç kazandı."

"Yanımda getirmek istediğim şu adamlarla bağlantıya geçeceğim ama onlar bana sonra katılsa da olur. Ben sanırım..." Bir an durdu, saate baktı galiba, "...dört saat, en fazla beş saat sonra oradayım. Güneş batmadan önce St. Louis'ye gelmiş olurum."

"Sence durum çok mu ciddi?" diye sordum.

"Eğer ben vampir olsaydım ve senin bir vampir hizmetkarın olsaydı, sadece bunun için bile seni öldürürdüm. Ama siz Augustine'i, bu ülkedeki en güçlü efendilerden birini alt etmişsiniz. Yani, evet, biraz kızmış olmalılar. Ben daha çok, Harlequin'in neden daha önce St. Louis'ye gelmediğine şaşırdım açıkçası."

"Sanırım bir bahaneye ihtiyaçları vardı. Malcolm ve kurallara uymayan kilisesi gibi. Konsey, Jean-Claude ve onun güç kaynakları konusunda gerçekten bölündü. Belki Harlequin'i bize gönderme konusunda da anlaşamayacaklardı. Ama hazır Harlequin, Ebedi Hayat Kilisesi için buradayken... Bilirsin, bir taşla iki kuş."

"Mantıklı görünüyor," dedi. "En kısa zamanda yanında olacağım Anita."

"Teşekkürler Edward."

"Teşekkür için erken."

"Neden?"

"Birkaç saat sonra görüşürüz Anita. O zamana kadar kendini kolla. Eğer bunlar efendi vampirlerse, gündüzleri işlerini yaptıracakları bir sürü hizmetkarları olabilir. Güneş var diye kendini güvende hissetme."

"Biliyorum Edward. Büyük ihtimalle bunu senden iyi biliyorum."

"Belki. Sen yine de ben gelene kadar çok dikkatli ol."

"Elimden geleni yapacağım." Havaya konuşuyordum, telefonu kapatmıştı bile. Ben de kapattım.

11

Nathaniel, Jean-Claude'un kırmızı saten çarşaflarının üstünde uyuyordu. Jean-Claude gündüzü geçirmek için Asher'ın odasındaydı ama bana çarşafları özellikle kırmızı olanlarla değiştirttiğini çünkü üçümüzün kırmızılar arasında çok güzel göründüğümüzü söylemişti. Banyonun aralık kapısından sızan ışık, Micah'nın gözlerine vurdu. Dalgalı, kahverengi saçları, yüzünün narin üçgeninin etrafında koyu bir gölge oluşturuyordu. Banyo kapısı, bizim buradaki gece lambamızdı çünkü yatağın yanında başucu lambası yoktu ve elektrik düğmesi de odanın diğer tarafında, giriş kapısının yanındaydı. Bu hafif ışık Micah'nın gözlerine vurdu ve gözlerinin parlamasına sebep oldu. Gözleri, leopar gözleriydi ya da daha doğrusu, leopar gözleri gibiydi. Bir doktor ona gözlerinin optik olarak hala insan gözü olduğunu söylemişti ama gözlerin kendisi öyle

değildi. Chimera, hani Nathaniel'ın bir silah alıp birini öldürmesine sebep olan pusuyu kuran adam, Micah'yı öyle uzun süre hayvan formunda kalmaya zorlamıştı ki Micah bir daha asla tam olarak insana dönüşememişti. Gözleri öyle kalmıştı. Bir keresinde ona gözlerinin daha önce ne renk olduğunu sormuştum. Kahverengi olduğunu söyledi. Onu öyle hayal edemedim. Sarı-yeşil gözleri dışında onu başka hiçbir renk gözle hayal edemedim. Micah'nın gözleri böyleydi, nokta. Başka türlü bir göz, onun yüzünü bir yabancının yüzü yapardı.

Alçak sesle, birini uyandırmak istemediğiniz zamanlarda kullanılan bir sesle sordu. "Ne dedi?"

"Dört-beş saat sonra burada olacak. Destek de getiriyor ama onlar sonra gelecek." Yatağın yanına geldim.

"Kimmiş onlar?"

"Bilmiyorum."

"Sormadın mı?"

"Hayır." Sormak hiç aklıma gelmemişti.

"Ona bu kadar çok mu güveniyorsun?" diye sordu Micah.

Başımla onayladım.

Kırmızı saten örtünün altında yan dönüp elime uzandı. Beni yatağa doğru çekti ama saten sabahlıkla, saten örtüler üstünde... Bunun iyi bir fikir olmadığını biliyordum. Çok fazla kayıyorlardı. Elimi geri alıp sabahlığın kuşağını çözdüm. Arkasına yaslanıp gözlerinde erkeklere has bir bakışla beni izledi. Bu bakışta kısmen seks, kısmen sahiplenme, kısmen de bildiğiniz erkeklik vardı. Bunun aşkla pek ilgisi yoktu. Kalpler ve çiçekler içeren aşkla bir ilgisi yoktu en azından. Birlikte olmakla, gerçek olmakla ilgiliydi. Ed-

ward haklıydı. Micah benim aşığımdı, erkek arkadaşım değil. Evet, çıkmıştık. Filme, tiyatroya, hatta Nathaniel'ın ısrarıyla pikniğe bile gitmiştik ama sonuç olarak bizi birbirimize çeken şey seksti. Orman yangını gibi, hayatlarımızı bir anda yakıp kül edebilecek bir şehvet. Ama bizim durumumuzda şehvet bizi kurtarmıştı. Ya da benim için böyleydi. Onunla bunu böyle detaylı bir şekilde hiç konuşmamıştım.

"Çok ciddisin," diye fısıldadı.

Başımla onayladım ve sabahlığın üzerimden kayıp yere düşmesine izin verdim. Önünde çırılçıplak dikilirken, neredeyse onu gördüğüm ilk andan beri hissettiğim gibi, yine tenimi yoğun bir ihtiyaç sardı. Tekrar elini uzattı, bu defa büyük yatağa tırmanmama yardım etmesine itiraz etmedim. Yatak, Nathaniel'a dokunmadan beni kendi tarafına yatırabileceği kadar genişti.

Kasım ayında Jean-Claude'la ben, Chicago'nun Şehir Efendisi Augustine'i becerdiğimizde, başka bir şeyin daha farkına varmıştık. Benim Micah'ya karşı duyduğum bu ani şehvet ve onun bana aynı şekilde karşılık vermesi bir tür vampir büyüsüydü. Jean-Claude'un ya da Augustine'in vampir gücü değil, benim gücüm. Benim vampir gücüm, sadece ve sadece benim. Güçlerim, Jean-Claude sayesinde, onunla aramızdaki vampir izleri sayesinde başlamıştı ama sonra benim nekromansi gücümle mutasyona uğrayıp bambaşka bir şeye dönüşmüştü. Çok daha fazla bir şeye. Belle Morte'nin soyundan gelen bir vampir gibiydim ve onun soyundan gelenlerin güçleri seksle ve aşkla ilgilidir. Gerçi gerçek aşkla değil, genellikle değil. Belle'nin *ardeur*'unun bendeki versiyonu ise benim bir başkasının

kalbindeki en derin ihtiyacı görmemi ve kendi ihtiyacımla onunkini birleştirmemi sağlıyordu. Micah bana geldiğinde benim bir can yoldaşına ihtiyacım vardı. Yeni kurduğumuz Kürklüler Koalisyonu'nu yönetmeme yardım edecek birine. Eski liderlerini öldürdüğüm için bana muhtaç hale gelen leoparlar konusunda bana yardım edecek birine. Bana tüm bunlarda yardım edebilecek ve benim soğukkanlı pratikliğimi kötü bir şey olarak görmeyecek birine. Micah işte o kişiydi. Ve ben de onun hayattaki en büyük dileğini yerine getirdim ve leoparlarını, onları ele geçiren cinsel sapık Chimera'nın elinden kurtardım. Chimera'yı öldürdüm, onları serbest bıraktım ve Micah benim evime taşındı. Öylece. Oysa böylesi hiç benim tarzım değildi. Ve işte kasım ayında bunun sebebini anladık. Benim vampir güçlerim bizi bir araya getirmiş ve bir çift yapmıştı.

Micah saten örtülerin altındaydı, bense örtülerin üstünde. Elleri vücudumun alt kısmında dolaşırken dudaklarımız buluştu. Fazla hareket etmiş olmalıyız çünkü Nathaniel hafif bir ses çıkardı. O ses bizi anında durdurdu ve dönüp ona baktık. Yüzü hala huzurlu, gözleri hala kapalıydı. Saçları karanlıkta parlıyordu.

Vampir güçleri, Nathaniel'ı da benim hayvan hizmetkarım yapmış ve birbirimizi sevmemizi sağlamıştı. Bu aşktı, gerçek aşktı. Yine de bunu başlatan da bir vampir hilesiydi. Ama Belle Morte'nin güçleri, iki tarafı keskin bir bıçaktı. Auggie'nin dediği gibi, "Bir başkasını, sadece senin kesilmeyi göze alacağın kadar derin kesebilirsin." Anlaşılan, ben bıçağı kalbime saplamayı seçmiştim.

Nathaniel yine uykusunda kıpırdandı. Yüzü kasıldı, kaşları çatıldı. Tekrar ufak bir ses çıkardı. Onun kötü rüya gö-

rürken çıkardığı sesti. Son zamanlarda daha sık kabus görüyordu. Terapisti, bizim yanımızda kendini yeterince güvende hissettiği için en derin acılarını açık edebildiğini söylemişti. Biz, onun güvenli kozasıydık. Neden güven duygusu, dipteki acıları yukarı çıkarsın ki? Aksi olması gerekmez miydi?

İkimiz aynı anda ona uzandık. Micah'nın eli onun çıplak omzuna değdi, benimki yanağına dokundu. Sessizce onu okşadık. Çoğu zaman, uykusunda onu böyle hafifçe okşamak, kötü şeyleri kovalamaya yetiyordu. Gerçek hayatta kötülükle baş etmek bu kadar kolay değildi.

Kapı yavaşça vuruldu. İkimiz de kapıya baktık ve Nathaniel yine kıpırdandı, bir kolunu örtülerin altından çıkardı. Sonra uyanıp gözlerini kırpıştırdı, sanki başka bir yerde olmayı bekliyormuş gibi şaşırdı. Bizi fark edince gözle görülür şekilde rahatladı. Gülümsedi. "Ne oluyor?"

Başımı iki yana salladım. Hala Micah'mn kollarının arasındaydım. Micah, "Bilmiyoruz," diye cevap verdi.

Kapıya seslendim. "Ne var?"

Remus'tu, eskiden orduda olan sırtlanadamlardan biri. Chimera, ağırlık çalışan ve dövüş sanatları yapan sırtlanları yok etmeye çok yaklaşmış, bunun üzerine bu eski askerler işe alınmıştı. Peter'ın dediği gibi, sırtlanların kasları sadece gösteriş içindi, hiçbiri gerçek savaş görmemişti. Chimera'yla birlikte, kasların güzel görünmesinin, aynı zamanda işe de yarayacakları anlamına gelmediğini öğrenmişlerdi. "Ulfric geldi. İçeri girmek istiyor."

Ulfric, Kurt Kral Richard Zeeman kapıdaydı. Soru şuydu. Niye? Ne istediğini sormak istedim ama bunu yanlış anlayabilirdi, o yüzden Micah'ya baktım.

Omuz silkti, arkasına yaslandı. Bir koluyla bana sarılmış, beni boylu boyunca vücuduna bastırmıştı. Ona böyle yaslanmış halde durmaya devam ettim, böylece hem kapıyı görebiliyordum hem de çıplaklığım biraz örtülüyordu. Richard da benim aşığımdı ama paylaşma konusunda diğerleri gibi değildi. Onun için yataktan çıkmayacaktım ama bazı şeyleri gözüne sokup durumu daha da kötüleştirmeyi de istemezdim. Neyse, ben ne yaparsam yapayım, işin sonu yine kavgaya varacaktı nasılsa. Sevişmediğimiz zamanlarda tek yaptığımız buydu. Kavga ediyor, ardından barışma seksi yapıyorduk ve *ardeur*'u onunla beslememe izin veriyordu. Son zamanlarda aramızdaki şey bir ilişki değildi.

"Anita..." Richard'ın sesiydi. "Beni içeri al."

"Onu içeri al Remus," dedim.

Nathaniel sırtüstü döndü, böylece örtüler kucağında toplandı ve vücudunun çıplak üst kısmı, Richard'ın içeri girmek için açtığı kapıdan giren ışıkla aydınlandı. Richard bir an kapıda tereddüt etti, koridordan sızan ışığın yarattığı dikdörtgende bize baktı. Saçları nihayet uzamış, dalgalar halinde omuzlarına iniyordu. Şu anda başının çevresinde altın rengi bir haleyle simsiyah görünüyordu ama saçlarının asıl rengi, ışık doğru açıdan vurduğunda altın ve bakır rengi parlayan bir kahverengiydi. Kot pantolon ve kürk yakalı bir kot mont giymişti. Bir elinde küçük bir bavul taşıyordu. Kapıdan girince çantayı yere bıraktı.

Richard kapıyı kapatırken bir an koridordaki korumaları gördüm. Benim dışımda silah taşıyan birkaç kadından biri olan farekadın Claudia, bana soru dolu gözlerle baktı. Başımı iki yana salladım. Benim 'boşver' deme şeklim-

di bu. Böylesinin iyi bir fikir olduğunu sanmıyordum ama kavga çıkarmadan Richard'ın yatak odasına girmesini engellemenin bir yolu da aklıma gelmiyordu. Ve bir kavga başlatmak istemiyordum.

"Işığı açabilir miyim lütfen?" diye sordu kibarca.

Diğer iki erkeğe baktım ve, "Tabii," dedim.

Ani aydınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Aslında çok da parlak değildi ama zifiri karanlıktan sonra parlak gelmişti. Gözlerim ışığa alışınca nihayet Richard'a baktım. Her zamanki gibi, bir seksen beşlik bir yakışıklılık abidesiydi. Mükemmel elmacık kemikleri ve kalıcı bronzluğu, tüm o Flemenk kanına rağmen soyunun daha esmer ve daha az Avrupalı bir yerlere de dayandığını gösteriyordu. Bana daima Amerikan yerlisi gibi gelmiştir ama kesin bir bilgi yoktu. İnsanın kalbini sızlatacak kadar yakışıklıydı. Peki niye benim yeni vampir güçlerim onunla beni de mükemmel bir çift haline getirememişti? Çünkü yeteneklerimin işe yaraması için ne istediğinizi, gerçekten ne istediğinizi bilmeniz gerekiyordu. Richard bilmiyordu. Kafası çok karışıktı ve kendine acımaya öyle gömülmüştü ki artık kalbinin sesini duyamıyordu.

Duvarın dibinde, kapıya yataktan daha yakın duran tabuta baktı. "Jean-Claude?" Bunu soru şeklinde söylemişti.

"Damian," dedim.

Başını salladı. "Böylece, onun içinden yaşamı emmeye başlayıp başlamadığını kontrol edebileceksin." Bir keresinde, Damian'ın neredeyse cansız bedenini, onu kurtarabileyim diye bana getiren Richard olmuştu.

"Evet." Göğüslerimi biraz daha kapatmak için örtüyü üzerime çektim. Böylesi, Micah'nın göğsünün bir kıs-

mının açıkta kalmasına sebep olmuştu ama dert değildi. Micah'nın vücudu şu anki duruşuyla, sırtımın üst kıvrımı dışında beni Richard'ın gözlerinden saklıyordu. Richard'ın ne istediğini öğrenene kadar mümkün mertebe çıplaklığımı gizlemem en iyisiydi.

"Jean-Claude nerede uyuyor?"

"Asher'ın odasında," dedim.

Çantasını kapının yanına bırakmıştı ama kapıyla yatak arasında, yarı yolda öylece dikilmeye devam ediyordu. Dudaklarını yaladı. Bize bakamıyordu sanki. Gergindi. Ama niye?

"Jason yeni kız arkadaşıyla mı birlikte?"

"Perdita, Perdy," dedim. Cape Cod'un Şehir Efendisi'nden bize gelmişti. Denizkızıydı. Gerçek bir denizkızı. İlk kez bir denizkızı görmüştüm. Gerçi benim gördüğüm gayet normal bir kadındı. Bana alt kısmının gerçekten balığa dönüşebildiği söylenmişti ama bunu henüz kendi gözlerimle görmemiştim.

Richard başıyla onayladı.

Micah arkamda hafifçe kıpırdanıp bana aklından bir şeyler geçtiğini belli etti. "Burada bizimle kalmak mı istiyorsun?" diye sordu Micah.

Richard, sütlü çikolata rengindeki gözlerini yumdu, derin bir nefes alıp yavaşça verdi ve başıyla onayladı.

Birbirimize baktık ama Richard, gözlerini tekrar açana kadar neredeyse bitirmiştik. Yine de şaşırmış görünüyor olmalıyız ki, "Ben de bir şekil-değiştiriciyim," dedi. "Biz köpek yavruları gibi hep birlikte uyuruz."

"Çoğunuz için bu doğru," dedim. "Ama sen daha önce hiç benimle ve diğer çocuklarla birlikte uyumak istememiştin."

"Sen neysen osun Anita," dedi. "İkimiz de neysek oyuz." Ellerini ceplerine soktu ve yere baktı. "Telefonla beni arayıp çok güçlü vampirlerin kente geldiğini haber verdiklerinde bir randevudaydım." Başını kaldırdı. "Geceyi erken bitirmek zorunda kaldım ve ona bunun nedenini açıklayamadım."

"Biz de randevumuzu kısa kesmek zorunda kaldık," dedi Nathaniel.

Richard ona baktı. Dostça bir bakış değildi ama sözleri gayet medeniydi. "Siz de bir tür yıldönümü kutluyordunuz, değil mi?"

"Evet," dedim.

"Mahvolduğuna üzüldüm."

"Ben de seninkinin erken bittiğine üzüldüm," dedim. Nezaketten kırılıyorduk.

"Evimde böcek buldular Anita. Randevularım, telefon görüşmelerim, hepsi kaydedilmiş." Topuklarının üstünde sallandı.

"Biliyorum," dedim. "Biz de aynı durumdayız."

"Şu anda bizim için en güvenli yer Lanetliler Sirki, bu süreçte burada kalacağım."

"Korktun ha?" dedim.

"Asıl korktuğum, ders verdiğim çocukları tehlikeye atma ihtimalim. Eğer bu iş pazartesi gününe kadar çözülmezse, belki de bir süreliğine izin almalıyım."

Benim fikrimi soruyor gibiydi ve ben ne diyeceğimi bilemiyordum. Neyse ki Micah araya girdi. "Hepimiz hazırlıksız yakalandık. Haydi biraz uyuyalım."

Richard hemen başıyla onayladı. Yerin altında misafir odaları vardı. Hatta oturma odasında rahatça uyuyacağı kadar geniş bir kanepe de vardı. Niye buradaydı?

"Kalabilir miyim?" Bize bakmadan sormuştu.

"Evet," dedi Micah.

"Evet," dedim. Sesim yumuşaktı.

Başını kaldırdı. "Nathaniel?"

"Ben bu odada kimsenin üstü değilim, dominant değilim, benim oy hakkım yok."

"Nezaketen sormak gerekir," dedi Richard.

"Evet," dedim. "Ve bunu yaptığına sevindim."

"Ben de," dedi Nathaniel, "ama sormak zorunda değilsin. Burası, bizden önce senin yatağındı."

Söylediği biraz münasebetsizceydi. Tuhaf, Richard yine de gülümsedi. "Birinin bunu hatırlaması çok hoş." Bunu söylerken sesi kızgın değildi. Çantasını alıp yatağa doğru yürüdü. Yatağı geçti. Hepimiz onu izliyorduk. Çantayı, hepimizin fazla giysilerinin durduğu köşedeki gardıroba yanma bıraktı. Diz çöktü, çantayı açtı ve içindekileri boşaltmaya başladı. Önce montunu çıkarıp askılardan birine astı, sonra tişörtleri, çorapları ve iç çamaşırlarını çekmecelere koydu. Sanki biz orada değilmişiz gibi eşyalarını yerleştiriyordu. Yine birbirimizle bakıştık. Çok tuhaftı. Richard bu gece fazla medeniydi. Kaçınılmaz sondan kaçılamazdı ve yakında kıyamet kopacaktı, değil mi?

Micah bu kadar çıplaklığın yettiğine karar verip örtüleri üzerimize çekti. Böylece üçümüz de kırmızı saten örtülerin altına girdik. Richard her şeyini itinayla yerleştirdikten sonra diş fırçasının falan olduğu küçük seyahat kitini de banyoya götürdü. Yeterince ışık gelsin diye banyonun kapısını ardına kadar açık bırakıp oda kapısına doğru yürüdü ve odanın ışığını söndürdü. Öyle normaldi ki beni dehşete düşürüyordu. Onu aylardır -belki de yıllar-

dır- bu kadar mantıklı davranırken görmemiştim. Kollarım ve omuzlarım gerginlikten kaskatı olmuştu. Fırtına öncesi sessizliği gibiydi ama bir yandan da bu gerilimin sadece bana ait olup olmadığından emin değildim. Richard'la ben birbirimizin düşünceleri bir yana, duygularımızı ve hayallerimizi, hatta rüyalarımızı bile paylaşabiliyorduk ama şu anda ikimizin de kalkanları sımsıkı kapalıydı. Birbirimize geçit vermiyorduk. Metafiziksel olarak ya da Jean-Claude'un vampir izlerinin izin verdiği kadar uzaktık. Böylesi daha güvenliydi.

Richard yatağa doğru yürürken gözleri hüzünlüydü, hala bize bakmıyordu. Yatağın benim olduğum tarafına oturdu. Üçümüz kenara kayarak ona yer açtık. Yataktaki hareketi hissetmiş olmalıydı ama görmezden geldi. Botlarını çıkarıp yere attı, sonra çoraplarına geçti. Ardından tişörtünü çıkardı. Şimdi sırt kaslarına bakıyordum. Saçları, çıplak tenini okşuyordu.

Aniden içimde yükselen ona dokunma isteğiyle mücadele ettim. Olacaklardan korkuyordum. Yanlış anlamasından çekiniyordum.

Kemerini çözmek ve pantolonunun düğmelerini açmak için ayağa kalktı. Düğmelerin çıkardığı sesle içim titredi. Richard, düğmeli kotlardan alman zevkleri bana öğreten erkekti.

Micah kolunu belime sarıp beni kendine çekti. Kıskanmış mıydı?

Richard tereddüt etti. Bir şekil-değiştirici olarak çıplaklığa alışıktı ama diğer aşıklarımın önünde çıplak kalmaktan hoşlanmıyordu. Tek hareketle pantolondan sıyrıldı. Eğer iç çamaşırı giyiyorsa bile, şu anda giymiyordu. Çıp-

lak görüntüsü bana her zaman ne yapıyorsa yine aynı şeyi yaptı. Nefesim kesildi ve ona dokunma arzusu içimi yaktı. Richard'ın benimle girdiği herhangi bir kavgayı kazanması için tek yapması gereken önümde soyunmaktı. Böyle harikulade görünürken onunla asla tartışamıyordum.

Kotu öylece yerde bıraktı ve yüzünü yatağa döndü. Gözleri hala hüzünlüydü, saçları yüzüne düşmüştü. Nihayet başını kaldırdı ve göz göze geldik. Duygusuz bir ifade takınmaya çalışmadım. Tüm güzelliğiyle önümde çıplak dikilmesi karşısında ne hissettiğimi görmesine izin verdim. Micah arkamda yatarken ve vücudunu bana bastırırken bile, Richard hala çok güzeldi. Gülümsedi. Yarı utangaç, yarı her zamanki Richard gülümsemesiydi. Benim onu ne kadar sevdiğimi, benim için ne anlama geldiğini bilen Richard gibi. Örtüleri kaldırıp altına girdi. Yatağa yardımsız tırmanabilecek kadar uzundu. "Yer açın lütfen," dedi.

Micah beni de kendisiyle birlikte çekerek biraz daha kaydı. Richard onun için açtığımız yere yerleşti. Yatakta bir hareket hissettim, anlaşılan Nathaniel da hareket etmişti. Büyük boy değil neredeyse orji boyu bir yataktı. Bu yatağa daha fazla kişinin sığdığı da olmuştu. Hatta bazen sadece uyumak için.

Richard neredeyse vücuduma bastıracak kadar yaklaştı ama tam olarak değil. Micah'nın eli hala belimdeydi. "Ellerimi nereye koyacağımı bilemiyorum," dedi Richard.

Micah güldü ama iyi adam gülüşüydü. "Neden bahsettiğini biliyorum."

"Onları nereye koymak istersin?" diye sordu Nathaniel.

Omuzumun üstünden baktım ve Micah'nın narin vücudunun ardından Nathaniel'ın bizi süzdüğünü gördüm.

"Gerginim, çok yorgunum. Dokunulmak ve kucaklanmak istiyorum."

"Sen bir şekil-değiştiricisin," dedi Micah. "Sarsıldığımız zamanlarda hepimiz ten teması isteriz."

Richard başıyla onayladı. Tek dirseğinin üzerinde doğruldu ve aniden Nathaniel'ın bile ufacık görünmesine sebep oldu. Richard her zaman o kadar da iri görünmeyen şu iri adamlardandı. Sonra böyle bir an gelirdi ve birdenbire onun fiziksel varlığının tam anlamıyla farkına varıverirdiniz. "Kurtlarımı da yanımda getirdim. Aşağıdaki misafir odalarından birinde kalıyorlar. İstesem onlarla birlikte olabilirdim. Bunun için buraya gelmeme gerek yoktu."

Canımı yakacak kadar sert bir şekilde yutkundum.

Micah sordu. "Peki niye buradasın?"

"Kendimden kaçmaktan yoruldum."

Söylediğinin Micah'nın sorusunun cevabı olduğundan pek emin değildim ama Richard öyle olduğunu düşünüyor gibiydi ve Micah'nın da arkamda başını sallayarak onu onayladığını hissettim. "Kaçmayı bırak."

"Bunu nasıl yapacağımı bildiğimi sanmıyorum."

Ben orada değilmişim gibi konuşuyorlardı. Sanki bu konu sadece ikisini ilgilendiriyordu. Belki de üçünü. Ya da belki de Nathaniel da en az benim kadar kendini dışlanmış hissediyordu.

"Bu da bir başlangıç," dedi Micah.

Richard yine başını sallayarak onayladı, sonra gözlerini nihayet bana çevirdi. Bir zamanlar, ömrümün geri kalanı boyunca her sabah bu gözlerle birlikte uyanacağımı düşünmüştüm. Ama son zamanlarda gece yatısına pek kalmamıştı. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Neyi?" diye fısıldadım.

"Seni öpmek istiyorum ama yataktaki herkesle birlikte sevişmek istemiyorum."

Ne demek istediğinden emin değildim. Diğer erkekler de yataktayken sevişmek istemediğini mi söylüyordu, yoksa onlarla sevişmek istemediğini mi? Her ikisi de doğruydu sanırım.

"Tişörtünü çıkardığın andan beri sana dokunmak istiyorum," dedim. İşte bu doğruydu. Belki birbirimize doğruları söylersek işler yolunda giderdi.

Gülümsedi ve bu Richard'ın gerçek gülümsemesiydi. Bakmaya doyulmaz olduğunu bildiğini bilmenize izin verdiği zamanlarda takındığı gülümseme. Mütevazılığı bir kenara bırakır ve hemen ardından da bu gülümseme gelirdi.

Bana doğru eğildi. Ellerini hala kendine saklıyordu. Dudaklarımız birbirine değdi, saçları yanağıma döküldü. Micah elini belimden çekip bana hareket özgürlüğü sağladı. Ya da ben böyle yaptığım düşündüm en azından. Elimi Richard'ın göğsüne dayadım. Richard tek eliyle yüzümü kavradı. Öpüştük ve dudakları hala yumuşak, hala dolgun, hala öpülesiydi. Her zamanki gibi. Elim göğsünden beline doğru kaydı. Beni kendine doğru çekti ve öpücük daha da derinleşti. Bedenim onunkine yapıştı, elim daha aşağı inip inmemeye karar veremeden sırtında dolaştı. Vücudu şimdiden ihtiyaçla kabarmıştı. Bu ihtiyaca karşılık vermek istiyordum ama hepimiz yataktayken seks istemediğini söylemişti ve kimsenin bir yere gittiği yoktu.

Geri çekildiğinde nefes nefeseydi, gözlerinin içi gülüyordu. "Tanrım, bunu bana nasıl yapıyorsun?"

Benim sesim de nefes nefese çıktı. "Ya sen?"

Güldü, sonra bakışları diğer iki adama kaydı. Bir an gözleri koyulaştı. "Yapamam. Yapamam. Daha değil."

"İşin aslı Richard, senin Micah ve Nathaniel'la yapacağını düşündüğümden çok daha fazlasıydı."

Başını salladı. "Benim de."

"Eğer fikrini değiştirmene neyin sebep olduğunu sorarsam her şeyi berbat mı etmiş olurum?" Bunu söyleyen Nathaniel'dı. Ben de aynı şeyi sormak istiyordum ama sormayacaktım.

Richard yatağın öbür tarafındaki Nathaniel'a baktı. "Seni ilgilendirmez."

"Evet, ilgilendirmez," dedi Nathaniel.

Richard kafasını öne eğdi, sonra başını salladı. "Tamam. Anita'yı seviyorum. Onun her şeyini, başka iki erkekle yaşamak isteyen yanını bile sevmeye çalışıyorum." Gözleri kararsız ve biraz da öfkeliydi.

"Terapistim, eğer ilişkide eşitsem ne istediğimi söylemem gerektiğini söyledi," dedi Nathaniel. "Seninki de Anita'ya karşı duyguların hakkında kesin bir karara varman gerektiğini mi söyledi?"

Richard soruyu duymazdan geldi. "Anita'dan ne istedin? Ondan alamadığın şey ne?"

"Eğer sen benim soruma cevap verirsen ben de seninkine veririm."

Richard, Nathaniel'a hak vermiş gibi başını salladı. "Evet, terapistim ya Anita'nın hayatını kabullenmem ya da yoluma devam etmem gerektiğini söyledi."

"Biliyorsun ben bondajdan hoşlanıyorum ve itaatkarım," dedi Nathaniel.

Ben yatakta çırılçıplak yatarken bu konuyu konuşmamalarını tercih ederdim ama eğer onlar birbirine karşı dürüst olmayı başarabiliyorsa ben de orada yatıp buna izin vermeyi becerebilirdim. "Biliyorum. Raina senden çok bahsederdi." Raina, kurt sürüsünün eski Lupa'sıydı. Richard'ın bekaretini almış ve Nathaniel'ı küçük bir seks kölesi olacak şekilde yetiştirmişti.

Micah'yla ikimiz başımızı çevirip Nathaniel'a baktık. Psikolojik tenis maçı gibiydi.

Nathaniel başıyla onayladı. "Anita bana bunları yapmıyor ve ben yapmasını istiyorum."

"O tarafıyla pek barışık değil," dedi Richard.

"Biliyorum," dedi Nathaniel.

"Sonuçta yapmayı kabul etti mi?"

"Henüz değil."

"Eğer kabul etmezse onu terk mi edeceksin?"

Micah'yla ben ikisinin arasında kendimizi gereksiz hissederek arkamıza yaslandık.

"Bana şiddet uygulayacak başka birini bulmak ve Anita'yla sevişmeye devam etmek için izin istedim."

Richard bana baktı, nihayet. Ve keşke bakmasaydı. "Onları nasıl seçeceğini çok iyi biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Bu da ne demek?" diye sordum ama yatakta üç erkekle birlikte çıplak yatarken bundan alınmış gibi yapmak zordu.

Richard güldü. Neşeli, rahat bir kahkahaydı. Beni sertçe ve hızlıca öptü. Kaşlarımı çattım. "Haydi uyuyalım demek."

Yüzü bana dönük halde kendi tarafında uzandı. Bir an tereddüt ettim, sonra diğer tarafıma döndüm. Micah ve

Nathaniel'ın da aynı şekilde hareket etmesiyle bir tür zincirleme reaksiyon oluştu. Biraz zaman aldı ama sonunda hepimiz yerleştik. Richard'ın bedeni kaşık pozisyonunda benimkini sarıyordu, Micah'nın sırtı bana dönüktü ve Nathaniel'ınki de Micah'ya. Elimi ikisine doğru uzatmıştım, böylece Nathaniel'a da dokunabiliyordum. Richard kolunu ne yapacağını bir süre daha bilemedi. Galiba sonunda *S.iktir et,* dedi çünkü kolu benimkinin üstüne uzandı. Böylece hem bana sarılıyor hem de benim diğer iki erkeğe sarılmama destek oluyordu. Seks olsa eğlenceliydi ama gevşeyip uyuyabileceğimden şüpheliydim. Ama ya çok uzun bir gece olmuştu ya da Richard'la Micah'nın arasında yatmak, düşündüğümden daha rahattı. Uykuya ilk geçen, her zamanki gibi Nathaniel oldu. Micah'yla Richard neredeyse aynı anda uykuya daldı. Richard'ın ılık nefesi boynumu okşarken ben de uykuya yenildim.

12

Birbirine dolaşmış bedenler arasında uyandım. Micah arkadan bana sarılmıştı ve Richard'ın yarısı üstümdeydi. Sanki uykularında bile, hangisi benim daha büyük bölümüme değmeyi başaracak diye savaşmışlardı. Birbirine karışan tenlerinin kokusu, midemin kasılmasına sebep oldu. Kıpırdayamaz haldeydim ve hiç de rahat değildim. Aralarında öyle sıkışmıştım ki Micah'nın öbür tarafında yatan Nathaniel'ı görecek kadar bile doğrulamıyordum. Beni uyandıran şeyin bu rahatsız pozisyon olduğunu düşündüm ama sonra yatağın ayakucunda bir hareket fark ettim. Nefesimi tuttum. Korumalardan biri miydi? Öyle olmadığını bir şekilde biliyordum.

Yarı açık banyo kapısından gelen zayıf ışıkta hiçbir şey göremiyordum. Sanki karanlık, ışığı emiyor gibiydi ve sonunda hepsini yutacaktı. Yüreğim ağzıma geldi, güçlükle

nefes alıp acıyla yutkundum. Karanlıktakinin kim olduğunu biliyordum. Ve bunun bir rüya olduğunu da biliyordum. Ama bunun bir rüya olması, bana zarar vermeyeceği anlamına gelmiyordu.

"Ne var orada?"

Bağırdım. Kısa, keskin bir çığlıktı. Richard'ın yüzüne bakıyordum. O da uyanıktı. Kalkıp oturdu. Ben de onunla birlikte doğruldum. Micah'yı sarsıp uyandırmaya çalıştı. Ben denemedim bile. Bu rüyayı daha önce de görmüştüm.

"Onları uyandır," diye fısıldadı. Gözleri karanlığı tarıyordu.

"Kediler onun hayvanı. Uyanmazlar."

"Kimin, Marmee..."

Elimi dudaklarına götürerek onu susturdum. "Yapma," diye fısıldadım. Neden alçak sesle konuştuğumuzu bilmiyordum. Nasılsa bizi duyuyordu. Ama karanlıkta, yakınlarda bir yırtıcı olduğunu bildiğinizde böyle yapardınız. Fısıldardınız. Olduğunuz yerde büzülmeye ve sessiz olmaya çalışırdınız. Yanınızdan geçip gitmesi için dua ederdiniz. Ama bu bir yırtıcı değildi, tam olarak değildi. Hayat bulan ve maddeleşen, zihni olan kopkoyu geceydi. Yasemin ve yaz yağmuru kokusu duydum. Ve rüyalarım dışında hiç görmediğim o uzak ülkenin diğer kokularını. Marmee Noir'in başladığı yerin kokusu. Onun kaç yaşında olduğunu bilmiyordum ve bilmek de istemiyordum. Oysa ben bir nekromansırdım. Psişik olarak onun yaşını anlamam gerekirdi. Fakat bu kadar çok yüzyılı sindirebileceğimden emin değildim. Boğulmaktan korkuyordum.

"Nekromansır." Sesi, tatlı kokulu bir rüzgar gibi karanlıkta yayıldı.

Nabzımı düzenlemeyi başardım. "Marmee Noir," dedim. Sesim sadece biraz boğuktu. Richard'ın yanımda ve uyanık olması bana iyi gelmişti. Richard düşündüğümü anlamış gibi kolunu bana sardı. İkimizin birlikte daha güçlü olduğunu o da hissetmişti. Belki Richard'ın, Jean-Claude'un ve benim kazara rüyalarımızı paylaşmamızın bir amacı vardı. Şu ana kadar anlamadığımız bir amaç.

Richard'ın vücuduna sokuldum, o da kolunu biraz daha sıkılaştırdı. Çıplak göğsüne dayadığım avucumda, korkuyla hızlanan nabzını hissedebiliyordum.

Karanlık yoğunlaştı. Işığın daralıp bir noktada parlaklaşmasına benzer bir şeydi ama bu defa böyle yapan karanlıktı. Karanlık, gözlerimizin önünde sıkışıp yoğunlaşarak adeta bir kara delik oluşturdu. Bu kara delik, bulanık bir pelerinli kadın görüntüsü aldı.

Büyük bir dikkatle, Richard'ın duyması için zihnimde düşündüm. "Onun yüzüne bakma."

"Kuralları biliyorum," dedi Richard yüksek sesle. Beni duymuştu. İyi. Rüyalarda da, rüya dışında da zihinden zihine konuşmak en başarılı olduğum şey sayılmazdı.

"Yüzüme bakmamanın sizi kurtaracağına inanıyor musun gerçekten?"

Harika, zihin de okuyordu. Daha az güçlü vampirlerin bile bunu yapabildiğine şahit olmuştum. Şaşırmamam gerekirdi.

"Micah ve Nathaniel'ın niye uyanmayacağını tekrar açıklar mısın?" diye sordu Richard. Sesi yumuşaktı ama artık fısıldamıyordu. Fısıldamaya gerek yoktu. Yırtıcı bizi çoktan bulmuştu.

"Nekromansır," dedi Marmee Noir.

"Kediler onun hayvanı. Tüm kediler. Bu yüzden onları rüyanın dışında tutabiliyor. Geçen sefer yanımda Jean-Claude vardı, onu da rüyanın dışında tutmayı başardı ama kurtlara bunu yapamıyor."

"Kurdun bu defa seni kurtaramayacak nekromansır."

"Ya benim kurdum?" dedi Richard ve dudaklarından bir hırıltı döküldü. Bu ses, kollarımdaki tüyleri diken diken etti ve kendi hayvanlarımın içimde beklediği yerde bir kıpırtı oldu. Bu yeri hayvanların beklediği bir mağara olarak tarif edebilirim. Bana gelmek için uzun bir koridordan geçiyorlar. Zaten içimde oldukları için tam olarak doğru bir tanım değil ama benim görsel olarak algıladığım şey bu.

Rüyada da olsak, içimdeki kurt dışarı çıkıp oyuna katılabilirdi. Boynunda ve kafasında siyahlıklar olan beyaz ve krem rengi bir kurttu. Önümde yere çöktü ve Richard'ın ulumasına katıldı. Boştaki elimi kürküne gömdüm. Tıpkı geçen defaki gibi yumuşaktı. Kaslarını, etini ve ulumasının yarattığı titreşimi elimde hissedebiliyordum. Gerçekti. Benim dişi kurdum. Gerçekti.

Richard ulumayı kesip ona baktı. Benim kurdum da kahverengi, parlak gözlerini ona çevirdi. Bunlar benim, vampir güçleriyle dolu olduğu zamanlardaki gözlerimdi. Bir süre ikisi bakıştı, sonra dişi kurt başını karanlığa doğru çevirdi. Richard tekrar bana baktığında, gözleri artık amber rengi kurt gözleriydi.

"Efendiniz sizin son parçanızı eksik bıraktı," dedi Marmee Noir. Sesi, gölgelerden oluşan siluetini dalgalandırdı. Yatağın ayakucuna doğru gelmeye başladı.

Kurt oturduğu yerde gerilip uludu. Kararlı bir sesti. Şiddetten önceki son uyarıydı.

Marmee Noir yatağa dokunmadı. Hatta durdu. Bir önceki rüyamda kurdum onu ısırınca vücudunun nasıl büküldüğünü hatırladım. Şimdi tereddüt etmesine sebep olacak kadar canı yanmış olabilir miydi? Onu gerçek bir tehdit olarak görmesine yetecek kadar yaralanmış mıydı? Tanrım, umarım.

"Sen hala ondan daha güçlü birinin kölesi olabilirsin ve benden daha güçlü hiç kimse yok nekromansır."

Kurduma ve Richard'ın bedenine sıkıca yapıştım. "Son söylediğine inanıyorum Marmee Noir."

"O zaman neden efendin bu kapıyı açık bıraktı?"

Soru beni şaşırttı.

"Yüzündeki ifadenin ne anlama geldiğini bilmiyorum. Çok uzun zamandır insanlardan uzaktayım," dedi.

"Kafam karıştı," dedim.

"Kafa karışıklığını gidereceğim nekromansır. Bu gece seni benim yapmak için geldim. İttifakımızı dağıtacağım ve seni benim insan hizmetkarım yapacağım. Ruhuna sahip olmak için kan paylaşımına ihtiyacım yok."

Yine yüreğim ağzıma gelmişti, nefes almakta güçlük çekiyordum.

"Ona dokunmayacaksın," dedi Richard. Sesi pürüzlüydü, değişmek üzereydi.

"Galiba haklısın kurt. Onun için benimle savaşacaksın. Ben savaşa hazır değilim. Henüz değil. Ama Jean-Claude'un neyi yapmadığını bilen başkaları da var."

"Kim?" diye sormayı becerdim.

"O kelimeyi söylememe gerek var mı?" diye sordu.

Ben söylemek için ağzımı açtım ama Richard araya girdi. "Bunu yüksek sesle söylemek sizin kurallarınıza aykırı. Jean-Claude bunun cezasının ölüm olduğunu söyledi."

Marmee Noir güldü ve yatağın etrafındaki karanlık, dev bir yumruk halini aldı. Eğer isterse yatağı, üzerindeki herkesle birlikte paramparça edebilecek güçte bir şey olduğunu biliyordum, hissedebiliyordum. "Buraya dolap çevirmeye gelmedim kurt. Neyse, tamam, Harlequin. Onlar sizin güvenli olmadığınızı biliyor. Benim uyanmak üzere olduğumu biliyorlar. Karanlıktan korkuyorlar."

"Herkes senden korkuyor," dedim. Elimin altında, kurdumun gevşemeye başladığını fark ettim. Yeterince uzun süre tetikte beklemişti. Görünüşe göre şimdi sadece konuşuyorduk, kavga etmiyorduk. Bana uyar.

"Doğru. Ve bu gece seni alacaktım. Planım buydu."

"Bunu daha önce de söyledin," dedi Richard. Şimdi sesi biraz daha insan sesiydi ama hala tehditkardı.

"O zaman bana kendimi tekrar ettirme kurt." Öfkesi sıcak değildi, çok soğuktu, sanki tenimde buz gibi bir rüzgar dolaşmış gibi. Richard da yanımda ürperdi. Onu kibar olması için uyarmak zorunda değildim. Bu güç akımı ona bunu açıkça göstermişti. "Yarın senin üzerine gelecekler. Onların seni ele geçirmesini istemiyorum."

"Ele geçirmek mi, nasıl?" diye sordum.

"Jean-Claude'un sana sahip olmasına izin vereceğim çünkü sen zaten onunsun. Ama başka biri olmaz. Benim insan hizmetkarım olmanı tercih ederdim ama Jean-Claude da kabul edilebilir. Başka biri olmaz nekromansır. Harlequin'in seni kölesi yapmasına izin vereceğime seni yok ederim."

"Beni neden bu kadar umursuyorsun?"

"Tadını seviyorum nekromansır," dedi. "Başka hiç kimsenin olamazsın. Kıskanç bir tanrıçayım ve güçlerimi paylaşmam."

Boğazımdaki yumruyu güçlükle yuttum ve sanki ne demek istediğini anlamışım gibi başımı salladım.

"Bir ayrılık hediyesine ne dersiniz? Nekromansır, kurt..." Gölgenin şekli dağıldı ama henüz gitmemişti. Karanlık aniden bir ağırlık kazanmış, kalınlaşmıştı. Sanki gece öyle kalınlaşacaktı ki sonunda boğazınıza oturup sizi boğacaktı. Daha önce bana yaptığı tam da böyle bir şeydi. Dilimdeki yasemin ve yağmur kokusu yoğunlaştı.

Kurdum uludu, ardından Richard'ın uluması geldi. "Nerede olduğunu bilmediğiniz bir şeyi ısırabilir misiniz?" Sesi odanın her yerinden ve hiçbir yerden geliyordu. "Benim hatam, sizin için insan gibi olmaktı. Aynı hatayı bir daha tekrarlamayacağım."

Kurdum doğruldu ama Marmee Noir haklıydı, artık ısırabileceği biri yoktu. Kurdum için gözle görülür bir hedef bulmak zorundaydım. Kurdumun geceyi ısırabileceğine kendimi inandırmaya çabaladım.

Richard beni omuzlarımdan tutup kendine çevirdi. Gözleri hala amber rengiydi, insan gözü değildi. Beni öptü. Konuşacak kadar geri çekilip "Ağzından onun gücünün tadını alabiliyorum," dedi.

Başımla onayladım.

Beni tekrar öptü ve bu defa dudaklarımız birbirine kenetli kaldı. İçimden yükselen ılık enerjiyi boşalttı. Ağızlarımızla, bedenlerimizle, elleriyle, bu enerjiyi geri itti. Bir elim hala kurdumun üzerindeydi ama geri kalanım tamamen Richard'a teslim olmuştu. Yavaş yavaş çam ve çürümüş yaprak kokusunu, ormanın o zengin ve yoğun kokularını almaya başladım. Kurt kürkünün misk kokusunu aldım. Sürünün kokusunu duydum. Evin kokusunu duy-

dum. Richard'ın gücünün, Richard'ın kurdunun kokusunun altında son yasemin kokusu da kaybolurken, nihayet Richard'ın kendi kokusunu duydum. Onun öpüşünün yoğun, tatlı tadını aldım. Rüya bu öpücükle sona erdi.

13

Uyandığımda, Jean-Claude'un yatak odasında yerde yatıyordum, Nathaniel tepemde durmuş bana bakıyordu. Sağıma bir göz attım ve Richard'ın da orada yattığını gördüm. Onun başında da Micah vardı. Korumalar da odadaydı ve yanık kokuyordu.

Richard'ın ilk cümlesi, "İyi misin?" oldu.

Başımla onayladım.

Hemen ardından, "Ne yanıyor?" diye sordu.

"Yatak," dedi Micah.

"Ne?" dedim.

"Yastığının altında, kesesinde duran haçın ısınmış ve yastığı tutuşturmuş," diye açıkladı Micah.

"S.ktir," dedim.

Claudia elinde bir yangın söndürme tüpüyle tepemde belirdi. "Tanrı aşkına, burada ne oldu Anita?"

Ona baktım. Bak bak bitmiyordu, tanıştığım en uzun boylu insanlardan biriydi ve çok sıkı ağırlık çalışmıştı. Saçları her zamanki gibi sıkı bir şekilde atkuyruğu yapılmıştı, yüzünde hiç makyaj yoktu ve yine de çarpıcı bir güzelliği vardı.

"O sürtük vampir kraliçesi geldi yine, değil mi?" dedi Remus.

Oturmaya çalıştım ama eğer Nathaniel beni tam zamanında tutmasaydı sırtüstü yere düşecektim. En son karanlıkla savaştığımda, insan bedeninden hep birlikte dışarı çıkmaya çalışan kendi hayvanlarım tarafından neredeyse öldürülecektim. Görünen o ki bugün sadece biraz zayıf düşmüştüm. Eh, bununla yaşayabilirdim.

Remus yatağın ayakucunda durmuş, dik dik yatağa bakıyordu. Uzun boylu, kaslı ve sarışındı ama yüzü, sanki kötü bir şekilde parçalanıp tekrar bir araya getirilmiş gibi yaralarla doluydu.

Çok sinirlendiğinde yüzü alaca bir renk alıyor ve yüzündeki soluk dikiş izleri ortaya çıkıyordu. Neredeyse hiçbir zaman insanların gözünün içine bakmazdı. Galiba başkalarının gözlerinde, kendisiyle ilgili ne düşündüklerini görmek istemiyordu. Sadece çok endişelendiği zamanlarda sizinle göz göze gelirdi ve ancak o zaman, uzun kirpiklerinin gölgelediği o yeşil-gri gözlerin ne kadar güzel olduğunu görebilirdiniz.

Nathaniel'ın bedeninin ılıklığına yaslandım ve "Evet," dedim. "Karanlıklar Kraliçesi geldi."

"En azından bu sefer hayvanların seni parçalamaya kalkışmamış," dedi Claudia.

"Evet," dedim, "en azından."

Sonra içimde bir şeyin kıpırdandığını hissettim. Büyük ve kürklü bir yaratık içime sürünüyormuş gibiydi. "Ah, s.ktir," diye fısıldadım.

Nathaniel doğruldu ve yüzümün hemen yukarısını kokladı. "Bir koku alıyorum. Bir kedi. Ama leopar değil." Gözlerini kapadı ve derin bir nefes daha aldı. "Aslan da değil."

Başımı iki yana salladım.

Richard konuştu. "Marmee Noir, ayrılık hediyesi demişti."

İçime baktım. Hayvanlarımın durduğu yere. Bir çift parlak göz vardı, sonra gölgelerin arasından bir yüz çıktı. Gecenin ve alevlerin renginde bir yüz. Kaplan.

"Ah, s.ktir," dedim bu defa daha yüksek sesle. "Kaplan."

"Lanet olsun," dedi Claudia.

Bildiğim kadarıyla St. Louis bölgesinde sadece bir tane kaplanadam vardı. Christine sigortacıydı ve kilometrelerce uzaktaydı. Kendi hayvanıyla benimkini kontrol altına alıp kaplanımın beni yırtarak içimden çıkmasını engellemek için zamanında buraya yetişmesi imkansızdı. Marmee Noir ya benim sonunda gerçek bir şekil-değiştiriciye dönüşmemin zamanının geldiğine karar vermişti ya da beni öldürmeye çalışıyordu. Eğer o bana sahip olamayacaksa başka kimse de olamayacaktı. Mülkiyetçi sürtük.

Ama bunu son kez denediği zamana göre hayvanlarımı kontrol etmekte artık daha iyiydim. Diğer hayvanlarımı çağırdım. Bir süre metafiziksel kovalamaca oynayabilirdik en azından. Siyah panter, çizgili hayvanın yanında çok çelimsiz görünüyordu. Kurt uludu ve tüyleri parladı. Kaplan onlara bakıyor, bekliyordu. Karanlıktan son çıkan aslan oldu. En az kaplan kadar iriydi. Bunlar doğada asla bir ara-

ya gelmeyen, asla güçlerini birbirleri üzerinde denemeyen hayvanlardı. Ama vücudumun içi son zamanlarda bir hayvanat bahçesinden daha tuhaftı. Hayvanlar, aralarına yeni katılan kaplanı süzdü ve hepimiz bekledik. Hepsini birden çağırarak, kendimi içlerinden birine dönüşmeye çalışmaktan koruyordum. Ama sonunda vücudum bir seçim yapacak gibi görünüyordu ve bu olduğunda, odada bir kaplanadam bulunması gerekiyordu.

"Christine'i ara," dedi Micah. Hayvanlarımı kontrol etmeyi bana o öğretmişti. Ne yapmaya çalıştığımı biliyordu.

"Jean-Claude, Anita'da başka kedigiller de ortaya çıkabileceği konusunda beni uyarmıştı," dedi Remus. "Bu yüzden hazırlıklıydık." Kapıdaki korumalardan birine döndü. "Git, Soledad'ı getir. Ona hemen ihtiyacımız var."

Adam koşarak kapıdan çıktı. Remus tekrar bana baktı. "Gerekeni yapacak."

"Ama o bir farekadın," dedim güçlükle.

"Rafael'in farelerinden biriymiş gibi yapıyor ama aslında bir kaplan. Burada kalmayı kabul etmesi için sırrını saklamaya söz verdik."

"Muhtemelen ayarlanmış bir evlilikten kaçıyordur. Kaplanlar, aile içi evlilikte diretiyor," dedi Claudia.

"Ne?" dedim.

"Sana sonra açıklarız, söz," dedi Claudia.

"Karşılaştığım yalnız kaplanların çoğu, gerçekten olduğu şeyi saklamakta çok başarılıydı. Enerjilerini o kadar iyi saklıyorlar ki çoğunu insan bile zannedebilirsin."

Richard'a bakmak istedim ama cesaret edemedim. Bunun sadece düşüncesi bile içimdeki kurdun doğrulmasına ve yaklaşmak istemesine sebep oldu. Bir zamanlar Richard

dikkatimi dağıtmıştı ve savunmamı zaafa uğratmıştı. Aslan bu şansı değerlendirdi ve onları geçip içimdeki uzun tünele bir hamle yaptı. Leoparla kurt hala birbirinin çevresinde dönüyordu. Aslan onları hiç umursamadı.

Richard bileğini yüzümün yanına kaldırdı ama bu basit önlem için artık çok geçti. Aslan bir duvara çarpar gibi vücuduma çarptı. İçeriden çarpan bir araba gibiydi. Çarpışmanın şiddeti beni onların ellerinden koparıp yere savurdu. Vücudum yere çarparken uzanıp tutmaya çalıştılar ama geç kalmışlardı. Aslan, vücudumun içinde gerildi, o kocaman kedi cüssesini bedenime sığdırmaya çalıştı. İçimde o kadar yer yoktu. Ben bunun için çok küçüktüm. Aslan sıkışmıştı, o küçük ve karanlık yerde sıkışmıştı. Tüm vahşi hayvanların yapacağı şeyi yaptı ve tuzağı parçalamaya çalıştı. Pençeleriyle, dişleriyle, tüm gücüyle oradan kurtulmaya çabalıyordu. Sorun şu ki, parçalayarak kurtulmaya çalıştığı tuzak benim vücudumdu.

Kaslarım, kemiklerimden ayrılmaya çalışırken bir çığlık attım. Ne kadar acıdığını unutmaya çalışırsınız ama sonra o şey olur ve unutamazsınız. Acıdan başka bir şey düşünemezsiniz.

Üzerimde bir ağırlık beni yere bastırıyor, eller, bileklerimi yerde tutuyordu. Bir şey vücudumun alt kısmını yere yapıştırmıştı. Gözlerimi açtım ve Travis'i gördüm. Aslan hayalkırıklığıyla bağırdı çünkü onu benden önce gördü. Ondan hoşlanmıyordu. Onu istemiyordu. Travis yüzümü ellerinin arasına almaya, hayvanımı kendi içine çekmeye çalıştı ama aslan yüzeye çok yakındı. Ve bir konuda aslanla ikimiz aynı fikirdeydik. Travis zayıftı. Onu istemiyorduk.

Onu ısırdım, dişlerimi bileğine geçirdim. Aslan bunu Travis'i kovalamak için yapmıştı ve ben de öyle. Ama sıcak kanı ağzıma dolduğu anda aslanın tadını aldım. Kanda, Travis'in aslanının tadı vardı ve bu da yeterliydi. Kanı ağzımın kenarından akarken ona baktım ve hayvanımı onun içine soktum. Aslanıma istediği şeyi vermiştim. Onu gerçek yapacak bir beden vermiştim. Aslanım bir sıcak ve güç dalgasıyla içimden taşarken tenimi de beraberinde götürüyor gibi hissettim. Avazım çıktığı kadar bağırdım ve hemen ardından da Travis'in çığlığı duyuldu.

Bir saniye önce Travis karşımda durmuş bana bakıyordu, bir saniye sonraysa teni ve eti küçük parçalar halinde etrafa saçılıyor ve üzerime bir tür sıvı yağıyordu. Aniden tepemde bir aslan belirdi. Aslan formundayken bile canı yanıyormuş gibi kafasını sallıyor, sendeliyordu. Kükremeyle hırlama arasında bir ses çıkardı ve sonunda yanıma devrildi. Ben de yerde uzanmış kalmıştım. Ayak parmaklarımdan saç diplerime kadar her tarafım ağrıyordu. Tanrım, çok canım yanmıştı ama geçiyordu işte. Kemiklerimi ufalayan bir acıydı ama hafifliyordu. Acı hafiflerken, şekil-değiştiricilerin dönüşüm geçirdikleri zaman kan yerine etrafa saçtıkları o ılık, berrak sıvıya bulandığımı fark ettim. Değişim ne kadar şiddetli gerçekleşirse, bu sıvı da o kadar çok oluyordu sanırım. Hayvanımı Travis'e vermiştim. Travis tam olarak benim hayvanım olmadığı halde, aslanım bir süreliğine ona gitmiş gibi görünüyordu. Acı yeterince hafifleyince nihayet acıdan başka bir şey düşünmeyi başardım. Aklıma ilk gelen, hayvanımı aldığında Haven'ın böyle zayıflamadığıydı. Tanrım, Nathaniel, Micah, hatta Clay ve Graham bile Travis gibi dağılmamıştı. Travis çok zayıftı. Daha güçlü birine ihtiyacım vardı.

Sonra endişelenmem gereken başka bir şey ortaya çıktı çünkü kurdum da şansını denemeye karar vermişti. Soluk bir hayalet gibi tünelden yukarı koşuyordu. Sadece "Kurt," diyebildim ve hemen ardından o da tüm gücüyle bana çarptı. Tekrar yere düştüm ve kıvranmaya başladım.

Uzandım ve Richard oradaydı. Kollarını bana dolamış, vücudum kendini parçalamaya çalışırken beni sıkı sıkı tutuyordu. Bir eliyle yüzümü kavradı ve kendi hayvanını çağırdı. Gücü benimkiyle çarpıştı ve kanım sanki alev aldı. Çığlık attım ve ona durmasını söylemeye çalıştım. Birleşen güçlerimiz beni canlı canlı yakarken öpmek için dudaklarıma uzandı. Kurdumu ona vermeye çalıştım ama yapamadım. Gücünün ağırlığını aşamıyordum.

Gücü, hayvanımı orman yangınına püskürtülen kaynamış su gibi içime geri itti. İşe yaradı ama hayvanım geri giderken tenim alev almış ve tütüyormuş gibi hissettim. Kurdumu, derinlerdeki inine kadar kovaladı ve kurdum da inleyerek geri gitti. Ben de onunla birlikte inledim çünkü kendimi bu güçle yanıyormuş gibi hissediyordum. İçime bakmayı denedim ama tüm renkler birbirine girdi, midem bulandı. Richard'ın hayvanını, başka insanları yutmaya zorladığını daha önce görmüştüm ama bunun ne kadar acı verici olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Görüşüm netleştiğinde Richard gülümseyerek bana bakıyordu. Memnun görünüyordu. "İşe yarayacağından emin değildim," dedi. Güçlükle konuşuyordu, sanırım bunu yapmak onun için de çok kolay olmamıştı.

Bağırmaktan kısılan sesimle fısıldadım. "Canım yandı."

Gülümsemesi soldu ama onun incinen duygularıyla kaybedecek vaktim yoktu çünkü bu defa da leopar, tenim-

den dışarı süzülmeye çalışan bir zehir gibi tüm zarafetiyle çıkışı arıyordu.

Nathaniel'ın kolu uzandı ama Micah beni ondan alıp kollarını bana doladı, vücudumu kendine yapıştırdı. Leoparım onu tanıyor, onun kokusunu ve tadını biliyordu. Sıcak ve devasa bir nefes gibi tüm enerji ona doğru gitti, onun insan bedenini yaladı ve bu gücü dönüşüm izledi. Tersyüz edilen bir kazak gibi, aniden kürkü belirivermişti. Micah, tanıdığım şekil-değiştiriciler arasında en yumuşak dönüşüm geçirenlerden biriydi. Ondan daha kolay ve daha temiz bir şekilde dönüşen, sadece Chimera'yı görmüştüm.

Ellerim vücudunun ön tarafındaki kürke yapışmıştı. Yarı insan yarı leopar bir bedene tutunuyordum. Travis'in sadece iki formu vardı, ya aslandı ya da insan. Odadaki diğer tüm şekil-değiştiriciler ise üç forma sahipti. Hayvan, insan ya da yarı insan yarı hayvan. Bir zamanlar, sadece güçlü şekil-değiştiricilerin yarı insan yarı hayvan olabileceğini düşünüyordum ama çok uzun zamandır gerçekten güçlü şekil-değiştiricilerle beraberdim. Şimdi sadece zayıfların bunu yapamadığına inanıyordum.

Micah'nın bana sarılmasına izin verdim ama ben ona sarılamayacak kadar yorgundum. Beni nazikçe yere yatırdı ve o da yanıma uzandı. Bir dirseğinin üstünde yan yatmıştı. Siyah tüylü yüzüne baktım. Kedi ile insanın garip bir şekilde zarif bir birleşimiydi. Gözleri tıpkı diğer yüzüne olduğu gibi buna da tam olarak uyuyuyordu. Her iki yüzde de bu gözler benim için Micah demekti.

"Bunu bir şey kanıtlamak için mi yaptın?" diyen Richard'ın sesi kızgındı.

Micah başını kaldırıp ona baktı, bu formdayken sahip olduğu, pütürlü bir mırıltıyı andıran sesiyle cevap verdi. "Ne kanıtlayacakmışım?"

"Canavarını yutmasını sağlayarak benim ona daha fazla acı verdiğimi ama senin canavarı kendi içine alarak onu bu acıdan kurtarabildiğini."

"Canavarım aldım çünkü onu yutmasını sağlayacak kadar güçlü değilim ve aynı zamanda da hayvanını yutmaya zorlanmak acı vericidir, hem de çok."

"Yani ben onun canını yaktım ve sonra sen kahramanca ortaya atıldın."

Eğer tükenmiş olmasam ve baştan aşağı her yanım ağrımıyor olsa Richard'a sesini kesmesini, kavga etmemelerini söylerdim ama öyle yorgundum ki. Gece burada kalmıştı. Marmee Noir'e karşı bana yardım etmişti. Her şey çok iyi gidiyordu. Bozulmasını istemiyordum. Lanet olsun. Lanet olsun!

"Nathaniel'ın yapmasına izin vermek yerine onun leoparını ben çağırdım çünkü bunu yapabiliyorum." Biraz uzaklaştı, artık bana dokunmuyordu ve sonrası bir tür büyü gibiydi. Siyah kürkü sanki hafifçe alev almış gibi oldu ve gücünün rüzgarıyla bu alevler uçuşup o siyahlığın altından teni ortaya çıktı. Diğer herkes, şekil değiştirirken paramparça olup yeniden bir araya geliyor gibi ya da içi dışına çıkmış gibi görünüyordu. En iyi ihtimalle, diğer beden eriyor ve insan ya da hayvan formu kendini zorla onun yerine geçiriyor gibi olurdu. Ama Micah... Micah sadece değişiyordu. Bir dakika önce leoparadamdı, bir dakika sonraysa insan. Eğer Chimera'nın bir formdan diğerine, insanın ellerinin arasından akan su gibi kolayca aktığını gör-

meseydim Micah'nmkinin gördüğüm en iyi değişim olduğunu söylerdim.

Micah yine Richard'a baktı. "Nathaniel'ın saatlerce leoparadam formunda kalması gerekecekti."

Richard'ın yüzünü göremiyordum çünkü yüzüm Micah'ya dönüktü ve başımı diğer tarafa çevirmek çok büyük bir gayret gerektiriyordu. Ama sesindeki şüpheyi duydum. "Altı saatten önce değişim geçirmek çok büyük bir çaba gerektirir. Yorulmadın mı?"

"Hayır," dedi Micah.

"Başın bile dönmüyor mu?"

"Hemen ayağa kalkmak istemem ama birkaç dakika içinde normale dönerim."

"Bu şekilde bir formdan diğerine geçebilen birini daha önce hiç görmemiştim."

"Ben daha iyi olan birini gördüm," dedi Micah.

"Kim?"

"Chimera." Ve sadece bu ismi söylemek bile Micah'nın yüzünün o çok iyi bildiğim, acı dolu ve ciddi ifadeye bürünmesine yetti.

Koluna dokunmak için uzandım. Yüzüne dokunmayı tercih ederdim ama aradaki fazladan birkaç santim, şu anda bana aşılamaz görünüyordu. Bu kadarının bile benim için ne kadar güç olduğunu biliyormuş gibi gülümsedi.

Bir kadın sesi, "Eğer bu adam senden daha kolay şekil değiştirebiliyorsa onunla tanışmayı gerçekten çok isterim," dedi.

Soledad içeri girip tepemizde durdu. Diğer korumalar kadar uzun değildi, yani bir seksenin altındaydı ama böyle yerden bakınca daha uzun görünüyordu. Zayıftı ama yu-

varlak hatlıydı. Oğlan çocukları gibi kısacık kesilmiş saçları, doğada var olmayan bir sarıya boyanmıştı. Bu saç rengiyle daha fazla makyaj yapmasını beklerdiniz ama genellikle sadece bir ruj ve kahverengi gözlerini belirginleştiren bir kalemle yetiniyordu. Aşağıya, bana baktı ve yüzünde her zamanki gibi, sanki bir şeyi çok komik bulmuş da her an gülecekmiş gibi bir ifade vardı. Birkaç gün kadar önce, bu ifadenin onun hislerini göstermeme yolu olduğunu fark etmiştim.

Ona ne düşündüğünü sorardım belki ama tam o anda, içimdeki karanlıkta kaplan kıpırdandı. Hayır, Tanrım, lütfen, hayır.

Soledad bana bakmaya devam ediyordu. Gülümsemesi silindi ve bir an yüzünde, orada görmeyi hiç beklemediğim bir şey gördüm. Korku. Neden korktuğunu sormak istedim ama kaplan, içimdeki karanlık koridordan yukarı çıkıyordu. Soledad'a uzandım.

Tereddüt etti.

"İşini yap Soledad," dedi Claudia.

Elimi tutmak için eğilirken, "Şu hayatta yüz yıl koyun gibi yaşayacağıma, iki gün kaplan gibi yaşamayı tercih ederim," dedi Soledad.

Kimden alıntı yaptığını merak ettiysem de eli elime değdiği anda içimdeki kaplan hızlandı. Atlamak için gerildi ve kendimi darbeye hazırladım.

14

O darbe hiç gelmedi. Kaplan tenimden, bedenimden geçti ve yoluna devam etti. Canavarımı Soledad'a vermedim, kaplan benden çıktı ve onun içine girdi. Canım yanmadı, sanki ellerimiz aracılığıyla benden ona geçen sadece güçtü. Fakat bu güç bir kaplan şeklindeydi. Hepsinin bu kadar olduğundan emin olamadım çünkü Soledad şekil değiştirmemişti. İki büklüm olmuş, üstüme düşmemek için boştaki eliyle kendini destekliyordu. Nefesi sıklaşmıştı, acı çekiyor gibiydi ama ben hiçbir şey hissetmiyordum. Elini tutup yüzüne bakmaya devam ettim.

Sonunda fısıldamayı başardı. "Kaplan değil."

"Sanırım haklısın," dedim. Daha önce attığım çığlıklar yüzünden sesim hala biraz kısık çıkıyordu ama en azından fısıldamıyordum.

"Sorun ne?" diye sordu Claudia arkamızdan.

"Galiba Marmee Noir beni kaplana dönüştüremedi," dedim Soledad'ın yüzüne bakmayı sürdürerek. Hala canı yanıyor gibi görünüyordu.

"İyi misin?" diye sordum.

Başını evet anlamında salladı ama dudakları ince bir çizgi halinde, sımsıkı kapalıydı. İyi olduğu konusunda yalan söylüyordu.

"Yaralandı galiba," dedim.

Claudia yanımıza diz çöktü. "Soledad, yaralandın mı?"

Bu defa başını iki yana salladı.

"Bana yaralanmadığını söyle," dedi Claudia.

Soledad başını sallamaya devam etti. Claudia kalkmasına yardım etti ama dizleri onu taşımıyordu. Claudia tam zamanında onu yakalamasa yere düşecekti. Remus kadının diğer tarafına geçti ve onu yatağın kenarına oturturken sordu. "Nesi var?"

"Emin değilim," dedi Claudia.

Soledad nihayet konuşabildi. "Kaplan değildi."

Oturmaya çalıştım ve Micah bana yardım etti. Richard da öbür yanıma geçip oturabilmem için bana destek oldu. "Marmee Noir'di," dedim.

"Kim?" diye sordu Soledad.

"Karanlıklar Kraliçesi, vampirlerin kraliçesi."

"Kaplan gibi kokuyor, vampir gibi değil."

"Kaplan, onun hayvanlarından biri," dedim.

Soledad başını salladı ve Claudia'ya yaslandı. "Tamam, itiraf ediyorum, kendimi pek iyi hissetmiyorum."

"Soledad neden kaplana dönüşmedi?" diye sordu Nathaniel.

"Anita kaplanadam değildi, bu yüzden de kaplan, diğer canavarları kadar gerçek değildi," diye açıkladı Micah.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Richard.

"Anita'nın likantropların saldırısından sağ kurtulduğu için mi hayvanları olduğunu, yoksa vampir güçleri yüzünden tıpkı vampirler gibi çağıracağı hayvanlar mı kazandığını merak ediyorduk. Bence sorumuzun cevabını aldık. Anita hiç kaplanadam saldırısına uğramadı ve Chimera'nın girdiği formlar arasında da kaplan yoktu."

"O zaman niye kaplan?" diye sordu Richard. "Niye Anita'da olan diğer kedigillerden biri değil?"

"Bilmiyorum," dedi Micah.

Benim bir fikrim vardı. "Yakın zamanda, bir kaplan olmadığını düşündüğümü bilecek kadar zihnimin içine girmişti. Onun olmamı istiyordu ama eğer o bana sahip olamayacaksa, o zaman..."

"Kaplanın seni parçalamasını istedi," dedi Richard yavaşça.

"Ya da seni kaplanadam yapmak istedi," dedi Soledad. "Ne olacağını bildiğini sanmıyorum. Daha doğrusu, ne olacağını umursadığını sanmıyorum. Beni yalayan güç, kaplan gibi düşünmüyordu."

"Ne gibi düşünüyordu?" diye sordum.

"Bir seri katil, bir cani gibi. Kaplan sadece aç olduğunda avlanır. Bu şey sıkıldığı için avlanıyor."

"Evet," dedim, "bu tarif tam da Marmee Noir'e uyuyor. Onun tadına bakmak zorunda kaldığın için üzgünüm Soledad."

Zayıf bir şekilde gülümsedi. "İşim bu. Sana yapılan saldırıları göğüslemek." Ama yüzü soluktu. Bayılacak gibiy-

di. Korumalardan birini bir gün böyle göreceğim hiç aklıma gelmezdi.

"Chimera kaplan olmayabilir," dedi Remus, "ama onda en az üç şey daha vardı. Sırtlan, yılan ve ayı. Anita'da neden onlar da yok?"

Micah omuz silkti. "Onların saldırısına uğramadı. Anlaşılan önce o hayvan tarafından kanının akıtılması gerekiyor." Elini çıplak sırtımda aşağı doğru kaydırdı. Böylece çıplak olduğumuzu hatırladım. Kimse bunu önemsiyor gibi görünmediği için, tuhaf bir şekilde ben de umursamıyordum.

Diğer yanımdaki Richard da bana biraz daha yaklaştı. Micah'nın dokunuşu, kendini bana dokunmak zorunda hissetmesine sebep olmuş gibi. Ya da belki sadece endişeliydi ve rahatlamaya çalışıyordu. Richard söz konusu olunca önce kötü ihtimali düşünüyordum. Bilerek yapmıyordum ama beni öyle sık ve öyle çok üzmüştü ki sonunda onun içinde iyilikten çok, kötülük aramaya başladığımı fark etmiştim. Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim.

"İyi misin?" diye sordu Remus, sonra gözleri iki yanımdaki iki erkeğe kaydı ve problemi anladı.

Başımı salladım ama aceleci davranmıştım, canım yandı. Çok canım yandı. Bu acı sonunda geçecekti ama lanet olsun, gerçek şekil-değiştiricilerin buna nasıl katlandığını bilmiyordum. Tamamen değişmek, böyle arada kalmaktan çok daha acı verici olmalıydı.

"Niye Chimera'daki bütün hayvan formlarına vücudunun tepki vermediğini biliyor musun?" diye sordu Remus.

"Jean-Claude, ancak aynı tür hayvanı olan bir vampirle bağlantım olursa içimdeki hayvanın ortaya çıkabileceğini düşünüyor."

"Yani hem saldırıya uğrayıp hayatta kalman hem de vampir güçleri gerekiyor."

"Öyle bir şey, evet," dedim.

Richard elini omuzlarıma götürdü, beni kendine doğru, Micah'tan uzağa çekiyordu. Gerilemek istemedim ama başaramadım. Hareketinin ortasında durdu, eli omzumda öylece kaldı. Aslında gayet doğal olan hareket aniden çok acayip bir hal almıştı. Çıplakken ortaya çıkan bu acayip anlar bende acilen giysilerime kavuşma arzusu yaratıyordu.

"O zaman bize de, yani sırtlanlara da tepki vermen lazım çünkü Asher'ın hayvanı sırtlan ve Asher'la da bir bağlantın oldu. Hem de ne bağ! Neredeyse seni öldürüyordu."

Asher'ı düşünmemeye, en son yalnız kaldığımızda yaptıklarımızın hatırasına gömülmemeye çalıştım. Isırışı orgazmikti ve seksle birleştiğinde, uğruna ölümü göze alabileceğiniz bir deneyimdi. Ki ben de neredeyse ölüyordum.

Micah omzuma dokundu. "Anita, yapma."

Olduğum yerde sıçradım ve ona baktım. Haklıydı. Asher'ı düşünüyordum ve sadece bu bile o zaman aldığım zevki -bu gayet uygunsuz anda ve aynı zamanda utanç verici bir şekilde- yeniden yaşamama sebep olabilirdi. Asher'la ilgili düşüncelerimi ve onun o altın sarısı saçlarını hafızamda mümkün olduğunca geriye itmeye çalıştım ama son zamanlarda -ikimizin onun zevk verme yeteneğine kapıldığımız o geceden beri- bu düşünceler asla yeterince derine gömülmüyordu sanki.

Micah beni sıkıca tuttu, kendine çevirip ona bakmaya zorladı. "Anita, başka bir şey düşün."

Başımla onayladım. "Haklısın, haklısın."

"Hala o geceyle ilgili flashbackler yaşıyorsun?" dedi Richard, sorar gibi.

Başımı salladım.

Yine sırtıma dokundu ama bu defa şefkatle, nazikçe. Beni Micah'tan uzaklaştırmaya çalışmadı, sadece dokundu. Böylesi daha iyiydi. "Sadece hatıralarla bile seni orgazma ulaştıran biriyle rekabet etmek zor."

Ona bakmak için döndüm. Yüzünde göreceğim ifadeden hoşlanacağımdan emin değilmiş gibi başını başka tarafa çevirdi. Diğer erkekleri kıskandığını bilmiyor değildim. Bunun için onu suçlayamazdım. Suçlamamalıydım sanırım. Saçlarını önüne düşürüp yüzünü sakladı. Saçları Asher'ınkiler kadar uzun değildi ama hareket aynı haretti. Asher da, şeytan çıkarma ayininde kutsal su kullanan Engizisyon'un, vücudunda bıraktığı yanık izlerini saçlarıyla saklardı. Richard bunu bilinçli olarak mı yapmıştı, bilmeden mi?

Aslanadam Travis, inler gibi bir nefes verdi. Dikkatimi Richard'dan ona çevirdim. Micah beni bıraktı, böylece elimi uzatıp aslanın yumuşak tüylerini okşayabildim. Travis'in aslanı, solgun saman rengindeydi. Karnı üstünde döndü ve aslan yüzüyle bana baktı. Ama aslanın yüzündeki ifade, bir aslanın ifadesi değildi. Bakışı, onun içinde hala bir insan olduğunu açıkça gösteriyordu. Aslanlar size böyle bıkkın bakmazdı.

"Canın yandığı için üzgünüm," dedim.

Yelesini havalandıracak kadar kuvvetle başını salladı. Kuruydu. Bunu asla anlayamadım. Değişim ıslak bir olay olmasına rağmen her nasılsa sonunda ortaya çıkan form genellikle kuru oluyor. Değişimin gerçekleştiği yer ya da ya-

tak ıslak olabilir, etraftaki insanlar ıslanır ama onlar bu işten kuru çıkar. Tanıdığım tüm likantroplara bunun nasıl olduğunu sordum ama kimse cevabı bilmiyordu.

"Travis'i bir şeyler yemeye götüreceğim," dedi Nathaniel. Ayağa kalktı. Hala çıplaktı ve her nasılsa aslana hiç bulaşmamasına rağmen değişim sırasında onun üstüne sıçrayan o sıvıyla kaplıydı.

"Duşa ihtiyacın var," dedi Micah.

"Toplu duşlarda hallederim."

Nathaniel kendini sabahki beslenme seksinin dışında tutuyordu. O zaman aklıma geldi, dün gece uyumadan önce beslenmemiştim. *Ardeur* içimde kendiliğinden yükselmemişti ve biz de onu harekete geçirmemiştik.

Damian'ın tabutunun durduğu tarafa doğru baktım ama yatak, görüşümü engelliyordu. "Lanet olsun," dedim yavaşça.

"Jean-Claude beslenmelerin arasını açarak pratik yapabileceğini söyledi," dedi Nathaniel.

"Ama şimdi beslenmem gerek." Sesim mutsuz çıkıyordu, elimde değildi. İstediğiniz için seks yapmakla, aksi takdirde ölmemek için seks yapmak zorunda olmak bambaşka iki şey. Bir şey yapmaya zorlanmaktan hoşlanmıyordum. Zevk aldığım şeyler bile olsa.

"Travis'i yemekhaneye götüreceğim ve temizleneceğim." Hala iki yanımda duran iki erkeğe bir göz attı. Bu oyunda yoktu. Nathaniel gerektiğinde kendi alanını korumak için mücadele edebilirdi ama 'bu tepe benim' oyununu oynamaktan hoşlanmıyordum, özellikle de 'o tepe' bensem. Öylesinin beni kızdırdığını biliyor, bu yüzden de dışarıda kalmayı tercih ediyordu. Micah da genellikle aynı şekilde dav-

ranırdı. Benimle birlikte yaşıyorlardı, ki böylesi de beni hayatımdaki diğer erkeklere nazaran daha iyi anlamaları gerekiyor demekti. Tamam, Richard'a nazaran. Onu kastediyorum. İşte, içimden bile olsa nihayet söyledim. Richard her şeyi bir sidik yarışına çeviriyordu. Sorun şu ki, bunu yaptığında, bana üzerine işenen benmişim gibi geliyordu.

"En son kimden beslendin?" diye sordu Richard.

"Benden," dedi Micah ve ona baktı.

Birbirlerini süzdükleri o anda, tıpkı dün gece yatakta olduğu gibi, kendimi yine dışlanmış hissettim. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," dedi Richard.

"Sadece söyle," dedi Micah.

"Anita'yla sevişmek için senden izin almak zorunda olmak istemiyorum."

Micah güldü. Şaşkınlığını gösteren ani bir gülüştü. "Bunu söylediğine inanamıyorum."

"Eh ama gerçek bu, istemiyorum," diye ısrar etti Richard.

"İhtiyacın olan benim iznim değil Richard," dedi Micah.

Richard nihayet anladı ve bana baktı. En azından utanmış görünüyordu. "Öyle demek istemedim."

"Ne demek istedin?" diye sordum mümkün olduğunca tarafsız bir sesle.

"Hayatındaki diğer erkeklerle iyi geçinmeye çalışıyorum. Ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum Anita. Senden benimle beslenmeni istemeden önce, sadece senin değil diğer herkesin de onayını almam gerekiyor gibi hissediyorum. Yanılıyor muyum?"

Yüzüm yumuşadı. Gerçekten çabalıyordu. Saçına dokundum. Saçında, şu değişim sıvısından kurumuş bir par-

ça vardı. Travis tam tepemde değiştiğine göre, benim durumum da pek parlak değildi büyük ihtimalle. Zorla değişmek, daima daha pis oluyordu. "Temizlenmemiz gerek," dedim.

Ne diyeceğini bilemeyerek bana baktı.

"Ben de Nathaniel'la birlikte duşlara gidiyorum," dedi Micah, ayağa kalkarken. Travis'in sırtını okşadı. "Gel bakalım aslan kardeş, seni besleyelim."

Micah bana eğildi, hızlı bir öpücük verdi, rahatlatıcı bir şekilde gülümsedi. Kendisi için bir sorun olmadığını göstermeye çalışıyordu. Micah'yla ilgili en hoşuma giden şeylerden biri de buydu. Genellikle işleri kolaylaştırmaya çalışırdı, zorlaştırmaya değil.

Bir yanında Nathaniel, diğer yanında büyük cüssesiyle ağır ağır ilerleyen aslanla birlikte odadan çıktı. Nathaniel kapıdan bana bir öpücük gönderdi. Gelip dudaklarımdan öpmemişti. Niye böyle yaptığını bilmiyordum ama bir öpücük hoşuma giderdi.

Richard hafifçe koluma dokundu. Ona döndüm. Yüzümde her ne gördüyse bundan pek hoşlanmadı. Gözlerinden okunuyordu. Yüzümde ne gördüğünü bilmediğim için ifademi değiştiremedim. Gördüğü her neyse, hala oradaydı.

Gülümsedi ama gözleri hala hüzünlüydü. "Haydi küvete gidip temizlenelim." Yere baktı, saçları yüzüne düştü. Omuzlarının aşağı yukarı hareket etmesine sebep olan derin bir nefes aldı. "Tabii eğer sen de istersen."

Koluna dokundum. "Şöyle sıcak, güzel bir banyo, ağrılarıma da iyi gelir. Tamamen değişmek de bu kadar acı verici mi?"

Richard hafifçe kaşlarını çatı, düşündü, sonra başını iki yana salladı. "Hayır. Yani bazen biraz canın yanabiliyor ama tecrübe kazandıkça, hayır. Sen, en çok acı veren o ilk aşamada takılıp kalıyorsun sanırım."

"Harika!" dedim.

Banyoda akan suyun sesinin duydum. Remus ya da Claudia küveti doldurması için birini göndermişti herhalde. Küvet çok büyüktü, dolması zaman alıyordu.

Richard ayağa kalktı ve elini bana uzattı. Şimdi vücudunu yandan görüyordum... Poposunun o güçlü ve düzgün kıvrımını. Diğer şeyi değil. Alçakgönüllüğüne minnettardım çünkü bu kadar iddiasız olmadığı zamanlarda, bazen başka hiçbir şey düşünemeyecek hale geliyordum. Elbette beni kendimden geçiren sadece erkekliği değildi. Vücudunu süzdüm. Bacakları, kıçının sıkı kıvrımı, dar belinin üzerinde giderek genişleyen göğsü, omuzları... Kaslı kollarından birini bana doğru uzatmıştı. Kolu takip edip yüzüne ulaştım. Yüzü. Yakışıklılığı ve yüzünü çevreleyen saçları bir yana, gözleri... Tam bir kahverengiydi. Derin, zengin ve Richard'la dolu. Richard'ın kişiliği ve gücüyle. Bir zamanlar bana bir ömür yeteceğini düşündüğüm Richard'la. Tüm bunları birkaç saniyede içime çektim ve Richard'a elimi uzatıp diğer elimle de bileğini tuttum. Bileği, parmaklarımla saramayacağım kadar genişti. Richard iri bir adamdı. Beni nazikçe çekip ayağa kaldırdı.

Ayakta durmakta zorlanıyordum, sendeleyince ona sımsıkı yapıştım. Elini sırtıma koyup bana destek oldu. "Seni taşımama izin ver Anita, lütfen." Kucakta taşınmaktan hoşlanmadığımı biliyordu. Bana kendimi zayıf hissettiriyordu.

Ama şu anda çok canım yanıyordu, ayrıca da onun için bir anlamı olacaktı.

Fısıldadım. "Tamam."

Kocaman bir gülümseme tüm yüzünü aydınlattı. Beni kollarının arasına aldı ve güçlü göğsüne yasladı. Beni sadece kollarında tutarken bile vücudunun potansiyelini hissedebiliyordum. Çok güçlüydü.

Başımı omzunun altına yasladım ve kollarında ufacık kaldığım gerçeğiyle mücadele etmedim. Bir zamanlar böylesi beni rahatsız ederdi ama artık içimde bir parçam olgunlaşmış, kabullenmişti. Belki de artık odadaki en büyük, en kötü, en belalı kişi olmaya ihtiyacım yoktu. Belki de nihayet, başka birinin sahne almasına izin verecek kadar büyümüştüm. Belki...

Kolumu boynuna doladım ve kokusunu içime çektim. İçimdeki o sıkı ve korku dolu düğüm gevşedi. Bir bakıma, kurdun kucağındaki tavşan gibiydim. Ama aslanla buzağı yan yana durabiliyorsa neden olmasın?

15

Genç korumalardan biri küvetin üstüne eğilmişti. Adı hemen aklıma gelmedi. Başını kaldırıp baktı ve bizi görmeyi beklemiyormuş gibi irkildi. "Remus bana küveti doldurmamı söyledi." Sesi biraz nefes nefeseydi. O zaman adını hatırladım. Cisco. On sekiz yaşındaydı. Ona beni korumak için çok genç olduğunu söylemiştim. Fakat kendine başka bir iş bulmasını önermemin tek sebebi, yaşının küçük olması değildi. Seks ve benim etrafımda olmakla ilgili de bazı sorunları vardı. Sekse daha *cool* yaklaşmak için ikinci defa şansını deniyordu anlaşılan.

"Gerisini biz hallederiz," dedi Richard.

"Remus verdiği emirleri aynen uygulamam konusunda çok kesin konuştu."

İçimi çektim. "Cisco, sadece çık."

Elini sudan çekti, damlaları silkeledi. "Tamam." Gözleri biraz fazla açılmıştı, yüzünde rahatsız bir ifade vardı. Bir fareadamdı ve normalde hiçbir likantrop çıplaklıktan bu kadar tedirgin olmaz. Zaten bence onu tedirgin eden çıplaklık değil, birazdan seks yapacak olduğumuz gerçeğiydi. 'Yirmi bir yaş ve üstüne uygun' olduğumu daha önce de açıkça söylemiştim. Sanırım bunu bir kural haline getirmeliydim.

Yanımızdan geçip banyodan çıkarken arkasındaki silah gözüme çarptı. Remus, Cisco'nun korumalar arasındaki en iyi nişancı olduğunu söylemişti. Ama koruma olmak için gereken tek şey sadece iyi atış yapabilmek değildi.

Banyo kapısı sıkıca kapandı. Richard durmuş, tüy gibiymişim ve bunu sanki tüm gün boyunca yapabilirmiş gibi kolaylıkla beni kucağında tutmaya devam ediyordu. Erkeklerin benden bu kadar güçlü olduğunu bilmek bazen gerçekten çok canımı sıkıyordu ama bu sabah değil. Bu sabah, bana çok rahatlatıcı geliyordu.

"Bir şey söyleyebilir miyim, eğer çok kızmayacaksan?" diye sordu Richard.

Gerildim, elimde değildi. "Bilmiyorum."

İçini çekti ama yine de söyledi. "Cisco bu iş için çok genç görünüyor."

"Aynı fikirdeyim."

"Aynı fikirde misin?"

"Evet, benim yanımda tuhaflaşıyor, şeyden beri..." Bunu yüksek sesle söylemek istemiyordum çünkü ben de Richard'ı kızdırmak istemiyordum. İngiliz vampirlerden London'la ilk kez seks yaptığımızda Cisco da odadaydı. O günden beri de beni belalı biri olarak görmekte zorlanıyor-

du. Çok gençti ve kaç yaşında olduğuyla pek ilgisi olmayan birçok açıdan çok toydu. "Bazı şeyler gördüğünden beri," diye bitirdim ve Richard'ın üstelememesini umdum.

Üstelemedi. Beni küvetin kenarına götürdü. Su büyük bir gürültüyle devasa küvete dökülüyordu. Jean-Claude bana musluğun, küveti daha hızlı dolduran bir sisteme bağlı olduğunu söylemişti. Benim evimde de neredeyse bu büyüklükte bir küvet vardı ve anlaşılan benimki de bu hızlı doldurma sistemiyle çalışıyordu. Küveti eve ben koydurmamıştım, evi satın alırken o da içindeydi. Dolayısıyla onun böyle bir sistemi olduğunu fark etmemiştim bile. Yüksek teknolojiyle çalışan bir banyo küveti... Kimin aklına gelirdi? Richard bana sarıldı ve yine onun o olağanüstü gücünü hissettim. "Suyun sıcaklığını kontrol edeceğim ama seni taşımak o kadar hoşuma gidiyor ki."

"Benim de," dedim.

Yüzünü saçlarıma gömdü. "Gerçekten mi?"

"Evet," dedim. Bunu fısıldayarak söyleyecektim aslında ama suyun sesi o kadar yüksekti ki gerçek bir fısıltıyı duyurmak imkansızdı.

Beni hala kollarının arasında tutarak küvete adım attı. Güldüm ve yüzünü görmek için başımı kaldırdım. "Önce sıcaklığını kontrol etmeyecek miydin?"

Yüzündeki ifade kahkahamın sönmesine sebep oldu. İstek, heves, hayranlık... Bir sürü duygu. Son günlerde, birlikte olduğumuz zamanlarda yüzünde gördüğüm tek duygu şehvet olmuştu. İkimiz de diğer tüm duygularımızı bir yere kilitliyor ve kendimizi güvence altına alıyorduk. Bir ilişkinin sonunda yapılan sekse benziyordu. Hani elinizde kalan tek şey sekstir ve bunun yeterli olmadığını bilirsiniz...

"Sıcaklık iyi," dedi yumuşak bir sesle. Ben hala kucağındayken dizlerini kırdı, bir seksenlik cüssesi büküldü ve göğsünün hemen üstünde su bana da çarptı. Ilık, neredeyse sıcaktı. Su, vücudumun üzerinden bir çift el gibi okşayarak kaydı. Haklıymış, su sıcaklığı gerçekten iyiydi.

Saçlarıma doğru fısıldadı. "Çok mu canın yandı?"

"Her tarafım ağrıyor."

"Önce temizlenelim, sonra biraz küvette uzanırsın. Sıcak su iyi gelir." Alnımdan öptü, sonra kucağında benimle birlikte biraz daha suya girdi. Bir kolunu kurtarıp yarı yüzerek bizi musluğa doğru sürükledi. Bacaklarım suda yüzüyordu ama geri kalanım göğsüne yapışmıştı. Küvetin kenarına arkasını dayayıp oturdu. Su, göğsünün üst kısmına kadar geliyordu, yani benim neredeyse çeneme gelecek demekti. Beni göğsüne bastırmaya devam etti, ki benim için hiç sakıncası yoktu. Dokunmak harikaydı.

"Su yeterli mi?" diye sordu.

"Evet," dedim.

Arkaya uzanıp musluğu kapattı, sonra yine dönüp beni kendine bastırdı. Sadece başım suyun dışındaydı, göğsüne ve karnına yaslanmıştım, geri kalanım suda yüzüyordu. Sanırım böylesi en iyisiydi çünkü ona daha fazla yerim temas ediyor olsaydı ilgim başka şeylere kayardı. O şeylere geçmeden önce suyun ağrılarımı biraz hafifletmesine izin vermek daha akıllıcaydı. Yüzümün kenarını öptü, onun kollarına ve ılık suya iyice gömüldüm.

Rahatlatıcıydı. Ya da öyle olmalıydı. Ama içimde bir şey vardı ve kendini tamamen bırakamıyordum. Derdim neydi benim?

"Ne oldu?" diye sordu Richard.

"Hiçbir şey."

"Gerginsin."

İçimi çektim. "Bilmiyorum."

Eli vücudumun yanında kayıp kalçamı kavradı. "Ne zaman yalnız kalsak geriliyorsun. Eğer sevişmiyorsak tabii."

"İsteyerek olmuyor," dedim.

Kollarını bana doladı, benim vücudumu aşağı doğru iterken kendininkini kaldırdı, böylece vücudunun bazı yerleri bana dokunabildi. Tamamen sertleşmemişti ama kısmi ereksiyonla bile yeterliydi. Arkama bastıran sertliğini hissetmek harikaydı. Hafifçe kıvranıp ona daha fazla yaslandım ve bedeni hemen tepki verdi, büyüdü, arkamda hareketlendi. İradesi dışında olan bir şeydi ve onu böyle etkilediğimi bilmek çok hoşuma gidiyordu. Beni biraz daha itti, dudaklarımdan hafif bir inilti döküldü.

"Çok hızlı, çok arzulu. Tanrım, sende buna bayılıyorum," diye fısıldadı.

"Sen evet demeden aylar önce seninle sevişmek istiyordum," dedim.

"Korktum." Boynuma burnunu sürttü, hafifçe ısırdı.

Bu küçük ısırık daha da fazla kıvranmama sebep oldu. O küçük, mutlu kimyasal endorfinin ilk dalgasıyla birlikte ağrılarım kaybolmaya başlamıştı bile.

"Neden korktun?" diye fısıldadım.

Daha sert ısırdı ve omurgam büküldü. "Senden."

"Neden?"

Dudakları boynuma gömüldü ve yine ısırdı. Bir çığlık attım, tırnaklarımı koluna geçirdim. "Yeter, yeter," diye inledim sonunda.

Geri çekildi ve yüzüne bakabilmem için beni suda çevirdi. Sonra beni yine vücudunun önüne bastırdı, şimdi sert ve istekliydi. Önümde onu hissedince tekrar inledim.

Popomu kavrayıp beni iyice kendine yapıştırdı. Onu hafifçe ittim, neredeyse uzaklaşmak istiyor gibi ama aklımdaki bu değildi. Sadece çok fazlaydı. Vücutlarımız arasındaki erkekliği çok büyük, çok arzuluydu. Çok fazlaydı.

Ürperdi, başı geriye düştü, sesi boğuktu. "Tanrım, Anita, bana böyle tepki vermene bayılıyorum. Bayılıyorum."

Ona sarıldım, uzun erkekliğini en mahrem yerime doğru bastırdım. İnledim ve ona daha sıkı yapıştım.

Beni küvetin kenarına itti, içime girecekti. İtiraz etmedim, ta ki sertliğinin başı içime girip de vücudum itiraz edinceye kadar. Yeterince ön sevişme olmadan, hiç de kayganlaştıcı sayılmayacak suyun içinde ve Richard'ınki kadar büyük bir şeyle mümkün değildi.

Göğsüne yarı okşar gibi vurdum. "Çok büyük, fazla büyüksün."

"Su," dedi nefes nefese. Ellerini küvetin kenarlarına koydu, hala baş kısmı içimdeydi. "*Ardeur*'u serbest bırakırsan yapabiliriz."

"Ama sonrasında canım yanar. Ve seninki de."

Kalçalarını hafifçe oynattı ve çok sıkı olduğum halde bunun verdiği his yine de nefesimi kesti. "O kadar da acımaz," dedi.

"Acır," dedim. "Güven bana. Yarın ortalıkta komik komik yürümek istemiyorum."

Başını kaldırdı, kaşlarını çatmıştı. "Biz bunu daha önce hiç denemedik. Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

S.ktir. Ona baktım, yarı yarıya içimdeydi ve ben ne diyeceğimi bilemiyordum. İşin aslı, bunu Micah'yla yapmıştım ama şu anda bunu söylemek, en hafif ifadeyle, hoş olmayacaktı. Ona kendini kötü hissettirmeyecek bir şey düşünmeye çalıştım ama sessizliğim fazla uzamıştı.

"Söyle Anita," dedi. "Sadece söyle."

"Seninle sevişmek istiyorum Richard, kavga etmek istemiyorum."

Geri çekildi, artık içimde değildi. Kolları iki yanımda, küvetin kenarlarını tutuyordu. Şimdi yüzünde temkinli bir ifade vardı, kendini kötü habere hazırlar gibiydi. Şu anda yüzünde görmek istediğim ifade bu değildi.

"Söyle Anita." Bıkkın konuşmuştu.

"Bunu başka biriyle yaptım."

"Neden acıdı?"

"Bunu bana söyletme Richard, lütfen."

"Söyle." Sesi şimdi sertti.

İç geçirdim.

"Pekala. Çünkü fazla büyüktü."

"Kim?"

"Bunu yapma Richard."

"Kim?" diye emretti bu defa.

Öfkeyle ona baktım. "Sence kim?"

"Bilmiyorum, son zamanlarda listene en az iki yeni adam daha ekledin ve onları ereksiyon halindeyken görmedim."

Suya girip kolunun altından geçtim ve yarı yüzerek küvetin diğer tarafına gittim. "Sana ne söylememi istediğini söyle Richard."

"İki yeni vampirden biri miydi?"

"Requiem ve London kadar iyi olup olmadığını mı öğrenmek istiyorsun? Bilmek istediğin bu mu gerçekten?"

Başını sallladı. "Evet, sanırım öyle."

Kollarımı suda yüzen göğüslerimin altında birleştirdim. "Bunu sorduğuna inanamıyorum."

"Çok kolay bir soru Anita."

"Gerçekten aletinin onlarınkinden büyük olup olmadığını mı öğrenmek istiyorsun?"

"Onları öyle kıskanıyorum ki doğru düzgün düşünemiyorum, yani evet, bilmek istiyorum. Yatağındaki en büyük hala benimki mi, bilmek istiyorum."

"Biliyor musun, aslına bakarsan elimde bir cetvelle dolaşıp herkesin penisini ölçmüyorum."

"Yani büyükler."

"Tanrım." Ellerimle yüzümü kapadım. "Hayır, hayır, senin kadar donanımlı değiller. Şimdi mutlu musun?" Ellerimi indirdim, hayır, pek mutlu sayılmazdı.

"Kimdi o zaman?"

Bu çok özel konuyu hiç kimseyle konuşmadan aylar geçirmeyi başarmıştım. Sonunda bunu gündeme getiren Richard olmuştu elbette. "Micah, tamam mı, Micah'ydı."

"Onu bu yüzden mi seviyorsun?"

"Tanrım, hayır Richard, büyük bir aletin benim kalbimi kazanmaya yetmeyeceğini herkesten çok senin bilmen gerekir."

"O zaman niye o? Neden onunla yaşıyorsun? Niye benimle değil de onunla?"

İçimi çektim. Anlaşılan seks yerine terapi yapacaktık. Tanrım, bunu yapmak istemiyordum. "Yapma, şimdi hiç sırası değil, bugün olmaz."

"Hayatıma devam etmeden önce neyin yanlış olduğunu bilmem gerek Anita. Üzgünüm ama buna mecburum."

Başımı salladım, yine suyun sakinleştirici gücüne sığınmak istedim ama artık rahatlatıcı değildi. Sadece ıslaktı. "Tamam. Bu arada hatırlatayım, Nathaniel'la da birlikte yaşıyorum. Onu ya daima unutuyorsun ya da görmezden geliyorsun."

"O dominant değil. Şekil-değiştiriciler dünyasında böylesi, onu önemsenmez biri yapar."

"Ama benim aşk hayatımda Richard, o önemsiz biri değil."

"Anlamıyorum."

"Anlamadığını biliyorum ve anlamadığın için üzgünüm ama yine de bu hala doğru. Micah ve Nathaniel'la birlikte yaşıyorum, sadece Micah'yla değil. Nathaniel'ın dominant olmaması, benim onu daha az sevmem için bir sebep değil."

"Orada durup bana başka birini sevmekten nasıl bahsedebiliyorsun? Bunun beni ne kadar incittiğinin farkında değil misin?"

"Bu konuşmayı sen istedin, ben değil. Ben seninle sevişmek istiyordum. Temizlenmek, *ardeur*'u beslemek ve birlikte olmak. Ama sen diğerlerinin aletinin büyüklüğüne takıldın kaldın. Erkek dünyasında bunun bir endişe kaynağı olduğunu biliyorum ama hiç zamanı değildi."

"Haklısın, aptalcaydı ama senin yanında aptallaşıyorum Anita. Asla bir ilişkide söylenmemesi gerektiğini bildiğim şeyler söylememe, saçma sapan şeyler yapmama sebep oluyorsun."

"Bunları sana yaptıran ben değilim. Her şeyi mahveden şeyler söylemek senin tercihin, benim değil."

"Tamam, haklısın. Bunu ben seçiyorum. Her şeye boş verebilirim ve hemen şimdi sevişebiliriz ve harika bir seks olur. Ama Micah'da, bende olmayan ne bulduğunu gerçekten bilmek istiyorum. Beni istemediğin halde onun senin evine taşınmasına, seninle yaşamasına izin vermene sebep olan neye sahip?"

Tanrım, büyük bir kavga edecektik. Hiç girmek istemediğim bir kavga, asla ama özellikle de Harlequin şehre gelmişken ve kim bilir ne tür pislikler bizi beklerken girmek istemediğim bir kavga. "Jean-Claude, Micah'yla beni bir araya getirenin kısmen vampir güçleri olduğunu sana açıkladı."

"Sen sukkubusmuşsun, seksten beslenen bir vampirmişsin, evet, anlattı."

Yüzünde bir şey vardı. "Ona inanmıyorsun."

"Kalıcı bir şey olduğuna inanmıyorum. Jean-Claude'la arana yeterince mesafe koyarsan tüm bunların geçeceğini düşünüyorum."

"Richard, bu artık Jean-Claude'un gücü değil, benim gücüm."

Başını iki yana salladı, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sen vampir değilsin Anita. Vampir güçlerine sahip olamazsın. Bunlar sadece Jean-Claude'la aramızdaki ittifakın, üçümüzün birleşen gücünün bir parçası."

"Richard, bu gerçek. Bunun öylece geçip gideceğini umamazsın."

"Ne yani, sen seks manyağı bir iblis misin? Buna inanmıyorum. Jean-Claude'un ya da Belle Morte'nin, hatta belki de Marmee Noir'in gücünün bir parçası olmalı. Tanrım, Anita, zihninde bir sürü vampir kol geziyor ve artık hangisi sensin, hangisi onlar ayırt edemiyorsun."

Söylediğinde gerçek payı yok değildi ama "Richard," dedim, "Nathaniel ve Damian'la, farklı bir ittifak daha kurdum. Bunu yapan bendim, Jean-Claude değil. Bunlar gerçek."

Tekrar başını iki yana salladı. "Bunu geri almanın bir yolu olmalı."

Ona baktım, sadece baktım. Konuşacağımızı sandığım şey bu değildi. "Richard, ben sukkubusum, ben; Jean-Claude değil, Belle Morte değil, Cici Ana değil, ben."

"İnsanlar sukkubus olamaz."

"Belki olamaz. Ama aynı zamanda insanların vampir hizmetkarı ve bir hayvanı da olamaz. Benim ikisi de var. Nathaniel ve Damian."

"Çünkü sen Jean-Claude'un insan hizmetkarısın."

"Richard, bu bağı koparmaya çalıştığımda neler olduğunu gördün. Neredeyse ölecektim ve yanımda Nathaniel'la Damian'ı da götürecektim."

Tekrar suya gömüldü ve bana öfkeli gözlerle baktı. "Jean-Claude bana teorinizi anlattı. Senin *ardeur*'un birinin kalbindeki en derin arzuyu görüyor ve bunu kendi ihtiyacınla birleştirerek yerine getiriyormuş. Micah leoparlarının güvende olmasını istiyordu, sen de onun için Chimera'yı öldürdün. Peki senin Micah'ya niye ihtiyacın vardı?"

"Bir yardımcıya, Kürklüler Koalisyonu'nu yürütmeme ve eski efendilerini öldürdüğüm için benim başıma kalan leoparları yönetmeme yardım edecek birine ihtiyacım vardı."

"Senin yardımcın ben de olabilirdim," dedi.

"Sen benim yardımcım olmak istemedin. Benim hayatımın bir uzantısı olmak istemezsin, kendi hayatın olsun istiyorsun."

"Bu da ne demek? Senin için işimi bırakmayacağımdan ötürü mü yani?"

"Benim Kürklüler Koalisyonu'na tüm zamanını verecek birine ihtiyacım vardı. Senin kendi kariyerin var."

"Micah senin için sadece bu olamaz."

"Benim için burada Richard. Benim için ve sevdiğim insanlar için burada. Benimle sürekli kavga etmiyor. Hayır dediğinden daha fazla evet diyor."

"Ve ben sadece hayır diyorum."

"Bazen."

"Nathaniel'ın birinin ona sahip olmasına ihtiyacı var ve şimdi sana ait, bunu anlayabiliyorum. Peki senin ona niye ihtiyacın var?"

"Bir karım olması gerekiyordu," dedim.

"Ne?"

"Hayatımın sorunsuz akmasını sağlayacak, 50'ler tarzında bir eşe ihtiyacım vardı. Birinin benim karım olması gerekiyordu ve Nathaniel bu işte gerçekten çok iyi."

"Ve bense senin benim karım olmanı istiyorum, bu mu?"

"Evet, bir nevi. Evet."

"Neden *ardeur*'un benim kalbime de bakıp benim en çok neye ihtiyacım olduğunu görerek bizi de mükemmel bir çift haline getirmedi peki?"

"Jean-Claude'un bunları sana açıkladığını sanıyordum."

"Ona niye benimle de aynı şeyin olmadığını sordum, o da bu gücün tahmin edilemez, öngörülemez olduğunu söyledi. Ama bu doğru değil, değil mi?"

"Tam olarak değil," dedim ve vampir sevgilim tam bir ödlek olduğu için ona içimden küfrettim.

"Bana tüm gerçeği anlat," dedi Richard.

"Micah ne istediğini biliyordu. Neye mal olursa olsun, leoparlarının güvende olmasını istiyordu. Bana geldiği ilk andan beri hep aynı şeyi söyledi. Benim hayatımda olmak için ne gerekiyorsa yapacaktı, nasıl istersem öyle olacaktı. *Ardeur* bunu onun için gerçekleştirdi. Nathaniel bir yuva ve sadece seks için değil kendisi olarak da sevilmek istiyordu ve *ardeur* bunu ona verdi. Her ikisinin de arzuları çok netti. Sen en çok ne istediğini biliyor musun Richard? En büyük dileğin ne?"

"Seni istiyorum."

Başımı salladım. "Senin en derindeki, en karanlık arzun bu değil Richard."

"En büyük arzumun ne olduğunu herhalde en iyi ben bilirim Anita."

"Richard, tam şu anda önünde bir cin belirse, ondan ne dilerdin? Ne istersen iste, gerçekleşeceğini bilseydin, ne dilerdin?"

"Seni."

"Yalancı," dedim.

Küvetin içinde doğrulup oturdu, odanın içinde bu dünyaya ait olmayan bir enerji dolaştı. "Bunu nasıl söylersin?"

"Richard, kendine karşı dürüst ol. Elde edebileceğini bilseydin, ne isterdin? Ne kadar imkansız olursa olsun..."

Gözlerini kırpıştırdı. Odadaki enerji seviyesi düştü. Derken bana baktı. "Kurtadam olmak istemezdim."

"Senin en büyük arzun bu ve *ardeur* sana bunu veremez Richard. Ben bunu sağlayamam. İşte bu yüzden *ardeur* seninle benim aramda işlemiyor. Senin en çok istediğin şeyin seksle ya da aşkla bir alakası yok."

Uzun uzun bana baktı, tekrar suya gömüldü, yenilmiş gibiydi. "Aman Tanrım," diye fısıldadı.

"Başlangıçta, çelişkilerle dolu olduğun için *ardeur*'un seni seçmediğini düşündük ama sonra ben bu sonuca vardım."

"Haklısın," dedi. Yüzünü hafif bir dehşet kapladı. Bana baktı ve gözleri acı doluydu. "Kendime bunu ben yaptım."

Omuz silktim.

"Bir canavara dönüşmekten o kadar korkuyordum ki likantropiye karşı aşı oldum."

"Biliyorum," dedim yumuşak bir sesle.

"Ve seni kaybettim çünkü olduğum şeyden, seni istediğimden daha fazla nefret ediyordum."

"Beni kaybetmedin Richard."

Bana öyle bir baktı ki gözlerimi kaçırmamak için mücadele etmek zorunda kaldım. "Artık asla sadece benim olmayacaksın. Asla birlikte bir hayatımız olmayacak."

"Birbirimizin hayatının bir parçası olabiliriz Richard."

"Benim istediğim şekilde değil."

"Evet, aynı şey değil Richard ama sahip olduğumuz şeyi fırlatıp atma. Dün gece, hepimizle birlikte uyumak çok mu kötüydü? O kadar korkunç muydu?"

"Hayır," dedi. "Ve eğer senin yanında olmasaydım, Marmee Noir sana korkunç bir şey yapabilirdi. Seni korumam için bana ihtiyacın var."

"Bazen evet."

"Ama diğer iki adamla birlikte yaşayamam Anita. Her gece onlarla aynı yatağı paylaşamam. Yapamam."

Gözlerim yanıyordu, boğazım düğümlenmişti. Lanet olsun, ağlamayacaktım. Güçlükle de olsa sonunda, "Biliyorum," demeyi başardım.

"O zaman senin hayatında ben nerede duruyorum?"

"Ben senin hayatında nerede duruyorum?" diye sordum.

Başını salladı. "Yeterince adil." Ve başka bir şey söylemedi.

Küvetin içinde, kendi tarafımda, kendimi berbat hissederek oturdum. Sadece Richard bana kendimi böyle kötü hissetirebilirdi. Sadece o beni bu kadar derinden yaralayabiliyordu. Lanet olsun.

Uzakta bir yerde Nathaniel'ı hissettim. İyi değildi. Böylesi de tabutundaki Damian'ın daha kötü durumda olabileceğine bir işaretti. Damian bugün henüz uyanmamıştı ve o uyanmadan önce *ardeur*'u beslemem gerekiyordu. Jean-Claude, eğer günün birinde bir sabah Damian'ın uyanmasına yetecek kadar enerjim olmazsa, onun bir daha asla uyanmayacağını söylemişti. Ölü kalırdı, sonsuza kadar.

"Beslenmek zorundayım Richard, şimdi, Nathaniel kendini kötü hissetmeye başladı ve Damian'ı riske atamam."

Richard başıyla onayladı. Beni beslemesi için başka birini getireceğini söylemesini bekliyordum ama öyle demedi. "Yeterince ön sevişme yapmalıyız ki benden beslenebilesin."

"Kavga ediyoruz, bu iyi bir ön sevişme sayılmaz."

"Şu anda benimle birlikte olmak istemediğini mi söylüyorsun?" Bunu alçak sesle, çok temkinli bir şekilde söylemişti. Sanki tüm hislerini bir ip üstünde dengede tutmaya çalışıyordu. Tek bir yanlış yorumla ayağı kayacak ve dünyası yerle bir olacaktı. S.ktir.

"Uzun uzun oynaşmaya vakit olmadığını söylüyorum. Beslenmem gerek. Hemen. Ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. Seks için iyi bir başlangıç olduğu söylenemez. En azından benim için."

"Üzgünüm Anita."

"Üzülme Richard. Sadece üstesinden gel artık. Kendini topla, bizi topla ya da bırak dağınık kalalım. Ama her ne yapacaksan bunu şimdi yapmamız gerek. Seninle bir kavga daha edeceğiz diye başkalarının hayatını riske atamam."

Hak veriyormuş gibi başını salladı. Suyun içinde bana doğru geldi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum şüpheyle.

"Benden beslenmeni istiyorum Anita."

"Çok kızgın ve üzgünüm. Bunlar içimde seks arzusu yaratan şeyler değil."

"Ben çıkıp gitsem de kızgın ve üzgün olmaya devam edeceksin. O zaman da sekse konsantre olmakta zorlanacaksın, değil mi?"

Buna itiraz edemezdim. Neredeyse ama *diğerlerininki daha küçük*, diyecektim ve şu anda içinde bulunduğumuz durum, 'büyük iyidir' durumu değildi. Ama bunu yüksek sesle söylemedim. Onu üzmek istemiyordum. Ve Richard'la bir şekilde anlaşmaya varamazsak bir gün çift olarak sonumuzun geleceğini biliyordum. O daima Jean-Claude'un kurdu olarak kalacaktı ve ittifakımızın bir parçası olacaktı ama ayrılacaktık. Boşandığınız ama asla hayatınızdan tamamen çıkaramayacağınız biriyle kapana kısılmak gibi olacaktı. Cehennemden bir parça.

Önümde, dizlerinin üstünde durdu. Beline kadar suyun içindeydi. Saçlarının uçları ıslanmıştı ama üstü hala kuruydu ve orada hala Travis'in değişim sıvısından bir parça vardı. İşin gerçeği, bu küçük pislik onun yakışıklılığını alıp götürmeye yetmezdi ama bitmek bilmeyen kavgaların böyle bir gücü vardı. Hepsinin üstüne, kurtadam olmayı bir tür-

lü kabullenememesi de pek çekici sayılmazdı. Onu baştan aşağı süzdüm, sonunda insanın kalbini durduracak kadar yakışıklı olan yüzünde durdum. Gerçekten yakışıklıydı. Lisedeyken onun yanında olmaktan utanacağım kadar yakışıklıydı. Ama yakışıklılık ve büyük bir alet, birinin beni sürekli incitmesine izin vermem için yeterli değildi. Ona baktım ve ilk kez ona bakarken kalbim yerinden oynamadı, libidom zıplamadı. Kavga etmekten yorulmuştum. Gerçekleri kabul edememesinden yorulmuştum. Benim sukkubus olduğuma inanmıyordu. Beni Jean-Claude'dan uzaklaştırırsa bunun geçeceğini sanıyordu. Jean-Claude'dan uzaklaşmak gibi bir seçenek olmadığını anlamıyor muydu? Ne kendisi için ne de benim için. Söylediklerine bakılırsa hayır, anlamıyordu ve böylesi gerçekten çok üzücüydü.

Ayağa kalktı. Vücudundan sular süzülüyordu. Aniden kendimi oraya bakarken buldum, üzerinde hala su damlaları vardı. Herkesin bir zaafı vardır, benimki de su. Richard bunu bilecek kadar uzun zamandır benimle çıkıyordu. Onu ıslak görmenin ilgimi başka yöne çekeceğini, öfkemi unutmama sebep olacağını adı gibi bilirdi. Karar vermek için bir saniyem vardı. Öfkeli ve üzgün olmaya devam mı edecektim, yoksa yapmak istediğim şeyi mi yapacaktım. Hızlanan nabzımın yapmamı istediği şeyi... Nathaniel'ın bir duvara yaslandığını hissettim. Dizlerimin üstüne çöktüm, ellerimle Richard'ın ılık, ıslak bacaklarının üst kısmını kavradım ve başımı kasıklarına gömdüm.

16

Dilimin ucuyla su damlalarını yaladım. Kocaman ve ağır testislerindeki suyu yaladım, vücudunun gevşek uzantısından su içtim. Ta ki uzayıp sertleşinceye kadar. Şimdi, elimi dibine sarıp kendime doğru aşağı çekmezsem, ağzımla ucuna ulaşamıyordum. Richard ufak iniltiler çıkarıyordu. Ona bakmak için başımı kaldırdığımda bana bakan gözleri, kurdunun amber rengi gözleriydi. Seks aslında kontrolü kaybetmekle ilgili bir şeydir. Ama hiçbir likantrop tamamen kontrolünü kaybedemez çünkü kontrolü kaybetmek onlar için şekil değiştirmek anlamına gelir. Her yıl en az bir kez yeni likantroplardan biri, seks esnasında kontrolünü kaybedip sevgilisini parçalıyor. Saldırıya uğrayan aşık bazen hayatta kalıyor, bazen ölüyor, bazen kendisi de kürklü bir hayvana dönüşmek zorunda kalıyor.

Dudaklarım kendi parmaklarımla buluşuncaya dek onu ağzıma aldım. Elimi onu sıkmak, ovalamak için de kullanıyordum ama aynı zamanda tamamını ağzıma almayı denemekten beni alıkoyuyordu. Tamamını ağzıma alabilirdim ama bu her zaman en rahat pozisyon olmuyordu, özellikle de Richard'ınki kadar büyük bir şeyle. *Ardeur*'u uyandırabilir ve bunu yapabilirdim, hepsini ama...

Konuşabilmeme yetecek kadar uzaklaştım. "*Ardeur*'u uyandırıp bu şekilde bitirebilirim ama sen fazla güçlüsün. Cinsel birleşme hariç beni dışarıda tutuyorsun."

Bana baktı, neredeyse acı dolu bir bakıştı. "Ne yapmak istiyorsan onu yapmanı istiyorum."

"Kalkanlarını indirip beslenmeme izin verecek misin?"

"Deneyeceğim."

Başımı iki yana salladım ve aynı anda elimle onu biraz daha sıktım. Bu onun başını geri atmasına ve ellerini bir şeylere tutunmak için boşluğa doğru uzatmasına sebep oldu. Bunu yaptığımızda elleriyle bir şeylere tutunmaktan hoşlanıyordu. Ama bu defa elleri havada kalmıştı. Başını eğip tekrar bana baktı ve tüm vücudunda bir ürperti dolaştı. Ellerimin arasında böyle titrediğini hissetmek, benim de inlememe sebep oldu. "Tanrım, Richard, Tanrım!"

Aşağı uzandı, beni kollarımdan yakalayıp suyun dışına çekti. Sertliğini bırakmak zorunda kaldım çünkü beni kucağına alıp sudan çıkardı ve mermer küvetin kenarına yatırdı. Soğuk ve sertti, itiraz etmek için ağzımı açtım ama Richard'ın parmakları benim içime giden yolu buldu. Bir parmağını içime soktu. Sadece oral seks yapmak bile ıslanmamı sağlamaya yetmişti ama su yüzünden hala sımsıkıydım. Tek bir parmak bile büyük görünüyordu. Parmağı-

nı içeri dışarı hareket ettirdi, etrafında dolaştırdı, ta ki ben onun adını haykırmaya başlayıncaya kadar.

Bu defa iki parmağını içime soktu, gözlerini kapadı ve içimde, hemen ön tarafta yer alan o küçücük noktayı aradı. Bulduğunda parmaklarını öne arkaya hafifçe oynatarak onu uyardı. Tam bir G noktası orgazmı için yeterince ön sevişme yapmamıştık, yine de çok güzel bir histi, çok çok güzel. Bacaklarımı onun için iki yana açtım ve kalçamı kaldırdım. Bunu bir davet olarak aldı, ki öyleydi. Parmakları içimde daha hızlı ve daha sert hareket etmeye başladı. Yine haykırdım.

"Islaksın," dedi. Sesi duyduğu ihtiyaçla titriyordu.

Başımla onayladım. Nefes nefeseydim.

İçime girmek için kendine uzandı ama elimi göğsüne koydum. "Kondom."

"S.ktir," dedi ama dizlerinin üzerinde kalkıp arkamızdaki havluların arasına uzandı. Banyolarda ve yatak odalarında, benim erkeklerle yalnız kalabileceğim her yerde mutlaka kondom bulunduruyorduk. Kasımda yaşadığım hamilelik korkusundan beri, yalnızca doğum kontrol haplarına güvenmez olmuştum. Kondomu takana kadar ağzının içinden küfretmeye devam etti ama tekrar bana döndüğünde hala sert, hala arzuluydu. Sadece onu böyle görmek, ne yapmak üzere olduğumuzu bilmek bile içimde bir şeylerin gevşemesine neden oldu. Daha içime girmeden küçük orgazmlar yaşamaya başlamıştım.

Islak ve arzulu olmama rağmen içime girmekte yine de zorlandı. İçime girmeye çabalarken onu hissetmek beni kıvrandırıyordu. Başımı kaldırıp ona baktım, yüzüne, kurt gözlerine... Kollarıyla kendini destekleyerek üs-

tümde duruyordu, bu yüzden onun içime girişini görebiliyordum.

"Beslen Anita, beslen, lütfen."

Bu *lütfen,* erkeklerin genellikle sona yakınken söyledikleri türdendi. *Ardeur*'u çağırdım. Bir kıvılcımı alev almaya, yanmaya çağırmak gibi. Güç içimden, üzerimden onun içine döküldü. Ilık güçle yıkandık. Böylece ona açıldım ve içeri dışarı hareket etmeye başladı. Banyonun duvarlarındaki aynalardan onu izleyebiliyordum. Bedeni üstümde içeri dışarı, içeri dışarı gidip geliyordu. *Ardeur* uyanıkken dikkatli olması gerekmediğini biliyordu ve dikkatli değildi. Mümkün olduğu kadar sertçe ve hızla, tamamını içime soktu. Kalçalarımı kavrayıp yukarı kaldırdı. Kocaman elleriyle beni tutarken öyle hızla ve sertçe kendini içime çarpıyordu ki vücutlarımızdan ıslak darbe sesleri çıkıyordu. Onun son noktası benim içimdeki en derine ulaştı, şimdi her darbe mümkün olan en son noktaya vuruyordu. Yine de daha içeri, daha derine gelmeye devam etti, sertçe ve büyük bir hızla. Öyle ki aynadaki görüntüsü neredeyse bulanıklaştı. İnsan değildi. Hızı ve gücü de insanca değildi. Eskiden bu gücüyle beni incitmekten korkuyordu, derken artık benim de o kadar hassas olmadığımı fark etmiştik. Richard'ın istediği kadar hoyrat olabileceğini, bunu kaldırabileceğimi anlamıştık. Şimdi hoyrattı. Ve yeni bir hız, yeni bir sertlik kazanmıştı. Sanki bugüne dek hep kendini tutmuştu da ben bunu bilmiyordum. Daha hızlı, daha sert, aynadaki görüntüsü gerçekten bulanıklaştı ve kendini içime vurdu, vurdu... Ta ki ben çığlık çığlığa, vücudum sarsılarak orgazma ulaşıncaya kadar. Onun da içimde kasıldığını, vücudunun üstümde gerildi-

ğini hissettim. Tüm hareket durdu, başı geriye düştü, gözleri kapalıydı. Vücudu kasılırken içimde mümkün olan en son noktaya kadar kendini iterken kalçamdaki parmakları etime gömüldü, bizi o anda asılı tuttu. Donakaldığımız o anda, vücutlarımız birbirine kenetlenmişken *ardeur* beslendi. Ben beslendim. Richard'ın enerjisiyle, onun insan tarafıyla ve içindeki kurtla beslendim. Bedeninin her bir santimi içimdeyken gücünün her bir zerresiyle, onun bütünüyle beslendim. Kendini böyle bıraktığında, bana çok fazla enerji veriyordu.

Beni tekrar mermerin üzerine yatırdı. İçimden dışarı kaydı ve böylesi bile kıvranmama sebep oldu. Yan tarafına doğru devrildi çünkü düz yatarsa omuzlarının sığabileceği kadar yer yoktu. Başı belimin hemen yanındaydı, nefes nefeseydi. Elimi uzatıp saçlarına dokunmayı başardım ama tüm yapabildiğim bu kadardı. Kalbim hala öyle hızlı atıyordu ki kulaklarım uğulduyordu.

Kendini konuşacak kadar toparlayan ilk o oldu. "Canını yaktım mı?"

Hayır demek için ağzımı açtım ama vücudumdaki endorfin yavaş yavaş azalıyordu ve bacaklarımın arası sızlamaya başlamıştı bile. Micah olsaydı *Biraz,* derdim ama Richard'a "Hayır," dedim. Micah'dan daha takıntılıydı.

Elinin beceriksizce bacağımın üst kısmında dolaştığını hissettim. Elini kullanmakta zorluk çekiyor gibiydi. Eli bacaklarımın arasına kaydı. Yarı gülerek "Tekrar olmaz," dedim. "Henüz değil."

Görebilmem için elini havaya kaldırdı, parmak uçlarında kan vardı. "Canını yaktım mı?" Sesi şimdi daha keskindi ve seks sonrası rehavetinden daha uzaktı.

"Evet ve hayır," dedim.

Bir dirseğini üzerinde doğruldu. "Kanıyorsun Anita, canını yaktım."

Parmak uçlarına tekrar baktım. "Biraz. Ama bu güzel bir acı. Her sızladığında yaptıklarımızı hatırlayacağım."

Başım öne eğdi, parmaklarındaki kana sanki suç deliliymiş gibi bakıyordu.

"Richard, çok güzeldi, muhteşemdi. Kendini bu kadar tuttuğunu bilmiyordum."

"Tutmaya devam etmem gerekiyormuş."

Omzuna dokundum. "Richard, bunu yapma. Güzel bir şeyi berbat etme."

"Kanıyorsun Anita. Öyle sert yaptım ki kanıyorsun."

Aklıma söyleyecek bir şey geldi ama bunun işleri daha iyi mi, yoksa daha kötü hale mi getireceğini bilemedim.

Benden uzaklaştı, doğruldu, bacaklarını sarkıtarak küvetin kenarına oturdu ve eğilip elindeki kanı yıkadı.

"Ben iyi olacağım Richard, gerçekten."

"Bunu bilemezsin," dedi.

Doğruldum ve canım yandı, ta derinlerde bir yerler... Normalden birazcık daha fazla. Mermerdeki kanı görecek kadar kalktım ama fazla bir şey yoktu. "Eğer kan bu kadarsa, sorun yok."

"Anita, daha önce hiç seks yüzünden kan gelmemişti."

İtiraf vakti. Doğru bir karar verdiğimi umdum. "Aslında, eee, kan geldi."

Kaşlarını çatıp bana baktı. "Hayır, daha önce hiç olmadı."

"Evet, oldu. Ama seninleyken değil."

"Kim?" diye başladı, hemen ardından "Micah?" diye devam etti. Bu ismi söylerken pek mutlu görünmüyordu.

"Evet."

"Bu kadar mı kanadı?" diye sordu.

Başımla onayladım ve oturdum. Şimdi vücudumdaki endorfin büyük bir hızla tükeniyordu. Mermer çok soğuk gelmeye başlamıştı. Elimi uzattım. "Küvete girmeme yardım et."

Elimi neredeyse refleks olarak tuttu. Tutmayı istediğinden değil de sadece orada olduğu için. Sonra küvetin içine kaymama yardım etti. Acıyla ufak bir ses çıkardım. Canımı yakmıştı, ona şüphe yok. Ama sonuçta sakatlanmış falan değildim. Daha önce Micah'yla da böyle olmuştu. Her gece böyle sert bir seks yaşamak istemezdim tabii. Yine de bu kadarına katlanabilirdim. Zamanlama doğru olduğunda muhteşem bir şeydi.

"Senin canını mı yaktı?"

"Senin söylediğin anlamda değil. Yaralanmış falan değilim, sadece canım acıyor. Aynı şey değil."

"Ben bir fark göremiyorum."

Suda arkama yaslandım, vücudumu suyun rahatlatıcı okşayışlarına bıraktım. Tuhaf bir şekilde, sadece içimdeki şu acı vardı. Kas ağrılarım seks ve *ardeur*'la birlikte silinip gitmişti. İyi bir şey.

"Seni becermek istedim Anita, seni mümkün olduğunca sert ve hızlı becermek istedim. Bunu da yaptım."

"Harika bir his değil miydi?" diye sordum.

Başıyla onayladı.

"Öyleydi. Ama eğer seni bile incittiysem, bir düşünsene, ona dayanıklılık kazandıran vampir işaretleri olmayan birine kim bilir neler yaparım. Sıradan bir kadına neler yapabileceğimi bir düşünsene."

Saçlarımı ıslatacak kadar suya girdim, sonra ona bakmak için tekrar oturdum. Çok üzgün görünüyordu, kaybolmuş gibiydi. "Bununla ilgili hikayeler duydum Richard. Kırılan pelvisler, ezilen organlar, ameliyat olmak zorunda kalan kadınlar ve erkekler..."

"İnsanlarla seviştiğimizde daima dikkatli olmalıyız."

"Kesinlikle."

"Senin de buna dayanıp dayanamayacağını bilmiyordum Anita. Seni sakatlayıp sakatlamayacağımı bilmiyordum. Ama senin içine, asla dokunulmaması gereken yerlere girene kadar seni becerme düşüncesi beni heyecanlandırdı. Bunu gerçekten yapmak istemedim ama bunun düşüncesi beni deli gibi heyecanlandırdı. Çok sapıkça değil mi?"

Ne diyeceğimi bilmiyordum. "Sapıklık olduğundan emin değilim. Sonuçta bunu yapmadın, sadece düşündün. Bu düşünce seni heyecanlandırdı ama bunu gerçekleştirmek için beni parçalamadın. Sanırım şiddet fantezileri gibi. Eğer bunlar gerçekte yaşansa hiç de seksi sayılmaz. Ama bunun düşüncesi, seksin ortasında şiddeti düşünmek, sekste zevki artırabiliyor."

"Benden korkmuyor musun?"

"Hayır."

"Neden korkmuyorsun?"

"Benim canımı yakmayacağına inanıyorum," dedim.

Kondomu çıkardı. "Bunda kan var."

"Yaralanmadım Richard. İstediğimden daha fazla canım yanmadı." İşin aslı, istediğimden daha fazla canım yanıyordu. Bacaklarımın arasındaki hoş sızı tamam ama göbek deliğime yakın bir yerler içten içe acımaya başlamıştı. Böylesi de biraz ileri gittiğimiz anlamına geliyordu. Ama bunu Richard'a söyleyemezdim.

Bana baktı. "Az önce ürperdin."

Gözlerimi yumdum, tekrar suya gömüldüm. "Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedim.

Suyun hareketinden, onun da küvete girdiğini anladım. Doğrulup oturdum ama o çoktan yanıma gelmiş, tepemde dikiliyordu. Duruşunda tehditkar bir şey vardı. Onun -her açıdan- ne kadar büyük olduğunu çoğunlukla görmezden gelebiliyordum ama bazen, şimdi olduğu gibi, bunu benim gözüme sokuyordu. Korkutucu olmaya çalışmıyordu. Bilerek değil.

Vücudundan dünya ötesi bir enerji yayılmaya başladı, sanki su yeniden ısıtılıyormuş gibi. Küvetin kenarına arkamı vermek için yer değiştirdim. Ayağa kalkmam bir işe yaramazdı, hala bana tepeden bakıyor olurdu. Ayrıca da karnıma, aslında daha altta bir yerlere kramp girmeye başlamıştı. İki büklüm olmadan ayakta durabileceğimden emin değildim. Ve böylesi de işleri kolaylaştırmazdı. Yaralanmış mıydım? Gerçekten yaralanmış mıydım? Sormak zorunda kalmak istemediğim bir soru.

"Yaralandın, gerçekten yaralandın, değil mi?"

Sorduğu soru, aklımdan geçenlere biraz fazla yakındı. Düşüncelerimizi ve duygularımızı kazayla paylaştığımız da oluyordu. Kalkanlarımı tekrar yerli yerine oturtmak için çabaladım. Seks bazen onları aşağı indiriyordu.

Suda diz çöktü, kollarını iki yanıma uzattı. Bana doğru eğildi, gücünün sıcaklığı vücudumu yaladı. Vücudum gerildi ve bu da canımı yaktı. Acıyla inlememek için kendimi zor tutuyordum. Tuttum da. Ama Richard yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve fısıldadı. "Canın yanıyor mu?"

"Lütfen Richard," dedim fısıltıyla.

"Canın yanıyor mu?" Gücü bana çarptı ve bu defa kendimi tutamayıp inledim. Bu iniltinin heyecanla bir alakası olmadığı açıktı.

"Eğer gücünü daha iyi kontrol etmezsen kurdumu uyandıracaksın," dedim dişlerimin arasından. Bir, canım yanıyordu. İki, sinirlenmeye başlamıştım.

Yüzüme doğru eğildi, derin bir nefes aldı. Tenimi kokluyordu. Gücü ılık, ıslak bir ısı dalgası gibi beni itiyordu. Gücüne karşı, ona karşı, kalkanlarımı mümkün olduğunca sıkıca kapattım. Arkasına saklanmak için taş duvarlar düşündüm ve metafiziksel olarak aramıza bu duvarları koydum.

Yanağıma doğru konuştu, sıcak nefesi tenimi yaladı. "Acının da kendine ait bir kokusu var, bunu biliyor muydun?"

"Hayır. Evet." Bu kokuyu kendimde bir kez almıştım. İçimdeki hayvan ilk uyandığında.

"Canın yanıyor mu?" Her kelimeyi üstüne basa basa, ağır ağır söyledi. Konuşurken dudakları hafifçe yanağıma değiyordu.

Bir kramp daha girdi ve karnımı tutarak eğilmemek için kendimle mücadele ettim. Suda oturmaya devam etmek, Richard üzerime gelirken öylece durmak ve tepki vermemek için mücadele ettim. Acının kokusunu alabildiğini ima etmişti. Likantropların çoğu, yalanın kokusunu da alırdı. Söyleyebileceğim tek şeyi söyledim. "Evet."

Yanağıma bir öpücük kondurdu ve "Teşekkürler," dedi. Sonra ayağa kalkıp küvetten çıktı. Daima banyoda hazır bulunan temiz havlu yığınının tepesinden bir havlu çekti.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum. Gerçi gitmesine hiç itirazım yoktu.

"Senden uzağa," dedi.

Bir sonraki krampın beni iki büklüm etmesine izin verdim. Canımın yandığını gizlemeye uğraşmadım. Piçin teki mi olmak istiyor, tamam o zaman. Tekrar başımı kaldırdığımda havluyu beline dolamıştı. Havluyla çıplaklığını örter gibi, banyoya yayılan bütün o dünya dışı enerjisini de yutmuştu sanki.

"Doktor çağırtacağım."

"Hayır, daha değil."

"Neden *daha değil*?"

"Çünkü kendiliğinden geçebilir."

Kaşlarını çattı. "Bunu da daha önce yaşamış gibi konuşuyorsun?"

"Daha önce de kramp girdiği oldu... Bu kadar kötü değildi ama... Sonuçta geçti."

"Micah." Bu defa bu ismi küfür gibi söylemişti.

"Evet." Richard'ın egosunu korumaktan bıkmıştım. İtiraf etmem gerekirse o anda Richard'dan bıkmıştım.

"Daima benden bir adım önde."

"Micah'nın yaptıkları arasında, senin ondan önce yapma şansına sahip olmadığın tek bir şey bile yok."

"Yine benim hatam," dedi.

"Senin tercihin," dedim. Sesim, konuşmakta zorlandığımı ele veriyordu. Tamam, ne kadar canımın yandığını öğrensin o zaman.

"Buna bayılıyorum," dedi.

Kaşlarımı çattım, ellerimle karnımın altına bastırırken sordum. "Neye?"

"Sesindeki bu tınıya. Buna bayılıyorum. En son Raina'nın sesinde duymuştum."

Kaşlarım daha da çatıldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Onun bir seksüel sadist olduğunu biliyorsun. Tanrı biliyor ya, kesinlikle öyleydi. Ama aynı zamanda acıyı da severdi. İki tarflı hoyratlıktan hoşlanırdı."

Kaşlarımı daha fazla çatamazdım, bu yüzden cevap verdim. "Elbette bunu biliyorum. Onun hatıralarına sahibim, hatırlatırım."

"Doğru, onun *munin*'ini taşıyorsun, hayalet hafızasını."

Munin, kurtadamların atalarından kalma hatıralarıydı. Bir kurtadam öldüğünde her biri onun ölüsünden bir parça yiyor ve onu grup hafızasına katıyorlardı. Gerçekten yiyorlardı, bir tür ritüel falan değildi. Gerçi kurtadamların çoğu, benim gibi Raina'nın *munin*'iyle doğrudan 'konuşamıyordu.' *Munin*'in normalde sadece hatıralara girmeyi, öğüt almayı falan mümkün kılması gerekiyordu ama Raina beni ele geçirmek için elinden geleni yapmıştı. Onu içimde tutma konusunda neredeyse tam bir kontrole sahiptim. İçimdeki hayvanlar ya da *ardeur* gibi değildi, Raina kafeste tutabildiğim bir şeydi. Güçlerini kullanmaya gelince orası biraz şansa kalmıştı, daha riskliydi.

"Elindeki haç yanığını iyileştirmek için onu kullandın. Belki şimdi de iyileşmek için onu kullanabilirsin."

Ona baktım. Avucumda o yanığın izi vardı. Evet, Raina'nın iyileştirme yeteneğine zaman zaman başvuruyordum.

Richard'ın onun vücudunu yakıp kül etmek yerine *munin* yapma sebeplerinden biri de buydu. Raina bir seksüel sadistti ve ikimizi de öldürmeye çalışmıştı ama aynı za-

manda çok da güçlüydü. Onun için de bazen kendimi ya da başkalarını iyileştirmek için onun yeteneğinden faydalandığım oluyordu ama bedeli ağırdı. Onu içimde bir kafeste tutabilir, sonsuza dek görmezden gelebilirdim. Fakat çıkmasına izin verdiğimde, karşılığını daima alırdı. Ve istediği bedel genellikle ya acı verici ya seksle ilgili ya da ikisi birden olurdu.

Başımı iki yana salladım. "İyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Onunla benim bir arada olduğumuz hatıraları hiç gördün mü?"

"Bazılarını. Onlardan kaçınmaya çalıştım."

"Bugün yaptığımız şeyi en son onunla yapabilmiştim." Bana baktı. Yüzü sakin, neredeyse huzurluydu, bekliyordu.

"Onu özlüyorsun."

"Onunla ilgili bazı şeyleri özlüyorum. Unutma Anita, o zaman bakirdim. Bana öğrettiklerinin ne kadar sıradışı olduğunun farkında değildim."

"Karşılaştırma yapamazdın," dedim.

"Kesinlikle."

"Bu kadar sert olabileceğin, sonrasında bu kadar acı vermeyecek başka pozisyonlar da var Richard. Öncelikle *ardeur* uyanıkken bu kadar sert olma. *Ardeur* benim kendimi koruma yeteneğimi zayıflatıyor."

"Anlamıyor musun Anita, senin canını yakmaktan hem nefret ediyorum hem de buna bayılıyorum. Sesindeki o acıyı seviyorum. Onu sana benim vücudumun yaptığını düşünmeyi seviyorum. Seni içeriden böyle yaralamak çok büyük, çok güçlü, çok şiddetli bir şey. Haklısın, eğer seni hastanelik etsem bu hiç de eğlenceli olmazdı. Böyle bir şey-

den zevk almazdım. Raina beni böylesinden de zevk alacak aşamaya getirmek için çok uğraştı ama bu düzeyde şiddet için Gabriel'e başvurması gerekiyordu."

Gabriel, ben onu öldürmek zorunda kalıncaya dek buradaki leoparların kralıydı. Bana tecavüz edip beni öldürmeye ve aynı anda da tüm bunları filme çekmeye çalışıyordu. Perde arkasında onu buna teşvik eden Raina'ydı. Çok uygun bir çiftlerdi, tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş tarzında. Onları birbirinden ayırmaya kıyamadım, ikisini aynı gece cehenneme yuvarladım.

"Evet, Gabriel seri katil tadında severdi."

"Raina da," dedi Richard. "Gerçi kendi bedeninde değil. En kötüsünü kendi bedenine yaptırmazdı."

"Bana söylendiği kadarıyla, bondajda ve teslimiyet içeren sekste, iyi bir dominant asla edilgen olandan onun kendi bedenine yapmak istemeyeceği bir şey istemezmiş."

"Kural budur," dedi Richard. "Ama her ikimiz de Raina'nın iyi bir dominant olmadığını biliyoruz."

"Hayır," dedim. "Değildi."

"Kramplar hafifliyor mu?" diye sordu.

"Evet, nasıl anladın."

"Yüzün yumuşadı. Eskisi gibi karnını tutmuyorsun. Bir de, bir sürü kez Raina'yı benzer bir acı çekerken izledim. Bende hoşuna giden şeylerden birinin de, onun istediği kadar, tam onun istediği şekilde sertleşmem olduğunu söylerdi."

"Gelecek için hemen not düşeyim, benimle bir daha bu pozisyonda bu kadar sert sevişme, tamam mı?"

Başını salladı. "Hangi pozisyonu tercih edersin?"

Ağzımı açtım, kapadım. Bunu nasıl kelimelere dökeceğimi düşündüm. "Her gece böyle bir sertliği tercih etmem. Değil bu kadar, buna yakın bir sertlikte olduğunda bile, tekrar sevişmek için üzerinden bir ya da iki gün geçmesi gerekiyor."

"Birkaç saat sonra *ardeur*'u tekrar beslemen gerekecek."

"Onu beslemenin daha yumuşak yolları da var Richard."

"Micah'yla değil, onunla olmaz."

"Büyük bir aletle nazik olunamaz diye bir kural yok."

Başını salladı. "Haklısın."

Bir an birbirimize baktık.Yüzündeki bir şey bana, "Raina gerçekten senin ağzına sıçtı, değil mi?" dedirtti.

Tekrar başını salladı. "Evet, öyle yaptı. Böyle sert yapmaktan hoşlandığımı fark edince, bu ihtiyacımı ondan başka hiç kimseyle karşılayamayacağımdan emin olmak istedi. Beni yanında tutmak istiyordu Anita. Ve eğer Gabriel'i dahil etmeye kalkmasaydı, onunla kalabilirdim."

"Hayır, kalmazdın," dedim.

Üzgün gözlerini bana dikti. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü sen iyi bir insansın. Eğer Gabriel olmasaydı da başka biri ya da başka bir şey seni uzaklaştırırdı. Raina insanların sınırlarını zorlamadan edemeyen biriydi. İnsanları sonuna kadar zorlardı. Yaptığı buydu."

Başını sallayıp geniş omuzlarını yukarı kaldıracak kadar derin bir nefes aldı. "Ben toplu duşlarda yıkanırım."

Gitmesini istiyordum ama... Elinden geleni yapmıştı. Ve beni Marmee Noir'den kurtarmıştı. "Burada da yıkanabilirsin."

Başını iki yana salladı. "Hayır, yıkanamam."

Bunu söyleyişinde bir tuhaflık vardı. "Nedenmiş o?"

"Çünkü canım yakma fikrini sevdim. Bundan çok hoşlandım. Yeniden yapmayacağım konusunda kendime güvenemiyorum."

"Hayır dedim Richard. Sen 'hayır'a saygı gösterirsin."

Başıyla onayladı. "Ama aynı zamanda birbirimiz üzerindeki etkimizi de biliyorum. Hala ilk sefer yüzünden kanarken, tekrar senin içine girebilmek için seni baştan çıkarmayı denemeyeceğim konusunda kendime güvenmiyorum." Gözlerini yumdu ve baştan aşağı ürperdi. Yapmak istediği şeyin dehşetiyle olduğunu sanmıyorum, hayır, daha ziyade bunun vereceği zevkin hayaliyle ürperdi. Arzuları konusunda hem bana hem kendine karşı dürüst davranıyordu.

"Hoyratlıktan bazen hoşlanıyorum Richard ama bu kadarından değil, üzgünüm."

Başıyla onayladı ve hüzünle gülümsedi. "Raina, ondan başka herkese fazlasıyla sert gelen bir cinsel ilişkiden zevk almamı sağladı. Nathaniel'ı, pek çok kişinin hayatta kalmayı bile beceremeyeceği bir şiddetten zevk alır hale getirdi."

"Biliyorum."

Başını iki yana salladı. "Hayır, bilmiyorsun. Bildiğini sanıyorsun ama hayal bile edemezsin. Ona zevk almayı öğrettiği bazı şeyleri gördüm."

"Nathaniel senin onları birlikte gördüğünden hiç bahsetmedi," dedim.

"Göz bağları, kulak ve burun tıkaçları... Odada kimlerin olduğunu göremezsin, duyamazsın, koku alamazsın. Bir keresinde Raina beni kendisine yardım etmem için davet etti. Ama ben işkenceden hiçbir zaman hoşlanmadım. Raina için tam bir hayalkırıklığıydı."

Yutkundum ve söyleyecek işe yarar bir şey bulmaya çalıştım. Aklıma hiçbir şey gelmedi. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bunu sana neden anlattığımı bilmiyorum. Seni şoke etmek mi istedim? Nathaniel'ı senin gözünde düşürmek mi istedim? Ya da kendimi?" Başını iki yana salladı ve yine kapıya doğru yürüdü.

Gitmesi benim de işime geliyordu çünkü içinde olduğu bu ruh haliyle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum ve kesinlikle daha fazla seks istemiyordum. Şiddetli kramplar geçmişti ama hala biraz canım yanıyordu ve belli ki bir süre daha devam edecekti.

Eli kapı kolundayken durdu. "Yatağındaki erkeklerin çoğunun, Raina'nın da yattığı adamlar olduğunun farkında mısın?"

"Bunu düşünmemiştim."

Omzunun üzerinden bana baktı. "Jean-Claude onunla birlikteydi. Ve Gabriel. Raina'nın ondan istediği bedel buydu. Jason'ı da onun kurtadam yaptığını biliyor muydun?"

"Evet." Aslında bu hatırayı Jason'la paylaşmıştım. Raina, Jason'ı yatağa bağlamış ve onu becerirken kesmişti. Onun yaşayıp yaşamaması umrunda değildi. Bunu biliyorum çünkü bu hatırayı yaşarken onun kafasının içindeydim ve kesinlikle umrunda değildi. Gerçekten de o kadında seri katil ruhu vardı. Zevk, ona Jason'ın hayatından daha önemli geliyordu.

Zihnimde bir fısıltı dolaştı. "Düşün Anita."

İrkildim ve bu da vücudumun alt kısmının acıyla kasılmasına sebep oldu. "Git Richard, git, tamam?"

"Ne oldu?"

"Sanırım onu bu kadar düşünmeme gerek yok."

"Seninle konuştu mu?"

Başımla onayladım.

"Onu kontrol altında tuttuğunu düşünüyorsun ve belki de öyledir ama bunu bir düşün. Jean-Claude, ben, Jason, Nathaniel... Hepimizin ilki oydu. Onun eski aşıklarına bağlanmanın bir nedeni vardır belki." Ve bu çok rahatsız edici düşünceyi ortaya atıp banyodan çıktı, kapıyı arkasından kapattı. Richard'ın terapi yapmasından memnundum, işe yarıyordu, ciddiyim, gerçekten. Problem şu ki benim de kendisiyle terapi yapmamı ister gibi bir hali vardı ve ben buna hiç hazır değildim.

17

Hızlı bir banyo yaptım, sonra banyoda hiç giysim olmadığının farkına vardım. Sabahlığım yatağın yanında, yerde bir yığın halinde duruyordu. Harika. Saçlarıma sıkıca bir havlu sardım, ardından daha büyük havlulardan birini vücuduma doladım. Kısa boylu olmanın iyi yanlarından biri de havlunun koltukaltlarımdan ayak bileklerime kadar inmesiydi. Komik olansa odada olan herkesin büyük ihtimalle beni en azından bir kez çıplak görmüş olmasıydı. Öylece dışarı çıkmalı, dolaptan kıyafetlerimi alıp odadakileri görmezden gelmeliydim aslında. Ama bunu yapmadım. Yapamadım işte. Ben kendi çıplaklığımla o kadar rahat değildim. Bazen hiçbir zaman o kadar rahat olamayacağımı düşünüyordum.

Daha kötüsü, silahım da dışarıda, yatak odasındaydı. Kıyafetlerim olmadan yaşayabilirdim belki ama silahı-

mı diğer odada bırakmış olmam, Richard'ın üzerimde nasıl bir etkisi olduğunun açık bir göstergesiydi. Benim kendimi unutmama sebep oluyordu. Hem de zihnimden uzaklaştırmaya başka hiç kimsenin gücünün yetmeyeceği en hayati parçalarımı bile. Normal koşullarda, asla herhangi bir yere -banyoya bile- silahsız gitmezdim. Nedenini bilmiyorum. Sadece gitmezdim işte. Kramplar neredeyse durmuştu ama hala karnım ağrıyordu, bu yüzden kendimi biraz aptal ve savunmasız hissediyordum. Bir silah istiyordum. Bana kendimi daha iyi hissettirecekti. İşte bu gerçekti. Çok zaman geçirdiğim yerlere silah saklamaya başlamıştım. Acil durumlar için. Şimdi acil bir durum değildi ama kim ne karışır, silah benim değil mi? Eğer silaha ihtiyacım varsa, acil durumu s.ktir edin.

Lavabonun önünde diz çöktüm ve dolap kapağını açtım. Tesisatın arkasına, üst kısma ulaşmam gerekiyordu. Firestar'ım orada, borulara bantlanmıştı. Birkaç kez, sürekli üzerimde taşıdığım silahtan ayrı düştüğüm ve ona ihtiyaç duyduğum olmuştu. Sonunda paranoyama teslim olmuş ve etrafa birkaç silah saklamıştım. Firestar artık yedeklerde de ilk tercihim değildi, böylece burada gizlenmeye terk edilmişti. Silahı ışığa çıkardım ve güldüm. Bandın üzerinde bir yazı vardı. "Anita'nın silahı." Nathaniel'ın el yazısıydı. Silahı sakladığımda yanımdaydı. Benim bakmadığım bir anda bu olaya kendi küçük dokunuşunu eklemişti anlaşılan. Bandı bana o uzatmıştı. Bunu o zaman yazmıştı da ben mi fark etmemiştim, yoksa bunu yapmak için daha sonrayı mı beklemişti? İlk fırsatta ona soracaktım.

Gülümsemeye devam ederek silahın üstündeki bandı çıkardım. Eğer bir cebim olsaydı silahı oraya koyar-

dım. Beyaz havlunun üzerinde kendini çok fazla gösteriyordu. Önce elimde tutup hafifçe sıktım. Beni biraz rahatlattı. İnsan ancak bir silah sayesinde kendini güvende hissedebiliyorsa, bu onun hayatı hakkında size nasıl bir fikir verir?

Hala dolu olup olmadığını kontrol ettim. Kısa süreliğine bile olsa silahınızdan her ayrıldığınızda bunu yapsanız iyi edersiniz. Silahın dolu ya da boş olduğu konusunda başka hiç kimsenin lafına güvenmeyin. Silah Güvenliğine Giriş, ilk ders, ilk kural.

Kollarımın altına sıkıştırılmış havlu ve elimde silahla kapıyı açtım. Bir an odanın boş olduğunu sandım, hemen ardından şöminenin önündeki sandalyelerde oturan Clay'le Graham'ı gördüm.

"Clay, senin bir yerlerde yatakta olman gerekmiyor muydu? Suçlu Zevkler'deki işten yeni paydos ettin." Yatağa bir göz attım ve hafifçe yanmış şilte görünecek şekilde çarşafların kaldırılmış olduğunu gördüm. Silahım oralarda bir yerde olmalıydı.

Aklımı okumuş gibi, "Silahın komodinin üstünde," dedi Clay.

Doğruyu söyleyip söylemediğinden emin olmak için komodinin üstüne bakmadım. Öncelikle Clay'e güveniyordum. Ayrıca da bir elimle havluyu yerinde tutarken, diğer elimde zaten bir silah taşıyordum. "Teşekkürler. Peki sen niye yatakta değilsin?"

"Her tarafta böcekler bulunduktan sonra, Jean-Claude bizden çift vardiya çalışmamızı istedi." Elini kısacık saçlarının arasından geçirdi. Yirmili yaşların başında uykusuzluk insana yakışıyor bile denebilirdi ama yine de yorgun görünüyordu.

"Bana bir merhaba bile yok mu?" diye sordu Graham. Ona baktım ve kaşlarımın çatılmasını engelleyemedim. Clay'le neredeyse aynı boydaydı, bir seksen küsur civarı. Ama omuzları daha genişti. Graham'ın, ancak ciddi ciddi vücut çalışarak elde edilebilecek türden güçlü kasları vardı. Siyah saçlarının önleri öyle uzundu ki koyu renk gözlerini kısmen kapatıyordu, altları ise kısacık tıraş edilmişti. Sanki iki farklı saç kesimi bir araya getirilmiş gibi duruyordu. Bodyguardların standart kıyafeti olan siyah tişörtlerden giymemişti. Tişörtü kırmızıydı. Kırmızı, bodyguard üniformasına yeni eklenmişti. Çoğu hala siyah giyiyordu. Bazılarının tişörtünün göğsünde kulübün adı ve "Güvenlik" yazıyordu, bazılarınınkiyse düz siyahtı. Kırmızı ise bodyguardın acil bir durumda *ardeur*'u beslemeye itirazı olmadığı anlamına geliyordu. Remus'un fikriydi. *Ardeur*'u yeterince beslemediğim için kendimi, Nathaniel'ı ve Damien'ı öldürmenin eşiğinden döndüğümde bu fikri ortaya atmıştı. Bir şaka olduğunu düşünüyordum. Ta ki kırmızı tişört giymiş bir koruma görene kadar.

Ne tuhaf, kırmızı tişört uygulaması başladığından beri *ardeur* üzerindeki kontrolüm artmıştı. İster korkudan deyin ister utançtan ya da inattan. Graham aylardır benimle yatmak için çabalayıp durduğundan, gönüllü olmasında şaşılacak bir şey yoktu. Beni dehşete düşüren, kırmızı giymeyi tercih eden diğer korumalardan bazılarıydı. Hiç tanımadığım erkeklerin benimle ilgili cinsel fantezileri vardı. Yani, bir erkeğin sizi arzuladığından şüphelenmek başkaydı, bunu kesin olarak bilmek bambaşka. Böylesi beni biraz rahatsız ediyordu açıkçası.

"Merhaba Graham, güzel tişört," dedim. Sesimin düşmanca çıktığına memnundum.

"Niye bana kızıyorsun ki? Bu kuralı ben koymadım. Remus'a kız ya da Claudia'ya ya da Jean-Claude'a. Senin, yanında *ardeur*'u beslemeye gönüllü en az bir erkek olmayan bir odada yalnız kalmamanı kurala bağlayan onlar."

"Ne zamandan beri?" diye sordum.

"Şu gizemli kötü adam şehre geldiğinden beri. Kimse bize açıkça bir şey söylemiyor ama bize emir verenlerin, bu kötü adamların büyü kullanarak *ardeur*'un kontrolden çıkmasına sebep olacağından endişelendikleri ortada. Bu yüzden yanında daima yemek olmalı." Sesi neşeli değildi. Belki de öfkeli halim nihayet Graham'ın üzerinde etkisini göstermişti. İyi.

"Bugün kırmızı tişörtlü yeterince adamımız yok Anita," dedi Clay.

"Neden?"

"Çünkü Jean-Claude'un tüm işyerlerinde koruma sayısı iki katına çıkarıldı. Rafael ve Narcissus'la daha fazla adam için pazarlık etmesi gerekecek."

"Daha fazla para ödeyip daha fazla adam alırız," dedim.

Birbirleriyle bakıştılar. "Belki," dedi Clay.

Üzerimde sadece bir havluyla dikilip durduğum için üşümeye başlamıştım. Giysi almak için gardıroba gitti. "Para dışında neyin pazarlığını yapacaklar ki?" diye sorarken gardırobun ikili kapısına bakıyordum. Eğer tutmazsam havlu kayıyordu ve diğer elimde de silah vardı. Havluyu sıkı bir şekilde sarmakta hiçbir zaman çok başarılı olmamıştım. Odadaki iki adam beni daha önce hiç çıplak görmediğinden değil ama... Lanet olsun.

"Güç," dedi Clay. "Herkes Jean-Claude'la daha yakın bir bağı olsun istiyor. Şimdi bir de kendi soyuna sahip ol-

duğu için. Ve Narcissus, Asher'ın yeni hayvanının sırtlan olmasına çıldırdı."

"Nasıl çıldırdı?" diye sordum. Silah olan kolumu havluya sıkıca yapıştırdım ve gardırobun kapağını çektim. Sıkışmış.

"Biz kurduz, sırtlan değiliz. Bu yüzden bunlar sadece ikinci el bilgiler," dedi Clay. "Narcissus, Asher'ın onun klanını yönetmeye kalkışmayacağına dair garanti istiyor."

Nihayet kapıyı açabilmiştim, aferin bana. "Asher bunu yapacak kadar kuvvetli değil."

"Belki değildir," dedi Clay. "Ama Narcissus bundan endişeleniyor. Böyle bir problem ortaya çıkmadan önce pazarlık yapmak istiyor."

Siyah kotumu elime almıştım ama diğer giysiler için bir ele daha ihtiyacım vardı.

"Ah, Tanrı aşkına," dedi Graham ve bana doğru yürümeye başladı. Hissedebileceğim kadar kızgındı. Sönmeye yüz tutmuş bir ateşten insanın yüzüne çarpan hafif bir sıcaklık gibi öfkesi bana çarptı. Elimdeki kotun ucundan tuttu. Kotu bırakmadım. Birbirimize baktık. "Giysileri senin için tutacağım Anita. Hepsi bu, tamam mı?"

Gayet mantıklıydı. Yardıma ihtiyacım vardı. Peki neden kabul etmek istemiyordum? Çünkü Graham beni gerçekten çok rahatsız ediyordu. Benimle sevişme ısrarı, üstelik geçtim aşkı, bana karşı ufacık bir duygu besliyormuş gibi yapmaya bile zahmet etmeden sadece seks istemesi damarıma basıyordu. Gerçi eğer hayatının aşkı olduğum yalanını söyleseydi, beni daha da fazla kızdırırdı tabii. Tanrım. Kotu bıraktım. Derin bir nefes aldım, yavaşça verdi ve mırıldandım. "Teşekkürler."

Graham bana şaşkınlıkla bakıp gözünü kırptı. Sanki ona daha önce hiç teşekkür etmemişim gibi. Belki de etmemişimdir. Ayıp bana. Benim güvenliğim için kendini bana siper ediyordu. Şehvet düşkünüyse ne olmuş. En azından dürüst bir zamparaydı.

Ona baktım. Bu kadar yakından bakıldığında, kahverengi gözlerinin yukarı doğru çekik olduğu görülebiliyordu. Annesi Japon'du ve saçlarıyla gözlerini ondan almıştı. Geri kalanı, mavi gözlü ve sarışın babasının klonu gibiydi. Bir akşam şans eseri anne babasıyla karşılaşmış olmak bile ona karşı daha iyi hisler beslememe sebep olmamıştı. Hatta durumu daha da kötüleştirmişti. Annesiyle babası iyi insanlara benziyordu. Tek oğullarının böyle şehvet düşkünü, azgın bir zampara olduğunu bilseler utanırlar mıydı acaba? Büyük ihtimalle.

Başımı iki yana salladım ve tekrar gardıroba döndüm. Bir an önce giyinsem iyi olacaktı, kendimi daha iyi hissetmemi sağlardı. Üzerimde kıyafetlerim varken daima kendimi daha iyi hissediyordum. Büyükanne Blake etkisi. Bir zamanlar çıplaklığın kötü olduğunu düşünen bir kadın varmış...

Burada fazla tişörtüm kalmamıştı. Ya siyah ya da kırmızı giyecektim. Siyah, bodyguardlardan biri gibi görünmeme sebep olurdu, kırmızı ise, eh, kırmızı giyersem tüm kırmızı tişörtlüler benim adamım gibi görünecekti, özel Anita Blake üniforması gibi. Siyah tişörtü aldım, geri koydum, kırmızıyı aldım, geri koydum.

"Anita, bir tişört seç artık," dedi Graham.

"Gündelik giysilerimin sizin üniformanızla aynı olduğunu şimdi fark ettim çocuklar."

"Bunun ne sakıncası var?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim ve gerçekten de bilmiyordum.

"O zaman kırmızıyı seç. Söz veriyorum, sırf kıyafetlerimiz uyumlu diye bunu bir randevu gibi görmeyeceğim, tamam mı?" Şimdi gerçekten öfkelenmişti.

İçimi çektim. "Kırmızı tişörtlülerin beni becermek isteyen erkekler olduğu gerçeğinden rahatsız olduğum için üzgünüm. Ama beni rahatsız ediyor. Gerçekten rahatsız ediyor."

"Tişörtümün rengi bende hiçbir değişiklik yapmadı," dedi Graham. "En baştan beri seninle ne yapmak istediğim konusunda dürüst oldum."

Başımı salladım. "Biliyor musun Graham, ben de tam bunu düşünüyordum. Sen hep dürüst davrandın. Ben de daima dürüstlüğü sevdiğimi söylerim ama dürüstlüğün belli bir noktanın ötesine geçmesinden hoşlanmıyorum anlaşılan." Kırmızı tişörtü aldım. Artık bu konuda biraz olgunlaşmalıydım ve başka renk tişörtler de almalıydım. Koşu çoraplarımı ve siyah koşu ayakkabılarımı da Graham'ın kucağındaki yığına ekledim. Her şey tamam mı? Aldıklarımı gözden geçirdim ve iç çamaşırı seçmediğimi fark ettim. Gardırobun altındaki çekmeceyi açtım. Tuhaf ama çekmece tıka basa erotik iç çamaşırıyla doluydu. Jean-Claude sonunda beni bir tane bile sade iç çamaşırı olmayan bir kadına dönüştürmeyi başarmıştı. Hepsinde danteller, ağlar, o tür bir şeyler vardı. Her sutyene uyan iki ya da üç külot almayı öğrenmiştim. Sutyenler külotlardan daha uzun süre giyilebiliyordu.

Sonunda elimde bir sutyen ve külotla ayağa kalktım. Tam onları da yığına ekleyecektim ki Graham'ın yüzünde-

ki ifadeyi gördüm. Kırmızı tişörtle uyumlu olsun diye kırmızı bir sutyen seçmiştim. Tişört ince ve dardı, bu yüzden görünmeyecek bir şey seçmeye çalışmıştım. Sutyen de külot da kırmızı satendi. Sutyen alttan destekliydi ki göğüslerimi yukarı kaldırıp onları silah askımın önünden çeksin, daha da önemlisi silahımı çektiğimde onu çıkarmama engel olmasın. Elbette seçim yaparken bunları böyle tek tek düşünmemiştim bile. Sadece tişörtle giyebileceğim bir sutyen ve ona uygun bir külot seçmiştim. Şimdiyse aniden ikisinin de fazla güzel olduğunun farkına varmıştım.

Graham'la göz göze geldim, gözlerinde bir ateş yanıyordu. Beni bu sutyenle ve külotla görmek istediği yüzünden okunuyordu. Gözleri, yüzü açıkça beni bu seksi iç çamaşırlar içinde görmeyi arzuladığını, bunun için elinden geleni yapacağını söylüyordu.

Yüzümü ateş bastı. Çok utanç verici ama bazen böyle çabucak kızarıyordum. Şimdi de o anlardan biriydi. Eğer erkek arkadaşlarımdan biri olsaydı bakışına ve arzusuna karşılık verirdim. Birlikte banyoya gidip ateşimizi söndürürdük belki. Ama benim erkek arkadaşım değildi ve benimle yatmak istemesi, benim de onunla yatmak istemem için yeterli bir sebep gibi gelmiyordu bana. Geçen ay hamile olduğumdan şüphelendiğimde, Graham'la hiç sevişmediğim için onun olası babalar listesinde yer almaması çok içimi rahatlatmıştı. Çünkü onun asla sevgililerimden biri olmayacağını biliyordum. Yaşadığım hamilelik korkusu bana farklı bir bakış açısı kazandırmıştı. Şimdi erkeklere bakarken, eğer kazayla ondan hamile kalırsam ne derece büyük bir felaket olur diye de düşünüyordum. Belki üzerinden birkaç ay geçtikten sonra bu kadar korkmayacak-

tım ve bunu bu kadar düşünmeyecektim. Ya da belki yine düşünecektim. Ne de olsa hamilelik testi pozitif çıktığında ölesiye korkmuştum.

"Kızardın," dedi. Sesi boğuktu.

Başımı salladım ve yüzündeki o ifadeden kaçmak için başımı yere eğdim. Gözlerine bakmazsam şu kızarıklığım da geçerdi belki.

Yüzüme dokundu, parmak uçlarıyla çenemi tuttu. "Diğer erkeklerle yaptığını gördüğüm onca şeyden sonra, sırf sana böyle bakıyorum diye kızarıyorsun."

Sesi şimdi yumuşamıştı.

"Bir fahişe olduğum için utanamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Bu doğru değil." Yüzümü yukarı kaldırmaya çalıştı ama geriye doğru bir adım atıp bana dokunmayacağı bir mesafeye çekildim.

"Değil mi?" diye sordum ve şimdi yüzümde öfkenin ilk sinyalleri vardı.

"Seni diğer erkeklerle görüyorum ve seni istiyorum... Bunun nesi yanlış? Ben odadayken senin birden fazla erkekle sevişmeni izledim. Ne düşünmemi bekliyordun?"

"Ah, Graham."

Bunu söyleyen Clay'di. Odanın diğer ucunda durmuş, olayın dışında kalmaya çalışıyordu ama ağzından kaçan bu iki kelime, anladığının göstergesiydi. Graham'ın az önce büyük bir hata yaptığını anlamıştı.

"Bu durumu düzeltebilirim Graham."

"Hangi durumu?"

"Bunu düzeltiriz, böylece bir daha benimle ilgili kafan karışmaz."

"Sen neden bahsediyorsun?" Benim nereye varacağımı hala anlamamış olması da onun adına bir eksi puandı. Hızlı düşünemiyordu.

"Artık benimle değilsin."

Giysileri o çok geniş göğsüne bastırdı. "Ne demek istiyorsun."

"*Ardeur*'un tekrar kontrolden çıkmayacağını ve korumalarımın önünde tekrar sevişmeyeceğimi garanti edemem. Böylesi de seni rahatsız ettiğine göre Graham, yeni bir düzenleme yapıp senin bir daha bunu izlemek zorunda kalmamanı sağlayabilirim."

"Ben..." İlk mutsuzluk belirtisi belirmeye başlamıştı. Konuşmanın nereye gittiğini sonunda anlamıştı.

"Artık benimle değilsin. Giysilerimi banyoya, lavobonun yanına bırak ve gidip Remus'u ya da Claudia'yı bul. Onlara başka biriyle yer değiştirmen gerektiğini söyle. Eminim benden yeterince uzakta da koruyacağın bir yerler vardır."

"Anita, ben öyle demek..."

"... istemedin," diye cümlesini bitirdim. "Evet istemedin, öyle söyledin."

"Lütfen Anita, lütfen, ben..."

"Giysileri banyoya bırak ve gidip birilerine yer değiştirmen gerektiğini söyle. Hemen."

Arkasındaki Clay'e baktı. Clay, *Hiç bana bakma,* dercesine ellerini bir şey iter gibi öne doğru uzattı.

"Bu haksızlık," dedi Graham.

"Kaç yaşındasın sen, beş mi? Haksızlıkmış. Hakkına sıçayım. Az önce kendi ağzınla, beni başkalarıyla düzüşürken görmenin beni düzmek istemene sebep olduğunu söyledin. Bunu düzeltebiliriz. Bir daha izlemek zorunda değilsin."

"Seni bir erkekle sevişirken gören herhangi birinin, o erkeğin yerinde olmak istemeyeceğine gerçekten inanıyor musun? Ben sadece dürüst davrandım."

Odanın diğer tarafındaki Clay'e baktım. "Söylediği doğru mu Clay?"

"Ah, lütfen, beni bu işe karıştırmayın."

Ona sert bir bakış attım.

İçini çekti. "Hayır, hepimiz böyle hissetmiyoruz aslında. Kendi adıma, senin seksle ilişkin beni dehşete düşürüyor. *Ardeur* beni korkutuyor."

"Bunu nasıl söylersin?" diye sordu Graham. Kıyafetlerimi hala kollarının arasında tutarak diğer adama döndü.

"Çünkü gerçek. Ve vücudunun alt kısmıyla düşünmekten vazgeçebilsen, seni de korkuturdu."

"Neden korkacakmışım?" dedi Graham. "Herhangi bir vampir grubunun bir ölümlüye verebileceği en muhteşem seks bu. Ben sana göre daha fazla tattım. Güven bana Clay, bir kez senden beslenirse, birazcık bile olsa, daha fazlasını isteyeceksin."

"Beni de korkutan da tam olarak bu," dedi Clay.

Aklıma bir şey geldi, kötü bir şey. *Ardeur* henüz yeniyken Graham'dan çok az beslenmiştim. Ona mümkün olduğunca az hissettirmiştim. İkimiz hiç çıplak kalmamıştık. Birbirimizin cinsel denebilecek herhangi bir yerine dokunmamıştık. Ama bunun onu *ardeur*'a bağımlı hale getirmeye yetmeyeceğini düşünüyor olmam, bunun ille de doğru olacağı anlamına gelmezdi. *Ardeur* uyuşturucu gibi etki edebiliyordu ve vampirlerden öğrendiğim kadarıyla ne kadar sürede bağımlılık yaratacağı kişiden kişiye değişiyordu. Graham'ı *ardeur* bağımlısı mı yapmıştım? Bana olan ilgisi benim hatam mıydı? S.ktir.

Graham elbiselerimi göğsüne bastırarak tekrar bana döndü. Paniğe kapılmış gibi görünüyordu. "Lütfen Anita, lütfen, bunu yapma. Üzgünüm, tamam mı, üzgünüm." Yüzüne düşen saçlarının arasından görünen gözleri parlaktı. Galiba ağlamak üzereydi. Daha yirmi beş yaşında bile olmadığını hatırladım. Fiziksel olarak o kadar iriydi ki ne kadar genç olduğunu zaman zaman unutuyordu insan. Aramızda sadece dört ya da beş yaş vardı ama nemli gözlerine bakılırsa benim onun yaşındayken olduğumdan çok daha gençti. Koluna dokunmak, onu rahatlatmak, ondan özür dilemek istedim. Başına bunun gelmesini kesinlikle istemediğimi söylemek istedim. Ama dokunmaya korktum. Bir şekilde işlerin daha da kötüye gitmesine sebep olmaktan korktum.

"Graham," dedim. Korkan çocukları yatıştırmakta kullanılan yumuşak bir sesle konuşuyordum şimdi. "Remus'la Claudia'yı bulup bana getir, tamam mı? Dün gece olan bazı şeyler hakkında onlarla konuşmam gerek. Benim için bunu yapabilir misin? Onlardan birini bulup bana getirebilir misin?"

Öyle sertçe yutkundu ki canı yanmış olmalı. "Beni hizmetinden çıkarmayacaksın, değil mi?"

"Hayır," dedim.

Başını öne arkaya salladı, aceleyle, tekrar tekrar. Kapıya doğru yürümeye başladığında giysilerim hala elindeydi. Giysileri ondan alan Clay oldu. Kapı arkasından kapandığında Clay bana döndü. Birbirimize baktık.

"Bağımlı, değil mi?" diye sordu Clay.

Başımla onayladım. "Bana da öyle geldi."

"Bilmiyor muydun?"

Bu defa başımı iki yana salladım.

"Rengin attı," dedi.

"Senin de," dedim.

"Ondan o kadar da çok beslenmedin, değil mi? Yani, siz ikiniz çıplak bile kalmadınız, haksız mıyım?"

"Hayır, kalmadık."

"Birinin bağımlı olabilmesi için daha fazlasının gerekeceğini sanıyordum."

"Ben de öyle," dedim.

Clay sudan çıkmış köpek gibi silkelendi. "Kıyafetlerini banyoya götürüyorum. Sonra Claudia'yı arayıp başka bir kırmızı tişörtlüye ihtiyacımız olduğunu söyleyeceğim."

"Bence Graham'ı gördüğünde bunu zaten anlayacak."

"Çok fena dağıldı Anita. Onları ararken kendini toplar herhalde. Belli etmeyebilir."

Başımla onayladım. "Haklısın."

"Yani, onun üzerinde de telsiz var aslında. Kullanmayı akıl edemedi."

"Telsizler yeni mi?" dedim.

"Fareadamlar bazı korumalara telsiz veriyor. Şu yüksek teknoloji ürünü dinleme cihazlarını bulunca, bizim de artık yüksek teknoloji kullanmamız gerektiğine karar verdiler sanırım."

"Kulağa mantıklı geliyor," dedim. Tam o sırada Jean-Claude'un uyandığını hissettim. Vücudumu okşayan bir el gibi hissettim bunu. Nefesim sıkıştı.

"Ne oldu?" diye sordu Clay.

"Jean-Claude uyandı."

"İyi."

Başımı salladım. Gerçekten de iyiydi. Jean-Claude'un, onu yanımda istediğimi hissetmesine izin verdim. O anda

beni rahatlatmasına ihtiyacım vardı. Yalanlarla bile olsa. Graham'ın yüzünde gördüğüm gerçek, bana uzun süre yeterdi nasılsa.

18

Jean-Claude banyo kapısını vurduğunda giyinmiştim. "*Ma petite*, girebilir miyim?" derken hoş karşılanacağından emin olmadığı sesinden anlaşılıyordu. Sanırım Graham'ın *ardeur*'a bağımlı olmasından kendisini sorumlu tutacağımı düşünüyordu. Çok da uzun sayılmayacak bir süre önce belki bunu yapardım da. Ama artık birini suçlamak için çok geçti. Suçu birinin üzerine atmak durumu düzeltmezdi. Oysa ben bunu düzeltmek istiyordum. Eğer becerebilirsek Graham'ı *ardeur*'dan kurtarmak istiyordum. Diğerlerini *ardeur*'dan kurtarmıştım. Ama bu kadar küçük bir temasla bağımlı olan başka kimseyi tanımıyordum. Ya da belki de tanıyordum ve onlar da bunu saklamayı becermişti. Tanrım, keşke bu hiç aklıma gelmeseydi.

"*Ma petite*?"

"Evet, yani içeri gel. Tanrım, lütfen içeri gel."

Kapı açıldı. Bir an kapıda durdu, hemen ardından ben üstüne atılıp yüzümü sabahlığının kürklü yakasına gömdüm. Siyah, ağır brokarı tutarak kendimi sıkıca Jean-Claude'a bastırdım. Kollarını bana doladı, ayaklarımı yerden kesti ve kollarında benimle birlikte banyoya girdi. Bir koluyla beni tutarken diğer eliyle uzanıp kapıyı arkamızdan kapattı. Tüm bunlar öyle hızlı olmuştu ki itiraz etmeye, hatta düşünmeye bile fırsatım olmamıştı.

Hala sarılmaya devam ederek beni yere bıraktı. "*Ma petite, ma petite*, sorun ne?"

"Benim. Sorun benim." Sesim sakin çıkıyordu, bağırmamıştım, konuşurken yüzüm hala sabahlığa gömülüydü.

Yüzümü görecek kadar geri çekildi. "*Ma petite*, üzgün olduğunu hissedebiliyorum ama buna neyin sebep olduğunu bilmiyorum."

"Graham *ardeur*'a bağımlı."

"Bu ne zaman oldu?" diye sordu. Anında temkinli bir ifadesizliğe bürünmüştü. Nasıl bir tepki verirse benim sinirimi zıplatmayacağından emin değildi büyük ihtimalle.

"Bilmiyorum."

Yüzümü inceledi. Yüzyılların tecrübesiyle edindiği o boş yüz ifadesi bile endişesini gizlemeye yetmiyordu. "Graham'a *ardeur*'u ne zaman güçlü bir şekilde tattırdın?"

"Hiç. Yemin ederim, ona tekrar dokunmadım. Ona dokunmamak için elimden geleni yaptım." Hızlı hızlı konuşuyordum, sesim bana bile histerik geliyordu ama kendimi durduramıyordum.

Jean-Claude bir parmağını dudaklarıma koyup benim bu hezeyanımı durdurdu. "*Ma petite*, eğer ona tekrar dokunmadıysan *ardeur*'a bağımlı olamaz."

Bir şey söylemeye çalıştım ama parmağı hala dudaklarımdaydı. "Graham'ın seni arzulaması, bağımlılığı göstermez *ma petite*. Kendi cazibeni, çekiciliğini hafife alıyorsun."

Başımı iki yana salladım ve konuşabilmek için yüzümü geri çektim. "Bağımlı, lanet olsun. Şehvetle bağımlılık arasındaki farkı biliyorum. Bana güvenmiyorsan Clay'e sor." Uzaklaştım, artık ona dokunmak hiç de rahatlatıcı gelmiyordu.

"Sana güveniyorum *ma petite*." Suratı asılmıştı.

"O zaman sözüme de güven. Graham bağımlı. Ve ben bunun ne zaman olduğunu bilmiyorum. Anlıyor musun? Onu görmezden geldim, onu *ardeur*'dan uzak tutup aynı zamanda koruma olarak kalması için elimden geleni yaptım. Bugün onu benim bodyguardlığımdan kovmaya çalıştım."

"Nasıl tepki verdi?"

"Paniğe kapıldı. Neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Onu başka biriyle değiştirmeyeceğimi söyleyene kadar da sakinleşmedi."

"*Ardeur*'a bu kadar kolay bağımlı olunmaz *ma petite*. Öyle birkaç dokunuşla Graham bağımlı olmuş olamaz."

"Onu gördüm." Banyoyu arşınlamaya başladım.

"Bence bir haça ihtiyacın var *ma petite*."

"Ne?" diye sordum.

Gidip kapıyı açtı. "Komodinde duran fazla haçlardan birini alır mısın lütfen?"

Banyo aynasında bir an kendimi gördüm. Koyu renk saçlarımla solgun yüzümün yanında kırmızı tişört alev alev yanıyordu sanki. Kırmızı lekeye benziyordu, beni lekeli bir

kadın olmakla suçluyor gibiydi. Bir an düşünebildim. Kırmızı leke, lekeli kadın... Bunları düşünen ben değildim. S.ktir. Biri benimle oynuyordu.

Silahım ve silah askım hala lavabonun yanındaydı. Jean-Claude gelmeden önce onları takacak vaktim olmamıştı. Elimi silahın üstüne koydum ve metali kavradım. İşte bu bendim, ben bendim. Silahın sihirli güçleri yoktu ama zihninize sızmış birinden kurtulmak için bazen tek yapmanız gereken şey, kendinize kim olduğunuzu hatırlatmaktır. Gerçekten kim olduğunuzu. Diğerlerinin gözündeki sizi ya da onların sizin kendinizi öyle gördüğünüzü sandıkları kişiyi değil, gerçek sizi. Elimdeki silahla ben bendim.

"*Ma petite*, haç takana kadar o silahtan uzak durmanı tercih ederim."

Başımı salladım. "Biri benimle oynuyor, değil mi?"

"Bence öyle."

"Daha gündüz. Erken saatler. Böyle yapamamaları gerekir."

"Onlar Harlequin, *ma petite*. Artık bunun ne anlama geldiğini görmeye başlıyorsun."

Tekrar başımı salladım, birkaç dakika önce Jean-Claude'a yapıştığım gibi silahıma yapıştım.

"*Ma petite*, silahtan uzaklaşır mısın lütfen?"

"Silah yardımcı oluyor Jean-Claude. Silah bana o histerik kadının ben olmadığımı hatırlatıyor."

"Bu defalık *ma petite*, hatırım için."

Ona baktım. Yüzünde hala o mükemmel ifadesizlik vardı; omuzlarında, vücudunun duruşunda bir gerginlik seziliyordu. Clay kapı ağzında, hemen arkasındaydı ve endişeli olduğunu gizleme gereği bile duymuyordu. "Haçı getirdim," dedi.

Yine başımla onayladım. "Bana ver."

Jean-Claude'a bir göz attı, o da başını salladı. Clay yumruk yaptığı elini önde tutarak ilerledi. "Belki sen dışarı çıkmak istersin Jean-Claude," dedi.

"Seni Anita'yla yalnız bırakamam."

"Haç sana tepki vermeyecek mi?"

"*Non*, ona bir zarar vermiyorum ki."

Clay'e doğru sol elimi uzattım. "Sen sadece haçı bana ver."

"Zincirinden," dedi Jean-Claude.

"İyi akıl ettin," dedim. "Haç şeklinde bir yanık izine daha ihtiyacım yok."

Clay yumruğunu bana uzattı, sonra elini açtı ve altın zincirin ucundaki haç ortaya çıktı. Eğer bela çıkaran vampir bu odada olsaydı, onun parlamasına yeterdi. Lanet olsun, Clay'in elinde bile olsa parlamalıydı. Ama haç öylece duruyordu. Yanılmış mıydık? Yanılmış mıydım?

"Sadece zincire dokun *ma petite*. Tedbirli olmaktan zarar gelmez."

Eğer bunu tekrar söylemeseydi, elimi direkt haça uzatabilirdim ama bu ikinci uyarıyla beraber son anda zincire dokundum. Clay bıraktı ve haç benim elimdeki zarif zincirin ucundan sarktı. Bir kalp atımı boyunca yanıldığımızı düşündüm. Sonra haç aniden sarı ve çok parlak bir ışıkla parladı. Gözlerimi öbür tarafa çevirmek zorunda kaldım. Ben bile dayanamazken, bunun Jean-Claude'a kim bilir ne yaptığı aklımdan geçti ama parlak ışığı aşıp arkasında ne olup bittiğini göremiyordum. "Adını seslendim. "Jean-Claude!"

Bir erkek sesi, kimin olduğunu çıkaramadığım bir ses cevap verdi. "Odadan çıktı. Güvende."

Tekrar bağırdım. "Clay, Claudia." Bu parlak sarı ışığın ortasında, tanıdık bir ses duymak istiyordum.

Biraz uzaktan Claudia'nın sesi geldi. "Clay, Jean-Claude'u dışarı çıkardı."

Eh, en azından bu endişem giderilmişti, şimdi diğer probleme odaklanabilirdim. Eğer zihnimi ele geçiren vampir benimle aynı odada olsaydı, haç onu dışarı atardı. Lanet olasıca Marmee Noir bana bulaştığında, haç onu bile dışarı atmıştı. Peki neden Harlequin üzerinde bir işe yaramıyordu?

Zincir elimde ısınmaya başladı. Böyle devam ederse az sonra elimi yakacak kadar ısınacaktı. S.ktir. Eğer haçı bırakırsam parlamayı keserdi ama o zaman da vampir yeniden saldırır mıydı? Ben farkında olmadan yine zihnime girer miydi? Tanrım, bu herifler gerçekten iyiydi. Ürkütücü derecede iyi.

"Anita, sana nasıl yardım edebilirim?" Yine şu erkek sesi. Ama bu defa onu tanıdım, Jake'ti, yeni bodyguardlardan biri.

"Bilmiyorum," dedim. Yine bağırmıştım, sanki bu parlak ışık bir tür ses çıkarıyormuş ve onun yüzünden duymakta zorluk çekiyormuşum gibi. Yapabileceğim tek şeyi yaptım ve dua ettim. *Yardım et, lütfen bundan kurtulmama yardım et.* Dua mı işe yaradı, yoksa dua etmek düşünmemi mi sağladı bilmiyorum. Yumurta mı tavuktan, tavuk mu yumurtadan meselesi... Sebep her neyse, sonuç olarak ne yapacağımı artık biliyordum. Haç elimde parlarken vampiri hissedebiliyordum, şimdi yapmam gereken ona bakmaktı. Ben bir nekromansırdım ve böylesi de beni ölülerle ilişkili kılıyordu. Onların gücünü sırtımda hissedebiliyordum.

Bir tohum gibi, bana bir işaret koymuş gibi. Dün gece sinemadan beri onu tekrar tekrar içime sokan bu tohumdu. Bu tohumu söküp atmak istiyordum.

Bu noktada kendi gücüme güvendim ama daha iyi düşünmem gerekirdi. Jean-Claude'un gücüyle onu fırlatıp atabilir, dışarı savurabilirdim ama benim gücüm farklıydı. Benim gücüm ölülerden hoşlanırdı.

Vampirin vücuduma koyduğu işarete dokundum. Onu nasıl yaptığını bilmiyordum ve o anda umrumda da değildi. Sadece gitmesini istiyordum. Ama nekromansi gücüm ona dokunduğu anda, kafamda bir kapı içeri doğru savrulup açılmış gibi oldu. Taş duvarlar ve bir erkek figürü gözüme çarptı, kurt kokusu aldım. Daha net görmeye çalıştım ama görüntü karanlık tarafından yutuluyordu sanki. Erkek figürüne konsantre oldum, netleşmesini istedim. Adamın bana dönmesini ve bana yüzünü göstermesini... Ve döndü. Ama yüzü yoktu. Kocaman takma burunlu, siyah bir maskeye bakıyordum. Bir an gözlerini görebileceğimi düşündüm ama gözleri gümüş rengi, yumuşak bir ışıkla doldu. Sonra ışık, maskeden ok gibi fırlayıp bana çarptı. Kendime geldiğimde havadaydım, düşüyordum. Korkmaya bile fırsat bulamadım.

19

Gözümün önünden hızla bulanık görüntüler geçti. Siyah mermer, cam... Jean-Claude'un küvetini çevreleyen aynalara doğru uçtuğumu fark ettim. Çarpmaya hazırlık olarak hem gerilmeye hem gevşemeye çalıştım. Hızlı bir karaltı yanımdan geçti, aynaya çarptığımda arkamda, benimle ayna arasında biri vardı. Vücudu beni sarmalamış, aynaya ve altındaki duvara çarpmanın etkisini benim için hafifletmişti. Camın kırılma sesini duydum ve ikimiz birlikte külçe gibi küvetin kenarındaki platforma düştük. Şaşkın ve nefessiz bir halde orada öylece yattım. Birdenbire en önemli şey, kalp atışlarımı duymak olmuştu. Bir ya da iki saniye boyunca kendimden başka bir şey düşünmedim. Ta ki altımdaki bedenden bir inleme sesi yükselinceye kadar. Aynanın parçalanmamış kısmına bakarak altımda yatanın kim ol-

duğunu görebilmek için başımı çevirdim. Örümcek ağına benzeyen cam kırıklarının ortasında Jake yatıyordu. Yeni kurtadam olmamıştı ama Richard'ın kurtadam sürüsüne daha yeni katılmıştı ve sadece birkaç haftadır bodyguardımızdı. Gözleri kapalıydı ve kısa, koyu renk saçlarından kan damlıyordu. Hareketsizdi. Gözlerimi yukarı çevirdim ve büyük, sivri bir ayna parçasının duvardan kopup üstümüze düşmek üzere olduğunu gördüm. Jake'i yakalayıp tüm gücümle çektim. Onu yerinden hareket ettirmeyi becerememeyeceğimi düşünsem de tüm gücümle çektim. Sıradan bir insandan daha güçlü olduğumu unutmuştum. Çektim ve hareket etti, hızla hareket etti ve ikimiz birlikte kendimizi küvetin içinde bulduk. Bir anda suyun içindeydim ve Jake de tüm ağırlığıyla üstümdeydi. Daha ben paniğe kapılmaya bile fırsat bulamadan silkinip ayıldı, beni kollarımdan yakalayıp ikimizi de suyun yüzeyine çıkardı. Nefes nefese yukarı çıktığımızda az önce yattığımız yere yağmur gibi sivri cam parçaları yağıyordu.

"S.ktir." Ses, kapı ağzından gelmişti.

Gözlerime dolan sudan kurtulmak için kirpiklerimi kırpıştırdım ve Claudia'nın banyoya girdiğini gördüm. Arkasında diğer bodyguardlar vardı. Claudia banyoda ilerleyip yanıma geldi ve beni küvetten çıkardı. Diğerleri de Jake'e uzanmıştı. Onu sudan çıkardıklarında dizleri üzerine çöktü. Jake'i yatak odasına ancak iki kişi taşıyabildi. Ben kendi başıma yürüyebiliyordum ama Claudia yine de bir elini kolumda tuttu. Sanırım benim de her an yere yığılmamı bekliyordu. Ama ıslak olmak dışında, her yerim sağlam gibiydi. Yine de ona beni tutmasına gerek olmadığını söylemekle uğraşmadım. İsterseniz önsezi deyin, beni bırakma-

yacağını biliyordum bir şekilde. Claudia'yla, sadece kazanma ihtimalim olan tartışmalara girmeyi öğrenmiştim.

Claudia yarı yol göstererek yarı iterek beni yatak odasına soktu. İçerideki bodyguardlar yüzünden oda neredeyse siyaha kesmişti. Kırmızılar, kakaolu kekteki kirazlar gibi duruyordu. Gerçi kek benzetmesi, odadaki adrenalin yüklü hali tarif etmekte yetersizdi. Neredeyse üzerinde yürünebilecek kadar somut bir gerginlik vardı. Bazıları silahını çıkarmış, tavana ya da yere doğrultmuştu.

Üzerimden sular damlayarak orada durup gözlerimle Jean-Claude'u aradım. Claudia neye baktığımı anlamış gibi, "Jean-Claude'u dışarı gönderdim Anita," dedi. "O iyi, yemin ederim."

Kalabalığın arasından Graham öne çıktı. "Bunun ona zarar vermek için bir komplo olabileceğini düşündük." Şimdi daha iyi, daha kendinde görünüyordu. Ne sesinde ne görüntüsünde daha önceki paniğinden eser yoktu.

"Nasılsın?" diye sordum.

Şaşkın şaşkın sırıttı. "Bunu benim sana sormam gerekmez mi?"

Vücudumda, soğukta ıslak durmakla hiç alakası olmayan bir ürperti dolaştı. "Hatırlamıyorsun, değil mi?"

"Neyi hatırlamıyorum?" diye sordu.

"Lanet olsun," dedim.

Claudia bana döndü. "Ne oluyor Anita?"

"Bir dakika bekle, tamam mı?"

Kolumu tutan parmakları canımı yakacak kadar sıkılaştı. Sıradan bir insan bile olsa bu kaslarla büyük ihtimalle kolumu kırabilirdi, bir de üstüne farekadın olduğu düşünülürse, gerçekten çok güçlüydü.

"Tutuşuna dikkat et Claudia," dedim.

Elini çekti ve kurulamak için kotuna sildi. "Üzgünüm."

"Sorun değil," dedim. Yırtılan kumaş sesi dikkatimi Graham'dan uzaklaştırdı. Jake gardırobun yanında, dizleri üstünde duruyordu. Biri tişörtünün arkasını boydan boya yırtmıştı. Çıplak sırtı kanıyordu. Çok fazla kanıyordu. Genç fareadamlardan Cisco, bir zamanlar pürüzsüz olan o tenden cam parçalarını çekip çıkarıyordu. Jake bir kurtadamdı ve buna rağmen çok ciddi yaralanmıştı. Yani eğer aynaya benim sırtım çarpsaydı, şu anda hastaneye gidiyor olacaktım.

"Teşekkürler Jake," dedim.

"Sadece işimi yapıyordum efendim." Sona doğru sesi titredi çünkü Cisco ve başka bir koruma, sırtından cam parçalarını çıkarıyordu.

"Kafasını kontrol eden oldu mu?" diye sordu Claudia.

Kimse evet demedi. Bunun üzerine "Juanito," diye seslendi. "Başını kontrol et."

Juanito da yeni korumalardandı. Daha fazla adama ihtiyacımız olduğunda yeni işe alınanların bir kısmıyla tanışmıştım ama bu uzun boylu, esmer, yakışıklı adam benim için bir yabancıydı. Onu başımla selamlamıştım sadece, hepsi bu. Jake en azından birkaç haftadır bizimleydi. Juanito'nun anlamı 'küçük Juan'dı ama görüntüsü adına hiç uymuyordu. En az bir seksendi, ince ama kaslıydı. Gördüğüm kadarıyla hiçbir tarafı küçük falan değildi.

"Ben doktor değilim," dedi.

"Sormadım," dedi Claudia.

Orada dikilip Claudia'ya bakmaya devam etti. Bu durumdan hiç memnun olmadığı her halinden belliydi.

"Sana bir emir verdim," dedi Claudia. "Söylediğimi yap." Claudia sık sık bu tonda konuşmazdı. Eğer Juanito'nun yerinde olsam hemen işe koyulurdum.

Juanito da harekete geçti ve kurtadamın yanında diz çöküp ıslak saçların arasına elini soktu. Ama bunu kendini adayarak yaptığı söylenemezdi. Cisco'yla diğer koruma ise işlerini çok ciddiye alıyor gibi görünüyordu.

Graham banyodan büyük bir havlu getirip yerde duran kanlı cam parçalarını onun üstüne toplamaya başladı. Cisco'yla diğerleri de çıkardıkları camları artık havluya koyuyordu. Kanlı, küçük sivri camlardan bir yığın oluşmuştu.

"Jake'in yarası çok mu kötü?" diye sordum Claudia'ya.

"Çok kötü değil ama içinde cam parçaları varken iyileşmesini istemeyiz."

"Sık olan bir şey mi?"

"Yeterince sık olur," dedi.

Tekrar o tarafa baktım ve ben izlerken bile Jake'in sırtının düzeldiğini gördüm. "Bana mı öyle geliyor, yoksa bir şekil-değiştiriciye göre bile hızlı mı iyileşiyor?"

"Sana öyle gelmiyor," dedi Claudia. "Tanıdığım hemen herkesten daha hızlı iyileşiyor."

Üç koruma, hummalı bir şekilde Jake'in vücudunu tarıyor, yaraların etrafındaki derinin iyileşme hızının önüne geçmeye çalışıyordu. Juanito da isteksizliğini bir kenara bırakmıştı, şimdi parmaklarıyla Jake'in saçlarının dibini araştırıyordu. "Hepsini alamayacağım. Çok hızlı iyileşiyor."

"Kaçırdığın her camı sen kesip çıkaracaksın," dedi Claudia.

"Lanet olsun," dedi Juanito ve daha da hızlandı.

Vücudundaki camlar çıkarılırken Jake neredeyse hiç ses çıkarmadı. Ellerinin altında hareketsiz ve sessiz oturmaya devam etti. Ben olsam sövüyor ve en azından irkiliyor olurdum.

Graham bulabildiği tüm camları temizlemişti anlaşılan çünkü ellerini havluya silip ayağa kalktı.

"Graham, üzerinde kutsal bir şey taşıyor musun?" diye sordum. Hayır diyeceğini umuyordum.

"Hayır," dedi.

Bir rahatlama dalgası vücudumu yaladı ve ürperdim. Islak giysilerim yüzünden ve kazanın etkisiyle üşümüştüm. Hayır, kaza değildi. Harlequin beni öldürmeye çalışmıştı. S.ktir. Anlamamıştım, herkes beni uyardığı halde, anlamamıştım. Bir kedi yavrusunu sopayla dürtüp karşısında bir kaplan bulan ufak bir çocuk gibiydim.

"Neler oluyor Anita, anlatsana," dedi Claudia.

Odada çok fazla insan vardı, hepsi Harlequin'den haberdar olamazdı. Fazla açıklama yapmadan nasıl açıklayacaktım? "Kötü adamlar Graham'ın zihnine musallat oldu, hem de çok. Ve Graham bunu hatırlamıyor."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Graham. "Kimsenin zihnime musallat olduğu falan yok."

"Clay'e sor," dedim. "O da gördü."

Claudia elindeki telsizin düğmesine dokundu ve Clay'i arayıp ilk fırsatta yanımıza gelmesini söyledi. Sonra bana döndü. "Baştan başla Anita, hepsini anlat."

"Jean-Claude'la konuşmadan size her şeyi anlatamam."

"Bu gizemli havalar artık sıkmaya başladı." Bunu söyleyen Fredo'ydu. Fazla uzun boylu olmayan, ince yapılı ama çok tehlikeli korumamız. Zaman zaman silah da taşırdı ama asıl favorisi bıçaklardı. Bir sürü bıçak...

"Bence de," dedim, "ama öncelikle Graham'a olanları bilmeniz gerekiyor."

"Dinliyoruz," dedi Claudia ciddi, neredeyse tehditkar bir sesle. Gizemden o da hiç hoşlanmıyordu.

Graham'ın fazla utanmaması için biraz hafifleterek de olsa onlara tüm olanları anlattım.

"Gündüz vakti bir vampir belli bir mesafeden Graham'ın zihnine mi girdi yani?" diye sordu Claudia.

"Evet," dedim.

"Pek mümkün görünmüyor," dedi.

"Gündüz vakti, uzaktan. Haklısın, mümkün olmamalıydı."

"Sen bir vampir infazcısı olarak, daha önce hiç böyle bir şey görmediğini mi söylüyorsun?"

Hayır demek için ağzımı açtım ama sonra durdum. "Birkaç Şehir Efendisi ben uyurken uzak mesafeden zihnime girmişti, onların arazisindeyken."

"Ve geceydi," dedi Claudia.

"Evet," dedim.

Birbirimize baktık. "Yani bu adamların onlardan daha..." Sustu.

Bitirmesi için bekledim, devam etmeyince ben konuştum. "Herkes, üstünde kutsal eşyalar taşımalı."

"Sana pek yardımı olmadı," dedi.

"Graham'ınki kadar kafamı karıştırmalarını engelledi. O hatırlamıyor bile."

"Yalan söylemeyeceğini biliyorum," dedi Graham, "ama hatırlamadığım için, sana inanmakta zorlanıyorum."

"Vampirlerin zihin oyunlarını bu kadar tehlikeli yapan da bu," dedim. "Kurban hiçbir şey hatırlamadığı için, hiçbir şey olmadı zannediyor."

Jake sesinde belli belirsiz bir acıyla konuştu. "Haçın bunu yapmasına sebep olacak ne yaptın?"

"Haç değildi," dedim.

Juanito, Jake'in saçlarının arasında doğru noktayı ararken elindeki bıçak bir an parladı. İçeride kalan camları çıkarmak için onu tekrar kesmek zorundalardı. Başka tarafa bakmak istedim ama kendimi bunu yapmaktan alıkoydum. Jake benim yüzümden yaralanmıştı. Ben de en azından tedavisini izleyebilirdim.

"Neydi peki?" diye sordu. Bıçak kafa derisine saplandığı için son kelimeyi tıslayarak söyleyebilmişti.

"Ben... Nasıl açıklayacağımı bilemiyorum."

"Dene," dedi sıkılı dişlerinin arasından.

"Nekromansiyle savaşmaya çalıştım ama onlar, o adam, bundan hoşlanmadı.

Juanito kanlı havluya bir cam parçası daha bıraktı, şimdi kanlı olan saçların arasını araştırmaya geri döndü.

"Adam?" diye sordu Claudia.

"Evet, adam."

"Onu gördün mü?" diye sordu Jake ve başka bir cam parçası daha havluya düşmeden hemen önce keskin bir nefes aldı.

"Tam olarak gördüm denemez ama onu hissettim. Enerjisi kesinlikle erkekti."

"Enerji nasıl erkek olur?" dedi Jake acıyla incelen bir sesle.

Bunu düşündüm. "Sanırım bir anlığına bir erkek figürü gördüm ve..." Neredeyse maske diyecekken durdum. "Ama bir illüzyon da olabilir. Yine de gücü kesinlikle bir erkeğe aitti."

"Başka ne gördün?" Cisco sırtına eğildiğinde Jake'in bedeni baştan aşağı ürperdi. Anlaşılan sırtında da cam parçaları kalmıştı. Lanet olsun.

Cevap verdim. Aslında belki de cevap vermemem gerekirdi ama benim için yaralanmıştı. Kendimi ona borçlu hissediyordum. "Kurt kokusu aldım."

Vücuduna saplanan bıçakla bağırdı. "Bu acıttı."

"Üzgünüm," diye mırıldandı Cisco. "Gerçekten üzgünüm."

Juanito, "Aldım," dedi. Kanlı parmaklarını Jake'in saçlarının arasından çıkardı. Elinde parlayan bir şey vardı, bıçak değildi. "Bulabildiklerimin sonuncusu bu."

"Umarım bu iyiliğinin karşılığını bir gün öderim," dedi Jake.

"Cisco gibi özür dilersem, kendini daha iyi hissedermisin?"

"Evet," dedi Jake.

"Tamam, özür dilerim."

"Kabul edildi."

Cisco ondan uzaklaştı ve havlunun üstüne katı kan gibi görünen bir şey bıraktı. "Sırtın da bitti."

"Teşekkürler," dedi Jake. Ayağa kalkmaya çalıştı ama titretecek kadar sert biçimde gardıroba çarptı. Yardım etmek için uzanan eller, kollarında kendi kanından izler bıraktı.

Onları itti. "Ben iyiyim." Sonra dizlerinin üzerine düştü.

"Ona yardım edin," dedi Claudia.

Cisco ve Juanito yine ona doğru bir hamle yaptı. Jake elini sallayarak onları savuşturdu.

Birkaç adım atıp yanlarına yaklaştım. Onu zorlamadan göz göze bakabilelim diye Jake'in önünde diz çök-

tüm. Kahverengi gözlerini bana çevirdi. Normalde yakışıklı olan yüzü şimdi acıyla gerilmişti ve bitkindi. Benim zevkime göre biraz fazla erkeksi bir yakışıklılığı vardı. Ben biraz daha yumuşak görünüşlü erkekleri severim. Yine de görünüşünün hakkını yiyemem. Şu anda hayranlık uyandırmaktan çok, acı verici olduğu bir kenara bırakılırsa tabii.

"Ben şimdi ya hastanede olacaktım ya da daha kötüsü. Teşekkürler Jake."

"Dediğim gibi, bu benim işim," dedi ama çektiği acı yüzünden güçlükle konuşuyordu.

"Bırak sana yardım etsinler, lütfen."

Bana baktı. "Sence kurt kokusu ne anlama geliyor?"

"Sanırım vampirin çağırdığı hayvanının kokusu. Bazı vampirler, hayvanları gibi kokar."

"Pek çok vampir bana sadece vampir gibi kokuyor," dedi.

"Ben hayvanı gibi kokan birkaç vampirle karşılaştım." Bunların Chicago'nun Şehir Efendisi Auggie ile Marmee Noir olduğunu yüksek sesle eklemedim. Auggie yaklaşık iki bin yaşındaydı ve Vampir Ana ise çok yaşlıydı, en yaşlı... Ki bu da bize bulaşan vampiri en güçlüler kategorisine sokuyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Jake.

Ona cevap vermeyebilirdim; eğer beni korumak için bu kadar ağır yaralanmamış olsaydı. Böylesi bana kendimi suçlu hissettiriyordu. "Tanıdığım, hayvanı gibi kokan vampirlerden biri Auggie, Chicago'nun Şehir Efendisi. Diğeri de Karanlıklar Kraliçesi."

"Augustine'den bahsedildiğini duymuştum ama Karanlıklar Kraliçesi'ni bildiğimi sanmıyorum."

"Tüm vampirlerin anası," dedim.

Gözleri kocaman açıldı, irkildi. "Çok güçlü pislikler."

"Evet," dedim, "çok güçlü pislikler. Şimdi seni doktora götürmelerine izin ver, tamam mı?"

Başını hafifçe öne eğdi. "Tamam."

Cisco'yla Juanito onu koltukaltlarından tuttu. Bunu öyle kolayca yapmışlardı ki, sanki Jake uzun boylu, kaslı ve en az doksan kilo değildi. Süper güç bazen böyle faydalı olabiliyordu işte. Jake onların yardımıyla ayaklarının üzerinde durdu ve odadaki diğer korumalar iki yana çekilip onlara yol verdi. Kapıya ulaştıklarında Jake artık neredeyse dik durabiliyordu. Neredeyse.

20

Bu sefer siyah bir tişört seçtim çünkü son temiz sutyenim kuruması için banyoda asılıydı. Sutyensiz kendimi asla tamamen rahat hissetmem. Siyah tişörtün göğüslerimi tutacak kadar dar olmasının iyi mi, yoksa kötü mü olduğuna karar veremedim. Tişörtün biraz daha bol olmasını tercih ederdim sanırım. Dar daha iyiydi ama temiz giysim kalmadığından böyle giyinmişim gibi değil de özellikle böyle yapmışım gibi duruyordu. Ayrıca, omuz askımı sutyensiz taktığım için silahımı çekerken elim göğüslerimin kenarına sürtünecekti. Fazla canımı yakacak bir şey değildi ama insanın bir an gecikmesine sebep olabilirdi. Bazen bir saniyelik bir gecikme bile öldürülmenize yeter. Huzursuz bir şekilde banyoda dikildim. Utanç ve öfkeden içim daralıyordu. Kafamdaki görüntüleri görmemi sağlayan 'gözlerle' kendimi inceledim ve Harlequin'in içime girmek

için kullandığı o noktayı aradım. Kaybolmuştu ama bir tür ezik gibi yerini hala hissedebiliyordum. Sanki beni kalıcı bir şekilde yaralamışlar gibi, metafiziksel bir ezik.

Saçlarımı havluyla biraz daha kuruladım, hatta buklelerime saç bakım kremi bile sürdüm. Saçıma böyle şeyler sürdüğüm için kendimden biraz utanıyordum ama Jean-Claude biraz bakım yapmakta utanılacak bir taraf olmadığına beni ikna etmişti. Yine de bana hala fazla kızsal bir hareket gibi geliyordu. Gün yirmi dört saat ve siz bunun en az yirmi saati boyunca üzerinizde silah taşıyorsanız, kıvırcık saçlarınıza daha hoş dalgalar kazandırmak için endişelenmeniz gerekir mi? Endişeleneceğiniz son şey bu olmalıymış gibi görünüyor.

Kapı yumuşak bir şekilde vuruldu. "Ne?" diye sordum ve sesim bana bile fazla öfkeli geldi.

"Özür dilerim Anita, beni Jean-Claude yolladı, sana bir bakayım diye."

"Üzgünüm Clay, daha şimdiden berbat bir gün."

"Kahvaltı oturma odasında hazır," dedi kapalı kapının ardından.

"Kahve var mı?" diye sordum.

"Hem de taze, korumaların bekleme odasından geldi."

Derin bir nefes aldım, verdim ve kapıdan çıktım. Kahve. Kahveden sonra her şey daha iyi olurdu.

Clay'in yanında Graham'ı görmeyi bekliyordum ama onun yerine Sampson vardı. Sampson koruma değildi, aslında bir bakıma 'misafir prens' sayılırdı. Cape Cod'un Şehir Efendisi olan Samuel'in büyük oğluydu. Bu vampir grubu bizimle daha yakın bağlar kurmak istiyordu ve bunun bir yolu da Sampson'ı benim yeni *pomme de sang*'ım,

yani kan elmam, bir bakıma metresim olması için seçmelere sokmaktı. Benim hayvanım statüsüne yükselmeden önce bu görev Nathaniel'ındı. Bundan hoşlansam da hoşlanmasam da şimdi yeni bir atıştırmalığa ihtiyacım vardı. *Ardeur* doymak bilmiyordu. Şimdiye kadar Sampson'la sevişmekten kaçınmayı başarmıştım. O da bu durumdan en az benim kadar utanıyordu ve seksten kaçınmak çok da zor olmamıştı. Yakışıklı olmadığından değil. Uzun boylu, geniş omuzlu, tıpkı babası gibi dalgalı ve koyu renk saçlıydı. Ela gözlerini de babasından almıştı. Aslında pek çok bakımdan babasının klonu gibi duran erkek evlatlardandı. Birkaç santim daha uzun ve bir şekilde daha yumuşak karakterli olması dışında. Gerçi Samuel'in bin küsür yaşında olduğu düşünülürse böylesi normaldi çünkü hem yumuşak huylu olup hem de vampir toplumunda bu kadar uzun süre yaşamak mümkün değildi. Yumuşak huylu biri kesinlikle Şehir Efendiliği'ne kadar yükselemezdi ve orada kalmak için de sert olması şarttı.

Sampson bana gülümsedi. Oğlan çocuklarınki gibi, biraz çekingen bir gülümsemeydi. Beyaz bir gömlek giymiş, gömleğin kollarını kıvırmış, yakasını da açık bırakmıştı. Gömleğini pantolonunun içine sokmamıştı. Ayakları çıplaktı. Annesi bir denizkızı, bir deniz perisi, bir sirendi, ki bu da Sampson'ın bazen vampirden ziyade bir şekil-değiştirici gibi davranmasına sebep oluyordu. Kürklü arkadaşlarıma göre kıyafetleri daha fazla sevse de ayakkabı giymekten hiç hoşlanmıyordu. Belki sular daha soğuk olduğu için giyinmeye itirazı yoktur, kim bilir.

"Adam eksiğimiz var. Sana söylemiştim, hatırladın mı?" dedi Clay.

"Hatırlıyorum." Sesim pek mutlu değildi.

"Senin için bu kadar mı büyük bir hayalkırıklığıyım?" diye sordu Sampson ama bunu sorarken gülümsemesi daha da genişledi, gözlerinde neşeli pırıltılar çaktı. Benim huysuzluğumu hiçbir zaman üzerine alınmazdı. Annesi Thea'yla tanışmıştım ve kadın adeta okyanus gibiydi. Bir an sakin ve durgun, sonra bir bakmışsınız sizi öldürmek için harekete geçmiş. Annesi yüzünden kadınların değişken ruh hallerine alışıktı sanırım.

"Yemek için gönüllü olduğuna sevindim. Sayende kırmızı tişörtlü korumalar başka yerlerde görev yapabilecek," dedim alaycı bir sesle.

"*Ardeur*'u zaten beslemişsin diye duydum," dedi.

Başımla onayladım.

Kolunu bana uzattı. "O zaman efendine ve gerçek yemeğe giderken sana eşlik etmeme izin ver."

İçimi çektim ama koluna da girdim. Sampson'ın bize kısa süreliğine ödünç verilmesi planlanıyordu. Vampir toplumunun büyük bölümü onun *pomme de sang* pozisyonu için burada olduğunu sanıyordu ama bu gerçeğin sadece yarısıydı. Gerçeğin diğer yarısı ise annesinin bir siren olarak türünün sonuncusu olmasıydı. Genetik olarak denizkızlarının kraliçesiydi, büyülü ve çok güçlüydü. Büyüsünün büyük bölümü de cinsel içerikliydi. Tüm denizkızları insanların aklını çelebilir ama sadece bir siren sizi bir gemiyi batırmaya zorlayabilir. Siren sizi suya çağırır, boğulmanıza sebep olurken bundan zevk almanızı sağlar. Bir bakıma efendi vampirler gibiler ama alanlarında daha uzman olmaları ve daha ender rastlanan bir tür olmaları dışında. Dediğim gibi, Thea kendi türünün sonuncu-

suydu. Oğulları onun güçlerine tamamen sahip olmadığı müddetçe.

Problem de buydu. Oğlanların, anneleri gibi güçlere sahip olabilmesinin tek yolu, bir başka sirenle sevişmeleriydi. Thea türünün sonuncusu ve oğulları da soyunun son temsilcileri olduğuna göre, eh, Kral Oedipus durumu...

Thea'nın kendi üzerine düşeni yapmaya bir itirazı yoktu. Birkaç binyıl önce ona tanrıça olarak tapılmıştı ve o dönemde tanrılarla tanrıçaların birbiriyle evlenmesi ya da en azından sevişmesi normaldi. Ama kendisi de en az bin yaşında olmasına rağmen Samuel bu konuda daha muhafazakardı. Eğer bir daha Sampson'a bu niyetle yaklaşırsa Thea'ya onu öldüreceğini söylemişti. Ve on yedi yaşındaki ikiz oğlanlara yaklaşırsa da onu öldürecekti. Yunan trajedisi gibi, yine! Ama eğer oğulları Thea kadar güçlü, hatta onun gücüne bir parça yakın olursa, Samuel'in ailesi birdenbire Doğu Sahili'ndeki en güçlü aile olacak ve oranın yönetimini ele geçirecekti. Ve onlar bizim müttefikimiz ve arkadaşımızdı. Jean-Claude birkaç asırdır Samuel'i arkadaşı olarak görüyordu. Güçlü olmaları hiç de kötü bir fikir değildi.

Plan şuydu. *Ardeur*'un siren gücüne yeterince yakın olabileceğinden hareketle ben belki de Sampson'ın kendi siren güçlerine kavuşmasını sağlayabilirdim. Eğer bunu yapabilirsem harika olurdu. Eğer beceremezsem, o zaman Thea, sirenlerin sonuncusu olduğunu kabul edip oğullarından uzak durmaya söz vermişti. Oğullarının yarı insan ya da yarı vampir olmasının -nereden baktığınıza bağlı- kendisi gibi siren güçleri taşımalarını imkansız kıldığını kabullenecekti. Neden Sampson'ın bir süreliğine benimle takılmasına izin verdiğimi artık anladınız sanırım. Bir aile trajedisi

yaşamamaları için ellerindeki son şans bendim. Ama böylesinin rahatsız edici olmadığını söyleyemem.

Yine de sol kolumu onun koluna kaydırdım ve beni kapıya doğru götürmesine izin verdim. Clay öne geçmiş, bir koruma olarak işinin hakkını veriyordu. Gerçi, işin aslı, aralarında silah taşıyan sadece ben olduğum için kendimi o kadar da korunuyormuş gibi hissetmiyordum. Silahlı gördüğüm tek kurtadam Jake'ti. Jake bir zamanlar orduda bulunduğundan, Richard onun silah taşımasına izin vermişti. Richard'a silahlarla arası iyi olan kurtları belirleyebilmek için kurtadamları poligona götürüp götüremeyeceğimi sormuştum. Bunu düşüneceğini söylemişti. Kurtadamların silah taşımasından neden rahatsız olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da sonuçta Kurt Kral olan oydu, sürünün Ulfric'iydi ve onun sözü kanundu. Ben de sürünün Lupa'sıydım gerçi ama kurtadam toplumunda bunun saygın bir kız arkadaştan farkı yok. Lupa bir tür kraliçe falan değil ve eşit de değil. Bu açıdan bakıldığında, leopar toplumu daha az cinsiyetçi. Leoparlarda Nimir-Ra ile Nimir-Raj neredeyse eşit.

Taş koridorda ilerledik. Oturma odasını ayıran perdeden duvarlar görüş alanımıza girip de odadan gelen sesleri duyduğumda beni bekleyenin sadece Jean-Claude olmadığını anladım. Clay ağır perdenin bir tarafını Sampson'la benim geçmem için kaldırdı.

Jean-Claude'la Richard kanepede oturuyordu, biz içeri girerken bakmak için arkalarını dönmek zorunda kaldılar. Jean-Claude ayağa kalkarken yüzündeki sakin ve memnun ifade değişmedi. Richard'ın yüzüyse bulutlandı, bakışları kolumdaki Sampson'a kaydı. Duygularını kontrol etmek

için kendi kendisiyle savaştığı her halinden belliydi. Yüzünden, omuzlarından, hatta ellerinin duruşundan bile gerginliği okunuyordu. En azından denediği için ona minnettardım.

Hatta o kadar minnettardım ki Sampson'ın kolunu bırakıp Richard'ın yanına gittim, kanepeye eğilip onu yanağından öptüm. Bir odaya girip de ilk onu öpmemin üzerinden asırlar geçmiş gibi bir an bocaladı. Ne de olsa son zamanlarda çok fazla seçenek vardı. Odanın diğer ucundaki Micah, elindeki tabağı cam masaya, birilerinin yeraltına getirdiği diğer bir sürü yiyeceğin yanma bırakıp ayağa kalktı. Nathaniel masanın yanında, yerde oturuyordu. Bana gülümsedi ama yerinden kıpırdamadı. Selamlaşma faslında sırasını bekleyecekti. İkinci olarak Jean-Claude'a gittim çünkü en yakında o vardı. Eğer resmi bir toplantı olsaydı selamlaşmayı daha resmi yapardık ama biz bize olduğumuz bir kahvaltıda, bu tür inceliklere takılmıyorduk. Sampson daha geleneksel yetiştirilmişti, yani saatin kaç olduğundan ya da niye bir araya gelindiğinden bağımsız olarak onlar daima vampir usullerine uygun davranırdı. Bu kurallara göre ben daha şimdiden üç hata yapmıştım. Birincisi, Sampson'ın kolunu kendiliğimden bırakmıştım. Daha güçlü bir vampir sizi ondan alıncaya ya da size eşlik eden vampir sizi kendi arzusuyla bırakıncaya kadar onun kolunda kalırdınız. İkincisi, Şehir Efendisi'nden önce odadaki başka birini selamlamıştım. Üçüncüsü, bir şekil-değiştirici liderini, odadaki en güçlü vampirden önce selamlamıştım. Eski usul vampir kurallarına göre elbette önce vampirler gelirdi, başka hiç kimse onlardan daha önemli olamazdı. Sampsonlar'ın evinde bu kuralın tek istisnası annesi Thea'ydı. Teknik olarak annesi sadece Samuel'in hayvan

hizmetkarıydı ama Sampson'ın babasının eğer bir zaafı varsa o da annesiydi ve onu görmezden gelirseniz başınız belada demekti. Vampir kuralları ne derse desin, Samuel'in kral olduğu yerde Thea da kraliçeydi.

Jean-Claude resmi beyaz gömleklerinden birini giymiş, gümüş ve safir bir kravat iğnesiyle göğsünde sabitlenen gerçek bir kravat takmıştı. Hatta üstünde, iğnesiyle uyumlu gümüş düğmeleri olan kadife bir siyah ceket de vardı. Gayet militarist görünüyordu. Bu gömleği ya da buna çok benzeyen bir başkasını daha önce görmüştüm ama ceket -en azından benim için- yeniydi. Henüz yerini keşfedememiştim ama yeraltında bir yerlerde, Jean-Claude'un giysileriyle dolu kocaman bir oda olduğuna emindim. Pantolonu kumaştı ama normal bir takım elbise pantolonundan daha dardı. Dizlerinin üstüne kadar çıkan siyah deri çizmelerinin yan tarafı, boylu boyunca gümüş tokalarla süslüydü. Aile arasında bir kahvaltı için fazla şıktı. Beni kollarına aldığında yüzümü okşayan saçları hafif nemliydi. Normal koşullar altında, eğer banyo yapmaya zaman ayırdıysa saçını kurutmaya da zaman ayırırdı.

"Gergin görünüyorsun *ma petite*," diye fısıldadı, en az onunkiler kadar nemli saçlarımın arasına doğru.

"Kahvaltı için fazla şık giyinmişsin. Üstelik saçların nemli. Bu da demek oluyor ki aceleyle hazırlanmışsın. Ne bu telaş?"

Beni hafifçe öptü ama gözlerimi yumup öpücüğüne kendimi bırakmadım. İçini çekti. "Bazen fazla gözlemcisin *ma petite*. İş konuşmaya geçmeden önce senin kahvaltını bitirmeni bekleyecektik aslında."

"Ne işi?" diye sordum.

Micah yanımıza geldi. Jean-Claude'un kollarından sıyrılıp ona sarılırken Micah'nın da fazlasıyla şık olduğunu fark ettim. Üstünde kömür grisi kumaş pantolonla uçuk yeşil rengi ipek bir gömlek vardı. Gömleğini pantolonunun içine sokmuş, hatta pantolonundan birkaç ton daha koyu renk ayakkabılar giymişti. Onun da saçları hala nemliydi. Biri saçını balıksırtı örmüştü, önden bakıldığında saçları kısaymış gibi duruyordu. Yeni saç modeli yüzünü ortaya çıkarmış, bana da güzelliğinin tadını çıkarmak kalmıştı. Kemik yapısı neredeyse kadınsıydı. Saçları açık olduğunda yüzüne düşen bukleler insanın bir şekilde dikkatini dağıtıyor ve güzelliği gözden kaçabiliyordu. Yeşil gömlek, sarı-yeşil gözlerinin yeşilini belirginleştirmişti. Bugün gözleri, üzerine vuran güneş ışığıyla yer yer altın ışıklar saçan denizler gibiydi.

"Ne işi?" diye tekrar sorabilmek için gözlerimi yummak zorunda kaldım.

"Rafael bir toplantı istedi," dedi Micah.

Söylediği şey, gözlerimi açmama yetti. "Clay bana Rafael'in ekstra koruma vermek için paradan başka talepleri olduğunu söyledi."

Micah başıyla onayladı.

"Rafael bizim müttefikimiz ve arkadaşımız, haksız mıyım? Neden hepiniz böyle resmi giyindiniz ve çok ciddisiniz?" Odaya tekrar göz attım. Claudia'yla göz göze geldik ama hemen gözlerini kaçırdı. Rafael'in talebi her neyse, Claudia bundan biraz utanıyor gibiydi. Rafael ne halt isteyebilirdi ki?

Nathaniel da kalkıp yanımıza geldi. Neredeyse ayak bileklerine inen saçlarını toplamamıştı. Onunkiler de hala

nemliydi. Belki kurutmuştu ama bu kadar çok saçın tamamen kuruması biraz zaman alıyordu tabii. Normalde bakırkestane rengi olan saçları, ıslakken koyu kahverengi görünüyordu. Tabağını masaya bırakmıştı ama az önce bir şeyler yerken tabağını üstüne koyduğu minder hala elindeydi. Minderi beliyle kasıklarını kapatacak şekilde tutuyordu. Minderin altından tüm görebildiğim, dizlerinin üstüne kadar çıkan krem rengi deri çizmeleriydi.

"O minderin arkasında ne giyiniyorsun?" diye sordum.

Sırıttı ve gösterişli bir hareketle minderi yana savurdu. Çizmelerine uyan bir g-string giymişti ve hepsi buydu. Bu kıyafeti daha önce de görmüştüm ama sabahın bu saatinde değil. "Bu manzarayı takdir etmediğimden değil, kesinlikle takdir ediyorum ama bu fetiş kılık için saat biraz erken değil mi?"

"Buradaki tüm gömleklerim ipek," diye cevap verdi. "Saçlarım böyle ıslakken onları lekelemek istemedim." Kendini kollarıma bıraktı ve ellerimi saçlarının arasından geçirip onu kucakladığımda, saçlarının gerçekten de çok ıslak olduğunu fark ettim, öyle ki saçlarının temasıyla sırtı da nemli ve serindi. Haklıydı, ipek mahvolurdu. Poposunun sıkı yuvarlaklığına ulaşana kadar ellerimi sırtında kaydırdım. Ellerimin altında hafifçe büküldü. Gözlerimi kapadım ve tekrar konuşabilmek için derin bir nefes aldım. "Rafael'le bir toplantı için neden bunu giyiyorsun?"

Micah cevap verdi. "Bunun Rafael'e bizimle yakın olmanın tam olarak ne anlama geldiğini hatırlatabileceğini düşündük. Söylentiye göre o vanilya."

Nathaniel'dan bir adım geri çekildim çünkü çıplak erkeklere dokunurken düşünme yetimi kaybediyordum. "Efendim?"

Bu defa cevap Richard'dan geldi, sesi öyle mutsuzdu ki haberlerin iyi olmadığını hemen anladım. "Rafael de seni istiyor."

"Kafam karıştı," dedim.

"Rafael senin yeni *pomme de sang*'ın olarak kendini öneriyor," diye açıkladı Jean-Claude, sakin ve yumuşak bir sesle.

Ona öylece bakakaldım. Aklıma söyleyecek bir şey gelmemişti.

Nathaniel çeneme dokundu ve açık kalan ağzımı nazikçe kapadı. Sonra beni yanağımdan öpüp "Sorun yok Anita," dedi.

Yutkundum ve sakin yüzüne baktım. Bana hafifçe gülümsedi. Başımı iki yana salladım. "Neden böyle bir şey istiyor ki? Rafael hiçbir şeyi sebepsiz yapmaz."

Claudia sertçe genzini temizledi. Hepimiz ona döndük. Onu bugüne dek hiç bu kadar utanmış görmemiştim. "Asher'ın sırtlanlarla olan bağının, sırtlanları, Jean-Claude'la ve seninle, biz farelerden daha yakın hale getirmesinden çekiniyor."

"O benim arkadaşım," dedi Richard. "Sırtlanadamların lideri arkadaşım değil."

"Ama Rafael'in Jean-Claude'la ya da Anita'yla bir arkadaşlığı yok. Aralarında sadece iş ilişkisi var. Asher ise onların aşığı ve onun hayvan hizmetkarı da bir sırtlan. Bu da sırtlanları sizin gözünüzde bizden daha önemli hale getirebilir."

"Fareler bizim müttefikimiz ve arkadaşımız," dedim. "Sırtlanlarla şahsen bir alıp veremediğim yok ama birebir korumada farelere pek çok sırtlandan kat kat fazla güvenirim."

Claudia başıyla onayladı. "Birkaç istisna dışında sırtlanlar sadece amatör kas torbaları. Rafael amatörlerle çalışmaz."

"Siz bizim için önemlisiniz Claudia. Rafael, Narcissus için ondan vazgeçeceğimiz gibi saçma bir fikre nereden kapıldı?" diye sordum.

O muhteşem kaslarının izin verdiği ölçüde omuz silkti. "Jean-Claude'la daha sıkı bir bağ istiyor. Tüm bildiğim bu."

Jean-Claude'la Richard'a baktım. "Bunu yapmak zorunda değilim, değil mi?"

"Hayır *ma petite*, buna mecbur değilsin. Yine de onun gerekçelerini dinlemek zorundayız. Ama bunu yapmamak konusunda sana katılıyorum. Yeni *pomme de sang*'ın bir likantrop türünün lideri olursa, diğer grupların bunu pek hoş karşılayacağını sanmıyorum."

"Anita'nın leoparadamlarla ve kurtadamlarla olan bağları diğer şekil-değiştiricileri yeterince kıskandırıyor zaten," dedi Sampson. Yanımızdan geçip yiyeceklerin durduğu masadan kendine bir tabak hazırlamış ve şöminenin karşısındaki koltuklardan birine oturmuştu. Onun burada olduğunu neredeyse unutmuştum. Canı istediğinde mobilyalara karışıp kendini unutturmak gibi bir yeteneği vardı. Büyü değil teknik.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. "Onlar bizim hayvan hizmetkarlarımız. Onlarla sıkı bağlarımız olması normal."

"Doğru. Ama Anita, sende aslan likantropisi ve en az bir likantropi daha var. Bazıları, vücudundaki dördüncü likantropi türünü doktorların neden belirleyemediğini bil-

diklerine inanıyor." Poğaçasından bir ısırık aldı ve birdenbire ne kadar aç olduğumu fark ettim. Tüm bu konuşulanların arasında, midem bana *ardeur* dışında başka açlıkların da olduğunu hatırlatırcasına guruldadı.

"Teorileri neymiş?" diye sordum ve masaya gidip beyaz porselen tabaklardan birine yiyecek almaya başladım. Her sabah dışarıdan yemek söylüyorduk ama Tanrı'ya şükür yemeklerimizi gerçek tabaklarda ve altın kaplama çatal bıçakla yiyorduk. Kimse problem yaşamasın diye gümüş çatal bıçak kullanmıyorduk. Gerçek gümüş, likantropların cildini yakabilirdi. Su toplayıp kabaracak şekilde değil ama kaşındırıp rahatsız edecek kadar.

"Chimera sana aslan formundayken saldırdı, bu da aslan likantropisini açıklıyor. Ama o aslında bir panadamdı, yani pek çok farklı hayvan formuna girebiliyordu. İlk kez şekil değiştirinceye kadar başka likantropilere de yakalanabileceğin sonucuna vardınız, değil mi?" diye sordu Sampson.

"Evet, teoride mümkün görünüyor," dedim.

"Şekil-değiştirici toplumunda, ilk kez şekil değiştirmeden önce mümkün olduğunca fazla tür likantropiye yakalanmayı denemeni isteyenler var. Böylece onlar da Jean-Claude'la daha yakın bağlara sahip olabilecek."

Claudia'ya baktım. "Doğru mu? Bunu mu öneriyorlar?"

"Konuşuluyor."

"Rafael'in asıl istediği de bu mu?" diye sordum. "Yani, Richard'la benim, kendisini yatağımıza almayacağımızı biliyor ve numara mı yapıyor? Seks teklif edecek, ben hayır diyeceğim ve o da buna karşılık bana fare likantropisi bulaştırmayı mı önerecek?"

"Ben tam olarak ne planladığını bilmiyorum," dedi Claudia.

Sampson'a döndüm. "Sen tüm bunları nereden biliyorsun?"

"Ben bir tür kraliyet sarayında büyüdüm Anita. Bir sarayda istihbaratla yaşar, istihbaratla ölürsün."

"Sampson'ın herkesin güvenini kazanmak gibi esrarengiz bir yeteneği olduğu dikkatimi çekti," dedi Jean-Claude.

"Onlar üzerinde denizkızı büyüleri mi kullanıyorsun?" diye sordum.

Omuz silkti ve poğaçasından bir ısırık daha aldı.

"Onların izni olmadan insanlar üzerinde zihin numaraları yapmak kanunen yasak," dedim.

"Kanunda açıkça belirtildiği üzere, izinsiz bilgi almak için vampir numaraları, telepati ve cadılık kullanmak yasak. Ben üçünü de kullanmıyorum."

"Denizkızı yeteneklerinin, telepatinin bir türü olduğuna dair bir dava açabilirim."

"Ama ben onların zihnini okumuyorum, bana bilgi vermeye onlar gönüllü oluyor. Bu telepati değil ki. Ayrıca da şu anda mahkemede değiliz. Kayaların arasından en doğru yolu bulmaya çalışıyoruz."

"Ve senin bir önerin var?" dedim ve sesimin, hissettiğim kadar şüpheli çıkmasına izin verdim.

Güldü ve kucağındaki beyaz peçeteye elini sildi. "Seks talebini bir sonraki adayının ben olduğumu söyleyerek geçiştirebilirsin, ki zaten gerçek de bu. Yatağındaki bir sonraki kişi olmaktan öyle kolayca vazgeçecek değilim. Fare Kral benim bir Şehir Efendisi'nin en büyük oğlu olduğumu ve önceliğim olduğunu biliyor."

"Ve bu da seni Anita'nm yatağına daha önce sokacak," dedi Richard. Onun da sesi şüpheli çıkıyordu.

Sampson ona sabırlı bir bakış attı ama sabrı taşmak üzere gibiydi. "Aylardır buradayım ve ısrarcı olmadım. Bunun sebebi de Anita bana siren gücü kazandırmayı deneyinceye kadar, annemin kardeşlerimden uzak duracağını bilmem. *Ardeur*'un, Anita'nın bana annemin güçlerini kazandırmasına yetecek kadar sirenlik güçlerine benzediğinden o kadar da emin değilim. Eğer Anita'yla yatarsam ve işe yaramazsa, ailem başladığımız noktaya geri dönecek."

"Annen, eğer sana sirenlik gücü kazandıramazsam, son siren olduğunu kabul etmeye ve seninle kardeşlerini rahat bırakmaya söz verdi."

Hafif bir kahkaha atıp omuz silkti. "O bir insan değil Anita. Vampir de değil. Onun verdiği söz, senin düşündüğün anlama gelmiyor. Bizim siren olmamızı istiyor. Senin başarısızlığını olgunlukla karşılayacağını sanmam. Ama burada olup denemeye devam ettiğim sürece bekleyecektir."

"Ve küçük kardeşlerinden uzak duracak," dedim.

Başını salladı. "Ama annem sonsuza kadar beklemez Anita. Kan versin diye Perdita'yı burada bırakmasının bir sebebi de Perdy'nin gözünün benim üstümde olması."

"Casus yani?"

"Jason'la çıkmaktan hoşlandığını biliyorum ama evet, aslında casus. Babam benim centilmenliğimi korumamı kabul eder, hatta teşvik eder ama annemin sabrının taşması yakındır."

"Sen gittiğinde Perdita'yı da seninle beraber gönderebiliriz," dedi Richard.

"Benim için casusluk yapıyor, izlediği siz değilsiniz."

"Annen sana bu konuda güvenmiyor mu?" dedim.

"Hayır, güvenmiyor. Babamı onu öldürmek zorunda bırakacak bir şey yapmasını engellemeyi ne kadar istediğimi biliyor. Babam ona tapıyor ama annem eğer beni ya da kardeşlerimi kendisiyle sevişmeye zorlarsa babam yeminini tutar. Her şeyden çok sevmesine rağmen annemi öldürür. Bu hem onu mahveder hem de ailemizi."

"Gerçekten sabırlı davrandın," dedi Jean-Claude.

İtiraz etmek isterdim ama edemezdim. Başımla onayladım. "Evet."

"Ve bu mu yani, şimdi seni becerecek mi?" dedi Richard.

İçimi çektim. "Bugün çok iyiydin Richard, her şeyi berbat etme."

"Sen Sampson'la yatarken ben de buradaki kadınlardan birini sevişmek için seçsem, kendini nasıl hissederdin?"

Ona baktım. Aklıma söyleyecek birkaç şey geldi ama hiçbirinin faydası olmazdı.

"Hoşuna gitmezdi, değil mi?" dedi.

"Gitmezdi," dedim, başka ne diyeceğimi bilemeyerek.

"O zaman, seni paylaşmaktan hoşlanmamı bekleme."

"Bundan hoşlanmanı beklemiyorum Richard. Jean-Claude'un ya da Micah'nın hoşlandığını da sanmıyorum." Nathaniel'a baktım. Kaşlarımı çatmıştım ama bir yandan da gülümsüyordum.

"Ben paylaşmaktan hoşlanıyorum," dedi Nathaniel gülümseyerek.

"Aferin sana," dedi Richard. "Ama ben kesinlikle hoşlanmıyorum."

"Sen de çıktığın normal kadınlarla yatıyorsun," dedim.

"Bazılarıyla, evet."

"Sen onlarla kendi tercihinle çıkıyorsun. Bense bunu mecbur olduğum için yapıyorum."

"Yine de zevk alıyorsun," dedi.

"Seks kötü olsa, bu seni daha mı mutlu ederdi?"

"Evet." Ayağa kalktı, böylece onun üzerinde ne olduğunu da gördüm nihayet. Ona çok yakışan bir kot ve kırmızı tişört giymişti. Büyük ihtimalle fetiş kıyafetlerini reddetmişti ve burada bir takım elbisesi de yoktu. "Evet, eğer zevk almadığını bilsem kendimi daha iyi hissederdim."

"Buna nasıl bir karşılık vereceğimi bilemiyorum Richard, gerçekten bilmiyorum."

"Ben Anita'dan başka kimseyle yatmıyorum ve bunu dert etmiyorum," dedi Micah.

"Hayır, elbette dert etmiyorsun. Çünkü sen mükemmelsin," dedi Richard.

Micah kavgaya girip girmeyeceğini sorar gibi bana baktı.

"Kavga etmeyin," dedim. "Haydi bir şeyler yiyelim, sonra da Rafael'e ne cevap vereceğimizi konuşalım."

"Ve sırf Anita, 'Kavga etmeyin,' dedi diye kavga etmezsin, değil mi?" diye sordu Richard.

"Evet, genellikle," dedi Micah.

"Bazen senden nefret ediyorum Micah," dedi Richard.

"Aynen," dedi Micah gülümseyerek.

Richard'ın gücü minik ısı dalgaları halinde tenime çarptı. Ama Micah daha yakındı ve onun gücü de parlayınca açık bir fırının önünde duruyormuşum gibi oldu. "Kesin şunu, ikiniz de."

"*Mon chat, mon ami,* buna vaktimiz yok."

"Ben senin arkadaşın değilim," dedi Richard. "Ben senin kurt hizmetkarınım ama böyle olması bizi arkadaş yapmaz."

Jean-Claude derin bir nefes aldı, verdi ve hareketsiz kaldı. Çok yaşlı vampirlerin yapabildiği gibi kıpırtısız bir duruma geçti. Böyle yaptıklarında, tam karşınızda duruyor olsalar da başka tarafa baktığınızda yok olup gideceklerini zannederdiniz. Tekrar konuştuğunda sesi yine o sakin, hiçbir his taşımayan, boş ve kişiliksiz tona kavuşmuştu. "Nasıl istersen Richard. *Mon chat* ya da *mon lupe*, buna zamanımız yok."

Richard ona döndü. Gücü, sıcak banyo suyu gibi kontrolsüz bir şekilde odayı dolduruyordu. Rahatlatıcı bir banyo yapacağınızı düşünürdünüz, sonra bir bakardınız ki boğuluyorsunuz. Nabzım hızlandı ve içimdeki kurt kıpırdandı.

Gözlerimi yumdum ve derin derin, düzenli nefesler almaya başladım. Ayak tabanlarımdan göğsüme kadar. İçimdeki hareketi sakinleştirecek derin, ferahlatıcı nefesler. Richard'ın yaptığı şeyden beni soyutlayacak bir şeyler. Onun gücüydü bu, benim değil. Karşılık vermek zorunda değildim. Bir yanımla buna inanmak istiyordum ama içimdeki bir şeyin itirazı vardı. Bizim güçlerimiz birbirine çok sıkı bağlarla bağlıydı.

"Bana böyle deme," dedi Richard.

"Eğer sen benim sadece kurt hizmetkarımsan ve arkadaşım değilsen, sana başka nasıl seslenebilirim ki?" Jean-Claude'un sesi dümdüzdü. Birden aslında onun da çok sinirli olduğunu fark ettim. Rafael'e mi kızgındı? Harlequin'e mi? Her şeye mi?

"Öyle değil, sadece kurdun değilim."

"Hakaret maksadı taşımayan lafları bile hakaret kabul ediyorsun. Madem ortada hiçbir şey yokken de alınacaksın, bari bilinçli olarak hakaret edeyim."

Oturma odasına çöken sessizliği, güm diye çarpan ağır dış kapının sesi böldü. Olduğum yerde sıçradım. "Rafael geldi," dedi Claudia. Sesi aynı anda hem rahatlamış gibi hem de endişeliydi. Kavganın kısa kesildiğine sevinmişti ama şimdi de kendi kralının yapacaklarından korkuyordu.

Richard hala Jean-Claude'u süzüyordu. Rafael perdelerin arasından odaya girerken Jean-Claude da sonunda öfkesinin suratına yansımasına izin verdi. Rafael uzun boylu, esmer ve yakışıklıydı. Şık takım elbisesinin içindeki İspanyol kökenli bir seksenlik adamda bir kusur bulmak mümkün değildi. Kravat takmamıştı, beyaz gömleğinin boynunu açıkta bırakan yakası davetkar görünüyordu. Bu son düşünce bana ait gibi değildi. Jean-Claude'a bir göz attım, acaba bunu o mu düşünmüştü? Gördüğüm kadarıyla bugün bir başkasının kanıyla beslenmişti ama tıpkı diğer erkeklerin güzel bir kadını arzulaması gibi bazen güçlü kanları arzuladığını biliyordum.

Rafael'in arkasından odaya giren adam da bana sürpriz oldu. Dr. Louie Fane, Washington Üniversitesi'nde biyoloji öğretmeniydi ve en yakın arkadaşlarımdan birinin erkek arkadaşıydı, birlikte yaşıyorlardı. Ronnie bunu duysa, 'erkek arkadaş' lafının fazla liseli kaçtığını söylerdi. Aşığı dememi tercih ederdi herhalde. Ama bunu içimden düşündüğüme göre canımın istediği kelimeyi kullanabilirdim, değil mi? Ayrıca da Ronnie'nin Louie'yle olan ilişkisini duygulardan arındırıp sadece seksten ibaretmiş gibi gös-

terme çabası onun problemiydi, benim değil. Gerçi bazen bunu benim de problemim haline getirmeyi beceriyordu.

Louie bir yetmiş boyunda bile yoktu, incecikti ama güçsüz görünmüyordu. Bugün kolları kapalıysa da kısa kollu giydiği zamanlarda güçlü kasları gözler önüne seriliyordu. Koyu renk saçları düzdü ve kısacık kesilmişti, hatta yeni kesilmiş olmalıydı çünkü onu geçen hafta gördüğümde saçları kulağının hizasındaydı. Yüzü hafif köşeliydi, ki böylesi de annesinin Ekvadorlu olduğuna dair yüzündeki tek ipucuydu galiba. Bir de benimkilerden bile daha koyu olan siyah gözleri.

Louis'yi gördüğüme şaşırmıştım. Neden bu kadar şaşırdım bilmiyorum, sonuçta Rafael'in sağ koluydu. Yumuşak huylu, kibar bir üniversite hocası, nasıl olurdu da çoğunluğu eski suçlulardan oluşan bir topluluğun en yetkili ikinci adamı olabilirdi? Hem zekasıyla hem de göründüğünün yarısı kadar bile yumuşak huylu ve kibar olmaması sayesinde.

"Rafael, St. Louis *rodere*'sinin lideri, hoş geldin," dedi Jean-Claude. Resmi bir selamlama tonu kullanmıştı.

"Jean-Claude, St. Louis'nin Şehir Efendisi, senin evinde ağırlanmak benim için bir onur." Bakışları Richard'a kaydı. "Thronnos Rokke Klanı'nın Ulfric'i Kurt Kral, arkadaşım ve müttefiğim, bu kadar erken bir saatte beni görmeyi kabul ettiğin için çok teşekkür ederim."

Richard'ın gürültülü bir nefes aldığını duyacak kadar ona yakındım ve nefes alışı gibi şiddet dolu bir cevap vermesini bekledim ama bunun yerine nefesini yavaşça dışarı verdi. Hafifçe ürperdiyse de konuştuğunda sesi neredeyse normaldi. "Rafael, Fare Kral, arkadaşım ve müttefiğim, kahvaltıya buyur."

"Teşekkürler," dedi Rafael ve sanki omuzlarından daha önce fark etmediğim bir yük kalktı. Richard'ın vereceği tepkiden o da çekinmişti belli ki.

Louie, Richard'ın yanına gitti, erkek tokalaşması ve sarılması gibi bir şey yaptılar, hani erkekler birbirlerini kollarından tutup omuzlarını değdirirler ya. Louie'nin "Bunun için üzgünüm," dediğini duydum.

Richard cevap verdiyse bile onu duyamadım çünkü o sırada Micah, Rafael'le konuşuyordu. "Leoparlar senin için önemsiz mi ki krallarını ya da kraliçelerini selamlama gereği duymuyorsun?"

Odadakiler arasında problem çıkarmasını beklediğim son kişi Micah'ydı. Rafael'in yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla o da bunu hiç beklemiyordu. "Saygısızlık etmek istemedim Nimir-Raj."

"Evet, istedin," dedi Micah.

"Micah," dedim.

Bana dönüp başını iki yana salladı. "Hayır Anita, bize böyle hakaret etmesini görmezden gelemeyiz. Bunu sineye çekemeyiz."

"Nihayet uğruna kavga etmeye değecek bir şey buldun ha, Micah?" dedi Richard.

Micah, Richard'a soğuk bir bakış attı. "Rafael odadaki diğer tüm liderleri selamlayıp seni görmezden gelseydi ne yapardın?"

Richard'ın yüzündeki öfke silindi, yerine anlayışlı bir ifade geldi.

"Bundan hiç hoşlanmazdım."

"Jean-Claude, kedilerini daha iyi terbiye etmelisin," dedi Rafael.

Ve böylece benim de dikkatimi çekmiş oldu, hem de hiç iyi yönde değil. Micah'ya doğru ilerleyip onun yanında durdum. Nathaniel da bizim yanımıza geldi ama biraz arkada durdu. Biz kral ve kraliçeydik. Kraliyetin önüne geçemezsiniz. Onlarla aynı evi paylaşıyor olsanız bile.

"Biz evcil hayvan değiliz," dedim.

"Sen Jean-Claude'un insan hizmetkarısın ve seninle olan bağları dışında Şehir Efendisi'yle leoparların başka bağı yok Anita. Vampirlerle direkt bir bağlantıları yok."

Etrafımızda bir hareket sezdim, bodyguardlar tedirgin bir şekilde kıpırdanıyordu. Rafael onlara bakmadı bile. Ben Claudia'ya baktım. Claudia kızardı. "Olay büyürse kimin tarafındasınız?" diye sordum.

"Bana meydan okuyabileceğini mi düşünüyorsun gerçekten?" dedi Rafael. Eğleniyor gibiydi. Onu görmezden geldim ve Claudia'ya bakmaya devam ettim. Micah'nın gözleri Rafael'in üstündeydi ve ona bakmamı gerektirecek bir şey olursa beni haberdar edeceğini biliyordum.

"Haydi Claudia, Fredo, konuşun benimle. Bizim korumamızsınız ama o sizin kralınız. İşler kötüye giderse size güvenebilir miyiz, güvenemez miyiz?"

"Onlar benim adamlarım," dedi Rafael. "Bana sadıklar."

Nihayet tekrar ona baktım. Dostça bir bakış değildi. "O zaman bu odayı terk etmeleri gerek, hemen. Burada sadece sırtlanlar ve kurtlar kalacak."

"Onlar benim adamlarımla boy ölçüşemez," dedi Rafael.

"Belki haklısın. Ama en azından onların kime saldıracağından emin olabilirim."

Clay telsizini eline aldı ve isteğimi tekrarladı.

Rafael, Jean-Claude'a baktı. "Burada leoparların mı sözü geçiyor Jean-Claude? Böyle bir şey duymuştum ama inanmamıştım." Sonra bizi hiç umursamadan, sanki orada değilmişiz ya da dikkate değmezmişiz gibi kıçını dönüp yanımızdan uzaklaştı.

Silahımı çekmemek için kendimi zor tutuyordum ama zamanında çıkaramayacağımı da biliyordum. Claudia ve Fredo odadayken, asla yeterince hızlı davranamazdım. Ayrıca, sırf hakaret ettiği için onu vuramazdım. Ve kullanmaya niyetiniz yoksa silahınızı göstermemelisiniz. Benim silahı kullanmaya niyetim yoktu, sadece Rafael'in yüzündeki kibri söküp atmanın bir yolunu arıyordum.

Kurtlar ve sırtlanlar koşarak odaya girdi. Şimdi fareadamlardan sayıca üstündük. Midemdeki gerginlik biraz hafifledi.

"Rafael," dedi Richard, "neden böyle yapıyorsun?"

"Neyi neden yapıyorum?" diye sordu Rafael. "Leoparlara, olmaları gerektiği gibi daha alt kademede davranmamdan mı bahsediyorsun?"

Richard şaşkınlığının yüzüne yansımasına izin verdi. "İsteyerek mi Anita'ya yem atıyorsun?"

"Ben buraya, Şehir Efendisi ve onun müttefikleriyle, yani insan hizmetkarı ve hayvan hizmetkarıyla pazarlık etmeye geldim."

"Ben aynı zamanda leoparların kraliçesiyim ve onlar da benim hayvan hizmetkarım," dedim. "Benim gücümün yarısıyla pazarlığa oturup diğer yarısına hakaret edemezsin."

"Haklısın," dedi Rafael.

"Ne?"

"Meramını anlattın Rafael," dedi Jean-Claude.

Bir ona bir ötekine baktım. "Bana anlatmadı, ben meramını anlamadım."

"Benim de kafam karıştı," dedi Richard.

"Fareadamları dikkate alınan, pazarlıklara dahil olan bir güç haline getirmek için yıllarımı verdim. Narcissus'tan şahsen pek hoşlanmayabilirim ama o da kendi yöntemleriyle sırtlanları dikkate değer bir güç haline getirdi." Rafael bize, yani odadaki üç leopara doğru döndü. "Kurtların Lupa'sı Raina'yken, leoparlar onun oyuncağıydı. Gabriel'i, leoparların liderini maşa gibi kullanıyordu. Sonra Anita ikisini de öldürdü. Kurtların Lupa'sı oldu ve leoparları himayesine aldı. Leoparların sonunda gerçek bir koruyucuya kavuşmasına ben de sevindim. Gabriel gibi onları sadece kullanmayan birinin himayesine girmelerine memnun oldum. Onların Gabriel'den gördükleri muameleyi hiçbir grup hak etmez." Ağır adımlarla bize doğru yürümeye başladı. Üstümüze gelişinde tehditkar bir yan yoktu, yine de geri adım atmamak için kendimle mücadele ediyordum. Rafael'in bir şekilde bana, bize yakın olmasını istemiyordum.

Rafael bize doğru yaklaşırken konuşmaya devam etti. "Sonra Anita bazı olağandışı güçler kazanarak sıradan bir insandan fazlası haline geldi. Önümüzdeki dolunaylardan birinde tam anlamıyla bir şekil-değiştirici olabilir."

"Ne olmuş?" diye sordum. "Sonunda bir hayvana dönüşsem ne olacak ki?"

"Jean-Claude'un hayvan hizmetkarı leopar değil, o senin hayvan hizmetkarın. Ama sen şimdilik bir vampir değilsin. Leoparların kraliçesisin ama bir leoparadam değilsin. Kurtların Lupa'sısın ama kurtadam değilsin. Yakında

aslanlar arasından da bir hayvan hizmetkarın olacak. Joseph eğer aslan sürüsünden sana uygun birini bulabilirse, bir hayvanı daha kendine bağlayacaksın. Aslanlar leoparlardan bile daha zayıf ama eğer onların arasından bir eş bulabilirsen onlar da güç basamaklarını hızla tırmanacak, kuvvetli hale gelecek. Hem de hiç hak etmedikleri halde."

Ne demek istediğini anlamaya başlamıştım, hatta kendini yemek olarak önermesi bile bir anlam kazanmıştı. "Sen oyunu kuralına göre oynadın," dedim. "Sonra aniden metafiziksel kartlar ortaya çıktı ve senin standartlarına göre zayıf olan gruplar, birdenbire Jean-Claude'la daha sıkı bağlara sahip oldu. Leoparlar pek kalabalık bir grup değil ama vampirlerle yakın ilişkileri var, dolayısıyla da güçlüler. Aslanlarla da aynı şeyin olacağını düşünüyorsun."

"Evet," dedi Rafael.

"Anita'nın *pomme de sang*'ı olma konusunda ciddisin o zaman?" dedi Richard. "Güce yakın olmanın tek yolunun bu olduğunu düşündüğün için."

Rafael başıyla onayladı ve Richard'a baktı. "Üzgünüm dostum ama eğer maiyetimin güvenliğini fiziksel güçle ve diğer geleneksel yöntemlerle garanti altına alamıyorsam, onların güvenliği için seve seve fahişelik yaparım."

"İtibar açısından leoparları sizin üstünüzde tutmuyorum," dedi Jean-Claude.

"Farelerle leoparlar arasında bir seçim yapman gerekse, ilk olarak hangisini kurtarırsın?"

"Öyle bir seçim olmayacak," dedi Jean-Claude.

"Belki olmaz ama farelerle sırtlanlar arasında bir seçim yapman gerekebilir. Narcissus benim arkadaşım değil ve şimdi Asher'ın hayvan hizmetkarı da onun adamlarından biri."

"Asher buranın efendisi değil," dedi Jean-Claude.

"Hayır ama onu seviyorsun, hem de yüzyıllardır. Bu çok güçlü bir bağ Jean-Claude. Eğer Asher tatlı tatlı rica ederse onu ve hayvanını reddeder misin, yoksa benim insanlarıma karşı onun tarafını mı tutarsın?"

"Sırtlanlara savaş açmayı mı planlıyorsun?" diye sordu Jean-Claude, şakacı bir sesle. Ama ben bu ses tonunu biliyordum. Aklına gelen şeyin gerçek olmasından endişelendiği zaman kullandığı ses tonuydu.

"Hayır ama biz gerçekten hayvan değiliz, hiçbirimiz. Geçmişte başımıza gelenlerin sonucu değiliz. Seçme özgürlüğümüz var," dedi Rafael.

"Efendimiz sizinle savaşmak istemiyor Fare Kral." Bunu söyleyen Remus'tu.

Rafael başını salladı. "Savaştan korkma sebeplerimden biri de sensin Remus. Oba'nız Narcissus, dövüş sanatlarıyla ilgilenen ve ağırlık çalışan ama hayatta bir kez bile hakemsiz bir kavgaya girmemiş kas torbalarını işe alırken savaştan endişelenmiyordum. Ama sen gerçeksin Remus. Lideriniz son zamanlarda yanına bir sürü eski asker ve eski polis topladı."

"Öyle yaptı çünkü Chimera, onun adamlarını ele geçirdiğinde olanları gördü," dedim. "Narcissus, kaslı bir fedaiyle gerçek bir savaşçı arasındaki farkı zor yoldan öğrendi. Chimera yüzünden birçok adamını kaybetti."

"Ve sen Chimera'yı öldürüp onu kurtardın," dedi Rafael. Koyu renk gözlerini bana dikmişti.

"Onu hepimizin iyiliği için öldürdüm. Fareleri de rahat bırakmayacaktı."

Rafael gelip aramızda durdu. Micah'nın elini tutma arzumla boğuştum. Rafael bir seksenlik boyuyla gelip tepe-

mizde dikilmek dışında bir şey yapmamıştı ve normalde cüssesi benim pek gözümü korkutmazdı ama bugün onda bir şey vardı. Kötü bir şey.

"Biz Chimera'nın saldırmaya cesaret edemeyeceği kadar kuvvetliydik. Üstelik onda fare likantropisi yoktu."

"Likantropisini taşımadığı pek çok grubun yönetimini ele geçirmeye çalıştı," dedim.

"Eğer bir nebze olsun erkeklerden hoşlanıyor olsaydım, kendimi Jean-Claude'a sunardım ve bu mesele de burada kapanırdı," dedi Rafael.

Yüzümdeki hayreti saklamaya çalışmadım bile. Dünya sarsılıyormuş da bir şeye tutunmam gerekiyormuş gibi Micah'nın elini yakaladım. Rafael böyle şeyler söylemezdi.

"Ama erkekler hiç ilgimi çekmiyor, onun için ikinci ihtimali değerlendirmek zorundayım. Sana kendimi teklif ediyorum Anita. Yatağına aldıklarını, korumana da aldığın için. Ve aşıklarına bir şekilde güç sağladığın için. Nasıl olduğunu hiç anlamıyorum ama en düşük düzeydeki şekildeğiştiricinin bile sırf senin sayende, olduğundan daha fazlası haline gelmesine en güzel örnek Nathaniel."

Nathaniel yaklaşıp omzuma dokundu. Önce irkildim, sonra hafif geriye kaykılıp bu yeni ve çok tuhaf Rafael'den az da olsa uzaklaştım. Korkuyordu. Korkusunu hissedebiliyordum.

"Narcissus ne yaptı da farelerin tehlikede olduğunu düşünmene sebep oldu?" diye sordu Jean-Claude.

Rafael hemen ona döndü. "Ne duydun?"

"Hiçbir şey. Şerefim üzerine yemin ederim ki bu konuda hiçbir şey duymadım. Ama çok düşünceli ve diken üstünde görünüyorsun. Böylesi, hiç senin tarzın değil Rafael.

Senin bize bu şekilde gelmen için çok ciddi ve tehlikeli bir şey olmuş olmalı." Jean-Claude kanepeye oturdu. "Gel bizimle otur, bir şeyler ye ve *ma petite*'e böyle şeyler söylemen için Narcissus'un ne dediğini ya da ne yaptığını bize anlat."

Rafael bir an gözlerini yumdu, ellerini yumruk yapmıştı. "Bir şey bilmediğine şerefin üzerine söz verdin. Demek ki doğru değilmiş."

"Doğru olmayan ne *mon ami*? Anlatsana. Biz müttefik ve arkadaşız."

Micah beni Rafael'den uzaklaştırıp yiyeceklere doğru çekti. Geri adım atıyor, Fare Kral'dan kaçıyor değildik, sadece bir şeyler yiyecektik. Tabii! Yine de görüntüyü kurtarmıştık, ayrıca da çok açtım. Acil durum her ne olursa olsun, daha kahve bile içmemiştim. *Ardeur*'un ve likantropi taşımanın yan etkilerinden biri de artık yememezlik edemememdi. Ya doyacaktım ya da sonuçlarına katlanacaktım. Daha sonra pişman olacağım sevişmeler ya da hangi hayvana dönüşmeyi daha çok istediğine karar veremediği için bedenimin kendini neredeyse içeriden parçalayacak hale gelmesi gibi.

Sonunda hepimiz yiyecek bir şeyler alıp oturduk. Rafael tuhaf ve korkutucu olmayı bırakmış, Louie'yle birlikte ikili koltuğa geçmişti. Korumaları da arkalarında duruyordu. Biz kanepeye oturduk. Nathaniel dışında hepimize yetecek kadar genişti. Nathaniel ayaklarımın dibine kıvrılıp üzerindeki var-yok arası deri giysiyi gözler önüne serdi. Aramızda göz açıp kapayıncaya kadar baştan çıkarıcı bir havaya bürünmeyi daha iyi beceren tek kişi Jean-Claude'du ama o, şu anda tamamen iş havasındaydı. Gerçi bazen onun işi baştan çıkarıcılıktır ama bu sabah değil.

Poğaçamı dişleyip çeşit çeşit peynirle meyvenin tadına bakarken, belki onuncu kez Lanetliler Sirki'nin altına gerçek bir mutfak yapmanın mümkün olup olmayacağını düşündüm. Kahvaltı için dışarıdan alınabilen şeyler çok kısıtlıydı. Neyse ki kahve iyiydi. Benimki sadeydi çünkü günün ilk kahvesi sade olmalıdır. Sade kahve uyandığınızı haber veren bir tokat gibidir.

"Şimdi," dedi Jean-Claude, "Rafael, dostum, anlat bakalım. Narcissus senin böyle paniklemene sebep olmak için ne yaptı ya da ne söyledi?"

"Kendini *pomme de sang* olarak Anita'ya sunacağını, böylece ve tabii sevgili arkadaşınız Asher'la olan bağı sayesinde St. Louis'deki en güçlü hayvan grubunun kurtlardan sonra sırtlanlar haline geleceğini söyledi."

"Bunu senin yüzüne mi söyledi?" diye sordu Jean-Claude.

"Hayır, bana değil, hayır."

"Bunu nereden duydun o zaman?"

"Farelerimden biri yatakta Narcissus'un tarzından hoşlanıyor. Asher'ın hayvan hizmetkarı bir sırtlan olduğundan beri Narcissus çok heyecanlı. Hatta önce Asher'a hayvan hizmetkar olarak kendini önermiş ama Asher reddetmiş."

Bundan haberim yoktu.

"Asher'ın gururu okşandı," dedi Jean-Claude, "ama her ikimiz de eğer Narcissus'a böyle bir paye verilirse, diğer hayvan gruplarının rahatsız olacağını düşündük."

Jean-Claude'a bakmamak için kendimi zor tutuyordum. Birinin tüm bunlardan bana da bahsetmiş olması gerekmez miydi? Kahvemden bir yudum daha alıp yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım. Bu konuda her zaman çok iyi olduğum

söylenemez. Kahvemi ondan gerçek bir zevk alamayacağım kadar hızlı içsem de sonuçta kimseye bir şey çaktırmamayı becerdim. Ya da öyle umuyordum en azından.

"Ama Asher sık sık Narcissus'un kulübüne gidip orada eğleniyor," dedi Rafael.

Eğlenceden ne anladığınıza bağlı. Narcissus'un kulübü itaatkarların ve dominantların takıldığı bir bondaj mekanıydı. Asher'ın oraya gittiğini bilmiyordum. Gerçi hayvan hizmetkara yakın olmanın ona kendini iyi hissettirdiğini biliyordum. Ben de etrafımda leoparların, kurtların, hatta aslanların olmasından hoşlanıyordum. Diğer yandan, anlaşıldığı kadarıyla Asher cephesinde hiç haberim olmayan bir dolu şey yaşanıyor gibiydi ve böylesi pek hoş değildi.

"Asher, kulübün sunduklarının tadını çıkarıyor ama Narcissus'un şahsi tekliflerini yine aynı gerekçeyle, onunla böyle bir ilişki kurmasını diğer hayvan gruplarının kötü karşılayacağını düşünerek geri çeviriyor," dedi Jean-Claude.

"Narcissus'a göre, Asher'm onun tekliflerinin cazibesine kapılmasını an meselesi."

"Asher'ı sandığı kadar iyi tanımıyor," diye cevap verdi Jean-Claude.

"Asher bondajdan hoşlanıyor," dedi Rafael.

Jean-Claude her zamanki gibi, pek çok anlama gelen ve hiçbir anlama gelmeyen şu meşhur Fransız jestini yapıp omuz silkti. Ki bu jest, bir yanıyla da Rafael'in haklı olabileceğini gösteriyordu. Ve benim bundan da hiç haberim yoktu. 'Efendim' benden başka neler saklıyordu acaba?

"Eğer Narcissus'un Asher'ı baştan çıkarmasının bir yolu varsa mutlaka deneyecektir. Seni de baştan çıkarmaya çalışacaktır," dedi Rafael.

"Narcissus geçmişte aynı taktiği benim üzerimde denedi ve başarılı olamadı," dedi Jean-Claude.

"Eski Şehir Efendisi Nikolaos'un seni birkaç defa ona verdiğini söylüyor. Senin vücuduna yaptıklarıyla böbürleniyor." Rafael bunu söylerken Jean-Claude'un yüzünü inceliyordu. Tıpkı daha önce bana yaptığı gibi. Hatta göz teması bile kuruyor gibi görünüyordu, ki böylesi, bir vampirle yapılacak en akıllıca şey değildir genellikle.

Jean-Claude ona hoş ama boş bir şekilde bakmaya devam etti. "Sana böbürlenmiyordu."

"Bundan emin misin?" dedi Rafael.

"Oldukça. Çok konuşur ama şey sırasında... Başka birine bana yaptığına benzer şeyler yaparken benden bahsetmiş olması ihtimali yüksek. Aslına bakarsan, benden bahsetmese şaşardım. Aşıklarını ve kurbanlarını kıyaslamaya bayılır."

"Yani onun aşığıydın?"

"Hayır, kurbanıydım. Nikolaos beni Narcissus'a, bana dilediğini yapmasını engelleyecek hiçbir şey olmadan verirdi. Hiçbir güvencem olmazdı. Ona karşı, zavallı ikna kabiliyetim dışında hiçbir şeyim yoktu."

Rafael güldü. Tuhaf, mutsuz bir sesti. "Zavallı ikna kabiliyetin... Tevazu gösteriyorsun. Ben böyle duymadım. Narcissus seni tekrar şeyi... eee... kurbanı yapmak için her şeyi yapar. Asher sayesinde senin yatağına ulaşacağından çok emin görünüyor. Ve eğer Asher olmazsa da Anita sayesinde. Onların aracılığıyla seni elde edeceğine gerçekten inanıyor."

Nihayet, Asher'la sırtlanlar arasında olup bitenler hakkında hiçbir fikrim olmadığını açık etme riskine girmeden

konuşabilirdim. "Narcissus için benimle ilgili endişelenmene gerek yok. Narcissus hiç tipim değil."

Rafael başını salladı, yüzü hala çok ciddiydi. Bu sabah ondan bir gülümseme koparmayı başaramayacaktık anlaşılan. "Ben senin tipin miyim Anita?"

Richard'ın yanımda gerildiğini hissettim. Onun üzerinden Jean-Claude'a bir göz attım. "Politik olarak işleri yüzüme gözüme bulaştırmadan dürüst bir cevap verebilir miyim?"

"Cevap ver, bakalım ne olacak."

Çok da teşvik edici değildi, yine de dediğini yaptım. "Yakışıklısın ve eğer bu bir randevu olsaydı, o zaman sohbet ederdik. Ama sen direkt sekse geçmek istiyorsun ve ben bu meselelerde o kadar da rahat, kafasına estiği gibi davranan biri değilim."

Bana baktı. Eleştirel bir bakıştı. Çok mutsuz bir bakışla karşılık verdim.

"Evet, bir sürü aşığım var ama hiçbiri rastgele değil Rafael."

Nefes verdi, kahvesinden bir yudum aldı, sonra konuştu. "Belki dediğin gibidir. Ama senin aşığın olmak, kendini verdiğin her erkeğin güç seviyesini arttıyormuş gibi görünüyor."

"Bu doğru değil," dedim.

"Bundan güç elde etmeyen bir aşığının adını ver."

"Sana üç isim verebilirim. London, Requiem ve Byron," dedim.

"İlk ikisi, sen onlarla sevişmeden önce de efendi vampirlerdi. St. Louis'ye gelirken ne kadar güçlü olduklarını ve seninle sevişiktekten sonra ne kadar güç kazandıklarını bilmek

imkansız. Byron'la sadece bir kez seviştin. Bir kere yeterli görünmüyor." Kahve fincanını tabağa bıraktı. "Tamam, düzenli aşıkların güç elde ediyor diyelim."

"Bence beni biraz abartıyorsun."

Rafael tabağını Louie'ye uzattı, Louie sanki bunu yapması söylenmiş gibi ayağa kalktı ve tabağı masaya götürdü. Rafael hala beni süzüyordu. Bakışları beni delip geçecek gibi sabit ve ısrarlıydı. Ölçüp biçen, tartan bir bakıştı. O beni böyle incelerken olduğum yerde kıpırdanmamayı başardım ama hiç kolay olmadı.

"Ne?" dedim sonunda.

Jean-Claude'a baktı. "Bilmiyor, değil mi?"

"Ben de neden bahsettiğini bildiğimden emin değilim," dedi Jean-Claude.

"Jean-Claude, Anita'nın tüm aşıkları güç kazandı. Asher'ın sadece adı efendi vampirdi ama Anita'nın yatağına girdikten sonra, eğer sizi çok sevmese ikinizi de terk edip kendi alanını yönetebilecek kadar güçlendi. Nathaniel herkes için sadece bir kurbandı, şimdi göz önüne alınması, hesaba katılması gereken birine dönüştü. Sen bile hayal bile edemeyeceğin kadar büyük bir güce kavuştun."

"Ve sen de gücümü onunla paylaştığımı değil de bu gücün *ma petite*'e ait olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?"

"Kendi ittifakı var Jean-Claude. Hatta kendi vampir hizmetkarı var, Damian."

"Krallığın arkasındaki güç ben değilim Rafael. İnan bana, Jean-Claude ikimize de yetecek kadar güçlü."

"Öyle ama bu gücün büyük bölümünü seninle birlikte olduktan sonra elde etti."

"O beni insan hizmetkarı yaptıktan sonra ben bazı güçler kazandım," dedim. "Senin söylediğinin tersi."

"Avrupa'daki fareadamlarla bağlantılarım var," dedi Rafael. "Bana Belle Morte'den, soyunuzun yaratıcısından bahsettiler. Eğer isterse, aşıklarına güç verebildiğini söylüyorlar."

"Belle Morte gücünü kimseyle paylaşmaz," dedi Jean-Claude.

"Ama yapabilirmiş, seks üzerinden. Aşıklarını daha güçlü kılabilirmiş. Efsaneye göre bir zamanlar bir dokunuşuyla krallar ve imparatorlar yaratmış. Avrupa'nın kaderini yatak odasında değiştirmiş."

"Doğru, yatak odasından tüm dünyaya hükmederdi ama senin düşündüğün şekilde değil. O sadece en güçlülerle, ona istediğini verebilecek olanlarla birlikte olurdu. Ve ben onun yatağında güç kazanmadım. Asırlar boyunca sadece onun maşasıydım, oyuncağıydım. Asher da öyle."

"Şehir Efendileri, eğer çok güçlenirse kendi çocuklarını bile öldürürmüş, değil mi?" dedi Rafael.

"Bazıları için doğru."

"Ama Belle Morte'nin yanındayken neredeyse hiçbir gücü olmayan vampirlerin, ondan ne kadar uzun süre uzak kalırlarsa o kadar güç kazanmaları tuhaf değil mi?"

"Tam olarak ne diyorsun Rafael?"

"Bazı efendilerin, yanındakilerin güç kazanmasını erteleyebildiğine dair söylentiler duydum."

"Olabilir. Ama Belle Morte'nin onlardan biri olduğunu düşünmüyorum."

"Neden?"

Jean-Claude yine o meşhur omuz silkişini yaptı.

İşin aslı, farelerin bu konularda bu kadar bilgili olması biraz rahatsız ediciydi. Amerika'da yeni güçler kazanan bir efendi vampir görmüştüm ve evet, eski efendisinden yeterince uzaktaydı. Ama bu nedenle güçlendiğinden emin değildim. Şimdi aniden, bazı çok güçlü efendilerin, etrafındakilere gücü erteleyen bir hormon falan verip vermediğini merak etmeye başlamıştım. Bunu bilmenin bir yolu yoksa da Rafael'in söylediği bazı şeylere bizzat şahit olmuştum.

"Her şehirde fareler var," dedi Sampson. Son konuşmasından bu yana, onu yine neredeyse unutmuştuk.

Rafael başını salladı. "Öyle."

Gözümün önüne duvarlarda koşuşturan yüzlerce fare geldi, konuşulanları dinliyor ve Fare Kral'a haber veriyorlardı. Gerçekte de bu şekilde mi oluyordu? Sormak istedim ama Rafael'in şu anki ruh hali düşünülürse böyle bir soruyu nasıl karşılayacağından emin olamadım.

"Ben de iki büyük gücün oğluyum ama bana hakaret etmekten çekinmedin," dedi Sampson.

"Senin Jean-Claude'a ve Anita'ya ne ifade ettiğini bilmiyorum."

"Bu yüzden beni görmezden geldin ve tepki alıp almadığına baktın."

Rafael başıyla onayladı.

"Ben Anita'nın bir sonraki aşığıyım."

"Neden bu kadar çok bekledin?"

"Bir erkeği bekletmek, bir leydinin imtiyazındadır."

Sanırım benden bahsediyorlardı ama ne konuştuklarını kaçırmıştım ya da tam olarak anlamıyordum.

"Sırada senin önüne geçmeme izin verir misin?"

Sampson başını iki yana salladı. "Hayır."

Rafael, Jean-Claude'a baktı. "Son sözün bu mu, denizler kralının oğlu senin için benden ve farelerimden daha mı önemli?"

"Burada söylenen o değil, Rafael," dedi Jean-Claude.

"Senin ya da Anita'nın yatağına giren tüm hayvanların senin için daha önemli olduğuna inanıyorum Jean-Claude. İstersen inkar et. Ama seninki sadece tatlı dille doyurmak."

"Önemli olan sonunda doyup doymadığın," dedi Jean-Claude.

"Peki ben ya da benim insanlarımdan herhangi biri sana, seni doyuracak kadar tatlı geliyor mu?"

Odanın diğer tarafındaki Claudia'nın tepkisini hissettim. Bir güç parlaması, onun gerçekte ne kadar güçlü olduğunu hatırlatan doğaüstü bir tokat gibi yüzümüze indi. Odaya yayılan bu sıcak enerji -isteyen istediği kadar onun lezzetli olduğunu düşünsün- asla yemek olmayı kabul etmeyeceğini söylüyordu. Bu oyunda yoktu.

Rafael yavaşça nefesini verdi ve boynunu çevirdi. Bu enerji akımı, daha yakında olanlara daha güçlü bir şekilde çarpmıştı sanırım. "Farelerimden hiçbirini birinin yatağına girmeye zorlamayacağım tabii. Ama aralarında bunu isteyen olursa, onların kanından ya da etinden faydalanmak ister misiniz?"

"Et derken?" dedim.

"Seks," dedi.

Richard yanımda kıpırdandı. "Fareler kimseye kan vermez. Kral olarak koyduğun ilk kurallardan biri buydu. Farelerinin, onun vampirlerini beslemesini reddettiğin için Nikolaos sana işkence yaptı."

"O kadın dengesizdi ve adamlarım ondan ne kadar uzak olursa o kadar güvendeydi. Ama Jean-Claude'a yakın olmaları daha güvenli görünüyor."

"Farelerinin kan fahişesi olmasına izin verecek misin gerçekten?" Richard şok geçiriyor gibiydi.

"Evet."

"Eğer bazı fareler bizim yatak odamıza girerse, halkının daha güvende olacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu Micah.

"Sen benim yerimde olsan ne yapardın?"

"Senin yaptığını değil," dedi Richard.

"Ben Nimir-Raj'a soruyorum," dedi Rafael.

Richard yanımda rahatsızca kıpırdanırken Micah rahatça arkasına yaslandı. "Senin önerdiğin şeyi ben çoktan yaptım."

Rafael başıyla onayladı. "Kendini Anita'yla Jean-Claude'a sundun ve leopar sürün, bölgedeki en küçük topluluklardan biri olmasına rağmen şu anda St. Louis'de tehlikeden en uzak grup. Leoparlarından kaç tanesi vampirlere kan veriyor?"

"Çoğu."

Rafael, *Gördün mü,* dercesine elleriyle bir jest yaptı.

İçimden itiraz etmek geliyordu ama onun yerine dürüstçe düşünmeye çalıştım. Söyledikleri mantıklı mıydı? Bizim sayemizde Micah şimdi Kürklüler Koalisyonu'nun destek hattından sorumluydu, böylesi de likantrop camiasında yavaş yavaş ilk başvurulacak kişi konumuna gelmeye başladığını gösteriyordu. Bizimle daha geniş camia arasındaki tek bağlantıydı.

Leoparların neredeyse diğer tüm gruplardan daha az üyesi vardı, yine de kimse onlara bulaşmıyordu. Çünkü on-

lara zarar vermeye kalkanları ya benim ya Jean-Claude'un ya da adamlarımızdan birinin öldüreceği kesindi.

Fare Kral'a baktım. "Hass.ktir," dedim yumuşak bir sesle.

"Ama öyle," dedi.

Richard'la Jean-Claude'un oturduğu kanepeye döndüm. "Haksız değil, değil mi?"

"Gerekçelerinin çoğuna itiraz edemem," dedi Jean-Claude.

"Hayır," dedi Richard, "haklı değil."

"Haklı olduğunu söylemedim Richard, haksız olmadığını söyledim sadece," dedim.

"Bunun bir mantığı yok. Eğer haksız değilse, o zaman haklı olması gerekir." Richard yüzüme bakmak için bana doğru döndü ve Jean-Claude görüş alanımdan çıktı... O geniş omuzları aramıza girmişti.

"Aşıklarımızın daha güvende olduğu konusunda haklı. Biri fareleri tehdit ederse onları yalnız bırakacağımız konusunda haksız."

"Bizimle aranızdaki tek bağ, para ve anlaşmalar," dedi Rafael. "Daha mahrem, daha özel bağlarımız olursa kendimi daha iyi hissedeceğim."

"Aramızdaki anlaşmalara sadık kalacağımıza dair verdiğimiz şeref sözü var," dedi Jean-Claude.

"Ama sırtlanlarla da aranızda anlaşmalar var. Ve Asher'ın Narcissus'un cömert tekliflerini reddetmeye devam edeceğine inanmıyorum."

"Asher'm zayıf olduğunu düşünmek gibi bir yanılgıya düşme. Zayıf değil," dedi Jean-Claude.

"Sen onu seviyorsun. Bu yüzden onu olduğu gibi göremiyorsun."

"Ben de sana senin onu sevmediğini, bu yüzden onu olduğu gibi göremediğini söyleyebilirim."

"Ona sırtlanlarla samimi olmamasını emret, ben de bununla yetineyim."

"Böyle bir emir vermemeyi tercih ederim," dedi Jean-Claude.

"Jean-Claude'dan ya da Asher'dan bunu istemeye hakkın yok," dedi Micah.

"Benim yerimde olsan ne yapardın Nimir-Raj?"

"Ortaya çıkıp böyle herkese meydan okumazdım. Yine de reddedilirsem, halkımdan birilerini sunmaya devam ederdim. Ta ki biri ya da birkaçı yemek haline gelinceye, seks için dikkat çekinceye kadar."

"Yanlış bir yol mu izliyorum yani?"

"Evet."

"Bu tür politik hamleler hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi Rafael. "Anlat bana Micah. Bana yardım et."

Micah içini çekti. Kanepenin ucuna kayıp Richard'ın ilerisindeki Jean-Claude'a baktı. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Eğer yardım edebileceksen et."

Micah arkasına yaslanıp bana baktı. Sadece baktı ve onu anladım. Omuz silktim ve, "Sanırım yardım etmelisin," dedim.

Bunun üzerine koltuğa rahatça yaslanıp kolunu omzuma attı. Öyle yapınca Richard benden biraz uzaklaşmış oldu ama Micah'nın bunu o amaçla yaptığını sanmıyorum. Galiba tek istediği bana dokunmaktı. Üstelik dün geceden sonra Richard'm böyle bir dokunuşu o kadar da umursamaması gerekmez miydi? Ama Rafael'in gündeme getirdiği konular, belli ki Richard'ın bastırdığı bazı şeylerin yeniden

gün yüzüne çıkmasına sebep olmuştu. Lanet olsun, Rafael benim içimdeki bazı düğmelere de basmıştı. Henüz hangilerine bastığından emin değildim sadece.

"Kan donörlerine kimsenin itirazı olmaz," dedi Micah, "ve *ardeur*'u beslemek için bazı fareadamlar kendini Anita'ya önerdi bile."

"Ama daha hiçbirine dokunmadı," dedi Rafael.

"Henüz ona hoşlanabileceği birini göndermedin."

"Onları seçmeme yardım et."

"Hey," dedim, "çocuklar, ben hala burada oturuyorum, tamam mı? Ben burada değilmişim gibi konuşmayın."

"O zaman sen seç," dedi.

Omuzlarım düştü ve saçlarımın yüzümü gizlemesine izin verdim. Sıçtık. "Kastettiğim bu değildi."

"Güzel erkeklerden hoşlanıyor," dedi Richard, "ve sen adamlarını seçerken bunu göz önünde tutmuyorsun."

Hemen yanımda oturup benim ne tür erkeklerden hoşlandığımı tarif eden adama baktım. "Bunun düşüncesinin bile seni çileden çıkardığını sanıyordum," dedim.

Kaşlarını çattı. "Hoşuma gittiğini söyleyemem ama Rafael aşıklarımızı kendimize daha yakın ve daha güvende tuttuğumuz konusunda haklı."

"Eğer birine onunla yatacak kadar değer veriyorsan, o zaman onu önemsemen de normal," dedim.

"İşte bu," dedi Richard. "Sen tam olarak böyle hissediyorsun."

"Böyle hissetmemin nesi yanlış peki?"

"Yanlış değil," dedi, "ama Rafael'in haklı olduğunu gösteriyor. Aşıklarına önem veriyorsun, onlara göz kulak oluyorsun."

"Sen öyle yapmıyor musun?" diye sordum.

Bir an bocaladı, sonra yüzüne yorgun bir gülümseme yayıldı. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim kadar alaycı bir ifade vardı. Artık iyiliğe inanmıyor gibiydi. "Hayır, seks benim için bazen sadece düzüşmek anlamına geliyor."

Gözlerim kocaman açıldı.

"Keşke sadece kalpler, duygular falan olsaydı ama dünyadaki herkesten çok sevdiğim kadın artık beni istemiyor ve sen altı-yedi erkekle yatarken benim ne yapmamı bekliyordun ki? Sıramı mı bekleyeceğim? Sizi mi izleyeceğim?"

Yanımızda yabancılar vardı, yoksa ona daha önce başkasıyla sevişmemi izlediğini ve sırasını beklediğini, hatta Jean-Claude'a benimle sevişmesi için yardım ettiğini hatırlatırdım. Ama yalnız değildik ve herkesin gözü önünde onunla kavga etmek istemiyordum.

"Yani yatağına aldığın herkese önem vermiyorsun, öyle mi?"

"Kurtlarıma önem veriyorum ve onları kolluyorum tabii ama eğer yattığım kadın sürüden değilse, bazen seks, sadece aramızda işlerin yürümeyeceğinin bir göstergesi oluyor."

"Ve seksten sonra ondan ayrılıyorsun?"

"Bazen."

Sadece baktım.

"Onları kiminle kıyaslayıp durduğumu biliyorsun Anita."

Richard'la evlenmek istememem benim suçum değildi. İstediğim erkeklerle sevişmeye ve istediğimi sevmeye hakkım vardı. "Yani ortalıkta dolanıp önüne geleni becermenin ve bir gecelik seksin ardından kadınları terk eden bir adama dönüşmenin suçlusu benim, öyle mi?"

Çikolata kahvesi gözlerini bana dikti. Çirkin bir gülümsemeyle konuştu. "Sen öyle diyorsan."

Anlaşılan her koşulda kavga edecektik. "Richard, herkesi kıyasladığın kişi ben değilim. O Raina."

Kalıcı bronz rengine rağmen yüzü kızardı. Onun kızardığını herhelde bu ikinci görüşüm falandı. "Yapma Anita."

Micah yanımda hiç kıpırdamadan duruyordu. Sanırım kolunu aramızdan çekmesi gerekip gerekmediğini merak ediyordu.

"Sen geri çekil, ben de çekileyim," dedim.

"Richard," dedi Louie. "Bunu konuşmuştuk, hatırladın mı?"

Richard ayağa kalktı ve gücü, cehennemin ağzından gelen sıcak hava gibi odayı doldurdu. Dokunduğu yeri adeta yakıyordu. "O konuşmayı hatırlıyorum." Bana baktı ve yüzünde nefret vardı. "Dün gece denedim Anita, gerçekten denedim."

Boğazım düğümlenmişti, gözlerim yanıyordu. Söylediklerimden çoktan pişman olmuştum, keşke geri almanın bir yolu olsaydı. "Denediğini biliyorum Richard." Alçak sesle konuşmuştum.

"Ama asla yeterli olmayacak, değil mi?"

Ben de derin bir nefes alıp ayağa kalktım. Yüz yüze durduk. Kaçmak istiyordum ama orada durdum ve yüzündeki nefrete, acıya, öfkeyle yumruk yaptığı ellerine baktım. Öfkesi, alev almış görünmez bir canavar gibi odada dolaşıyordu.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum Richard."

"Ne yeterli olurdu?" diye sordu.

"Ne?" dedim.

"Ne yeterli olurdu?" diye tekrar etti. "Micah ve Nathaniel'la birlikte yanına mı taşınayım? Buraya, seninle Jean-Claude'un yanına mı taşınayım? Kazanmam için ne yapmam gerek Anita?"

"Kazanmakla ilgisi yok Richard. Tanrım, bunu anlamıyor musun?"

"Hayır," dedi, "anlamıyorum." Jean-Claude'u işaret etti. "Onu anlıyorum, onun çekimini ben de hissediyorum. O benim de efendim." Micah'yı gösterdi. "Ama o... Onu anlamıyorum. Hayatında benim olmam gereken yerde o var. Sen bunu anlamıyor musun?"

Başımı salladım, boğazımdaki yumruyu ve gözlerimdeki yanmayı geçirmek için nefes almaya çalıştım. Ağlamayacaktım, lanet olsun. "Anlıyorum," dedim.

Bu defa, kanepenin yanında hiç kıpırdamadan oturan Nathaniel'ı gösterdi. "Anita'yı şununla nasıl paylaşabiliyorsun?" Richard, Micah'dan bir cevap bekliyordu.

"Nathaniel *şu* değil Richard." Micah'nın sesinde de öfkenin ipuçları vardı.

"Nathaniel'ı beceriyor musun? Onun seni becermesine izin veriyor musun? Yoksa ikiniz aynı anda Anita'yı mı beceriyorsunuz?"

Gözlerimdeki akmayan yaşlar, sıcak öfke dalgasıyla birlikte uzaklaştı. Öfkemi besledim, onu mutlulukla karşıladım, bağrıma bastım çünkü kavga etmeyi, ağlamaya tercih ederim.

"Tıpkı seninle Jean..." diye başladım söze.

Jean-Claude kavgaya daldı. Üzerimize öyle bir güç yolladı ki ikimiz de tökezledik. Ben neredeyse düşüyordum, Richard ise kül gibi olmuştu. İkimiz de dönüp Jean-

Claude'a baktık. Gözleri parlıyordu. Alev almış gece göğü gibi.

"Yeter." Odada fısıltılı bir yankı oldu, perdeler havalandı.

Onun bizim efendimiz olduğunu biliyordum ama daha önce bize böyle bir şey yaptığına hiç şahit olmamıştım. Böylesine bir gücü içimize fırlatıp bizi durdurabileceğinin, bizi teslim alabileceğinin farkında değildim. İçinde böyle bir güç olduğunu bile bilmiyordum.

"Tehlikedeyiz, anlamıyor musunuz? Korumalarımızın çoğu fareadam. Eğer Rafael onları geri çekerse kendimizi güvende tutacak kadar adamımız olmayacak." Kanepeden kalkıp bize doğru geldi. Uzun siyah saçları, gücünün rüzgarıyla dalgalanıyordu.

Yılandan kaçmak isteyen küçük kuşlar gibi bize doğru yaklaşmasını izledik. Ama hareket edemiyorduk.

"Üzgünüm *mon lupe*, onun hepimizi terk edip seninle evlenmesini dilediğin için üzgünüm. Üzgünüm *ma petite*, ona hala aşık olduğun ve içindeki bir parçan tam da onun istediğini yapmak istediği için üzgünüm. İkinizi birbirinize böyle büyük bir acıyla bağladığım için üzgünüm. Ama buna vaktimiz yok. Rafael'e ve onun adamlarına ihtiyacımız var. O da bunu biliyor. Eğer bunu bilmeseydi bize bu şekilde gelmezdi." Jean-Claude gelip tam önümüzde durdu. Gücünün rüzgarıyla olduğum yerde sallandım. Onun güç kazandığını biliyordum ama şu ana kadar bu gücün boyutundan habersizdim. "Fareler arasından bir kan donörü seçeceğim. Vampirlerimi de aynı şeyi yapmaya teşvik edeceğim. Sen, *ma petite*, aralarından birini yemek olarak seçmelisin. Sampson'a bir şeyler yap, fareadanılardan biri-

nin, *ardeur*'un besini olarak onun önüne geçmesine itiraz etmemesi için onu bir şekilde ikna et."

Önümüzde duruyordu, bize dokunacak kadar yakındı. Senelerdir ilk defa bana dokunmaması için dua ettim. Eğer dokunursa benden istediği her şeyi yapacaktım.

Richard'ın koluna dokundu ve bu hafif temas bile Richard'ı baştan aşağı ürpertti. Gözlerini yumdu ve sallandı. Richard'ın diğer koluna uzanırken, aklımda tek bir düşünce vardı. *Hayır, hayır, bunu sakın yapma!*

Ona dokunduğum anda içimdeki nekromansi gücü harekete geçti. Gözlerim kocaman olmuş, ağzım açık kalmıştı. Çünkü bu sadece benim nekromansi gücüm değildi. Jean-Claude'a bir davet gibiydi. Onu nasıl kullanacağını bilirse, bize dokunduğu sürece bu güç de onun emrindeydi.

Richard nefes nefese fısıldadı. "Yapma, lütfen yapma."

Hangimizle konuştuğundan emin değildim. Jean-Claude'a baktım ve gözlerimin değiştiğini fark ettim. Odayı vampir gözlerinin ardından görüyordum ama başka birinin gücü gözlerimi ele geçirmemişti, tamamen bendim. Aynaya bakarsam, tıpkı vampirler gibi, siyaha yakın kahverengi gözlerimin vampir ışığıyla dolduğunu göreceğimi biliyordum.

Ellerimiz hala kollarındayken Richard ikimizin arasında yere, dizlerinin üstüne düştü. "Tanrım," diye fısıldadı. Ona baktım ve kahverengi vampir ışığı saçan gözleriyle bana karşılık verdi. Benim gözlerimdeki ışık onunkilerden yansıyor değildi, onun kahverengi gözlerini de vampir ateşi teslim almıştı.

21

Richard banyodaki aynada kendine bakıyordu. Elleri lavabonun mermer kenarını öyle sıkıca kavramıştı ki taşın üstünde elinin izini çıkarmaya çalışıyor gibiydi. Onu rahatlatmayı denedim. Ona güven vermeye çalıştım ama söylediğim hiçbir şey işe yaramadı. Bir süre Jean-Claude da yanımızda kalmıştı ama Richard onunla konuşmayı reddetmişti. İnsanlığının kayıp gittiğini gösteren bu yeni işaretten onu sorumlu tutuyordu.

"Geçecek Richard," dedim kim bilir kaçıncı defa. Ona dokunmama izin vermediği için lavabonun diğer tarafında, duvara yaslanmış duruyordum. Kollarımı göğsümde bağlamıştım. Havluların yanında asılı duran sutyenimi çoktan kontrol etmiştim. Hala giyilemeyecek kadar ıslaktı.

Başını iki yana salladı. "Eğer bir vampir olsaydım, gözlerim tıpkı böyle görünecekti."

Bunun bir soru olmadığını biliyordum ama yine de cevap verdim. "Evet."

Bana baktı. Sadece yürüyen ölülerin yüzünde görmeye alışık olduğum gözleri, onun çok canlı ve bronz yüzünde görmek rahatsız ediciydi. Yüzündeki hayat ve o ölü gözler birbirine hiç uymuyordu. Korkusu bir dalga gibi yükseldi ve rüzgarlı bir havada ateşten savrulan küller gibi, gücü tenime çarptı.

"Sen korkmuyorsun. Neden, neden bundan korkmuyorsun?" diye sordu.

Omuz silktim ve düşünmemeye çalıştığım bir şeyi ifade edecek uygun kelimeleri bulmaya çalıştım. "Çünkü buna da bir polis soruşturmasına yaklaştığım gibi yaklaşmaya çalışıyorum Richard. Korkunç detaylara fazla takılmazsın çünkü o zaman görevini yapamazsın. Ne olursa olsun devam etmen gerekir çünkü buna mecbursundur."

"O senin işin değil Anita. Benim işim değil!" Hava aniden ağırlaşıp ısındı. Gücü üzerime akmıştı ve nefes almakta zorlanıyordum. Artık her zaman içimde olan kurt hafifçe kıpırdandı.

"Kurdumu uyandıracaksın Richard."

Bakışlarını benden kaçırdı ve başıyla onayladı. "Benimkini de."

Kurt, içimdeki metaforik koridorda yukarı doğru bir adım attı. Titredim ve geri geri kapıya yöneldim. Richard'ın sıcak gücünden uzaklaşmam gerekiyordu. "Sen Ulfric'sin Richard. Kendini kontrol et."

Bana döndü ve saçlarının arasından baktı. Gözlerinde hala vampir ışığı vardı ama şimdi rengi kurt amberine dönmüştü. Dudaklarından hafif ama tehditkar bir hırıltı yükseldi.

"Richard," diye fısıldadım.

"Seni değiştirebilirim," dedi hırıltılı bir sesle.

"Ne?"

"Kurtları değişmeye zorlayabilirim. Kurdunun kokusunu alıyorum Anita. Onu koklayabiliyorum."

Yutkundum ve kapıya çarptım. Kapıya bu kadar yakın olduğumun farkında değildim. Kapının koluna uzandım ama Richard birden yanımda bitti. Hareket ettiğini bile görmemiştim. Bir anlığına gözlerimi mi kapamıştım? Zihnimle mi oynamıştı? Yoksa sadece çok mu hızlıydı?

Gücünü sıcak bir battaniye gibi üzerime örttü. Boğulacak gibiydim. Adını mırıldanmayı zorlukla başardım. "Richard, lütfen."

Bana doğru eğildi, o yakışıklı yüzdeki güneş gibi parlayan gözlerini bana dikti. "Lütfen ne? Lütfen dur mu, lütfen durma mı?"

Başımı iki yana salladım. Konuşacak kadar hava kalmamıştı içimde. Kurt, vücudumun yüzeyine çarptı ve çarpmanın etkisiyle ayaklarım yerden kesildi. Richard beni yakaladı, kollarımdan tutup ayakta kalmamı sağladı. Kurt içimde ayağını yere sürtüyor, dışarı çıkmak istiyordu.

Bağırmaya çalıştım ama aldığım her nefeste Richard'ın gücünün daha fazlasını içime çekiyordum. Beni yukarı çekti, kendi vücuduna sardı. Karnımın altında bir şeyin hareket ettiğini hissediyordum, yemin ederim, kurdun pençelerinin Richard'ın bedeniyle buluşmak için etimi kazdığını hissedebiliyordum. Ona ulaşmak, Ulfric'inin çağrısına cevap vermek istiyordu.

İnanılmaz bir acıydı. Karnımı parçalayıp dışarı çıkmak istiyor gibiydi. Doğum yapmanın korkunç bir taklidi gibi.

Çığlık attım, havayla değil zihnimle. Sahip olduğum tüm doğaüstü yetenekleri kullanarak yardım çağırdım.

Kapının diğer yanından gelen sesleri duydum ama hiçbiri artık bana bir şey ifade etmiyor gibiydi. Sanki sadece gürültüydü. Tek duyduğum, Richard'ın teninin ve içindeki kurdun misk kokusuydu. Yüzünü bana doğru eğdi ve onun zihni aracılığıyla kendi tenimi kokladım. Sabun, şampuan, saç bakım ürünü ve tüm bunların altında da kendi kokum. Keskin bir nefes alıp beni kokladı. Dünyanın en güzel parfümüymüş gibi, kurdumun kokusunu içine çekti. Benim de içime kurdun, ormanın, sürünün kokusu doldu.

Arkamdaki kapı titredi. Arkadan ağır bir şeyle vurulmuştu. Richard kollarını bacaklarıma sarıp beni kucakladı, şimdi göğsüm onun yüzünün hizasındaydı. Kelimelerle değil ama gözleriyle, gücüyle, kurt kokusuyla istedi. Benden ona gitmemi istedi. Tırmalamaya bir son verip şimdi onu dinleyen, koklayan, içimdeki o şeyi çağırdı. İnsan beyninin idrak edemeyeceği bir yolla içimdeki kurdu çağırdı. Ama ben ona aynı şekilde karşılık veremeyecek kadar insandım hala. Fazla insandım. Fazla insan...

Ama içimdeki kurt, insan değildi ve cevap verdi. Ben bir kapıymışım ve ona ulaşmak için tek yapması gereken şey beni geçmekmiş gibi kendini vücuduma doğru fırlattı. Kurt dışarı fırlamak için beni parçalamak istercesine etime çarpınca, Richard kucağında benimle arkaya doğru sendeledi. Gücü, canavara yardım etmek ister gibi boğazıma bastırıyor, beni nefessiz bırakıyordu.

Sanki damarlarımda kaynar bir sıvı dolaşıyordu. Yanıyordum. Bildiğim bir ısıydı, benim canavarımdı, kurdumdu. Likantropların, dolunay yaklaştıkça vücut ısılarının

niye arttığını anlamıştım. Canavarlarıyla birlikte alev alev yanıyorlardı. Kurdum da alev alevdi.

Kapının kırıldığını fark etmedim. Etrafımızı saran korumaları görene kadar onların içeri girdiğinden habersizdim. Kafamın içinde gümbür gümbür atan nabzımdan ve çağlayarak akan kandan başka bir şey duyamıyordum. Richard'ı ittiler, beni onun kollarından almaya çalıştılar ama bırakmamak için direndi. Sonunda yüzünde bir yumruk patladı, kırmızı kanlar fışkırdı ve canavarı içinden taştı.

Tırnaklarımın altından ateş fışkırıyordu. Nasıl olup da tırnaklarımdan ateş çıktığını görebilmek için ellerimi yüzüme doğru kaldırdım ama çıkan ateş değil kandı. Tırnaklarımın altından sıcak bir yağmur gibi kan fışkırıyordu.

Richard'ın bedeni üstümde koyu bir sıvı gibiydi. Kürkü çıktı, kasları değişti ve sanki canavarı benimkine bağlıymış gibi, değişirken benim kurdumu da kendisiyle birlikte sürüklüyordu. Bu acının bitmesi için her şeyi yapmaya hazırdım, her şeye razıydım. Değişim geçirirsem leoparlarımı kaybedeceğimi bile düşünmüyordum. Değişirsem Richard'ın kazanacağını düşünmüyordum. *Durdur bunu, Tanrım, lütfen, durdur bunu,* dışında hiçbir şey düşünmüyordum. Eğer biri bana bunu durdurmanın tek yolunun kurda dönüşmek olduğunu söyleseydi bile itiraz etmezdim. Kabullenirdim. Acıyı durdurmak için bu fikre sıkı sıkı tutunurdum.

Jean-Claude'un gücünü hissettim, serin ve yumuşak bir rüzgar gibi. Hala canım yanıyordu, içimdeki kurt hala dişleriyle ve pençeleriyle küçücük bedenimde debeleniyordu ama yine de iyi gelmişti. Tekrar duymaya başlamıştım. Gerçi etrafa tam bir kaos hakimdi. Çığlıklar, haykırışlar. Claudia'nın sesi hepsini bastırdı. "Ulfric, yapma!"

Jean-Claude'un sesi zihnime doldu. Aramızdaki bağlar sayesinde Richard da onu duyuyordu. "Vampir işaretleri onu insan formunda tutacak Richard, devam ettiğin sürece ona zarar vereceksin."

Richard boğuk bir sesle haykırdı. "O benim." Tepemde ayağa kalktı. Yerde yattığımın bile farkında değildim. Richard artık insan değildi, filmlerdeki kurtadamlara benziyordu. Bir farkla, kürkü tarçın rengiydi. Ve bir de filmlerdeki cinsiyetsiz kurtadamların aksine gayet erkekti. Yattığım yerden bakınca, her şeyiyle canavar gibi devasa görünüyordu. Biraz bakış açım yüzünden, biraz da çektiğim acı yüzünden.

İçimdeki kurt bedenimi gerdi, tırnaklarımın altından pençelerini çıkarmaya çalıştı. Benim ona verebildiğimden daha fazla alan için mücadele ediyordu. Jean-Claude sağ olsun, artık nefes alabiliyordum ve bu havayı bağırmak için kullandım. Nihayet acıyla bağırdım, feryat ettim ve bir şekilde işe yaradı. Hala insandım, konuşabiliyordum. Çığlığı bastım. "Hayırrrr!"

Clay tepemde belirdi, yüzü korku doluydu. "Kurdunu bana ver Anita."

Arkadan pençeli bir el uzanıp onu geri çekti. Arkasındaki Richard'dı. "Hayır," diye hırladı Richard. "Hayır, benim sürümden kimse onu durdurmayacak."

"Senin sürün değil." Banyonun bir yerlerinden Jean-Claude'un sesi yükselmişti. "Benim sürüm. Vampir kanunlarına göre, senin olan her şey benimdir. Onlar benim kurtlarım, senin değil."

Başımı çevirdim ve kapı ağzında durduğunu gördüm. Tüm güzelliğiyle orada dikiliyordu. Gözlerinde buz gibi bir

ateş yanıyordu. Kanlı ellerimle ona uzanıp bağırdım. "Bana yardım et."

Richard aniden havada uçtu. Korumalar için fazla hızlıydı. Hepimiz için fazla hızlıydı. Jean-Claude'a çarptı ve ikisi birden arkaya devrilip yatak odasında gözden kayboldu.

Clay tekrar yanıma geldi. Her tarafı kan içindeydi. Yaralanmış mıydı, yoksa sadece üstüne kan mı bulaşmıştı, anlaşılmıyordu. "Hayvanını bana ver," dedi.

Ulfric'inin verdiği emre karşı geliyordu. O anda bunu zerre kadar umursamadım. Kolunu yakaladım, eğilip öpmem için dudaklarını benimkilere bastırdı. Kurdun ağzımdan taşıp dışarı aktığını, önceki seferlere göre daha fazla hissettim. Kürk, kan ve gerçek olamayacak başka şeyler boğazıma takılıp nefesimi kesti. Clay, vücudu kaçmaya çalışsa da dudaklarını benimkilere yapıştırmaya devam etti. Yanımda kalmak, canavarımı içine almak için kendiyle mücadele etti. Mücadele etmeden kabullenilemeyecek kadar acı verici bir şeydi. Artık bunu biliyordum, çok iyi biliyordum ve Clay için üzgündüm ama durmadım.

Vücudu benimkinin üstünde patladı. Değişim sıvısı gözlerime dolmuştu ama ellerim, şimdi üstümde kürklü ve kaslı bir yaratık olduğunu söylüyordu. Vücudum hala acı içindeydi ama kurt gitmişti. Kalbimde, içimde bir şeyler olması gereken yerde bir boşluk bırakarak gitmişti.

Bir başkasının eli uzanıp gözümdeki yapışkan sıvıyı sildi. Gözlerimi kırpıştırdım ve karşımda Rafael'i buldum. Ağlıyordu. Daha önce ağladığını hiç görmemiştim. İçimi büyük bir korku kapladı. Rafael'i ağlatan neydi? Neler oluyordu?

Diğer odada silahlar patladı. Muazzam bir sesti, korkunçtu. Oturmaya çalıştım ama geri düştüm. "Yardım et," dedim Rafael'e.

Sanki ufacık bir çocukmuşum gibi beni kucağına aldı ve kollarında diğer odaya taşıdı. İtiraz etmedim çünkü yeterince hızlı hareket edemeyebilirdim. Ama yatak odasında gördüğüm manzaraya bakılırsa zaten çok geç kalmıştık.

İlk gördüğüm Jean-Claude'du. Dizlerinin üstünde yere çökmüştü, beyaz tişörtü kan içindeydi ve ağzından da kan sızıyordu. Korumalar ellerinde silahlarıyla bir yarım daire oluşturmuştu. Kurt formundaki Richard bu dairenin ortasına çökmüştü. Kalbinin çılgınca attığını görebiliyordum çünkü kalbi dışarıdaydı. Bu öldürücü bir yaraydı, yine de oraya çömelmiş ve korumalara hırlıyordu. Onun atlamaya hazırlandığını gördüm ama korumaların buna asla izin vermeyeceğini biliyordum. Her şeyin ağır çekimde olduğu, dünyanın adeta kristalleştiği, renklerin parlaklaştığı, tüm detayları acı verici bir netlikte gördüğünüz o anlardan biriydi. Tüm dünyamı yerle bir edecek, yakıp kül edecek, yok edecek saniyeler...

Jean-Claude zihnimde fısıldadı. "Üzgünüm *ma petite*, vakit yok." Richard'ı vuracakları için özür dilediğini düşündüm ama tam o anda gücünü hissettim. Beni boğmadı, Richard'ınki gibi üzerime çullanmadı ama gücü oradaydı ve istediğini yaptı. Şifreli kilitlerdeki gibi bir dizi hareket ardı ardına geldi. Klik ve Richard'ın kana susamışlığını aldı, adeta elindeki bir kupaya doldurdu. Klik ve bu kan tutkusunu başka bir tür tutkuya dönüştürdü. Klik ve bu tutkuyu benim içime boşalttı.

Gözucuyla Richard'ın başının öne düştüğünü ve bedeninin insan formuna dönüştüğünü gördüm. Artık ona ateş etmeyeceklerini biliyordum. Bir an rahatladım ve hemen ardından *ardeur,* az evvel canavarımın yaptığı gibi bedenimi parçalarcasına içimde yükseldi. Ama vücudum acıyı çoktan unutmuştu. Vücudum az evvel yaşadığı kanlı ve acı dolu deneyimi unutmuştu. Vücudum bir tek şey dışında her şeyi unutmuştu. *Ardeur* her zaman yaptığı şeyi yaptı ve o anda dokunduğum adamı da sarıp onu benimle birlikte sürükledi. Yanımda kim olduğunu bile düşünmeye fırsat bulamadan kendimi çoktan onunla yerde bulmuştum bile. Adam üstümdeydi. Rafael, Fare Kral. İstediği bu değil miydi, işte sonunda besinim olacaktı.

22

Bacaklarım beline, kollarım omuzlarına dolanmış ve dudaklarım dudaklarına kenetli halde Rafael beni koridora taşıdı. Kapıya geldiğinde sendeledi, neredeyse düşecekti. Bu yüzden elleriyle kapı kolunu yakalamak zorunda kaldı. Bir elini aceleyle çekip tekrar beni tuttuysa da aslında düşme riskim yoktu. Beni düşürmesi için önce bedeninden sökmesi gerekirdi. Onun ağzının tadında, teninin kokusunda boğuluyordum. Sigara gibi değil ama dumanlı bir kokusu vardı, tüten odun gibi ve tuzlu. Hani et tuzlanıp tütsülenerek yemeye hazır hale getirilir ya, öyle bir koku. Arzusunu ve ihtiyacını da hissedebiliyordum. Çok uzun zamandır biriyle birlikte olmadığını bir şekilde biliyordum. Çok uzun zamandır görmezden gelinmiş çok fazla ihtiyaç, çok fazla güç vardı. Yenmeyi bekleyen bir ziyafetti. Bu sonuncu düşünce bana ait değildi. Kapının

öbür tarafındaki duvara doğru savrulduk. Arkadan üstüme gelen, beni duvara yapıştıran bedeninin hissiyle inledim. Arkadan bana abandı ve üstünde kıyafetleri olmasına rağmen onun sert ve hazır olduğunu hissettim. Tekrar inledim ve kendimi ona bastırdım ama aramızda çok fazla kumaş vardı. Konuşamayacak kadar arzuluydum, dudaklarımı dudaklarına bastırıp ağzının içinde tekrar inledim.

Rafael kendini dudaklarımdan güçlükle ayırdı. Bir elini yüzüme koyup yüzlerimizi birbirinden biraz uzaklaştırarak gözlerimin içine baktı. "Gözlerin," diye fısıldadı, "mavi alevler gibi." *Mavi mi? Ama benim gözlerim kahverengi,* diye düşündüm. Sonra Jean-Claude'un gücü gelip tüm tereddüdümü sildi. Gözlerime dolduğu gibi zihnime de doldu. Kıpırdayan benim dudaklarımdı ama ağzımdan dökülenler Jean-Claude'un sözleriydi. "Sadece senin için yanan bir ateş Rafael, sadece senin için." Söylediklerim o anda doğruydu. O anda sadece Rafael'i istiyorduk, sadece ona ihtiyacımız vardı.

Rafael'in gözlerimizin büyüsüne kapıldığını hissettim. Öne doğru sallandı, elleriyle arkamdaki duvara tutundu. Gözlerimize baktı ve diğer vampir kurbanları gibi o da emirleri bekledi. Ama yüzü onlarınki gibi boş ya da ifadesiz değildi, aksine, yıllardır engellediği arzu ve ihtiyaçla doluydu. Zaten bir an sonra da elleri tişörtümü parçaladı, ağzı göğüslerime kapandı. Öyle sertçe ısırıyor ve emiyordu ki bir an geri çekilip gücümüzle savaşmaya çalıştı. İçindeki küçük bir kıvılcımın bizi incittiğinden endişelenmişti. Güldük ve bu kahkaha da Jean-Claude'la benim gülüşümün garip bir karışımıydı. Bu yüzden sesim Rafael'in vücudunu yalayıp onun ürpermesine sebep oldu. Aniden

boynunu ısırdım, dişlerimi esmer tenine geçirdim. Saçlarımdan tutup beni geri çekti. Isırdığım yer kanıyordu. Ağzını benimkine öyle sertçe bastırdı ki neredeyse dişlerimiz birbirine çarpacaktı. Beni diliyle, dudaklarıyla, ağzımdaki kendi kanını yalayıp yutuncaya kadar öptü.

Kotumu dikiş yerlerinden yırttı. Kumaşa uyguladığı güçle vücudum gerildi. Kalın kot kumaş bacaklarımın etrafında parçalanırken hafif bir ses çıkardım. Külotum yırtılırken yine inledim. Kendimi onun önüne bastırdım ama dokunabildiğim tek şey kumaştı. İstekli sertliği hala ulaşılmazdı.

Hayalkırıklığıyla bağırdım, tek eliyle kemerine uzandı. Kemeri açıp pantolonunun düğmesini çözerken o da sabırsız sesler çıkarıyordu. Ama fermuarını açamayacağı kadar ona sıkıca yapışmış durumdaydım.

"Üstüme tırman," dedi duyduğu arzuyla boğuklaşan bir sesle.

"Ne?" diye sormayı başardım. Elleriyle ne istediğini gösterdi, beni biraz yukarı kaldırdı. Ben de ellerimi ve kollarımı geniş omuzlarına koyarak kendimi birazcık yukarı çektim ve bacaklarımı vücudunun daha üstüne doladım. Böylece, ne yaptığını görmeden de olsa fermuarını indirebilecekti ama pantolunundan kurtulmaya çalışırken elleri benim çıplak popoma sürünüyordu. Ağzından yarı inler gibi bir ses çıktı, *Lütfen,* diyordu galiba ama emin değildim.

Sonunda sertliğinin ucu çıplak tenime değince içime girebilmesi için birkaç santim aşağı kaydım. İlk sefer için iyi bir açı değildi, ne yaptığımızı görmeden doğru açıyı bulmamız da zordu. Boğuk, anlamsız sesler çıkardı, derken sertliğinin başını içimde hissettim. Donakalıp girme-

sini bekledim. Kendini içime itmesi için hiç kıpırdamadan bekledim. Bu ilk atağın ortasında tereddüt etti, büyük bölümü henüz dışımdayken durdu. Titredi, dengesini sağlamak için elleriyle duvara tutundu, sonra nihayet tek eli tekrar bedenime dokunmak için serbest kaldı. Dişlerinin arasından fısıldadı. "Ne kadar dar, ne kadar ıslak, uzun süre dayanamayacağım."

Normalde ne kadar uzun sürerse o kadar iyidir ama o sırada bir an evvel beslenmemiz gerektiğini biliyordum. Jean-Claude bana bu enerjiye ihtiyacımız olduğunu hissettirmişti. Vermek zorunda olduğu şeyi almaya, hemen şimdi ihtiyacımız vardı.

"Becer beni," dedim, kendimi sertliği boyunca ittim ve sandığımdan daha uzun olduğunu keşfettim. Nihayet kendini bana mümkün olduğunca sıkıca bastırmasını sağladığımda, gözlerimi kapayıp ürperme sırası bendeydi. Ve bu defa boğuk bir sesle fısıldayan bendim. "Becer beni Rafael, besle beni, becer beni Rafael, besle beni!"

Her kelimeyle birlikte vücudumu onun üzerinde aşağı yukarı hareket ettiriyordum. Onun yardımı olmadan istediğim gibi hareket edeceğim bir konumda değildim ama son kelimemle birlikte kendini yine bana sapladı ve elleriyle popomu kavrayıp sırtımı taş duvara yaslayarak kendini içime tekrar tekrar itti, itti, itti... Benim de istediğim buydu.

Beni almasını, içimde daha derine, en derine girmesini, tüm ihtiyacını bedenimde gidermesini istiyordum. *Ardeur* beslenmeye çalıştıysa da karşısında bir kral vardı ve onun kalkanlarını geçemedi. Bir an Jean-Claude'un paniğini hissettim, bu his geldiği gibi çabucak geçse de Rafael'in kal-

kanlarını acilen kırmamızı istediğini anlamama yetmişti. Buna belki itiraz edebilirdim ama tek hissedebildiğim *ardeur*'du ve o da onu bir an evvel kırmak istiyordu.

Rafael çok sertti, çok çok sert, ancak kendini çok uzun zamandır ihmal eden bir erkeğin olabileceği kadar sert. O uzun sertliğinin tamamını içime itti, çekti, hızlı, daha hızlı, sert, daha sert. Solukları sıklaştı, "Evet, evet," dedim, "lütfen Rafael, lütfen."

Bu lütfen'in bir kısmı, *Lütfen beslenmemize izin ver, lütfen kalkanlarını indir, bizi içeri al, bizi içeri al,* diyordu. Bir ritim tutturmaya çalıştım ama bedeni ve elleri beni duvara yapıştırdı. Tüm işi o yapacaktı, yardım istemiyordu. Sertliği içimde daha hızlı gidip gelirken, içeriden bedenimi döven bedeninin, içimi zevkle doldurduğunu hissettim. Beni duvara yapıştıran elleri güçlü, içimdeki erkekliği daha önce hiçbir erkekte hissetmediğim kadar sert ve istekliydi. Ve böylece zevk beni teslim alıp götürdü. Çığlıklar atmaya, ısırmaya, tırnaklarımı neresi denk gelirse oraya geçirmeye başladım. Kıvranıyor, etrafında eğilip bükülüyordum. İnledi ve son bir kez kendini sertçe bana saplayıp tekrar çığlık atmama sebep oldu. Sonra tüm vücudu titredi, gözleri kısıldı ve kalkanları paramparça oldu. *Ardeur* bedeninden, içimdeki ılıklığından, duyduğu büyük arzunun ardından gelen rahatlamadan beslendi. Rafael'in tenine tırnaklarımı geçirmiş ve bedeni hala içimde kasılırken duyduğum zevkin ortasında, Jean-Claude tekrar ortaya çıktı.

Rafael'i seçmişti çünkü Rafael bir kraldı ve onun üzerinden, krallığındaki herkesten beslenebilirdik. Jean-Claude, Rafael'in bedeni, bizim bedenimiz üzerinden fareadamlara uzandı. Bir keresinde Augustine'le halkından beslendi-

ğimiz gibi bu defa da Rafael'den ve halkından beslendik. Claudia'nın şaşkınlıkla sendelediğini, Lisandro'nun dizleri üzerine düştüğünü, fareadamların dört bir yana kaçışmaya, bizden kaçmaya, bizi dışarıda tutup karşı koymaya çalıştığını hissettim. Ama yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Kendilerini krallarına teslim etmişlerdi ve o düştüğü anda hepsi bizimdi. Onlara istediğimizi yapabilir, ister ırzlarına geçer, istersek yerdik. Beslendik, beslendik ve beslendik. Tanıdıklarımdan ve tanımadıklarımdan beslendik. Şaşkın gözleri ve altüst olmuş yüzleriyle giderek bulanık bir görüntü haline geldiler. Hepsinden beslendik.

Rafael neler olduğunu fark etti ve bizimla savaşıp onları korumaya çalıştı ama artık çok geçti. Bedeni benimkiyle iç içe geçmiş, o zor kazanılan kontrolü benim içimde eriyip gitmişti.

Jean-Claude bu gücü aldı ve vampirlerimize, içinde Şehir Efendisi'nin hayat kıvılcımını taşıyan tüm vampirlere doğru fırlattı. Hepsini kalkmaya zorladı. Bazılarını, normalde ölümden uyandığından en az on saat erken uyandırdı. Gücü neden bunun için kullandığını anlamamıştım, ta ki son vampir de tamamen uyandığında gücün kendine ve Richard'a geri dönmesine izin verip de ne kadar kötü yaralandıklarını görmemi sağlayıncaya kadar. Bu gücü daha zayıf vampirleri uyandırmak için kullanmıştı çünkü eğer bilincini kaybederse onların içindeki tüm enerjiyi emmekten ve onları sonsuza dek öldürmekten korkuyordu. Biz nasıl Rafael'in fareleri üzerinden besleniyorsak, Şehir Efendisi olarak ona bağlı olan tüm vampirlerden onları kurutana kadar beslenmekten korkuyordu. Bir farkla, fareadamlar ölmeyecekti ama böyle bir durumda vampirler ölürdü.

Nefes alamıyordum, yüreğime bir taş oturmuştu sanki ve nefes alamıyordum. Richard'ın vücudu, ah, Tanrım, Tanrım, ölüyordu. Jean-Claude onu iyileştirmeye çalışırken, Richard'ın pençelerinin vampirin vücuduna ne yaptığını hissetmeye çalıştım. Kalbi tekliyordu. Tanrım, Richard onun kalbini yarmıştı. Jean-Claude, Richard'ın yarasıyla kendi yarasını farelerden aldığımız güçle besliyordu ve bunun normalde yeterli olması gerekirdi ama bir terslik vardı. Richard'ın yaraları, gücü adeta yutuyor ve iyileşmiyordu. Richard'ın arkasında bir gölge gördüm.

Jean-Claude fısıldadı. "Harlequin."

Ölüyorduk. Göğsüm sıkışıyordu, nefes alamıyordum. Rafael'in beni yere yatırdığını ve kendisiyle konuşmaya zorladığını yarım yamalak hissettim. İçimde kalan son havayla zar zor fısıldadım. "Bize yardım et."

"Nasıl istersen," dedi Rafael. Kalkanları hala devre dışıydı. Yine ondan enerji aldım ama beslenmek için değil son bir vuruş için.

Jean-Claude zihnimde bağırdı. "*Non ma petite!*" Ama çok geçti. Karanlık bizi yutmadan hemen önce, Rafael ve farelerinden aldığım enerjiyi, Richard'ın arkasındaki hayalete fırlattım. Eğer net bir şekilde düşünüyor olsaydım *Öl,* diye düşünürdüm ama karanlık yavaş yavaş bizi sarıyordu ve sadece tek bir vuruş için vaktim vardı. Karanlık otel odasında bir kadın, hayır, kukuletalı iki kişi gördüm. Hemen yanlarında, yatağın üstünde iki beyaz maske duruyordu. Biri yatakta oturuyordu, diğeri onun önünde diz çökmüştü. İkisi de minyon ve koyu renk saçlıydı. Yukarı baktılar, sanki beni ve yanımda ne olduğunu görüyormuş gibi şaşkınlıkla irkildiler. Soluk, şaşkın yüzlerine, biri diğerin-

den birkaç ton koyu olan uzun kahverengi saçlarına, birinin kahverengi, diğerinin gri renkteki güçle parlayan gözlerine baktım. Güçlerini birleştirdiler, bir şekilde birleştiler. Ne gördüklerini bilmiyorum ama ikisi de çığlık attı. Diz çökmüş olan, kendi bedenini diğerine siper etmeye çalıştı. Ve sonra fırlattığım güç onlara vurdu. Yere düşerken komodine çarptılar. Komodinin üstündeki lamba, üzerlerine düşüp parçalandı. Düşerken telefonla bloknotu da devirmişlerdi. Bloknotun üstünde otelin ismini okudum. Nerede olduklarını biliyordum. Yere yığılmış ve bir daha da kıpırdamamışlardı. Karanlığa gömülmeden önce aklımda tek bir kelime vardı: *İyi.*

23

Canım yanıyordu, çok canım yanıyordu ve gözlerime bir ışık saplandı. Sesler duydum. "Nabzı atıyor."

"Anita, Anita, beni duyabiliyor musun?" Evet demek istedim ama ağzımın nerede olduğunu ve onu nasıl kullanacağımı hatırlayamadım. Tekrar karanlık. Sonra karanlığın içinde yine büyük bir acı. Kendime geldiğimde vücudum bir sedyenin üzerinde sarsılıyordu. Etrafımda insanlar vardı. İçlerinden birini tanıyordum sanki ama kim olduğunu hatırlayamadım, sadece hatırlamam gerektiğini biliyordum. Göğsüme bir acı saplandı. Yanık kokusu aldım. Bir şey yanıyordu. Şu düz pedallar... Şok cihazı. Daha önce de göğsümde kullanılmıştı. Yanık kokusunun benden geldiğini fark ettim. Yanan bendim. Yine de bana pek bir şey ifade etmedi. Korkmadım, hatta heyecanlanmadım bile. Hiçbir

şey gerçek görünmüyordu. Hatta göğsümdeki acı bile giderek belirsizleşti. Dünya yumuşak bir griye kesti.

Biri yüzüme sert bir tokat attı. Dünya tekrar gerçek oldu. Tanımam gereken o kadının yüzüne baktım ama yine tanımadım. Adımı bağırıyordu. "Anita, Anita, bizimle kal, lanet olsun."

Her şey yine yumuşadı ve dünya yine gri bir pusun ardında kayboldu. Sonra yine biri bana vurdu. Gözlerimi kırpıştırdım ve yine o kadının yüzünü gördüm. "Ölemezsin, lanet olsun." Tekrar vurdu. Ve dünya bu defa grileşmedi.

Şimdi onu tanıyordum. Doktor Lillian. *Bana vurmayı kes,* demek istedim ama kelimeleri bir türlü getiremedim. Elimden geleni yapıp ona kaşlarımı çatmaya çalıştım.

Bir erkek sesi, "Durumu stabil," dedi.

Lillian bana gülümsedi. "Üç kişi için nefes alıyorsun Anita. Eğer nefes almaya devam edersen ölmezler."

Ne demek istediğini bilmiyordum. Sormak istedim. *Kim ölmeyecek?* Sonra damarlarıma soğuk bir sıvı yayıldı. Bunu biliyordum. Başka tür bir karanlığa yuvarlanmadan hemen önceki son düşüncem, *Lillian neden bana morfin veriyor?* oldu.

Rüya gördüm, belki de rüya değildi. Eğer cennetteysem fazla korkutucuydu ve eğer cehennemdeysem de yeterince korkutucu değildi. Ben doğmadan asırlar öncesinde, bir balodaydım. Herkes göz alıcı kıyafetler içindeydi. Dans eden bir çift bana doğru döndü, maskeliydiler. Herkeste Harlequin'in beyaz maskelerinden vardı. Geriye doğru sendeleyip dans edenlerden uzaklaşmaya çalışırken üzerimde gümüş rengi ve beyaz bir tuvalet olduğunu gördüm. Etekleri zarif olamayacak kadar kabarık ve göğüs kısmı da ne-

fes almamı zorlaştıracak kadar dardı. Çiftlerden biri bana çarptı ve yüreğim ağzıma geldi. Göğsüm sıkışıyordu. Sanki dev bir el, kaburgalarımı eziyordu. Dizlerimin üzerine düştüm ve dansçılar eteklerini savurarak etrafıma yayıldı. Yüzleri olmayan kadınlar çevremde dönerken etekleri bana sürtünüyordu.

Rüyama bir ses girdi. Belle Morte'nin kontralto sesi. "*Ma petite*, ölüyorsun."

Kırmızı elbisesinin eteğinin ucu hemen elimin yanındaydı. Yanıma diz çöktü. Bir zamanlar tüm Avrupa'ya hükmeden esmer güzeli karşımdaydı. Koyu renk saçlarını başının tepesinde toplamış, o çok sevdiğimiz boynunun solgun beyazlığını gözler önüne sermişti. Biz... Bizi hissetmeye çalıştım ama Jean-Claude'un olması gereken yerde kocaman bir boşluk vardı.

Ben yere yığılırken üzerime doğru eğildi. "Jean-Claude'umuz neredeyse öldü," dedi. Amberle kahverengi arası gözlerinde endişe yoktu. Sadece bir tespitte bulunuyordu. "Neden benden yardım istemediniz *ma petite*?"

Bize neden yardım edecektin, diye sormak istedim ama ciğerlerimde konuşacak kadar hava yoktu. Sudan çıkmış balık gibi kıvranırken, omurgam sımsıkı korsenin içinde bükülmeye çalıştı.

"Ah," dedi ve elinin hafif bir hareketiyle rüya değişti. Şimdi onun yatak odasında, dört direkli büyük yatağındaydık. Elinde kocaman bir bıçakla, dizlerinin üstünde ve tepemde duruyordu. Dünya yine griye kesti. Korkmadım bile.

Vücudum sarsıldı, birdenbire korsenin izin verdiği kadar biraz daha rahat nefes almaya başladım. Hala göğsüm

ağrıdığı için sığ nefesler alsam da neticede nefes alıyordum. Aşağı baktığımda, korse boyunca elbisenin üst kısmını kestiğini, böylece boynumdan belime kadar bir çizgi halinde çıplak tenimin göründüğünü fark ettim. Bıçağı dizinin yanma koydu ve sanki beni soymak istiyormuş gibi korseyi eliyle biraz daha genişletti. Ama sonra yine dizlerinin üstünde, kıpkırmızı elbisesi içinde oturmaya devam etti. Teni ışıl ışıl parlıyordu.

"Benim rüyalarımda yaşananlar fazlasıyla gerçek olabilir *ma petite*. Buradaki korse, senin diğer tarafta da nefes almanı güçleştiriyordu. Yeteri kadar nefes alamıyordun."

"Neler oluyor?"

Yanıma uzandı, başını benim yastığıma koydu. Yakınlığı rahatsız ediciydi ama ondan uzaklaşmak için harcayacak enerjim yoktu. "Jean-Claude'un ışığının söndüğünü hissettim."

"Ölmedi," diye fısıldadım.

"Onu hissedebiliyor musun?"

Yüzüm beni ele vermiş olmalı ki, "Şişşt, haklısın, tamamen ölmedi ama sınırda. Onu, ikisini de sen hayatta tutuyorsun. Sen ve senin diğer ittifakının gücü. Bunu Jean-Claude yaptı, son anda sana diğer ittifakının üzerindeki gücünü daha iyi kontrol etmeyi öğretti. Vampirinle kedini."

Yutkundum ve canım yandı. Neden yutkununca canımın yandığını bir türlü hatırlayamıyordum. "Nathaniel ve Damian." Şimdi kendimi biraz daha iyi hissediyordum, korkmaya başlayacak kadar iyi. Bir ya da iki kez, ikisinden de onları neredeyse öldürecek kadar enerji emmiştim.

"Onlar için korkma. Gayet iyiler. Acil durumlarda yapmaları gerektiği gibi seni besliyor, sana enerji veriyorlar,"

dedi ve alnımı okşayıp parmaklarını çene çizgime doğru kaydırdı. İnsanın oturduğu kanepenin kolunu okşaması gibi istemsiz bir hareketti. "Zihninde Harlequin'in maskelerini gördüm *ma petite*. Senin bölgene mi geldiler?"

Bana *ma petite* demeyi kesmesini söylemek istiyordum. Ama hava çok kıymetliydi, bu yüzden cevap verdim. "Evet."

"Göster bana," dedi.

Anlat bana, değil, *Göster bana.* "Nasıl?" dedim.

"Sen Belle Morte'nin soyundansın. Nasıl güç alıp veriyorsunuz?"

Kaşlarımı çatıp ona baktım.

"Öp beni ve öperken de düşün. Tüm bildiklerini böylece öğreneceğim."

Onu gönüllü olarak öper miydim bilmiyorum çünkü şu anda buna karar vermek gibi bir şansım yoktu. Yakut rengi dudaklarını ağzıma bastırdı, neredeyse yine boğuluyordum. Nefes alamıyordum. Onu ittim ve zihnimin içinde konuştu. "Harlequin'i düşün." Bir emirdi bu ve zihnim söyleneni yaptı.

Malcolm'la görüşmemizi ve onun korkusunu düşündüm. Nathaniel'la buluşmamıza ve tuvalette maskeyi bulduğum ana geri döndüm. Üzerinde müzik notalarının olduğu maske ve toplantı kararı. Bedenimdeki işaret ve kurt kokusu, Jake'in beni kurtarması. Ve son hatıra, Richard'la Jean-Claude ölmek üzereyken Richard'ın arkasında gördüğüm hayalet ve Rafael'den beslenmem. Hatırayı orada yavaşlattı, Fare Kral'ın güçlerinden beslenmemi ağır çekimde izledikten sonra yeniden normal hıza dönüp bize saldıran kişiye o güçle nasıl saldırdığımı gördü. Hatırayı yeni-

den yavaşlatıp vampirlerin solgun yüzlerine, uzun saçlarına, parlayan kahverengi ve gri gözlerine baktı. İki vampiri dikkatle incelerken mırıldandı. "Mercia ve Nivia." Hatıra bitti, Belle Morte yastıklara yaslanmış halde yanımda uzanmaya devam etti.

"Onları tanıyorsun," diye fısıldadım.

"Evet ama Harlequin olarak değil. Harlequin'de kimlerin olduğu sırdır. Onlar casus; ve Harlequin'in temeli gizliliğe dayanır. Üstelik kendi elleriyle Harlequin'in en önemli kuralını çiğnemişler."

"Ne kuralı?" diye sordum.

"Onlar tarafsızdır *ma petite*, tamamen tarafsız olmalılar, yoksa nasıl adalet dağıtırlar? Size siyah maske gönderdiler mi? Hatıralarında böyle bir şey görmedim."

"Hayır, sadece iki tane beyaz maske."

Güldü ve yüzü neşeyle aydınlandı. Kalbim sızladı ama fiziksel bir acıyla değil. Hani bir zamanlar hayranlık duyduğunuz biri onu neden sevdiğinizi size hatırlatan bir şey yaptığında içiniz burkulur ya, işte öyle bir sızıydı. Ve bir daha asla o kahkahanın sizin için olmayacağını bilirsiniz.

"Demek ki yasayı çiğnediler, uymaya yemin ettikleri yasayı. Siyah maske göndermedikleri sürece öldürmeye yetkileri yok. Böylesi, Mercia ve Nivia için nihai ölüm demek. Diğerleriniyse daha kötü bir son bekliyor."

"Ne?" diye sordum.

"Dağılma. Artık Harlequin olmayacak. Öldürülmeyenler eski efendilerine, soylarına geri dönmeye zorlanacak. Harlequin tarafsız olabilsin diye yaratıcılarıyla bağları koparılmış ve özgür kılınmışlardı. Kendi kanunları var-

dı. Ama madem ki kanunu çiğnediler, kendi varlıklarını da çiğnediler."

"Bu seni neden bu kadar..." Cümleyi bitirmek için bir nefes aldım. "...mutlu ediyor?"

Alt dudağını sarkıttı. "Zavallı şey, nasıl da canı yanarmış. Sana yardım edeceğim."

"Teklifine minnettarım ama..." Yine nefes almak zorunda kaldım. "Neden bize yardım edeceksin?"

"Çünkü canlı bir şahit olarak Harlequin'in gücünü yerle bir edebilirsin."

"Bundan sana ne?"

"Harlequin bir zamanlar Karanlıklar Kraliçesi'nin özel korumasıydı. Kraliçe uyanıyor, artık bunu biliyorum."

"Ama uyandığında..." Nefes aldım. "...yanında olmayacaklar."

"Kesinlikle," dedi Belle.

"Ama bana, bize ihtiyacın var, canlı olarak."

"Evet," dedi ve bana tıpkı bir atmacanın yaralı bir fareye bakacağı gibi heves ve beklentiyle baktı.

"Seni kızdırdım mı?" diye fısıldadım ve öksürmek zorunda kaldım. Benim boğazım değildi. Jean-Claude'unki de değildi sanırım. Richard'a kötü bir şeyler oluyordu.

"Senden nefret etmiyorum *ma petite*," dedi. "Bana faydalı olabilecek hiçbir şeyden nefret etmem ve sen de bana çok faydalı olmak üzeresin *ma petite*."

"Anita," diye fısıldadım.

"Anita, Anita," diye mırıldandı yüzünü benimkine yaklaştırarak, "eğer benim *ma petite*'im olmanı istersem olursun. Jean-Claude ölümün kıyısında duruyor ve seni benden koruyan oydu. Hepinizi kurtaracağım ama bunu

yapma şeklim hiç hoşuna gitmeyecek." Biraz daha yaklaştı ve yüzümü okşayan eli aniden gerildi. Şimdi yanağımda metal bir kıskaç vardı ve başımı o güzel yüzünden çevirmemi engelliyordu. Sonra aradaki o birkaç milimi de aşıp beni öptü. Ama sıradan bir öpücük değildi, o sırada aramızdaki *ardeur*'u da açmıştı. Bir saniye önce tek düşünebildiğim, nefes almak, nefes almaya devam edebilecekken ve onun bana dokunmasını gerçekten hiç istemiyorken şimdi beni öpüyordu ve ben de bu öpücüğe karşılık veriyordum.

Ellerim saten elbisesinde, elbisenin içindeki vücudunda kaydı. Bu bedeni çok iyi biliyordum ama ellerim, olması gerektiğinden daha küçüktü sanki. Jean-Claude'un hatıraları aramıza giriyor, kafamı karıştırıyordu. Belle Morte'nin ağzı göğüslerimi bulup ucunu emmeye başladığında irkildim çünkü zihnimdeki vücudun göğüsleri yoktu. Belle Morte vampir dişlerini yavaşça meme ucumun etrafında dolaştırıp nazikçe beni ısırdı. İnledim, yatakta kıvranmaya başladım. Doğruldu, kanlı ağzıyla ve amber rengi bir ışıkla parlayan gözleriyle bana gülümsedi. Sonra yukarı tırmanıp kanlı ağzını dudaklarıma bastırdı. Bu ağzı su gibi içtim, hava gibi içime çektim. O dudaklar şimdi benim için her şeydi. Ağzının ne kadar küçük, ne kadar yumuşak olduğuna hayret ettim. Ne kadar uzun zamandır o dudakları tekrar öpme arzusuyla yanıp tutuşuyordum. O anda daha önce bilmediğim, Jean-Claude'un bana hiç söylemediği bir şeyi anladım. Belle Morte'yi terk etmenin Jean-Claude'a nelere mal olduğunu. *Belle Morte'yi bir kez sevdin mi bir daha asla ondan vazgeçemezsin,* derler. Vücudu üstümdeyken, onunla öpüşürken, bunun doğru olduğunu biliyor-

dum. Jean-Claude ona hala aşıktı, daima ona aşık olacaktı ve bunu hiçbir şey değiştiremezdi. Ben bile.

Bu kanlı öpücükle *ardeur* beslenmeye başladı ama karşımdaki Belle Morte'ydi, *ardeur*'un yaratıcısı. Ondan beslenip sonra duramazdın. O seni durdurana kadar beslenirdin.

Bıçakla elbiseleri kestik ve bıçağın tenimizi çizdiği yerleri yalayıp birbirimizin kanını içtik. O anda böylesi hiç de yanlış ya da kötü görünmüyordu. Kanı tatlıydı, lezzetliydi. Gerçi vampir kanının yemek olmadığını, sadece ön sevişme olabileceğini biliyordum.

Birden kendimi onun üzerinde buldum. Vücudum, erkek olmadığını unutup duruyordu. Vücudumu bacaklarının arasına sokup onu yatağa bastırdım. Ama hatırladığım o şeyi yapamazdım. Büyük bir hayalkırıklığıyla sövdüm çünkü o anda hayattaki her şeyden çok onun içine girmek istiyordum. Asla sahip olmadığım bir şeyi onun içine saplama arzusuyla yanıyordum.

Koyu renk saçları ipek yastıkların üzerine dağılmış halde altımda yatıyordu. Dudakları aralanmış, gözleri arzunun ateşiyle dolmuştu. Onun nasıl biri olduğunu, Jean-Claude sayesinde diğer pek çoklarından daha iyi biliyordum. Boğazımı parçalayabileceğini, ben ölürken kan gölünün ortasında benimle sevişeceğini biliyordum. Ama şu anda, başını kaldırmış bize bakarken umrumda değildi. Tek istediğim, bize böyle bakmaya devam etmesiydi.

Beni çarşafların üzerine yatırdı ve vücudumu öperek aşağılara doğru ilerledi. Yalıyor, hafifçe dişlerken sivri vampir dişlerinin değdiği yerleri iğne ucu kadar minicik kanatıyor ve yukarı doğru çevirdiği gözleriyle yüzümü izliyordu.

Kasıklarıma gömülen başının görüntüsünün beni arzuyla kıvrandırmasının sebebi, bana ait bir hatıra değildi. Başlangıçta bana bir şeyler yanlış gibi bile geldi çünkü beklediğim his bu değildi. Ama Belle Morte zevk verme konusunda uzmanlaşmaya iki bin yıl harcamıştı ve bir kadına zevk vermeyi de biliyordu. Bacaklarımın arasındaki ağzı beni bulup keşfederken, yalarken ve nihayet emerken -önce hafifçe, sonra giderek derine, daha derine doğru- onu izledim. Beni emdi, emdi, giderek derinleşti, ta ki vampir dişlerini en derine geçirene kadar. Orgazma ulaşmamı aldığım zevk mi sağladı yoksa acı mı, emin olamadım. *Ardeur* beslendi, beslendi, beslendi.

Çığlıklar attım, kıvrandım, tırnaklarımı yastıklara geçirdim ve ancak kemiksizmiş gibi sırtüstü devrildiğimde, gözlerim zevkten karardığında, başını bacaklarımın arasından kaldırdı.

Gözleri pırıl pırıl, güçle dolu bir haldeydi ve başını kaldırıp bana baktı. Güldü ve gülüşü tüm vücudumda dolaşıp zevkle inlememe sebep oldu. "Jean-Claude'un sende ne bulduğunu anladım *ma petite*, gerçekten anladım. Hepinizi hayatta tutmaya yetecek kadar seni besledim ama Mercia'yla Nivia ve bu işte yer alan diğer Harlequin üyeleri, sen onların aleyhine tanıklık edemeden önce seni öldürmek zorunda. Senin bildiklerini benim de bildiğimi bilmeyecekler."

Onlara söyle, demek istedim ama ağzım işlevini yerine getirmiyordu. Lanet olsun, acil bir durumda bile asla yataktan kalkamazdım ve beni şu anda yatakta tutan, tıbbi bir acil durum değildi. Beni yatağa mıhlayan ve öylece uzanıp ona bakmama ya da bakmaya çalışmama sebep olan,

birkaç binyıllık seks tecrübesiydi. Dünya hala orgazmın beyaz ışığıyla kaplıydı.

"Bence Konsey'dekiler arasında da Harlequin'in kanunu çiğnemesine destek olanlar var. O yüzden ben burada işleri ağırdan almalıyım ama senin orada sağlam olman gerekiyor." Bana gülümsedi. Havva da Cennet'te tıpkı böyle gülümsemiş olmalı. *Elmadan bir ısırık ister misin küçük kız?* "Bölgenizdeki benim soyumdan olan vampirlere bir çağrı göndereceğim. Jean-Claude bunu durdurmayacak kadar yaralı hala. Vampirler onun gücünün ardına saklanmaya fırsat bulamadan önce, eski efendileri olarak onlarla konuşacağım. Uyandığında *ardeur*'u beslemek için güçlü besinlere ihtiyacın olacak. Bu gücü Jean-Claude ve kurdunla paylaşmalısın."

Nihayet fısıldamayı başardım. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Bileceksin," dedi ve bacaklarını iki yana açarak üzerime oturup dudaklarımız buluşuncaya dek eğildi. Ağzında kendi kanımın tadını alabiliyordum. Öpüştük ve rüya sona erdi. Uyandığımda ağzımda hala öpücüğünün tadı vardı.

24

Fazla beyaz, fazla aydınlık bir odada nefes nefese uyandım. Kolumda bir şeyler vardı, kıpırdatmaya çalıştığımda canım yandı. Nerede olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu ve düşünecek halde de değildim. Belle Morte'nin kokusu, tadı ve bana hissettirdiklerinden başka bir şey düşünemiyordum. Onun adını bağırarak ya da en azından bunu yapmaya çalışarak uyandım. Sesim boğuk ve hışırtılıydı.

Yatağın yanında Cherry'nin yüzü belirdi. Ultra kısa sarı saçları ve aşırı koyu gotik makyajı bile güzelliğini saklamaya yetmiyordu. Aynı zamanda diplomalı bir hemşireydi, gerçi leoparkadın olduğunun öğrenilmesinin ardından hastanedeki işinden atılmıştı. "Anita, ah Tanrım, Tanrım."

Adını söylemeye çalıştım ama harfleri bir araya getiremiyordum.

"Konuşmaya çalışma. Doktoru çağırtacağım." Su ve pipet uzatıp bir yudum içirdi. Bu arada kapının açılıp kapandığını, koşan ayak seslerinin uzaklaştığını duydum. Doktoru çağırmaya kimi göndermişti?

Cherry'nin gözleri parlıyordu ama göz kalemi siyah bir iz bırakarak yanağından aşağı süzülene dek ağladığını fark etmedim. Yanaklarını silip eline baktı. "Bir de suya karşı dayanıklı olduğunu söylüyorlar, yalancılar." Bana bir yudum daha su içirdi.

Karga gibi gakladım. "Boğazım neden acıyor?"

"Ben..." Yeniden ciddileşti. "Richard'ın boğazına bir boru sokmak zorunda kaldık."

"Boru?" Anlamamıştım.

"Onun yerine solunum yapan bir cihaz."

"S.ktir," diye fısıldadım.

Yine siyah gözyaşlarını sildi ve onları iyice bulaştırdı. "Ama sen uyandın, sen iyisin." Başını defalarca aşağı yukarı salladı, sanki o hareket benim uyanmamı daha gerçek kılacakmış gibi. Söz konusu olan ben, yani leoparların kraliçesi olmasa, bir hemşire olarak daha soğukkanlı davranacağından emindim, yine de profesyonel bir sağlık görevlisine göre fazla kolay ağladığı kesindi.

Yumuşak ayak sesleri duyuldu ve Doktor Lillian yatağın yanına geldi. Gri saçları ensesinde dağınık bir topuz yapılmış, incecik yüzüne birkaç tutam düşmüştü. Dudaklarındaki gülümseme solgun gözlerine kadar ulaştı. Ne kadar rahatladığı yüzünden okunuyordu.

"Bana tokat attın mı?" diye sordum.

"Hatırlayacağını düşünmemiştim."

"Bana vurdun, değil mi?"

"Yapabileceğim tek şey buydu Anita, neredeyse seni kaybediyorduk."

"Cherry, Richard'ın makinelere bağlı olduğunu söyledi. Kendi başına nefes alamıyormuş."

"Doğru."

"Şimdiye kadar iyileşmesi gerekmez miydi?"

"Aynı günün akşamındayız Anita. Bilincin çok uzun süre kapalı kalmadı."

"Daha uzun sürmüş gibi geliyor."

Gülümsedi. "Eminim öyledir. Nefes almasını sağladığımız için şimdi iyileşeceğini düşünüyorum ama eğer kalbinin ve akciğerlerinin..."

"Endişelisin."

"Kalbi durdu Anita. Eğer insan olsaydı, oksijensiz kaldığı için beyninde hasar olmasından endişelenirdim."

"Ama insan değil," dedim.

"Hayır ama çok ağır yaralanmış. Bu şartlar altında tamamen iyileşecek ama işin aslı, daha önce bu tür bir yaradan canlı çıkan bir likantrop görmedim. Gümüş kurşunla kalbi parçalanmıştı. Öldürücü bir yaraydı."

"Ama ölmedi," dedim.

"Hayır, ölmedi."

Ona baktım. "Tanrım, sende de profesyonel doktor ifadesizliği yok."

"Jean-Claude bir tür komada. Asher bana bunun kendini iyileştirmek için yattığı bir tür kış uykusu olduğunu söyledi ama vampir tıbbı biraz karışık açıkçası. Onlar ölü, dolayısıyla ne kadar sağlıksız olabilirler ki? Onu beyin dalgası monitörüne bağladık, böylece hala beyninin çalıştığını biliyoruz."

"Ya monitör olmasaydı?" diye sordum.

"O zaman nihai olarak öldüğünü düşünürdüm," dedi. "Ölmedik."

Gülümsedi. "Hayır, ölmediniz. Nathaniel beş kişilik yemek yiyor ve buna rağmen bir günden kısa sürede bir kilo kaybetti. Damian herhangi bir vampirin asla alamayacağı kadar kan alıyor ama hala almaya devam ediyor. Asher, onların üçünüz için beslendiğini söyledi."

Belle'nin söylediklerini hatırlayıp başımla onayladım. "Asher haklı." Düşüncelerimi Damian'la Nathaniel'ı bulmak için serbest bırakmayı, onları görmeyi düşündüm ama işleri bok etmekten korktum. Bir şekilde bizi besledikleri enerjiyi keserim ya da bir anda çok fazla enerji emerim diye korktum. Belli ki şu ana kadar sistem işlemişti ve ben de böyle olmasından minnettardım. Belle ne yapacağımı Jean-Claude'dan öğrendiğimi söylemişti ama yanılıyordu. Sanırım bilincini yitirmeden önce Jean-Claude aynısını yapmıştı çünkü benim hala sistemin nasıl işlediği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Çocuklarla aramdaki kalkanları güçlendirmemek ya da zayıflatmamak için çok dikkatli davrandım. Her şey olduğu gibi kalmalıydı. Madem olması gerektiği gibi işliyordu, içine sıçmanın bir anlamı yoktu.

"Vampirler, daha zayıf vampirler güneş doğduğunda uykuya dalarsa, Jean-Claude'un onları tekrar uyandıracak enerjiyi sağlayamayacak kadar yaralı olmasından endişeleniyor."

Başımla onayladım ve benimmiş gibi gelen ama benim olmayan boğazımdaki acıyı yumuşatmak için hafifçe yutkundum. Kocaman, sert ve plastik bir şey yutmaya çalış-

mak gibiydi. "Richard boğazındaki hortumu hissedecek kadar ayık çünkü ben hissedebiliyorum."

"Bu iyi mi, yoksa kötü haber mi bilmiyorum Anita."

"Zayıf vampirlerin enerjisini emip onları öldürmemesi için Jean-Claude'un şafak sökmeden önce kendine gelmesi gerek," dedim.

Bana büyük bir ciddiyetle baktı. "Vampirler de bunu konuşuyor."

Vampirleri hissettim. Kapının önündeydiler. Seslerini duydum. Tartışıyorlardı. "Korumalara Asher'la diğer vampirleri içeri almasını söyle."

Bana soru dolu bir bakış attıysa da hemen ardından kapıyı açmaya gitti. Kapıdan ilk giren kişiyi görmek beni gülümsetti ve bir şekilde işlerin yoluna gireceğini düşünmeme sebep oldu. Güvende olacaktık. Çünkü Edward buradaydı.

25

Edward başını iki yana sallayarak bana gülümsedi. Birkaç kuşak boyunca birbiriyle evlenen beyaz Anglosakson Protestanlar'ın son ürünüymüş gibi sarı saçları ve masmavi gözleriyle orada dikilirken (bir yetmişi bulmayan boyu biraz kısa sayılsa da her yere sığabilirdi) mutlu görünüyordu. Sonra bu sevimli ifade bir büyü yapılmışçasına eridi gitti, yerine her zamanki Edward geldi. O sıcak mavi gözlere dolan gerçek Edward'ın onları buz gibi bir kış gökyüzüne dönüştürmesini izledim. Gözlerinin rengi aynıydı ama bakışı değişmişti. Yüzü şimdi durgundu ve hiçbir düşüncesini ele vermiyordu. Eğer vampirleri tanımasam, Edward'ın ifadesiz yüz konusunda tanıdığım herkesten daha iyi olduğunu söylerdim.

Bir zamanlar Edward'ı yatağımın yanında görmek, beni öldürmek için orada olduğu anlamına gelebilirdi. Şimdiy-

se güvende ya da mümkün olduğunca güvende olduğum anlamına geliyordu. Edward'ın doğaüstü güçlere karşı yapabileceği fazla bir şey yoktu ama Harlequin'in silahlarını ve savaş tekniğini halledeceğine dair ona güvenim tamdı. Büyü benim alanımdı, silahlı mücadelede ise Edward'ın üstüne adam tanımazdım.

"Merhaba," dedim. Sesim hala hırıltılıydı.

Dudaklarını büzdü. "Birkaç saat daha canlı kalamadın ha?" Başlangıçta sesinde hafif bir şakacı ton varsa da hemen ardından her zamanki sıradan, aksansız, nereli olduğuna dair en ufak bir ipucu vermeyen tona kavuştu.

"Yaşıyorum ya," dedim.

"İki kez kalbini çalıştırmak zorunda kaldılar Anita."

Odadaki varlığını neredeyse unutturan Lillian gelip onun yanında durdu. "Eğer hastamı korkutmazsan minnettar olurum."

"Anita gerçeği sever," dedi Edward doktora bakmadan.

"Haklı," dedim.

Lillian içini çekti. "Tamam ama alıştıra alıştıra söyle, gün boyunca çoğunlukla ölüydü."

Bir an şaşkın kalakaldım, sonra şaka yaptığını anladım. Edward ona bir bakış atıp bana döndü. "Vampirlere göre seninle alıştıra alıştıra konuşacak kadar zamanımız yok."

"Bana neler olduğunu anlat," dedim.

"Çok fazla şey var Anita. Ben sana her şeyi anlatana kadar şafak söker ve küçük vampirleriniz sonsuza kadar ölür."

"O zaman, bilmem gerektiği kadarını anlat," dedim.

"Jean-Claude bilincini kaybetmeden önce şehirdeki tüm vampirleri uyandırabilmek için büyük bir enerji harcadı."

"Bunu yaptığında oradaydım."

"Sözümü kesme." derken rahatsız edici derecede ciddiydi. "Vampirlerle şekil-değiştiriciler, senin Jean-Claude ve Richard için en kısa zamanda en fazla güçle beslenmeni sağlayacak bir plan yaptılar."

"Bana bunları neden sen anlatıyorsun? Neden Asher ya da..."

"Sözümü kesiyorsun," dedi. Gözleri buz gibi, yüzü hala çok ciddiydi.

"Pardon," dedim.

Lillian'dan her ikimizin de dönüp ona bakmasına sebep olan bir hayret nidası geldi. "Haberleri senden duymasının daha iyi olacağını söylediğinde sana inanmamıştım. Artık inanıyorum."

Edward ona sadece baktı.

"Tamam, üzgünüm, sadece şurada duracağım ve size zaman kaybettirmeyeceğim." Bizden birkaç adım uzaklaştı.

Edward devam etti. "Ben plandan hoşlanmadım ve sen de kesinlikle nefret edeceksin ama gerekçelerini dinledim ve elimizdeki en iyi plan."

Elimi kaldırdım.

Gülümsediyse de gözlerine ulaşan bir gülümseme değildi. "Evet."

"Peki, iyi bir plan olduğunu düşünüyor musun?" diye sordum.

"Daha iyisini yapamazdım."

Ona baktım. "Gerçekten mi?"

Başıyla onayladı. "Gerçekten."

Daha iyi bir plan yapamayacağını söylemesi çok şey anlatıyordu. Tartışmadım. "Tamam, bana planı anlat."

"Başka bir hayvan grubunun lideriyle *ardeur*'u besleyeceksin ve fareadamlardan aldığınız gibi o hayvan grubunun enerjisini alacaksın." Bunu söylerken ne irkildi ne de tereddüt etti, oysa *ardeur*'dan sadece birkaç saat önce haberi olmuştu. Doğaüstü yanları olan bir krizin ortasına düşmüş ama böylesi onu dehşete düşürmemişti. Dehşete düştüyse bile en azından belli etmiyordu. İşte o anda onu sevdiğime karar verdim. Erkekçe. Hani erkeklerin kankalarını sevdiği gibi. Beni hiçbir zaman yarı yolda bırakmamış, hayalkırıklığına uğratmamıştı ve bu yüzden onu seviyordum.

"Hangi hayvan grubu?" diye sordum.

"Kuğular," dedi.

Ona şaşkınlıkla baktım. "Tekrar söyle."

Gülümsedi. Soğuk bir gülümsemeydi ama gerçekti. Eğleniyordu. Kuğu Kral'la pek yakın değilsin galiba?"

"O tarz bir yakınlığım yok. O ve diğer hayvan gruplarının liderleri bir keresinde bize yemeğe gelmişti ama..." Başımı iki yana salladım ve boğazımda varmış gibi hissettiğim ama aslında olmayan, acının hayaleti gibi bir şeyi yutmaya çalışarak yutkundum. "Onu hiç bu şekilde düşünmemiştim. Hem St. Louis'de kuğulardan daha kalabalık ve daha güçlü gruplar var."

"Fare Kral'dan beslendiğinde fareadamlarının çoğunun şuurunu yitirmesine sebep oldun," dedi Edward.

"Ne yaptım?"

"Beni duydun."

Rafael'den tekrar enerji almak için harekete geçtiğimde, Jean-Claude'un zihnimde hayır diye bağıran sesini hatırladım. "İstemeden oldu," dedim.

Lillian, Edward'ın omzunun üstünde göründü. "Kendinden geçmeyen birkaç fareadamdan biri de ben olduğum için şanslısın."

"Sen nasıl ayakta kaldın?"

Bir an düşünceli ve üzgün göründü, sonra başını iki yana sallayıp mırıldandı. "Bilmiyorum."

"Niye ve nasılla kaybedecek zamanımız yok," dedi Edward.

"Aynı fikirdeyim," dedi Lillian.

Ben sadece başımla onayladım.

"Fareadamlar hala yüzde yüz toparlanabilmiş değil Anita. Onları çok fena çarptın. Aynı şeyi sırtlanadamlara da yapmanı göze alamayız."

"Endişelenmeye gerek yok. Narcissus kesinlikle listemde değil."

Dudakları gülümseyecekmiş gibi büzüldü, sonra teslim oldu ve bir kahkaha attı. "Şimdi onunla tanıştım ve..." Başını iki yana sallayıp devam etti. "Ben de onunla bir şey yapmak istemezdim açıkçası ama bize yardıma geldi. Bize istediğimiz kadar sırtlanadam verdi."

Aklıma bir fikir geldi. "Eğer kas gücümüzün büyük bölümü şuurunu kaybedip devreden çıktıysa, Harlequin neden saldırmadı?"

Başını salladı. "Neden saldırmadıklarını bilmiyorum."

"Onların çok iyi savaşçılar olduğu söyleniyor. Bir bakıma her biri senin vampir versiyonun gibi. Saldırmaları gerekirdi."

"Asher'la diğer vampirlerin, neden saldırmadıkları üzerine bir dolu tahmini var. Sonra sana hepsini anlatırım ama şimdi..." Elimi tutacakmış gibi bir hareket yaptı ama son-

ra elleri iki yanına düştü. "Bana güveniyor musun?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım. "Güvendiğimi biliyorsun."

"Savunma işini ben hallettim Anita. Ama Jean-Claude'a yeni vampirleri canlı tutacak kadar enerjiyi ancak sen sağlayabilirsin."

Bir sürü şey sormak istiyordum ama haklıydı. Onun uzmanlık alanıydı ve bu işte Edward'a güvenmeliydim. Güveniyordum da. Diğer meseleye gelince... "Burada pek fazla kuğuadam yok," dedim.

"Önce aslanadamlara sorduk ama Rex'leri bizi reddetti."

"Joseph bize yardım etmeyi kabul etmedi, öyle mi?" Çok şaşırmıştım ve bunu gizlemeye de gerek görmedim.

"Evet."

"Biz aslanlar için elimizden geleni yaptık. Lanet olsun, bir ya da iki kez onun hayatını bile kurtardım."

"Karısı, onun kendisinden başka kimseyle sevişmeyeceğini söyledi."

"Bunun seksle bir alakası yok Edward."

Omuz silkti.

"Aslanlar vampirleri ölüme terk etti." Bunu yüksek sesle söylemiştim çünkü duymaya ihtiyacım vardı. İnanmakta zorlanıyordum.

"Bana da öyle geldi."

Birbirimize baktık. Şimdi benim gözlerimde de buz gibi bir bakış vardı. Sanırım aynı şeyi düşünüyorduk. Aslanlar yaptıklarının bedelini ödeyecekti. Nankör pislikler!

"İki saatten az vaktimiz var Anita," dedi.

Başımla onayladım. "Yani yanlış yapacak kadar zamanımız yok Edward. Kuğuların yeterince enerjisi var mı?"

"Donovan Reece, bu ülkedeki tüm kuğuların kralı."

"Biliyorum. Oradan oraya seyahat ediyor, her gruba uğruyor, problemlerini çözüyor. Hatta diğer şehirlerde bizim Kürklüler Koalisyonu'nun nasıl iyi işlediği hakkında konuşmaya da başladı. Başka bir organizasyon kurmaya çalışmıyor, sadece ondan bahsediyor. Başka şehirlerdeki şekildeğiştiricilerden, Koalisyon'un işleyişiyle ilgili detayları öğrenmek isteyen telefonlar bile aldık."

"Tam bir politikacı," dedi Edward.

Başımla onayladım. "Kuğu Kral olmanın doğuştan gelen bir güç olduğu söyleniyor, yani sanırım bu görev için ihtiyacın olan becerilerle doğuyorsun. Donovan normalde her kuşakta bir de Kuğu Kraliçe doğduğunu ve Kuğu Kral'la birlikte hükmettiğini söylüyor ama her nedense Donovan'ın kuşağında bu doğum iziyle doğan, gücüyle ona yardımcı olacak başka bebek doğmamış. Böylesi de Donovan'ın görevlerini iki kat artırıyor."

"Bir süreliğine şehirden ayrılmak zorunda kaldığında, kuğukızları senin leoparlarına emanet ettiğini söylüyor."

Yine başımla onayladım. "Burada sadece üç kuğukız var."

"Senin evinde kalmışlar," dedi Edward.

"Evet."

"Neden?"

"Onlara göz kulak olacak birilerine ihtiyaçları oluyor bazen."

"Donovan senin onun halkını koruyup kolladığını söyledi. Bir keresinde onları kurtarmışsın ve neredeyse öldürülüyormuşsun."

"Doğru," dedim.

"Eğer sen onun halkı için hayatını riske attıysan aynı şeyi hiç düşünmeden kendisi de senin için yapacağını söylüyor, müttefikler arasında biraz seksin lafı mı olur diyor."

"Son kısmı o söylemedi," dedim.

Edward sırıttı ve başını iki yana salladı. "Tamam ama şöyle dedi. *Anita ve onun insanları için gerekirse hayatımı riske atarım. Benden istediğiniz ufak bir şey.*"

"İşte Donovan'a da bu yakışır," dedim.

"Seni Amerika'daki tüm kuğularla beslemeyi önerdi. Tüm büyük şehirlerde en az bir, en fazla da altı kuğu var."

"Bu kadar çok olduklarını bilmiyordum."

"Donovan dışında kimsenin bildiğini sanmıyorum. Bana bir sürü bilgi verdi Anita. Üstelik eğer biri bana kuğuları avlamak için bir anlaşma önerirse, bu bilgileri onlara karşı kullanmayacağıma dair benden söz de almadı."

"Edward."

Elini kaldırıp beni susturdu. "Eğer istersen sana söz veririm."

Bir an birbirimizin gözünün içine baktık, sonra konuştum. "Hayvan gruplarıyla ilgili öğrendiğin hiçbir şeyi onlara karşı kullanmayacağına söz ver."

"Bundan böyle kuğu avlamayacağım," dedi.

"Hayır Edward, ben ciddiyim. Vampirler ve şekildeğiştiriciler hakkında, ileride onlara karşı kullanabileceğin bazı özel şeyler öğrenmek zorunda kalacaksın. Öğrendiklerini kullanarak onların -ya da benim- peşine düşmeyeceğine dair bana şeref sözü ver."

Yüzünde yine o soğuk ve ifadesiz maske belirdi. Öldürürken de yüzü böyle bakıyor olmalıydı, gözlerindeki belli belirsiz öfke kıvılcımı hariç. "Aslanları bile mi?"

"Onlar da Koalisyon'a üye."

"Öyle olması, onların dokunulmaz olduğu anlamına mı geliyor?"

"Hayır, önce onları Koalisyon'dan atacağız, ne yapacaksak sonra yapacağız anlamına geliyor."

Bunun üzerine gülümsedi. "Böylesi daha şerefli."

"Bir kızın bazı kuralları olmalı," dedim.

Başıyla onayladı. "Aslanlar bu yaptıklarının hesabını verecekleri sürece diğer kurallara itirazım yok."

"Her şey sırasıyla. Ama evet, bunun hesabını verecekler."

Memnun bir şekilde, buz gibi gülümsedi. Edward'ın her zamanki, gerçek gülümsemesiydi. O gülümseme, canavarın eve döndüğünü söylüyordu. Ona gülümserken yüzümdeki ifadenin onunkinin neredeyse ikizi olduğunu bilmek için bir aynaya ihtiyacım yoktu. Edward'a benzemekten endişelendiğim zamanlar olmuştu. Son zamanlardaysa ona benzemeye bel bağlamıştım.

26

Şehrimizdeki aslan sürüsüne her ne yapacaksak biraz beklemek zorundaydı, önce halletmemiz gereken başka bir acil durum vardı. Komik, Edward ne zaman hayatıma girse ya da ben onun hayatına girsem, bir acil durumdan ötekine koşturup duruyorduk. Şimdikinin farkı, acil durumun bıçağın ya da namlunun ucunda olmamasıydı. Alev makinesi bile bir işe yaramazdı, gerçi Edward muhtemelen yanında bir tane getirmişti. Alev makinesini havaalanı güvenliğinden nasıl geçiriyordu acaba? Edward böyleydi işte, yeter ki istesin, güvenlikten bir Sherman tankıyla geçmeyi de becerirdi.

Beslenmek için iki saatten daha az vaktim vardı. Abartılı takım elbiseleri ve daha da abartılı kravatlarıyla Willie McCoy'u hayatta tutmak için iki saatten daha az bir süre... Hayatının aşkı Candy uzun boylu, sarışın, muhteşem bir

kadındı ve pek de yakışıklı olmayan ufak tefek vampire deli gibi tutkundu. Ebedi Hayat Kilisesi'nden kopardığım Avery Seabrook'u düşündüm. Yumuşak bakışlı Avery öleli o kadar kısa süre olmuştu ki bazen bana bile hala canlıymış gibi geliyordu. Son birkaç ayda Malcolm'un kilisesinden Jean-Claude'a geçen diğer zayıf vampirleri düşündüm. Onların ölmesine izin veremezdim, hele de kurtarma şansım varken. Ama Donovan Reece'le sevişmeyi de hiç istemiyordum.

Donovan'da bir sorun yoktu. Uzun boylu, beyaz tenliydi ve kolejli çocuklar tarzında düzgün bir yakışıklılığı vardı. Bir seksenden biraz kısaydı sanırım. Geniş omuzlarını saran bebe mavisi kazağını tamamlayan süt beyazı teni öyle pürüzsüzdü ki ilk anda yapay sanılabilirdi ama yapay değildi. Hatta yanaklarındaki hafif pembelik bile o beyaz, bembeyaz tenin altındaki kan dolaşımının bir sonucuydu. Beyaz ırktan bir vampirin beslenmeden önceki hali kadar soluk benizliydi. Ama Donovan kesinlikle ölü değildi. Hayır, onda inanılmaz bir canlılık vardı. Kanının sıcacık aktığını bir bakışta söyleyebilirdiniz. Tutku manasında sıcak değil, bildiğiniz sıcak, dokununca sıcak, yani içtiğinizde ağzınızı hafifçe yakan tatlı, metalik bir kakao gibi sıcak.

Gözlerimi kapamak zorunda kaldım ve yatağa yaklaştığı sırada elimi kaldırıp onu durdurdum. Gözlerim hala kapalıyken konuştum. "Üzgünüm Donovan, yemek olarak radara yakalandın."

"Yemek olmak için geldim zaten."

Başımı iki yana salladım. "Ama *ardeur*'dan bahsetmiyorum, yemek olarak yemek... Kanının tadını merak ediyorum."

"Ben de bundan korkuyordum." Kadın sesiydi. Gözlerimi açınca karşımda Sylvie'yi buldum. Richard'ın sağ koluydu. Benden birkaç santim uzun boyluydu. Kahverengi saçları kısacık kesilmişti. Makyajla çok güzel olabilecek bir yüzü vardı ama genellikle makyaj yapmaya zahmet etmezdi, bu yüzden ne kadar güzel olduğunu anlamak için, gözlerinizin önce yüzünün sadeliğine alışması gerekiyordu. Acaba insanlar bazen benim için de aynı şeyi düşünüyor olabilir miydi? Şu anda hastane geceliği içinde ve büyük ihtimalle bok gibi görünürken, ben kim oluyordum da başkaları hakkında yorum yapıyordum ki?

Sylvie'nin odayı dolduran enerjisi tenimi karıncalandırdı. Ufak tefekti ve kadındı ama kurtadamların kalabalık sürüsünde ikinci adamlığa kelimenin tam anlamıyla bileğinin hakkıyla gelmişti. Eğer ben birkaç kez araya girmeseydim, belki de şu anda lider olacaktı. Richard fiziksel olarak ondan üstündü ama Sylvie'de de kazanma hırsı, öldürme azmi vardı ve bunlar bazı kavgalarda süper fiziksel gücü yenmeye yeter. Ardından, bir süre önce Richard ona meydan okumuş ve çok kötü benzetmişti. Böylece fiziksel gücünün yanı sıra liderlik arzusunun da olduğunu kanıtlamıştı. Bir yandan buna sevinmiştim çünkü bu sayede birçok problem çözüme kavuşmuştu. Diğer yandan bu kavgada Richard kendinden bir parçayı sonsuza dek kaybetmişti. Richard'ın kaybettiği bu parçasının ardından ben de en az onun kadar yas tutuyordum.

"Neden korkuyordun?" diye sordu kapının yanında duran Edward. Donovan'ın arkasından onun da odaya girdiğini fark etmemiştim.

"Anita bir açıdan yeni likantroplar gibi. Yani açlığı tamamen kendi kontrolünde değil. Donovan güçlü olabilir ama o bir av hayvanı ve Anita'nın canavarı onun kokusunu alacaktır," dedi Sylvie.

Elim beyaz çarşafın üstüne düşerken başımla onayladım. "Doğru söylüyor."

Donovan bana baktı, hava gibi rengi değişen mavi-gri gözleri şimdi yağmur grisine dönmüştü. "Boğazımı mı parçalayacaktın gerçekten?"

"Büyük ihtimalle midenden başlardım, bel altı daha yumuşak."

Yumuşak kıvrımlı, soluk kaşları havaya kalktı.

"Oral seks yok," dedi Sylvie. Başka kim olsa bunu espirili bir tonla söylerdi, oysa o çok ciddiydi.

Arkalarındaki kapı açıldı. Uzun boylu, koyu renk saçlı, tanımadığım bir adam içeri girdi. Fazla genç görünüyordu ama aynı şeyi düşündüğüm başka korumalar da vardı. Derken kapının önü adamlarla doldu ve onlara bakarken korumalara bir yaş sınırı koyma konusunda Claudia'yla konuşmaya kendi kendime söz verdim. On sekiz yaşında olduğu için Cisco'ya itiraz etmiştim fakat anlaşılan problemin Cisco'nun şahsı değil yaşı olduğunu yeterince açık bir dille ifade etmemişim. Eğer bugünü hepimiz sağ salim atlatırsak bu konuya bir açıklık getirecektim. Hayır, *eğer* değil, bugünü sağ salim atlattığımızda. Başka türlüsü mümkün değildi, bugünü sağ salim atlatmak zorundaydık.

Kapıdan giren vampirler arasında gözlerim Asher'ı aradı ama orada değildi. Requiem, zihnimi ya da en azından yüzümü okumuş gibi atıldı. "Ah, Çobanyıldızım, sanki ben burada yokmuşum gibi gözlerin hevesle başkasını arıyor.

Asher yedinci sırada uyanıyor. Şafak söktüğünde ölecek. Ama burada karşında duran bizlerin bunun sonunu görene kadar uyanık kalma ihtimalimiz var." Pelerininin kukuletası, bıyığı ve sakalının siyahlığının yanında yüzü bembeyaz parlıyordu. Saçları kukuletanın altında kalmıştı. Yüzündeki tek renk, bir daha asla göremeyeceği güneş ışığının vurduğu denizlerin yeşil harelerini taşıyan ışıl ışıl mavi gözleriydi.

Arkasından kısa siyah saçları ve siyah gömlek üzerine siyah ceketiyle London girdi. London daima filmlerdeki kiralık katillerle barbar infazcılar arası biri gibi görünürdü. Yüzyıllar boyunca takma ismi Kara Şövalye olmuştu. Evet, Batman'den çok önce London vardı. Aynı zamanda *ardeur* için neredeyse mükemmel bir yemekti. Beni beslemek onun gücünü emeceğine, aksine ona güç kazandırıyordu. Ama Belle Morte'nin soyundaki tüm yetenekler gibi bu da iki ucu keskin bir bıçaktı. Mükemmel bir yemekti ama aynı zamanda neredeyse ilk anda *ardeur*'a bağımlı olmuştu. Tek bir beslenme ve Belle'nin kölesi olmaktan kaçmasının ardından geçen yüzlerce yıllık yoksunluğun hiç hükmü kalmamıştı. Tek bir beslenmeden sonra hiçbir medeni seremoninin bizi bağlamayı beceremeyeceği kadar güçlü bağlarla bana bağlanmıştı. Ama London'dan bile olsa, tek bir kişiden beslenmek şu anda bize ihtiyacımız olanı vermeye yetmezdi. Bana gülümsedi ve yanıma gelip elimi tuttu. Hayatımın aşkı olmadığını biliyordu, ben de onun hayatının aşkı değildim ve ikimiz de bunu dert etmiyorduk. Eğer gündüzleri uyanık olabilseydi, *pomme de sang*'ım olma mücadelesinde ilk sırayı kesin o kapardı. Elimi tutan eli ılıktı, anlaşılan gönüllü bir donörden beslenmişti. Bugünlerde

insanlar damarlarını vampirlere sunmaya öyle meraklıydı ki birinden zorla kan almaya gerek yoktu. İnsanlar bunun için sıraya giriyordu.

Elimi kaldırıp kibarca öptü. "Kuğu Kral'ı gerçekten yemediğini görmek için buradayız." Gülümsemesi genişledi ve koyu renk gözleri mutlulukla doldu. Requiem ve İngiltere'den birlikte geldiği diğer vampirler, onu daha önce hiç bu kadar rahat görmediklerini, hatta gülümseyebildiğini bile bilmediklerini söylüyorlardı.

Ben de ona gülümseyerek karşılık verdim ve başımla onayladım. "Gerçekten yersem hiç hoş olmaz."

Odadaki en uzun boylu adamın arkasından Jason çıktı. O da gülümsedi ama gözlerini kaçırıyordu ve mavi gözlerinde ağladığını söyleyen boş bir bakış vardı. Diğer elimi ona uzattım. London kenara çekilip Jason'ın beni kucaklayabilmesi için yer açtı. Jason bana sarılmak için neredeyse yatağa tırmandı. Arkadaştık ve bazen de sevişiyorduk, yine de bu hali beni biraz afallatmıştı. Elimle kısa sarı saçlarını okşar gibi tuhaf bir hareket yaptım ve bu hareketin bu kadar tuhaf olmasının tek sebebi, koluma takılı serumun hortumunun gerilmesi değildi. Sıra Donovan'dan beslenmeye gelene kadar bakalım daha neler olacaktı.

"Jason," dedim, "tamam, sorun yok."

Omzumun üstünde başını iki yana salladı ve gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzünü kaldırdı. Ağlamaklı bir sesle mırıldandı. "Yalancı." Böyle söylerken gülümsemeye çalıştıysa da beceremedi.

Boştaki elimle yüzüne dokundum. "Jason, ben..." Ne diyeceğimi bilemiyordum. Sonra aklıma geldi, belki de bu kadar üzüldüğü ben değildim. Hem Ulfric'i hem de efen-

disi ölüm döşeğindeydi. Eğer onlar ölürse hayatı bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. Bir sonraki Şehir Efendisi büyük ihtimalle onu *pomme de sang*'ı yapmazdı.

Yüzünü avucumun içine almaya çalıştım ama yine serum a yakalandım. "Biri beni şundan kurtarabilir mi? Oramdan buramdan hortumlar çıkarken *ardeur*'u besleyemem."

Lillian odadaki giderek artan kalabalığın arasından sıyrılıp kolumdaki iğneyi çıkardı. O pek mühim anda hemen başımı öbür tarafa çevirdim. Eskisine göre daha cesurdum ama hala iğnenin etime girdiği ve çıktığı o anları görmekten hoşlanmıyordum. Tüylerimi diken diken ediyordu, ne yapayım.

Jason doktorun işini yapmasına izin verecek kadar kenara çekildi ama elime sanki yaşam destek ünitesiymiş gibi yapışmaya devam ediyordu. Jason genellikle kolay dağılmayan biri olduğu için bazen onun sadece yirmi iki yaşında olduğunu unutuyordum. Joseph'in beni aralarından birini seçmeye zorladığı üniversite öğrencisi aslanadamlarla aşağı yukarı aynı yaştaydı. Joseph, daha büyüklerin bir işi ve ailesi olduğunu bahane etmişti. O zaman bunu sorgulamamıştım ama şimdi... Eh, büyük ihtimalle bundan böyle aslanların yaptığı her şeyin ardında bir bit yeniği arayacaktım.

"Canavarının uyanması ihtimaline karşı ben senin kurdun olacağım," dedi Jason.

"Sylvie'nin olacağını sanmıştım."

Şekil-değiştirici kalabalığının arkasından Sylvie'nin ses geldi. "*Ardeur*'un olduğu odada ben yokum. Kişisel bir şey değil Anita. Yani sen çok tatlısın. Ama ben erkeklerle yatmıyorum. Sen bu kadar zayıfken ve Jean-Claude buralarda

değilken, bu şeyin tüm odaya yayılması riskini almak istemiyorum." Yatağa yaklaştı ve omzumu sıvazladı. Onun da bunu yapış tarzı biraz tuhaftı. Kankalık hadisesinde benden daha iyi değildi. "Kurtlar senin için ellerinden gelen her şeyi yapacak."

"Aslanların aksine," dedim.

"Yan odada yatan onların Rex'i değil bizim Ulfric'imiz," dedi ve içindeki hayvan bir an parladı. Tıpkı karanlık bir odada canavarın nefesini hissetmek gibiydi. Titredim ve hemen gücünü geri çekti. "Pardon, en iyisi ben gideyim." Ardından kapıya doğru yürüdü. O çıkarken içeri başka biri girdi, kendimi tutamayıp bağırdım. "Micah!"

Tam olarak bana koştu diyemem ama koştu sayılır. Hala onu son gördüğümde üzerinde olan gömlekle pantolonu giyiyordu ve her tarafı kurumuş lekelerle kaplıydı. Kan kuruyunca, kimi yerde tuğla kırmızısına kimi yerde siyaha dönmüştü. Kan lekelerine fazla dikkatli baktım sanırım çünkü bana doğru gelirken bir yandan da düğmelerini açıp gömleği yere fırlattı. Çıplak göğsünü ve omuzlarını görmek, ilk kez aklıma seksi getirmedi. Tek düşünebildiğim, üzerindeki kanın kime ait olduğuydu. Richard'a mı, Jean-Claude'a mı? "İçindeki güçle onlara doğru uzanma Anita," dedi Micah.

"Onları düşündüğümü nereden bildin?" diye sordum.

Gülümsedi ama gözleri yorgundu. Beni uyanık ve hayatta görmekten dolayı ferahlamış ama yorgun. "Ben senin Nimir-Raj'ınım." Beni nasıl bu kadar iyi okuyabildiğini her sorduğumda, aynı cevabı veriyordu. Ben Nimir-Ra'ydım, o da benim Nimir-Raj'ımdı ve anlaşılan bu cevap ona yeterli görünüyordu. Uzanıp beni öptü. Micah'yı kucaklamak

için Jason'ın elimi bırakmasını umdum ama bırakmadı. Micah'yla ona baktık ve bir an Jason'ın gözlerinde açık seçik, tüm çıplaklığıyla korkuyu gördüm. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Bu tek bakış, hepimizin ölüme ne kadar yaklaştığını bana anlatmaya yetti. Ve hala ölüme ne kadar yakın durduğumuzu. Tek bir bakış ve aniden hala başımızın belada olduğunu anladım.

Micah'nın sarı-yeşil gözlerinin içine baktım. "Bu enerji sadece genç vampirleri kurtarmak için gerekmiyor, değil mi?"

Jason'ın eli elimi sıktı. Micah bana sarıldı, ben de boştaki elimi o pürüzsüz, ılık ve yaz-kış bronz olan tenine koydum. Boynunu kokladım. Benim için öyle değerliydi ki. "Anlat bana," diye fısıldadım.

Yüzümü görecek kadar geri çekildi. "Jean-Claude şafakla birlikte öldüğünde seninle Richard'ı da beraberinde götürebilir." Ciddi yüzünü inceledim, orada sadece gerçek vardı. Gerçeği ve bir de gözlerinin arkasında saklansa da korkuyu gördüm. Korkuyordu.

"Lillian," diye seslendim.

Oradaydı. "Efendim Anita."

"Jean-Claude'un bizi de yanında sürüklemesi ihtimali ne?"

"İşin gerçeği, bunu kesin olarak bilmiyoruz ama böyle bir olasılık var. Umarım öğrenmek zorunda kalmayız." Bir annenin ateşini ölçerken çocuğuna dokunduğu gibi elini alnıma koydu. "Donovan'dan beslen Anita. Verdiği enerjiyi al. Böylece endişelenmemize gerek kalmaz."

"İşe yarayacağından emin değilsin, değil mi?"

"Elbette işe yarayacak."

"Söylediğinin yalan olduğunu anlamak için vampir ya da şekil-değiştirici olmama gerek yok," dedim.

Bir adım geri çekildi. Birden canlanmış, profesyonelleşmişti. "Tamam, emin değiliz. Ama bu enerji en azından bazılarınızı kurtarmaya yetecektir. Hepinizin kurtulup kurtulamayacağını bilmiyoruz. Yeni bir bilim bu Anita. Doğaüstü bilimde daima bazı belirsizlikler vardır."

Başımla onayladım. "Gerçeği söylediğin için teşekkür ederim."

"Sen istedin," dedi.

Kalabalığın içinden Edward çıktı. "Bana bunun işe yarayacağını söylemişlerdi."

"Bulabildiğimiz en iyi fikirin bu olduğunu söyledik," dedi Lillian. "Aynı şey değil."

Edward başıyla onayladı. "Tamam, ben duymak istediğimi duydum sanırım." Bana çok ciddi bir bakış attı. "Sakın ölme. Ölümün üzerime kalır ve diğer korumalar beni bu utançla yaşatmaz."

Gülümsedim. "Ününü korumak için elimden geleni yaparım." Bir an düşündüm. "Şimdi dışarı çıkman gerek."

"Ne?" dedi.

"Sen izlerken sevişeceğimi sanmıyorum. Üzgünüm."

Sırıttı. "Sanırım ben de senin önünde zorlanırdım." Sonra beni hayrete düşüren bir şey yaptı ve Jason'ı kenara itip elimi eline aldı, kararlı bir şekilde sıkıca tuttu. Sonra elimi kaldırdı ve bir süre sadece birbirimize baktık. Ağzını açtı, kapadı, başını iki yana salladı. "Eğer ölürsen, Tanrı şahidim olsun, Harlequin bunun hesabını verecek."

Sır mır kalmamıştı, korkunun adını koymuştuk işte. "Söylemek zorunda değildin, bunu yapacağını biliyordum," dedim.

Gülümsedi, elimi hafifçe sıktı ve odadan çıktı. Arkasından seslenip onu geri çağırmamak için kendimi zor tuttum. Etrafım sevdiğim, seviştiğim erkeklerle sarılıydı ama tuhaf bir şekilde, Edward odadayken kendimi daha güvende hissediyordum. Ama az sonra yüzleşmek zorunda kalacağım tehlike, onun uzmanlık alanına giren tehlikelerden değildi. Burada ya da dışarıda, bu defa Edward bana yardım edemezdi.

27

Ardeur'u uyandırmak için fazla bir şey yapmadım, onunla savaşmayı bırakmam yetti. Üzerindeki kontrolüm, beslenmesi için ona izin verme noktasına kadar gelmişti. Tasmasını benim çıkarmam gerekiyordu. Neredeyse aynı anda içimdeki hayvan da uyanmasa *ardeur*'u tasmalı bir şey olarak düşünmezdim belki. Ucunda deri bir boyunlukla bir zincir, evet, metal ve deriden yapılmış, sımsıkı bir tasma.

Odada çok fazla koruma görevlisi olduğunu düşünüyordum, ta ki Donovan Reece'e yaklaşana kadar. İçimin bir yanı sadece seksi düşünüyordu ama başka yanlarım Donovan'm teninin altındaki etin, dişlerimin arasındaki hissini merak ediyordu. Donovan odadaki erkeklerden arkalarını dönüp bize biraz mahremiyet vermelerini rica etti. Ricaya uydular. Bazıları bunun aptalca olduğunu düşün-

düğünü belli eden bir ifade takınsa da herkes denileni yaptı. Ardından Donovan soyundu. Solgun, beyaz bir hayal gibi çıplak kaldı. *Ardeur* onun bedeninin benim için hazır olmasını sağlamıştı. Yatağa uzandı, önündeki sertlik fildişinden yapılmış bir heykel gibiydi ve gündoğumunun o ilk pembeliğiyle kızarmıştı. Bir vampir kadar soluk tenliydi ama aynı zamanda şafaktı, suya vuran güneş ışığıydı, kanatlarda oynaşan ay ışığıydı. Gecenin içinde kuşların sesini duydum. Kuğuların bir sesi olduğunu bilmiyordum, kaz sesine benzeyen bir ses ama hayır, kaz değil kuğu.

Donovan'ın sesi gergindi. "Gücüm üzerindeki kontrolümü yok ettin. *Ardeur*'daki bir şey beni giysilerin dışında da soyup çırılçıplak bıraktı."

Gece göğünün ve ay ışığının verdiği hisse rağmen hala konuşabildiğimi fark ettim. Gerçi çift görmek gibiydi, sanki kafamın içindeki görüntüler, yanımdaki adamdan daha gerçekti. "Benim *ardeur*'um bazen insana hayatta en çok istediği şeyi verir." Yanağına eğilip mükemmel kulak kıvrımına doğru fısıldadım. "En çok ne istiyorsun Donovan Reece?"

Bana döndüğünde gözleri donuk griydi. "Kral olmamak." Bizi çevirdi, şimdi üstümdeydi. Vücudu hala benim alt kısmıma bastırıyordu ama içeriden değil. Yine de vücutlarımız arasındaki sertliğinin verdiği hisle inledim. Üzerime abandı, sertliğini bana daha da bastırdı. Kollarını bana dolayınca yüzüm göğsüne yapıştı. O böyle üstümdeyken nefes almakta zorlanıyordum. Anlamış olacak ki üst kısmını yan tarafıma doğru kaydırdı, şimdi yüzü benimkinin yanındaydı. "Bana en çok istediğim şeyi verebilecek misin Anita?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım.

"Dene."

"Senin düşündüğün şekilde işlemeyebilir." *Ardeur*'un kendine göre bir düşünüş tarzı, kendine göre dilekleri yerine getirme şekli vardı. Eğer dileği gerçekten buysa, neler olacağını bilemiyordum.

"Bana istediğimi ver Anita." Doğruldu, vücudunun üst kısmı şınav çekermiş gibi üstümdeydi.

"*Ardeur*'u o kadar iyi kontrol edemiyorum Donovan."

Göğsünü biraz bana yaklaştırdı, böylece alt kısmını iyice bana bastırmış oldu. İnledim.

"Canını mı yaktım?" diye sordu.

Cevap vermek için gözlerimi açmak zorunda kaldım. "Acı değil, hayır."

Sesimdeki bir şey, bakışlarımdaki bulanıklık onu gülümsetti. "Hayır, acı değil," dedi gülümseyerek. Gözleri her zamankinden daha maviydi. O anla ilgili bir şey, gözlerinden griyi kovmuştu sanki.

Kral olmama arzusunun *ardeur*'u geri çekmeme sebep olduğunu fark ettim. Arzusu beni korkutmuştu çünkü ardeur'un kendine ait bir gücü vardı. Benim anlamadığım şeyler yapıyor, bazı kararlar alıyordu. Mümkün olsa Jean-Claude'a sorardım. Gerçi sorabileceğim başkaları da vardı tabii.

Sormak tuhaf olacaktı. Diğer yandan, Requiem'le London'm şu anda odada olmasının bir sebebi de *ardeur*'la ilgili yüzlerce yıllık bir tecrübeye sahip olmalarıydı. Evet, kurban olarak. Yine de bazı açılardan onun hakkında benden çok daha fazlasını biliyorlardı.

Biraz geri itmek, kendime nefes alacak yer açmak için elimi Donovan'ın göğsüne koydum. Tamam, acelemiz var-

dı ama o kadar da acelemiz yoktu değil mi? Yani, eğer ölürse artık kral da olmazdı. Bazen *ardeur,* isteneni kelimesi kelimesine yapardı. Ama göğsündeki tüylerin insan tüyü değil kuştüyü olduğunu unutmuştum. Avucum, göğsündeki tüylerin ılık yumuşaklığına dokunduğu anda ne soracağımı unuttum. Ellerim vücudunda dolaştı. Teni, dokunuşlarımın altında yanıyordu. Sanki vücut ısısı aniden artmıştı.

"Tenin... Tenin çok sıcak."

"Sana söyledim, kontrolümü kaybettim." Konuşurken bana doğru uzandı. Omuzlarını yukarıda tutmaya devam ediyordu ama başını beni öpmek için eğmişti. Avucumun altında kalbinin gümbürtüsünü hissediyordum. Kalbi elle tutulur bir şey gibiydi, sanki göğsüne uzanıp elime alabilir, okşayabilirdim. Birdenbire vücudunda dolaşan kanın fazlasıyla farkına vardım. Sesini duyabiliyor, derisinin hemen altındaki ılıklığını hissedebiliyordum. Kokusunu alıyordum. Metalik, tatlı bir kokusu vardı. Beni öperken onu izlememek, yüzünü görmemek için gözlerimi kapamak zorunda kaldım. Ama problem, benim insan yanım değildi. Gözlerimi kapayarak duyduğum hislerden, teninin kokusundan ve teninin altındakilerden kaçamazdım.

Beni öptü. Beni ilk öpüşüydü ama umrumda değildi. O yumuşak öpüşten uzaklaşıp dudaklarımı çenesi boyunca kaydırdım. Onu öperek boynuna doğru ilerledim. Yaptığımı davet kabul etmiş olmalı ki uzun sertliğini bacaklarımın arasına itti. Girebilmesi için kendimi açtım ama bir yandan da elimle ensesinden çekerek boynunu dudaklarıma yakın tutuyordum. Saçları şimdiye kadar dokunduğum en yumuşak saçlardı ama bana bir şey ifade etmiyordu. İstediğim şey teninin altındaydı. Kokusunu alabiliyordum.

Elimin altındaki başını kaldırdı. Sesi gergindi. "Anita, daha iyi bir açıya ihtiyacım var."

Elimi ensesine bastırmaya devam ettim. Yumuşacık saçları elime sürtünüyordu. Birkaç öpücük daha ve ulaşmak istediğim o yere varacaktım. Şimdi içime bastıran erkekliğini hissediyordum ama tamamen girmemişti. Normalde böylesi benim dikkatimi dağıtırdı ama bu gece değil. Neredeyse düşünmeden kalçamı ve bacaklarımı oynatıp ona uygun bir açı sağladım. İçime girdi. Ve işte bu, dikkatimi dağıttı. Gözlerim kocaman açıldı, dudaklarımdan bir inilti çıktı ve vücudum onun altında kıvrandı. Yine de ensesini bırakmamıştım. Yüzümü onunkine bastırırken içimde gidip gelebilsin diye popomu yataktan kaldırıp bacaklarımı havada iki yana açtım. Vücudunun kudreti altında inliyordum.

"Başımı kaldırmama izin ver Anita. Bırak yüzünü göreyim."

"Hayır," diye fısıldadım. "Şimdi değil."

Boynunu elime doğru bastırdı. Diğer elimi sırtına koydum. Onu sabit tutarken boynunda atan nabzını öptüm. Nabzı dudaklarımın altında canlıymış gibi zıplıyordu. Etten bir kafese kapatılmış bir kuş gibi. Onu serbest bırakacaktım. Ağzıma yayılacak... Bir an, kısacık bir an sağduyu öne çıktı, hayır! Ama hemen ardından Jean-Claude'un gücü içime yayıldı, onun açlığı... Ve hiçbir tereddüt kalmadı. Sadece Donovan'ın dudaklarımın altında atan nabzı, içimdeki erkekliği, erkekliğini daha derinimde hissedebilmek için kaldırdığım kalçalarım vardı ve boynundaki ağzım.

Onu ısırdım. Nazik olmaya çalıştım ama istediğim şeyin şefkatle bir alakası yoktu. Şefkat duymuyordum. Ağzım ya-

vaşça daha derine, daha sertçe gömülürken dişlerimin arasında tuttuğum etinin verdiği his muhteşemdi. Ama daha fazlasını istiyordum. Ağzımda daha fazla et istiyordum, etini içimde istiyordum. Korkmuş bir kelebek gibi çırpınan nabzı, damağımda atıyordu. Beni okşuyordu adeta, devam etmemi istiyordu, ağzımda dans eden bu hayat zerresini özgür bırakmam için bana yalvarıyordu.

Donovan vücudumu yataktan ayırdı, dizlerinin üstünde doğrulurken kollarını bana kenetledi. Yaptığı beni şaşırtmış, ısırmamı engellemişti.

"Dişlerin..." derken sesi titrekti.

Daracık yatakta dizlerinin üstünde duruyor, bana sarılıyordu. Erkekliği artık içimde değildi. Bacaklarım beline dolanmıştı, doğrulduğunda bunu otomatikman yapmış olmalıydım. Onu yememi durdurmak için sevişmeyi bırakmıştı.

Boynunda, bembeyaz teninin üstünde kırmızımsı mor bir leke halinde dişlerimin izi vardı. Omuzlarına doğru ve sırtında tırnaklarımı yumuşak etine geçirdiğim yerlerden kan süzülüyordu. Bir sürü şey söyleyebilirdim ama beni en hayrete düşüren şeyi söyledim. "*Ardeur*'un gücünü kırdın."

"Yırtıcı olmayabilirim Anita ama ben hala bir kralım. Yani sadece ben kendimi sana verebilirim. Sen beni alamazsın."

"Üzgünüm," dedim.

"Sorun değil, kızmadım. Ama boğazımı parçalama ve sırtımı oyma, tamam mı?"

"Bunu kontrol edebileceğinden emin değilim," dedi Micah. Sadece Micah'yı değil yatağın etrafındaki erkek kalabalığını görmek için, gözlerimi kollarında olduğum adam-

dan ayırdım. Remus, Requiem ve London'la tartışıyor gibi görünüyordu. Duyamayacağım kadar alçak sesle konuşuyorlardı ama beden dili her şeyi anlatıyordu. Micah'nın gözlerinin içine baktım ve yardım istedim. Donavan'ı sadece yemek, sadece et olarak düşünmüştüm. Seks bana kanı ve eti unutturmaya yetmemişti.

"Kendimi güvende tutmak için ben ne yapabilirim?" diye sordu Donovan.

Requiem yatağın yanına geldi, siyah pelerini sımsıkı kapalıydı. "Az önce yaptığın gibi oturacak kadar kuvvetliysen, onu altta tutacak kadar da kuvvetlisin demektir."

"Güvenliğini garanti edemeyiz Reece," dedi Remus.

Donovan ondan tarafa baktı. Tutuşunu belimden daha aşağıya kaydırdı ama ellerinde en ufak bir tereddüt ya da bocalama yoktu, sanki beni böyle sonsuza dek tutabilirdi. Kuğuadamların normal insanlardan daha güçlü olup olmadığı sorusunun cevabı açıktı. Evet. "Güvenliğimi garanti edemeyeceğinizi biliyorum."

"Biz daha hareket etmeye fırsat bulamadan senin boğazını parçalayabilir," dedi Remus.

"Eğer işler o kadar kontrolden çıkarsa müdahale ederiz," dedi Micah.

"Nasıl müdahale edeceksin?" diye sordu Remus.

"Anita'yı tutarak, Donovan'ın onu altta tutmasına yardım ederek."

"Anita'ya dokunan herkes *ardeur*'un etkisi altına girer," dedi Remus.

Micah başıyla onayladı. "Biliyorum."

Remus başını telaşla iki yana salladı. "O zaman işimi yapamam ki. Reece'in güvenliğini sağlayamam."

"*Ardeur*'un sana sıçraması riskini alamayacağın için." Micah bunu soru şeklinde söylememişti, sadece durumu açıklıyordu.

"Evet," dedi Remus.

"O zaman dışarı çık," dedi London.

"Burada işinin ehli bir korumaya ihtiyaç var," dedi Remus. "Yerime kimi göndereceğim? Bobby Lee hala Güney Amerika'da. Claudia, olmaz. Yerimi kim alacak?" Bocalıyor gibiydi. Neyle ne arasında? İş ve ne? İş ve korku? İş ve *ardeur*?

"Ayrıntılarla kaybedecek vaktimiz yok Anita," dedi Requiem. "Vampirler adına konuşuyorum. Eğer gençleri kurtarmak istiyorsak, ne yapılacaksa şimdi yapılmalı." Söylediklerinde şiirsel bir yan, şiirlere gönderme falan yoktu. Requiem şiirlerden alıntı yapmayı bıraktıysa, işler kötüye gidiyor demekti.

Requiem'in sözleriyle neredeyse aynı anda *ardeur* tekrar yükseldi. Bir saniye önce Donovan'ın kollarında aşağı yukarı tepkisiz bir şekilde oturuyordum, bir saniye sonra dudaklarına yapışmış onu çılgın gibi öpüyordum. Tırnaklarım içgüdüsel olarak tekrar sırtına gömüldü. Tırnaklarımın altındaki eti, beni zevkle onu acıyla inletti. Ona yapmak istediklerimi hafifletmeyi denedim. Kendimi onu ağzından ısırmamaya, sadece öpmeye zorladım. Ama harcadığım çaba yüzünden, ağzına kapanan dudaklarımdan hayalkırıklığıyla dolu iniltiler dökülüyordu.

Tekrar yatağa devrildik ama bu defa tüm ağırlığıyla üstümdeydi, beni yatağa yapıştırdı. Bacaklarım hala beline dolanmış haldeydi, bu sayede sertliğini içime itmeye başlamıştı bile. Kan ve et yerine sekse konsantre olmak için

kendimle mücadele ediyordum. Ama dudaklarının üstündeki ağzımın ve sırtına gömülen tırnaklarımın arasındaki etinin verdiği his, seksle karışıyordu. Sertliğini içimde istediğimden daha çok, dudaklarını ısırmak ve kanının tadını almak istiyordum. Kanı seksten daha fazla istiyordum. Jean-Claude için besleniyordum ve onun iki açlığı arasında *ardeur* birinci sırada değildi.

Donovan'ın alt dudağını yaladım, ağzımın içine aldım, nasıl da dolgundu ve dişlerimi sertçe dudağına geçirdim. Kan. Kanın tatlı, metalik ılıklığı ağzıma doldu ve zevkin parlak ışıkları altında tüm dünya aniden yok oldu. Bu seks ya da orgazm değildi ama o birkaç damla kanla birlikte sanki tüm dünya kırmızı bir zevk dalgasının altında kalmıştı. Dünyamın öfkeyle kızıla kestiği zamanlar olmuştu ama böylesine bir zevkle kızıla gömülmesi bir ilkti. Vücudumun her bir zerresi aynı anda büyük bir coşku ve ılık bir mutlulukla dolmuştu. Orgazm ya da değil, her ne haltsa, muhteşemdi.

Nefes nefeseydim ve Donovan'ın altında neredeyse gevşedim. Bir şeyleri atlamıştım, zamanda kaybolmuştum sanki. Çünkü bileklerimle vücudumu yatağa yapıştırmıştı ve içime girmek için doğru açıyı yakalamaya çalışıyordu. Burada ne aradığımı anlamadan gözlerimi kırpıştırıp ona baktım. Çenesi kanla kıpkırmızıydı, alt dudağı parçalanmıştı. Bunu ben mi yapmıştım?

Sonunda doğru açıyı yakaladı ve erkekliğini içime itti. Aşağı doğru bakıp vücutlarımızın arasındaki sertliğini içime sokmasını izledim. Gördüklerim inlememe ve sertliğiyle buluşmak için kalçalarımı hafifçe kaldırmama sebep oldu. Gözlerini yumdu, kirpikleri titreşiyordu ve nefes nefese konuştu. "Beni benden aldın."

"Becer beni Donovan," diye fısıldadım.

Bana baktı. Çenesinden kanlar süzülüyordu ama gözleri böyle anlarda erkeklerin gözlerinin aldığı o ifadeyle doluydu. *Benimsin, seks, daha fazla, daha daha...* diyen o bakış. İçimde gidip gelirken gözleri hiç olmadığı kadar maviydi. Ritmi yakaladı, hızlandı, hızlandı, girdi, çıktı, tekrar tekrar. O soluk renkli sertliğinin içime girip çıkışını izledim. İçime bir sıcaklığın yayıldığını hissettim. Fısıldadım. "Az kaldı."

"Gözlerin," diye mırıldandı, "gözlerin mavi bir ateş gibi."

Ne demek istediğini sorardım belki ama kendini içime tekrar itmesiyle birlikte orgazm geldi. Çığlık atıp altında kıvrandım. Kollarımı aşağıda tutmak, vücudumun alt kısmını yatağa yapıştırmak için mücadele etti ve sertliği içime son bir kez saplanıp tekrar çığlık atmama sebep oldu. Ya da belki çığlık atmaya hiç ara vermemiştim. *Ardeur* onun içimdeki varlığından beslendi, beslendi, bileklerimi sımsıkı tutan güçlü ellerinden beslendi, onun sıcaklığından beslendi ve kuğuları hissettim. St. Louis'den tanıdığım üç kuğukız küçük bir yatak odasındaydı. Beni görüyormuş gibi, onları almaya gelen bir şeymişim gibi bana baktılar. Sonra diğer yüzler, hayret dolu gözler. Bazıları bağırdı, kimi kanepeden yuvarlandı, kimi oturduğu koltuktan düştü, kimi yatağında kıvrandı. Ben beslendim, *ardeur* beslendi, biz beslendik. Onlarca yüz, onlarca beden ve Jean-Claude'un uyandığını hissettim. Karnımda ve kasıklarımda bir darbe gibi.

Enerjinin kontrolünü ele aldı. Onu durdurmayı deneyebilirdim belki ama artık çok geçti. Kuğuadamlardan, ül-

kedeki tüm kuğulardan beslenmiştik. Çok fazla güç, çok fazla hayat vardı. Onları adımlarının ortasında sendelerken yakaladık, duvara tutunmaya çalışırlarken ele geçirip yedik. Hiçbiri bizimle savaşmadı. Pes ettiler. Bir sürü av, bir sürü yemek, inanılmaz bir güç dalgası.

Richard uyandı. Gözlerini açtığını, boğulacak gibi olduğunu ve boğazındaki hortumla mücadele ettiğini hissettim. Jean-Claude, Richard'la birlikte boğulmamı engelleyecek kadar beni geri çekti. Richard debelenirken, etrafını beyaz önlüklülerin sardığını gördüm.

Sonra gece, ay ışığı ve kanatlar vardı. Güçlü kanatlar havaya karşı koyuyordu. *Ardeur* bu kanatlara, kalbe saplanan bir ok gibi çarptı. Bir an kanatlar ve tüyler vardı, bir an sonra bir adam yere düşüyordu. *Ardeur* onun gücünü emdi, büyük bir zevk ve dehşetle, hızla yere doğru alçalan solgun bedeninden ve koyu renk saçlarından gücü içti. Richard'ın gücü üstümde, içimde patladı. Düşen adamı yakalayıp sadece düşündü. *Değiş.* Adamın hayvanını, enerjisini çağırdı. Adamın teni tüylerle kaplandı, kolları tam zamanında kanatlara dönüşüp onun dönmesini ve ağaçların tepesini sıyırıp geçmesini sağladı. Kanatlar yükselmek için çılgınca çırpınırken, ayaklarımızı okşayan yaprakları hissettim. Ama *çılgın* kelimesi, kanatlardaki o telaşsız kas gücünü anlatmıyor aslında. Sonunda adamı tekrar rüzgar ve boşluk hissiyle baş başa bıraktık. Richard'a bakacak bir saniyem oldu, gözlerini, göğsündeki iyileşmeye yüz tutmuş yarasını gördüm. Hemen ardından üstümde Donovan'la tekrar yataktaydım. Bedeni hafifçe bükülmüş halde hareketsiz kalmış, elleri yeryüzünde tutunacak son şeymiş gibi bileklerime yapışmıştı. Gözleri kapalıydı. Ağzından üzerime dam-

layan kan, tenimde kırmızı çiçekler açmış gibi görünmesine sebep oluyordu.

Adını fısıldadım. "Donovan."

Gözlerini açtı. Gözleri kapkaraydı, artık insan gözü değildi. Başını geriye savurdu ve bir çığlık attı. Çığlığı yürek paralayıcıydı. Donakaldım. *Ona bir şey yaptım,* diye düşünecek kadar vaktim oldu, derken o soluk renkli, muhteşem sertliği tekrar içime saplandı. Sanki az önce sevişmemişiz gibi. Ama daha önce nazik ve dikkatliydi. Bu defaysa nazik bir tarafı yoktu. Mümkün olduğunca sert ve hızlı bir şekilde içime girdi. Altında bağırmaya, kıvranmaya başladım. Elleri bileklerimi acıtıyor, içimde çılgınca bir ritme ulaşırken kıpırdamama engel oluyordu. Nefesi düzensizleşti ve bedeninden uçuşan tüyler beyaz bir hale gibi etrafını sardı. *Melek,* diye düşündüm ve sonra tüm görebildiğim, vücudumu okşayan, beni yumuşacık bir battaniye gibi saran tüylerdi. Tekrar bağırdı ve kendini içime sapladı. Kuştüyüyle kaplı bir halde, tek görebildiğim kuştüyüyken ve tüylerin arasında soluk alıp verirken beni bir kez daha orgazma ulaştırdı. Elleri yok oldu, şimdi ellerimi oynatabiliyordum ama tek dokunabildiğim, bir insan için fazla narin olan kemikler ve yumuşacık tüylerdi. Devasa kanatlar üstümdeki havayı yardı ve nihayet o zarif boynu, başı ve gagayı görebildim. Donovan havaya yükselmeye çalışırken üzerime yağan tüylerin ve kanatlarının yarattığı fırtınanın altında kalmıştım. Kollarımla yüzümü örttüm çünkü kuğular tek bir vuruşla yetişkin bir erkeğin kolunu kırabilir. Sonra havalandı, bir an havada asılı kaldı ama tavan çok alçaktı. Yere düştü.

Şaşkın, nefes nefese, kalbim güm güm atarak öylece kalakalmıştım. Karnımda, elimden daha büyük tek bir tüy

duruyordu. Sonunda doğrulup oturmayı başardım, üstümdeki tüyler bacaklarımın arasından yatağın üstündeki kullanılmış kondoma doğru uçuştu. Donovan'ın giydiği tek şey bu kondomdu.

Jean-Claude'un rahatlatıcı sesini duydum. "*Je t'aime ma petite, je t'aime.*"

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım.

Şafak söktü ve öldüğünü hissettim. Sevdiğim mükemmel adam uzaklara gitmiş gibi bir histi. Sonra birinin yere düştüğünü duydum. Requiem siyah peleriniyle yere yığılmıştı. Korumalardan biri, düşmeden önce London'ı yakalayıp onu nazikçe yere yatırmayı başardı. Güneş yükselirken vampirler ölüyordu, hepsi. Harlequin'i bulup öldürmek için önümüzde güneşli saatler vardı. Jean-Claude'un ve diğer vampirlerin bu konuda ne düşüneceğinden emin değildim ama tekrar akşam çökünceye kadar neyi tercih edeceklerini söyleme şansını kaybetmişlerdi. Jean-Claude sayesinde, şu anda şehirdeki en güçlü insan bendim. Richard'ın kendine olan nefreti sayesinde, korumalar onun değil benim sözümü dinlerdi. Kabul, kurtlar hariç. Kurtlar ona aitti ama o kadar da önemli değildi. Benim de zaten yetenekli amatörlere değil profesyonellere ihtiyacım vardı. Edward ve onun destek gücü bana yeterdi. Edward'ın bu işi kıvırabileceğini düşündüğü herkes kabulümdü.

28

Yanılmışım. Edward'ın destek olarak getirdikleri kabulüm değildi. Birini anneciğinin yanına geri yollamak, diğerinin beynine ya da kalbine bir kurşun sıkmak istiyordum. Nasılsa insandı ve her ikisi de işimi görürdü.

En azından giyiniktim, yani kavgaya hazırdım. Çıplakken kavga etmekte pek başarılı değilimdir. Geçtim yanındakileri, giyinik değilken Edward'm yanında bile kendimi pek rahat hissetmiyordum. "Ne bok düşünüyordun?" diye bağırdım. Evet, bu tür bir kavga söz konusuydu.

Edward'ın yüzü ifadesiz, bomboş ve huzurluydu. Öldürmekten zevk almadığı zamanlarda takındığı ölüm yüzlerinden biriydi. "Olaf bu iş için biçilmiş kaftan Anita. İhtiyacımız olan becerilere sahip. Gizli ajan, aklına gelen her silahı kullanır, yakın dövüş desen üstüne yok ve patlayıcılarda benden bile daha iyi."

"Aynı zamanda da bir seri katil. Tercihi de minyon esmerler." Göğsüme vurdum. "Sana tanıdığın birini hatırlattı mı?"

Nefesini verdi. Başka biri olsaydı içini çekti derdim. "Bu işe uygun Anita, yemin ederim öyle. Ama o benim seçimim değildi, tam olarak değil."

Odada dolaşmayı bırakıp tam önünde durdum. Micah bana giysilerimin olduğu çantayla silahlarımı getirdiğinde diğer herkesi odadan göndermiştim. Ben berkeğin benim için çanta hazırlayabilenini severim. Ama koridora çıkıp Olaf ve Peter'la karşılaşınca, odaya geri dönüp Micah'yı da kovalamış ve Edward'ı içeri çağırmıştım.

"Tam olarak senin seçimin olmadığını söylerken ne demek istiyorsun? Daha şimdi becerilerini övüyor, bu iş için biçilmiş kaftan diyordun."

"Öyle. Ama onu senin beş kilometre yakınına sokar mıydım zannediyorsun Anita? Olaf senden hoşlanıyor. Daha önce başka bir kadından hoşlandığını görmediğim şekilde senden hoşlanıyor. Onun fahişeleri vardır ve bir de kurbanları. Ama sana karşı hissettiği şey her neyse, bunlardan farklı."

"Beni sevdiğini mi söylüyorsun?"

"Olaf hiç kimseyi sevmez. Yine de sana karşı bazı hisleri var."

"Benim onunla seri katilcilik oynamamı istiyor."

Edward başıyla onayladı. "Seni son gördüğünde, ikiniz birlikte bir vampir öldürdünüz. Sen vampirin başını bedeninden ayırdın ve Olaf da kalbini söktü."

"Ne yaptığımızı nereden biliyorsun? Sen o sırada hastanede ölüm kalım mücadelesi veriyordun."

"Sonradan polisler anlattı. Vampiri katletme şekliniz onları dehşete düşürmüş. İkinizin de adam doğramakta gerçekten çok iyi olduğunuzu söylediler."

"Ben yasal bir vampir infazcısıyım Edward. Bu benim işim."

Tekrar başını salladı. "Ve Olaf da yetişkin hayatının büyük bölümünde özel harekat suikastçisiydi."

"İşine bir itirazım yok Edward. Beni rahatsız eden şey, lanet olası hobisi."

"Hobi? Onun bir seri katil olmasını böyle mi görüyorsun, hobi olarak mı?"

Omuz silktim. "Bence kendisi de böyle görüyor."

Gülümsedi. "Sanırım haklı olabilirsin."

"Bana gülümseme. Sakın bana gülümseyeyim deme! Onu bu işe getirmek istemediğini ima ettin. Niye getirdin o zaman?"

Yüzü ciddileşti. "Seni görmek için St. Louis'ye gelmek istiyordu." *Görmek* demeden önce ve sonra duraksamıştı. "Kendi başına. Ona, eğer sana yaklaşırsa onu öldüreceğimi söyledim. Bana inandı ama bir daha desteğe ihtiyacın olursa onu da işe dahil etmemi şart koştu. Ona haber vermezsem kendi başına buraya gelecek ve benimle şansını daha sonra deneyecekti."

"Daha sonra mı? Neden sonra?"

Edward mavi gözlerinde şu ana kadar gördüğüm en buz gibi ifadeyle bana baktı. "Nasıl yani, şimdi bu yüzden mi burada, beni öldürmek için mi?"

"O öldürmez Anita, kadınları doğrar."

Baştan aşağı titredim çünkü Olaf'ı bir seri katil vakasında görmüştüm. Kendi işlerinden biri değildi, Edward'la

bana başka bir katili bulmamızda yardım ediyordu. Kurbanın hali korkunçtu, cansız et parçasıydı. Bir insana yapıldığını gördüğüm en berbat şeydi. Olaf et yığınına bakıp başını kaldırdığında yüzünde cinsel bir ifade vardı. Masanın üstünde yatan şey onu hayatta en çok tahrik eden şeymiş gibi. Bana bakıyordu ve seks düşünüyordu. Seks düşünüyordu ama üzerimde giysilerim yokken değil, derim olmadan nasıl görüneceğimi merak ediyordu. Uzun zamandır insanlardan pek korkmuyordum ama Olaf beni dehşete düşürüyordu.

Edward'ın sesiyle kendime geldim. "Anita, hayalet görmüş gibisin."

"Onu görmektense hayalet görmeyi tercih ederim."

Tekrar gülümsedi. "Ah, tabii, hayaletler... Bazen senin güzel bir yüzden çok daha fazlası olduğunu unutuyorum."

Kaşlarımı çattım. "Yine gülümsüyorsun. Bu tartışma henüz bitmedi. Daha sona yaklaşmadı bile."

"Olaf'ı oyuna davet etmek zorundaydım Anita. Böylece, ondan düzgün davranacağına dair söz de aldım."

"Düzgün davranmak derken?"

"Senin bölgende seri katillik yok, nokta."

"Yani menüde ben de yokum?"

"Senin tercihin olan kurbanları, vampirleri doğramakta sana yardım etmek istiyor. Hatta eğer istersen, senin için erkekleri de öldürebileceğini söyledi."

Ürperdim ve kollarımı ovuşturdum. Omuz askımda duran silahım hafifçe göğsüme battı. Bu hafif temas rahatsız edici olmaktan çok, rahatlatıcıydı. Çaresiz değildim. Tek sorun, Olaf'ın bir seksenlik, eğitimli bir kas yığını olmasıydı. Jean-Claude'un vampir işaretleri sayesinde ben de nor-

mal bir insandan çok daha güçlü ve hızlıydım ama Olaf'm çok tehlikeli olduğunu anlayacak kadar fiziksel kapasite hakkında da bilgi sahibiydim. O tam bir deliydi ve öldürmek için eğitilmişti. Böyle bakıldığında hiç de adil olmayan bir şekilde benden üstün görünüyordu.

"Eğer ona söz vermeseydin, şimdiye kadar çoktan buraya tek başına gelmiş olacağını mı düşünüyorsun?" diye sordum.

"Evet." Artık gülümsemiyordu. Hatta daha önce onu hiç bu kadar ciddi görmemiştim. "Senin yardımına ihtiyaç duyacağım aklıma gelseydi, New Mexico'daki o son işe onu asla çağırmazdım. Bu konuda bana inan lütfen, hayatta istediğim en son şey, onun seninle tanışmasıydı. Bunun bir felaket olacağını biliyordum. Gerçi onu cezbedebileceğin benim bile aklıma gelmezdi. Onun herhangi bir kadına şey hissedeceği... Şey..." Uygun bir kelime aradı. "Her neyse, senin için bu vampirleri avlamak ve katletmek istiyor."

"Onu burada istemiyorum Edward."

"Biliyorum. Ama onunla yapabileceğim en iyi anlaşma buydu Anita. Aslında onun ülke dışında olmasını ve o daha Amerika'ya geri dönemeden bu işi halledeceğimizi umuyordum. Fakat terörist gruplara sızan anti-terör timlerinin eğitimiyle ilgili bir hükümet işi almış. Sahip olduğu becerilere uygun bir iş... Benden daha fazla Ortadoğu dili biliyor. Sadece... Biliyorsun, arzularını tatmin edecek bir iş değil."

"Yani kimseyi öldürmesine izin verilmiyor."

Başıyla onayladı.

"Neden birilerini katletmesini sağlayacak bir iş almamış ki?"

"Çünkü ülke dışında bir işi kabul ederse, senin bana ihtiyacın olduğunda St. Louis'ye zamanında yetişemeyeceğini biliyordu."

Edward'ı süzdüm. "Olaf'ın aslında hiç istemediği bir işi, sırf bana yakın olmak için mi kabul ettiğini söylüyorsun?"

"Aynen bunu söylüyorum. Geçen bir yıl, muhtemelen hiç kimseyi öldürmeden geçirdiği en uzun zaman. Bana sorsan, birilerini öldürmeden asla bu kadar uzun süre dayanamayacağını söylerdim."

"Kimseyi öldürmediğini nereden biliyorsun?"

"Hükümetle bir anlaşma yaptı. Amerika topraklarında seri katillik yapmıyor. Anlaşmaya sadık kaldığı sürece onu görmezden geliyorlar."

Yine sıkı sıkı kendime sarıldım. "Olaf'tan iyi çocuk olmasını ben istemedim Edward."

"Bunu biliyorum."

"Bir ihtimal benimle cinayet işleyebilmek için bu kadar uzun süre düzgün davranması, beni niye bu kadar korkutuyor?"

"Çünkü kafan çalışıyor."

"Benim için bu kadar çaba harcamasının niye buz kesmeme sebep olduğunu bana açıkla."

"O çılgının teki Anita. Bir kadında onu neyin tetikleyeceğini asla bilemezsin. Onun ilk kez bir kadından bu kadar hoşlandığını görüyorum. Ama kadınlar konusunda standartları çok yüksek."

"Ne demek bu?"

"Şu demek. İki yıl önce seni gördüğünde sen herkesle yatmıyordun. Şimdi yatıyorsun. Bunun Olaf'ın sana olan hislerini değiştirmesinden korkuyorum."

"Fahişeleri öldürüyor," dedim, dümdüz bir sesle.

"Ben senin bir fahişe olduğunu söylemedim."

"Benim herkesle yattığımı söyledin."

"Yarım düzine düzenli aşığın var ve az önce yeni biriyle seviştin. Bunu nasıl tarif edeceğimi sen bana söyle."

Bir an bunu düşündüm, sonra başımı iki yana sallayıp neredeyse gülümsedim. "Ah, s.ktir. Tamam, bir sürü adamla yatıyorum." Birden aklıma başka bir şey geldi. "Tanrım, Donovan'la ben içerideyken Peter da koridordaydı." Kızardığımı hissettim ve buna engel olamadım.

"Çığlık atan biri olduğunu fark ettik."

Ona hiç de dostça olmayan bir bakış attım.

"Üzgünüm ama Peter çok utandı. Başka ne söyleyebilirim ki?"

"Onu buraya neden getirdiğini söyleyebilirsin mesela. Onu bu tehlikeli boka neden bulaştırdığını söyle."

"Kısaca özetlemem gerekirse... çünkü bu serserileri bulmak için sadece birkaç saatimiz var."

"Vaktimizin daraldığı konusunda haklısın ama Peter'ın neden burada olduğunu bana açıklamak zorundasın. Onun bizimle vampir avına gelmesine öylece göz yumamam Edward. Tanrı aşkına, o daha on altı yaşında."

"Telefonda onunla konuştuğunda başının belada olduğunu anladı. Ona yaptığın iyiliğin karşılığını vermek istedi diyebiliriz. Sen onu kurtardın, şimdi de o senin kurtulmana yardım etmek istiyor."

"Benim kurtarılmaya ihtiyacım yok. Benim, birilerini öldürmeme yardım edecek insanlara ihtiyacım var. Peter'ın adam öldürmekte ustalaşmasını istemiyorum. Ona tecavüz eden kadını nasıl öldürdüğünü gördüm. Kadının suratını

domates sosuna çevirdi." Başımı iki yana sallayarak tekrar odada dolanmaya başladım. "Ona bunu nasıl yaparsın Edward?"

"Eğer onu evde bıraksaydım da beni takip edecekti. Nereye gittiğimi biliyordu. Şimdi en azından gözüm üstünde olur."

"Hayır, olmaz. Aynı anda hem işimizi yapıp hem de çocuk bakamayız. O vampirler üçümüzü neredeyse öldürüyordu. Jean-Claude'u, Richard'ı ve beni. Ve biz, öldürülmesi o kadar da kolay kişiler değiliz Edward. O vampirler çok iyi, çok tehlikeli. Peter'ın ilk işinde bu kadar tehlikeli adamlarla karşı karşıya gelmesini ister misin gerçekten?"

"Hayır," dedi Edward. "Ama zaten gelecekti. Önümde sadece iki seçenek vardı. Ya onu yanımda getirecektim ya da tek başına yollara düşecekti."

"O daha on altı yaşında Edward. Sen onun babasısın. Hayır dersin ve bu konuda kararlı olursun."

"Daha annesiyle evlenmedim Anita. Resmi olarak onun üvey babası değilim."

"Seni babası olarak görüyor."

"İşine gelmediğinde öyle görmüyor."

"Ne demek bu?"

"Onun üzerinde gerçek bir babanın sahip olacağı türden bir otoriteye sahip değilim demek. Eğer baştan beri babası olsaydım farklı mı olacağını, yoksa yine bu noktada mı olacağımızı daima merak edeceğim demek."

"Şu anda koridorda bekliyor. Silahlı. Üstünde birden fazla silah ve en az bir tane bıçak var. Onları sanki daha önce de taşımış gibi taşıyor. Sen ona ne haltlar öğretiyorsun Edward?"

"Her baba oğluna ne öğretiyorsa onu."

"Neymiş o?"

"Bildiklerimi."

Ona bakarken yüzüme dolan dehşetin farkındaydım. "Edward, onu kendi küçük kopyan haline getiremezsin."

"Anita, Peter o saldırıdan beri korku içinde, sürekli. Terapisti yakın dövüş sanatlarının, kendini korumayı öğrenmesinin işe yarayacağını düşündü. Yaradı da. Bir süredir kabusları kesildi."

"Ona kendini korumayı öğretmekle, şu anda koridorda durma sebebi arasında fark var. Gözlerinde kayıp bir şey var. Bir... Tanrım, gözlerinde neyin kayıp olduğunu ya da orada olmaması gereken neyin olduğunu bilmiyorum. Ama bu ifadeyi nerede görsem tanırım."

"Senin gözlerinde olan ifadenin aynısı Anita. Benim gözlerimdeki ifade."

"O bizim gibi değil Edward," dedim.

"İki kere öldürdü."

"Babasını öldüren ve hepsini katledecek olan bir şekildeğiştiriciyi öldürdü. Ve kendisine tecavüz eden bir kadını öldürdü."

"Öldürme sebebinin bir önemi olduğunu düşünmek çok hoş. Neden öldürdüğünün bir önemi de vardır herhalde. Ama öldürmenin bize kendi içimizde yaptığı şey, sebepleri umursamıyor. Ya birini öldürebilir ve geceleri uyuyabilirsin ya da bunu yapamazsın. Peter'ı rahatsız eden öldürmek değil Anita. Onu rahatsız eden, o orospunun yaptıklarına engel olamamış olmak. Onu rahatsız eden, kız kardeşini koruyamamış olmak."

"Becca cinsel tacize uğramadı," dedim.

"Hayır, Tanrı'ya şükür. Ama hala elinde bazı sorunlar var. Elini güçlendirmek için bazı egzersizler yapmak zorunda. Eli hala yüzde yüz iyileşmedi."

"Ve Becca'ya işkence eden adam öldü," dedim.

Edward buz gibi mavi gözleriyle bana baktı. "Onu benim için sen öldürdün."

"Sen o sırada biraz meşguldün."

"Evet, ölmekle," dedi.

"Ölmedin."

"Ölmeye en yaklaştığım andı. Ama senin çocukları kurtaracağını biliyordum. Onlara bunu yapanları öldürmeyi doğru göreceğini biliyordum."

"Edward, böyle yapma."

"Ne yapmayayım?" diye sordu.

"Beni Peter'ın elinden çocukluğunu almanın bir parçası yapma."

"O artık çocuk değil Anita."

"Yetişkin de değil," dedim.

"Eğer kimse sana nasıl olacağını göstermezse, nasıl yetişkin olabilirsin?"

"Edward, hayatımızda karşılaştığımız en tehlikeli vampirlerin peşine düşeceğiz. Peter'ın bu iş için yeterince iyi olması mümkün değil. Ona ne öğretmiş olursan ol, henüz becerileri bu işe yetecek kadar gelişmiş olamaz. Eğer onu öldürtmek istiyorsan, tamam, o senin oğlun. Ama ben bunun bir parçası olmayacağım. Onu saçma sapan bir maçoluk gösterisi uğruna öldürtmene yardım etmeyeceğim. Bunu yapmayacağım. Beni anlıyor musun? Buna kesinlikle izin vermeyeceğim. Sen onu eve geri gönderemezsin belki ama ben gönderebilirim."

"Nasıl?" diye sordu.

"Ne demek nasıl? Ona kendini öldürtmeden önce s.ktir olup eve gitmesini söyleyerek tabii."

"Gitmez."

"Ona bu işe hiç uygun olmadığını bir örnekle gösterebilirim Edward."

"Onu utandırma Anita, lütfen."

Sondaki bu *lütfen,* beni can evimden vurdu. "Küçük düşmesindense ölmesini mi tercih ediyorsun?"

Edward benim duyabileceğim kadar sert bir şekilde yutkundu. Yüzünü göremeyeyim diye arkasını döndü. Bu iyiye işaret değildi. "Ben on altı yaşındayken, aşık olduğum kadının beni küçük düşürmesindense ölmeyi tercih ederdim. O da on altı yaşında bir erkek. Bunu ona yapma."

"Bekle, sen ne dedin?"

"On altı yaşında ve erkek olduğunu, onu utandırmamanı söyledim."

Ona doğru yürüdüm, gözlerine bakmak için etrafından dolaştım. "O kısmı sormuyorum."

Edward başını kaldırıp bana baktı. Gözlerinde gerçekten büyük bir acı vardı. "Tanrım, Edward, neler oluyor?"

"Terapisti, tam da cinselliğinin uyanmaya başladığı bir yaşta başına gelen bu olayın hayatında belirleyici olabileceğini söylüyor."

"Bunun anlamı ne?" diye sordum.

"Yani, seksle şiddete bakış açısı birbirine geçmiş durumda."

"Tamam, yani tam olarak ne demek?"

"Geçen yıl iki kız arkadaşı oldu. İlk kız arkadaşı mükemmeldi. Sessiz, saygılı, çok güzel. Birlikte çok tatlıydılar."

"Sonra ne oldu?" diye sordum.

"Bir akşam kızın annesiyle babası aradı. Oğlumuzun kızlarına zarar verdiğini, ne tür bir canavar yetiştirdiğimizi sordular."

"Nasıl zarar vermiş?"

"Tipik şeyler işte. Kız bakireymiş ve yeterince ön sevişme olmamış falan filan."

"Olur böyle şeyler," dedim.

"Ama kıza bakılırsa, kız ona canının yandığını söylediğinde de Peter durmamış."

"Kız biraz pişman olmuş gibi geliyor kulağa, hepsi bu."

"Ben de öyle düşündüm, ta ki ikinci kıza kadar. İkinci kız tam malın gözüydü Anita. İlk kız ne kadar iyiyse o da o kadar kötüydü. Önüne gelenle yatıyordu ve herkes de bunu biliyordu. Peter'dan ayrılan kız oldu ve Peter'ın manyak olduğunu söyledi. Kız cidden manyaktı Anita. Deriler, piercingler, metaller falan. Ve tüm bunlar sadece gösteriş için de değildi. Ama bu kız da Peter'ın, onun canını yaktığını söyledi."

"Peter ne diyor?"

"Kızın ondan istemediği hiçbir şey yapmadığını söyledi."

"Yani?"

"Keşke bilsem."

"Söylemedi mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi Edward.

"Neden?"

"Sanırım çok sert bir seksti. Bundan bahsetmekten utandı ya da yaptığı şeyler öyle kötüydü ki benim de onun manyak olduğunu düşünmemden korktu. Benim böyle düşünmemi istemedi."

Ne diyeceğimi bilmiyordum, bu yüzden bir şey söylemedim. Bazen yapabileceğiniz tek şey susmaktır. Fakat sonra aklıma söylemeye değer bir şey geldi. "Sert seksten hoşlanmak manyaklık değil."

Bana baktı.

"Değil," dedim ve kızarmaya başladığımı hissettim.

"Bana uymaz Anita. Beni heyecanlandırmaz."

"Herkesin kendine göre zevkleri var Edward."

"Sertlik seni tahrik eder mi?"

"Bazen."

"Tacize uğrayan çocuklar çok farklı tepkiler verebiliyor. Şıklardan ikisi, kendini taciz edenle özdeşleştirip tacizci olmak ya da kurban rolünü benimsemek. Peter kurban rolünü benimsemedi Anita."

"Ne demek istiyorsun Edward?"

"Henüz bilmiyorum. Ama terapisti, Peter'ın kendini kurtarıcısıyla da özdeşleştirdiğini söylüyor. Yani seninle. Tacizci ve kurban dışında bir seçeneği daha var, sen varsın."

"*Sen varsın* da ne demek?"

"Onu kurtardın Anita. İplerini çözdün, gözündeki bağı çıkardın. Hayatında ilk kez sevişti, gözünü açtı ve karşısında seni buldu."

"Tecavüze uğramıştı," dedim.

"Yine de seksti. Herkes öyle değilmiş gibi yapmak ister ama yine de öyledir. Başka birinin hakimiyeti altında, acı verici bir tecrübe olabilir ama bu onu daha az seks yapmaz. Elimden gelse bunu ondan alır, hiç yaşanmamış olmasını sağlardım. Ne yazık ki mümkün değil. Bunu yapamam. Donna da yapamaz. Terapisti yapamaz. Peter yapamaz."

Gözlerim yanıyordu. Lanet olsun, ağlamayacaktım. Kamera önünde tacize uğradığını izlemek zorunda kaldığım on dört yaşındaki çocuğun görüntüsü gözümün önünden gitmiyordu. Ona bunu, benden istediklerini alabilmek için yapmışlardı. Eğer gerekeni yapmazsam, bunun acısını sadece benim çekmeyeceğimi kanıtlamak için yapmışlardı. Peter için gerekeni yapamamıştım. Onu kurtarmıştım ama zamanında yetişememiştim. Onu oradan çıkarmıştım ama iş işten geçmişti.

"Onu kurtaramam Anita."

"Onu zaten kurtardık Edward, elimizden gelenin en iyisini yaptık."

"Hayır, onu sen kurtardın."

Bu son cümleyle birlikte Edward'ın da kendini suçladığını anladım. İkimiz de yeterince hızlı olamamıştık. "O sırada sen de Becca'yı kurtarıyordun."

"Evet ama o orospunun Peter'a yaptıkları hala devam ediyordu. Bu hala Peter'ın içinde, gözlerinde... Bunu düzeltemem." Ellerini yumruk yapmıştı. "Bunu düzeltemem."

Koluna dokundum. İrkildi ama kolunu çekmedi. "İşler böyle yürümez Edward. Sit-comlar dışında, gerçek hayatta işleri böyle düzeltemezsin. Daha iyiye gitmesi için uğraşırsın, iyileşmesine yardım edersin ama yok olmasını sağlayamazsın. Gerçek hayat böyle yürümez."

"Ben onun babasıyım ya da en azından sahip olduğu tek babayım. Ben de düzeltemezsem, kim düzeltecek?"

"Kimse," dedim. Başımı iki yana salladım. "Bazen sadece kayıplarını kabul edip yola devam etmen gerekir. Peter yara aldı ama iyileşmeyecek kadar kötü yaralanmadı. Onunla telefonda konuştum. Daha önce de gözlerinin içi-

ne baktım. Dönüştüğü kişiyi gördüm. Güçlü ve iyi bir insana dönüşeceğini gördüm."

"İyi," Güldü ama sesi boğuktu. "Ben ona sadece ben neysem onu öğretebilirim ve ben iyi biri değilim."

"Onurlu diyelim o zaman," dedim.

Bunu düşündü, sonra başıyla onayladı. "Onurlu. Böylesi uygun sanırım."

"Güç ve onur hiç fena bir miras değil Edward."

Bana baktı. "Miras ha?"

"Evet."

"Peter'ı getirmemem gerekirdi."

"Evet, getirmemeliydin."

"Bu iş için yeterince deneyimi yok," dedi.

"Hayır," dedim. "Yok."

"Onu eve geri gönderemezsin Anita."

"Küçük düşmesindense ölmesini mi tercih ediyorsun gerçekten?"

"Küçük görmen onu mahveder Anita. Onun, insanlara zarar vermek değil, onları kurtarmak isteyen yanını yok eder. Eğer ondan bunu alırsak korkarım geriye sadece eğitimli bir vahşi kalır."

"Neden bazı şeyleri atladığın hissine kapılıyorum."

"Çünkü sana sadece özet geçiyorum, hatırlasana."

Başımı öne doğru sallayarak onayladım, sonra birden iki yana sallamaya başladım. "Tanrım, Edward, eğer bu sadece özetse, uzun versiyonu kaldırabileceğimi sanmıyorum."

"Peter'ı elimizden geldiğince arkada tutacağız. Başka destek de çağırdım ama buraya zamanında ulaşabileceklerinden şüpheliyim." Saatine bir göz attı. "Vaktimiz tükeniyor."

"Haydi yapalım şu işi."

"Peter ve Olaf'la?" Bunu soru şeklinde söylemişti.

"O senin oğlun ve Olaf da kavgada çok iyi. Eğer Olaf kontrolden çıkarsa onu öldürürüz."

Edward başıyla onayladı. "Ben de tam olarak böyle düşünmüştüm."

Boşvermek istedim, Tanrı biliyor ya, umursamamayı gerçekten istedim ama ben de neticede bir kızdım ve bu gerçeği öylece bir kenara bırakamazdım. "Peter'm bana aşık olduğunu mu söyledin?"

"Duyup duymadığını merak ediyordum."

"Benden etkilenmesini anlıyorum sanırım. Onu kurtardım. Seni kurtaran birine hayranlık duymak, onu kahramanlaştırmak çok normal."

"Etkilenme ya da hayranlık olabilir ama şunu unutma Anita, şu ana kadar bir kadına duyduğu en kuvvetli his bu. Belki aşk değil ama eğer daha önce kimseye karşı böylesine kuvvetli bir his duymadıysan, farkı nereden bileceksin?"

Cevap belliydi. Bilemezsin. Ama bu cevaptan zerre kadar hoşlanmadım, hiç hoşlanmadım.

29

Peter'ı ilk gördüğümde bir an tanıyamadım. Bazen gençlerde öyle olur ya, aniden serpilmişti. Onunla son karşılaştığımızda benden biraz uzundu, şimdiyse neredeyse bir seksene yakındı. Son gördüğümde açık kestane rengi olan saçları, siyaha yakın bir kahverengiye dönmüştü. Bunun boyayla falan alakası yoktu, çocukların saç rengi büyüdükçe koyulaşır. Omuzları da genişlemişti ve kaslarına bakılırsa on altıdan büyük duruyordu ama yüzü... Yüzü henüz bedeninin hızına yetişememişti. Yüzü hala çok genç ve henüz tamamlanmamış gibiydi. Ta ki gözleriyle karşılaşıncaya dek. Gözleri bir an çocuktu, sonra aniden yetişkinlere özgü bir acımasızlıkla parlıyordu. Peter'la bu koşullar altında karşılaşmak zaten yeterince sinir bozucuydu ama Edward'la yaptığımız küçük sohbetin de hiç yardımı olmamıştı doğrusu. O sohbet yüzünden şimdi Peter'da,

Edward'ın korktuğu gibi genç bir yırtıcıya dönüşüp dönüşmediğinin ipuçlarını arıyordum. Edward'ın uyarıları kafamda dönüp durmasaydı, Peter'ın gözlerindeki bu bakış yine de dikkatimi çeker miydi? Yaşadıklarının onda yarattığı hasarı görmek için onu yine böyle didik didik inceler miydim? Belki. Yine de tüm bunları benimle paylaştığı için, içimden Edward'a uzun uzun sövdüm.

Peter, şimdi Peter Parnell değil Peter Black'ti. Hatta bunu kanıtlayan bir kimliği bile vardı. Kimliğe göre on sekiz yaşındaydı. Ve lanet kimlik, gerçekten de çok inandırıcıydı. Eğer onun bugün burada öldürülmesini engelleyebilirsek, Peter'm eğitimi üzerine Edward'la daha çooook şeyler konuşurduk.

Peter'ın burada olmasının yarattığı en büyük tehlike de buydu aslında. Onun öldürülmesini *engellemek* zorunda olmamız. Edward'la benim kötü adamlara konsantre olmamız gerekiyordu ama ikimiz de Peter için endişelenecektik, elimizden başka türlüsü gelmezdi. Böyle olması da bizim konsantrasyonumuzun içine sıçacaktı. Belki de Peter'ı bu işin dışında kalması, yoksa ikimizin de ölümüne sebep olacağı konusunda ikna edebilirdim.

Olaf karşı duvarda, bir koruma çemberinin arkasında duruyordu. Silahlarını almamışlardı henüz ama kapıdan ilk çıktığımda ona verdiğim tepki, ondan pek hoşlanmamalarına sebep olmuştu. Ya da belki de bunun sebebi Claudia'dan daha uzun olmasıydı. Zayıf değildi ama onu tişörtsüz de görmüştüm ve solgun teninin altında kastan başka hiçbir şey olmadığını biliyordum. Yağ değil bir sürü kas. Çok hızlı hareket etmesini sağlayan, yağsız bir kas kütlesi. Böyle hareketsiz dururken bile Olaf'ta insanın ense-

sindeki tüyleri diken diken eden bir şey vardı. Dazlak kafası pırıl pırıl parlıyordu, çenesinde ve üst dudağında çok hafif bir kirli sakal vardı. Sinekkaydı görünmek için günde en az iki defa tıraş olması gereken erkeklerdendi. Gözleri iki mağara gibi çukurda duruyordu. Solgun yüzündeki koyu renk gözleri iki dipsiz kuyu gibiydi. Kaşları siyahtı. Neredeyse iki yıl önce onu son gördüğümdeki gibi giyinmişti. Siyah tişört, siyah deri ceket, siyah kot ve siyah botlar. Başka renk herhangi bir şeyi olup olmadığını sormak istediysem de şu anda onunla dalga geçmek için pek uygun bir zaman değildi. Birincisi, kendisiyle dalga geçilmesinden hiç hoşlanmazdı. İkincisi, onunla flört ettiğimi düşünmesi ihtimali vardı. İşin gerçeği, Olaf'ı ona bulaşacak kadar iyi tanımıyordum.

Korumaların ortasında doğal bir şekilde durmaya çalışıyordu ama Olaf'ta asla tamamen doğal olmayan bir yan vardı. Seri katillerin çoğunun komşusu, *Çok sessiz bir adamdı, iyi çocuktu, çok şaşırdım,* falan der. Olaf hiçbir zaman iyi çocuk olmamıştı. Gece karanlığında, açık alanda ortadan bir anda kaybolduğuna şahit olmuştum. Doğaüstü güçlerle falan alakası yok, sadece askeri eğitim sayesindeydi. Edward ona 'özel harekatın hayalet ajanı' diyordu ve ben bunu kendi gözlerimle de görmüştüm. O devasa kas kütlesinin gecenin karanlığına karışıp eriyebileceğini biliyordum. Benim inanmadığım, onun zararsızmış gibi yapabileceği ve gizli görev üstlenebileceğiydi. Edward da böyle bir iş yapmıştı ve o konuda mükemmeldi. Ama Edward'ın aklı başındaydı, Olaf'ınsa değildi. Deliler, normallerin arasına karışmalarına yetecek kadar uzun süre delilik yapmaya ara vermekte zorlanır.

Bir çift mağaranın derinliklerinden gelen bakışlarını üzerime dikti. Ürperdim, elimde değildi. Gülümsedi. Sanırım ondan korkmam hoşuna gitti. Çok hoşuna gitti. İçimde bir ses çığlık atıyordu. *Hemen öldür onu!* Ve bu sesle aynı fikirde olmadığımı söyleyemem.

"Onun kaslarına ihtiyacımız var," dedi Edward.

"Aklımı okuyorsun," dedim.

"Seni tanıyorum."

Başımı salladım.

"Tamam, beni tanıyorsun." Ona bir göz attım. "Ve buna rağmen bize yardım etsin diye bana getirdiğin adam da bu."

"Başka seçeneği yoktu," diye gürledi Olaf, o kocaman göğsünün en dibinden çıkıp geliyormuş gibi görünen derin bir sesle.

"Duydum," dedim.

Claudia araya girdi. "Anita, bu ne?" diye sordu parmağıyla Olaf'ı işaret ederek.

"Destek," dedim.

Claudia bana bir bakış attı.

"Bizim şehrimizdeyken düzgün davranacağına dair şeref sözü verdi."

"Düzgün derken?" diye sordu Remus.

Edward'a baktım. "Sen açıkla. Jean-Claude'un odasından almam gereken bazı evraklar var."

"Evrak mı?" dedi.

Başımı salladım. "Bize bulaşan şu iki vampirle ilgili elimde infaz emri var sanırım."

"Onların burada olduğunu kimsenin bilmediğini sanıyordum," dedi.

"Ebedi Hayat Kilisesi cemaatinden, vampirlere tuzak kurdular sanırım."

"Kızlar bayağı meşgulmüş ha," dedi Edward.

"Kadınlar mı, yani bu vampirler kadın mı?" diye sordu Olaf. Hakkını yemeyeyim, bunu söylerken sesi gayet normaldi.

Eğer infaz emirlerindeki vesikalık fotoğraflar, benim hatırladığım kadarıyla Mercia ve Nivia'ya benziyorsa, o zaman Malcolm'un cemaatindeki iki kişinin neden suça bulaştığını da öğrenmiş olacaktım. Harlequin casuslardan oluşuyordu ve gizli operasyonlar düzenliyordu. Başkalarının kimliğine bürünüp biraz oyun oynamak tam onlara göre bir işti. Mercia ve Nivia'nın Sally Hunter'la Jennifer Hummel'ın yerine geçtiğinden emin miydim? Hayır. Ama emin sayılırdım. İnfaz emirlerini onları öldürmekte kullanma konusunda emin miydim? Evet, kesinlikle emindim. Yine de bu soruya cevap vermekten nefret ettim.

"Evet, ikisi de kadın," dedim ve bunu söylerken ona bakmadım.

"Onları öldürecek miyiz?"

"Büyük ihtimalle."

"Nasıl görünüyorlar?" diye sordu Olaf. Şimdi biraz heyecanlanmaya başlamıştı.

"Ne fark eder ki?" diye sordu Claudia.

Başımı kaldırıp kendimi Olaf'ın gözlerine bakmaya zorladım. "Senin kurban profiline uygunlar," derken, yüzüne bakmaya devam etmek için kendimle mücadele ettim. "Biri belki biraz uzun boylu olabilir ama diğeri tam isabet."

Yüzünde öyle neşeli, öyle mutlu bir ifade belirdi ki. Ağlamak, çığlık atmak ya da onu vurmak istedim.

"Kurban profili mi?" dedi Claudia. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Olaf özel harekattan. Bir suikastçi, asker ve gizli ajan. Ve hepsinde de çok iyi."

"Sadece iyi değil," dedi Olaf. "Ben en iyiyim."

"Bir gün Edward'la bunu tartışırsınız. Her neyse, Olaf gerçekten iyi Claudia. Daha önce de bana yardımcı oldu ve çok işe yaradı." Dudaklarımı yaladım. "Ama görünüşü nasıl olursa olsun, hiçbir kadın onunla asla yalnız bırakılmayacak."

"Neden?" diye sordu Claudia.

"Söz verdim," dedi Olaf.

"Sana iyileşmekte olan bir alkolik gibi davranacağım Olaf. Bu yüzden de seni baştan çıkarabilecek şeyleri senden uzak tutalım, tamam mı?"

"Bu iki kadını birlikte katledeceğiz, değil mi?" diye sordu.

Birdenbire kuruyan dudaklarımı tekrar yaladım, sonra başımla onayladım. "Sanırım öyle."

"Başka yerde heyecan aramam o zaman."

Normal koşullarda sadece gümüş mermi kullanır ve üzerlerinde ışığın geçebileceği kadar kocaman delikler açardım. Ya da eski usul bir kazık kullanabilirdim. Ama onlar Harlequin'di. Onlara efendi vampir muamelesi yapmak zorundaydım. Böylesi de onları gümüş mermiyle vurmak, sonra kafalarını kesmek, kalplerini sökmek ve her ikisini de yakmak anlamına geliyordu. Ayrı ayrı ateşlerde kalbi ve kafayı yakıp küllerini de akan suya savururdunuz. Hatta daha da paranoyakça davranıp küllerini de farklı sulara savurabilirdiniz. Ben bir paranoyak mıydım, yoksa sadece tedbir-

li miydim? Bu iki vampir neredeyse Jean-Claude'u, beni ve Richard'ı, uzak mesafeden, daha önce benzerine rastlamadığım bir güçle öldürüyorlardı. Paranoya değildi.

Kafayı kesip kalbi sökmek pis bir işti. O işlemi birkaç kez yapmak zorunda kaldıktan sonra, mideleri kaldırmadığı için işi bırakan vampir infazcıları olmuştu. Benim midem kaldırıyor muydu? Evet. Olaf'ın bana yardım etmesine izin verecek miydim? Başka kim bu işe gönüllü olurdu ki? Eğer kendisinden rica edersem Edward da yapardı tabii ama işin aslı Olaf, vücudu parçalama konusunda daha iyiydi. Sanırım mükemmelliğin sırrı tecrübede gizliydi ve Olaf'ın bir sürü tecrübesi vardı.

Claudia tekrar sordu. "Alkolik gibi derken ne kastettin?"

"Ona sen anlat Edward. Ben şu izin belgelerini bulmaya gidiyorum."

"Korumalar olmadan değil, yalnız başına bir yere gitmiyorsun," dedi.

"Tamam," dedim. "Korumalar da gelsin."

"Nerede bu belgeler?" diye sordu.

"Jean-Claude'un yerinde, evrak çantamda."

"Lanetliler Sirki'ne yanında ben olmadan gidemezsin Anita."

"Ya da ben," dedi Olaf.

"Ben de *Ya da ben,* dersem kızar mısın?" diye sordu Peter.

Kaşlarımı çatıp ona baktım. "Evet."

Sırıttı. Vücudunun orasına burasına gizlenmiş silahlar ve bıçaklarla yanımızda olmaktan fazlasıyla memnundu. Hatta üstüne siyah tişört bile giymişti. Deri montu da siyahtı. Neyse ki kotu maviydi. Ayağında da Edward'ınkilere

benzeyen kahverengi çizmeler vardı, gerçek kovboy çizmeleri. Olaf'ınkiler gibi dansa giderken giyeceğiniz türden şeyler değil. Olaf'ın botlarının kulübe giderken giyilen türden şeyler olduğunu düşündüğümü kendime saklasam iyi olurdu sanırım.

"Onlarla aynı fikirdeyim," dedi Claudia.

"Sana fikrini soran olmadı kadın," dedi Olaf.

"Bu işi hemen şimdi halledelim," dedim. "Claudia bizim çalışanlarımızdan biri. Bundan hoşlanmayacaksın, bunu biliyorum. Ama ben Claudia'ya hayatım pahasına güveniyorum."

"Neredeyse öldürülmene sebep olacaktı."

"New Mexico'da sen benim arkamı kollarken de birkaç kez hastanelik olmadım mı?"

Yüzü öfkeyle gerildi. Dudakları incecik bir çizgiye dönüştü, gözleri sanki daha da derine kaçtı.

"Sen de daha iyisini yapamadığına göre, Claudia'ya bulaşma."

"Ben bir kadından çok daha iyisini yapabilirim."

"Lanet olsun," dedim.

"Anita," dedi Claudia.

"Evet?" dedim.

"Bırak kendimi kanıtlayayım."

İçimi çektim. "İkinizin kapışmasını izleme fikri gayet eğlenceli olsa da lütfen yapmayın, bununla kaybedecek vaktimiz yok. İki vampirin nerede olduğunu biliyorum ve elimde infaz emri var."

"Yerlerini nereden biliyorsun?" diye sordu Edward.

"Vizyonumda, masanın üstünden düşen otel bloknotunu gördüm. Eğer kendilerine gelmedilerse onları orada ya-

kalayabiliriz." Olaf'a baktım. "Eğer korumalarımla ağız dalaşına girip beni yavaşlatmazsan o iki vampiri bugün öldürebiliriz. Çok güçlü oldukları için kalplerini söküp kafalarını kesmemiz gerekecek."

"New Mexico'da yaptığımız gibi," dedi ve boğuk sesinde hevesli bir ton vardı.

Mide bulantımı önlemek için yutkunurken başımla onayladım. "Evet."

"Seninle tekrar avlanmak için Anita, bu kadının, canının istediği şeye inanmasına izin vereceğim."

Olaf kendine göre gerçekten çok büyük bir ödün vermişti. Claudia bunu burada bırakmadı. "İnanmak değil koca adam, ben neyin ne olduğunu biliyorum."

"Claudia," dedim, "lütfen, Tanrım, sadece ondan uzak dur, tamam mı? Kadınlar hakkındaki hislerini kontrol edemiyor. Ona yaklaşma. Ve şu işi kazasız belasız atlatalım, tamam?"

Hiç hoşuna gitmediyse de Claudia başıyla onayladı.

"Harika. Edward, sen korumalara Olaf'ın neden kadınlarla yalnız bırakılmayacağını anlat. Vizyonla yetinemeyeceğim, ben gidip Richard'ın hala hayatta olduğunu kendi gözlerimle göreceğim. Olaf'ın ne kadar kötü bir adam olduğunu anlatmayı bitirdiğinde gel beni bul, sonra da infaz emirlerini almak için birlikte Lanetliler Sirki'ne gidelim.

"Yanında korumalar olmadan benim görüş alanımın dışına çıkmanı istemiyorum Anita."

"Tanrım, Edward, güneş tepede."

"Evet ama efendi vampirlerin onları koruyan insan ve hayvan hizmetkarları olduğunu sen benden daha iyi bili-

yorsun. Onlara her söyleneni yapmak zorunda olan sıradan insan kurbanlardan bahsetmiyorum bile."

Başımla onayladım. "Tamam, tamam, haklısın. Çok yoruldum, gerçekten. Birkaç koruma seç ve gidip Richard'ı göreyim artık."

Eğer korumaları seçmeyi ona bırakırsam, seçtiği korumalardan birinin kim olacağını tahmin etmem gerekirdi. Richard'ın odasına kadar beni takip etmek kolay ve güvenli bir işti ya da en azından öyle olması beklenirdi. Önümde ve arkamda birer korumayla ilerideki kapıya doğru yürüdüm. Arkamdaki Peter'dı.

30

Richard'ın odasının kapısında korumalarımla tartışıyordum. Diğer koruma da on sekizlik Cisco'ydu. Kendimi mezuniyet balosunda gençlere göz kulak olan teyze gibi hissediyordum. Ama her ikisinin de yirmi yaşın altında olması onları daha az inatçı yapmıyordu. Lanet olsun, hatta belki bu yüzden daha da inatçılardı.

"Kurallar böyle," dedi Cisco. "Yanında en az bir koruma olmadan hiçbir yere gitmeyeceksin." Elini, uçları itinayla sarartılmış saçlarının arasından geçirdi ve kaşlarını çattı. Hiç mutlu değildi.

"Erkek arkadaşımla görüşürken yanımda seyirciye ihtiyacım yok."

"Kural kuraldır," dedi.

Başımı kaldırıp Peter'a baktım. Ona bakmak için başımı kaldırmaya alışık değildim. Telefonda onunla konuşur-

ken onu benim boylarımda, kısa kesilmiş kahverengi saçlarla gözümün önüne getirmiştim. Şimdi daha koyu olan saçları yine kısa kesilmişti ama tepesi daha uzundu. Bu saç modeli daha modern, daha genç ve daha az çocuksuydu. Bundan hiç hoşlanmadım. "Biraz mahremiyete ihtiyacım var Peter, bunu anlıyorsun, değil mi?"

Gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Artık on dört yaşında değilim Anita."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şu demek, sevimli olabilirim ama salak değilim. Edward emir verdi ve Remus'la Claudia da onu destekledi."

O kadar gençlerdi ki onları biraz utandırıp Richard'la yalnız görüşmeme izin vermelerini sağlayabileceğimi düşündüm. "Tamam, Richard'la duygusal buluşmamı izlemeyi hanginiz istiyor?"

Bakıştılar.

"Nasıl duygusal?" diye sordu Cisco.

"Bilmiyorum ki, belki ben ağlarım, belki kavga ederiz. Richard'la benim ne yapacağımız hiç belli olmaz."

Cisco sanki ben orada değilmişim gibi Peter'la konuştu. "Birbirlerinin yanında bayağı tuhaflaşıyorlar."

"Tuhaf derken?" diye sordu Peter.

"Ben hala burada dikiliyorum," dedim.

Cisco o kocaman gözleriyle bana baktı. "Richard'la sen çift olarak korkunç tuhafsınız, haydi, kabul et. Söylediğim doğru."

Gülümsemeden edemedim.

"Korkunç tuhaf ha?"

Cisco başıyla onayladı.

İçimi çektim.

"Tamam, sanırım haklısın. Ama biraz mahremiyete ihtiyacım var, haydi, lütfen. Az kalsın ölecekti. Ve ben de öyle."

"Üzgünüm Anita," dedi Cisco. "Bunu yapamam. İkimizden biri odada senin yanında olmak zorunda."

"Benim sözümün hiç mi kıymeti yok?"

"Claudia'yla Remus, eğer yine işin içine sıçarsam beni göndereceklerini açıkça söylediler. Göndermek derken kovmayı kastediyorlardı."

"Ne yaptın ki?" diye sordu Peter, sonra resmen kıpkırmızı kesildi. "Pardon, pardon, beni ilgilendirmez. Sonra."

Cisco başını salladı. "Sonra."

Cisco havayı kokladı, koridorun diğer ucuna doğru baktı. Soledad köşeyi döndü. Bizi görünce yüzü aniden acıyla gerildi, bize doğru gelmeye başladı. Likantropların hareket ettiği gibi kıvrak bir şekilde hareket etmiyordu. Hareket etmek canını yakıyormuş gibi görünüyordu.

"Ne oldu?" diye sordum.

Sesi de en az hareketleri kadar ağır aksaktı. "Richard'ı vurdum, üzgünüm."

"Richard'ı mı vurdun?" derken Cisco'ya baktım.

Omuz silkti ve onaylar gibi baktı. "Eğer onu vurmasaydı, Richard büyük ihtimalle Jean-Claude'un kalbini yerinden sökecekti."

"Üzgünüm," dedi Soledad. "Başka ne yapacağımı bilemedim." Bizden birkaç metre ötede durdu, başını yere eğdi, eli havadaydı. Bu jesti diğer aslanadamlarda da görmüştüm. Ortamdaki dominantın, sizden hoşlanmadığı zamanlarda daha fazla yaklaşıp yaklaşamayacağını sormanın bir yoluydu.

Bir korumanın Richard'ı vurup Jean-Claude'u kurtardığını söylemişlerdi ama bunu kimin yaptığından haberim

yoktu. Elini uzatıp affedilmeyi bekleyen kadına baktım. İşini yapmıştı. Onun yerinde olsam ben ne yapardım? Donar kalırdım. Jean-Claude'u kurtarmak için Richard'ı vurmayı başaramazdım. Donar kalırdım ve Jean-Claude ölmüş olurdu. Ki bu da büyük ihtimalle Richard'la benim de ölümümüze sebep olurdu. Lanet olsun.

"Silahlarını aldılar," dedi Cisco. "Olayla ilgili kesin bir karara varılana kadar silahsız olacak."

"Polisler birini vurduklarında olduğu gibi," dedim.

"Burada da bir sürü eski polis var," dedi Cisco ve bana, *Ee ne yapacaksın peki,* der gibi baktı.

Ne yapacaktım? İçimi çektim ve öne doğru yürüdüm. Neden her krizin ortasında daima birilerinin incinen duygularını onarmakla uğraşmak zorunda kalıyordum ki? Genellikle de tehlikeli ve silahlı birinin ya da sert olması beklenen birinin. Oysa canavarların çoğu, göründüklerinden daha yumuşaktı.

Soledad'a yaklaşıp sol elimi ona uzattım. Pek çok kişi bunu el sıkışırmış gibi yapar ama ben, silah kullandığım elimi boşta bırakmıştım, sırf alışkanlıktan. Elimi sıkarken hıçkırığa benzer bir ses çıkardı. Yüzünü elime dayamak için yaklaştığında, bir an sahip olduğu o korkunç gücü hissettim. Yanaklarını elime ve koluma sürerken mırıldandı. "Teşekkürler, teşekkürler Anita. Çok üzgünüm, gerçekten çok üzgünüm." Soğuk gözyaşları tenime döküldü. Komik, gözyaşları daima kandan daha soğuktu, oysa ikisinin aynı hissi vermesi gerekmez miydi? Gücü, bir devin nefesi gibi sıcak bir şekilde tenimde dolaştı. Her tür güçlü duygu, şekil-değiştiricilerin kontrolünü altüst edebilir.

Boğazından titrek bir hıçkırık daha koptu ve kendini göğsüme atıp kollarını bana sımsıkı doladı. Ağıt yakıyor gibiydi. "Richard'a başka ne yapacağımı bilemedim..."

"Tamam Soledad, sorun yok." Saçlarını okşadım ve kollarından sıyrılmak için dönmeye davrandım. Onu bu kadar yakınlaşacak kadar iyi tanımıyordum ve birbirine yabancı olan iki kişi arasında bu kadar duygusallık biraz fazlaydı. Lanet olsun, ben yakın arkadaşlarımla bile böyle duygusallaşmak istemezdim. Elleri hala hafifçe üstümdeyken neredeyse arkamı dönmüştüm ki hareket etti. Beni belimden yakalayıp göğsüne ve yüzüne doğru kaldırdı. Boğazıma uzanan pençeli elini kolumla engelledim. Pençesi yan tarafıma, kaburgalarımın hemen altına girdi. Acı öyle ani ve şiddetliydi ki. Şimdi iki hedefim vardı. Bir yandan elini boğazımdan uzak tutmaya çalışıyordum, diğer yandan da karnımı daha fazla deşemesin diye bileğine yapışmıştım.

Arkamda hırıltılı bir sesle konuştu. "Üzgünüm, ölmek zorundasın Anita."

31

Cisco'yla Peter silahlarını çekmişti. Ben de silahıma ya da bıçağıma uzanmayı nasıl isterdim ama iki elim de kaplankadınla mücadele etmekle meşguldü. Boğazıma fazla ısrarla saldırmıyordu ve elinde aniden beliren pençelerinin yan tarafıma saplanmış olması dışında, belimde duran eli şimdi neredeyse hareketsizdi.

Çocuklara seslendi. "Yardım çağırmak için bağırırsanız ölür. Onu öldürmek istemiyorum. Onunla gitmeme izin verin, ben de ona zarar vermeyeyim."

"Onu yaraladın bile, kanın kokusunu alabiliyorum," dedi Cisco. Silahı hala bizim üzerimizdeydi ama öldürücü bir atış yapması imkansızdı. Ve Soledad'ı sadece yaralarsa, onlar daha onu öldüremeden kadının beni öldürecek zamanı olurdu.

"Küçük bir sıyrık, hepsi bu. Bu kadarcık acıyı seviyor o zaten, değil mi Anita?"

Elini boğazımdan uzak tutmak için harcadığım çabayla sesim çatallaşmıştı. Pençeler göründüğü kadar büyük değildi aslında ama boğazımı parçalamaya yeterdi. Karnımdan aldığım yaradan sağ çıkabilirdim ama boğaz yarası ölümcül olurdu. Sıktığım dişlerimin arasından zar zor konuştum. "Beni öldüreceksen öldür. Ama bunu yaparken bir de benimle dalga geçme."

Genizden gelen boğuk bir sesle güldü. Gücü parladı. Sıcak, çok sıcak, neredeyse kızgın bir alev gibiydi. Saçlarımdan sırtıma doğru yakıcı bir sıvı döküldü. Likantropların dönüşürken çıkardığı o berrak sıvıydı. Değişim düzgün bir şekilde gerçekleştiğinde, sıcak su gibi olurdu. Likantrop eğer zorlanırsa jelatinimsi olurdu. Bu defaki su gibi aktı. Arkamdaki vücut şekil değiştirirken ne sendeledi ne tereddüt etti. Ellerimin altında kürkü ve kasları belirdi. Gücü tüm vücudumda dolanırken böcek gibi ısırıyordu. Çok fazla güç vardı. Paniğe kapılıp onu bırakacağımı mı düşünmüştü? Öyle sandıysa yanlış kıza toslamıştı. Teninin yerini kürkü alırken, elimi bileğinde tutmaya devam ettim. Tanrım, böylesine kolayca şekil değiştirebilmesi, kontrolü inanılmazdı. Micah'dan bile iyiydi. Eğer yeni oluşan dişlerinin omurgama ne kadar yakın olduğunu merak etmekle meşgul olmasam, bu değişimi çok etkileyici bulabilirdim. Bir yanım, kürkünün renklerinde bir terslik olduğunu fark etti. Soluk altın sarısı ve beyaz çizgiliydi. Kaplanların turuncu ve siyah olması gerekmez miydi? Eğer hayatta kalırsam, bunu birilerine soracaktım.

"Sen Harlequin'in hayvan hizmetkarlarından birisin, değil mi?" diye sordu Cisco.

Hırladı. "Evet."

"Eğer Anita'ya bir şey yaparsan buradan asla çıkamazsın," dedi Cisco.

"Hanımımın gündüzleri nerede dinlendiğini biliyor. Bu bilgiyi diğerleriyle paylaşmasına izin veremem, değil mi Cisco?"

Cisco kendi adını onun ağzından duyunca irkildi. Tanıdığın birini öldürmek daima daha zordur.

Peter isabetli bir atış yapamayacağını kabullenmişçesine silahını yere doğrultmuştu. Cisco'ya gelince, Remus bana onun poligondaki en başarılı korumalardan biri olduğunu söylemişti. Ve şu anda hayatım buna bağlıydı.

Soledad'ın eli yine boğazıma doğru uzanınca onu uzak tutmak için tüm gücümle mücadele ettim. Kolu ısrarlıydı, benimkiyse titremeye başlamıştı. "Sen Mercia'ya aitsin," dedim.

"Hayır," diye hırladı ve beni de sürükleyerek birkaç adım geri çekildi. Cisco'yla Peter da anında bize doğru ilerledi. Tuhaf bir dans gibiydi.

"Nivia," dedim.

"Sen bu isimleri nereden biliyorsun?"

"Fark eder mi?" diye sordum.

"Evet," diye fısıldadı. "Bunları sana kim söyledi?"

"Tanrım, Soledad, beni, bunu yapmak zorunda bırakma," dedi Cisco.

Soledad bana fısıldamayı kesip Cisco'yla konuştu. "Tamam, keskin nişancı olduğunu biliyorum Cisco," dedi. "Fakat gerçekten o kadar iyi misin? Yeterince iyi olduğundan emin misin?"

Cisco'nun tereddütü yüzüne apaçık yansıdı. Ben de emin olamazdım sanırım. O anda onun yerinde

Edward'ın, Remus'un ya da Claudia'nın olması için neler vermezdim.

Cisco gözünü bizden ayırmadı. Silahı hala sabitti ama öldürücü bir atış yapamayacaktı ve bunu biliyordu. Soledad kollarında benimle birlikte koridorda geri geri gitmeye başladı. Yavaş ve kararlı adımlarla ilerliyordu.

Cisco'yla Peter da bizimle birlikte ilerledi. Cisco'nun silahı hala bize dönüktü, en az kaplankadın kadar beni de hedef alıyordu. Hayır, hedefinde kaplankadından ziyade ben vardım. Peter'sa silahını hala yere doğrultuyordu. Ne yapacağını bilmiyormuş gibi görünüyordu.

"Kural şu," dedi Peter. "Eğer ellerinde bir silahla seni başka bir yere götürmeye çalışıyorlarsa, bunun sebebi seni daha yavaş öldürebilmektir." Ezberlediği bir şeyi tekrar edermiş gibi sesi monotondu.

Neden bahsettiğini anladım sanırım. Umarım doğru anlamışımdır çünkü onu onayladım. "Haklısın Peter," dedim.

Bana baktı. Göz göze geldik. Cisco, "Tanrım," dedi. Başımı geriye savurup saçlarımın bir anlığına da olsa Soledad'ın gözlerini kapatmasını sağladım. Peter tek dizinin üstüne çöktü ve onu bacaklarından vurdu. Silah sesleri koridorda yankılandı. Soledad'ın vücudu aniden yere yığıldı ama bu arada pençeleri içimde daha derine gömülmüştü. Diğer eliyle boğazıma ulaşmak için artık gerçek bir çaba gösteriyordu. Bir tercih yaptım. Karnıma uzanan bileğini bıraktım ve iki elimle birden boğazını parçalamasını engellemeye çalıştım. Onun tek eline karşı iki elimle bile ondan daha zayıftım, savaşı kaybediyordum. Diğer pençesini de mideme daldırdı. Beyzbol sopasıyla vurulmuş gibi his-

settim ama çok daha acı vericiydi, berbat bir histi. Nefesim kesilmeseydi çığlık atardım.

Cisco'yle Peter tepemizde dikiliyordu. Hala doğru düzgün, öldürücü bir atış yapılmamıştı. Ben boğazımdan sadece birkaç milim uzaktaki eline iki elimle asılırken, Soledad yaralı bacakları üzerinde doğrulmaya çalıştı. Cisco hala isabetli bir atış yapmak için fırsat kolluyordu. Peter kendini üstümüze attı, öylece zıpladı ve altımızda kaplanla birlikte yere düştük. Soledad boğazımdan vazgeçip Peter'a uzandı. Peter'a uzanmasıyla birlikte kendimi unutup onu Peter'dan uzak tutmak için mücadele etmeye başladım. Diğer eli de artık karnımda değildi. Peter'ın vücudu sanki bir şey canını yakmış gibi gerildi. Onu Peter'ın boğazından uzak tutuyordum ama tüm yapabildiğim buydu. Bir an ikisinin arasında ezildim ve derken başımın hemen arkasında silahlar patladı. Öyle yakındı ki çıldırtıcı ölçüde gürültülüydü. Kafamın hemen yanında ateşlenen silahın sesi beynimde yankılanmaya devam ederken elimle kaplanı tutmaya devam ettim. Vücudu aniden geri çekildi ve yine benim boğazıma uzandı. Açının değişmesi beni hazırlıksız yakalamıştı, belki de hedefine ulaşmıştı ama ben hissetmemiştim.

Peter ateş etmeye devam ediyordu. Silahını onun başına dayamış olmalıydı. Sağırlaşmış ve nefessiz bir halde hep birlikte yere yığıldık. Peter tek kolunun üstünde doğrulmuştu, silahı hala Soledad'ın yüzüne dayalıydı. Tişörtünün karın kısmı parçalanmıştı. Cisco tepemizde duruyordu, dudakları oynuyordu ama onu duyamıyordum. Yana doğru yuvarlanıp yığından kendimi kurtardım, sırtım duvara çarpmadan önce, neler olduğunu henüz görmeden önce, silahımı çıkarmıştım bile.

Soledad'ın kafasının yerinde kıpkırmızı bir kütle vardı. Geriye bir surat kalmamıştı. Beyin parçaları, Soledad'ın beyni yere saçılmıştı. Bir kaplan için bile yeterince ölü görünüyordu. Peter hala onun vücudunun üstündeydi ve silahını bu doku karmaşasına dayamıştı. Sanırım kurşunu bittiği halde tetiği çekmeye devam ediyordu ama kulaklarım duymadığı için emin değildim. Cisco onun yanına çökmüştü, hala dudakları oynuyordu ama kelimeleri duyamıyordum. Peter'ın ateş etmeyi kesmesini sağladı, sonra onu kaplankadının üstünden kaldırmaya çalıştı. Peter onun yardım etmesine izin verdi, dizlerinin üstüne kalktı. Ardından boş şarjörü çıkarıp ceketinin sol cebine koydu, sağ cebinden yedek şarjör çıkarıp silahını doldurdu. Gözümdeki değeri zaten yükselmişti; son hareketiyle birlikte tavan yaptı.

Cisco onu ayağa kaldırıp cesetten uzaklaştırmak istiyordu. Sanırım ilk şoku atlattıktan sonra Peter'm vereceği tepkiden endişeleniyordu. Bu da Cisco'yu takdir etmemi sağladı. Sonra aynı anda bir sürü şey oldu. Duyamıyordum ama gözucuyla görmüş olmalıyım çünkü Edward'la yanındakilerin ellerinde silahlarıyla koridoru koşarak aşıp bize yaklaşmalarını izlemek için başımı çevirdim. Derken Richard'ın odasının kapısı açıldı ve Richard kapıya yaslanarak orada dikildi. O güzelim göğsünün bir tarafı yaralarla kaplıydı. Ölü gibi solgundu ve onu ayakta tutan tek şey kapıymış gibi görünüyordu. Göğsündeki yaralar, oradan çıkarılan mermilerin yerini belli ediyordu. Bazıları gümüş mermi yarasıydı. Ağzını oynattı ama kafamın içindeki çınlama dışında hala hiçbir şey duymuyordum. Silah kulağımın hemen dibinde patlamıştı. Eğer kulaklarım kalıcı olarak zarar görmediyse çok şanslıydım.

Yanımda bir hareket hissettim, döndüm ama çok yavaş hareket ediyordum. Şoktaki tek kişi Peter değildi sanırım. Cisco, Peter'ı ceketinin yakasından tutmuş çekmeye çalışıyordu. Cisco bağırarak bir şeyler söylüyordu ama problem neydi ki... Soledad'ın cesedi dışında bir şey yoktu orada. Sonra yerdeki vücuda tekrar baktım ve hala kaplan formunda olduğunu gördüm. İnsana dönüşmemişti. Oysa ölen şekil-değiştiriciler, daima insana dönüşürdü. 'Ceset', fırlayıp kendini Peter'la Cisco'nun üzerine attığında silahımı kaldırıp nişan almıştım.

32

Cisco kendini Peter'a doğru savrulan pençelerin önüne attı. Suratı olmayan beden her ikisini de yere yuvarlamadan önce iki el ateş ettim. Ve ardından az önce onların yaşadığı problemle karşı karşıya kaldım. Alttaki iki çocuğu vurmadan bu kürklü bedenin neresine ateş edecektim? Benim hayatımı kurtarmışlardı ve ben onlardan hala *çocuk* diye bahsediyordum.

Yanımıza ilk ulaşan Claudia'yla Remus oldu çünkü bir şekil-değiştiriciden daha hızlı koşamazdınız. Edward'la Olaf onların arkasındaydı; ilk gelen olamamışlardı. Boğuşan yığının yanında bana ilk katılan Claudia'yla Remus'tu. Kaplanın göğsünde silah patladı. Claudia beni uzaklaştırmak için öyle itti ki duvarın dibine düştüm. Çok küçük bir alanda çok fazla silah vardı. Kendi arkadaşlarımızın silahından çıkan mermiler en az Soledad kadar bizim için de tehlikeliydi.

Ateş eden her kimse, kaplanın göğsünde bir delik açmaya çalışıyordu. Bedeni bunun etkisiyle geriye savrulan Soledad sendeledi. Yemin ederim, göğsünün hemen altındaki delikten koridoru görebiliyordum. Ama ben bakarken bile kasları su gibi yayılıyor, deliği kapatıyor ve onu iyileştiriyordu. S.ktir. Kaplanın göğsünde bu deliği açan Peter'dı. Cisco artık orada olmayan boğazından nefes almaya çalışıyordu.

Edward'la Olaf yan yana durmuş, poligonda nişan alır gibi Soledad'ın bedenine ateş ediyorlardı. Çok soğukkanlı, çok profesyoneldiler. Zaten bu mesafeden onu ıskalamaları imkansızdı.

Diğer korumalar da Edward, Olaf, Remus ve Claudia'nın yanında yerini almıştı. Kimi tek dizinin üstüne çökmüş kimi ayakta, yan yana duruyor ve kimse kimsenin önüne çıkmadan ateş ediyorlardı. Organize bir avdı. Kaplan, bedeni spazmlarla sarsılan bir kukla gibi mermilerin ortasında hoplayıp zıplayarak dans ediyordu. Ama bir türlü düşmüyordu. Claudia'nın beni savurduğu duvarın dibinden ben de ateşe katıldım. Şarjörümü Soledad'ın üstüne boşalttım ve kürkünün aldığı yaraların üstünü hızla örtmesini izledim. Gümüş mermi kullanıyorduk ama kurşunmuş gibi tepki veriyordu. Daha önce bunu yapabilen bir şekil-değiştirici görmemiştim hiç. Periler bile, üzerlerinde böyle kocaman bir delik açıldıktan sonra, bu kadar hızlı iyileşemezdi. Şarjörümü boşalttım ve az önce Peter'ın yaptığı şeyi yaptım ama bir farkla; benim yedek şarjörüm kemerime iliştirilmişti. Soledad herhangi bir şekil-değiştirici gibi davranmıyordu. Daha ziyade Amerika'da pek rastlanmayan özel bir vampir türü gibi davranıyordu. Elbette, efendisi de buralı değildi zaten.

Sol kulağım duyma hissine kavuşmuştu anlaşılan çünkü kulağıma uzaktan uzağa çığlıklar geliyordu, sanki herkes hemen yanımda durmuyormuş gibi. Sağ kulağımda hala sadece bir vızıltı vardı. Bağırdım. "Ateş, onu ateşe vermeliyiz!" Çok yüksek sesle bağırmış olmalıyım çünkü herkes dönüp bana baktı. Yine bağırdım. "Yakın onu!"

Olaf geldikleri yere doğru koridorda geri koştu. Onun uzaklaşması dikkatimi dağıtmış olmalı ki silahlar yeniden patladığında irkildim. Tekrar olaya döndüm ve kaplanın yine ayakta ve hareket halinde olduğunu gördüm. Suratı yerine gelmiş, bu defa da göğsü dağılmıştı. Ciğerleri parçalanmış olmalıydı, yine de hareket edebiliyordu. Uzun bir sıçrayışla bana doğru atıldı. Silahım boşalana dek bu bulanıklığa ateş ettim. Boş silahı atıp bıçağıma uzanırken yeterince zamanım olmadığını biliyordum.

Tam önümde ikinci bir bulanıklık belirdi ve arkamdaki duvara savrulduk. Duvara öyle sert çarptım ki ikinci bulanıklığın Claudia olduğunu anlamadan önce kafamda uçuşan yıldızları saydım. Kaplanla arama girmiş, var gücüyle pençelerle mücadele ediyordu. Onun da mermisi bitmiş olmalıydı. Pençeler göğsüne gömüldüğünde savunma pozisyonunda çömelerek mümkün olduğunca kendini korumaya çalıştı. Kaplan bağırdı, bize kükredi ve hemen ardından dönüp öbür tarafa doğru koşmaya başladı. Neredeyse komikti çünkü bir an hepimiz öylece ona bakakaldık. Sonra herkes aynı anda peşine düştü. Karnıma saplanan sancıyla sendeledim, kaslarım sanki doğru çalışmıyor gibiydi ama hemen toparlanıp dengemi buldum ve koştum. Koşabildiğime göre o kadar da kötü yaralanmış olamazdım, değil mi? Karnımdan süzülen ka-

nın kotuma aktığını hissediyordum. Ama Soledad kaçmayı başarırsa vampirleri başka bir yere götürebilir, birilerini uyarabilir ya da bize pusu kurulmasını sağlayabilirdi. Onu durdurmak zorundaydık, buna mecburduk. Elbette biz asla bir şekil-değiştirici kadar hızlı koşamazdık. Remus ve diğerleri, Edward'la beni sanki olduğumuz yerde duruyormuşuz gibi kolayca geçti.

Onu cam kapıların orada yakaladılar. Park yerinin göründüğü, özgürlüğün bir adım ötede olduğu yerde onu kıstırdılar. Şimdi Remus'ta da bir pençe yarası vardı. Korumalar kaplanın çevresinde bir daire oluşturmuş, kapının önüne iki sıra halinde dizilmişlerdi. Soledad dairenin ortasında atılmaya hazır halde duruyor, kükrüyordu. Altın rengi ve beyaz çizgileriyle, olan biten bunca şeyden sonra bile çok güzel olduğunu görebiliyordum. Kedi likantropların hepsi gibi o da çok zarifti. Kuyruğu gergin ve sinirli bir şekilde seğiriyordu.

Edward silahına yeni bir şarjör taktı, namlunun ağzına bir mermi sürdü. Bu ses çemberde yankılandı. Bazılarının cephanesi kalmamıştı, bir kısmının da benim gibi, başka şarjörü yoktu. Ama yeterince kişi, ürkütücü bir şekilde aynı hareketi tekrar etti.

Soledad kaplan dişlerinin arasından hırladı. "Benim ölümüm Harlequin'in sizi öldürmesini engellemeyecek. Hanımımın ölümü, sizi yaklaşan vahşi avdan kurtaramayacak."

"Bize siyah maske göndermediniz," dedim.

Turuncu-sarı gözleri bana döndü. Hırlamayla mırlama arası bir ses çıkardı. Bu ses, ensemdeki tüyleri diken diken etti. "Öleceksin."

"Vampir Konseyi kurallara çok sadıktır Soledad. Sadece beyaz maske gönderdiğiniz halde bizi öldürmeye çalışmanız, kendi yasalarınızı çiğnemeniz anlamına geliyor."

Tanıdığım kişilerin bile hayvan formundayken yüzlerini okumakta zorlanıyordum ama bakışlarında gördüğüm şey korkuydu sanırım. "Bizi öldürseniz, geri kalanlar sizi yakalayıp öldürecek Anita. Harlequin'i öldürmek vampir yasalarına aykırı."

"Ben sizi Jean-Claude'un insan hizmetkarı olarak öldürmüyorum. Seni ve hanımını, bir federal görevli ve yasal vampir infazcısı olarak öldürüyorum."

"Kanunlarınızı biliyorum Anita. Bizim için elinde infaz emri yok."

"Elimde, fotoğrafı Mercia'ya ve senin hanımına çok benzeyen iki vampir için öldürme emri var."

O yabancı yüzde yine bir ürperti dolaştı sanki. Kürklü yüzleri okumakta bayağı aşama kaydetmiştim. Aferin bana.

"İnfaz emirlerinin üstünde kilise üyelerinin ismi yazıyor," diye mırladı Soledad.

"Ama emirlerde belirsiz bir dil kullanılır. Kurbanın ölümünden sorumlu olan vampiri öldürebileceğim yazar. Ve kendi takdir yetkimi kullanarak bu cinayete karışan herhangi birini öldürebilirim. Bu izin belgesi bana aynı zamanda mahkeme emrini uygulamama engel olan kişileri öldürme izni de veriyor." Tuhaf bir şekilde çok güzel olan yüzüne baktım. "Ki bu da sen oluyorsun."

Olaf, Edward'ın yanındaydı. Elinde bir kutu WD-40 ve metal paspas sapı gibi görünen bir şeyin ucunda da meşalemsi bir şey tutuyordu. Havada yağlı bir koku vardı. Genizden gelen boğuk sesiyle açıkladı. "Gerekenleri almak

için arabadaki mühimmata gidecektim ama temizlik malzemeleri dolabı daha yakındı."

Mühimmat derken ne demek istediğini soracaktım az kalsın ama büyük ihtimalle bilmesem daha iyiydi. Gerçi arabadaki şeyler, Soledad'a az sonra yapacağımız şeyi hızlandırabilirdi belki. Edward, Olaf'ın elindeki meşaleyi yaktı. Belli ki Olaf onu bir şeye batırmıştı çünkü parlak bir alevle anında yandı.

Claudia, odanın diğer tarafındakilere kenara çekilip yer açmalarını söyledi. Adamlar çift kanatlı perde gibi iki yana çekilip Soledad'a ölümü için yeterli alan açtı. Korumalar çift sıra halinde duruyordu. Öndekiler dizlerinin üstünde, arkadakilerse ayakta. Hepsi pozisyon aldı ve Edward da yanlarına gidip onlara katıldı.

Claudia bağırdı. "Baş ya da kalp!"

Soledad bir sıçrayışta ileri atıldı. Kapı ve özgürlükle arasında duran iki sıra korumaya doğru değil. Ateş açmak üzere olan ekibe doğru da değil. Geldiği yoldan koridora geri giden taraftaki nispeten zayıf hatta doğru. Tüm silahlar aynı anda patladı sanki. Altın ve gümüşten oluşan havadaki akışkan hareket yere çakıldı. İyileşebilirdi ama aldığı ilk yara ölümcüldü. Onu yakarlarken vücudu seğirdiyse de tekrar sıçramaya kalkışmadı.

Olaf döndü, böylece kemerinin arkasına takılı silahı gördüm. "Koru beni."

Yaramın beni durdurmasını bekliyordum ama adrenalin beni ayakta tutuyordu. Bunun bedelini sonra ağır ödeyecektim ama şimdilik gayet iyiydim. Silahını kavradım ve çıkardım. Olaf'tan daha büyük bir şey taşımasını beklerdim, oysa bir H&K USP Compact'tı. Silahı iki elimle sıkı-

ca tuttum ve yere yığılan kaplankadına nişan aldım. "Sen hazır olduğunda ben hazırım," dedim.

Olaf elinde meşale ve katalizör olarak kullanacağı pas çözücü kutusuyla çemberin içine süzüldü. Soledad'a ulaştığında Olaf'ın hemen yanındaydım. Kaplanın yaralı yüzüne ve göğsüne spreyi sıktığında yanındaydım. Aniden tüm dünya kalın ve yağlı bir kokuya gömüldü. Kokuya ya da üstüne sıkılan sıvıya tepki verdi, bize doğru bir hamle yaptı. Yüzüne ateş ettim. Silah elimde sıçradı, önce tavana yönelip sonra tekrar kaplana doğru döndü.

"Bunun içinde ne bok var?" diye sordum.

Meşaleyi benim az önce açtığım yaraya doğru tuttu ve Soledad çığlık atmaya başladı. Tutuşan kürkünün kokusu çok keskindi. Kısa bir süre sonra bu koku, pas çözücünün kokusunu yuttu. Olaf onu ateşe verdi. Yağlı bir sıvıya bulayıp yaktı. Soledad'ın karşı koyamayacak kadar canı yanıyor olmalıydı. Sadece bağırıyor ve kıvranıyordu. Gerçekten de canı yanıyormuş gibi görünüyordu. Önce yanık saç gibi koktu ve sonunda Soledad hareketsiz kaldığında etrafı yanık et ve yağ kokusu sardı. Çok çok uzun bir süre kaplandan inleme sesleri yükselmeye devam etti.

Edward da yanıma geldi ve silahını, Olaf'ın bana ödünç verdiği silahla aynı noktaya dikti. Soledad orada ölürken üçümüz tepesinde dikilip bekledik. Nihayet kıpırtısız kaldığında ve sesi de kesildiğinde "Bir balta bulun," dedim. Sanırım bunu normal bir sesle söyledim. Artık en azından bir kulağım bayağı duyuyordu. Peter'ın hemen yanında ateş ettiği sağ kulağımsa hala devre dışıydı. Onun için sesler kafamda tuhaf bir şekilde yankılanıyordu.

"Ne?" dedi Edward.

"Ölüm Aşığı'nın soyundan gelen vampirler gibi iyileşiyor."

"Bu ismi bilmiyorum," dedi Olaf.

"Soledad bir tür vampir gibi iyileşiyor. O vampirlerde güneş ışığı bile yüzde yüz sonuç vermez. Bir baltaya ve keskin, büyük bir bıçağa ihtiyacım var."

"Kafasını keseceksin," dedi Olaf.

"Evet. İstersen sen de kalbini halledebilirsin."

Vücuda bir göz attı. Şimdi insana dönüşmüştü. Sırtüstü yatıyordu, bacakları ayrıktı. Yüzünün büyük bölümü ve göğsünün bir kısmı yerinde yoktu. Bir memesi yanmış ve dağılmıştı ama diğer memesi hala bembeyaz ve yerli yerindeydi. Saçının bir kısmı, kaplan postunun sarısı hala oradaydı. Bir yüzü ve dolayısıyla bize bakan gözleri yoktu. Buna minnettar olabilirdim, tabii eğer yüzünün yerindeki kararmış, parça parça derisi soyulmuş şeye bakmak bana kendimi daha iyi hissettiriyor olsaydı.

Canım yanacak kadar sert bir şekilde yutkundum. Boğazım yanıyordu. Derin bir nefes almayı denedim ama yanmış et kokusu da pek yardımcı olmadı açıkçası. Sonuçta tek yapabildiğim, sığ nefesler alıp düşünmemeye çalışmaktı.

"Kalbini senin için bulacağım," dedi Olaf. Hala çok iyi duyamadığıma şükrettim çünkü bu sayede sesi kulağıma gayet düz ve türlü tonlamalardan uzak gelmişti. Eğer yüzünde gördüğüm hevesi sesinde de duysaydım, onu oracıkta vurabilirdim. Şu çok özel cephanesiyle onun vücudunda kocaman bir delik açabileceğime bahse girerdim. Bunu düşündüm, ciddi ciddi düşündüm ama sonra silahını ona geri verdim. Meşalesini söndürdü ve biri bize bir baltayla yeni

bilenmiş bir bıçak getirdi. Vampir gereçlerimi özlüyordum, ne yazık ki onları evde bırakmıştım. Yo, hayır, çantam Lanetliler Sirki'ndeydi.

Soledad'ın kemikleri ateş yüzünden kırılgan bir hale gelmişti, şu ana kadar yaptığım en kolay kafa kesme işlemiydi. Olaf göğsüne dalmış, kanlı ve yanık kalp parçalarını topluyordu. Kadıncağızı darmadağın ettik. Kafayı, vücudunun biraz ilerisine attım. Evet, hala kafasıyla kalbini yakmak ve küllerini akan suya savurmak istiyordum ama ölmüştü. Kafaya bir tekme daha savurdum ve yerde yuvarlandı. Kanamayacak kadar kavrulmuştu zaten.

Dizlerim artık beni taşımıyordu. Elimde baltayla olduğum yere yığıldım.

Edward yanıma çömeldi ve tişörtümün önüne dokundu. Eli boyaya batırmış gibi anında kıpkırmızı oldu. Pençe izleri, biri karnıma öfkeyle dişlerini geçirmiş gibi duruyordu. Pembe, kan toplamış bir şişkinlik, ağızdan taşan dil gibi görünüyordu.

"S.ktir," dedim.

"Hala acımıyor mu?" diye sordu.

"Hayır." Sesim inanılmaz sakindi. Şok, harika bir şey.

"Bu durum değişmeden önce seni bir doktora götürmeliyiz," dedi ve onun da sesi çok sakindi. Kollarını bana dolayıp kucağında benimle ayağa kalktı. Koşarak geldiğimiz koridordan yürüdü. "Acıyor mu?" diye sordu.

"Hayır," dedim. Bu defa sesim uzak ve fazla soğuktu. Ben bile fazla soğukkanlı olduğumun farkındaydım ama şu anda her şey öyle gerçekdışı geliyordu ki. Haydi bunu da şoka bağlayalım.

Koridorda koşmaya başladı ve tekrar sordu.
"Acıyor mu?"
"Hayır."
Daha hızlı koştu.

33

Edward ilkyardım odasının kapısını omzuyla iterek açtı. İçeri girdik ama benimle ilgilenecek biri yoktu. Doktor ve hemşirelerden oluşan beyaz bir duvar, tek bir sedyenin etrafını sarmıştı. Aralarında beyaz önlük giymemiş tek tük birkaç kişi de göze çarpıyordu. Bir hastane yatağında sırtüstü yatmış doktorlara bakarken, asla duymak istemeyeceğiniz o aşırı sakin tonla konuşuyorlardı.

Şoktaki vücudumu ani bir korku ele geçirdi. Peter! Peter olmalıydı. Korkunun sebep olduğu adrenalin hücumu karnıma saplandı. Edward döndü ve odanın daha büyük bir kısmını görebildim. Peter değildi. Peter, herkesin başına toplandığı sedyeden pek de uzak olmayan başka bir sedyede yatıyordu. Hayatı tehlikede olan kimdi o zaman? Bizim tarafımızda savaşan başka insan yoktu ki.

Peter'ın yanında sadece Nathaniel kalmış, çocuğun boştaki elini tutmuştu. Diğer elde serum takılıydı. Nathaniel bana baktı ve yüzünde korku dolu bir ifade belirdi. O ifade, Peter'ın kapıdan kimin girdiğini görmek için kalkmaya çalışarak debelenmesine yetti.

Nathaniel göğsüne dokunarak onu yatakta tuttu. "Anita ve senin... Edward." *Baban,* diyecekti galiba.

Onlara doğru yaklaşırken Peter'ın sesini duydum. "Yüzün, sorun ne?"

"Yüzümde bir sorun olduğunu sanmıyorum," dedi Nathaniel. Sesine şakacı bir hava vermeye çalışmıştı ama odanın diğer tarafından gelen sesler, şaka yapmayı biraz zorlaştırıyordu.

Beyaz önlüklerin ardındakini hala görememiştim. "Kim o?" diye sordum.

Nathaniel cevap verdi. "Cisco."

Cisco. Bu kadar kötü yaralanmamıştı ki. Şekildeğiştiricilerin daha kötü boğaz yaralarının iyileştiğini görmüştüm. Başka kötü adamlar da mı vardı? "Nasıl yaralandı?" diye sordum.

Peter kalkıp oturmak için tekrar debelendi ama göğsüne bastıran Nathaniel'ın eli onu bir kez daha sedyede tuttu. Nathaniel bir süredir Peter'ı ancak bu yolla sedyede tutabiliyormuş gibiydi. "Anita," dedi Peter.

Edward beni yakınlardaki boş bir sedyeye yatırdı. Karnımda, normal koşullarda hissedememem gereken bir şeyler yer değiştiriyor gibiydi. Bir an midem bulandı. Fazla düşündüğüm için olsa gerekti. Ya da ben buna yordum en azından. Edward, Peter yerinden kalkmadan beni görebilsin diye yattığım sedyeyi biraz çevirdi. Bu sayede ben

de Peter'ı görebiliyordum. Ceketi ve tişörtü gitmiş, karnı boydan boya bandajlanmıştı. Sol omzuyla kolu da sarılıydı. Silahları, ceketi ve kanlı tişörtünden geri kalanlar bir yığın halinde yerde, sedyenin altında duruyordu. Sırada ben vardım.

"Cisco'ya ne oldu?" diye sordum.

Aynı anda Peter atıldı. "İkiniz de yaralısınız."

"Ben iyiyim," dedi Edward. "Üstümdeki benim kanım değil."

Peter bana baktı. Gözleri büyümüş, beti benzi atmıştı. "Boğazı parçalandı," diye soruma cevap verdi.

"Bunu hatırlıyorum ama o yarayı iyileştirebilmesi gerekirdi," dedim.

"Hepimiz kendimizi iyileştirme konusunda o kadar iyi değiliz Anita," dedi Nathaniel.

Ona baktım. Şu ana kadar ona gerçekten bakmamış olmam, ne kadar kötü yaralandığının bir göstergesiydi. Hayal gücüne pek az iş bırakan şu dar koşu şortlarından giymişti. Saçı arkaya toplanmış, sıkıca örülmüştü. Göz göze geldik ve onu hala seviyordum ama ilk kez vücudum onun görünüşüne tepki vermedi.

Edward, Peter'ın yanına geçti ve Nathaniel da benim yanıma geldi. Duygusal destek değişimi. Nathaniel elimi tuttu ve dudaklarıma şu ana kadar aramızda geçen en masum öpücüğü kondurdu. Lavanta rengi gözleri Peter'dan sakladığı -ya da en azından saklamaya çalıştığı- endişeyle doluydu. Vücuduma doğru eğildi ve onun derin bir nefes aldığını duydum. "Parçalanmamış," diye fısıldadı.

O böyle söyleyene kadar bunu düşünmemiştim bile. Bağırsaklarım ya da lanet olsun, midem parçalanmış olabi-

lirdi. Biri bana ille de pençesini geçirecekse, karnım o kadar da kötü bir yer değildi, öldürücü bir darbe değildi, tabii eğer organlarım dışarı saçılmamışsa. Organlarım dışarı çıkmış ama saçılmamıştı. Arada çok fark vardı.

"Peter?"

"Onun da iç organları zarar görmemiş. İkiniz de şanslısınız."

Haklı olduğunu biliyordum ama... Odanın diğer köşesinde sesler yükseldi. Doktorlar böyle panik içinde bağrışmaya başlarsa işler gerçekten de çok kötü gidiyor demektir. Cisco... S.ktir!

Cherry kalabalığın arasından sıyrılıp yanıma geldi. Her zamanki gotik kıyafetinin üstüne bir beyaz önlük geçirmişti. Göz kalemi siyah gözyaşı izleri bırakarak yanaklarına akmıştı. Yanından geçerken Peter'ın omzuna dokundu ve "Bırak da ilaçlar işini yapsın Peter," dedi. "Uyanık kalarak ona yardımcı olamazsın."

"Bana saldırmıştı," dedi Peter. "Cisco beni korumak için araya girdi. Benim hayatımı kurtardı."

Cherry yine Peter'ın omzunu sıvazladı ve otomatik hareketlerle serumu kontrol etti ama bu arada serumun üstündeki küçük kolu da hafifçe çevirdi. Şimdi sıvı biraz daha hızlı damlıyordu. Sonra benim üzerimden Nathaniel'a bakabilmek ya da daha büyük ihtimalle bir gözü Cisco'nun üzerinde olabilsin diye sedyenin öbür tarafına dolanarak yanıma geldi. Cisco'nun etrafında öyle çok kişi vardı ki birbirlerinin ayağına dolanıyor gibi görünüyorlardı.

"Orada yapabileceğim bir şey yok," dedi Cherry. Benden ziyade kendini ikna etmek için söylüyor gibiydi.

Karnıma bakmadan önce yeni bir çift eldiven taktı. Üzerindeki beyaz önlüğün koluna kan bulaşmıştı. Onu benimle aynı anda gördü sanırım, önlüğü çıkarıp yıkanacaklar kutusuna attı ve başka bir çift eldiven giyerek tekrar yanıma döndü. Gözleri yaramın üstündeydi, bana bakmıyordu. Yüzü, yaptığı işe konsantre olmuştu. Eğer işine konsantre olursa dağılmazdı. O ifadeyi biliyordum. Aynısından bende de vardı.

Cherry yaramı incelerken başka bir şeyle ilgilenmeye çalıştım. İçimdekileri görmek istemiyordum. Ama tren kazası gibiydi, bakmadan edemiyordunuz. "O ne?" diye sordum.

"Bağırsak," dedi duygusuz bir sesle.

Birinin bağırdığını duydum. "Çekilin."

Cisco'nun etrafındaki kalabalık kenara çekildi. Lillian'ın şok cihazını Cisco'nun göğsüne yerleştirdiğini gördüm. Şok vererek kalbini yeniden çalıştırmayı deneyecekti. S.ktir.

Kalabalığın arasında Micah da vardı. Dönüp bana baktı, ağzı ve çenesi kanla kaplıydı. Nathaniel aklımı okumuş gibi konuştu. "Cisco'nun yarasının iyileşmesine yardım etmek için eti çağırmaya çalıştı."

Micah yalayarak yaraların daha hızlı iyileşmesini sağlayabiliyordu. Bir keresinde bunu benim için de yapmıştı. Yüzündeki kanı bir bezle sildi ve tekrar bana baktı. Çok üzgün görünüyordu. Elinden geleni yapmıştı.

Lillian üç kez Cisco'nun göğsüne şok verdi, sonra dördüncü bir kez daha. Ama tiz sinyal sesi değişmedi. Ekranda düz bir çizgi akıyordu. Cisco'nun kalbi atmıyordu.

Kapının açıldığını duymadım ama Richard, korumalarından biri olan Jamil'e yaslanarak, hatta neredeyse onun tarafından taşınarak içeri girdi. Jamil onu sedyenin yanına

kadar götürdü. Tam önümde durmuşlardı, arkalarında ne olup bittiğini göremiyordum.

Cherry bir eliyle elimi sıvazlıyordu, diğer elinde serum iğnesi vardı. Başka tarafa baktım. Richard'ın gücü tenimde sıcak bir dalga gibi dolaştı. Diğer elimi tutan Nathaniel ürperdi. Ona bir göz attım. Tüyleri diken diken olmuştu.

"Gücü hissediyor musun?" diye sordum.

"Hepimiz hissediyoruz," dedi Cherry ve iğneyi elime soktu. Nathaniel'ın elini sıktım ve Richard'm sırtına bakmaya devam ettim.

Micah gelip sedyemin başında durdu. Yüzündeki kanın büyük bölümünü temizlemişti ama gözlerinde yenik bir bakış vardı. Eğer boşta başka elim olsaydı ona uzatırdım. Yüzünü başımın üstüne yatırdı. Şu anda yapabileceğimizin en iyisi buydu.

Jamil sendeleyerek Richard'dan uzaklaştı, onu sedyenin başında yarı çökmüş bir halde yalnız bıraktı. Jamil'in bedeni bir anda patladı, bir saniye önce uzun boylu, esmer, yakışıklı bir adamdı, bir saniye sonra siyah kürklü bir kurt. Ki bu kurt, bir defasında benim hayatımı kurtarmıştı. Lillian da yere düştü, vücudu kasılıyor, kıvranıyordu. Aniden gri bir kürkle kaplandı. Sonunda yerde sırtüstü hareketsiz kalıp yeni fare yüzünü sedyeye dikti. Diğer doktorlarla hemşireler sedyeden uzak duruyordu. Richard, Cisco'nun canavarını çağırıyor, iyileşmesini sağlamak için onu dönüştürmeye çalışıyordu. Ama sinyal hala tiz bir sesle ötüyor, bize Cisco'nun kalbinin atmadığını söylüyordu.

Richard bir eliyle sedyeye yapıştı, diğer eliyle Cisco'yu tuttu. Sanki biri görünmez bir küvetin sıcak su musluğunu açık unutmuş gibi, Richard'ın gücü tüm odayı doldurdu.

Micah doğruldu, elini enseme koydu. Onun da gücünü ortaya çıkarıp bir kalkan gibi dördümüzün etrafına sararak Richard'ın gücünü dışarıda tutmaya çalıştığını hissettim. Böylece çoğu zaman diğer leoparları koruyabilirdi ama benim Richard'la olan bağlarım çok güçlüydü. Yine de bugün işe yaradı. Micah o anda, Nathaniel ve Cherry'yle birlikte beni de kendi sakin gücünün korumasında tutmayı başardı.

Richard bağırdı. Uzun, acılı bir çığlıktı. Bir eli hala Cisco'nun kolundayken, dizlerinin üstüne yığıldı. Cisco'nun kolu cansız bir şekilde yatağın kenarından sarktı. Richard'ın sırtı, sanki içindeki dev bir el onu dışarı doğru itiyormuş gibi dalgalandı. Başını geriye attı ve tekrar bağırdı. Ama çığlığının ekosu daha devam ederken, ses bir ulumaya dönüştü. Richard'ın bedeni tüylendi. Sanki insan bedeni buzdanmış ve eriyerek altındaki kürkle kasları ortaya çıkarmış gibiydi. İnsan formu eriyerek, yerini midilli boyunda bir kurda bıraktı. Onu daha önce sadece yarı değişmişken görmüştüm, ilk kez karşımda tam olarak kurt formunda duruyordu. Kurt başını geriye atıp acıyla uzun uzun uludu. Ardından kocaman kafasını çevirip bana baktı. Gözleri amber rengi kurt gözleriydi, yabancıydı. Fakat gözlerindeki ifade, bir kurdun ifadesi değildi. O gözlerde sedyedeki kaybın yası vardı.

Beyaz önlüklülerden biri makineleri kapatmaya başladı. Alarmın sinyali nihayet sustu. Kulağımdaki çınlama dışında tüm oda sessizliğe gömülmüştü. Sonra herkes aynı anda hareketlendi. Doktorlar ve hemişereler Cisco'nun göğsündeki şeyleri çıkarmaya başladı. Cisco hareketsiz yatıyordu, gözleri kapalıydı. Boğazından çıkan omurlarını gördüğü-

mü hatırladım. Şimdi kemik etle kapanmıştı. İyileşiyordu. Ne yazık ki yeterince hızlı değildi.

Jamil kürklü ayakları üzerinde doğruldu, yarı pençe şeklindeki elini kurdun sırtına koydu. Ulumayı andıran boğuk bir sesle, "Haydi beslenmeye gidelim," dedi.

Doktorlardan biri de Lillian'ın kalkmasına yardım etti. Lillian, Jamil'den daha sarsılmış görünüyordu. Diğer yandan, belki de insan formundayken içindeki canavarın başka biri tarafından bu şekilde çekip çıkarılmasını ilk kez yaşıyordu. Jamil'se daha önce birkaç kez daha Richard'ın öfkesine maruz kalmıştı. "Sen de bizimle gel Lillian," dedi Jamil. Kurt ağzı, yan yana gelen bu iki 'L' sesini çıkarmakta hayli zorlandı.

Lillian başıyla onayladı ve Jamil'in uzattığı eli tuttu. Alarmı kapatan siyah saçlı adam, "Diğer hastalarla biz ilgileniriz Lillian," dedi.

"Teşekkürler Chris," diyen Lillian'ın sesi de tizdi. Etrafı temizleme işini diğerlerine bırakarak üçü birlikte dışarı çıktı.

"Neden öldü?" diye sordum.

"Kanaması, vücudunun iyileşme hızından daha hızlıydı," dedi Cherry.

"Sizin daha beter yaralardan sağ çıktığınızı gördüm," dedim.

"Sen genellikle çok güçlülerle takılıyorsun Anita," dedi Cherry. "Hepimiz Micah ya da Richard kadar hızlı iyileşmiyoruz." Metal sopanın ucuna serum şişesini yerleştirdi ve damlamayı başlatmak için küçük kola uzandı.

"Bekle, bu beni uyutacak mı?" diye sordum.

"Evet," dedi.

"Önce birkaç telefon görüşmesi yapmam lazım."

"Şu anda çok canın yanmıyor o zaman?" Yarı tespit yarı soru gibi söylemişti.

"Hayır, henüz değil. Sızlıyor ama o kadar feci acımıyor."

"Acıyacak," dedi. "Ve canın yandığında bu ağrı kesicileri çok isteyeceksin."

Başımı salladım, yutkundum, tekrar başımla onayladım. "Biliyorum. Ama Soledad'ın efendileri hala dışarıda bir yerlerde. Onların ölmesi lazım."

"Bugün vampir katledemezsin," dedi.

"Biliyorum. Ama Ted Forrester yapabilir."

Diğer kimliğinin anılması üzerine, Edward başını kaldırıp bana baktı. Bir eli Peter'ın saçındaydı. Peter olduğundan daha küçükmüş ve Edward iyi geceler dilemek için yanına gelmiş gibi.

"Elimdeki infaz emirlerini sana devretmem gerek," dedim.

Başıyla onayladı. Gözleri soğuk değil kin doluydu. Edward'ı böyle ateşli görmeye alışık değildim. Normalde buz gibi bir yaratıktı. Fakat şu anda gözlerinde çakan alevler beni delip geçecek kadar güçlüydü. "Peter nasıl?" diye sordu Cherry'ye.

"Şimdi bilincini kaybettiğine göre onu dikebiliriz. İyi olacak."

Edward tekrar bana döndü. "O vampirleri senin yerine öldüreceğim."

"Öldüreceğiz." Olaf'm sesi kapıdan gelmişti. Son birkaç cümleyi duymuş olmalıydı. Sesini duymadan önce geldiğini fark etmemiştim, ki bu hiç iyi değildi. Olaf'ın geldiğini duymamam da kötüydü ama daha da kötüsü, gelen, baş-

ka biri ya da başka bir şey de olabilirdi. Tamam, Edward'ın beni tehlikeden uzak tutacağına güveniyordum ama genellikle kendi başımın çaresine bakma konusunda şimdiki halimden çok daha iyiydim. İtiraf etmek gerekirse, kötü bir gün geçiriyordum.

Karnıma keskin sancılar saplanmaya başlamıştı. Kısa süre sonra canımın nasıl yanacağının bir göstergesi gibiydi. Kendime engel olamadım, yarama bakmaya çalıştım. Cherry koluyla görüşümü kapatıp "Bakma," dedi. "Uyuyacaksın. Doktor işini yapacak. Uyandığında iyi olacaksın." Bana gülümsedi. Hoş bir gülümsemeydi ama gözlerinde karanlık bir ifade vardı. Cherry'nin gözlerine bu karanlık ne zaman yerleşmişti?

Biri bir cep telefonu buldu. Direkt Zerbrowski'yi aradım. Bölgesel Doğaüstü Araştırma Ekibi'ni (BDAE) aramam ve Teğmen Rudolph Storr'la konuşmam gerekirdi aslında. Ama kendimi Dolph'la kimin canavar olduğu kimin olmadığı konusunda yeni bir tartışmaya girecek kadar iyi hissetmiyordum. Zerbrowski her zamanki gibi "Zerbrowski," diyerek telefona cevap verdi.

"Benim, Anita," dedim.

"Blake, ne var ne yok?" Sesinde az sonra kahkahaya dönüşecek bir tını vardı, dalga geçmeye başlayacaktı. Bugün ona vaktim yoktu.

"Az sonra dikilip yeniden bir araya getirileceğim."

"Ne oldu?" Alaycı tını kaybolmuştu.

Çoğu şeyi dışarıda bırakarak ona kısacık bir özet geçtim. Ama en önemli kısımları aktardım. İki vampir, belki yanlarında başka hizmetkarlarla, şehirdeki iki vampire tuzak kurarak az kalsın iki masum vampir vatandaşı öldür-

memize sebep olacaklardı. "Onları yakalamaya yaklaştığımı anlamış olmalılar ki beni öldürmesi için hayvanlarını gönderdiler."

"Durumun ne kadar ciddi?"

"Bugün vampir öldüremem."

"Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Polisleri gönder, otelin etrafını sarsınlar. O ikisinin otelden dışarı çıkmamasını sağlamanı istiyorum."

"Şu anda ölü gibi uyuyor olmaları gerekmez mi? Kelime oyunu yapmıyorum."

"Öyle olması lazım ama hayvan hizmetkarı gördükten sonra o kadar da emin değilim. Çevik İhtiyatlar'ı da ara. İşler sarpa sararsa ateş gücüne ihtiyacın olacak."

Dr. Chris gelip başımda durdu. Boyu bir seksenin altındaydı ama çok zayıf olduğu için daha uzun görünüyordu. Kas yapamayan şu erkeklerden biriydi. Kız olsaydı 'fidan gibi' derdim. "Telefonu kapa Anita," dedi. "Yarana bakmam gerek."

"Neredeyse bitti," dedim.

"Ne?" dedi Zerbrowski.

"Doktor geldi. Telefonu kapatmamı istiyor."

"Bana infaz emrini kimin işleme sokacağını söyle, sonra da doktorun dediğini yap. Bizim evdeki barbekü partisine kadar iyileşmen lazım. Birlikte yaşadığın şu iki adamı yanında getirebilmen için karımı nihayet ikna ettim. Çabalarımı boşa çıkarma."

Neredeyse gülecektim ama son anda bunun canımı yakabileceği aklıma geldi ve yutkundum. Yutkunmak bile biraz canımı yaktı. "Elimden geleni yapacağım."

"Telefonu kapat artık Anita," dedi Dr. Chris tekrar.

"İnfaz emirlerini Ted Forrester devralacak," dedim.

"Onun şehirde olduğunu bile bilmiyorduk."

"Yeni geldi."

"Komik, işler ne zaman boka sarsa bir anda burada bitiyor."

"Çünkü ancak işler boka sardığı zaman onu arıyorum Zerbrowski. Sebeple sonucu birbirine karıştırıyorsun."

"Sen öyle diyorsan."

"O da bir federal görevli. Tıpkı benim gibi."

Bir el uzanıp telefonu elimden aldı. Dr. Chris bir likantroptu ama elini uzattığını önceden fark etmem gerekirdi en azından. "Ben Anita'nın doktoruyum. Daha fazla konuşamayacak. Diğer federal görevliyi telefona veriyorum. Siz konuşun. Ben de Bayan Blake'i derin bir uykuya göndereyim." Bir an durdu, sonra ekledi. "İyi olacak. Evet, söz veriyorum. Şimdi izin verin de hastamla ilgileneyim." Telefonu Edward'a uzattı.

Edward anında Ted Forrester'ın düzgün adam sesini takındı. "Çavuş Zerbrowski, ben Ted Forrester."

Dr. Chris, konuşmaları duyamayayım diye Edward'ı uzağa kovaladı. Sonra serumun üstündeki küçük kolu çevirdi ve "Şimdi uyuyacaksın Bayan Blake," dedi. "Güven bana. Bu muayene sırasında uyumayı tercih edersin."

"Ama..."

"Bırak artık Anita. Yaralısın. İzin ver de bugün senin yerine başkaları vampir avlasın."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım, büyük ihtimalle itiraz edecektim ama tamama erdiremedim. Bir an Dr. Chris'e bakıyordum, sonraki an... Hiç. Dünya puf diye yok oldu gitti.

34

Uyandım. İyi bari. Tavana bakıp gözlerimi kırpıştırdım. Bu tavanı daha önce görmüştüm ama odayı çıkaramadım. Burası uyumadan önce son gördüğüm oda değildi. Yeni odamın duvarları kirli beyaza boyanmıştı ve tavanından borular geçiyordu. Boruların bir anlamı olmalıydı ama kafam hala biraz bulanıktı.

"*Uyandı ve yalvardım ona, / Buradan çıkması ve Tanrı'nın işine sabırla katlanması için.*"

Yatağın yanına yaklaşmadan önce de onun kim olduğunu biliyordum. "Requiem." Ona gülümsedim ve sağ elimi uzattım. Diğer elimin üstünde bir sürü iğne vardı. Elimi uzatırken karnım hafifçe kasılıp sızladı ama çok da kötü değildi. Ne kadar zamandır uyuyordum acaba? Ve şu serumdan ne tür ilaçlar veriyorlardı? Requiem elimi ellerinin arasına aldı. Onu gördüğüme sevinmiştim. Tanrım, şu

haldeyken kimi görsem sevinirdim. "Bu alıntıyı bilmiyorum," dedim.

"Değersiz bir keşişin sözcükleri," dedi.

"Kusura bakma, kafam hala biraz bulanık."

Elimi pelerininin altından göğsüne götürdü. Tepedeki floresanın ışığında masmavi gözleri parlıyordu. "Belki bunun bir yardımı olur. *Hüzünlü bir barış bu sabahın getirdiği. / Güneş, kederinden gösteremiyor yüzünü / Gidip uzun uzun konuşalım üzücü şeyleri, / Kimi bağışlanacak, cezalanacak kimi. / Daha acıklı bir öykü...*"

Onunla birlikte bitirdim. "*...yoktur, bunu böyle bil / Bu öyküsünden Romeo ve Juliet'in.*"

O zaman güldü ve kahkahasıyla birlikte yüzü o soğuk güzelliğinden sıyrılıp daha canlı, daha sevilesi, dokunulası bir hal aldı. "Daha sık gülmelisin," dedim. "Sana çok yakışıyor."

Porselen beyazı yanaklarından süzülen iki kanlı gözyaşı damlası tüm neşesini çaldı ve kahkahasını silip götürdü. Gözyaşları, sakalının karanlığında gözden yitinceye kadar geçen sürede, yüzü her zamanki melankolik yakışıklılığına geri dönmüştü bile.

Elini tutmaktan memnundum. Önemsediğim birine dokunuyor olmaktan memnundum. Ama o mavi-yeşil okyanus gözlerindeki bir şey, elimi çekmeme sebep oldu. Diğer aşıklarım bana böyle bakabilirdi ama bu gözlerde Requiem'in hakkı olmayan bir bakış ya da aramızdaki ilişkinin hak etmediği bir bakış vardı. O, Requiem'di, romantik komedilerin adamı değildi. Hayır, Requiem kesinlikle trajedilere düşkündü.

"Jean-Claude nerede?"

"Yatağının yanında onu mu bulmayı bekliyordun?"

"Belki."

"O ve Asher başka bir yerde meşgul, ikisi birlikte. Onlar daha önemli işlerini hallederken, beni de seninle ilgilenmem için burada bıraktılar."

Onu süzdüm. Bunu kasten mi yapıyordu? Benim onlardan şüphe etmemi sağlamaya mı çalışıyordu? Neredeyse ölüyordum, hala orama burama bağlı bir sürü şeyle yatıyordum, lanet olsun. "Onların bir yerlerde seviştiğini ve bunun benden daha önemli olduğunu mu ima ediyorsun?" diye sordum.

Bana doğru eğildi, mahcup görünmeye çalışıyor gibiydi. "İkisi dışarıda bir yerlerde birlikteler ve sana bakmam için de beni gönderdiler. Bence durum yeterince açık."

"Bence kendine böyle cilveli, mahcup havalar vermeye çalışmamalısın Requiem. Hiç beceremiyorsun."

Yeşil gölgeli masmavi gözlerini bana dikti. O gözlere dalıp uzaklara sürüklenebilir ya da derinliğinde boğulabilirdiniz. O gözlerin içine bakamadım, başımı eğdim. Normal koşullar altında Requiem sorun değildi. Ama şimdi yaralıydım, zayıftım ve onun ruh halinden hiç hoşlanmıyordum.

"Çobanyıldızım, bu kadar çok düşünme. Haydi senin hayatta olmanı kutlayalım. Hepimizin hayatta olmasını kutlayalım."

Bunun üzerine aklıma başka bir soru geldi. Bu defaki Jean-Claude'la ilgili olmadığı için belki düzgün bir cevap verirdi. "Peter da iyi mi yani?"

Yüzünde aniden boş bir ifade belirdi, hatta gözlerindeki o baskıcı arzu bile kayboldu. "Yandaki odada."

"İyi mi?"

"İyileşecek."

"Bunu söyleyiş tarzın hoşuma gitmedi Requiem."

Kapının açıldığını duydum, bir erkek sesi konuştu. "Tanrım, seni iç karartıcı hergele." Graham odaya girdi.

Harlequin yine zihnini ele geçirmiş olabilir mi diye dikkatle onu inceledim, şu sahte bağımlılık izlerini aradım. Gayet kendi gibi gülümsüyordu. Tamam, onunla yatmadığım için somurtmadığı zamanlardaki kendi gibi gülümsüyordu.

"Haç takıyor musun?" diye sordum. Tişörtünün içinden bir zincir çıkardı ve zincirin ucunda ufak bir Buda vardı. "Sen Budist misin?"

"Evet."

"Şiddet uyguluyorsun, sen Budist olamazsın," dedim.

"O zaman ben kötü bir Budist'im, yine de nasıl yetiştirildiysem oyum ve küçük tombul adama inanıyorum."

"Onun temsil ettiği ilkeleri izlemiyor olsan da işe yarar mı?" diye sordum.

"Aynı soruyu ben de sana sorabilirim Anita," dedi.

Doğru bir noktaya mı temas etmişti ne? "Tamam. Sadece, senin Budist olduğun hiç aklıma gelmezdi."

"Annemlerin de aklına gelmezdi. Ama Claudia bana üstümde kutsal bir eşya taşımam gerektiğini söylediğinde, Yahudi marangoza inanmadığımı, onun öğretilerine göre yetiştirilmediğimi fark ettim." Zincirin ucundaki küçük Buda'yı bana doğru salladı. "Ben buna inanıyorum."

Başımla onayladım. "Tamam, işe yarasın da."

Sırıttı. "Öncelikle, Peter iyi olacak ama insan hızıyla iyileşiyor."

"Yarası ne kadar ağır?"

"Senin kadar ağır ama iyileşmesi senin kadar hızlı değil."

Graham gelip Requiem'in yanında durdu. Hala koyu renk pantolon ve kırmızı tişört giyiyordu ama nedense bundan rahatsız olmadım. Graham sorularıma Requiem'den daha açık cevaplar veriyordu ve gayet de kendinde görünüyordu. Diğer yandan Requiem her zaman biraz tuhaftı ama bugün, sanki her zamankinden daha tuhaftı.

Tam benim ne kadar hızlı iyileştiğimi soracaktım ki kendimle ilgili sorular sormaya başlamadan önce Peter'ın durumunu daha etraflıca öğrenmek istediğime karar verdim. "Tekrar soracağım ve açık bir cevap istiyorum. Peter'ın yarası ne kadar ağır?"

Graham içini çekti. "Bir sürü dikiş atıldı. O kadar çok ki, bir noktadan sonra doktorlar bile saymayı bıraktı. İyileşecek, gerçekten. Ama yara izi kalacak tabii."

"S.ktir," dedim.

"Gerisini de anlat," dedi Requiem.

Graham'a baktım. "Evet, gerisini de anlat."

"Oraya geliyordum." Vampire pek de dostça olmayan bir bakış attı. Requiem başını selam verir gibi öne eğerek onayladı ve yatağın yanından çekildi.

"Haydi Graham, oraya gel o zaman," dedim.

"Doktorlar antilikantropi tedavisi öneriyor."

"Aşıyı mı kastediyorsun?"

"Hayır, daha yeni bir şey."

Yeni derken, bu kelime ağzında kötü bir tat bırakıyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

"Ne kadar yeni?"

"St. Louis, bu tedaviyi deneyen birkaç şehirden biri."

"Yaşı tutmayan bir çocuk üzerinde deney yapamazlar."

"Yaşı tutmayan?" Bunu soru gibi söylemişti. "Peter'ın on sekiz yaşında olduğunu sanıyordum."

Sıçtık, diye düşündüm. Anlaşılan Peter Black gizli kimliğinde ısrar ediyordu. "Evet, yani evet, tamam."

"On sekiz yaşındaysa gereken izni kendisi verebilir." Graham konuşurken bana komik bir ifadeyle bakıyordu. Peter'ın on sekiz yaşında olduğuna neden inanmadığımı sormak ister gibiydi. Muhtemelen kendisi de inanmıyordu.

"Tam olarak neye izin verecek?" diye sordum.

"Ona iğne yapmayı öneriyorlar."

"Graham, az önce de söylediğim gibi, likantropiye karşı aşı uygulaması yıllardır var."

"Bir zamanlar üniversite öğrencilerine önerdikleri, on yıl önce hatalı bir parti aşının üst sınıftan şirin kolejlileri canavara çevirmesinin ardından bu uygulamadan vazgeçtikleri o aşıdan değil." Graham bu olaydan bahsederken Richard'ın adını anmadı. Oysa Richard da o kolejlilerden biriydi. Graham bunu bilmiyor muydu acaba? Eğer bilmiyorsa, ona söylemek bana düşmezdi.

"Aşı ölü organizmadan yapılıyor," dedim.

"Sen de aşı oldun mu?"

Gülümsedim. "Hayır."

"Çoğu insan buna gönüllü olmaz," dedi.

"Evet, şu sıralar Washington D.C.'de, gençleri likantropiye karşı aşılanmaya zorlamayı öneren bir tasarı dolaşıyor. Şimdi güvenli olduğunu iddia ediyorlar."

"Evet, iddia ediyorlar." Graham'ın bu iddiaya pek de inanmadığı yüzünden okunuyordu.

Başımı iki yana salladım, yatakta hafifçe kıpırdandım. Ufacık bu hareket bile karnıma bir sancı saplanmasına se-

bep oldu. Hızlı iyileşiyor olabilirdim ama henüz tamamen iyileşmemiştim. Derin bir nefes aldım, yavaşça verdim ve kendimi hareketsiz durmaya zorladım. Tamam, böylesi daha iyiydi. "Ama Peter saldırıya çoktan uğradı. Aşı yalnızca saldırıdan önce etkili değil mi?"

"Peter'a canlı organizmadan yapılmış aşı öneriyorlar."

"Ne?" Neredeyse bağırmıştım.

"Evet," dedi Graham.

"Ama o zaman aşıda verdikleri likantropiye yakalanır."

"Eğer kaplan likantropisine çoktan yakalanmamışsa," dedi Graham.

"Ne?"

"Anlaşılan, aynı gece birden fazla canavarın saldırısına uğrayan insanlar olmuş ve iki farklı likantropi virüsünün birbirini sıfırladığı tespit edilmiş. Yaralılar bu saldırılardan temiz ve tamamen insan olarak çıkmış."

"Ama Peter'ın kaplan likantropisine yakalandığı kesin değil ki," dedim.

"Hayır, kesin değil. Kedigil likantropisine yakalanmak, diğer türlere göre çok daha zor."

"Ve üzerinden en az yetmiş iki saat geçmeden, kedigil likantropisini kesin olarak belirlemek de mümkün değil. Eğer ona bu iğneyi yaparlarsa ve kaplan likantropisine yakalanmamışsa, o zaman iğnenin içindeki likantropi türüne yakalanır," dedim.

"İşte asıl husus da bu," dedi Graham.

"Husus," diye tekrarladı Requiem. Sesinde bir alay vardı.

Graham ona yine düşmanca bir bakış attı. "Sözcük haznemi genişletmeye çalışıyorum ama sen benimle dalga geçiyorsun. Desteğin için teşekkürler!"

Requiem bir elini zarifçe dışa doğru savurarak eğilip reverans yaptı. Elinde bir de tüylü bir şapka tutsa tam olacaktı, sanki kıyafet uygun olmadığında, yaptığı jest de yarım kalıyordu. Requiem doğrulurken, "Özürlerimi kabul et Graham," dedi. "Çok haklısın. Gösterdiğin gelişme için teşvik edici olmam gerekir. Benim kabalığım. Özür dilerim."

"Neden özür dilerken bile bunu kastetmiyormuş gibi görünüyorsun?" diye sordu Graham.

"Asıl konumuza dönelim çocuklar," dedim. "Peter'a neler oluyor?"

"Ted Forrester, federal görevli..." Bunu *Süpermen, Çelikbilek* falan der gibi söylemişti. "Onun yanında. Karar vermesine yardım ediyor."

"Ama Peter belki de iyi ve bu aşının amacı, olmasından korktukları bir şeyi engellemek."

Graham omuz silkti. "Söylediğim gibi, bu yeni bir tedavi."

"Deneysel bir şey," dedim.

Başıyla onayladı. "Evet, o da var."

"Aşıya hangi likantropi virüsünü koydular?" diye sordum.

"Söylemediler ama büyük ihtimalle yine kedigil likantropilerinden biridir ve kaplan değildir."

"Öyle olmadığını umalım," dedim. "Aşıyı büyük partiler halinde hazırlıyorlar. İçinde hangi kedi virüsünün olduğunu bildiklerinden eminler mi?"

Graham bana, bu daha önce hiç aklına gelmemiş gibi baktı. "Ona ikinci defa kaplan virüsü verebileceklerini mi söylüyorsun? Yani ama işe yaramaz ki! Kaplanadam olmasını kesinleştirir sadece."

"Evet. Herhangi biri onlara aşıda hangi kedi virüsünün olduğunu sordu mu?" Graham'ın yüzündeki ifade, onun bildiği kadarıyla kimsenin bunu sormadığını gösteriyordu. Requiem'e döndüm.

"Ben hep senin yanındaydım. Çocuğu görmedim."

"Graham, Ted'e bunu benim bilmek istediğimi söyle."

Graham hiç itiraz etmeden başıyla onayladı ve hemen kapıya doğru yürüdü. İyi. Artık nerede olduğumu biliyordum. Hastanenin bodrumundaydım. Şimdi alt katlarda, karanlık çökmeden önce durumundan emin olunamayan vampir cesetleri tutuluyor, likantropi kurbanları ve yaralı likantroplar tedavi ediliyordu. Likantropları hükümet hapishanesine, ah, pardon, Güvenlik Evleri'ne de gönderebilirdiniz tabii. Amerikan Sivil Özgürlükler Birliği, Güvenlik Evleri'nin çiğnediği anayasal haklarla ilgili olarak Yüce Divan'a başvurmuştu. İnsanlar bu evlere kendi rızasıyla kabul ediliyordu, yani en azından on sekiz yaşın üstündekiler ama şekil-değiştiricilere canavarlarını kontrol etmeyi öğrenir öğrenmez salıverilecekleri söylendiği halde, her nasılsa, bir kez içeri giren bir daha çıkamıyordu. Çoğu hastanenin, yaralanan şekil-değiştiriciler ve vampirler için karantina koğuşu vardı ama gerçekten endişelendiklerinde onları hemen Güvenlik Evleri'ne gönderirlerdi. Nasıl olmuştu da kendimizi burada bulmuştuk acaba?

"Requiem," dedim.

Tekrar yatağın yanına geldi. Pelerinine sımsıkı sarınmış, kukuletasını da başına geçirmişti. Sadece solgun yüzü açıktaydı. "Efendim, Kutupyıldızım."

"Nasıl oluyor da bunu her söylediğinde kulağa daha alaycı geliyor?"

Gözlerini kırptı ve o masmavi bakışları bir anlığına perdelendi. "Kastettiğim şekilde söylemeye gayret edeceğim *Kutupyıldızım*." Bu defa sesi yumuşak ve romantikti. Bu tondan da hoşlanmamıştım ama bunu yüksek sesle söylemedim. Şikayet etmemin işe yarayacağı bir anı bekleyecektim.

"Sana Jean-Claude'un nerede olduğunu sormuştum, şimdi bir kez daha soracağım. Jean-Claude nerede ve ne yapıyor?"

"Onu hissedemiyor musun?"

Bir an düşündüm, sonra başımı iki yana salladım. "Hayır, hissedemiyorum." İçimde şampanya gibi korku baloncukları patladı. Korkum yüzüme de yansımış olacak ki Requiem koluma dokundu. "O iyi. Harlequin'in onun, senin ya da Kurt Kral'ın zihnini okuyamaması için kalkanlarını sıkıca kapattı sadece.

"Yani şehirde iki kişiden fazlası mı varmış?" dedim.

"Neden iki kişi olduklarını varsaymıştın?"

"Ben sadece onları gördüm," dedim.

"Nasıl gördün?"

Bu sorudan da, soruş şeklinden de hoşlanmamıştım. "Ne önemi var ki?"

"Belki de önemi yoktur. Neyse, evet, Jean-Claude'a göre şehirde iki kişiden fazlası var."

"Jean-Claude'un onları hepimizden uzak tutabilmesinden çok etkilendim," dedim.

Requiem'in kolumdaki eli sıkılaştı. "Hepimiz gibi." Elini çekti ve siyah pelerininin altına soktu.

"Bana vampirlerle ilgili kaçırdığım son gelişmeleri anlat. Dur, ben ne kadar baygın kaldım?"

"Yaralandığın günün akşamındayız. Yani sadece birkaç saattir, senin tabirinle baygındın."

"Birkaç saat, gün değil, öyle mi?" diye sordum.

"Evet."

Karnıma dokundum. Birkaç saatin ardından ağrıması gerektiği gibi ağrımıyordu. Üstümdeki hastane giysisini kaldırmaya başlamıştım ki tereddüt edip yanımdaki vampire baktım. Aşıklarımdan biriydi ama Requiem'de daima beni rahatsız eden bir şey olmuştu. Yanımda Micah, Nathaniel, Jean-Claude, Asher, hatta Jason olsaydı yarama hemen bakardım. Richard'dan emin değilim. Ama Requiem'in yanında tereddüt etme sebeplerim çok farklıydı.

"Yarana bak Anita. Seni çıplak gördüm diye ırzına geçmeye kalkışacak değilim." Sesi, hakarete uğramış gibi çıkıyordu. Çok yaşlı bir vampir olduğu için, sesinden duygularını okumamın iki sebebi olabilirdi. Ya bu hissini anlamamı istiyordu ya da hakikaten kendini kontrol edemeyecek kadar sinirlenmişti.

Dediğini yaptım. Hastane giysisini kaldırdım, yine de daha alt kısımlardaki dikişlerin üstünde yatak örtüsünü tutmaya devam ettim.

"Ben bir hayvan değilim Anita. Senin çıplaklığın karşısında kendimi kaybetmem." Bu defa sesindeki öfke ve küçümseme o kadar belirgindi ki kontrolünü kaybettiği için olduğu kesindi.

"Senin kontrolünden asla şüphe etmem Requiem ama senin yanında çıplak olup da bu sıradan bir şeymiş gibi yapmanın imkanı yok. Sadece yarama bakıp ne durumda olduğunu göreceğim. Olay olsun ya da romantik bir sonuç çıksın istemiyorum."

"Benim yerime yanında Jean-Claude olsaydı, olay olmayacak mıydı?"

"Jean-Claude önce işe konsantre olur, romantik meseleleri sonraya bırakırdı."

"O kadar soğuk mu?"

"Pratik," dedim. "Bir erkekte bundan hoşlanırım."

"Benden hoşlanmadığını biliyorum Kutupyıldızım." Yine odaya o duygusal ağırlık çökmüştü.

Yapabileceğim tek şeyi yaptım ve onu görmezden geldim. Zaten karnımı gördüğüm anda yaşadığım şaşkınlık onu tamamen unutturdu. Kadının beni pençelediği yerde pembe yara izleri vardı. Bu hale gelmesi normalde haftalar sürerdi. Elimi tenimde gezdirdim. Neredeyse pürüzsüzdü, sanki pembe izler de tenimin bir parçası gibiydi. "Kaç saat oldu?" diye sordum.

"Şimdi saat akşam dokuz."

"On saat." Bunu hafif bir sesle, inanmıyormuş gibi söylemiştim.

"Yaklaşık o kadar, evet."

"Sadece on saatte mi bu kadar iyileşti?"

"Öyle görünüyor," dedi. Sesinde hala öfkeli bir tını vardı ama şimdi çok belirgin değildi.

"Nasıl?"

"Yine bir alıntı yapabilir miyim? *Bu görülmedik şeyi görmüş olun siz de. / Yerde ve gökte daha öyle şeyler var ki Horatio, / Senin felsefenin düşlerine bile girmez.*" Ya da kısaca *Bilmiyorum,* mu demeliyim?"

"*Bilmiyorum,* yeterli ama en azından bu defa *Hamlet*'ten alıntı yaptığını biliyorum. Şimdi, ben uyurken neler olduğunu anlat."

Kayarcasına yatağın yanına geldi, dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sen uyurken arkadaşların Harlequin'den bir kişiyi katletti. Gerçi şu uzun boylu olan, Olaf, yoksa Otto muydu, oraya vardıklarında kadının çoktan ölmüş olmasından şikayet ediyordu. Onu keserlerken, kadının çırpınmasını izlemek istiyormuş."

Ürperdim ve hastane giysisini tekrar karnımın üstüne çektim. Olaf'ın tüyler ürpertici arzularını umursamamaya çalışarak konsantre olmaya çalıştım. "Orada iki kişiyi öldürmeleri gerekiyordu."

"Kabul et," dedi. "Harlequin'in üyelerini katletmeleri için onları oraya sen gönderdin."

"Kabul, lanet olsun, evet."

"Jean-Claude şu anda bile Konsey'le, senin yaptıkların yüzünden Harlequin'in bizi öldürmeye hakkı olup olmadığını tartışıyor."

"Eğer önce bize siyah maske göndermez ama nefsi müdafaa da olmadan bizi öldürürlerse, ölüm cezasına çarptırılırlar."

"Bunu sana kim söyledi?"

Bunu söyleyip söylememeyi bir an tarttım, sonra omuz silktim ve söyledim. "Belle Morte."

"Güzel Ölüm seninle ne zaman konuştu?"

"Rüyama geldi."

"Ne zaman?"

"Üçümüz ölürken. Geri gelmeye yeterli enerji bulmam için beslenmeme yardım etti ve hepimizin sağ kalmasını sağladı."

"Jean-Claude'a neden yardım etsin ki?"

Karşımda Jean-Claude olsaydı, gerçeği ve tamamını söylerdim ama karşımdaki Jean-Claude değildi. Ve Requiem'in,

her zamanki tuhaflığı üstündeydi. Belle, bunu yapma sebeplerinin kulaktan kulağa yayılmasını ister miydi, emin değildim. "Belle'nin neyi neden yaptığını kim bilir?"

"Yalan söylüyorsun. Sana bunu neden yaptığını söyledi."

Harika, yalan söylediğimi anlamıştı. "Şekil-değiştiriciler artık yalan kokmadığımı söylüyor, nefes alıp veriş hızım bile değişmedi."

"Seni kokluyor ya da vücudunu dinlemiyordum Anita. Ben basitçe yalanı hissettim. Neden bana gerçeği söylemiyorsun?"

"Jean-Claude'a söyleyeceğim, eğer anlatmamda sakınca olmadığını söylerse anlatırım."

"Yani benden sır saklıyorsun."

"Biliyorsun Requiem, şu aralar bir sürü boktan şey oluyor ama sen ölüm kalım meselelerinden çok, kendi incinen duygularınla daha fazla ilgili görünüyorsun."

Başıyla onayladı. "Bu akşam kendimi yontulmamış gibi yarım hissediyorum. Daha erken saatlerde, Jean-Claude'un ofisinde olduğum zamandan beri böyle hissediyorum."

"Hemen sonra da bizim zihnimizle oynadılar," dedim.

"Ama benim takabileceğim kutsal bir şey yok Kutupyıldızım. Harlequin'in bana bulaşmaması için ardına sığınacağım bir şey yok."

"Şu anda zihnindeler mi?"

"Hayır ama kendimle ilgili bazı temel gerçekleri görmemi sağladılar ve öğrendiklerimi bilmiyormuş gibi yapamam."

"Kendin gibi konuşmuyorsun Requiem."

"Öyle mi?" dedi ve sesinde yine çok fazla duygu vardı. Graham'ın geri gelmesini istiyordum ya da herhangi biri-

nin. Requiem zihnine girmediklerini söylüyordu ama her iddiasına varım, Harlequin şu anda onun düşünceleriyle Scrabble oynuyordu.

Pelerininin önünü açtı ve onu arkaya doğru yere fırlattı. Bu hareketin bir benzerini, Suçlu Zevkler'de, striptiz gösterisinin sonlarına doğru sahnede yaptığını görmüştüm. Üstünde çok şık, gri bir takım elbise vardı ve mavi gömleği, gözlerinin mümkün olan en mavi tonda görünmesine sebep oluyordu. Bir sürü mavi göz görmüştüm ama hiçbiri onunkiler gibi değildi. Gözleri, çok çarpıcı bir maviydi. Ki Belle Morte'nin onu alıp mavi gözlü aşıklar koleksiyonuna katmaya çalışmasının sebebi de o gözlerdi. Uzun siyah saçlarını omuzlarına savurdu.

"Ben herhangi bir iş için senin yanından ayrılmazdım Kutupyıldızım. Eğer sen beni, benim seni sevdiğim gibi sevseydin, benim için senden daha önemli hiçbir şey olmazdı."

"Graham," diye seslendim. Bağırmamıştım ama yakındı. Korkuyor muydum? Biraz. Harlequin'i Requiem'in zihninden uzaklaştırmak için nekromansi gücümü kullanabilirdim belki ama en son bunu denediğimde neredeyse kendimi öldürtüyordum. Tekrar yaralanmadan önce, bir önceki saldırıda aldığım yaraların geçmesini tercih ederdim. Bencilce ama böyle işte.

Kapı açıldı. Gelen Graham değildi. Hatta Edward da değildi. Dolph'tu. Bölgesel Doğaüstü Araştırma Ekibi'nin başı ve her tür doğaüstüden paranoyakça nefret eden Teğmen Rudolph Storr. S.ktir.

35

Requiem arkasını dönüp bakmadı bile. "Bizi yalnız bırak," dedi sadece. Ama bunu o sesle, bazı vampirlerin sahip olduğu o güç dolu sesle söylemişti. Bu sesin bir insanı sersemletip büyülemesi beklenirdi.

Dolph'un boynundaki haç parladı. Işık, Requiem'in vücudunun etrafında bir hale oluşturdu. Dolph'u Requiem'in başının üstünden görebiliyordum çünkü bir seksen boyundaki vampirden yaklaşık yirmi santim daha uzundu. Dolph'un yüzündeki ifade hiç hoşuma gitmedi.

"O benim arkadaşım Dolph. Kötü adamlar onu büyüledi." Şimdi sesimde, Graham'a seslendiğim zamankinden daha fazla korku vardı. Dolph'un yüz ifadesi beni korkutmuştu.

"Vampirler birbirini büyüleyemez," dedi Dolph. Kolunun hareket ettiğini gördüm ve Dolph daha vampirin ar-

kasına geçmeden önce, silahını çıkardığını biliyordum. Yer değiştirmişti çünkü ateş etmesi gerekirse beni riske atmak istemiyordu. Haçı sabit beyaz renkte kaldı, fazla parlak değildi. Ne de olsa kötü vampir bizimle aynı odada değildi.

"Bu vampirler yapabiliyor, yemin ederim Dolph. Requiem şu anda kötü adamlardan biri tarafından kontrol ediliyor."

"Bana olan bu mu?" diye sordu Requeim. Kafası karışmış görünüyordu.

"O bir vampir Anita. Kötü adam o."

"Beynini yıkıyorlar Requeim," dedim ve ona uzandım.

"Ona dokunma," dedi Dolph. Silahını doğrultmuş, nişan almıştı.

Requiem'in eli elime kapandı. Teni buz gibiydi, sanki bugün hiç beslenmemiş gibi. Ama beslenmişti. Gücünü hissettim. "Eğer onu şimdi öldürürsen, bir cinayet olur Dolph. Yanlış bir şey yapmıyor." Kendi gücümü, nekromansi gücümü içime dolduran bir nefes aldım ve Requiem'e 'bakmayı' denedim. Dikkatli olmaya çalışıyordum. Eğer doğaüstü bir şey tarafından yine odanın öbür tarafına fırlatılırsam, Dolph'un bundan Requeim'i sorumlu tutacağından ve onu vuracağından korkuyordum.

"Haçım parladığında, bunun zihnimle oynadıkları anlamına geldiğini bana öğreten sendin."

"Şu anda hem senin hem de Requiem'in zihniyle oynuyorlar. İkinizle de oynuyorlar."

"Üstümde hala haç var Anita, zihnim bana ait. Onu da bana sen öğretmiştin. Onlarla yatmaya başladıktan sonra, vampir avlamak hakkında bildiğin her şeyi unuttun mu yoksa?"

Şu anda kendimi hakarete uğramış gibi hissedecek lüksüm yoktu, acayip korkuyordum. "Kendini dinle Dolph, lütfen. Düşüncelerinle oynuyorlar." Gücümü çok yavaşça, daha önce hiç denemediğim kadar nazikçe Requiem'e gönderdim ve onu ele geçiren gücü hissettim. Bu gücü tanıyordum. Mercia'ydı. Eğer hayatta kalırsak Edward'a onu nasıl elinden kaçırdığını soracaktım. Ama şu anda bir hayaleti takip etmek gibiydi, güç geri çekildi. Requiem'i bıraktı ve gitti. Metafiziksel bir darbe daha alma riskine girmek istememişti herhalde.

Requiem sendeledi, düşmemek için elime ve yatağın yanındaki demire tutundu.

"Anita'dan uzaklaş, şimdi," dedi Dolph.

"Kötü vampir gitti Dolph," dedim.

"Bana sadece bir saniye verin Memur Bey," dedi Requiem. "İyi değilim." Hala yumuşak bir ışıkla sabit bir şekilde parlamaya devam eden haçtan suratını sakladı. Haçın parlamasının sebebi artık Requiem değildi.

Edward yavaşça kapıdan girdi. Arkasında Olaf vardı. "Merhaba Teğmen, neler oluyor?"

"Bu vampir benim zihnime girmeye çalışıyor." Dolph alçak sesle, düz bir tonla konuşuyordu ama sesinde, ateşlenmeye hazır bir füze gibi bekleyen öfkeyi sezmemek mümkün değildi. Silahını iki eliyle kavramış, nişan almıştı. Kocaman ellerinin arasında silah ufacık görünüyordu.

"Anita," diye seslendi Edward.

"Requiem şimdi iyi. Vampirler onun zihniyle oynuyordu ama artık geçti."

"Teğmen Storr, bu vampir için elimizde infaz emri yok. Onu şimdi öldürürseniz cinayet işlemiş olacaksınız." Ed-

ward 'iyi beyaz adam' sesiyle konuşuyordu ve bunu söyleyişinde, sanki o da tüm vampirleri öylece öldüremiyor olmaktan üzüntü duyuyormuş ama ne yazık ki işler öyle yürümüyormuş gibi bir ima vardı.

Edward'la Olaf odanın içine doğru birkaç adım daha attı. Edward silahını çıkarmamıştı. Odada bir tane fazla silah vardı zaten. Aklıma bir fikir geldi.

"Dolph, üstümde haç olduğu halde bu vampir bir kere benim zihnimle de oynamayı başardı. Zaten içinde olan hisleri güçlendirebiliyor. Şu anda da senin vampirlere olan nefretini besliyor. Requiem'in de Jean-Claude'a duyduğu kıskançlığı kullandı."

"Bana bir şey olduğu yok," dedi Dolph.

"Silahsız bir sivili vurmak üzeresiniz," dedi Edward, yine o 'iyi beyaz adam' sesiyle. "Bu normal mi Teğmen?

Dolph'un kaşları çatıldı ve silahın ucu hafifçe oynadı. "O bir sivil değil."

"Eee, şimdi," dedi Edward, "sizinle aynı fikirdeyim aslında ama yasalar önünde hakları olan herhangi bir sivilden bir farkı yok. Onu öldürseniz kendinizi mahkemede bulursunuz. Eğer onlardan birini öldürdüğünüz için başınıza iş açmaya kararlıysanız, bunu neden kanunları gerçekten çiğneyen birini öldürerek yapmıyorsunuz? Böylece en azından masum insanları, onların canına okuyacak bir kan emiciden kurtarmak için rozetinizi kaybetmiş olursunuz. Öylesi daha tatmin edici olmaz mı?"

Edward'ın güneyli beyaz adam aksanı konuştukça belirginleşiyordu. Bu arada yavaş yavaş da odanın ortasına doğru ilerliyordu. Eliyle Olaf'a kapının yanında kalmasını işaret etti ve Dolph'a biraz daha yaklaştı.

Dolph onun farkında değil gibiydi. Orada öylece duruyor, kaşları çatılmış bir halde, sanki bizim duyamadığımız bir şeyler dinliyordu. Haçından hala o sabit beyaz ışık yayılıyordu. Uğuldayan bir şeyi kovalamak istercesine başını iki yana salladı. Silahını yere doğrulttu ve başını kaldırdı. Haçın ışığı soldu ama zaten baştan beri, böyle bir saldırı karşısında parlaması gerektiği kadar parlamamıştı. Mercia'nın güçleri her neyse, kutsal objeler o güçlere karşı normalde vermesi gerektiği kadar tepki vermiyordu. Dolph ilk kez Edward'a baktı.

"Şimdi iyiyim Forrester."

Edward, yüzünde Ted'in gülümsemesiyle, "Sakıncası yoksa," dedi, "odadan çıkarsanız kendimi daha iyi hissedeceğim Teğmen."

Dolph başıyla onayladı ve silahın emniyetini kapatıp Edward'a uzattı. Edward buna şaşırdığını saklamadı. Benim hayretim de yüzümden okunuyordu. Hiçbir polis kendiliğinden silahını vermez, nerede kaldı ki Dolph versin. Edward silahı aldı. "Hala kendinizi iyi hissetmiyor musunuz, Teğmen Storr?"

"Şu anda iyiyim ama bu vampir bir kez haçımı geçtiyse bunu yine yapabilir. Adamı vurmama ramak kalmıştı." Eliyle Requiem'i işaret etti. "Blake'le yalnız konuşmak istiyorum."

Edward şüphe dolu bir yüzle ona baktı ve "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim Teğmen," dedi.

Dolph bana döndü. "Konuşmamız gerek."

"Yalnız olmaz," dedi Requiem.

Dolph ona bakmadı bile, öfkeli gözlerini benden ayırmadı. "Anita."

"Dolph, bu kötü vampir beni öldürmek istiyor. Silahsız da olsan benden çok güçlüsün. Konuşurken yanımızda birinin olmasını tercih ederim."

Dolph, Requiem'i işaret etti. "O olmaz."

"Tamam. Ama biri olmalı."

Dolph, Edward'a döndü. "Onlar hakkındaki hislerimi paylaşıyor gibisin."

"Favorim oldukları söylenemez," dedi Edward. Ama 'iyi beyaz adam' aksanı hafiflemişti.

"Tamam, sen kal." Olaf'a ve Olaf'ın arkasında, koridorda birikenlere doğru baktı. "Sadece federal görevliler kalacak."

Edward alçak sesle Olaf'a bir şeyler söyledi, Olaf başıyla onayladı. Tam kapıyı kapatıyordu ki "Hayır," diye atıldı Dolph, "vampir de çıkacak."

"Onun adı Requiem," dedim.

Requiem hafifçe elimi sıktı ve bana o ender gülümsemelerinden birini sundu. "Kişisel almıyorum Kutupyıldızım. Benim olduğum şeyden nefret ediyor. Pek çok insan bundan nefret ediyor." Elimi kaldırıp öptü, sonra yerden pelerinini aldı ve kapıya doğru yürüdü. Kapıyla Edward'ın arasında, Dolph'tan uzakta durdu ama devasa adama döndü. "*Karanlıkta dinledim ve birçok defa / Ölüm'ün dinginliğine bir yanım aşık oldu / Onu çağırdım usulca.*"

"Beni tehdit mi ediyorsun?" diye sordu Dolph, buz gibi bir sesle.

"Seni değil," dedim. "Seni tehdit ettiğini sanmıyorum."

"O zaman ne demeye çalışıyor?"

"Galiba Keats'ten alıntı yapıyor, *Bülbüle Gazel*'den," dedim.

Requiem bana döndü ve başıyla onayladı. Bir süre daha bana bakmaya devam etti. Bakışında öyle bir yoğunluk vardı ki... Gözlerimi kaçırmadım ama kolay olmadı.

"Nereden alıntı yaptığı umrumda değil Anita. Benim merak ettiğim, bununla ne kastettiği."

"Bunun anlamı," dedim Requiem'in masmavi gözlerinin içine bakarak, "tahminen, bir yanının, tetiği çekmiş olmanı dilediği."

Requiem bunun üzerine, elindeki pelerini de teatral bir şekilde kullanarak eğilip selam verdi. Vücudu, saçları, her şeyiyle çok hoş, çok zarif bir hareketti. Ama nedense bu görüntü, boğazıma bir yumru oturmasına, midemin kasılmasına sebep oldu. Karnımdaki yara bundan hiç hoşlanmadı, acıyla irkildim.

Requiem pelerinini giydi, kukuletasını başına geçirdi. Yakışıklı yüzünü, o muhteşem gözlerini tekrar bana dikip "*Solgun krallar gördüm ve prensler de / Solgun savaşçılar, ölüm gibi solgundu hepsi / 'La Belle Dame sans Merci'* diye haykırdılar / Kendine köle etti seni.*"

Dolph bir bana bir vampire baktı. Requiem siyah peleriniyle kapıda kayboldu. Dolph tekrar bana döndü. "Senden pek hoşlandığını sanmıyorum."

"Problemin bu olduğunu sanmıyorum," dedim.

"Sana fena kapılmış," dedi Edward. Kapıya doğru kaykılmıştı. Sadece Ted Forrester taklidi yaparken böyle hımbıl dururdu.

"Öyle de denebilir," dedim.

"Onunla da mı düzüşüyorsun?" diye sordu Dolph.

---

* Acımasız güzel kadın. Ç. N.

Ona, hak ettiği şekilde baktım. "Seni ilgilendirmez!"

"Bu da evet demek," dedi ve yüzünde anında o ifade belirdi, o kınayan ifade.

Onu öfkeyle süzdüm. Gerçi, doğruyu söylemek gerekirse, bir hastane yatağında, orandan burandan hortumlar çıkarken birine öfkeli bakışlar atmak biraz zordu. Böylesi, insana daima kendini biraz aciz hissettiren bir şeydi. Ve kendini zayıf hissederken güçlü görünmek pek kolay değildi. "Ne dediysem onu kastettim Dolph."

"Sadece cevap evet olduğunda böyle savunmaya geçiyorsun," dedi. Kınayan bakışları yavaş yavaş yerini öfkeye bırakıyordu.

"Biri bana biriyle düzüşüp düzüşmediğimi sorduğunda daima savunmaya geçerim. Onunla çıkıp çıkmadığımı ya da lanet olsun, en azından onun benim aşığım olup olmadığını soramaz mısın? Bu konuda biraz daha kibar olmayı deneyebilirsin. Yine de seni ilgilendirmez ama bu kadar kaba olmazsan o zaman belki, belki soruna cevap verebilirim."

Göğsünü şişiren kocaman bir nefes aldı ve çok yavaşça verdi. Olaf daha uzundu ama Dolph ondan daha iri, daha yapılıydı. Vücut geliştirmeci olmadan önceki şu eski güreşçiler gibiydi. Sonra resmen gözlerini yumdu ve tekrar derin bir nefes aldı. Onu da verdi ve başını salladı. "Haklısın. Tamam, haklısın."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedim.

"Onunla çıkıyor musun?"

"Onunla görüşüyorum, evet."

"Randevularda vampirlerle ne yapıyorsun?" Gerçek bir soruya benziyordu ya da belki de tam bir pislik gibi davranmasını telafi etmeye çalışıyordu.

"Herhangi bir erkekle bir randevuda ne yaparsan onu. Ama *damga* gerçekten olağanüstü oluyor."

Boyundaki morlukları kastettiğimi anlaması bir saniye sürdü, ardından bana baktı, kaşlarını çatmaya çalıştı ama sonunda güldü ve başını iki yana salladı. "Senin o yaratıklarla çıkmandan nefret ediyorum. Onlarla yatmandan nefret ediyorum. Senin onlarla uzlaşmana, tavizler vermene sebep oluyor. Bence seni nereye sadık kalacağını seçmek zorunda bırakıyor. Ve yazı turayı her zaman biz sıradan insanların kazandığını sanmıyorum."

Başımı salladım ve karnımın daha önceki gibi kasılıp acımadığını fark ettim. Biz konuşurken biraz daha mı iyileşmiştim? "Böyle hissettiğine üzüldüm."

"İnkar etmeyecek misin?"

"Öfkeyle tepki verip savunmaya geçmeyeceğim. Neden böyle hissettiğini mantıklı bir şekilde açıklıyorsun, ben de aynı şekilde mantıklı olacağım. Ben insanları bir şeyden mahrum bırakmıyorum Dolph. Burada yaşayan herkesin, ölü ya da diri, tüylü ya da tüysüz herkesin hayatta kalması için elimden geleni yapıyorum."

"Duyduğuma göre hala şu ortaokul öğretmeni Richard Zeeman'la çıkıyormuşsun."

"Evet," dedim dikkatle. Gerildiğimi belli etmemeye çalışıyordum. Bildiğim kadarıyla polis, Richard'ın kurtadam olduğundan habersizdi. Gizli kimliği açığa çıkmak üzere miydi? Başka bir yere bakabilmek için elimi karnıma götürüp yaramda dolaştırdım, umarım Dolph, gerginliğimi yaralanmama yorardı. Umarım.

"Sana bir keresinde bir insanla da çıkıp çıkmadığını sormuştum, hayır demiştin."

Fazla rahatlamış ya da fazla gergin görünmemek için elimden geleni yapıyordum. Richard'ın hayatı söz konusuydu. "Büyük ihtimalle ayrılmalarımızdan biri esnasında sormuşsundur. Çok sık ayrılıp barışıyoruz."

"Neden?"

"Niye aşk hayatım hakkında soru sorup duruyorsun? Dışarıda bir yerlerde yakalamamız gereken çok tehlikeli bir vampir var."

"Öldürmemiz gereken," diye düzeltti.

Başımla onayladım. "Öldürmemiz gereken. Peki kiminle çıkıp çıkmadığımla ilgili tüm bu soruların amacı ne?"

"Bay Zeeman'la ilgili sorulara neden cevap vermek istemiyorsun?"

Mayın tarlasında yürüyorduk. Dolph canavarlardan nefret ediyordu. Tüm canavarlardan. Oğlu bir vampirle nişanlıydı ve kız, onu da ölümsüz yapmak istiyordu. Bu da Dolph'un doğaüstü vatandaşlara tavrını keskinleştirmesine sebep olmuştu. Richard'ın durumunu biliyor muydu, sadece şüpheleniyor muydu?

"Doğrusu, Richard benim ömrümü beraber geçireceğimi düşündüğüm kişiydi ve büyük bir ayrılığa doğru gidiyor gibi görünmemiz hala canımı yakıyor, tamam mı?"

Beni polis gözüyle süzdü. Doğru söyleyip söylemediğimi tartıyor gibiydi. "Ne değişti?"

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. İlk ayrılığımızın sebebi, benim onu birini yerken görmemdi. Yediği adam çok kötü biriydi ama bir kızın yine de bazı ilkeleri olmalı, değil mi? En azından o zaman böyle düşünüyordum. Aynı şeyi şimdi yaşasam farklı mı davranırdım? Belki.

Bu arada Dolph yatağa yaklaşmıştı. "Anita, ne değişti?"

"Ben," dedim yavaşça. "Ben değiştim. Ayrıldık ve ben Jean-Claude'la çıkmaya başladım. Bir süre ikisi arasında gidip geldim ve sonuçta Richard benim kararsızlığıma daha fazla katlanamadı. Böylece bizim için benim yerime bir karar verdi. Ben bir tercih yapamadığım için, seçeneklerden birini devre dışı bıraktı."

"Seni paylaşmak istemedi."

"Hayır."

"Ama şimdi yine seninle beraber."

"Bir bakıma." Konuşmanın gidişatından gerçekten hiç memnun değildim.

Edward da memnun değildi anlaşılan çünkü araya girdi. "Etkileyici olmadığından değil ama Teğmen, dışarıda hala çok güçlü bir vampir var. Bildiğimiz kadarıyla en az iki kadını, Bev Leveto ile Margaret Ross'u öldürdü ya da öldürülmelerine yardım etti." Kadınların isimlerini kullanmasının sebebi, Dolph'a onların gerçek insanlar olduğunu hatırlatmaktı sanırım. İsimlerin böyle bir etkisi olurdu. "Blake'i sevgilileriyle ilgili sorguya çekmek yerine onu yakalamaya konsantre olmamız gerekmiyor mu?" Konuşurken gülümsüyor, şu 'iyi beyaz adam' cazibesini sonuna kadar kullanıyordu. Asla Edward kadar iyi bir oyuncu olamazdım ama Tanrı biliyor ya, bazen bunu gerçekten çok istiyordum.

"Nasıl oldu da otel odasında ikisini birden avlayamadınız?" diye sordum. Dikkati suçlulara çekersem, Dolph belki şu konuyu deşip durmaktan vazgeçerdi.

Edward utanmış gibi yapıp şu, 'tüh' bakışını takındı. Yüzündeki ifade ona ait değildi ama belki de hissi gerçekti. Edward hedefi pek seyrek elinden kaçırırdı. Gelip yatağın başında durdu.

Böylece onu Dolph'un iri cüssesinin yanından görebilecektim. Ama bunu yapmasının bir sebebi daha vardı sanırım. Böylece Dolph benim tepkilerimi çok yakından inceleyemeyecekti.

"Otel odasına gittiğimizde odada sadece bir vampir vardı. Biz oraya vardığımızda çoktan ölmüştü, yine de yapmamız gerektiği gibi başını kesip kalbini çıkardık. Ölü olmanın, bu tür vampirler için her zaman tam olarak ölü olmak anlamına gelmediğini biliyorum."

"O herhalde Nivia'ydı."

"Adını nereden biliyorsun?" diye sordu Dolph.

Ağzımı açtım, kapadım, sonunda, "Bir muhbirden," dedim.

"Kim?" dedi.

Başımı iki yana salladım. "Sorma ve ben de sana yalan söylemek zorunda kalmayayım."

"Bu katiller hakkında bilgi sahibi olan birini tanıyorsun ama sorgulamamız için onu bize getirmedin, öyle mi? Onu sen, sadece sen sorguladın."

"Öyle olmadı."

"İşinde iyisin Anita ama benden daha iyi bir polis değilsin ya da Zerbrowski'den."

"Öyle olduğumu hiç söylemedim."

"Ama bizi bu olayın dışında bıraktın. Bizden bilgi sakladın."

"Evet, tıpkı sizin de benden sakladığınız gibi. Artık beni her işe çağırmadığını biliyorum. Bana güvenmiyorsun."

"Sen bana güveniyor musun?" diye sordu.

"Sana güveniyorum Dolph ama içindeki nefrete güvenmiyorum."

"Ben senden nefret etmiyorum Anita."

"Hayır ama benim sevdiğim bazı insanlardan nefret ediyorsun ve böylesi de işleri çok zorlaştırıyor Dolph."

"Senin erkek arkadaşlarına hiç zarar verdim mi?"

"Hayır ama onlardan nefret ediyorsun. Sırf oldukları şey yüzünden onlardan nefret ediyorsun. Şu eski ırkçılar gibisin Dolph. Nefretin seni kör ediyor."

Yere baktı, derin bir nefes daha aldı. "Psikiyatra gidiyorum. Olanları kabullenebilmek için..." Edward'a baktı, Edward da masumca karşılık verdi.

"Ailende olanları," diye atıldım, daha fazla detay vermek zorunda kalmasın diye.

Başıyla onayladı.

"Çok sevindim Dolph, gerçekten. Lucille..." Omuz silktim. Ne diyebilirdim ki? Karısı Lucille'in delirmek üzere olduğunu mu? Evlerindeki bir ya da iki oda, onun öfkesinden nasibini almış, yerle bir olmuştu. Bir defasında benimleyken sorgu odasına yaptığı gibi. Bir kere de bir suç mahallinde bana karşı kaba kuvvet kullanmıştı. Dolph kendini kontrol altına almazsa, rozetini kaybetmesi yakındı.

"Lucille senin çok yardımcı olduğunu söyledi. O şey, yani o kadın konusunda."

Başımla onayladım. Edward odada olmasaydı, *Oğlunun nişanlısı,* diye düzeltirdim. "Yardım edebildiysem ne mutlu."

"Senin canavarlarla çıkmanı asla onaylamayacağım."

"Polislik işlerini ayrı tutabildiğin sürece sorun değil."

"Tamam, polislik işleri." Tekrar Edward'a bir göz attı, sonra ceketinin iç cebine uzanıp defterini çıkardı. "Otel odasındaki vampir nasıl ölmüş?"

"Hayvan hizmetkarı öldüğünde hayatta kalamamış olmalı. Bazen böyle olur. Birini öldür, hepsi ölsün."

"Polisin daha önce de vampirlerin sığınağını koruyan şekil-değiştiricileri öldürdüğü oldu ama efendi vampir bu yüzden ölmedi."

"Pek çok vampirin kontrol edebildiği bir hayvanı vardır ama 'hayvan hizmetkar' demek, insan hizmetkarın kürklü versiyonu anlamına geliyor."

"Zihni ele geçirildiği için vampire yardım eden bir insan?" Bunu soru şeklinde söylemişti.

"Ben de bir zamanlar böyle düşünüyordum ama insan hizmetkar aslında bundan öte bir şey. Vampirle doğaüstü, gizemli bağları olan bir insan demek daha doğru olur. İnsan hizmetkarı ölen bir vampir bazen hayatta kalıyor ama eğer vampir ölürse genellikle insan hizmetkar da ölüyor. Fiziksel olarak hayatta kalan ama efendisinin ölümüyle deliren insan hizmetkarlar da gördüm. Ama bu vampirin hayvan hizmetkarı olan kaplankadın, normalde sahip olmaması gereken bir iyileşme yeteneğine sahipti. Her iki tarafın da iyileşme gücüne en üst düzeyde sahip gibiydi. Likantropların iyileşme gücüne ve çürümüş vampirlerin gümüş mermilere dayanıklılığına."

"Ben senin yeni uyandığını sanıyordum," dedi Dolph.

"Öyle zaten."

"Çürümüş bir vampir olduğunu nereden biliyorsun o zaman?"

"Bilmiyordum. Ama hayvan hizmetkarı, bir çürümüş vampir hızıyla iyileşiyordu. O yüzden ben de kadının onlardan biri olduğunu varsaydım. Ama vampir bile olsa, hayvan hizmetkarın vampirin güçlerine bu ölçüde sahip ol-

maması gerekirdi. Sıradışı, çok sıradışı, sanki efendi ile hizmetkar arasında normalden çok daha güçlü bir bağ vardı."

"Kafası kesildikten hemen sonra çürümeye başladı," dedi Edward.

"Ah. Otto hayalkırıklığına uğramıştır," dedim.

"Evet, kesinlikle. Ama göründükleri kadar kötü kokmuyorlar en azından. Bunun sebebini biliyor musun?" diye sordu Edward. "Şikayet etmiyorum, sakın yanlış anlama, sadece merak ettim, neden çürüyen bir ceset gibi kokmuyorlar?"

"Bilmiyorum, sanırım gerçekte çürümedikleri için. Daha çok, sanki bu vampirler bir aşamaya kadar çürümüş ve öylece kalmış gibi. Normalde kokunun sebebi bozulma, ayrışmadır. Eğer vampir gerçekten çürümüyorsa o zaman bozulma olmuyor ve tabii koku da olmuyor." Omuz silktim. "Tabii bu sadece bir teori. Kesin olarak bilmiyorum. Zaten sadece birkaç tane çürümüş vampir gördüm. Sık rastlanan bir vampir türü değil, en azından buralarda."

"Onların hepsi birer çürüyen ceset Anita," dedi Dolph.

"Hayır," dedim ve direkt gözlerinin içine baktım. "Hayır, değiller. Pek çok vampiri eğer o şekilde çürümüş görürsen onlar kesin olarak ölmüştür. Ama çürümüş vampirler senin yanında çürürler ve sonra bir şekilde kendilerini iyileştiriverirler. Yürüyen ölüyken, bir anda normale dönerler."

"Normal," diye tekrar etti Dolph alaycı bir sesle.

"Normale, başlangıçta oldukları şeye," dedim. Edward'a döndüm. "Diğer vampirin nereye gittiğini biliyor muyuz?"

Dolph cevap verdi. "Beyaz, erkek, yirmilerinin sonlarında ya da otuzlarının başlarında, kahverengi kısa saçlı,

kot pantolon ve kot mont giyen birinin, yanında büyük bir çantayla arabasına bindiğini ve üniformalı iki polisin gözü önünde uzaklaştığını biliyoruz."

"Gözü önünde mi?" diye sordum.

"Olayı gören siviller, adamın polis memurlarıyla konuştuğunu söylüyor." Dolph defterinin sayfalarını karıştırdı, sonra okudu. "*Arabama gitmeme izin vereceksiniz değil mi?*' Polisler cevap vermiş. *Evet, izin vereceğiz.*"

"S.ktir, Obi-Wan gibi yapmış," dedim.

"Ne?" diye sordu Dolph'la Edward aynı anda.

"Bilirsiniz, *Yıldız Savaşları*'ndan. *Aradığın droidler bunlar değil.*"

Edward sırıttı. "Evet, biz Otto'yla birlikte diğer vampirle ilgilenirken adam gibi yapmış."

"Bunu ya da bir benzerini birçok polise yapmış olmalı," dedi Dolph. "Arabasıyla otelden ayrıldığı sırada her taraf polis kaynıyordu. Vampirlerin gün ışığıyla arasının iyi olmadığını sanıyordum."

"Bence vampir o büyük çantanın içindeydi. Benim tahminim ve sadece bir tahmin. Kaplankadının, efendisinin iyileşme yeteneğine sahip olması gibi, diğer vampirin hizmetkarı da onunla aynı zihin güçlerini paylaşıyor. Daha önce hiç böyle bir şey duymadım ama şimdilik mantıklı görünüyor. Aklıma daha mantıklı bir fikir gelirse, onu da sizinle paylaşırım."

"Peki onların otelde olduğunu nereden biliyordun Anita?" diye sordu Dolph.

"Söyledim ya, muhbir."

"Bu muhbir bir vampir mi?"

"Hayır," dedim.

"Hayır," dedi.

"Hayır," dedim.

"Bu muhbir bir insan mı?"

"Sana ismini vermeyeceğime göre bunun bir önemi yok, değil mi?"

"Bu cinayetlere kaç vampir bulaştı?"

"İki kişiden eminim."

"Efendinle arandaki bağlar ne kadar kuvvetli Anita?"

"Ne?" Öylece yüzüne baktım.

O da bana baktı ve bu defa gözlerinde öfke yoktu, bir cevap bekliyordu sadece. Soruyu tekrarladı.

Yüreğim ağzıma gelmişti, nabzımı kontrol edemiyordum. Yine de konuştuğumda sesim neredeyse normal çıktı. "Bu pislikleri yakalayacak mıyız, yoksa yine benim vampirlerle ne kadar kişisel ve yakın bir ilişkim olduğu konusundaki saplantına geri mi döneceğiz? Seni hayalkırıklığına uğrattığım için üzgünüm Dolph. Özel hayatımı onaylamadığın için üzgünüm. Ama iki cinayet işlendi. Yaralılar var. Lütfen, rica ediyorum, lütfen, aşk hayatımla ilgili saplantıların yerine biraz da konuya konsantre olabilir miyiz artık?"

O buz gibi polis gözlerini yavaşça kırptı. "Tamam. Peter Black nasıl yaralandı ve o tam olarak kim?"

Edward'a baktım çünkü nasıl bir hikaye anlatacağını ben de merak ediyordum. Gerçeği, bütün gerçeği söyleyeceğinden şüpheliydim.

"Şimdi, Teğmen," dedi Edward, "bunu size anlattım."

"Bir de Anita'nın versiyonunu duymak istiyorum."

"Benim versiyonum, senin de söylediğin gibi bir versiyon, gerçek değil," dedim.

"Orospu çocuğu kan emicilerle çıkmaya başladığından beri bana hiçbir konuda tüm gerçeği anlattığına inanmıyorum."

"Politik olarak doğrusunu söylemek gerekirse, senin o 'orospu çocuğu kan emici' dediğin vampir, St. Louis'nin Şehir Efendisi."

"O senin de efendin mi Anita?"

"Ne?"

"Şehir Efendisi'nin insan hizmetkarı mısın?"

Bir keresinde kendimi Dedektif Smith'in önünde açık etmek zorunda kalmıştım. Bunu bir vampirin hayatını kurtarmak için yapmıştım. Anlaşılan Smith beni ispiyonlamamıştı. Ona bir bira borçluydum.

Dolph'a vereceğim cevabı düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Edward bana ihtiyacım olan zamanı sağladı. "Biliyor musunuz Teğmen, Blake'in özel hayatına gösterdiğiniz ısrarlı ilgi biraz rahatsız edici. Özellikle de bunun sizi soruşturmadan ve iki cinayetin suçlularını yakalamaktan uzaklaştırıyor gibi göründüğü düşünülürse."

Dolph onu duymazdan geldi ve dikkatli polis gözlerini benden ayırmadı. Federal görevli programının benim Jean-Claude'un insan hizmetkarı olmama nasıl yaklaşacağından emin olsaydım sadece evet der geçerdim ama nasıl bir tepki vereceklerini bilmiyordum, bu yüzden yalan söylemek ya da Dolph'un dikkatini dağıtmak zorundaydım. "Bak Dolph, ben burada profesyonel davranmaya çalışıyorum ama bana biriyle düzüşüp düzüşmediğimi sordun, özel hayatımı ve seks hayatımı masaya yatırdın. Cinsel taciz konusunun işlendiği gün sen neredeydin?"

"Öylesin. Sen gerçekten ona aitsin, değil mi?"

"Ben kimseye ait değilim Dolph. O kadar kendime aitim ki bazılarını kovmak zorunda kalıyorum. Requiem kendisine ait olmamı istiyor. İsmini hatırlamıyorsundur belki, hani az önce odadan çıkan vampir. Ben kimseye ait olmak istemiyorum, hiç kimseye. Jean-Claude bunu, çıktığım diğer bütün insanlardan daha iyi anlıyor. Belki senin oğlunun da nişanlısında bulduğu şey budur Dolph. Belki o kadın onu, senin kendi oğlunu asla anlamadığın bir şekilde anlıyordur." Son cümle çok adiceydi ve tam da bu amaçla söylenmişti. Konuşmaya artık bir nokta koymamız gerekiyordu.

"Ailemi bu işe karıştırma." Alçak sesle ve temkinli bir tonla konuşmuştu.

"Sen yaparsan ben de yaparım. Vampirlerle ve benim aşk hayatımla ilgili saplantın, oğlunun bir vampirle nişanlanmasının ardından başladı. Benim hatam değil bu. Onları ben tanıştırmadım. Sen bana söyleyinceye kadar olan bitenden haberim bile yoktu."

"Şehir Efendisi biliyordu. Sadece sana söylemedi," dedi Dolph.

"Düşündüğün bu mu? Jean-Claude, oğlunu baştan çıkarsın diye onun üzerine bir vampir mi saldı yani?"

Bana baktı. "Buradaki tek vampir avcısı sen değilsin Anita. Hatta bir rozeti olan tek vampir avcısı da değilsin. Bana Şehir Efendisi'nin mutlak bir otoritesi olduğu söylendi. Buralı bir vampir ondan habersiz hiçbir şey yapamaz."

"Diyelim ki söylediğin doğru. Ama oğlunun nişanlısı Ebedi Hayat Kilisesi'ne bağlı. O şu anda Malcolm'un sorumluluğunda, Jean-Claude'un değil. Vampirler aleminde Ebedi Hayat Kilisesi'nin kendine ait ayrı bir dünyası var.

İşin aslı, Kilise'den bir vampir, bir polisin oğluyla flört etmek gibi aptalca bir şey yaptığında, diğer vampirler ne yapacağını şaşırıyor."

"Neden aptalcaymış?"

"Çünkü polislerin çoğu hala vampirlerden nefret ediyor. En iyisi, mümkün mertebe polislerden uzak durmak. Jean-Claude'un vampirleri herhangi bir polisin yanına bile yaklaşmaz."

"O sana yaklaştı ama," dedi Dolph.

"Biz çıkmaya başladığımızda ben resmi olarak polis değildim."

"Hayır, sen bir vampir infazcısıydın. Onun sana asla yaklaşmaması gerekirdi ve senin de ona yaklaşmaman gerektiğini bilmen gerekirdi."

"Benim kiminle çıktığım seni ilgilendirmez Dolph."

"Eğer işini nasıl yaptığını etkiliyorsa ilgilendirir."

"İşimi daha iyi yapıyorum çünkü artık canavarlarla daha yakın ve daha özel bir ilişkim var." Oturmaya çalıştım, bana tepeden bakıp durmasından sıkılmıştım. Karnım gerildi ama acımadı. "Canavarlar hakkındaki bilgime güvenebilirsin. Bana yaklaşan tüm polisler, canavarlar hakkında onlardan daha fazla şey bildiğim konusunda bana güveniyor. Bunca şeyi nasıl öğrendim sanıyorsun? Onları kol mesafesinde tutarak ve senin gibi onlardan nefret ederek mi? Onlara pislik muamelesi yapan insanlarla konuşmaktan pek hoşlanmıyorlar. Onlardan nefret ettiğini bildikleri insanlara bilgi vermeye pek hevesli değiller. Eğer birinden sana yardım etmesini istiyorsan ona elini uzatman gerek."

"Kaç tanesi sana elini uzattı Anita?" Çok masum sözcüklerdi ama onun ağzında çirkinleştiler.

"Her aradığında sana yardım edebilmemi sağlamaya yetecek kadarı."

Bunun üzerine gözlerini kapadı ve defterini kıvırdı, ta ki içinden bir sayfa yırtılana kadar. "Eğer seni bulduğum yerde bıraksaydım, ölüleri dirilten biri olarak, Jean-Claude'la hiç tanışamazdın. Onun kulübüne ilk gidişin, bir polis işi içindi. Benim işim." Gözlerini açtı. O gözlerde gerçek bir acı vardı.

Koluna dokunmak için uzandım ama geri çekildi. "Biz işimizi yaptık Dolph."

"Aynaya baktığında bu sana yetiyor mu Anita? Günün sonunda işimizi yapmış olmamız yeterli mi sence?"

"Bazen. Bazen yetmiyor."

"Likantrop musun?"

"Hayır," dedim.

"Kan tahlillerin öyle demiyor."

"Kan tahlilim laboratuvarı manyak etti ve kanımı hangi laboratuvara gönderirsen gönder, sonuç değişmeyecek."

"Likantropi taşıdığını biliyorsun."

"Evet. Dört farklı türde likantropi taşıyorum."

"Biliyordun."

"FBI için ölü diriltme davasında, gözümü Philadelphia'daki hastanede açtığımda öğrendim."

"Buradaki kimseye bundan bahsetmedin."

"Şekil-değiştiricilerle çıktığım için benden nefret ediyorsun, bir de likantropi taşıdığımı öğrenirsen..." Elimi salladım. "Nasıl tepki vereceğini bilemedim."

Başını salladı. "Haklısın. Bana anlatmamakta haklısın ama Zerbrowski'ye ya da başka birine söyleyebilirdin."

"İşimi etkilemiyor Dolph. Evet, bir hastalığım var ama neredeyse hiçbir belirtisine sahip değilim. İşimi etkileme-

diği sürece kimseyi ilgilendirmez." Bu esnada kafamın içinde, bir dava sırasında içimdeki canavarlardan biri kontrolden çıkarsa neler olabileceğini evirip çeviriyordum. Pek iyi olmazdı herhalde. *Ardeur*'u neredeyse kontrol altına almıştım ama şimdi de beni polislik yapmaktan alıkoyabilecek başka bir belayla uğraşmak zorundaydım.

"Anita, ne dediğimi duydun mu?"

"Üzgünüm, hayır duymadım."

"Dedim ki, bunun işini etkilemediğinden nasıl emin olabilirim? Canavarlarla olan bağlarının, tercihlerini etkilemediğini nereden biliyorsun?"

"Çok yoruldum Dolph. Gerçekten yoruldum ve dinlenmem gerek." Bunu neden daha önce düşünememiştim ki? Hastanedeydim. Çok daha önce canım acıyormuş gibi yapabilirdim. Lanet olsun, bu akşam kafam çok yavaş çalışıyordu.

Kıvırıp durduğu defteri açtı, mümkün olduğunca buruşuk sayfaları düzeltmeye çalıştı. Ardından defteri yine ceketinin iç cebine yerleştirmeye çalıştı ama defter öyle yamulmuştu ki oraya girmedi. Sonuçta defteri elinde tutmaya devam etti. "Dinlendikten sonra, seninle tekrar konuşmak istiyorum. Şunu iyi anla Anita, eğer dostlarından sır saklamaya başlarsan, bir noktadan sonra senin sadakatinden şüphe etmeye başlarlar."

"Çık dışarı Dolph, git."

"Ama o kalacak, öyle mi?" Edward'ı işaret etti.

"O beni aşağılayıp durmuyor, hakaret etmiyor. Profesyonelce davranmaktan başka bir şey yapmıyor."

"Bunu hak ettim sanırım." Bir şey daha söyleyecek gibiydi. Elini uzattı. Edward bir an terddüt etti, sonra ona si-

lahını geri verdi. Dolph başka tek kelime etmeden odadan çıkıp kapıyı ardından yavaşça kapattı.

Edward kılıfında duran kendi silahını düzeltti, birkaç saniye öylece durduk, sonra birbirimize baktık. "Ona cevap vermekten çok uzun süre kaçamayacaksın Anita."

"Biliyorum."

"Başı belaya girecek olan sadece sen değilsin."

Başımı salladım. "Richard."

"Ağzını arıyor."

"Eğer bilseydi, ağzımı aramaktan fazlasını yapardı."

"Teğmen Storr aptal değil."

"Öyle olduğunu hiç düşünmedim."

"Nefreti onu bazı açılardan aptallaştırıyor ama aynı zamanda da kararlılığını ve azmini artırıyor. Eğer bu kararlılıkla senin ve arkadaşlarının üzerine gelmeye kalkarsa, o zaman..."

"Biliyorum Edward, biliyorum."

"Ne yapacaksın?"

"Canavarlarla çıkmamı yasaklayan bir kanun yok. Böylesi, yasalar açısından bir federal görevliye beyaz biriyle çıkamayacağını söylemek gibi bir şey. Böyle bir şey dayatırlarsa acayip çuvallarlar."

"İnsan hizmetkar olma meselesine gelince, yönetmelikte bu konu hiç ele alınmamış."

"İnceledin mi?" diye sordum.

"Evet, rozetimi almadan önce okudum. Senin hem Jean-Claude'un insan hizmetkarı hem de federal görevli olamayacağını söyleyen bir şey yok."

"Yasalar zamanın gerisinde kaldı çünkü."

"Önemli değil Anita. Önemli olan, Dolph öğrense bile yapabileceği hiçbir şey olmaması."

"Yasal olarak bir şey yapamaz ama polisler eğer gitmesini istiyorsa, birinden kurtulmanın başka yolları da var."

"Hiçbir vakaya çağırmamak gibi."

"Dolph şimdiden bunu yapıyor."

"Açıkçası, senin düşmanla uyumanı, en az metafiziksel şeyler kadar, hatta daha bile kötü görüyorlar sanırım."

Bunu bir an düşündüm. "Metafizikten bir halt anlamıyorlar ama düzüşmeyi anlıyorlar."

"Teğmen senin kiminle yattığın kadar, senin önüne gelenle yatmandan da rahatsız olmuş gibi görünüyordu."

"Çoğu polis içten içe aşırı ahlakçıdır."

"Bence Teğmen Storr, sen önüne gelen insanla yatıyor olsaydın da yine aynı şekilde hayalkırıklığına uğrardı."

"Galiba kendini babam yerine koyuyor."

"Sen onu nasıl görüyorsun?"

"Patronum, bir bakıma. Bir zamanlar arkadaşım olduğunu düşünüyordum."

"Oturuyorsun... Canın yanmıyor mu?"

Bedenimi hissetmeye çalıştım, bir yerim acıyor mu diye kendimi dinledim. Sonra derin bir nefes alıp karnımı şişirdim. "Geriliyor ama acımıyor. Sende benimki kadar kötü yara izleri yok, değil mi?"

"Bunu sadece Donna biliyor." Gülümsedi.

"Peter nasıl? Gerçekten?"

"Cesur."

"Ben, ah, lanet olsun Edward, o iğneyi olacak mı, olmayacak mı?"

"Hala durumu değerlendiriyor."

"Donna'ya söylemek zorundasın."

"İğneyi seçer."

"Yasal olarak buna onun karar vermesi gerek."

"Onu Peter Black olarak tutmamızın bir sebebi de kendi kararını kendisinin verebilmesi. Senin kürklü arkadaşlarınla biraz konuştum. Kaplan likantropisi, yakalanması en güç likantropilerden biriymiş. Hala aile içinde devam eden ve yakalanmanın yanı sıra genetik olarak da aktarılan birkaç tür arasındaymış."

"Bunu ben de bilmiyordum," dedim.

"Anlaşılan kaplanlar bunu aile içinde sır olarak saklıyor. Burada yaşayan diğer tek kaplankadınla konuştum."

"Christine," dedim.

Başıyla onayladı. "Neden başka kaplanın yaşamadığı bir şehre geldiğini biliyor musun? Kaplanadamlar klanından biriyle zorla evlendirilmemek için."

"Bilmiyordum... Bekle bir saniye, Claudia'nın Soledad için böyle bir şey dediğini hatırlıyorum sanki. Onun büyük ihtimalle, ayarlanmış bir evlilikten kaçmak için St. Louis'ye geldiğini söylemişti. Kaplanların onu aile içinde tutmak istediğine dair bir şeyler dedi."

"Bu hikayeyi kimliğini gizlemek için uydurmuş."

"Kimliğini ne kadar iyi gizlemiş?"

"Çok iyi. Belgelerini gördüm, gayet gerçek görünüyorlar. Mükemmel bir iş. Ve emin ol, neden bahsettiğimi biliyorum."

"Ona ne şüphe."

Bana bir bakış attı. Ted Forrester, gözlerinden başlayarak geri çekiliyor, gerçek Edward kendini gösteriyordu. Gerçeğe ilk dönen, daima gözleri oluyordu. Ne tuhaf, çoğu likantrop da şekil değiştirmeye gözlerinden başlardı.

"Bu arada Graham'ı gönderdiğin için teşekkürler. Ellerindeki iğnede kaplan likantropisi varmış. Çok ender rast-

landığı için, standart iğnelerde kaplan likantropisi kullanıyorlarmış. Başka bir iğne sipariş ettiler. Bu defakinde kaplan olmayacak."

"İğne olacak mı?"

"Onun yerinde sen olsaydın ne yapardın?"

Biraz düşündüm. "Ben bunu sormak için doğru kişi değilim Edward. Birçok defa saldırıya uğradım. Şans eseri şimdilik her şey yolunda."

"Ama sen ilk saldırıya uğradığında bu iğne yoktu. Olsaydı ne yapardın?"

"Senin için ya da Peter için bu kararı ben veremem. O benim oğlum değil."

"Diğer şekil-değiştiriciler, kaplanadamlığı olunabilecek en kötü şey gibi gösteriyor."

"Niye?"

"Söylediğim gibi, herkesi birbiriyle akraba yapmak için seni klandan biriyle evlenmeye zorluyorlar. Peter'ın kaplanadam olduğunu anladıklarında ona kızlar yollayıp baştan çıkarmaya çalışırlarmış. Eğer yemi yutmazsa da kaçırırlarmış."

"Yasadışı bir iş," dedim.

"Çoğu da çocuklarına evde eğitim veriyormuş."

"Kapalı bir toplum."

"Peter kaplanadam olmaya hiç uygun görünmüyor. Diğer insanların ona ne yapacağını söylemesini kaldıracak yapıda biri değil."

"Daha on altı yaşında," dedim. "On altı yaşındaki hangi çocuk, ona ne yapacağının söylenmesinden hoşlanır ki?"

"Bu konuda hiçbir zaman büyüyeceğini sanmıyorum."

"Senden ve Claudia'dan emir alıyor."

"Saygı duyduğu insanlara ittat ediyor ama önce saygısını kazanmak zorundasın. Bir kaplanadam klanının onu almasına izin veremem Anita."

"Seni ya da Peter'ı böyle bir şeye zorlayamazlar. Christine yıllardır St. Louis'de yaşıyor ve bildiğim kadarıyla burada kimse onu rahatsız etmedi."

"Anladığım kadarıyla Amerika'da sadece üç klan var. Hepsi kendi dünyasında yaşıyor. Kültürleri de farklı. Safkanlar, kalıtım yoluyla likantrop olanlar ve saldırı mağdurları. Kaplan likantropisinin verilmesi bir tür ödül olarak görülüyor. Hak etmeyen birine kaplan likantropisi bulaştırmayı ise günah kabul ediyorlar."

"Vampirleri andırıyor," dedim. "Vampirler de insan ve hayvan hizmetkarlar konusunda aynı şekilde hissediyor. Ama her iki taraftan da buna zorlananları ve istemediği halde mecbur kalanları gördüm."

"Sen istemiş miydin?" diye sordu ve şimdi o gözlerde sadece Edward vardı.

İçimi çektim. "Hayır dersem, aptalca bir şey yapacak mısın?"

"Hayır, onu seviyorsun. Bunu biliyorum. Anlamıyorum ama biliyorum."

"Ben de seninle Donna'yı anlamakta zorlanıyorum."

"Biliyorum."

"Başlangıçta istemiyordum ama bir şekilde oldu işte. Ama şu anda vardığımız noktada, bir şeye zorlandığımı söyleyemem."

"Deikodulara bakılırsa sahne arkasındaki büyük güç senmişsin, onu parmağında oynatıyormuşsun."

"Duyduğun her şeye inanma."

"Eğer duyduğum her şeye inansaydım, seninle yalnız kalamayacak kadar senden korkardım."

Onu süzdüm, yüzünü okumaya çalıştım ama ifadesizdi. "İnsanların arkamdan neler söylediklerini bilmek ister miyim?"

"Hayır," dedi.

Başımı salladım. "Tamam, o zaman doktoru çağır. Bakalım ayağa kalkabilecek miyim?"

"Sadece on saat oldu Anita. İyileşmiş olamazsın."

"Doktora bir soralım," dedim.

"Eğer yataktan bu kadar erken çıkarsan, dedikodulardan bazıları doğrulanacak."

"Polisler seninle, benim hakkımda mı konuşuyor?"

"Arkadaş olduğumuzu herkes bilmiyor."

"Tamam, dedikodu neymiş?"

"Şekil-değiştiriciymişsin."

"Çok yakın arkadaşlarımdan bazıları şekil-değiştirici," dedim.

"Yani?"

"Yani, doktoru getir. Sırf insanlar hali hazırda düşündükleri şeyleri düşünmesinler diye yatakta kalacak değilim. İşin gerçeği, yaydığım enerji yüzünden benim şekil-değiştirici olduğumu zanneden gerçek şekil-değiştiriciler bile var."

"Bir süre daha yatmanın ne sakıncası var?"

"İnsanların benim şekil-değiştirici olduğumu sanmalarını neden umursuyorsun?"

"Benim umursadığım, senin ayaklandığını öğrendiğinde Peter'ın kendini zayıf hissedecek olması. O da senin gibi kahramanlık taslamak isteyecek."

"Eğer doktor bana ayağa kalkamayacak kadar hasta olduğumu söylerse yatakta kalacağım. Kahramanlık falan tasladığım yok."

"Tamam ama Peter'ın yaraları seninkiyle aynı ve o, bunun nasıl hissettirdiğini gayet iyi biliyor."

"Yarası normalden hızlı iyileşmiyor mu?" diye sordum.

"Öyle görünmüyor, neden?"

"Kesin bir şey değil ama likantropiye yakalanan kurbanlar genellikle insanlardan daha hızlı iyileşiyor."

"Daima mı?" diye sordu.

"Hayır, bazen. Ölümcül yaralar daha hızlı iyileşiyor. Önemsiz yaralar bazen hızlı, bazense normal bir hızla iyileşiyor."

"Peter'a iğneyle ilgili ne diyeceğim?"

Başımı iki yana salladım. "Buna ben karar veremem. Vermeyeceğim." Ona baktım ve şu anda ne Ted'in cazibesini ne Edward'ın soğukluğunu taşıyan yüzünü inceledim. Yüzünde gerçek bir acı vardı, suçluluk duygusu belki. Baştan beri Peter'ı bu işe bulaştırmasının aptalca olduğunu düşündüğüm için bu konuda ona yardım edemezdim. Peter bu kadar aksiyona hazır değildi. İşin kötü yanı, birkaç yıl içinde hazır olabilirdi.

"Onun henüz hazır olmadığını, onu buraya getirmekle hata yaptığımı düşünüyorsun."

"Sana onu ilk gördüğüm anda söyledim zaten. Beynimi okumana gerek yok Edward. Sana genellikle ne düşündüğümü söylüyorum."

"Tamam, ne düşünüyorsun peki?"

"Ah, lanet olsun," dedim ve içimi çektim. "Tamam, tamam. Elbette onu buraya hiç getirmemeliydin. Dövüşün

ortasında yaptıklarından etkilendim. Mücadeleden vazgeçmiyor. Ona öğretilenleri hatırlıyor. Birkaç yıl sonra, eğer babasının izinden gitmek isterse, tamam. Ama birkaç yıl daha eğitim görmesi ve tecrübe kazanması gerek. Sen onu tekrar kurtlar sofrasına atmadan önce, birkaç yıl daha terbiye edilmesi lazım."

Edward başıyla onayladı. "Zayıf davrandım. Daha önce hiç bu kadar zayıf olmamıştım Anita. Donna, Becca ve Peter beni zayıflatıyor. Geri adım atmama sebep oluyorlar."

"Onların sana bir şey yaptığı yok Edward. Onlara olan tepkilerin, onlara karşı hislerin seni değiştiriyor."

"Değişimden hoşlandığımdan emin değilim."

İçimi çektim. "Al benden de o kadar."

"Seni hayalkırıklığına uğrattım."

"Bunu kastetmedim." Tekrar yatağa uzandım. Otururken canım yanmıyordu ama kendimi tam olarak iyi hissettirdiği de söylenemezdi. "Benim kastettiğim, insanları sevmenin seni değiştirdiği. Beni de değiştirdi. Bazı açılardan daha yumuşak biri oldum, bazı açılardan daha da katılaştım. Üstelik ben senin kadar kendimden fedakarlık da etmiyorum."

"Nasıl yani?"

"Ben, benim gerçekte kim ve ne olduğumu bilmeyen biriyle yaşamaya çalışmıyorum. Sekiz yaşında bir çocuğu bale dersine götürmüyorum."

"Benim iş saatlerim bu tür şeyleri yapmaya Donna'nınkinden daha uygun."

"Biliyorum. Donna'nın doğaüstü malzemeler satan kendine ait bir dükkanı var. Hatırlıyorum. Ama mesele bu değil Edward. Söylemeye çalıştığım, ben normal bir hayat

yaşamaya çalışmıyorum. Yaptığım iş olağanmış ya da ben normalmişim gibi rol yapmaya çalışmıyorum."

"Çocukların olsaydı denemek zorunda kalırdın."

Başımla onayladım. "Geçen ayki hamilelik korkusu beni bunu düşünmeye zorladı. Kendimi bir gün isteyerek hamile kalacak biri gibi görmüyorum. Eğer kazara olursa bir şekilde hallederiz. Ama benim işimde bebeklere yer yok."

"Bunu benim için de söylüyorsun." Sesi çok üzgün çıkmıştı, bunu beklemiyordum.

"Hayır, yani, bilmiyorum. Benim için daha zor. Çünkü kadınım. Hamile kalacak ve Tanrı korusun, bakıp emzirecek olan benim. Basit biyolojik gerçekler, aynı anda hem silahlarla hem çocuklarla oynamayı benim için imkansız kılıyor."

"Donna'ya evlenemem, öyle değil mi?"

Kafamın içinde bir ses avaz avaz haykırıyordu; *Hayıtıırrrr, evlenemezsin.* Ama dışımdan, "Buna da ben cevap veremem," dedim. "Tanrım, Edward, benim başımda da yeterince dert var, bir de seninkilerle uğraşamam."

Bana bir bakış attı. Edward'ın bakışıydı ama gözlerinde bir şey vardı, o kadar da soğuk olmayan bir şey. Sıcak, hatta çok sıcak bir şey.

"Edward," dedim yumuşak bir sesle. "Sonradan pişman olacağın bir şey yapma."

"Buna sebep olan vampiri öldüreceğiz," dedi.

"Tabii, elbette," dedim. "Söylemeye çalıştığım, Donna ve çocuklarla ilgili acele kararlar verme. Fazla bir şey bilmiyorum ama bildiğim bir şey var. Eğer Peter likantrop olursa sana her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyacaklar."

"Peter likantrop olursa, arkadaşlarınla konuşması için onu tekrar buraya getirebilir miyim?"

"Evet, tabii ki."

Başını salladı, tekrar bana baktığında gözleri biraz yumuşamıştı. "Donna'yla çocukları terk etmem gerektiğini düşündüğünü biliyorum. En başından beri bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyorsun."

"Belki ama onları seviyorsun ve onlar da seni seviyor. Sevgi öyle kolay bulunan bir şey değil Edward, sırf kötü bir fikir diye bunu bir kenara atamazsın."

Güldü. "Söylediğinin bir mantığı yok."

"Üf, deniyorum işte. Birbirinizi sevdiğinizi söylemeye çalışıyordum. Eğer Peter'ı eğitimini tamamlamasına yetecek kadar uzun süre evde tutmayı başarırsan, sanırım birkaç yıl sonra, eğer hala istiyorsa, aile işine katılabilir. Ama şu anda hazır değil. Karşısına dikil, bunu ona kesin bir dille açıkla ve geri adım atma."

Başıyla onayladı. "Bu işi, bizim işimizi yapabileceğini düşünüyorsun ha?"

"Bence yapabilir. Tabii bu küçük macera onun için bu işin tüm tadını kaçırmadıysa."

Tekrar başıyla onayladı. "Şimdi gidip doktoru bulacağım." Kapıya yürüdü, arkasına bakmadan çıkıp gitti. Yatakta uzandım ve aniden odaya çöken sessizliği dinledim. Peter'ın bir likantropa dönüşmemesi için dua ettim. Konsey'in Harlequin'e bize savaş ilan etme izni vermemesi için dua ettim. Hepimiz hala hayatta olduğumuz için şükrettim. Ah ama Cisco için artık çok geçti. Onu pek iyi tanımıyordum ama beni korumaya çalışırken ölmüştü. Henüz on sekiz yaşındayken korumak için söz verdiği insanları ko-

rumak için ölmüştü. Onurlu bir ölümdü, iyi bir ölümdü, peki böyle olması neden bana kendimi daha iyi hissettirmiyordu? Bir ailesi var mıydı acaba? Birinin küçük oğlu muydu? Birinin sevgilisi? Tam şu anda biri onun için ağlıyor muydu? Belki de onun ardından yas tutan hiç kimsesi yoktu. Belki de sahip olduğu tek şey bizdik. Birlikte çalıştığı insanlar ve arkadaşları. Tuhaf, bu düşünce, daha önce düşündüğüm diğer her şeyden daha fazla hüzünlendirdi beni.

36

Kapı hafifçe vuruldu. Edward kapıyı çalmazdı ve eğer gelen doktorsa da vurduktan hemen sonra kapıyı açardı. Hastanede kim kapıyı çalardı? "Kim o?" diye sordum.

Cevap geldi. "Truth*."

İkinci bir ses bunu takip etti.

"Ve Wicked**."

Kardeştiler, vampirdiler ve Jean-Claude'un grubuna yeni katılmışlardı. Onlarla ilk karşılaştığımda Truth, kötü adamı yakalamam için bana yardım ederken neredeyse ölüyordu. İkisi de asırlardır savaşçı ve paralı askerdi. Ve şimdi bizimdiler. Jean-Claude'la benim.

---

* İngilizcede gerçek, doğru. Ç. N.

** İngilizcede kötü, ahlaksız. Ç. N.

Kapıdan ilk giren Wicked oldu. Geniş omuzlarına oturan ve kollarıyla bacaklarındaki kasları saran, tasarımcı elinden çıkma, açık kahverengi bir takım elbise giymişti. Görüldüğü kadarıyla spor salonuna gitmiş ve zaten kaslı olan vücuduna biraz daha kas eklemişti. Gömleğinin tüm düğmeleri iliklenmiş, üstünde altın bir kravat iğnesi olan şık bir kravat takmıştı. Sarı saçları kulaklarını örtecek kadar uzundu ama omuz hizasına ulaşmasına daha birkaç santim vardı. Sinekkaydı tıraşı sayesinde çenesindeki gamze ortaya çıkmıştı. Pırıl pırıl ayakkabılarından saç kesimine kadar çok yakışıklı, çok erkeksi ve çok modern görünüyordu. Modern görüntüsünü bir omzunun üstünden görünen kılıç kabzası bozuyordu sadece.

Her zamanki gibi Wicked'ı Truth takip etti. Onunla ilk tanıştığımda olduğu gibi kirli sakallıydı. Tam bir sakal değildi, sanki öldüğünde bir süredir tıraş olmuyordu ve o zamandan beri de bir türlü tıraş olmaya zaman ayıramamıştı. Kirli sakalının ardında temiz, erkeksi bir yüz ve kardeşininkinin aynısı olan gamzeleri saklanıyordu. Birbirlerine inanılmaz benzediklerini görmek için, yan yana dururlarken onları bir süre incelemek gerekiyordu. Truth'un siyaha çalan koyu kahverengi saçları omuzlarına kadar iniyordu. Saçları aslında ince telli ve düz sayılmazdı ama kardeşininki kadar gür ve kabarık da değildi. Deri giymişti ama gotik bir tarzı yoktu. 15. yüzyılda savaş görüp geçirmiş bir deri ile modern motorcu kıyafetinin bir karışımıydı. Çizmeleri dizine kadar çıkıyordu ve görünüşe göre onlar da sahibi gibi birkaç asırlıktı. Ama çok rahat duruyordu, ona uyuyordu ve kesinlikle onun bir parçasıydı. Ne olmuş biraz yıpranmışlarsa? Truth bu çizmeleri, bazı

erkeklerin zamanla vücutlarının şeklini alan kanepeyi sevdiği gibi seviyordu.

Truth'un sırtında da bir kılıç asılıydı. Kılıçların yanı sıra, birinin şık ceketinin altında, diğerininse daha güzel günler görmüş olan deri ceketinin altında tabanca da taşıdığını biliyordum. Truth ve Wicked daima tam donanımlı dolaşırdı.

"Requiem senin yanında kendine güvenemediğini söyledi, Jean-Claude bu yüzden bizi gönderdi," dedi Wicked gülümseyerek. Mavi gözleri hınzır bir merakla doluydu.

"Requiem niye böyle bir şey dedi?" diye sordu Truth. Gözleri, kardeşinin gözlerinin birebir kopyasıydı ama gözlerindeki ifade tamamen farklıydı. Truth neredeyse insanın içini burkacak kadar samimiydi. Wicked'sa daima benimle dalga geçiyor gibi görünürdü ya da kendiyle, belki de tüm dünyayla.

"Harlequin zihnini ele geçirdi."

"Yani senin güvenliğini sağlamak konusunda kendine güvenmiyor," dedi Truth.

"Öyle bir şey," dedim.

Kapı tekrar vuruldu, Graham kapıyı açıp başını içeri uzattı. "Dışarıda bir ziyaretçimiz var."

Wicked'la Truth anında alarma geçti. Bunu tarif etmek zor ama polisler de böyle yapar. Bir an normaldirler, bir sonraki an tetikte. Wicked'la Truth da şu anda her türlü tehlikeye karşı tetikteydi.

"Kim?" diye sordum.

"Aslanların Rex'i."

Gözümü kırptım. "Joseph mi yani?"

Graham başıyla onayladı.

"O puşt burada ne arıyor?" dedi Wicked.

"Lafı ağzımdan aldın," dedim.

Wicked hafifçe başını eğdi. "Kusura bakma."

"Ne istiyormuş?" diye sordum.

Graham kapıya yaslandı ve dudaklarını yaladı. "Sanırım onu affetmen için sana yalvaracak ya da öyle bir şey işte."

"Kendimi pek bağışlayıcı hissetmiyorum," dedim. Hastane yatağının çarşafını elimle düzelttim. Hayır, hiç bağışlayıcı hissetmiyordum.

"Biliyorum," dedi Graham. "Ama dışarıda bekliyor. Aslanlar seni, vampirleri ve Ulfric'imizi ölüme terk etti. Onlara hiçbir şey borçlu değilsin."

"O zaman niye Anita'ya onun dışarıda olduğunu söyledin?" diye sordu Wicked.

Graham tekrar dudaklarını yaladı. "Çünkü eğer Anita'ya söylemeseydim ve Anita onun buraya geldiğini daha sonra öğrenseydi, bana çok kızardı."

"Neden kızardım?" diye sordum.

"Tabii ki Joseph'in aslanlarına olacağını düşündüğün şey yüzünden."

"Onun aslanları artık umrumda değil," dedim ve buna gerçekten inanıyordum.

"Tamam. Ama sonra sana söylemediğimi söyleme, çünkü söyledim." Açmak için kapının önünden çekildi.

"Bekle," dedim.

Graham eli kapı kolundayken dönüp bana baktı.

"Ne demek istiyorsun? Aslanlara ne olacak?"

"Artık umrunda olmadıklarını söyledin ya," dedi Truth.

Uzun boylu vampire baktım, başımı iki yana salladım, tekrar Graham'a döndüm. "Bir şeyi kaçırıyormuşum gibi geliyor. Diyelim ki umursuyorum, azıcık, kaçırdığım şey ne?"

"Asher, Chicago'lu aslanları geri çağırdı," dedi Graham.

"Ne zaman oldu bu?" diye sordum.

"Sen ve Jean-Claude ölürken," dedi Truth.

"Ve Richard," diye ekledi Graham. "Bizim Ulfric'imiz de ölüyordu."

Truth boynunu hafifçe eğip onayladı. "Kötü bir niyetim yoktu kurt."

Graham gönülsüzce kabul etti. "Sorun değil."

"Vampirler senin Ulfric'inden emir almaz," dedi Wikked. Sözlerinde ve ses tonunda bir şey vardı, kavga istediğini açık eden bir şey.

"Kavga çıkarma Wicked," dedim.

Gözucuyla beni görecek kadar döndü. "Kavga çıkarmak denemez," dedi.

"Uğraşacak halde değilim. Herkesin yetişkin gibi davranmasını istiyorum, tamam mı?"

Wicked bana pek de dostça sayılmayacak bir bakış attı ama başka bir şey demedi. Somurtkan sessizliğe de razıydım. Kardeşler bizim için değerliydi, bir süreliğine kas güçlerine ihtiyacımız olmuştu ama açıkçası artık beni de rahatsız ediyorlardı. İtaatkar küçük vampirler olmadıkları hissi, daima aklımın bir köşesindeydi. Belki de yüzyıllar boyunca tüm vampirlerin onlara sırt çevirmesi yüzündendi. Soylarının yaratıcısı delirip de vampirlerini insanları katletmeye gönderdiğinde, onu öldürmüşlerdi. Suçları onu öldürmek değildi çünkü Konsey zaten onun ölmesine karar vermişti. Asıl suçları, onun ölümünün ardından sağ kalabilmekti. Batıl inanca göre, soyun lideri öldüğünde onun altındaki vampirler de ölürdü. Jean-Claude bunun zayıf vampirler için doğru olduğunu söylemişti ama tüm

vampirler için doğru olduğu sanılıyordu. Sanırım bu hurafe, iktidar mücadelesini önlemenin bir yoluydu. Ama Wicked'la Truth, eğer yeterince güçlüyseniz, bunun doğru olmadığının canlı kanıtıydı. Ve zaten sadece en güçlüler, yaratıcısını devirmeyi denerdi.

Kardeşlere, kalacak bir yer, bağlanacak bir efendi vermiştim. Truth, eğer Jean-Claude'un gücünü onunla paylaşmasaydım ölecekti. Ve biri nereye giderse diğeri de oraya gittiğinden, Wicked da bizim olmuştu.

"Aslanlara ne olmuş, anlatın bakalım," dedim.

"Jean-Claude'un sağ kolu olduğu için Asher yetkiliydi," dedi Truth.

"Eee?"

"St. Louise'deki en kuvvetli vampir o değil, bu yüzden biz..." *Biz* derken daima kardeşiyle kendisini kastederdi. "...Jean-Claude'un duygularının kararını gölgelediğini düşünüyorduk. Ama bir liderde vampir güçleri dışında bazı özellikler de olmalı. Bir lider kararlı, acımasız ve hızlı olmalı."

"Asher hangi konuda kararlı, acımasız ve hızlı davrandı?" diye sordum.

"Kas gücüne ihtiyacımız vardı," dedi Graham.

"Sadece ne olduğunu söyleyin, kızmayacağım."

Wicked güldü. Normalde takındığı erkeksi gülümsemeyle hiç alakası olmayan, gürültülü, kulak tırmalayan bir kahkahaydı. "Söz vermekte acele etme."

"Siz söylemekte biraz acele ederseniz iyi olur ama!" dedim. Fakat şimdiden sesimde öfkeli bir ton vardı. Lanet olsun.

"Asher, Chicago'daki Augustine'ı arayıp asker istedi," dedi Wicked.

"Ve Auggie'nin, aslanları tekrar bizim bölgemize göndermesine izin verdi," dedim.

Wicked ve Truth başıyla onayladı. "Böyle bir şeyin St. Louise'deki Rex ve sürüsü için ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye sordu Truth.

Yatakta uzanıp bunu düşündüm. Anlamını elbette biliyordum. "Geçen kasım ayında onları Chicago'ya geri göndermemin sebebi, eğer evlerine dönmezlerse Joseph'in sürüsünü ele geçireceklerini bilmemdi. Joseph'in sürüsünde, onları Auggie'nin vahşi hayvanlarına karşı savunacak kadar güçlü kimse yok."

"Onlara vahşi demenden hoşlanacaklarından emin değilim," dedi Wicked, "ama çok uygun bir tanım olduğu kesin." Gülümsedi. Öyle hoşnutsuz bir gülümsemeydi ki yakışıklı yüzü bir anda bambaşka bir şeye dönüştü. Daha ilkel, daha gerçek bir şeye. Wicked'la Truth çok onurluydu. Onların onuruna güvenebilirdiniz. Eğer bir milim daha az onurlu olsalardı, asla yakınınızda bulunmalarını istemeyeceğiniz kadar güvenilmez ve tehlikeli olurlardı.

"Joseph'in sürüsüne saldırdılar mı?" diye sordum.

"Henüz değil," dedi Graham. "Sanırım önce seninle konuşmak istiyorlar."

"Jean-Claude'la değil de benimle mi?" dedim.

"Jean-Claude'la çoktan konuştular. Jean-Claude aslanlar üstündeki korumasını kaldırdı."

"Şimdi her şey sana bağlı bebek," dedi Wicked.

"Kürklüler Koalisyonu'nun başında Micah var," dedim.

"Micah onları Koalisyon'dan attı. Ancak sen istersen onları geri alır," dedi Graham.

"Nimir-Raj'ın Micah, aslanların sana yaptıklarını öğrenince onların hem kurtlarla hem de leoparlarla anlaşmayı bozduğunu söyledi," dedi Truth.

Hikayeyi Wicked tamamladı. "Anlaşmayı bozdukları için artık Koalisyon'da yer alamazlar ve Koalisyon artık onlara hiçbir şey borçlu değil."

"Yani Auggie'nin aslanları saldırdığında, hiç kimse onların yardımına koşmayacak," dedi yumuşak bir sesle.

"Kesinlikle," dedi Wicked. Bundan memnun gibiydi.

"Joseph dışarıda, yalnız," dedi Graham. "Senin zayıf halka olmanı umuyor."

Graham'a baktım çünkü tuhaf bir kelime seçimiydi. "Joseph'le insanlarını, kaderine terk etmem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Bize ihanet ettiler," dedi Graham. O anda yüzünde bir şey gördüm, daha önce hiç fark etmediğim bir sertlik.

Edward'a söylediklerimi hatırladım. Aslanlardan bunun rövanşını almayı planlamıştım. Edward da bana yardım edecekti. Ama Joseph'i ve aslanlarını tanıyordum. Kendime kalıcı bir aslan eş ararken, Noel'le Travis aylar boyunca beslenmemde bana yardım etmişti. İçimdeki aslanı tatmin edemeyecek kadar zayıflardı ama iyi çocuklardı.

"Onu geri yollamayayım mı?" diye sordu Graham. Yapmak istediğinin tam da bu olduğu belliydi.

Bir an düşündüm. Onu görmeyi reddetmek fazla kolay olurdu. O zaman acımasız, taş kalpli ve ölüm fermanını imzaladığım adamın gözlerinin içine bakamayan biri olurdum. Auggie'nin aslanlarının bütün sürüyü katletmesini engelleyebilirdim ama bir ölüm kesindi, Joseph'inki.

"Onu içeri yolla," dedim.

"İyi bir fikir olduğuna emin misin?" diye sordu Wicked. Sesinin tarafsız çıkması için çabalamıştı.

"Onu görmemek çok kolay olur," dedim.

"O zaman neden görmek istiyorsun?" diye sordu Wicked.

"Çünkü kolay olur."

"Anlamadım."

"Ben anladım," dedi Truth.

Diğer vampire baktım. Bir süre bakıştık. Joseph'i neden yüz yüzeyken geri çevirmem gerektiğini anlamıştı. Çünkü eğer onun gözlerinin içine bakamaz ve ona gerçeği söyleyemezsem doğru olanı yaptığımdan emin olamazdım. Onu görmeli, buna dayanıp dayanamayacağımı, şehrimizdeki aslanları doğanın insafına bırakıp bırakamayacağımı anlamalıydım. Aslanlar umrumda değildi, lanet olsun. Bize ihanet etmişlerdi. Hepimizi ölüme terk etmişlerdi. Ahlaki değer yargıları, onlara vampirlerimizin hayatından daha önemli gelmişti. Onlara bizzat zarar vermeyecektim ama öne çıkıp onları kurtarmayacaktım da. Graham'a kapıyı açmasını söylerken böyle düşünüyordum en azından.

37

Yatağa doğru yürüyen Joseph'i izledim. Uzun boyluydu ve açık kumral saçları kısacık kesilmişti. İş toplantısına gelir gibi giyinmiş, takım elbisesiyle uyumlu bir kravat takmıştı. İddiaya varım ki bugün onu karısı Julia giydirmişti. Wicked'la Truth önünü kesmeden önce kravatı gevşetmeye başlamıştı bile. Yatağa belli bir mesafe kala onu durdurdular. Normal koşullar altında fazla tedbirli davrandıklarını düşünebilirdim ama bu defa vücudum onlarla aynı fikirdeydi. Evet, doğaüstü mucizeler sayesinde çabuk iyileşiyordum. Yine de mucizelerin insanı ne zaman yüzüstü bırakacağı hiç belli olmazdı.

"Anita, nasılsın?" Doğal bir tonla konuşmaya çalışıyordu fakat sesi gergindi.

"Ted Forrester doktoru bulmaya gitti. Belki bugün yataktan çıkabilirim."

"Harika." Yüzüne aceleyle bir rahatlama ifadesi yerleştirdi. Ellerini açıp kapattı. "Julia senin iyi olacağını söylemişti. Senin beslenmek için başka birini bulacağını söyledi. Senin iyi olacağını söyledi ve iyisin işte." Fazla hızlı konuşuyordu, sanki söylediklerine kendisi bile inanmıyordu.

"Kimi ikna etmeye çalışıyorsun Joseph? Beni mi, yoksa kendini mi?" Düz bir sesle konuşuyordum ve yüzüm ifadesizdi. Evime akşam yemeğine gelmişti. Onun iyi bir adam olduğunu düşünmüştüm. Peki sonuçta o ne yapmıştı? Bizi ölüme terk etmişti.

"Anita." Yatağa doğru bir adım atmaya çalıştıysa da vampirler onu hemen durdurdu.

"Daha fazla yaklaşmak yok," dedi Wicked.

"Ona asla zarar vermem."

Hastane giysisini kaldırıp ona karnımdaki iyileşmekte olan yaraları gösterdim. "Şu yaralara rağmen hayatta kalacak gücü nereden bulduğumu biliyor musun? Donovan Reece bu ülkedeki tüm kuğulardan beslenmeme izin verdi. Onun bana verdiği güç sayesinde atlattım."

Joseph'in beti benzi attı. "Ben evliyim Anita. Julia'yla ben, evlilik yeminimizi çok ciddiye alıyoruz."

"Eğer insan olsaydın buna bir itirazım olmazdı Joseph. Ama insan değilsin. Sen bir aslanadamsın. Müttefiklerine sadakat borcu olan bir aslanadam. Sana ihtiyacımız vardı ve sen bizi yarı yolda bıraktın."

Dizlerinin üstüne çöktü. "Yalvarmamı mı istiyorsun? Yalvarıyorum."

Başımı iki yana salladım. "Benim aslanım seni asla istemedi Joseph. Nedenini hiç merak ettin mi? Neden içimdeki aslan, etraftaki en güçlü aslan olduğun halde seni hiç-

bir zaman istemedi? Oysa doğası gereği otomatikman seni istemesi gerekirdi." Aslanımın zihnimdeki ya da bağırsaklarımdaki -her neredeyse- karanlık tünelde kıpırdandığını hissettim. Ona sakin düşünceler gönderdim ve sakinleşti. İşe yaramasına neredeyse ben bile şaşırmıştım. Kısa bir duayla şükrettim ve yeniden önümdeki aslana döndüm.

"Karıma olan saygın yüzünden benimle ilgilenmediğini düşünmüştüm."

Ona baktım. Bir kusuru yoktu. Tercih ettiğimden biraz daha kaslı olsa da yeterince yakışıklıydı. Yine de ona karşı hiçbir zaman bir şey hissetmemiştim. İçimdeki aslan da onunla hiç ilgilenmemişti.

"İçimdeki aslan senin aslanına da diğerlerine olduğu gibi tepki verdi ama seni hiçbir zaman çekici bulmadı. Chicago'lu bazı aslanlardan hoşlandığı şekilde senden hoşlanmadı."

"Chicago aslanlarına tepki verdin çünkü onlarla sevişitin. Ve onların Şehir Efendisi'yle de."

"Bunu kim söyledi?" diye sordum.

Kafası karıştı. "Ama bu doğru."

"Hayır, kısmen doğru. Augustine, evet ama aslanlarıyla sevişirken çok dikkatli davrandım. Dikkatli davrandım çünkü senin aslanlarını bombok etmek istemedim. Augustine'in aslanlarını yalnız bıraktım çünkü senin için ve senin aslanların için endişeleniyordum."

"Onları Chicago'ya geri gönderdiğini biliyorum ama ben sanmıştım ki... Bizim için onlardan vazgeçtiğine minnettarım."

Öyle olmasının tek sebebinin, Joseph'le sürüsü olmadığını içimden kendime itiraf ettim. Asıl sebep, içimdeki as-

lanın en çok ilgisini çeken aslanadamın, fazlasıyla tehlikeli biri olmasıydı.

"Bunu yaptım çünkü sizinle müttefik olduğumuza inanıyordum. Başka bir şehirden aslanların gelip seni alt ederek sürünü ele geçirmeye çalışmasının bir şekilde benim hatam olacağını düşünüyordum. Senin sürünün, uzun zamandır Augustine'in ele geçirilecekler listesinde olduğunu daha sonra öğrendim. Çünkü sen ve aslanların kendinizi koruyamayacak kadar zayıftınız ve onlar da bunu biliyordu."

"Ben sürümü korudum," dedi.

"Hayır, senin sürünü ben korudum. Onları Jean-Claude korudu. Richard korudu. Senin şehrini korumak için fareadamlar öldü. Leoparlar neredeyse kraliçelerini kaybediyordu. Kuğular her şeylerini riske etti. Biz ölürken ve yaralanırken aslanlar neredeydi?"

"Eğer isteseydin sizinle birlikte savaşırdık."

"Neden aslanların bizim için savaşmasını isteyelim ki Joseph? Siz çok zayıfsınız. Dövüşten anlamıyor, silah kullanmayı bilmiyorsunuz. Aslanadamsınız, eee, ne olmuş? Hepimiz şekil-değiştiriciyiz ama biz dişlerimizden ve pençelerimizden fazlasını ortaya koyuyoruz. Aslanların verecek nesi var Joseph?" Aniden alevlenen öfkem yüzünden içimde yine bir kıpırdanma oldu. Gözlerimi kapattım ve içimden yavaşça ona kadar saydım. Ağır ağır nefes alıp verdim. Aslan sakinleşti. İçimdeki aslan ikinci defadır ondan sakin olmasını istediğim ve sakin kalmaya konsantre olduğum için geri çekilmişti. Belki de nihayet bu işi kıvırmaya başlamıştım.

"Biz aslanız," dedi ama sesi çok hafif ve yumuşak çıkmıştı.

"Zayıfsınız." Benim de sesim yumuşaktı çünkü tekrar öfkelenmeyi göze alamazdım.

Joseph, Wicked'la Truth'un bacakları arasından elini bana doğru uzattı. "Bizi öldürmelerine izin verme."

"Ben Rex miyim? Ben senin Regina'n mıyım?"

"Hayır," dedi ve elini yavaşça indirdi.

"O zaman niye yardım istemek için bana geldin?"

"Çünkü gidecek başka kimsem yok."

"Böyle olması kimin suçu Joseph? Bunca yıl sonra sürünün hala insanlardan, vampirlerden ve diğer hayvan gruplarından yardım dilenecek halde olması kimin suçu?"

Şimdi ellerini dizlerine koymuştu. "Benim," dedi.

"Hayır, sadece senin değil. İddiaya varım ki karının da bunda büyük payı var. Ne zaman senden ya da kardeşinden daha güçlü biri gelse, karın ona hayır dedi, değil mi? Onlara ihtiyacınız olmadığını söyledi, öyle değil mi?"

"Evet."

"Eğer sürüne güçlü birilerinin katılmasına izin verseydin, daha iyi bir kral olmayı öğrenirdin," dedim.

"Ya da beni öldürür ve sürüyü alırlardı ve..."

"Karını," diye tamamladım.

Başıyla onayladı.

"Aslanlarda işlerin böyle yürüdüğünü duymuştum. Bu riski neden almak istemediğini anlayabiliyorum."

"Anlıyorsun, o zaman..."

Başımı iki yana salladım. "Anlamak yeterli değil Joseph. Arkama saklanmanıza daha fazla izin veremem. Micah sizi Koalisyon'dan attı." Odanın öbür tarafına, kapının yanında duran Graham'a baktım. "Graham, diğer hayvan grupları da bu konuda leoparlarla hemfikir mi?"

"Onlar da senin az önce söylediklerine benzer şeyler söyledi. Arkadaşlarını kaybettiklerini, yaralandıklarını, aslanların sadece onlardan yararlanıp karşılığında hiçbir şey vermediğini."

"Birine bağlı olmayan tüm erkeklerimizi, içlerinden birini seçmesi için Anita'ya verdim. Sanki köle pazarındaymış gibi Anita'nın önünde sıraya dizildiler."

O ana kadar, kararım yüzünden kendimi kötü hissediyordum ama şimdi işler değişmişti. "Köle pazarı. Öyle mi?"

"Seninle sevişmesi için erkekleri seçiyorsun. Eğer tercih hakkı yoksa, o zaman köle değil midir?"

"Senin genç aslanlarından hiçbiriyle yatmadım."

İnanmayan gözlerle baktı.

"Onlara benim için ne yapıp yapmadıklarını hiç sormadın mı?"

"Onları sana verdiğimiz için kendimizi yeterince kötü hissediyorduk zaten. Bir de detayları dinlememize gerek yoktu."

"Seni kendini bilmez ukala! Onlarla yatmadım çünkü çoğu bakirdi ya da çok tecrübesizdi. Gençleri ayartmak benim ilgi alanıma girmiyor."

Kapı çalındı. Bu defa kim gelmişti? Graham kapıyı açtı. Eşikte, Joseph'in korkulu rüyası ve benim geçen sefer aslanları Chicago'ya geri yollamama sebep olan adam duruyordu. Haven, nam-ı diğer Kurabiye Canavarı, odaya girdi.

38

Uzun boylu ve benim zevkime göre biraz inceydi ama deri trençkotu omuzlarını olduğundan daha geniş göstermişti. Kısa, dik dik saçlarında hala Kurabiye Canavarı'nı ve baharda gökyüzünü hatırlatan mavi gölgeler vardı. Mavi gözlerinin içi gülüyordu hala. Hala çok yakışıklıydı. Ve hala tehlikeliydi.

Joseph ayağa kalktı, iki yanındaki Wicked'la Truth kollarını tuttu. Kollarını kurtarmak için onlarla mücadele etmedi. Hep birlikte kapıdaki adama baktılar. Benim görüşümü kapatıyorlardı ama sorun değildi. Onu ne kadar az görsem o kadar iyiydi.

"Onu benim için tutmanız kurallara aykırı." Haven'ın sesi sanki havadan sudan konuşurmuş gibi rahattı. Büyük ihtimalle yüzünde de bu sese uygun, halinden memnun bir ifade vardı. Profesyonel bir katil, bir suçluydu ve bütün ye-

tişkin hayatı da bu işlerle geçmişti. Çetenin pis işlerini yapardı ve bir aslanadamdı. Daha önce de söylediğim gibi, tehlikeliydi.

"Geçen sefer seni yendim," dedi Joseph. Doğru söylüyordu.

"Şanslıydın," dedi Haven ve sesi şimdi daha az neşeliydi. "Neyse, ben zaten senin burada olduğunu bile bilmiyordum. Anita'yı görmeye geldim."

Truth ve Wicked, Joseph'i de beraberlerinde sürükleyerek kenara çekildi. Bir anda kendimi yattığım yerden Haven'a bakarken buldum. Bir saniyeliğine, o aldatıcı mavi gözlerin içine baktım, sonra bakışları vücudumda aşağılara kaydı. Cinsellikle alakası yoktu, geceliği indirmeyi unutmuştum, yaralarım açıktaydı.

Yüzü çok ciddiydi ve o gök mavisi gözlerinde şimdi öfkeli bir pırıltı vardı. "Kaplanadam, ha?"

"Evet."

Yaralara dokunacakmış gibi uzandı, geceliği hemen örttüm. Tekrar yüzüme baktı. Şimdi yüzünde anlamını çözemediğim bir ifade vardı. Anlamı her neyse, bakışları hala çok ciddiydi.

İçimde yine bir kıpırdanma oldu, karanlık tünelin ucunda koyu kumral ve altın rengi bir şey parladı. Aniden kuru otların kokusunu aldım. Aslanın kokusunu aldım.

"Ben burada düzgün davranmaya çalışıyorum," dedi Haven. "Eğer sen ters davranırsan, ben de düzgün davranmaya devam edeceğime söz veremem."

"Teşekkürler," dedim yüksek sesle. Ama elim ona uzanma arzusuyla karıncalanıyordu. Güç seviyesini biraz indirdi ve ben de aynı şeyi yaptım ama ona dokunma ar-

zum geçmemişti. Micah gücümün bu defa aslan bir hayvan hizmetkar peşinde olmadığını, Nathaniel gibi bir hayvan hizmetkar değil tıpkı Micah'yla olduğumuz gibi, şimdi de Regina'ma bir Rex aradığını söylemişti. Sanırım Chimera da böyleydi, o da ele geçirdiği her hayvan grubunda dominanttı. Panadamlık ile Belle Morte'nin vampir soyunun karışımı, benim herkese karşı dominant olmaya çalışmak yerine herkese karşı dominant bir çift olmaya çalışmama sebep oluyor gibi görünüyordu.

"Onun elini tut."

Gözlerimi kırpıştırdım.

Truth tekrar etti. "Elini tut."

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Haven bana doğru uzandı. Geri çekilebilirdim ama hareket etmekte geç kalmıştım. Belki de Freudyen bir sürçmeydi.

Eliyle elimi sardı. En az Richard'ınki kadar büyük olan elinin içinde elim ufacık kalmıştı. Elleri, uzun parmaklarıyla, Jean-Claude'un ellerini andırıyordu ama büyüklüğü tamamen Richard'dı. Elimdeki elinin hissi, göğsümdeki düğümü hafifletti. Lanet olsun, hayatımda yeterince erkek vardı. Tek yapmam gereken elini bırakmaktı. Ama bırakmadım.

Haven birbirine kenetlenmiş ellerimize, hayatında ilk kez el görüyormuş gibi baktı. Konuştuğunda dikkati dağılmış gibiydi, sanki o anda aklından bambaşka şeyler geçiyordu.

"Nimir-Raj'ın, Joseph'le aslanlarını Koalisyon'dan attı. Fareadamlarla, sırtlanadamlarla ve Ulfric'inle de konuştum. Gerekeni yapmama bir itirazları yok."

"Herkesin fikrini sorman büyük kibarlık," dedi Truth.

"Jean-Claude'la Koalisyon'da yer alan hayvan grupları hala birlikte hareket ediyor. Daha ilk günden kimseyi kızdırmak istemedim." Bir yandan da başparmağıyla elimi okşuyordu. "Senin bu konuda ne hissettiğini de öğrenmem gerek. Böylece işe koyulabilirim."

"Anita, lütfen," dedi Joseph. Hala onu tutan iki vampirin arasında duruyordu.

"Koalisyon'daki hiç kimse sana artık güvenmiyor Joseph. Ben de sana güvenmiyorum."

"Yani yapacağım şey umrunda değil mi?" diye sordu Haven. Şimdi gözlerini yüzüme dikmişti. Bugüne kadar onu hiç bu kadar ciddi görmemiştim.

"Joseph'in sürüsünde zayıf ama yine de değerli bazı aslanlar var. Onlara sana katılmaları için bir fırsat ver."

"Nasıl değerli?"

"Bir işleri var. Sürüye para getiriyorlar, böylece diğerleri çalışmak zorunda kalmıyor."

"Para sorun değil. İşleri yoluna koyana kadar Auggie bizi finanse edecek."

"Diğer bir konu da bu," dedim. "Sürüyü nasıl idare ettiğine karışmamaya çalışacağım ama çete bağlantılarını St. Louis'ye taşımana izin veremem."

"Biliyorsun, Auggie'nin bizi buraya yollamasının temel sebeplerinden biri de bu."

"Onu anlıyorum. Ama başımızda yeterince suç var zaten, fazlasına gerek yok. Aslanların, işleri aslanların çözdüğü şekilde halletmesine izin vereceğim. Fakat çete işi insanlarla ilgili ve ben bir federal görevliyim. Beni bir tercih yapmak zorunda bırakmayın."

"Bunu Auggie'yle konuşmam gerek." Elimi tutmaya devam etse de artık gözlerimin içine bakmıyordu.

"İstersen onunla ben de konuşabilirim. Ya da Jean-Claude konuşabilir."

"Jean-Claude, Auggie'nin kabul edeceği bir uzlaşma sağlayabilir büyük ihtimalle," dedi Haven.

"Geçen sefer buradayken neredeyse parçalayacağın şu iki aslanı hatırlıyor musun?"

"Evet, üniversiteli çocuklar."

"Hayvanımı kontrol altında tutmamda bana yardımcı oldular. Aslında, Joseph'in sürüsünde bir sürü genç üniversiteli var. Onların okullarını bitirmelerine izin ver. Sürüye yasal yollarla para gelmesini sağlayabilirler."

Elimi sıktı, sertçe değil ama kuvvetlice. "Onlarla yattın mı?"

Neden, diye sormak için ağzımı açtıysam da duruşunda bir şey vardı. Fırtına öncesi sessizlik gibi bir durgunluk. Lafı dolandırmaktan vazgeçip doğruyu söyledim. "Hayır."

"Hiçbiriyle," dedi.

"Hiçbiriyle," dedim. "Ama paylaşmaya bir itirazın varsa, şu anda yanlış kızın elini tutuyorsun."

"Kaç kişiyle birlikte olduğunu biliyorum ama onların hiçbiri aslan değil."

"Ya aslanlardan biriyle de yatmışsam?"

Bana bir bakış attı. Bu bakış hiç de rahatlatıcı değildi. Tanrım, bu bakış insanca bile değildi. "Seni başka bir aslanla paylaşmam."

"Her bir hayvanım için birden fazla kişiye ihtiyacım var. Yedi gün yirmi dört saat benim yanımda olamazsın."

Kaşlarını çattı. "Hayır, olamam."

"Ayrıca, Micah benim Nimir-Raj'ım olduktan sonra Nathaniel da leopar hizmetkarım oldu. Belki tüm hayvanlarla aynı şekilde işliyordur."

"Ama kurtlardan sadece Ulfric'le berabersin."

"Doğru değil," dedi Graham. "Jason'la da sık görüşüyor."

"Jason, Jean-Claude'un *pomme de sang*'ı," dedim.

"Her zaman etrafta olmasının sebebi bu ama onu sık sık becermenin sebebi bu değil."

"Böyle ifade ettiğin için çok teşekkürler." Graham'ın bana sık sık onunla niye sevişmediğimi hatırlatması komikti.

"Jason aynı zamanda Nathaniel'ın da en yakın arkadaşı," diye ekledi Wicked.

"Konuyu değiştirebilir miyiz lütfen?" dedim.

"Ama Jason, Anita'nın hayvan hizmetkarı değil," dedi Truth.

"Neden bir leopar hizmetkarı olduğu halde kurt hizmetkarı yok?" diye sordu Graham.

"Bilmiyoruz," dedi Wicked.

"Çocuklar, yetti ama," dedim.

"Haklı," dedi Haven. Joseph'e döndü. "Seninle olan işimizi şu anda halledemeyiz, o yüzden git. Git ve sürüne onları yenilgiye uğrattığını açıkla. Ve onlara bu akşam güvende olacaklarını söyle."

"Yarın ne olacak?" diye sordu Joseph.

Haven sevimsiz bir şekilde gülümsedi. "Şansın yine yaver mi gidecek, yoksa bu defa seni yüzüstü mü bırakacak yarın göreceğiz bakalım."

"Onu Rex'in, Jean-Claude'un Rex'i yapacaksın," dedi Joseph bana bakarak. Sonra aslanadama döndü. "Nimir-Raj'la Ulfric'in yaptığını yapmaya da hazır mısın?"

"Neymiş o?"

"Efendisiyle yatmak. Jean-Claude'la."

Bazı dedikoduların, ne yaparsanız yapın asla gündemden düşmemesi enteresan. Ben daha bir şey diyemeden Haven atıldı. "Duyduğun her dedikoduya inanıyor musun?"

"Gerçekler dedikodu sayılmaz."

"Minik aslanlarınla da yattığımı sanıyordun ama hiçbiriyle yatmadım."

"Sen öyle söylüyorsun."

"Onu çıkarın buradan," dedi Haven.

Vampirler bana baktı, başımla onayladım.

Joseph'i kapıya doğru götürmeye başladılar.

"Beni ölüme mahkum ettin Anita," dedi Joseph, omzunun üstünden.

Söylediğine ne karşılık vereceğimi bilemiyordum, onun için de hiçbir şey demedim. Herkesi kurtaramazdınız ve tamamen bizim yanımızda olmayan bir müttefiğe göz yumamazdık. Mesele sadece seks değildi. Joseph'in sürüsünde korumalık yapmaya uygun biri de yoktu. Tek kişi bile. Hem bu kadar zayıf olup hem de hayatta kalamazdınız.

Wicked, Joseph'e alçak sesle bir şeyler söyledi. Joseph'in kolunu ne kadar sıkı tuttuğu uzaktan bakınca bile anlaşılıyordu. Ona her ne söylediyse Joseph'in itirazları bıçak gibi kesildi ve hızla odadan çıkmasına yetti.

"Ona ne dedin Wicked?" diye sordum.

"Aslanadamın ona bu gece güvende olacağını söylediğini ama efendilerim hakkında konuşmaya devam ederse, bu gece kendisiyle bizzat ilgileneceğimi söyledim."

"Benim savaşım bu," dedi Haven.

"Ben de zaten onunla ilgileneceğimi söyledim, onu öldüreceğimi değil. Az evvel söylediklerinden sonra, tecavüz tehdidinin onu odadan çıkarmaya yeteceğini düşündüm."

"Sen erkeklerden hoşlanmazsın ki," dedim.

"Benim neden hoşlanıp hoşlanmadığımı bilmiyorsun. Bunu öğrenmemek için elinden geleni yaptın. Biraz gururum kırıldı tabii ama üstesinden gelirim nasılsa. Joseph'e gelince, Jean-Claude'un vampirleriyle ilgili her şeye inanır o. Erkek erkeğe tecavüz de dahil."

"Yani gerçekten böyle bir dedikodu var, öyle mi? Jean-Claude'un kiss'ine katılmak için önce onunla yatmak gerektiğini mi söylüyorlar?"

"Ya da seninle," dedi Truth.

"Bu arada," diye atıldı Wicked sırıtarak, "ikinci kısmın doğru olmaması beni hayalkırıklığına uğratmadı diyemem."

"Aynen," dedi Graham.

İkisine de hak ettikleri gibi bir bakış attım.

"Ben istemezdim," dedi Truth.

İkisi birden ona döndü. "Neden?" diye sordu Graham.

"Şimdiden Anita'nın esiri oldum zaten. Bir de onunla yatsaydım, Joseph'in söylediği gibi, köleden farkım kalmazdı."

"Çocuklar, cazibemi çok abartıyorsunuz," dedim.

"Bundan emin değilim," dedi Haven. Elimi avucunun içine yaydı ve diğer eliyle okşadı. "Ne kadar küçük ellerin var."

"Narin ve tehlikeli," dedi Wicked.

Haven neredeyse kendi kendine konuşur gibi konuşmaya başladı. "Biliyorum, ben karmaşık bir adam değ-

lim. Aptal değilim ama çok bilgili biri de sayılmam. Erkeklik taslamaktan hoşlanıyorum. Kaba kuvvetten hoşlanıyorum. İnsanların canını yakmaktan hoşlanıyorum. Öldürmekten çekinmiyorum. İşimi seviyorum. Erkeklerle birlikte içmekten, biraz pokerden, striptiz kulüplerine gitmekten, kadınları düzmekten hoşlanıyorum. Fena bir hayat değildi."

"Neden tüm bunlar geride kalmış gibi konuşuyorsun?"

"Chicago'ya, eski hayatıma geri döndüm ama hiçbir şey eskisi gibi değildi. İnsanların canını yakmak hala hoşuma gidiyordu ama Auggie'nin verdiği bazı işleri yaparken senin bundan nefret edip etmeyeceğini düşünmeden edemiyordum. Sürekli aklımda aynı soru vardı. Anita ne düşünür? Senin ne düşüneceğini merak edip durmaktan işimi yapamaz oldum. Auggie bunu fark etti."

"Ben seni eve geri yolladım Haven. Beni düşünmene sebep olacak bir şey yapmadım." Elimi çekmeye davrandım ama o uzun parmaklar elimin etrafına kapanınca mücadele etmedim.

"Evet, yaptın Anita. Bilerek yapmadın belki ama yaptın. Böylesi önce işimi mahvetti, sonra hayatımın tüm eğlencesinin içine etti. Arkadaşlarıma, onlarla birlikte yaptığımız şeylere bakıp *Anita hayalkırıklığına uğrardı,* diye düşündüm. *Aptalca olduğunu düşünürdü.*" Başını iki yana salladı. "Lanet olsun, daha önce hiçbir kadının hayatımın içine etmesine izin vermedim."

"Haven, ben..."

"Bırak bitireyim," dedi.

Bitirmesini istediğimden emin değildim ama bıraktım bitirsin.

"Kadınlar sadece yatmak içindir. Eğer çocuk sahibi olmak istiyorsan da evlenmek için. Kadınlar önemsenmez. Benim dünyamda önemsenmez. Auggie'nin dünyasında önemsenmez. Ama sen, hem benim hem de onun için önemliydin. Özellikle de benim için. Ne tür bir kadınla beraber olursam olayım, seks ne kadar güzel olursa olsun, bittiği anda kendimi kötü hissediyordum. Yeterli gelmiyordu. Kahrolası, seni kahrolası, bunun üzerine ilişkiler hakkında düşünmeye başladım. Konuşulacak bir kızla olmak... Bu aptal bokları en son düşündüğümde on beş yaşındaydım ve bir anda hepsi geri geliverdi. Yine o çocuk oluvermiştim. Hayatta Auggie'nin kabadayılığını yapmaktan fazlası olabileceğini düşünen o çocuk. Hayatta daha fazlası yok Anita. Ötesi yok." Sesi hafif bir hırıltıya dönüşmüştü.

Ne diyeceğimi bilemedim. *Üzgünüm?* İnandırıcı değildi. *Bu benim suçum değil?* Daha bile kötüydü. *Hayatının içine sıçmak istemedim?* En uygunu bu gibiydi. Sonunda şunda karar kıldım. "Seni hayatını gözden geçirmeye ben zorlamadım Haven."

"Evet, zorladın. Auggie bunu senin yaptığını söylüyor. Bilerek yapmadığını ama Belle Morte'nin yaptığı ya da yapabildiği gibi kafamı karıştırdığını, zihnimle oynadığını söylüyor. Senin aslanın benim Anita, ben seninim. Daha önce hiç kimseye ait olmadığım bir şekilde seninim. Daha iyi bir insan olmayı istememe sebep oldun. Nasıl bir saçmalık bu?"

Truth'un sakin sesi duyuldu. "Bir kadın daima bir erkeğin, olduğundan daha iyi biri olmasını istemesine sebep olur. Fakat Belle Morte kimseyi daha iyi olmaya zorlamazdı. Belle Morte senin onu takıntı haline getirmene, bir köpek gibi

onu takip etmene sebep olurdu ama asla, *Eğer bu berbat şeyi yaparsam bana saygısı azalır mı,* diye düşünmezdin. Belle Morte bizim asla yapmak istemeyeceğimiz kadar kötü şeyler yaptı. Wicked bile onun ahlaksız olduğunu düşünüyordu."

"Auggie, bunun Belle Morte'nin zihin oyunlarıyla aynı olduğunu söyledi."

"Anita'yı çekici bulmanın vampir güçleriyle bir alakası olabilir ama ona gösterdiğin tepkinin bununla bir alakası yok," dedi Wicked. Sesinde neredeyse kederli diyebileceğim bir tını vardı.

"Ne demek bu?" diye sordu Haven sinirli bir tonla.

"Sevgili arkadaşım, sen bu kadına aşıksın demek," dedi Wicked.

"Hayır," dedi Haven.

"Sadece iyi bir kadına duyulan aşk bir erkeği tercihlerini ve attığı her adımı sorgulamaya zorlayabilir. Sadece aşk, bir savaşçının, acaba sevdiği kadın bunu çok mu zalimce bulur diye korkuyla tereddüt etmesine sebep olabilir. Sadece aşk, bir erkeği hem her zamankinden daha iyi biri yapar hem de ona kendini böyle zayıf hissettirir. Ve bazen bunların hepsi aynı anda olur."

Ne diyeceğimi bilemedim. Bir şey söylemem gerekiyor gibiydi. Ben ona aşık olmayabilirdim. Belki sadece cinsel çekimdi. Ya da...

"Dürüstlüğün için teşekkür ederim Haven, gerçekten. Ama birkaç noktayı açıklığa kavuşturmak istiyorum."

Bana öfkeli ve huzursuz bir bakış attı. "Neymiş onlar?"

"Şu ana kadar her şeyi doğru yaptın. Diğer grupların liderlerinden onay aldın. Böylesi çok iyi. Ama ben sana benim erkek arkadaşım olacağını söylemedim."

Elimi hafifçe sıktı ve parmaklarını bileğimde dolaştırdı. O küçücük temasla baştan aşağı ürpermemek için kendimle mücadele ettim. Bildiğim bir tepkiydi. Micah'ya verdiğime yakın bir tepki. Lanet olsun, çok çok yakındı. Ama Micah hayatıma girdiği sırada *ardeur* da, içimdeki hayvanlar da henüz çok yeniydi. Şimdi bunları kontrol etmekte eskisi kadar acemi değildim. Tanrı'ya şükür.

"Şu ufak dokunuşla bile nabzın hızlanıyor. Beni arzulamadığını nasıl söyleyebilirsin?"

"Seni arzulamadığımı söylemedim. Ama hayatım genel olarak çok yolunda. Micah ve Nathaniel'la birlikte yaşamaktan memnunum. Jean-Claude ve Asher'la takılmaktan memnunum. Hayatımda, paylaşmayı bilmeyen başka bir adama daha ihtiyacım yok. Doğrusunu söylemek gerekirse hayatımdaki erkeklerin sayısını azaltmaya çalışıyorum. Başka bir tane daha istemiyorum, gerçekten."

"Yani ne diyorsun?"

"Diyorum ki, buraya ikimizin arasında her şey tamammış gibi düşünerek gelme. Hayatımın bir parçası olman, çantada keklik zannetme."

Elimi bıraktı ve bana baktığında gözleri buz gibiydi. "Seninle, hayatım boyunca başka hiçbir kadınla konuşmadığım gibi konuştum. Ve karşılığı bu mu?"

"Evet. Çünkü hayatım böyle iyi. Koalisyon yürüyor. Bölgedeki güç yapısı işliyor. Bunları tehlikeye atmam. Ne cinsel çekim için, hatta ne de aşk için."

"Anita'ya sana karşı ne hissettiğini sor," dedi Truth.

Haven başını iki yana salladı.

"Ona ne hissettiğini söyle Anita."

Dediğini yapmak istemiyordum ama Truth haklıydı. Birincisi, Haven bana karşı dürüst davranmıştı. İkincisi, bazen bir erkeğin egosu çok kırılgan olabilir. Ve bazen de en sert erkekler, en kolay incinen ve en zor iyileşenlerdir. Haven'la benim birbirimizle ne yapacağımızı bilmiyordum ama her ne yapacaksak önce birbirimize karşı dürüst olmamız gerekiyordu.

"Sen Chicago'dayken, senin beni düşündüğün kadar olmasa da ben de seni düşündüm. Seni buradan gönderdim çünkü sana dokunmak istiyordum. Seninle çıplak kalmak ve soyunukken yapılan her şeyi yapmak istiyordum."

"İstiyordum diyorsun. Geçmiş gibi."

"Aynı çekimi hala hissediyorum, güven bana. Fakat o ilk çekim inanılmaz güçlüydü. Micah'yla da böyle olmuştu. Eğer erkekle arama mesafe koyabilirsem, anlaşılan o ki kendimi daha iyi kontrol edebiliyorum."

"Eğer aslanımı senden uzak tutan kalkanı devre dışı bırakırsam kendini ne kadar kontrol edebileceğini merak ediyorum doğrusu. Şimdi yaralısın. Önce iyileşmen gerek. Ama iyileştiğinde, aslanıma karşı kendini ne kadar kontrol edebileceğini göreceğiz."

"Beni tehdit etme Haven. Tehditlerle aram iyi değildir."

"Bir tehdit değildi Anita. Şu ana kadar gayet düzgün davrandım, iyi idare ettim. Ne kadar düzgün davrandığım hakkında hiçbir fikrin yok."

"Buna minnettarım," dedim.

"Ama ben iyi biri değilim Anita. Ben kötüyüm. Kötü bir adam gibi davranırım. Beni böyle kendinden uzaklaştırmaya devam edersen tüm iyi niyetim, iyi olma gayretlerim, hepsi bir anda buharlaşıverir."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Şunu demek istiyorum. Joseph'i öldürüp sürüsünü ele geçirdikten sonra, Koalisyon'un daimi üyesi olacağım. Bölgenin Rex'i olacağım. Bir kez Joseph'in sürüsünü ele geçirdim mi artık Chicago'ya geri dönemem."

İnsan olan tarafım, sağduyu sahibi yanım, *Onu evine yolla,* dedi. İş bitirici gerçekçi yanım ise, *Buradaki aslanları kim idare edecek,* diye sordu. Başka aday yoktu. Bu arada içimdeki aslan da onun böbürlendiği kadar iyi olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Sadece seks açısından değil, güç bakımından da. İçimdeki hayvanlar arasında en çok aslan, kendisini koruyacak ve ayak uyduracak bir eşe ihtiyaç duyuyordu. Diğer hayvanlardan hiçbiri, aslan kadar rekabetçi değildi. Kaplan hafifçe kendini hissettirdi. Belirsiz bir rüya gibi. Kaplan yalnız kalmak istiyordu. Bana göre hava hoş.

"Senden korkuyorum Haven. Benim aslanım olursan hayatımın içine etmenden korkuyorum. Tüm yetişkin hayatın boyunca kötü biri olduğunu biliyorum. Böylesi de kırılması gereken bir sürü kötü alışkanlık demek."

"Nasıl iyi olunacağını bildiğimden emin değilim."

"Biliyorum."

"Kalıyor muyum? Bir karar ver Anita. Çünkü sürü bir kez benim oldu mu başka seçeneğin kalmayacak."

Düşündüm. Aslanların yeni Rex'i olmasına bir itirazım yoktu ama benim yeni erkek arkadaşım olması... Ah, bu tam bir felaketti. *Git,* demek için ağzımı açtım, tam o anda içimdeki aslan bana pençesini geçiriverdi. Ciğerimle oyun oynuyordu adeta. Yatakta kıvrandım.

Odadakiler hemen ayaklandı. "Anita, iyi misin?"

Başımla onayladım. Hayvanlarımı artık daha iyi kontrol ediyordum, gerçekten öyle. Fakat anlaşılan henüz onlar üzerinde tam bir kontrolüm yoktu. Aslan benim Haven'ı Chicago'ya geri göndermeme izin verecek miydi, yoksa beni parçalayacak mıydı?

Haven'a bir cevap veremedim çünkü ben daha bir şey söylemeye fırsat bulamadan kapı tekrar açıldı. Gelen yine Dolph'tu ama bu defa yanında bir sürü polis vardı.

"Silahı olan ama rozeti olmayan herkes dışarı."

Graham hariç diğer herkes bu tanıma uyuyordu. Dolph, bunca kişinin güvenliği atlatıp içeri girebilmesine köpürmüştü. Belli ki birkaç kelle uçacaktı. Neyse, en azından bu defa mecazen.

Dolph silahlı 'korumaların' her birinin bir polis eşliğinde hastaneden dışarı çıkarılmasını emrederken, Edward geldi. Dolph onu görünce Ted Forrester ile koridordaki Alman arkadaşının beni korumaya yeteceğine karar verdi. Yani Graham'ın da kalmasına gerek yoktu.

"Ama Graham silahlı değil," dedim.

"Forrester'la Otto Jeffries seni koruyor ya, yetmez mi? Yoksa şehirde çok tehlikeli bir şeyler dönüyor da bu yüzden daha fazla silahlı adamın seni korumasına mı ihtiyacın var?" Hiçbir şeyi atlamayan o araştırmacı polis gözlerini üzerime dikti.

Başımı iki yana salladım. Truth, Wicked, Haven ve Graham'a cici polislerle birlikte gitmelerini söyledim. Gittiler çünkü Dolph haklıydı, Edward ve Olaf'la yeterince güvendeydim. En azından düşmanlarımıza karşı. Olaf'ı silah kullanırken görmüştüm ve onun kavgada iyi olduğunu biliyordum. Sorun şu ki, Olaf etraftayken kendimi asıl ona karşı güvende hissetmiyordum.

39

Doktor kalkabileceğimi söyledi. Eğer hafif egzersizler yapar, yaramı fazla zorlamazsam iyi olacaktım. Benim bir şekil-değiştirici olduğumu varsaymıştı. Farklı hayvanlara dönüşebilen yeni bir tür şekil-değiştirici. Hatta 'panadam' terimini bile kullandı. Bu terimi ilk kez şekil-değiştirici olmayan birinin ağzından duyuyordum. Doktor daha önce böyle birini görmemişti, ta ki bana kadar. Ona yine de görmediğini söyledim ama dediğim hiçbir şey onu aksine ikna edemeyince vazgeçtim. Eğer insanlar gerçeğe inanmıyorsa ve siz de yalan söylemek istemiyorsanız, o zaman başka seçeneğiniz kalmıyor. Chimera gerçekti, o bir panadamdı ve hayatta karşılaştığım en korkutucu yaratıklardan biriydi. Doktor onu görseydi ne düşünecekti acaba?

Edward öne geçti, koridorda Peter'ın odasına doğru ilerledik. Olaf da arkamdaydı. Onun arkamda olmasından

hoşlanmıyordum ama yanlış bir şey yaptığı yoktu. Onun gibi birine göre çok terbiyeli davranıyordu. Arkamdaki bakışlarının ağırlığını, adeta kürek kemiklerimin arasına bastıran bir el gibi hissediyor olmam, arıza çıkarmama yetecek bir şey değildi. Yani ne diyecektim ki? *Bana bakmayı bırak?* Söylemek istediğim tam olarak böyle olsa da yüksek sesle söylenemeyecek kadar çocukçaydı.

Olaf'la benim aynı tarzda -bir bakıma aynı tarzda- giyinmiş olmamızın da pek faydası olmuyordu açıkçası. Edward yakasını açık bıraktığı beyaz bir gömlek, kot ve kovboy çizmeleri giymişti. Ted Forrester, giyimde rahatlıktan yanaydı. Olaf'sa ya korkutucu görünmek istemişti ya da gotik katil kılığında dolaşmaktan gerçekten hoşlanıyordu. Benim üstümdekilere gelince, onları ben değil Nathaniel seçmişti. Siyah kotum, belime tabanca kılıfı takmamı engellemeyecek ama paçası hoş bir şekilde bağcıklı çizmemin içine sokulacak kadar dardı. Siyah tişörtün yuvarlak yakası hayli oyuktu ve içimdeki destekli sutyen, gösterecek bayağı bir yuvarlaklığım olduğunu göz önüne seriyordu. Haçım göğsümde sallanmak yerine göğüslerimin arasında duruyordu. Çantayı Micah'nın değil de Nathaniel'ın hazırladığını nereden mi biliyordum? Bir kere, sutyenle külot birbiriyle uyumluydu ve külot, düşük belli kota göre seçilmişti. İkincisi, tişört fazla dekolteydi. Üçüncüsü de çizme tercihi. Nike'larım kana bulanmış olabilirdi, -büyük ihtimalle öyleydi- ve çizmeler de gayet rahat ve alçak topukluydu ama Nathaniel yirmi yaşında bir erkekti ve kıyafetlere kendi mesleğinin gözüyle bakıyordu. Micah parçaların uyumlu olmasına fazla dikkat etmez, ortak kullandığımız tişört çekmecesinden rastgele bir tişört alıverirdi. Eğer çantamı

Micah hazırlamış olsaydı kıyafetim bu kadar dikkat çekici olmazdı. Polislerle çalıştığım zamanlarda benim için dekolte giysiler seçmemesi konusunda Nathaniel'la konuşmalıydım. Çantadan, sipariş üstüne yapılan deri omuz askım yerine yedeği çıkmıştı, bu da herhalde hastane görevlilerinin omuz askımı kestiği anlamına geliyordu. Acil serviste lime lime edilen ikinci ya da üçüncü silah askımdı bu.

Bir sıcaklık, hava akımı ya da ona benzer bir şey hissettim. Arkamı döndüm ve bunu öyle hızlı yaptım ki Olaf'ı hareketinin ortasında yakaladım. Hemen elini geri çekti. Az kalsın bana dokunacaktı.

Öfkeyle ona baktım, o da beni süzdü. O koyu renk, çukura kaçmış gözler önce yüzümü inceledi, ardından bir erkeğin yapacağı şekilde vücuduma kaydı. Bir erkek böyle baktığında sizi çıplak düşündüğünü, hatta daha bile fazlasını hayal ettiğini bilirsiniz. Olaf'ın durumunda, büyük ihtimalle 'daha fazlası' söz konusuydu.

"Bana böyle bakmayı kes," dedim.

Edward bizi izliyordu.

"Seni bu halde gören her erkek sana böyle bakar." Eliyle belli belirsiz bir hareket yapıp göğsümü işaret etti. "Nasıl bakmasınlar ki?"

Yüzümü ateş bastığını hissettim ve dişlerimin arasından konuştum. "Hastaneye getirilen giysileri Nathaniel seçti, ben değil."

"Bu tişörtle sutyeni o mu satın aldı?" diye sordu Olaf.

"Hayır," dedim, "ben aldım.

Omuz silkti. "O zaman onu suçlama."

"Tamam ama bunlar özel geceler için alınmış kıyafetler ve bu gece bir randevuya vaktim olacağını sanmıyorum."

"Bizden kaçan şu vampiri mi avlayacağız?"

Başımla onayladım. "Evet. Eğer o vampir ve insan hizmetkarının nereye gittiğini öğrenebilirsek, evet."

Gülümsedi.

"Ne?" dedim çünkü bu gülümsemeyle konuştuğumuz konu arasında bir bağ kuramamıştım.

"Eğer işler düşündüğüm gibi giderse, senin şu çocuğa bir teşekkür borçlu olabilirim."

Başımı iki yana salladım. "Neden bahsettiğini anlamadım."

Edward koluma dokundu ve olduğum yerde sıçradım. "Anlamak istemezsin." Kolumdan tuttu, tekrar yürümeye başladık. Olaf olduğu yerde kaldı, yüzünde hala o tuhaf gülümsemeyle bizi izledi.

"Ne?" diye sordum Edward'a.

Bana doğru eğildi, alçak sesle, hızlı hızlı konuştu. "Bilincini kaybettiğinde, Olaf odaya girdi. Kanla kaplıydın ve giysilerinin çoğunu kesmişlerdi. Olaf sana dokundu Anita. Doktorlarla korumalar onu kovaladı ve ben onu odadan hemen çıkardım ama..."

Tökezledim çünkü durmak istiyordum ama Edward beni sürüklemeye devam ediyordu. "Nereme dokundu?" diye sordum.

"Karnına."

"Anlamıyorum." Ve anladım. "Yarama. Yarama mı dokundu?"

"Evet," dedi Edward ve bir kapının önünde durduk.

Sertçe yutkundum ama nabzım hızlanmıştı ve feci midem bulanıyordu. Koridorun ilerisinde, hala bıraktığımız yerde duran Olaf'a baktım. Korkum yüzümden okunuyor-

du, elimde değildi. Alt dudağını sarkıttı ve hafifçe ısırdı. Sanırım bilinçsiz bir hareketti. Nasıl göründüğünüzü ya da kimin baktığını umursamayacak bir noktaya ulaştığınızda yapılacak türden bir hareket. Sonra koridorda bize doğru ilerlemeye başladı. Filmlerdeki canavarlara benziyordu. İnsan gibi görünen ve insan olan ama zihninde insanlığa dair en ufak bir kırıntı bile kalmamış biri gibi.

Edward kapıyı açtı ve beni içeri itti. Olaf'ı beklemeyecektik anlaşılan. Bana uyar.

Kapı ağzında sendeledim. Edward'ın kolumdaki eli sıkılaştı, dengemi geri kazanmamı sağladı. Ardından kapı, koridorda ilerleyen Olaf'ın yüzüne kapandı. Tüm kasları büyük bir uyum içinde, neredeyse bir şekil-değiştirici gibi hareket ediyordu. Öldürme ihtiyacı öylesine güçlüydü ki.

Rengim solmuş olmalı çünkü Micah odanın diğer ucundan hemen yanıma geldi ve beni kollarına aldı. "Neyin var?" diye fısıldadı, daha sıkı sarıldı. "Titriyorsun."

Kollarımı ona doladım ve mümkün olduğunca onu kendime çektim. Hani bazen bedeninizin başka birinin içine karışmasını, onun içinde erimesini istersiniz ya, öyle bir sarılmaydı. Bu bazen cinsel bir şeydir, bazense dünyanız öyle altüst olmuştur ki tutunacak bir şeye ihtiyacınız vardır. Dünyada geri kalan tek sağlam şey oymuş gibi Micah'ya tutundum. Yüzümü boynuna gömdüm ve kokusunu içime çektim. Bana neyim olduğunu tekrar sormadı, sadece sıkıca sarılmaya devam etti.

Bir çift kol da beni arkadan sardı, başka biri bedenini benimkine yapıştırdı. Kim olduğunu anlamak için gözlerimi açıp bakmam gerekmiyordu. Vanilya kokusunu almama gerek yoktu. Nathaniel'ın bedeninin arkamdaki hissini biliyordum.

Yan taraftan başka biri yaklaştı. Kim olduğuna bakmak için başımı çevirdim. Cherry'ydi. Kollarını iki adama doladı. "Sorun ne?" diye sordu. Koyu renk gözleri endişeliydi.

Ne diyecektim? Olaf'tan korktuğumu mu? Yaralarımı okşaması düşüncesinin beni dehşete düşürdüğünü mü? Olaf için bağırsağımın çıkıntısına dokunmak, diğer erkeklerin bir kadının göğsüne dokunmasıyla aynı şey miydi acaba? Merak ediyordum ama bilmek istemiyordum.

Arkamızdaki kapı açıldı. Edward bana başıyla bir işaret yapıp kapıya gitti. Yumuşak bir sesle bir şeyler söyledi, sonra Olaf'la özel olarak konuşmak için dışarı çıktı. Belki de sadece onu benden bir süreliğine uzak tutmaya çalışıyordu. Sebep her neyse, sonuçta bunun için ona minnettardım. Ama bir de Edward'ın diğer yardımcısı vardı tabii.

Micah'nm omzunun ve Cherry'nin kolunun üstünden yatağa doğru baktım. Çektiği acı, Peter'la ilk tanıştığımızda onun yüzünde gördüğüm gölgeleri kısmen geri getirmişti. Etrafında monitörler, orasından burasından çıkan hortumlarla öylece yatarken inanılmaz genç ve solgun görünüyordu. Ben kendime geldiğimde hayati fonksiyonlarımı izleyen monitörlere bağlı değildim. Durumu benden ne kadar kötüydü?

"Sorunun ne olduğunu açıklayabileceğimi sanmıyorum," diye fısıldadım.

Cherry'nin gözleri kısıldı.

"Sonra anlatırım, söz."

Kaşlarını çattı ama ne yapacağımı biliyormuş gibi bir adım geri çekildi. Belki de biliyordu. Büyük ihtimalle yatağa doğru küçük bir hamle yapmıştım ya da o yöne doğru hareket edeceğimi gösterecek şekilde vücudumu çevir-

miştim. Çoğu insan bu detayları fark etmezdi ama birçok şekil-değiştirici anında yakalardı.

Tekrar Micah'ya sarıldım. Beni öptü. Nazik, hafif bir öpücüktü. Peter bizi izlemiyor olsaydı belki derinleştirirdik. Ama izliyordu. Ve Edward da koridordaki kötü ve korkunç yaratıkla ilgileniyordu. Ben de o kadar korkunç olmasa da başka bir açıdan beni en az koridordaki adam kadar korkutan çocukla ilgilenmek zorundaydım. Omzumun üstünden Nathaniel'a baktım. Elini yanağıma koyup yüzümü kendi yüzüne yaklaştırdı ve diğer yanağımdan öptü. Öpüşmek için döndüm ama şimdiye kadarki en hassas, en kibar öpücüğü verdi. Geri çekilip şaşkınlıkla ona baktım. Leylak rengi gözleri yatağa doğru kaydı. Anladım ve aynı zamanda da anlamadım. Tamam, Peter bizi izlediği için Nathaniel dikkatli davranıyordu ama nedenini anlamamıştım. Yani, sadece bir öpücüktü, yiyişmiyorduk ya. Bunu da kafamı kurcalayan diğer düşüncelerin arasına ittim. Sayısı giderek artan bu tuhaf düşüncelerin beni esir almaması için, onları kilit altında tutacak bir tür zihin kafesine falan ihtiyacım vardı.

Nathaniel'a daha dikkatli bir bakış attım ve benimle neredeyse tıpatıp aynı giyindiğini fark ettim. Sadece, tişörtü erkek tişörtüydü ve üstünde silah taşımıyordu. Gece eğlenmek için birlikte dışarı çıkacakmış gibi görünüyorduk. Biri sizi tıpatıp kendisi gibi giydirdiğinde bundan şikayet etmek daha zor. Zaten şu anda en büyük derdim de kıyafetler değildi.

Derin bir nefes aldım ve beni saran rahatlatıcı elleri ittim, önümdeki belayla yüzleşmek için bu güvenli çemberden sıyrıldım. Şimdiki bela, solgun yüzünde bir çift ada

gibi duran kahverengi gözlerini bana dikmişti. Peter normalde benim gibi ya da Edward gibi soluk tenli değildi ama şu anda çok solgun görünüyordu. Kan kaybı ve acı sizi böyle yapar.

Yatağa doğru yürüdüm. O anda Olaf'la yüzleşmektense Peter'ı tercih ederdim. Ödleklik mi ediyordum, yoksa Edward'ın yaptığı daha mı ödlekçeydi? Her iddiaya varım, Edward şu anda üvey oğluyla yüzleşmektense binlerce Olaf'la uğraşmayı tercih ederdi. Yatağa yaklaştığımda Peter'ın yüzündeki ifade değişti. Hala acı çekiyordu ama gözleri, yüzüm dışında bir yere takılmış gibiydi. Yatağın yanına vardığımda artık yüzü solgun falan değildi. Yüzünün kıpkırmızı kesilmesine yetecek kadar kan bulmuştu bir şekilde.

40

"Merhaba Peter," dedim.

Başını çevirdi, şimdi tavana bakıyordu. Belli ki göğsüme bakmama konusunda kendine güvenemiyordu ve benim buna nasıl bir tepki vereceğimden de emin değildi. Ben de nasıl bir tepki vereceğimi bilmiyordum açıkçası. "Yaralandığını sanıyordum," dedi.

"Öyleydi."

Bana bakmak için döndü, kaşları çatılmıştı. "Ama ayaktasın. Ben kendimi berbat hissediyorum."

Başımı salladım. "Evet, benim için de biraz sürpriz oldu, gerçekten."

Bakışları yine aşağı kaydı. Olaf deli ve kaba adamın tekiydi ama bir konuda haklıydı. Erkekler bakacaktı. Bazısı bilinçli olarak kabaydı ama hepsi değil. Bazıları da Peter

gibi, sanki göğüslerim mıknatısmış ve onların bakışları da demirmiş gibi, öylece oraya çekiliveriyordu. Nathaniel'la, bir dahaki sefer benim için çanta hazırlaması gerektiğinde hangi giysileri seçeceği konusunda kesinlikle konuşmam gerekiyordu... Bir dahaki sefer yine böyle yaralanıp hastanede bilincimi yitirdiğimde... Bir dahaki seferden ne kadar da emindim. İşimi bırakmadığım sürece olacak olan buydu. Düşündüğüm şey beni ürküttü. Vampir avlamayı bırakmayı mı düşünmüştüm? Gerçekten bir seçenek olarak mı görmüştüm bunu? Galiba, galiba öyle. Başımı iki yana salladım ve bu düşünceyi de diğer tuhaf düşüncelerin durduğu kafese tıktım. Lanet olasıca kafes giderek kalabalıklaşıyordu.

"Anita?" Peter soru sorar gibiydi.

"Üzgünüm, bir şey düşünüyordum."

"Neyle ilgili?" Göz teması kurmayı başardı. Başını okşayıp ona bir kurabiye vermem gerekiyormuş gibi hissettim kendimi. *Aferin, uslu çocuk.* Tanrım, bu gece ruh halim bir acayipti.

"Aslına bakarsan, vampir avlamayı bırakmak isteyip istemediğimi düşünüyordum."

Gözleri kocaman açıldı. "Sen neden bahsediyorsun? Senin işin bu."

"Hayır, benim asıl işim zombi diriltmek. Vampir avlamanın yan iş olması gerekiyordu. Bazen zombi diriltirken de yaralanıyorum ama genel olarak beni hastanelik edenler, vampirlerle ipsiz sapsız likantroplar. Vücudumda yeni yaralarla bir hastane odasında uyanmaktan usanmışımdır belki."

"Yine de sonuçta uyanmak iyi bir şey," dedi. Sesi kırılgandı. Şimdi yüzüme ya da göğüslerime bakmıyordu. Göz-

leri uzaklara dalmıştı. Sanki orada hoş olmayan bir şey görüyor, kötü bir şeyler hatırlıyor gibi.

"Tekrar uyanacağından emin değildin," dedim yumuşak bir sesle.

Bana baktı. Gözlerinde korku vardı. "Hayır, buraya kadarmış diye düşündüm. Düşündüm ki..." Durdu ve gözlerini kaçırdı.

"Öleceğini düşündün," dedim.

Başıyla onaylarken, sanki bu hareket canını yakmış gibi aniden irkildi.

"Ben ikimizin de ölmeyeceğini biliyordum. Karından alınan yaralar çok feci can yakar ve iyileşmesi genellikle uzun sürer ama modern antibiyotikler ve anında müdahale sayesinde, ölümcül olması enderdir.

Anlamakla zorlanıyormuş gibi baktı. "Seni uyuttukları sırada aklından bunlar mı geçiyordu gerçekten?"

Bir an düşündüm. "Tam olarak değil. Ama ben pek çok kez yaralandım Peter. Bilincimi kaybedip bir hastanede ya da daha beter bir yerde uyandığım zamanların sayısını bile unuttum."

Gözlerinin yine göğüslerime kaydığını sandım ama, "Köprücük kemiğindeki şu yara," dedi. "Onu kim yaptı?"

Bu kadar açık giyinmenin bir diğer sonucu da yara izlerimin bir kısmının göz önünde olmasıydı. Oysa yara izlerimin görünmesinden rahatsız olmak aklıma gelmemişti. "Vampir."

"Şekil-değiştirici ısırığı olduğunu sanmıştım."

"Hayır, vampir." Yara izleriyle dolu kollarımı gösterdim. "Bunların çoğunu vampirler yaptı." Sol kolumdaki bir yaraya dokundum. Pençe izleri. "Bu da şekil değiştiren bir ca-

dının işi. Büyüyle şekil değiştiriyordu, hastalık yüzünden değil."

"Bir fark olduğunu bilmiyordum."

"Büyü bulaşıcı değil ve dolunaya da bağlı değil. Güçlü duygular falan yüzünden kontrolünü kaybedip değişmek diye bir şey yok. Büyülü nesneyi giymediğin sürece değişmiyorsun. Büyülü nesne de genellikle kürk bir kuşak falan oluyor."

"Şekil-değiştiricilerin sebep olduğu bir yara izin var mı?"

"Evet."

"Görebilir miyim?"

Aslında en belirgin şekil-değiştirici yarası, popomdaki pençe izleriydi. Neredeyse zarif bir görünümü vardı. Gabriel, bunu yapan leoparadam, bana kamera önünde tecavüz etmeye çalışmadan önce, bu izi bir tür ön sevişme olarak yapmıştı. Omurgamdaki sırtlığa astığım büyük bıçakla öldürdüğüm ilk kişiydi. Yeni bir omuz askısı yaptırana kadar bıçağımı taşımak için başka bir yol bulmam gerekiyordu. Neyse, şu anda Peter'a gösterebileceğim daha taze bir yaram vardı.

Tişörtü pantolonumun içinden çıkarmam biraz uzun sürdü ama fermuarımı indirmek istemiyordum. Sonunda tişörtü yukarı kaldırıp yaraları açığa çıkardım.

Peter şaşkın bir ses çıkardı. "Gerçek olamaz," diye fısıldadı. Dokunmak ister gibi uzandı ama benim ne diyeceğimden emin olamadığı için elini hemen geri çekti.

Yatağa biraz daha yaklaştım. Bunu bir davet olarak aldı, ki öyleydi, uzanıp pembe yaraların üstünde parmak uçlarını gezdirdi. "Yara tamamen kaybolabilir veya iz kalabilir. Birkaç gün ya da birkaç haftadan önce öğrenemeyeceğiz," dedim.

Parmaklarını çekip elini büyük yaranın üzerine koydu. Panterin bir et parçasını koparmaya çalıştığı yere. Avucu yarayı tamamen örtecek kadar büyüktü, parmaklarını yaranın üstünde açtı. "Böyle bir yara -ne kadar oldu?- yirmi saatte iyileşmez. Sen de onlardan biri misin?"

"Yani şekil-değiştirici mi?" diye sordum.

"Evet." Bunu sanki bir sırmış gibi fısıldayarak söylemişti. Elini karnımda kaydırıp pürüzlü izleri takip etti.

"Hayır."

Elini karnımda gezdirdi, göbek deliğimin hemen altına doğru inen daha ufak yaralara kadar geldi. "Benim sargılarımı daha yeni değiştirdiler. Yaralar berbat görünüyordu. Sen iyileşmişsin." Elini belimin kavisine kaydırdı, orası yaralı değildi. Belimi kavramıştı ve eli bunu yapabilecek kadar büyüktü. Bir anda çarpıldım. Çıktığım erkekler arasında sadece Richard'ın elleri bunu yapacak kadar büyüktü. Peter'ın elinin bu kadar büyük olması birden çok yanlış göründü. Geri çekildim ve tişört kayıp karnımı kapattı. O da utandı, oysa amacım bu değildi. Belki de onun bana dokunmasına en baştan izin vermemem gerektiğini o anda fark ettim. O ana kadar bundan etkilenmemiş, kendimi rahatsız hissetmemiştim.

Elini çekti ve tekrar tüm kanı yüzüne hücum etti. "Pardon," diye mırıldandı. Şimdi konuşurken yüzüme bakmıyordu.

"Sorun yok Peter."

Kahverengi gözleriyle bana hızlı bir bakış attı. "Eğer şekil-değiştirici değilsen nasıl bu kadar hızlı iyileştin?"

İşin aslı, bunun sebebi büyük ihtimalle Jean-Claude'un insan hizmetkarı olmamdı. Ama Dolph da bu cevabın pe-

şinde olduğu için, bilmeyen birine bunu söylemek istemedim. "Dört farklı türde likantropi taşıyorum. Şimdiye kadar tüylenmedim ama taşıyıcıyım."

"Doktorlar bana bir insanın birden fazla türde likantropi taşıyamayacağını söyledi. İğnenin amacı da bu. İki farklı türde likantropi birbirini yok edecek." Cümlesinin sonunda normalden derin bir nefes aldı. Konuşmak canını yakıyor gibiydi.

Omzuna dokundum. "Canını acıtıyorsa konuşma Peter."

"Her şey canımı yakıyor." Yatakta hafifçe kıpırdandı, sonra aniden durdu. Yine canı yanmıştı. Yüzünde, iki yıl önceki ifadesinin bir kopyası olan o öfkeli, meydan okuyan bir ifadeyle bana baktı. Tanıştığım o çocuk hala içinde bir yerdeydi, sadece şimdi büyümüştü. İçim burkuldu. Peter'ı bir kez olsun canı yanmazken görebilecek miydim? Sanırım bunun için ara sıra Edward'ı ziyarete gitmem yeterdi ama böylesi de biraz tuhaftı. Biz Edward'la birbirimize misafirliğe gitmezdik. O tür bir arkadaşlığımız yoktu.

"Canının yandığını biliyorum Peter. Her zaman böyle hızlı iyileşmiyordum."

"Micah'yla Nathaniel bana kaplanadamları ve likantrop olmanın nasıl bir şey olduğunu anlattı."

Başımı salladım, aklıma söyleyecek daha iyi bir şey gelmediği için, "Biliyorum," dedim.

"Onlar da senin kadar hızlı mı iyileşiyor?"

"Bazıları, hayır. Bazıları, daha bile hızlı."

"Daha hızlı mı?" dedi. "Gerçekten mi?"

Başımla onayladım.

Gözlerinde anlamını çözemediğim bir ifade belirdi. "Cisco iyileşmedi."

Ah. "Hayır, iyileşmedi."

"Eğer kaplankadınla benim arama girmeseydi şimdi ben ölmüş olacaktım."

"Cisco'nun aldığı yaradan kurtulamazdın, doğru."

"İtiraz etmeyecek misin? Bana bunun benim hatam olmadığını söyle."

"Senin hatan değildi," dedim.

"Ama bunu benim hayatımı kurtarmak için yaptı."

"Benim iki korumamı daha uzun süre hayatta tutmak için yaptı. Diğer korumalar yardıma gelene kadar bize zaman kazandırmak için yaptı. İşini yaptı."

"Ama..."

"Ben de oradaydım Peter. Cisco işini yaptı. Senin hayatını kurtarmak için kendini feda etmedi." Söylediğimin doğru olduğundan o kadar da emin değildim ama konuşmaya devam ettim. "Kendini feda etmek gibi bir niyeti olduğunu da sanmıyorum. Şekil-değiştiriciler bu kadar kolay ölmez genellikle."

"Kolay mı? Boğazı parçalanmıştı."

"Hem vampirlerin hem de şekil-değiştiricilerin bu tür yaraları iyileştirdiğini çok gördüm."

Bana inanmayan gözlerle baktı.

"Yemin ederim," dedim ve izci andını söyledim.

Gülümsedi. "Sen izci değilsin ki."

"Ve hiç de olmadım. Yine de doğruyu söylüyorum." Onun gülümsemeye devam etmesini sağlayacağını umarak ben de gülümsedim.

"Böyle hızlı iyileşmek harika bir şey olmalı."

Başımla onayladım. "Harika ama her açıdan harika değil. Şekil-değiştirici olmanın bazı dezavantajları da var."

"Micah bana bazılarını söyledi. O ve Nathaniel bir sürü soruya cevap verdi."

"O konuda iyiler."

Kapıya doğru baktı. Ben de o tarafa bir bakış attım. Micah'yla Nathaniel odadan çıkmadan bizi mümkün olduğunca baş başa bırakmaya çalışıyordu. Kendi aralarında alçak sesle konuşuyorlardı. Cherry odadan çıkmıştı anlaşılan ama gittiğini duymamıştım.

"Doktorlar bu iğneyi olmamı istiyor," dedi Peter.

Ona baktım. "Öyle mi?"

"Yerimde olsan sen ne yapardın?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Eğer benim hayatımı kurtaracak kadar büyüdüysen kendi kararını verecek kadar da büyümüşsündür."

Yüzü bir anda dağıldı. Ağlayacak gibi değil de, sanki içindeki küçük çocuk dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi. Tüm gençlerde böyle mi olur? Bir an yetişkin, bir an sonra kendi çocukluklarının bir hayali gibi kırılgan. "Ben senin fikrini soruyorum sadece."

Yine başımı salladım. "Anneni aramanı söylerdim ama Edward bunu istemiyor. Donna'nın iğne olmanı isteyeceğini söylüyor."

"Evet, bunu ister." Sesi gücenmiş gibiydi, yüzü asılmıştı. On dört yaşındayken değişken bir ruh haline sahipti, bu özelliği pek değişmemişti anlaşılan. Donna oğlunun bu yeni, daha yetişkin haliyle nasıl başa çıkıyordu acaba?

"Edward'a söylediğim şeyi sana da tekrarlayayım. İğne konusunda fikrimi söylemeyeceğim."

"Micah, iğne olmasam bile kaplan likantropisine yakalanmama ihtimalim olduğunu söyledi."

"Doğru söylüyor."

"İğne olanların yüzde elli beşinin likantropiye yakalanmadığını ama geri kalan yüzde kırk beşinin yakalandığını söyledi. İğnenin içindeki likantropiye yakalanıyorlarmış Anita. İğne olur ve şıringadaki likantropiye yakalanırsam, bu konuda hiçbir şey yapmasaydım aslında hiçbir şeye yakalanmayacağım anlamına gelecek."

"İstatistikleri bilmiyordum ama Micah öyle dediyse doğrudur."

"Bunları bilmenin işinin bir parçası olduğunu söyledi."

Başımla onayladım. "Koalisyon'daki işini, Edward'la benim kendi işimizi ciddiye aldığımız kadar ciddiye alıyor."

"Nathaniel da egzotik dansçıymış, doğru mu?"

"Doğru," dedim.

Sesini iyice alçaltı. "Yani striptizci?"

"Evet," derken gülümsememek için kendimi zor tuttum. Hayatında her şey altüst olmuşken, benim erkek arkadaşımın striptizci olmasını garipsiyordu. Ama belki de Nathaniel'ın benim erkek arkadaşım olduğunu bilmiyordu. İçeri girdiğimde öpüşmüştük ama sonra sarılırken Cherry de bize katılmıştı. Ah, her neyse, aşk hayatımı ona açıklamanın hiç sırası değildi.

"Micah bana diğer likantropların yaptığı işlerden de bahsetti. Hemşireler, doktorlar... Tabii likantrop oldukları ortaya çıkmadığı sürece. Orduya da asla giremeyebilirim."

"Likantropiyi bulaşıcı hastalık olarak görüyorlar, yani evet, asla orduya giremeyebilirsin." Micah'yla geçenlerde konuştuğumuz bir söylenti aklıma geldi. Silahlı kuvvetlerin, şekil-değiştiricileri orduya almak için bir yol aradığı söyleniyordu. Ama bu sadece bir söylentiydi. Gerçek olup olmadı-

ğını bilmek mümkün değildi. İnsanlar böyle şeyleri daima kuzeninin arkadaşının bir arkadaşından duymuş olurdu.

"Sen iğne oldun mu?"

"Bana önerilmedi. Benim için çok geç Peter. Ben zaten taşıyıcıyım."

"Ama şekil-değiştirici değilsin?" Bunu soru gibi söylemişti.

"Ayda bir kürklenmiyorum, yani hayır, şekil-değiştirici değilim."

"Ama aynı anda dört tür taşıyorsun. İğne olayı tamamen bunun imkansız olduğu fikrine dayanıyor."

Başımla onayladım ve omuz silktim. "Ben tıbben bir mucizeyim, ne diyebilirim ki?"

"Ben de böyle iyileşebilsem ama kürklenmesem müthiş olurdu."

"Yine de bazı işlere girmen için gereken kan testinden geçemezdin. Likantrop olarak kabul edilirdin."

Kaşlarını çattı. "Sanırım öyle." Sonra bana yine, biraz öncekinin bir kopyası olan o çocuk yüzüyle baktı. Korkuyordu. "Neden karar vermemde bana yardım etmiyorsun?"

Ona doğru eğildim. "Büyümek bu demek Peter. Büyümenin kötü yanı. Eğer on sekiz yaşında gibi yapmak istiyorsan o zaman kendi kararını da vermen gerek. Eğer gerçek yaşına dönmek istiyorsan o zaman herkes sana çocuk gibi davranır, senin adına kararlar alırlar."

"Ben çocuk değilim," dedi, yine kaşlarını çatıp suratını astı.

"Biliyorum."

Çatık kaşları bu defa şaşkınlıkla havaya kalktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kavgada mücadeleden vazgeçmedin. Paniğe kapılmadın, kaçmadın. Durum böylesine ümitsiz olmadığı zamanlarda bile likantropların karşısında pes eden yetişkin adamlar gördüm. Çoğu insan onlardan korkar."

"Ben de korktum," dedi alçak sesle. "Çocukluğumdan beri korkuyorum."

'Ah, elbette, lanet olsun' anlarından birini yaşadım. "Baban saldırıya uğradığından beri," dedim. Şimdikinin, onun başına gelen ilk likantrop saldırısı olmadığını nasıl unutabilmiştim?

Başıyla hafifçe onayladı.

"O zaman kaç yaşındaydın, sekiz?"

"Evet." Sesi yumuşaktı, gözleri yine uzaklara dalmıştı.

Ne diyeceğimi bilemedim. Burada olmadığı için içimden Edward'a sövdüm. O anda Peter'la bunu konuşmaktansa seve seve Olaf'la konuşmayı kabul ederdim. Sonuçta Olaf'ı her zaman vurabilirdim ama Peter'ın acısıyla baş edecek bir silahım yoktu.

"Anita," dedi.

Ona baktım, göz göze geldik. Gözleri bana Nathaniel'ın ilk tanıştığımız zamanki gözlerini hatırlattı. Olmaları gerekenden daha yaşlı gözler. Daha yaşlı adamların asla görmeyeceği şeyleri görmüş gözler.

"Buradayım Peter," dedim çünkü başka ne diyeceğimi bilmiyordum. Bakışına karşılık verdim ve gözlerindeki bakışın beni nasıl üzdüğünü ona göstermemeye çalıştım. Belki yıllar önce de böyleydi ama henüz yirmi yaşında bile olmayan birinin gözlerinde böyle bir ifade olmasının ne demek olduğunu öğrenmem için Nathaniel'la çıkmam gerekmişti.

"Eğer Edward beni eğitirse bu kadar korkmayacağımı sanmıştım ama korktum. O ilk sefer nasıl korktuysam öyle korktum. Sanki yine ufak bir çocukmuşum ve babamın ölümünü tekrar izliyormuşum gibi."

Omzuna dokunmak, elini tutmak istedim ama şu anda benim bunu yapmamı isteyeceğinden emin değildim, o yüzden ellerime hakim oldum. "Ben de sekiz yaşındayken annemi bir trafik kazasında kaybettim."

Gözleri değişti, o berbat bakış bir nebze olsun dağıldı. "Orada mıydın? Kazayı gördün mü?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Arabaya binip gitti ve bir daha geri gelmedi."

"Babamın öldüğünü gördüm. Uzun süre rüyalarıma girdi."

"Benim de."

"Ama sen orada değilmişsin. Rüyanda ne görüyordun?"

"Bir akraba beni annemin içinde öldüğü arabayı görmeye götürmüştü. Niyeti iyiydi. Rüyamda o kan izlerine dokunduğumu görürdüm." O rüyalardan daha önce hiç kimseye bahsetmediğimi o anda fark ettim.

"Ne?" dedi. "Sorun ne?"

Sorduğuna bir sürü cevap verebilirdim, çoğu da alaycı cevaplar olurdu. *Sana annemin ölümünden bahsediyorum, neden bir sorun olduğunu düşündün ki?* Kelimeler dudaklarımdan sivri cam parçaları gibi dökülüp beni kanatacak gibi gelse de gerçeğe sadık kaldım. "Anlattığım rüyadan daha önce hiç kimseye bahsetmediğimi fark ettim."

"Micah'yla Nathaniel'a bile mi?"

Onların benim sevgilim olduğunu biliyordu belli ki. "Hayır, onlara bile."

"Annem beni sonrasında terapiye gönderdi. O konu hakkında çok konuştum."

"Donna doğru olanı yapmış," dedim.

"Baban seni neden göndermedi."

Omuz silktim. "Hiç aklına gelmedi sanırım."

"Korkularımla yüzleşebilirim ve o kadar korkmam zannettim ama korktum." Yine bakışlarını kaçırıp başka tarafa baktı. "Dehşete kapıldım." Son cümleyi söylerken sesi bir fısıltı gibiydi.

"Ben de," dedim.

Bana şaşkınlıkla baktı. "Öyle görünmüyordun."

"Sen de."

Söylediğimi anlaması bir saniye sürdü, derken gülümsedi ve genç erkeklere has bir keyifle başını önüne eğdi. Büyüdükçe bundan vazgeçiyorlardı sanki ama tuhaf bir şekilde çekiciydi. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Peter, bugün koridorda üzerimize atladığında benim hayatımı kurtardın. Sizin görüş alanınızdan çıktığımız anda o kadın beni öldürecekti."

"Edward eğer kötü adam seni olay yerinden başka bir yere götürmek istiyorsa ve zaten seni çoktan tehdit etmişse ya da silahı varsa, bunun anlamının çoğu zaman seni öldürmek olduğunu söylemişti. Sadece, eğer onlarla gidersen daha yavaş ve daha acı verici bir şekilde ölürdün."

Başımla onayladım. "Koridorda o kuralı tekrar ettiğinde bunu kastettiğini anlamıştım."

"Anladın mı?" dedi.

"Sana haklı olduğunu söyledim, hatırlamıyor musun?"

Bir şey ararmış gibi dikkatle yüzümü inceledi. "Doğru, öyle dedin."

"Edward'la benim pek çok ortak kuralımız var."

"Senin kafanın onunla aynı şekilde çalıştığını söyledi."

"Bazen," dedim.

"Her zaman değil," dedi Peter.

"Her zaman değil."

"İğne olmayacağım," dedi kararlı bir sesle.

"Neden?" diye sordum.

"Olmam gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Öyle bir şey demedim, sadece kararının sebebini merak ettim."

"Eğer iğne olmaz ve kaplana dönüşürsem, tamam, o zaman bunu seni kurtarmak için kapmış olurum. İğne olmaz ve kaplana da dönüşmezsem, o zaman zaten sorun yok. Ama eğer iğne olur ve kaplana değil de şıringadaki şeye dönüşürsem, o zaman şekil-değiştirici olmaktan korktuğum için şekil-değiştirici olmuş olurum. Bu çok aptalca görünüyor."

"Ama kaplanadama dönüşürsen o zaman iğnenin bunu engelleyeceği anlamına gelir."

"İğne olmam gerektiğini düşünüyorsun," dedi.

İçimi çektim. "Dürüst olayım mı?"

"En iyisi bu," dedi.

"Kaplanadama dönüşürsen bunu benim hayatımı kurtarırken yaptığın için iyi olduğunu söylemenden hoşlanmadım. Beni düşünme. İğne konusunda senin bencil bir orospu çocuğu olmanı istiyorum Peter. Kendini, sadece kendini düşünmeni istiyorum. Ne yapmak istiyorsun? Hangisi sana daha doğru geliyor?"

"Dürüst olayım mı?" dedi.

"Evet, elbette," dedim.

"Karar verdiğimi sandım ama sonra tekrar düşündüm ve vazgeçtim. Karar versem ve iğne burada ve hazır olsa iğne olacaktım. Ama ben söyleyinceye kadar iğneyi getirmeyecekler." Gözlerini yumdu. "Bir yanım annemi aramak istiyor, böylece benim yerime o karar verebilir. Bir yanım işler ters giderse suçlayacak biri olsun istiyor. Ama bir erkek böyle davranmaz. Bir erkek kendi kararını kendi verir."

"Bu durumda, evet. Ama bu yalnız kovboy zihniyetinin içine işlemesine o kadar da izin verme."

"Neden?" diye sordu.

Gülümsedim. "Tecrübeyle sabit, eğer bu kadar özgür ruhlu olursan sonradan ikili ilişkilerde çok zorlanabilirsin. Ben hala kararlarımı paylaşmayı öğrenmeye çalışıyorum. Sen asıl olarak denge arıyorsun."

"Tüm bunları nasıl dengeleyeceğimi artık bilmiyorum." Gözleri dolmuştu.

"Peter, ben..."

"Git, tamam mı?" dedi. Sesi boğuktu. "Sadece git, lütfen."

Neredeyse elimi uzatacak ve omzuna dokunacaktım. Onu rahatlatmak istiyordum. Lanet olsun, zamanda geri gitmek ve St. Louis'de onu gördüğüm anda kıçına tekmeyi basıp onu evine giden ilk uçağa bindirmek istiyordum. Keşke onu küçük düşürseydim ve geri gönderseydim. Gururunun kırılması bundan çok daha iyi değil miydi?

Eller beni tutup yataktan uzaklaştırdı. Peter rahatça ağlasın diye Micah'yla Nathaniel beni uzağa sürükledi. Boğazıma öyle bir yumru oturmuştu ki nefes alırken canım yanıyordu. S.ktir, s.ktir, s.ktir!

Koridora çıkardıkları sırada, sıcak ve neredeyse acı verici bir damla yaş yanağımdan aşağı süzüldü. "Lanet olsun," dedim.

Micah bana sarılmaya çalıştı, onu ittim. "Bana sarılırsan ağlayacağım."

"Anita, kendini bırak."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, anlamıyorsun. Önce o vampiri öldürmemiz gerek. Mercia ölene kadar ağlayamam."

"Peter'ın yaralanmasından onu mu sorumlu tutuyorsun?" diye sordu.

"Hayır. Beni ve Edward'ı suçluyorum. Ama bizi öldüremem, o yüzden de öldürebileceğim birini öldüreceğim."

"Eğer insanları öldürmekten bahsedeceksen Anita, bunu bir polisin önünde yapmak istemeyebilirsin." Yüzünde her zamanki gülümsemesiyle Zerbrowski bize doğru yürüyordu. Her zamanki gibi görünüyordu, sanki takım elbisesiyle yatmış gibi. Oysa öyle olmadığını biliyordum. Koyu renk, kıvırcık saçlarında şimdi daha fazla gri tel vardı ama her zamanki gibi bukleleri karman çormandı. Karısı Katie onu son zamanlarda saçını kestirmeye ikna edememişti anlaşılan. Zerbrowski etrafa neşe saçan şu dağınık adamlardan biriydi, Katie ise tanıdığım en düzgün kadındı. Zıt kutupların çekimi.

Ona sarılmak için korkunç bir istek duydum. Koridorda bize doğru yaklaşırken öyle tatlı, öyle normal görünüyordu ki. Micah'yla Nathaniel'a döndüm. Eğer kendimi Zerbrowski'nin kollarına atmayı düşünüyorsam, acilen kucaklanmaya ihtiyacım olduğu kesindi. Zerbrowski dahil, üçü de beni daha önce ağlarken görmüştü nasılsa.

Bir kolumu Micah'ya, diğerini Nathaniel'a doladım. Bana sarıldılar. Hayır, ağlamadım. Yüzümü ateş basmıştı ama gözümden başka yaş gelmedi. Onlara tutundum, beni

tutmalarına izin verdim. Kollarına yığılmak istiyordum, gerçekten istiyordum. Ama yapamazdım.

"Sizi yalnız bırakayım," dedi Zerbrowski.

Başımı iki yana yavaşça salladım ve Micah'yla Nathaniel'ı bıraktım. "Hayır, şu orospuyu bir an evvel yakalamamız gerek."

"Kimse onu görmemiş Anita. Ne onu ne de insan hizmetkarı olduğunu düşündüğümüz adamı."

"Vampirin zihinle oynama gücünü kullanabildiğine göre, onun insan hizmetkarı olmalı Zerbrowski." Biraz daha uzaklaşmaya çalıştım ama Nathaniel'm eli omuzlarıma kaydı ve beni geri çekti. Koluna dokundum, "Şimdi iyiyim," dedim.

"Yalancı," diye fısıldadı. "Hem sana dokunmaya ihtiyacı olan benimdir belki." Diğer elini de belime sarılıp beni sıkıca tuttu. "Sürekli ölümden dönüp durmaya artık bir son vermelisin Anita. Kalbe zararlı."

Kalp krizinden bahsetmiyordu sanırım. İnsanın kalbinin zorlanmasının başka yolları da vardı. Beni vücuduna bastırmasına izin verdim. Ellerimi kollarında dolaştırdım.

Zerbrowski başını iki yana salladı, gülümsedi. "Biliyor musun, Katie de ben yaralandığımda aynı böyle hissediyor ama insan içinde bunu asla gösteremez."

Ona bir bakış attım ve tam olarak dostça bir bakış değildi.

Ellerini havaya kaldırdı. "Bu bir eleştiri değildi Anita, Nathaniel. Bu sadece... Eee... Lanet olsun, biraz ilginç. Sizi böyle açıkça duygularınızı ifade ederken görmek. Şekildeğiştirici kültürüyle ilgili bir şey mi bu?"

Bir an düşündüm, "Evet," dedim sonra. "Sanırım öyle."

"İnsanı oynamadığımız zamanlarda," dedi Micah, "biz fazlasıyla dokunmatiğiz ve duygularımızı göstermeyi tercih ederiz."

Zerbrowski sırıttı. "Vay, bu sana da biraz ayar vermiştir Anita."

"Ne demek bu?"

"Sen daha ziyade tanıdığım pek çok polis gibisin, demek. Hislerini bastırırsın. Bundan böyle, erkek arkadaşların etrafta değilken, diyelim bir gece bir olay mahallinde bana da böyle sarılmanı dört gözle bekleyeyim mi?"

"Çok beklersin," dedim gülümseyerek. Nathaniel'ın koluna hafifçe vurdum ve bir adım öne çıktım. Ondan bu kadarcık uzaklaşmama izin verdi ama hala elimi tutuyordu. Dokunma ve dokunulma ihtiyacını anlıyordum. Şimdik, likantropların her zamanki dokunma ihtiyacının ötesindeydi. Ben de, küçük bir çocukmuş gibi Peter'a sarılmak ve ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordum. Ama bu bir yalandı. Gerçekten küçük bir çocuk olsa bile yine de yalan olurdu. Ona hiçbir şey için söz veremezdim.

"Sevgilisi tarafından az önce kucaklanan bir kadın için bu ne ciddiyet?"

"Peter'ı düşünüyordum."

"Ah, onu kurtarmaya çalışırken yaralanmışsın."

Yüz ifademi normal tutmaya çabaladım. Eğer polis için hikayeyi değiştirdiysek Edward'ın bunu bana söylemiş olması gerekirdi. Bana 'resmi' hikayeyi anlatmamıştı ve ben de sormamıştım. Böylesi, her ikimizin de kafasının ne kadar dağınık olduğunun bir göstergesiydi. Hiç iyi değil.

"Onun hayatını kurtardın Anita. Sen elinden geleni yaptın," dedi Zerbrowski.

Başımla onayladım ve Micah'ya sarıldım. Bir anlamda yüzümü saklamak için böyle yapmıştım çünkü nasıl göründüğümden emin değildim. Suçluluk duyuyordum. Peter benim hayatımı kurtarırken yaralanmıştı ama polislerden bunun için övgü bile alamayacaktı. Adeta yarasına bir hakaretti.

Micah yüzümün yan tarafını öptü, "Edward sana resmi hikayeyi anlatmadı mı?" diye fısıldadı.

"Hayır," diye fısıldadım.

Micah beni kollarında tutmaya devam ederken konuştu. "Sanırım Anita kendini suçluyor. Neticede o bir vampir avcısı. Anita'nın onların peşinde olduğundan haberdar olmasalardı bu kadar vahşice saldırmazlardı diye düşünüyor."

Micah'nın kollarında hafif yan döndüm. "Birinin onları takip ettiğini ve gördüğü yerde öldüreceğini bilirken, başka ne seçenekleri var ki?" dedim Zerbrowski'ye.

"İnfaz emrine bir itirazın mı var?"

"Hayır, bu davada yok. Ama öldürmekten başka bir seçeneğim olmasını dilediğim günler oluyor. Birinin, hakkında infaz emri çıkan vampirlerin hayatta kalmak için başlangıçta itham edildikleri suçtakinden daha tehlikeli hale gelip gelmediğini araştırmasını çok isterdim."

"Bunun olduğunu mu gördün?" diye sordu Zerbrowski.

"Hayır, sanırım görmedim. Eğer onları durdurmazsak pek çoğu öldürmeye devam eder. Ama mesela şu anda peşinde olduğumuz vampir, Ebedi Hayat Kilisesi'nden bir vampire tuzak kurdu. Hatta iki vampire. Kurdukları oyuna gelseydim masum iki kişiyi öldürmüş olacaktım."

"İkinci defa oluyor böylesi, değil mi? Kötü vampirlerin iyilere tuzak kurup seni de cinayete alet etmeye çalışması?"

"Evet," dedim. "Eğer bana oluyorsa, o zaman belki diğer vampir infazcılarına da oluyordur. Ve belki de onlar görünenin ötesini araştırmaya gerek görmüyordur."

"Yani, senin kadar vampirlerle yakın olmadıkları için, en iyi vampir ölü vampirdir diye düşünüyorlardır belki."

"Evet."

Zerbrowski'nin kaşları çatıldı. "Senin şeylerle..." Eliyle Nathaniel'la Micah'ya doğru bir işaret yaptı. "...birlikte yaşamanın, işini olumsuz yönde etkilediğine inanan sadece Dolph değil. Ama ben böyle düşünmüyorum. Bence bu durum senin vampirlere ve şekil-değiştiricilere, şu anda yasanın bize emrettiği şekilde bakmanı sağlıyor. Onların yasal vatandaşlar olması gerekiyor ve sen onları böyle görüyorsun. Böylesi onları öldürmeyi senin için giderek daha zor hale getiriyor ama aynı zamanda seni daha iyi bir polis yapıyor. Gerçeği arıyor, gerçek kötü adamı yakalıyor ve suçluyu cezalandırıyorsun. Diğer vampir infazcıları ise kimi öldürmeleri söylenirse onu öldürüyor. Böylesi onları iyi birer infazcı yapar ama onların ne kadar iyi polis olduğundan emin değilim."

Zerbrowski için bayağı uzun bir konuşmaydı. "Konunun üzerinde düşünmüşsün, ha?"

Neredeyse utandı. "Sanırım öyle. Ömrüm seni diğer polislere karşı savunmakla geçiyor."

"Ben kendimi savunabilirim," dedim.

Tekrar sırıttı. "Hayır, savunamazsın. Doğaüstüleri insan olarak gördüğünü, karşındakinin, onları insan olarak görmediğini açık eden aptalca şeyler söyleyen bağnaz herifin teki olduğunu ima etmeden açıklayamazsın. Ben bir şekilde paçayı kurtarıyorum. Ben Zerbrowski'yim. Bir sürü

boktan şey söylesem de insanlar bana kızmaz. Ben adamı gıdıklıyorum, sen ümüğünü sıkıyorsun. O da insanları çıldırtıyor."

"Seni gerçekten iyi tanıyor," dedi Micah.

Onu görecek kadar döndüm. "Ne demek şimdi bu?"

Micah gülümsedi. Nathaniel gülmemek için kendini zor tutuyordu. Hepsi bana gülüyordu. "Ne?"

Cep telefonum çaldı ve telefonumun üstümde olmadığını o zaman fark ettim. Tekrar çaldı. Telefonumun melodisini umursamadığımı söylediğim zaman, Nathaniel'ın telefonuma kaydettiği melodiyle çalıyordu. Duran Duran'ın *Wild Boys*'u. Bir dahaki sefere ona melodinin umrumda olduğunu söyleyecektim. Micah telefonu cebinden çıkarıp bana uzattı.

Telefonumu ne zaman aldığını soracak zaman yoktu. Telefona cevap verdim. "Alo."

Bir erkek sesi, "Fazla vaktim yok," dedi. Ses tanıdıktı ama mekanik bir monotonlukla konuşuyordu, hem her an neredeyse sesin kime ait olduğunu çıkaracak gibiydim hem de tamamen yabancıydı sanki. "Harlequin benim kilisemde."

Koridorda yürüyüp diğerlerinden uzaklaştım. Söylenenleri polisin bilmesini isteyip istemediğimden emin olana kadar Zerbrowski'nin kulak misafiri olmasını istemiyordum. "Malcolm, sen misin?"

Ben hiç konuşmamışım gibi lafına devam etti. "Columbine maskeli kadın, cemaatimi kan yeminiyle kendisine bağlayacağını söylüyor. Eğer kabul etmezsem vampirlerin diğer vampirler üzerinde büyü gücü kullanması yasadışı olmadığı için, benimle vampir güçlerini kullanarak

savaşacakmış. Ülkemizde yasadışı hiçbir şey yapmadığını iddia ediyor. Tüm suçlardan, ölen partnerini sorumlu tutuyor. Onu yenemem Anita ama cemaatimi Jean-Claude'a verebilirim. Onlara kan yemini ettirin. Ne yaparsanız yapın ama onları bu ikisinden, Columbine ve Giovanni'nin deliliğinden kurtarın. Onlara, cematimdeki vampirler için benimle değil Jean-Claude'la savaşmaları gerektiğini söylememe izin ver."

"Malcolm, sen misin?"

Ses aniden değişti, şimdi korku doluydu. "Ne oluyor? Sen kimsin?"

Neredeyse yüzde yüz emin olduğum halde "Avery, Avery Seabrook?" diye sordum. Yumuşak bakışlı kahverengi gözleri, kısa saçları, henüz olgunlaşmamış o genç yüzü gözümün önünde canlanıvermişti. Yirmilerindeydi ama insanı rahatsız edecek kadar toy ve masumdu.

"Anita, sen misin?"

"Benim. Ne oldu? Orada ne oluyor?"

"Malcolm bana dokundu, sonrasını hatılamıyorum. Kilisenin arka tarafında, elimde telefonla kendime geldim." Sesi fısıltıya dönüştü. "Burada maskeli vampirler var. Onları tanımıyorum. Malcolm onlardan korkmuş gibi görünüyor."

"Sen kan yeminiyle Jean-Claude'a bağlısın. Sana bir şey yapamazlar."

"Neler oluyor Anita?"

Ne diyebilirdim ki? *Öyle zayıf bir vampirsin ki Malcolm sanki bir insanmışsın gibi senin zihnini ele geçirdi?* Zaten dehşete düşmüştü, ona kendini daha da zayıf hissettirmenin bir anlamı yoktu. "Malcolm bana bir mesaj gönderdi."

"Ne?" Hattın diğer ucundan bazı sesler geldi. Avery'nin sesi şimdi biraz uzaktan geliyordu. Yanındakiyle konuşmak için telefonu ağzından uzaklaştırmış gibi.

"Avery?"

Bu defaki ses ne Avery'ye ne de Malcolm'a aitti. "Kim olduğunuzu öğrenebilir miyim lütfen?" Tanımadığım bir erkek sesiydi.

"Sorularına cevap vermeyeceğim, sen bana cevap vereceksin."

"Polis misin?" diye sordu.

"Evet." Yalan değildi.

"Kanunlarınıza aykırı bir şey yapmıyoruz."

"Şehrimdeki Ebedi Hayat Kilisesi'ni ele geçirmeye çalışıyorsunuz. Yaptığınız iş yasadışı."

"Kimseye şiddet uygulamadık. Doğaüstü güçlerle yapılan bir mücadele bu. Vampirlerin diğer vampirler üzerinde güçlerini kullanması yasalara aykırı değil. İnsanlar üzerinde vampir büyüsü kullanmıyoruz. Yemin ederim."

"Ya vampirler? Onlar da bu ülkenin yasal vatandaşları."

"Onlara silah doğrultmadık, şiddet uygulamadık. Yasalarınız vampir büyüsünden sadece insanları koruyor. Aslında, yoruma bağlı olarak, tüm doğaüstü vatandaşların bu yasanın koruması dışında olduğu bile söylenebilir."

"Yasalara göre likantroplar hala insan sayılıyor."

"Sen öyle diyorsan."

"Öyle diyorum. Şimdi bana adını söyle."

"Giovanni olarak biliniyorum. Ben de kiminle konuştuğumu öğrenmeyi çok isterim."

Açıkçası, adımı verdiğimde bana bir polis gibi mi, yoksa Jean-Claude'un insan hizmetkarı gibi mi davranacağını bil-

miyordum. Bu durumda hangisinin daha iyi olduğundan bile emin değildim. "Federal Görevli Anita Blake."

"Ah, Şehir Efendisi'nin insan hizmetkarı."

"Evet, aynı zamanda."

"Ben ve hanımım, her iki kimliğini de rahatsız edecek bir şey yapmadık."

Az önce aklımdan geçirdiğim şeye fazla yaklaşmıştı. Bana fark ettirmeden zihnimi okuyor olabilir miydi? S.ktir.

"Eğer hanımın Columbine'sa, o beni bayağı kızdırdı."

"Yasalarınızı inceledik. Columbine senin, efendinin ve onun kurdunun üzerinde vampir güçlerini kullandı, evet. Ama insanlara bulaşmadı."

"O ve arkadaşı Nivia, iki masum vampire tuzak kurdu ve bu yüzden iki insan öldü."

"Nivia tüm bunları kendi başına yaptı. Nivia'nın yaptığı bu korkunç şeyleri öğrendiğinde hanımım da çok sinirlendi." Sesine dürüst bir hava vermeye bile zahmet etmemişti, açıkça yalan söylüyordu.

Nivia zaten ölmüştü ve onun bu suçları tek başına işlemediğinden şüphelenmenin ötesinde bir şey kanıtlayamayacağımı biliyordu. Ne de olsa Peter'ı, yani bir insanı öldürmeye çalışan da onun kaplankadınıydı. Ve bunun için de yapılacak bir şey yoktu, Nivia zaten ölüydü.

"Orospu çocuğu," dedim yumuşak bir sesle.

"Efendim?"

"Elimde sana ve hanımına karşı kullanabileceğim bir infaz emri var."

"Bizim bu suçları işlemediğimizi bildiğin halde elindeki emri kullanırsan, o zaman cinayet işlemiş olursun. Belki bu yüzden asla mahkemeye çıkarılmazsın ama gücünü kö-

tüye kullandığını, iyi bir insan hizmetkar olarak efendini korumak için cinayet işlediğini ama kötü bir polis olduğunu asla unutamazsın."

"Dersini iyi çalışmışsın," dedim.

Micah yanıma gelmişti. Benimle konuşmasını engellemek için bir elimi havaya kaldırdım. Arkaya bir göz attım, Nathaniel hala Zerbrowski'yle konuşuyordu. Nathaniel her ne söylüyorsa, bir şekilde Çavuş'un ilgisini çekmeyi başarmıştı.

"Senin onurlu biri olduğunu biliyoruz. Ve efendinin de. Malcolm'a ve cemaatine zarar vermeyeceğiz. Cemaatini ele geçirmek için Malcolm'a meydan okuduk ve bu meydan okumada yasadışı bir yan yok."

"Avery Seabrook, Jean-Claude'a kan yemini etti. Ona bir şey yapamazsınız."

"Tamam. Ama diğerleri kimseye ait değil."

"Malcolm onları Jean-Claude'a verdi. Henüz kan yemini etmediler ama bize aitler."

"Yalan söylemek sana hiç yakışmıyor Anita Blake."

"Yalan söyleyip söylemediğimi sesimden anlayabiliyor musun?"

"Böyle bir yeteneğim var, evet."

"Tamam, o zaman şimdi beni çok dikkatli dinle. Malcolm tüm cemaatini bana ve Jean-Claude'a verdi. Şimdi onlar St. Louis'nin Şehir Efendisi'ne ait. Vampir oyunlarınızla Malcolm'u yenebilirsiniz ama böylesi size bir bok kazandırmaz. Vampir kanunlarına göre, onları kendinize bağlamadan önce, gerçek efendiyi alt etmeniz gerek."

Kısa bir sessizlik oldu. Nefes alıp verdiğini duydum. Vampirlerin yaptığı bir şey değildi bu. İnsandı, bir şekil-

de. Bir vampirin insan hizmetkarıydı. Ama pek çok insan hizmetkardan daha güçlüydü. Ne olmuş, ben de öyleydim.

"Doğru söylüyorsun," dedi. "Ama birkaç saniye önce hanımımla konuşurken Malcolm da doğru söylüyordu. Hanımım ona cemaati üstünde Jean-Claude'un bir hak iddia edip edemeyeceğini sordu ve o da Jean-Claude'un böyle bir hakkı olmadığını söyledi."

"Malcolm'un güçlerini hafife alıyorsun Giovanni. Bize bir mesaj iletti ve şu anda, yasalar önünde hakları olan Amerikan vatandaşlarıyla dolu bir kilisedesiniz. St. Loise'nin Şehir Efendisi'ne ait vampirlerle dolu bir kilisedesiniz, yani vampir yasalarına göre de hakları var. Polis kimliğimi bu işe karıştırmamak için çok dikkatli davrandınız. Ama en az insan yasaları kadar vampir yasalarıyla da bağlısınız. Ve siz her ikisini de çiğnediniz. Yakanıza yapışacağım."

"Bu yasalar bizi ne kadar bağlıyorsa seni de o kadar bağlıyor Anita Blake."

"Evet, evet. Bindiğin dala dikkat et."

"Anlamadım. Burada ağaç falan yok ki."

"Pardon, bu bir deyim. Neden bahsettiğini anladığımı ve buna güvenmemeni söyledim."

"Malcolm sana mesaj iletmek için bir şekilde bu genç vampiri kullandı, değil mi?"

"Sana bir açıklama yapmak zorunda değilim. Her iki tarafın kanunlarına göre de."

"Haklısın," dedi, "ama eğer hanımım bu vampirlerden yeteri kadarını kan yeminiyle kendine bağlarsa, o zaman Jean-Claude'u yenecek kadar güce de sahip olur."

"Siz Harlequin'siniz. Siyah maske göndermediğiniz birini öldüremezsiniz."

"Şu anda Harlequin olarak saldırmıyoruz. Hanımım, Konsey'in maşası olmaktan artık yoruldu. Sizin ülkenizde kendi topraklarına sahip olmak istiyor. Ama Jean-Claude, hanımımın düşündüğünden daha zorlu bir rakip çıktı."

"Bir şehri ele geçirmek için savaşa girmeden önce, resmi olarak meydan okumanız gerekir."

"Jean-Claude bir önceki Şehir Efendisi Nikolaos'a, sen o kadını katletmeden önce resmen meydan okumuş muydu?"

Bir nefes aldım ve bir şey söylemedim. İşin gerçeği, Nikolaos'u öldürürken, bunun Jean-Claude'u Şehir Efendisi yapacağının farkında değildim. Ben sadece hayatta kalmaya ve onun başka insanları öldürmesine engel olmaya çalışıyordum. Ama onu öldürmem, Jean-Claude'un şehre sahip olmasının önünü açmıştı. Bilmeden öyle yaptığımı söylersem zayıf görünebilirdik. O yüzden çenemi kapadım ve düşünmeye çalıştım.

Micah kendi cep telefonuna cevap verdi. "Jean-Claude," dediğini duydum. Micah, Jean-Claude'a olup biteni açıklamasına yetecek kadar şey duymuş muydu?

"Yanıtını hayır olarak kabul ediyorum," dedi Giovanni.

"Harlequin'in kendine ait toprağı olamayacağını zannediyordum. Onların tarafsız olması gerekmiyor mu?"

"Gezgin hayattan çok yorulduk. Bir evimiz olsun istiyoruz."

"Jean-Claude'un kiss'ine katılmak için ricacı olabilirdiniz."

"Hanımım yönetmek istiyor, hizmet etmek değil."

Çıkışa doğru yürümeye başladım. Her ne yapacaksak, önce kiliseye gitmemiz gerekiyordu. Planlarını bozmak zo-

rundaydık. Bir şekilde, St. Louis'de güç elde etmekle yetinmeyeceklerini düşünüyordum.

"Konsey, Amerika'da şehir efendileri arasında savaşı yasakladı."

"Savaş sır olarak kalmadığı sürece. Hanımım bu savaşın bu gece sessizce sona ereceğinden emin."

"Kendinize fazla güveniyorsunuz Giovanni, bu sizin sonunuz olacak."

Nathaniel koridorun sonunda yalnızdı. Zerbrowski'nin nereye gittiğini bilmiyordum ama böylesi daha iyiydi. Yüzümde nasıl bir ifade olduğunu bilmesem de pek mutlu görünmediğimden emindim. Zerbrowski'ye yalan söylemek istemiyordum, üstelik bu parti sadece doğaüstüler içindi, polisler için değil.

"Buradaki tüm vampirler üzerinde gücümüzü kullanacağız. Gücümüze karşı koyamayanlar, kan yeminiyle Columbine'a bağlanacak."

"Başka birinin vampirlerine kan yemini ettiremezsiniz. Kurallara aykırı."

"Senin efendinle benim hanımım arasındaki düellonun başlangıcı olarak düşün bunu o zaman." Ve telefon kapandı.

"S.ktir," dedim.

Micah telefonunu bana uzattı. "Jean-Claude. Ona Harlequin'le konuştuğunu ve kilisede olduklarını söyledim."

Telefonu aldım ve anlatmaya başladım. Jean-Claude beni dikkatle dinledi, sadece birkaç soru sordu. Ya acelemi hissetmişti ya da yüzyıllardır bu tür boktan işlerle uğraştığı için bu konuda tecrübeliydi.

"Polislere haber verecek misin?"

"Edward'la Olaf'ı getireceğim ama diğerlerini bilmiyorum. İnsan kanunlarını çiğnediklerine dair elimde kanıt yok."

"Polislere yalan söylemenin iyi bir fikir olup olmadığı kararını sana bırakıyorum."

"Suçu onların işlediğinden emin olmasam bile infaz emrini kullanmaktan mı bahsediyorsun?"

"Tehlikede olan senin onurun, benim değil. Ben şekildeğiştiricileri ve vampirlerimi toplayacağım. Dikkatli ol *ma petite*."

"Sen de." Telefonu kapattık.

Yürümeyi kestim. Kalbim deli gibi çarpıyordu. İçimde yükselen paniği hissedebiliyordum. Herkesi öldürtecektim, bundan emindim. Eğer polisleri oraya götürürsem hepsi ölecekti. Polisleri çağırmazsam da diğer arkadaşlarım ölecekti.

Micah'ya baktım. "İş bir rehin alma olayına dönebilir ve ben bu konuda eğitimli değilim," dedim. "İçeride yüzlerce insan var, ya onların ölümüne sebep olursam? Ya yanlış bir seçim yaparsam?"

Micah dikkatle yüzümü inceledi. "Öncelikle, kalkanlarını daha sıkı kapatmalısın, böyle bir güvensizlik hiç sana göre değil. İkincisi, onları öldürmek istemiyor. Onlara kan yemini ettirmek istiyor, ki böylesi de onları sağ istediği anlamına gelir."

Başımla onayladım. "Haklısın, haklısın." İçim hala panikle düğüm düğümdü. O kadar haklıydı ki. Daha önce de vampirler türlü yollarla zihnimle oynamıştı ama Mercia'nın gücü diğer hepsinden daha kötüydü. Çünkü sizin kendi

hislerinizi öyle yoğun bir hale getiriyordu ki neredeyse dayanılmazdı. Böylesi bir duygusal tecavüzdense, eski usul zihin ele geçirme yöntemini kullanıp düşüncelerini bana empoze etmesini tercih ederdim.

"Seni neden etkileyemiyor?" diye sordum.

"Henüz beni hedef aldığını sanmıyorum."

"Graham'ı hedef aldı. Onu hedef alabileceğini nereden biliyordu?"

"Soledad casusluk yapmıştır belki," dedi.

Başımla onayladım. "Doğru, doğru."

Nathaniel yanımıza geldi, yalnızdı. "Zerbrowski nereye gitti?" diye sordum.

"Onu evinde vereceği şu davetle ilgili lafa tuttum. Karısı, yiyecek olarak ne getirmemizi ister diye sordum. Sanırım bu partiye ikimizi birden götürmene, itiraf etmek istediğinden daha fazla takılıyor. Söylediklerim acayip dikkatini dağıttı ve onu senin şu süper gizli telefon görüşmenden uzak tutmaya yetti. Bu arada, neler oluyor?"

Ona da anlattım. "Oraya hangi polisi götürürsem götüreyim, korkarım onların zihniyle oynayacak. Anlaşılması zor çünkü o anda zaten hissetmekte olduğun şeyi güçlendiriyor. Kutsal objeleri de harekete geçirmiyormuş gibi görünüyor."

"Çünkü kendinden bir şey koymuyor," dedi Nathaniel.

"Ne?" diye sordum, Micah'yla birlikte ona baktık.

"Kendi gücünü senin içine koymuyor, zaten içinde olan şeyi güçlendiriyor. Kutsal objelerin parlamamasının sebebi bu olabilir."

Gülümsedim. "Sen ne zaman bu kadar zeki oldun?"

Omuz silkti ama mutlu görünüyordu.

"Çevik İhtiyarlar'ı ararsak ve onların zihniyle oynarsa ne olacak? Onları bizim ya da cemaatin aleyhine döndürmeyeceğini garanti edemem. Üstelik onları aradığımda bir şekilde kontrolü ele alacaklardır. Ben durumun kontrolünü kaybedeceğim."

"Şu anda da durumun senin kontrolünde olduğundan emin değilim," dedi Micah.

"Teşekkürler!" dedim.

Nazikçe omzuma dokundu. "Anita, şu anda asıl karar vermeye çalıştığın, polisin mi, yoksa Jean-Claude'un vampirleriyle şekil-değiştiricilerin mi arkasını kollayacağın."

Başımla onayladım. "Haklısın, kesinlikle haklısın. Karar vermeye çalıştığım şey tam olarak bu."

"Buradan çıktığında, Zerbrowski ve diğer polisler bir şeylerden şüphelenmeyecek mi?" diye sordu Nathaniel.

"İnfaz emrini uygulama konusunda neredeyse tam yetkiliyim. Başka polisleri işe dahil etmek zorunda değilim. Ama Harlequin infaz emrinin geçerli olmadığı konusunda beni köşeye sıkıştırdı."

"Bir sivile vekalet verememen çok yazık, hani şu eski filmlerdeki gibi," dedi Nathaniel.

Utansam da itiraf ettim. "Öyle yapamadığıma ben de üzülüyorum. Acayip rahatlatıcı olurdu."

"Her ne yapacaksan, şimdi yapman gerekiyor," dedi Micah.

Felç geçiriyor gibiydim. Karar veremiyordum. Daha önce acil bir durumda böyle kalakaldığım olmamıştı hiç. İkisinden de uzaklaştım, bana dokunmayacakları bir mesafeye çekildim. Derin bir nefes aldım, sonra bir tane daha. Tek düşünebildiğim, neredeyse Peter'ın ölümüne sebep

olacağımdı. Benim yüzümden daha on altı yaşındayken likantropiye yakalanmış olabilirdi. Malcolm'un da ölümüne mi sebep olacaktım? Başka hiç kimseyi riske atmak istemiyordum. Zerbrowski'nin ölmesini ve bunu ailesine açıklamak zorunda kalmayı düşünmek bile istemiyordum. Yapamazdım...

Biri beni tuttu ve bir anda kendimi Nathaniel'ın yüzüne bakarken buldum. "Bunu hissedebiliyorum," dedi. "Kendinden şüphe etmene sebep oluyor." Kollarımı tutan elleri iyice sıkılaştı. Yüzünde çok güçlü bir ifade vardı. Birden kararlılıkla doldum. Sarsılmaz bir inançla. Nathaniel bana inanıyordu. Bana tüm kalbiyle inanıyordu. Birinin bana böylesine büyük bir güven beslemesinden ötürü dehşete kapılmayı bekledim ama dehşet, onun güveni karşısında eriyip gitti. Nathaniel benim doğru olanı yapacağımdan öyle emindi ki. Malcolm'u kurtaracağımı biliyordu. Kötüleri cezalandırıp iyileri kurtaracağımı biliyordu. Bana inanıyordu. Hayatımda hissettiğim en rahatlatıcı şeydi. İçimde, derinlerde bir şey bağırıyordu. *Sana, Tanrı'ya inanır gibi inanıyor!* Yine dehşete kapılmayı bekledim. Ya da bununla mücadele etmeye çalışmalıydım. Ama yapamadım. Onun güvenini hissediyordum ve bu histe şüpheye yer yoktu.

Ona baktım ve gülümsedim. "Teşekkürler," dedim.

Bana o gülümsemesiyle baktı. Eğer daha kolay bir hayatı olsaydı, normal gülümsemesi olabilecek o gülümsemeyle. O gülümsemeyi son birkaç ayda edinmişti. O gülümsemeyi bulmasında benim de payım vardı. Benim ve Micah'nın.

Micah da yanımıza geldi ama bana dokunmak için bir hamle yapmadı. "Senden dalgalar halinde güç yayılıyor. Damian'a dokunduğunda da bazen böyle oluyor."

Başımla onayladım ve tekrar Nathaniel'a döndüm. Nathaniel'ın benim hayvan hizmetkarım olmasından ne elde ettiğimi hiç merak etmemiştim. Vampir hizmetkarım Damian, yüzyıllar boyunca, benim hayatta tanıdığım en sadist efendi vampirlerden birinin -yani hakikaten korkunç birinin- emrinde yaşamanın ona kazandırdığı kontrolü benimle paylaşıyordu. Jean-Claude'a Richard'dan ne kazandığını sormak da hiç aklıma gelmemişti. Benim sayemde daha acımasız, daha amansız olmuştu. Her ikimiz de doğamızın bir parçası olan buz gibi nesnelliği birbirimizle ikiye katlamıştık. Bu geceyi sağ salim atlattığımızda, ona Richard'dan ne elde ettiğini soracaktım. Şu anda ysa, kollarımın arasındaki erkeği öpmekle yetindim. Şehvetle değil, gerçi aramızda şehvet hep vardı ama bu defa, başka hiç kimsenin yapamayacağı şekilde benim kendime inanmamı sağladığı için öptüm.

41

Polislerin arasından geçip gitmekte zorlanacağımı sanıyordum ama anlaşılan kimse benimle oynamak istemiyordu. Bazıları bana tedirgin bakışlar attı, kimi beni görmezden geldi, hatta bir kısmı beni düşmanca süzdü. Fakat sonuç olarak hiç kimse Micah ve Nathaniel'la nereye gittiğimi sormadı. Hiçbiri iyi tanıdığım polislerden değildi, yine de sinir bozucuydu. O an için faydalıydı ama daha sonraki polis işleri açısından iyiye işaret değildi.

"Senin bizden biri olduğunu düşünüyorlar," diye fısıldadı Micah.

"Ve böyle olması, onlar için bu kadar mı fark ediyor?" dedim.

"Görünüşe göre öyle," dedi.

Nathaniel tek kolunu bana doladı ve bir polis yaralandığı için buraya gelen polislerin önünden yürüyüp geçtik.

Buraya gelmişlerdi çünkü onlardan biriydim. Şimdi yüzlerindeki ifade ise artık onlardan biri olmadığımı söylüyordu. Böylesi beni üzdü mü? Eh, üzdü aslında. Ama mesleki ünüm için sonra endişelenirdim, şu anda bitirmem gereken bir savaş vardı.

Az kalsın, yanımda götüreceğim tek polisi, Edward'ı almadan binadan çıkacağımı fark ettim. Ve tabii bir de Olaf vardı. Olaf'la aynı arabada olmak istemiyordum, ikimize bir araba dar gelirdi. Ben bunları düşünürken Olaf ana kapıdan içeri girdi. Edward da hemen arkasındaydı. Olaf bir an bana baktı. O bir anda, henüz saklamaya fırsatı olmadan, onun gözlerindeki ifadeyi tüm çıplaklığıyla gördüm. Gözlerindeki o bakış, yüzündeki o ifade beni olduğum yere çiviledi. Korkudan nefesim kesildi. Bu gece korkacak bir sürü şey vardı ama o anda sadece Olaf'tan ölümüne korktum.

Micah önüme geçmek için bir adım attı. Erkeklerin malum koruma içgüdüsü. Başka herhangi birine karşı bunu yapmasına izin verirdim herhalde ama Olaf'a karşı değil. Ben de öne çıktım, böylece Micah'yla yine aynı hizaya geldik. Sonra ben bir adım daha atıp yanımdaki iki adamı geride bıraktım ve Olaf'ın gözlerinin tek hedefi haline geldim. Benden bir şekilde hoşlanıyordu ama erkek arkadaşlarımdan hoşlanmıyordu. Onları, yolunda duran engeller olarak görüyordu. Ve isterseniz bir tür önsezi deyin, her iddiaya varım ki Olaf'ın yoluna çıkanlar fazla uzun yaşamıyordu.

Derken gözlerindeki o bakış yerini başka bir şeye, neredeyse, neredeyse hayranlığa bıraktı. Tuhaf bir şekilde onu pek çok kişiden daha iyi anlıyordum. Edward da onu anlı-

yordu. Olaf gibi birini anladığımız için kendimizden endişe etmeliydik aslında.

Edward, Olaf'ın önüne geçmek için hızlandı. Yürüyor, bir yandan da konuşuyordu. "Bence hemen dışarı çıkıp arkadaşını Teğmen'in elinden kurtarmalısın."

"Hangi arkadaşımı?"

"Graham," dedi ve bir saniyeliğine Edward'ın gözlerinde saklanan öfkeyi gördüm. Peter yüzünden kızgındı. Olaf yüzünden kızgındı. Başka? Şu anda soramazdım ve sorma fırsatını bulduğumda da büyük ihtimalle yalan söyleyecekti.

Edward kolumu tuttu. Hatırladığım kadarıyla daha önce hiç yapmadığı bir şekilde, yol gösterilmesi gereken bir kızmışım gibi beni dirseğimden tutuyordu. Belki itiraz ederdim, eğer tam o anda Olaf'ın yüzünü görmemiş olsaydım. Edward'ın bana dokunmasını, Edward'ın daha önce hiç şahit olmadığı şekilde, ben bir kızmışım gibi bana dokunmasını izliyordu. Edward bana hiçbir zaman böyle dokunmamıştı çünkü onun için pek çok şey olabilirdim ama asla yönlendireceği bir kız değildim. Edward beni Olaf'ın yanından geçirdi, Micah'yla Nathaniel da bizi takip etti. Olaf yüzünde düşünceli bir ifadeyle bizi seyretti. Edward'ın Micah'nın yapmasına izin vermediğim şeyi yaptığını anlayana kadar kapıdan geçip otoparkın soğuğuna çıkmıştık bile. Edward beni koruyordu, benimle Olaf'ın arasına kendini koyuyordu. Micah kadar açıkça yapmamıştı ama ne yaptığını anladıktan sonra bile onu itmedim. Edward kendi başının çaresine bakmayı becerirdi, devasa seri katillere karşı bile.

Graham da iri bir adamdı, bunu biliyordum. Ama Dolph'un yanında daha küçük görünüyordu. Bir anlığı-

na Dolph'un yanında kim bilir ben ne kadar ufak görünüyorum diye düşündüm. Tartışmaya doğru ilerlerken, Edward dirseğimi bıraktı. Henüz ortada kavga yoktu ama her an kavgaya dönüşecekmiş gibi bir hava vardı. Lanet olsun, vaktimiz çok değerliydi. Jean-Claude ve vampirleri kiliseye doğru yola çıkmıştı. Bizim de bir an önce gitmemiz gerekiyordu.

"Ne zamandan beri bir federal görevlinin korumaya ihtiyacı var?" diye sordu Dolph. Sesi öfkeyle boğuklaşmıştı. Kocaman elleri çoktan yumruk olmuştu.

Graham'ın canavarının enerjisi, ufak eller gibi havada süzülüyor, etrafı yokluyordu. Onun enerjisi, gıdıklarcasına tenimi yaladı. Nathaniel yanımda ürperdi. Micah kendini daha iyi kontrol ederdi ama o da hissetmiş olmalıydı. Gücün hafif dokunuşları, Graham'ın kendini tutmak için gerçekten çabaladığını gösteriyordu. Dolph için aynı şey söylenemezdi.

Edward, bana dokunamayacakları ama Dolph'la Graham'ın beni duyacağı kadar öne çıkmama izin verdi.

"Hey, Dolph, Graham'ı bana bırak."

Dolph bana bir göz attı ama önündeki adamdan gözlerini ayırmak istemiyor gibiydi. Bir keresinde de Jason'la kavga çıkarmaya çalıştığına şahit olmuştum. İşe yaramamıştı çünkü Jason öyle kolay sinirlenmezdi. Graham sinirlenirdi.

Dedektif Smith yanıma geldi. Üşümüş gibi kollarını ovuşturuyordu. Aralık aymdaydık ama onu üşüten, soğuk hava değildi. Smith psişikti. Bildiğim kadarıyla özel bir yeteneği yoktu ama likantropların ve diğer doğaüstülerin enerjisini hissedebiliyordu. Dışarıda durup bir kurtadamla

tartışmak onun için pek hoş olmasa gerekti ama Smith iyi biriydi, çamura yatmazdı.

"Teğmen, sanırım Blake gidiyor. Korumasını da yanında götürecek. Böylece onun burada ne yaptığı için endişelenmeniz gerekmeyecek." Smith rahat, zararsız bir tonla konuşmaya çalışıyordu. Zararsız görünmekte iyiydi. Benden fazla uzun değildi, sarı saçlıydı ve yaşından küçük gösteriyordu. Ekipteki en yeni dedektifti. Zerbrowski neredeydi bu arada? Dolph'un ruh halleriyle baş etmekte en iyi olan oydu.

"Ben, bir federal görevlinin niye korumaya ihtiyacı olduğunu öğrenmek istiyorum," dedi Dolph dişlerinin arasından.

Graham bana baktı. *Ne diyeyim,* diye soruyordu.

Jean-Claude'un insan hizmetkarı ya da Richard'ın Lupa'sı olduğumu itiraf etmek dışında aklıma söyleyecek bir şey gelmiyordu. Çok seyrek yalan söylerdim.

Gergin sessizliği Micah bozdu. "Benim hatam Teğmen. Onu seviyorum ve neredeyse ölüyordu. Eğer onu koruması için Graham'ı tutmam sizi sinirlendirdiyse çok üzgünüm. Ama sizin de evli olduğunuzu biliyorum. Onu orada yatarken gördüğümde ne kadar korktuğumu anlayacağınızdan eminim."

Micah'nm nasıl kolayca yalan söyleyebildiğini bazen unutuyordum. Gerçi bu açıklamadaki tek yalan, Graham'ı onun kiralamasıydı. Onun dışındaki her şey, büyük ihtimalle doğruydu.

"Sen Anita'yla evli değilsin."

"Micah'yla ben yedi aydır birlikte yaşıyoruz."

"Bir yılı devirin de öyle konuşalım," dedi Dolph.

"Nabzı atan bir erkek arkadaş bulmam için ısrar edip duruyordun. Buldum işte. Şimdi derdin ne?"

"Ne zaman insanlar sana yetmemeye başladı Anita?"

Başımı iki yana salladım. "Bu gece bu konuda kavga etmeyeceğim Dolph. Haydi Graham, gidelim."

Gittik. Dolph'un bizi tutmak için geçerli bir sebebi yoktu, canavarlara olan nefreti dışında. Ve nefret edilmek, yasalara aykırı değildi. Bunu bilmek güzel.

42

Edward, arabayı Ebedi Hayat Kilisesi'nin otoparkına soktu. Olaf onun yanında oturuyordu. Ben, Micah ve Nathaniel'la birlikte orta kısımda oturmayı tercih etmiştim. Graham en arkada tek başınaydı. Edward, Olaf'ın önde oturmasına takılmamıştı. Sanırım o da Olaf'ın beni süzüp durmasını izlemek istemiyordu. Edward'ı korkutmak kolay bir iş değildi ama yarama müdahale edilirken Olaf her ne yaptıysa, Edward'ı bile dehşete düşürmüştü.

Otopark doluydu, bu yüzden aslında park yeri olmayan, bankların ve ağaçların olduğu yeşil alanın yakınına park etmek zorunda kaldık. Bu küçük yeşillik, aralık soğuğunda kasvetli görünüyordu. Ya da bana öyle gelmişti çünkü kilisenin çimenlerine en son ayak bastığımda bir vampiri tabancayla öldürmüştüm. Bu iş tabancayla daha uzun

sürüyor. Kıvranıp ağlıyorlar. Hoş bir hatıra değildi yani. Nathaniel'ın hazırladığı çantadan çıkan kısa deri montun içinde ürperdim. Eğer fermuarını çekseydim ceket beni daha sıcak tutabilirdi ama önceliğim üşümemek değil, silahlarıma mümkün olan en çabuk şekilde ulaşabilmekti.

Kış soğuğunda, kimin paltosunun eteklerini savurarak dolaştığına bakarak kimde silah olduğunu söyleyebilirsiniz. Nathaniel önünü kapamıştı ama üstündeki kısa deri montla ikiz giyinme temasını sürdürüyordu. Hala gotik bir kulübe dans etmeye gidiyormuş gibi görünüyorduk. İşin can sıkıcı tarafı Olaf'ın da bizimle uyumlu olmaya devam etmesiydi. Siyah üstüne siyah, deri mont, çizmeler.

Nathaniel'ın fermuarı çekilmişti, Olaf'ın önü açıktı. Micah trençkotunun kemerini bağlamıştı. Graham'ın deri ceketinin önü sımsıkı kapalıydı.

Kilise binası, önümüzde beyaz ve çıplak bir şekilde duruyordu. Binada hiç süsleme olmadığı için, kilise bana her seferinde eksik, sanki henüz tamamlanmamış gibi görünürdü. Ama cemaatinin büyük bölümü vampirlerden oluşan bir kilisede kutsal objelerin bulunmaması normaldi.

Çift kanatlı kapıya giden geniş ve beyaz basamakları çıkmaya başladık. Graham kapıyı bizim için açmakta ısrar etti. Benim tartışacak sabrım yoktu ve Edward'ın da ölmeye gönüllü bir askeri görür görmez tanıdığı için itiraz etmediğine neredeyse emindim. Graham öldürülmesi zor bir gönüllüyse de silahlı değildi. Ama ben ona aşık değildim ve bu da Edward'ın ona karşı davranışında belirleyiciydi. İtiraf etmem gerekirse benim için de. Bu gece herkesin hayatta kalmasını istiyordum ama iş tercih yapmaya gelince aşk elbette belirleyiciydi. Eğer bunu kendi kendinize bile iti-

raf etmeye istekli değilseniz, o zaman silahlı çatışmalardan uzak durmalı ve ailenizle evde kalmalısınız. Dürüst olun, ilk kimi kurtarırsınız? Kime kendinizi feda edersiniz? Graham çift kanatlı kapıyı açtı. Işığın önünde, koyu renk siluetinin etrafında bir haleyle öylece durdu. Ardından yüzünde bir gülümsemeyle, iyi bir şey yapmış gibi bana döndü. Graham'ın bu gece kendini öldürtmemesi için dua ettim. Evet, metafiziksel bir savaş yapacaktık, silahlar patlamayacaktı ama metafizikle de öldürmek mümkündü. Böyle olduğunu görmüştüm. Lanet olsun, bunu bir ya da iki kez de ben yapmıştım. Yasadışı. Eğer öldürülen bir insansa. Eğer siz söylemezseniz ben de söylemem.

Nathaniel sol elime uzandı. Sıcaktı, normalde olması gerekenden daha sıcaktı ama avuçları terlememişti. Endişe ya da korku değildi. Sahip olduğu güçen ötürüydü. O sıcak dalgası elimden koluma tırmanarak tüylerimi diken diken etti. Basamaklarda hafifçe tökezledim. Micah hemen kolumdan tuttu. Niyeti yardım etmekti ama bu güç anında benden ona sıçradı. Ve böylesi, ona uygun bir güç değildi. Böyle bir güce uygun olan diğer yanımda duran Damian'dı. Benim ateşimi söndürmek Damian'ın işiydi, oysa Micah'nın beni sakinleştiren bir büyüsü olmamıştı hiçbir zaman. Güç hemen kendine tanıdık gelen tek şeye, onun canavarına yöneldi. Canavarının içinde siyah bir gölge gibi ayaklanıp kükrediğini gördüm resmen. İçinde yukarı doğru yükselerek hayata dönmek için kükredi. Micah onu kontrol edebilirdi ama canavarının çağlayan gücü, benimkini de harekete geçirdi. İki leoparadam arasında yakalanmıştım. Yakınımda, içimdeki hayvanların dikkatini dağıtacak başka şekil-değiştirici yoktu.

Neredeyse bir çığlık attım. "Şimdi olmaz!"

Olaf'ın genizden gelen sesini duydum. "Ne oluyor?"

Başka bir tehlikeyle ilgilenecek vaktim yoktu. Edward icabına bakardı nasılsa. Ona güveniyordum.

Micah kendini benden koparmayı başardı. Basamaklarda dizleri üstüne düştü. Canavarını kontrol etmekte, normalde olduğundan daha fazla zorlanıyor gibiydi. Dolunay yakın değildi. Bu kadar çaba harcamaması gerekirdi.

Graham bize doğru geliyordu. Çok hızlıydı ama canavarım da çok hızlı yükseliyordu. Vücudumda yukarı doğru tırmanıyordu. Bu ateşi söndürmek zorundaydım. Neredeyse zihnimde Jean-Claude'a uzanacaktım. Sonuçta o bir vampirdi. Onda mezar soğuğu vardı. Gerçi benim üzerimde hiçbir zaman böyle bir etkisi olmamıştı. O benim için tutku demekti, şehvet demekti. Düşünmem gerekiyordu. Zihnimde diğer vampirime uzandım, Damian'a. Ümitsizce ona uzandım. Kafamın içinde çığlıklar atıyordum. *Kurtar beni, bizi kurtar, bu ateşi yok et.*

Çağrım ona ulaştığında sendelediğini hissettim. Düşmesini engellemek için birinin onu kolundan tuttuğunu zihnimde gördüm. Yine de gücüm ona çarptı ve istediğimi yaptı. Bana içindeki soğuğu verdi. Onu yaratan efendiye hizmet ettiği yıllarda kazandığı özdenetimi bana verdi. Hayatta kalmasını sağlayan kontrolünü bana verdi. Çelik gibi iradesinin buz gibi soğuğunu verdi.

Zihninde beliren görüntü, leoparımın yolunun üstünde metal bir duvarla karşılaşmasıydı. Kükredi ve ormanda önüne aniden devasa bir duvar çıkan her leoparın yapacağını yaptı. Kaçtı. Geldiği yoldan geri döndü ve diğer hayvanlarımın içimde beklediği o kalabalık, karanlık yere sığın-

dı. Orası ışığın ulaşmadığı uzay boşluğu gibiydi. Tek farkla, benim içimde bir yerlerdeydi.

Açık kapıların ardından güzel, pürüzsüz, tuhaf bir şekilde neşeli, müzikli bir kadın sesi geldi. "Nihayet mücadeleye başlıyoruz Jean-Claude. Hizmetkarın açılışı yaptı."

"Bir kazaydı," diye seslendim. Ama artık çok geçti. Doğaüstü güç kullanmıştım. Ya güçlerim üstünde ne kadar az kontrolüm olduğunun farkında değildi ya da savaşı başlatmak için bunu bahane olarak kullanıyordu. S.ktir.

Graham'ın uzattığı eli tuttum. Nathaniel'la beni yerden kaldırdı. Eli benim için sadece bir eldi, ılık bir el. Silahlı olmayabilirdi, kendini korumayı bilmiyor olabilirdi ama o anda işleri daha da karmaşıklaştırmadan beni elimden tutup ayağa kaldırabilecek tek kişiydi. Merdivenin tepesine baktım ve Edward'ın elinin Olaf'm karnında olduğunu gördüm. Olaf bana yardıma gelmek istemiş olmalıydı, Edward'sa onu durdurmuştu. Edward bana baktı ve bakışı yeterliydi. İçimdeki hayvanın uyanması ile *ardeur*'un yükselmesi arasındaki farkı, başlangıç aşamasında ayırt etmeleri mümkün değildi. Edward bunun kendisine sıçramasını istememiş ve Olaf'a sıçramamasını da garanti etmişti. O düşünceyi de son birkaç günde iyice kalabalıklaşan düşünce kafesine gönderdim. Sonra düşünmek üzere. Basamakları koşarak tırmandık. Graham sağ elimi tutuyordu ama nasılsa bugün silah çekmeyecektik, değil mi?

43

Kapıdan girdiğimizde tüm başlar bize döndü. Kapı doğrudan salona açılıyordu, bu yüzden üçümüz bir anda kalabalığın önüne çıkıvermiştik. Nathaniel'la ben kilometrelerce koşmuş gibi nefes nefeseydik. Sadece Graham sakindi. Edward'la Olaf iki yanımıza geçti. Micah hepimizden uzak bir yerde durdu. Hala canavarıyla mı mücadele ediyordu? Onunla başa çıkacağına inanıyordum. Ona inanmak zorundaydım çünkü başka hiç kimsenin başa çıkabileceğine inanmadığım şeyler oluyordu.

Rahip kürsüsünün arkasındaki alan bir tür sahneye dönüşmüştü. Sahnedeki üç kişi maskeliydi. Soldaki ikisinin Columbine'le Giovanni olduğu belliydi. Kadın, Harlequin'in tulum şeklindeki tipik soytarı kıyafetinin vücudu sımsıkı saran bir versiyonunu giymişti. Kırmı-

zı, mavi, beyaz, siyah ve altın rengi kıyafeti içinde, namuslu havalarına yatan kısacık eteğiyle falan çok hoş görünüyordu. Üç kenarı kalkık, altın sarısı şapkasının uçlarında, üzerindeki diğer renkleri taşıyan toplar vardı. Maskesi, beyaz çenesini ve kıpkırmızı dudaklarını açıkta bırakıyordu. Yanındaki adam ondan oldukça uzundu ve bize ilk gönderdikleri beyaz maskeye benzeyen bir maske takıyordu. Yüzü, bileklerine kadar inen siyah pelerininin ve üç kenarı kalkık, siyah şapkasının çevrelediği, bembeyaz bir boşluktan ibaretti. Yan yana dururken tam bir kontrast oluşturuyorlardı. Aydınlık ve karanlık, renkli ve renksiz...

Maskeli üçüncü kişi sahnede bizim tarafımızda, Jean-Claude'un ve vampirlerinin yanında duruyordu. Yanında Damian'la Malcolm, arka tarafta Asher vardı. Fakat o bir vampir değildi.

Deri maskesiyle, karnavalda sahneye çıkmaktan ziyade az sonra bondaj yapacakmış gibi görünüyordu. Başına bir de kukuleta geçirmiş, kafasının arkasını da onunla örtmüştü. Deri yeleğinin içindeki geniş omuzları ve biraz solmuş görünse de güneş yanığı, onun kim olduğunu anlamama yetti. Richard. Bu savaşta Jean-Claude'un yanında yerini almıştı. Jake ve diğer kurtadam korumalar onun arkasında duruyordu.

Asher, Jean-Claude'un diğer tarafındaydı. Hemen arkasında Remus'la bir avuç sırtlanadam vardı. Jean-Claude'un vampirleri sahnenin orasına burasına dağılmıştı. Ama Elinore ve diğer birkaçı burada değildi, Jean-Claude onları getirmemişti. Eğer bu gece ölürsek ve Harlequin'i de bizimle birlikte mezara götürmeyi başarırsak, şehirdeki vampirlerin yeniden örgütlenmesinde Elinore'a güveniyordu. Truth ve

Wicked da buradaydı, Haven'm ve onun aslanadamlarının yanında. Rafael ve fareadamları da sahnedeydi. Sahnede bizim tarafımızda bir sürü şekil-değiştirici duruyordu. Bu kalabalıkta, iki Harlequin çok yalnız görünüyordu. Bir yanım gerçek anlamda dövüşmeyeceğimize hayıflandı. Öyle bir dövüşü kazanabilirdik. Ama tabii Harlequin bizim hakkımızda sıkı bir araştırma yapmış olmalıydı. Belki de fiziksel bir kavga yerine metafiziksel savaş önermelerinin bir sebebi de buydu.

Nabzım yavaş yavaş normale dönüyordu. Sıraların arasındaki koridordan ilerlemeye başladık. Graham biraz önümüzdeydi, Nathaniel'la ben hala el eleydik. Micah hala bizden uzak duruyordu. Şu anda ona da dokunuyor olmayı çok isterdim ama uzak durmakta haklıydı. Leoparlarımız tarafından tekrar ziyaret edilmemize hiç gerek yoktu. Edward'la Olaf arkayı almıştı. Bizim de sahneye çıkacağımızı düşünüyordum. Jean-Claude'a ve Damian'a dokunabileceğimi düşünüyordum. Fakat Columbine benimle aynı fikirde değildi.

Gücü tüm cemaati görünmez bir duman gibi sardı. Nefesim tıkandı. Gücünün bazı vampirlere dokunduğunu hissettim. Gücüyle boğuluyorlardı. Gücüyle boğuluyordum. Nathaniel'ın elini bıraktım ve kilise sıralarından birinin arkasına tutundum. Her ne oluyorsa, bunun Nathaniel'a da sıçramasını istemiyordum.

"Anita," dedi, "ne oluyor? Gücü hissediyorum ama..."

Başımı iki yana salladım. Gücü aşıp konuşamadım. Tüy yutmak gibiydi. Hafif, yumuşak tüyler. Ve öldürücü. Sıralarda oturan vampirler ayağa kalktı, bazısı yere düştü. Ayakta kalmaya çabaladım ve gözlerimi, renkli soytarı kı-

yafeti içindeki vampire diktim. Böylesine şık ve seçkin görünen birine soytarı denebilirse tabii. O anda boğulmadığımı fark ettim. Gücün hedefi öldürmek değildi, özgür iradeyi kırmaktı. Vampirin iradesi o kadar güçlüydü ki bizi esir alacaktı. Ben uyandırdığım bir zombiyi nasıl kontrol edebiliyorsam o da bizi öyle kontrol edecekti. Gücü, benim gücüme benziyordu. Vampirleri kontrol edebiliyordu. Peki bende niye bu kadar güçlü bir etki yapmıştı?

Gücü, zihnime sızan zarif bir el gibi irademi itiyordu. *Benim ol,* diye fısıldadı. *Benim ol.*

Nathaniel bana dokundu. Nathaniel'ın gücü tenimde dolaştı, o soğuk dokunuşu kovaladı. Şimdi yeniden düşünebiliyordum, yeniden hissedebiliyordum. Sonunda derin bir nefes aldım.

Kendi gücüm de içimde kükredi. Nekromansi gücüm ve bir şey daha, nekromansi olan ve aynı zamanda olmayan bir şey. Bu gücü o zarif elin nazik dokunuşuna doğru ittim. Benim yaptığım şeyde nazik bir yan yoktu. Vampirin gücüne, o aldatıcı yumuşaklığa bir balyoz indirdim. Ona vurdum ve yumuşaklığın hemen altında çelikle karşılaştım. Hepsi bir yalandı. Yumuşak değildi, nazik değildi. *Kabul et,* diye soludu güç. *Benim ol. Seni korurum. Hiçbir sorunun kalmaz. Benim ol.* Bu yalanları bastırmak için bağırdım. Kafamın içindeki bu sesi, katıksız bir güçle boğdum. Odayı beğenmediğiniz için bir otele dinamit koymak gibiydi. Gücü yenilgiyi kabul etti, geri çekildi ve ben kendimi bir anda koridorda ayakta dikilir halde buldum. Hareket ettiğimi bile hatırlamıyordum.

Nathaniel'ın eli elimdeydi. Bir düzine nabzı duyuyor, onlarca damarda tembelce akan kanı hissediyordum. Vam-

pirler dönüp bana baktı çünkü başka seçenekleri yoktu. Onun gücünü yerle bir etmiş, yerine kendi gücümü geçirmiştim. Bir düzine kadar vampir bu gece daha beslenmemişti, nabızları çok yavaştı, kan dolaşımları çok ağırdı. Beslenmeye ihtiyacımız vardı.

Elimi tutan Nathaniel'ın eli şiddetle sarsıldı ve beni bu düşünceden çekip kopardı. Beni duymuş muydu? Aniden onların kokusunu almaya başlamıştım. Yarım düzine farklı parfüm, birinin şampuanı, sigaraların keskin kokusu, tıraş losyonu. Burnumu boyunlarına dayamışım gibi kokularını alabiliyordum. Geçen sefer kiliseye geldiğimde, bu algı karmaşasında boğulmaktan beni Jean-Claude kurtarmıştı. Neden şimdi de yardım etmiyordu? Sahneye döndüm ve onun bana değil Columbine'le Giovanni'ye baktığını gördüm. Bir şeyler oluyordu. Konuşuyorlar mıydı? Onları duyamıyordum. Sanki duyularım kokuyla, dokunmakla ve görmekle sınırlıydı.

Vampirin gücünü içine çektiğini hissettim, tıpkı bir mumu üfleyip söndürmek için alınan derin bir nefes gibi. Tek farkla, üfleyip söndüreceği mum bu defa birkaç yüz vampirdi. Güç dışarı saçıldı. Nathaniel'la benim hissedebildiğimiz vampirlerin oluşturduğu kayaların arasında çağlayan bir su gibi yayıldı. Hissettiğimiz vampirleri kurtarabilirdik ama diğerleri... Diğerleri kaybolmuştu.

Damian zihnimde bir çığlık attı. Nathaniel'la dönüp baktık ve Malcolm'un Damian'a sarıldığını, ağzını onun boğazına dayadığını gördük. Malcolm kendi gücünü en zayıf vampire aktarıyordu. Ama onun kanını emmesi, kendini kan yeminiyle Damian'a bağlaması anlamına geliyordu. Bunun bir mantığı yoktu ki. Derken güç bize çarptı. Bana çarptı.

Sanki kafamın içinde bir kapı çarpılarak açıldı. Nathaniel bağırdı, onu ben takip ettim. Gücüm, gücümüz, içimizden taşıp diğer vampirlere doğru esti. Buradaki vampirlerin neredeyse hepsini Malcolm yaratmıştı. Bu konuda başka hiç kimseye güvenmemişti. Şimdi de kendini kan yeminiyle Damian'a değil, bana bağlamıştı. Kendi gücünü, cemaatindeki diğer vampirlere benim gücümü göndermekte kullanıyordu. Tüm gücünü, Columbine'in onları ele geçirmesini engellemek için bana veriyordu. Ama Malcolm bana kan yeminiyle bağlanmanın ne anlama gelebileceğini tam olarak anlamamıştı sanırım. Belki de Jean-Claude yerine bana kan yemini etmesinin daha zayıf bir bağ anlamına geleceğini düşünmüştü. Ama ben Jean-Claude'un rehberliği olmadan kimseyle kan yeminiyle bağlanmamıştım. Ben sadece bir yol biliyordum.

Sonsuzluk kadar uzun süren o anlardan birinde, göz açıp kapayıncaya dek geçen o kısacık sürede, Malcolm'un kafasının içini gördüm. Benim daha az şeytan olduğumu düşünüyordu. Beni kontrol edebileceğini, vampirleri üzerinde biraz olsun kontrol sahibi olmaya devam edebileceğini düşünüyordu. Bunları kelimelerle duymuyordum, daha çok, akan gürüntüler şeklindeydi. Parça parça bir rüya gibi, tabii eğer bir rüya zihninizden geçerken size tokat atabilirse. Malcolm'un niyetinin göründüğü kadar saf olup olmadığını hep merak etmiştim. Daha fazla güç elde etmeye çalıştığını varsayıyordum. Ne de olsa bütün vampirler güç isterdi. Ama insanlarına sarıldığını, ağladıklarında onları şefkatle teselli ettiğini gördüm. O üçüncü ısırık için vampir dişlerinin onların boynuna gömüldüğünü gördüm. Bir rahibenin Tanrı'yla evlenmesi gibi, bu işleme kutsal bir ritü-

el gibi tüm kalbiyle inandığını gördüm. Birleşmenin böyle eksiksiz bir şekilde gerçekleşmesi, gücünün benim gücüme saplanması onun hatasıydı. Benim nekromansi gücümün, ona dokunan her vampiri içine çeken çok derin bir kuyu olduğunu anlamamıştı. Kuyu onu içine çekti ve bunu durduramadım.

Ama ben Belle Morte'nin soyundandım ve bizim bütün yeteneklerimiz, çift taraflı keskin bir bıçaktı. Gücü benim içimde derinlere dalarken onu benden uzak tutamadım. Ve sadece benim zihnime de girmedi, Nathaniel'la Damian'ın anıları da ortaya döküldü. Nathaniel küçük bir çocuktu, karnı açtı, biraz yemek için uzandığı eller, sonra o eller... Daha ileri gitmeden Malcolm anıyı burada kesti. Benim bize bu sularda rehberlik edemeyeceğimi anlamıştı. Olan biteni engelleyemiyordu ama yüzyıllardır efendi vampir olmanın tecrübesiyle, bizi boğulmadan yüzeye çıkardı. Damian gün ışığında bir geminin güvertesindeydi. Hafif bir rüzgar esiyordu, deniz harika kokuyordu. Sonra yaratıcısının karanlık kalesi. Karanlık merdivenlerde korku dolu çığlıklar, kötü kokular. Malcolm bizi oradan çekip aldı. Annemin cenazesi. Ben de bizi oradan çekip aldım. Göz kırpmak gibiydi. Görmek istemediğin bir şey görüyorsun, gözünü kırpıyorsun ve başka tarafa bakıyorsun. Başka tarafa bakıyorsun ve başka bir şey görüyorsun.

Malcolm cemaatini düşündü ve bu kadarı yetti, kokularla birlikte zihnimize görüntüler doldu. Sabun ve şampuan kokan kızın üniversiteye gitmek istediğini ve liseyi dışarıdan bitirmek için gece derslerine katıldığını biliyordum. Vampirlerin ailelerinin, onları istemeyen bir semtte ev tutmak için verdiği mücadeyi biliyordum. Malcolm bize

problemler ve ümitler veriyordu. Biz de ona en az on tane farklı tıraş losyonu, yirmi farklı parfümle tenlerinin kokusunu veriyorduk. Gücümüz onları yalarken nasıl iç çektiklerini Malcolm'a gösteriyorduk. Güç onlara dokunduğunda, Malcolm'un şimdiye dek onlara gösterdiği her şeyden daha tensel olan bu hisle ürperirken altüst olan yüzlerini gösteriyorduk. İlle de cinsel değildi ama adeta duyuların dansıydı. Belle'nin soyundan bir vampir tarafından dokunulmak, birinin kolunuzu, sadece kolunuzu yalayan nefesinin tüm vücudunuzu ürpertiler içinde bırakabileceğini anlamanızı sağlardı.

Malcolm, boğulan bir adamın can havliyle suyun yüzeyine fırlaması gibi, Damian'ın boynundan çekildi. Aramızdaki bağ sayesinde hepimiz onunla birlikte yüzeye çıktık. Nathaniel'la ben, halı döşeli koridora yığılmıştık. Eller uzanıp Damian'ı tuttu çünkü düşecekti.

"Onları kurtarmadın Malcolm. Onları ele geçirdiğimde, tasmalı bir köpek gibi sen de onlarla birlikte geleceksin." Ses çok netti, adeta çınlıyor, kocaman kilisenin en uzak köşelerinde bile yankılanıyordu. Vampir büyüsü değildi sanırım. Mikrofonun icat edilmesinden yüzlerce yıl önce eğitilmiş bir sesti.

Jean-Claude, Malcolm'un cevap vermesini engellemek için ona dokundu. Sonra, Columbine'inkinin yanında neredeyse sıradan kalan bir sesle kendisi cevap verdi. Hissiz, donuk bir sesti, yine de bir şekilde salonu doldurdu. "Yaptığımız pazarlığa göre büyü kullanan ilk kişiyle düello yapacaktın. *Ma petite*, insan hizmetkarım, kuralları bilmiyordu."

"Güçlerimizi arttırmak için hizmetkarlarımızı kullanmayacağımıza da söz vermiştik."

"Yani onunla zihinsel bağlantı kuramaz mıyım?"

"Ya arkamdan iş çevirirseniz."

"Ama sen *ma petite*'e saldırmadın, cemaati vurdun. Pazarlığı ilk sen bozmuşsun gibi görünüyor." Cümlesinin sonunda, sesinde bir titreşim vardı ve tüm cemaat buna tepki verdi, oturdukları yerde titrediler. Şimdi, bazıları gönülsüzce de olsa, hepsi ona bakıyordu. Artık onu duyuyorlardı, onu hissediyorlardı. O anda Malcolm'un bir konuda yanılmadığını fark ettim. Bana kan yemini etmek, Jean-Claude'a kan yemini etmekti. Kanımın kanı, nefesimin nefesi vesaire...

"Hizmetkarın leoparlarını ve vampirini kullanıyordu. Ben de kendi hizmetkarım Giovanni'ye uzanabilirdim ama anlaşmamıza sadık kaldım. Ama eğer insan hizmetkarın başkalarından güç kazanabiliyorsa, o zaman benim de aynısını yapmam gayet adil."

"Tüm vampirlerin ortak gücüyle beslenebilirsin." Jean-Claude soru sormamıştı, bir tespit yapmıştı.

"Evet," dedi Columbine, kendinden memnun bir havayla.

Edward'la Olaf iyi korumalar gibi iki yanımızda ayakta dikilmeye devam ediyordu. Yanımıza diz çöken Micah oldu. "Sana dokunmam güvenli mi?"

Ne kastettiğini biliyordum. Dokunmasıyla birlikte metafiziksel başka saçmalıklar tetiklenebilir miydi? "Sanırım güvenli," dedim.

Dirseğimi tuttu ve hiç zorlanmadan beni kaldırdı. Graham da elini Nathaniel'a uzattı. İkimiz de hafifçe sallanıyorduk ama iki ayağımızın üzerindeydik. Eh, bu da bir şey.

Columbine cemaate sahip olmak ve onları pil gibi kullanarak kendi gücünü artırmak istemişti. Böylece Jean-Claude'la savaşı kazanacak kadar güçlenecekti, belki. Ama şimdi tüm cemaat benimdi ve benim üzerimden de Jean-Claude'un.

"Geç kaldın," dedi Malcolm. "Onları efendime verdim."

"Ah, bu bağlar henüz tazeyken o kadar da sıkı olmaz," dedi Columbine.

"İddialı sözler bunlar Columbine," dedi Jean-Claude ve sesi tenimde kaydı. Nathaniel yanımda ürperdi. İki yüz kadar, belki daha da fazla vampirin bu sese tepki verdiğini hissettim. Bir vampir bağırdı. "Malcolm, bizi bu şehvet düşkünü adamdan ve fahişesinden kurtar."

Döndüm ve konuşan adamı buldum. Malcolm'a bakıyordu, elini yalvarırcasına ona doğru uzatmıştı. Sinirlenmeye başlıyordum ama sonra adamın zihninde bir düşünce yakaladım ve korkusunu hissettim. Jean-Claude'un sesi, bu heteroseksüel vampirin bedeninin uyanmasına sebep olmuştu. Sadece sesiyle, sıradan kelimelerle onun vücudunu harekete geçirmişti. Üstelik Jean-Claude henüz bir şey yapmaya başlamamıştı bile. Vampir, bir kadın olsaydı ne hissederdim? Bana, Belle Morte'yi düşündürdü bu. Benim üzerimde sesinin gücünden çok daha fazlasını kullanmıştı. Birden yüzüme ateş bastı. Onun vücudunun, üstümde dolaşan ellerinin düşüncesiyle yanıyordum. Sonra ağzının tadını, rujunun tatlı kokusunu hissettim. Parmak uçlarımdaki ipeksi tenini. O hissi silmek için ellerimi deri montuma sürttüm ama işe yaramadı. Teninin verdiği his, parmaklarıma bulaşan bir örümcek ağı gibiydi, silkip atamıyordum.

Nathaniel bana dokunmak için uzandı ama geri sıçradım. Başımı iki yana sallarken, ellerimi diğerlerini de uzak tutmak için öne doğru uzattım ve koridorda yürümeye başladım. Jean-Claude'a ihtiyacım vardı. Ya da Asher'a. Belle Morte'nin gücünü benden daha iyi anlayan birine ihtiyacım vardı. Belki de rüyada bana yaptıklarına tepki gösteriyordum sadece ama buna güvenemezdim. Eğer beni ele geçirmeyi deneyecekse, bununla savaşmakta bana yardım edecek birilerinin yanında olmalıydım.

Columbine olup biteni anladı mı ya da bunun *ardeur* olduğunu mu düşündü bilmiyorum ama kendisi için bir fırsat, bir zayıflık olduğunu düşündüğü kesin. Tekrar cemaate saldırdı ve daha önce yaptığı şey bir tür hileydi sanırım, geçen sefer sadece deniyormuş gibi yapmıştı. Gücü, bu defa vampirleri ateşten bir kılıç gibi kesti. Dokunduğu yerde vampirler çığlıklar atıyor, onları bana ve Jean-Claude'a bağlayan metafiziksel bağlar dağlanıyordu. Metafiziksel bağları, çürük halatlar misali, gerçekten kesiyor gibiydi.

Kestiği vampirlerden biri koridora doğru sendeledi ve ayaklarımın dibine düştü. Titriyordu. Kızın ne hissettiğini hissedemiyordum ama canının yandığı kesindi. Bir adam ellerini uzattı, gri gözleri kocaman açılmıştı. "Efendimiz, bize yardım et," diye bağırdı. Malcolm'a ya da Jean-Claude'a değil, bana uzanıyordu.

Elini tuttum. Hiç düşünmeden. Eli benimkinden büyüktü, dolayısıyla elimi elinin içine alan o oldu ve bana dokunduğu anda çığlıkları kesildi. Kilise sırasından çıktı, bana sarıldı. Yeryüzündeki son güvenli şey benmişim gibi bana tutunuyordu. Ben de ona sarıldım, sıkıca. Ve Belle

Morte'nin teninin hissi, kollarımın arasındaki adamın kaslarının gerçekliğiyle eridi gitti. Ayaklarımın dibindeki kız bana doğru süründü, bacağıma dokundu. Onun da çığlıkları anında kesildi.

Kız kendini benim ve ismini bilmediğim vampirin bacaklarına doladı. Ben, Belle Morte'nin soyundandım. Acıyı nasıl durduracağımı biliyordum. Onları nasıl geri getireceğimi ve ne yapacağımı biliyordum.

Başımı kaldırıp gri gözlü adama baktım. Bana doğru eğildi. Yüzünü ellerimin arasına aldım ve parmak uçlarımda yükseldim. Ağzı benimkini buldu ve öpüştük. Dudakları kuruydu, endişeliydi, korkmuştu. O anda, daha önce yapamadığım bir şey yaptım. *Ardeur*'un küçük bir parçasını saldım. Aniden, sanki beynimde bir ampul yanmış gibi, *ardeur*'un ille de bir okyanus gibi yükselmesinin gerekmediğini anlamıştım. Bir yağmur damlası da olabilir, bir dudağı hafifçe ıslatabilirdi. Bu minicik gücü adamın ağzına üfledim. Columbine'in onun içinde kestiği yeri buldum. Onları acı verici bir şekilde, şiddetle kesmişti. Bir uyarıydı bu. Eğer onu reddederlerse katlanmak zorunda kalacakları işkenceleri, onları yakıp yıkacak ateşi göstermişti. Bense onlara bir öpücük sunuyordum. Ben şefkat vaat ediyordum. Sevgi vaat ediyordum. Eğer birkaç dakika önce Malcolm'un gücünün tadına bakmamış olsaydım, belki bunu yapamazdım. Ama Malcolm'un içi öyle temiz, niyeti öyle saf, öyle bencillikten uzaktı ki, *ardeur* orada başka bir tat bulmuştu sanki. Onlara bu tadı sunuyordum. Onlara bir seçenek sunuyordum. Onlara ateşi söndürecek soğuk su ve güvenlik verdim. Columbine dehşet ve ceza sunmuştu. O bir tehditti. Ben bir vaattim.

Onları bir öpücükle, bir dokunuşla geri kazandım. Oturdukları sıralardan kalktılar ve aralarında dolaştım. Nathaniel'la Damian'ın yardımıyla kalabalığın arasında dolaşıp kimini öptüm kimine dokundum. *Ardeur*'da daha önce hiç hissetmediğim bir şefkat vardı. Columbine'in gücü, bu yumuşak dalganın altında kalıp öldü. Dokunuşlardan ve öpücüklerden oluşan dalga onu yuttu. Benim yarattığım dalga yardım vaat ediyordu. *Sizi kurtaracağız. Acılarınızı sona erdireceğiz.* Columbine, insanların güvenli kollarda acılarından kurtulmak için her şeyini vereceğini unutmuştu. Kültlerin cazibesi buydu. İyi bir aile vaadi. İnsanlar bunun sevgi olduğunu düşünüyordu ama sevgi, acıların yok olması demek değildi aslında. Sevgi, acı çekerken tutulacak bir eldi.

Columbine hayalkırıklığıyla inledi ve anlaşmayı bozdu. Giovanni'ye uzandı. Ona dokunduğunu hissettim. Tuttuğu eli değil ama gücü. Geri ittiğimiz güç aniden sıçradı. Üstümüzde devasa bir dalganın yükseldiğini hissettim. Görülecek bir şey varmış gibi dönüp baktım ama hiçbir şey yoktu tabii. Sonra o hiçlik vurdu. Ateşten bir hortumun ortasında durmak gibiydi. Her nefes bir işkenceydi, ölümcüldü. Yine de nefes almak zorundasınızdır. Güç, boğazımı dağlarken çığlık atmaya çalıştım ama yeterli hava yoktu. Acıdan başka hiçbir şey yoktu.

Acının ortasında bir ses yükseldi ve *Acıyı durduracağım*, dedi. *Benim ol. Ve acı sona ersin.* Kafamın içindeki sese bir çığlıkla meydan okudum. Fakat öyle bir acıydı ki eninde sonunda ona teslim olurdunuz. Onu durdurmak için sonunda her şeye, ne olursa olsun her şeye evet derdiniz. Yeter ki bu acı bitsin diye.

Halıyı belli belirsiz hissettim. Yerde kıvrandığımı biliyordum ama acı diğer tüm duyularımı yutmuş gibiydi. Beni yerde tutmak için üstüme eller bastırıyordu ama sabit duramıyordum. Sabit durulamayacak kadar büyük bir acıydı.

Kafamın içindeki ses konuşmaya devam etti. *Bırak. Ve kendini harika hisset. Sadece bırak. Onlar senin için birer yabancı. Onları almama izin ver Anita. Bırak onları.*

Kimden bahsettiğini bile bilmiyordum. *Onlar* kimdi? Acıdan başka bir şey yoktu. Yine de içimdeki bir şeyler teslim olmuyordu. Tenimin altındaki her şey alev almış ve alevler dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibiydi.

Eller beni yere bastırdı. Öyle çok el vardı ki onları hissettim. Sert ve gerçektiler. Acı denizine atılmış çapalardı. Elleri hissedebiliyordum, onların gerçekliğini hissettim. Ve böylesi... Işık demekti, yakıcı ışık! Güneş gözlerimi kamaştırdı ve beni yaktı.

Çığlık attım, bir şey ağzımı kapattı. Dudaklar, bir öpücük ve öpücüğün altında bir leoparın o tatlı kokusu. O koku benim leoparımı da uyandırdı. Güneş sıcaktı ama yakıcı değildi, güzeldi. Micah'nın hayvanıyla benimki, siyah kürklü iki yaratık kıpırdandı, dans ederek ışığa doğru yükseldi, yükseldi... Pençeleri, dişleri ve eti hatırladığımda acı uzaklaştı. Ben bir vampir değildim, gerçek bir vampir değildim. Ben Claudine'ın yakabileceği bir şey değildim. Onun gücü sadece ölüler üstünde işe yarardı. Leoparım bana gayet canlı olduğumu hatırlatmıştı.

Micah'nın yüzü birkaç santim ötemdeydi, ona bakıp gözlerimi kırpıştırdım. Üstüme uzanmıştı, yüzümü ellerinin arasına almıştı. Bacaklarıma ve kollarıma kimlerin abandığını görmek için başımı çeviremiyordum ama bir

sürü el vardı. Havayı kokladım. Kurt, sırtlan ve insan kokusunu aldım.

Micah, leopar gözleriyle bana bakıyordu. "Anita?" İsmimi soru sorar gibi söylemişti.

"Buradayım," diye fısıldadım.

Micah üstümden çekildi. Sağ kolumu tutan Edward'ı görebiliyordum şimdi. Sağ bacağımda Olaf, sol bacağımda Remus vardı. Graham sol kolumdaydı. Beni hala yere yapıştırmaya devam eden erkeklere, "Artık ayağa kalkmama izin verebilirsiniz," dedim.

"Daha değil," dedi Edward. Onun elleriyle bacakları üstünde durduğunu, tüm vücut ağırlığını benim tek koluma verdiğini o zaman fark ettim. Beni yerde tutmakta ne kadar zorlanmış olabilirdi ki?

"Şekil değiştirmek üzere gibiydin," dedi Remus, sol bacağımın oradan.

"Eğer başka hayvan varsa, seni bırakamayız," dedi Olaf. Kocaman adam, neredeyse Graham'ın hayvan formundaki hali kadar iri olan adam, tek bacağımı yerde tutma konusunda çok ciddi görünüyordu. Sanırım kuvvetimle Olaf'ı bile etkilemiştim. Ne yapmıştım ben böyle?

İtiraz etmek istedim ama yüzlerindeki ifadeye bakınca onları çok korkuttuğumu anladım. Ya da en azından etkilemiştim. İyi anlamda değil. Ne söylersem söyleyeyim, beni şimdi bırakmayacaklardı. Fakat bir kavganın tam ortasında, böyle boylu boyunca yere yapıştırılmış halde yatmak da istemiyordum.

"İnsan hizmetkarlarımız savaştı, benimki hala ayakta."

"Ama *ma petite* kazandı, Columbine. Giovanni'nin gücüne direndi. Ona verdiğiniz tüm acıya rağmen vam-

pirleri almak için onu kullanmanıza izin vermedi. Vampirler hala benim. Planın çöktü, onların gücüyle beslenemeyeceksin."

Başımı çevirdiğimde sahnedeki Jean-Claude'u görebiliyordum ama Columbine benim için sadece bir sesten ibaretti. Jean-Claude'un yanında olmam gerekiyordu. Bir tür sezgi deyin isterseniz ama kötü şeyler olmak üzereydi. Bunu havada hissedebiliyordunuz.

"Erken konuşuyorsun Jean-Claude," dedi Columbine.

"Gücünü hissettim Columbine, gücünü beslemek için onları büyük bir ateş formuna soktuğunu hissettim. Bunu neden yaptığını anlamak benim için o kadar da zor değil. Diğer vampirleri alıyor ve onların gücünü tek bir silah haline getiriyorsun."

"Evet," dedi kadın.

"Ama *ma petite,* senin bu vampirleri alıp onları orduna katmana engel oldu. Güç kaynağını kesti. Böyle güç kazanamadığına göre şimdi ne yapacaksın?" Sesi zihnime fısıldadı. *Yanıma gelirsen iyi olur ma petite.*

Ben de fısıldadım. *Deniyorum.* "Beni bırakın artık çocuklar."

Kiliseye bir güç yayıldı. Şüpheleri beslemek için, hayır, şüphelerden beslenmek için kilisede dolaştı. Şehvetten, korkudan beslenen vampirlerle karşılaşmıştım ama ilk kez şüpheden beslenen birini görüyordum. Aman Tanrım, bununla besleniyordu ve insanın içine şüphe de ekebiliyordu. Tıpkı şehvetten ve korkudan beslenen vampirlerin de yapabildiği gibi. Bir anda bu savaşı kaybedeceğimizi anladım. Herkes ölecekti ve bizi kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Tanrım." Remus neredeyse kükremişti. Başını ellerinin arasına aldı. En az etkilenenler, Edward'la Olaf gibi görünüyordu. Micah bana doğru uzandı. Beni kollarının arasına almasına izin verdim, başımı onun güçlü vücuduna gömdüm ama şüpheler yok olmadı. Kendi şüphelerimde boğuluyordum. İnsanlar çığlık atıyor, bazıları bunun sona ermesi için yalvarıyordu. Bir adamın, "Ne isterseniz alın, ne isterseniz, sadece bu bitsin yeter," dediğini duydum. Savaşı kazanmanın birden fazla yolu vardı.

Nathaniel bize doğru emekledi. Bana uzandı, başı önüne düşmüştü. Eline dokundum ve bir güç dalgası tüm şüpheleri geri itti. Başını kaldırdı ve o güzelim gözleriyle bana baktı. Bulutun arkasından bir anda çıkıveren güneş gibi, tüm yüzü aydınlanmıştı. "Ben sana inanıyorum," dedi.

Onu Micah'yla aramıza çektim. "Benim de kendime inanmamı sağlıyorsun." Nathaniel'ın dokunuşu, daha önce olduğu gibi tüm şüpheleri kovalamıştı. Sarsılmaz inancıyla, ikimizi de Columbine'den koruyordu. Vampirle aynı odadayken bile, onun içime ektiği şüphe, Nathaniel'ın bana verdiği inancı aşamıyordu.

Damian da yavaşça bize yaklaştı. Sanırım şüphe kısmen onu da esir almıştı ama o bir vampirdi ve az önceki güneş ışığıyla yanma ilüzyonundan da çok etkilemişti. En yakın arkadaşının güneşin altında ölüşünü izlemenin hatırasıyla acısı katlanmıştı. Damian benimle olan bağı sayesinde artık zarar görmeden güneşe çıkabiliyordu ama gün ışığına karşı korkusu o kadar güçlüydü ki bunun tadını çıkaramıyordu. Güneş ölüm demekti, nokta! En yakın arkadaşının bir yaz günü, güneşin sıcaklığıyla nasıl derisinin yüzüldüğünü unutamıyordu.

Nathaniel onu bileğinden yakaladı, ben de elini tuttum ve onu da kollarımızın oluşturduğu çemberin arasına aldık. Ona dokunduğumuzda ürperdi, sonra yaşlarla ıslanmış yüzünü kaldırıp bize baktı. "Kadının gücü çok korkunç. Onu durdurmak için insan her şeyi yapar."

Başımla onayladım. Kalabalık hala yardım dileniyor, bunun durması için yalvarıyordu. Eğer bu savaşta da Jean-Claude'a meydan okuyan son adamla konan kurallar geçerliyse, kalabalığı kendi tarafına çeken kazanacaktı. Geçen sefer şehre gerçek bir Konsey üyesi gelmişti. Yersarsıcı. Gücüyle gerçek bir depreme sebep olabiliyordu. Şehri kurtarmak ve hasarı minimumda tutmak için, Jean-Claude onu daha zararsız güçlerle savaşmaya ikna etmişti ve testlerden biri de kimin Lanetliler Sirki'ndeki kalabalığı etkisi altına alabileceğiydi. Eğer zafer, bu kilisedeki vampirleri kendi tarafımıza çekmemize bağlıysa, kaybetmek üzereydik.

Jean-Claude'a onun işaretleri üzerinden ulaşmaya çalıştım ama beni dışarıda tuttu. Sadece bir an, onun da şüpheler içinde kıvrandığını görebildim. Ama ona ait şüpheler değildi, Richard'ın şüpheleriydi. Zavallı Richard buraya Jean-Claude'a destek olmaya gelmişti ama kendinden öylesine şüphe ediyordu ki hem kendine hem Jean-Claude'a zarar veriyordu. Jean-Claude bunu hissetmeyeyim diye kalkanlarını sımsıkı kapatmıştı. Richard'la birlikte, Richard'ın cehenneminde kısılıp kalmışlardı.

Ayağa kalktım, hala Nathaniel'la Damian'a tutunuyordum. Micah da ayağa kalkmıştı ama ellerini benden uzak tutuyordu.

"Seni seviyorum," dedim ona.

"Ben de seni seviyorum. Şimdi git. Jean-Claude'a git."

Hızla sahneye doğru yürüdük. Jean-Claude'un ondan ya da kendi kendinden şüphe etmeyen birilerine dokunmaya ihtiyacı vardı. Nathaniel'm eli elimdeyken, ben kendimden fazlasıyla emindim.

44

Sahneye ulaştık ve kendimi Jean-Claude'un kollarına attım. Nathaniel hala sağ elimden tutuyordu, Damian'sa sol elimden. Jean-Claude bizim ağırlığımızla tökezledi. Asher onun dengesini bulmasına yardım etti, sırtındaki eller ayakta kalmasını sağladı. Richard dört ayak üstünde yerdeydi, başını öne eğmişti. Biz, Jean-Claude'un kollarında sendelerken, başını kaldırıp bakmadı bile. Bizi ayakta tutan Asher oldu.

Jean-Claude kollarını bana doladı. Onun arkasında, bizim arkamızda, bize yardım edip sabit tutan Asher'ın kuvvetini hissediyordum. Jean-Claude'un yüzüne, gece mavisi gözlerine baktım. Nathaniel kollarıyla beni, Jean-Claude'u ve Asher'ı sardı. Sanırım Asher geri çekilecekti ama fırsatı olmadı. Damian benim elimi bırakmadan, Richard'ın yanına diz çöktü. Yerdeki adamın omzuna dokundu.

Nathaniel'la ben, Jean-Claude'a sarsılmaz inancımızı verdik. Üstünde durabileceği sağlam bir zemin. Damian'sa kendi soğukluğunu ve kontrolünü Richard'la paylaştı. Her iki hissin de bir güç dalgası halinde benim, Jean-Claude'un ve Asher'ın bedeninde dolaştığını hissettim.

Richard inledi, başını kaldırdı, boğulan bir adamın son kurtulma ümidiymiş gibi Damian'a tutundu.

Damian'ın soğukluğunun Richard'ın paniğini sardığını ve onu buzdan bir duvara dönüştürdüğünü hissettim. Richard'a arkasına saklanabileceği bir siper vermişti. Sonra onu ayağa kaldırdı, elleri birbirinin kollarında öylece durdular. Hani bazen erkekler arasında tokalaşmak yetersiz kalır ama sarılmayı da erkekliklerine yediremezler ve birbirlerini kollarından tutarlar ya. Damian hala elimi tutuyordu ama o ve Richard, diğer herkesten uzakta kalmıştı.

Diğer erkeklerden uzak oldukları için memnundular. Richard'ın korkusu aniden alevlendi. Sadece Columbine'den ve onun hizmetkarından korkmuyordu. Benden ve Jean-Claude'dan, hatta Asher'dan korkuyordu. Birbirimizin zihnine kısaca göz attığımız o anlardan biriydi. Korkuyu kendi çelikten iradesiyle engelleyen Damian oldu. Columbine'in şüpheden beslendiği gibi, başkalarının içinde korkuyu güçlendiren ve korkudan beslenen bir efendi vampirin oyuncağı olduğu yüzlerce yıl içinde, Damian korkuyu kontrol etmeyi öğrenmişti.

"Kalabalığı yanımıza çekmeliyiz *mes amis*."

"Yersarsıcı buraya geldiği zaman olduğu gibi mi?" diye sordum.

Başıyla onayladı, beni saran kolları biraz daha sıkılaştı. Kollarının neden gerildiğini biliyordum. Geçen defa Yer-

sarsıcı kazanmıştı. Sonunda ölen o olmuştu ama bunun sebebi, beni insan hizmetkarı yapmak istemesi, bana onun adına Jean-Claude'u öldürtmeye çalışmasıydı. O sayede onu öldürme fırsatı yakalamıştım. Başımı Jean-Claude'un dantelli gömleğinin altındaki sert bedenine yasladım. Onu bu eski moda dantelli gömleklerden vazgeçirmeyi başarmak üzereydim ama bu gece yine onu ilk tanıdığım zamanlardaki gibi giyinmişti. Süslü beyaz gömlek, siyah kadife ceket. Hangi yüzyılda olduğumuzu bildiğini gösteren tek şey, deri pantolonuydu. Boştaki elimi ceketin altına kaydırıp bel kıvrımına dokundum. Korkuyordum.

"Ben Yersarsıcı'nın kim olduğunu bilmiyorum," dedi Nathaniel, "ama bana sadece ne yapmam gerektiğini söyleyin, ben de yapayım."

"Eğer aramızda daha fazla itaatkar olsaydı, işler çok daha hızlı ilerlerdi," dedi Asher.

Bu beni gülümsetti, gerçi yüzümü hala Jean-Claude'un gömleğine bastırdığım için gülümsediğimi kimse göremedi.

"Sen bizden biri değilsin," dedi Richard. Sesi düşmancaydı.

"Birlik olmalıyız Richard, yoksa bu gece yeniliriz," dedi Jean-Claude.

"O senin hayvan hizmetkarın ya da insan hizmetkarın değil. Ona karşı kibar olmak zorunda değilim."

Asher gitmek için davrandı ama Nathaniel tutuşunu sıkılaştırdı, onu olduğu yerde kalmaya zorladı. "Gitme."

"Bırak gideyim çocuk. Kurt haklı. Ben kimsenin sevgilisi değilim." Sesinde acı vardı, yağmurun dilinizde bıraktığı tat gibi, tüm hayatını kaplayan hüznü sesine yansımıştı.

"Bizim kararlılığımız, ittifakımızın dışına ulaşamıyor," dedi Jean-Claude. "Kurdumuz bile neredeyse boğuluyordu. Kendimizi bile kurtaramazken diğerlerini nasıl kurtaracağız?" Sesi, Asher'ın sesiyle aynıydı, hüzün dolu. Boğazım düğümlendi, akmayan yaşlarla bir an nefesim kesildi.

"Savaşın, lanet olsun!" Claudia sahnenin ucuna gelmişti. Yüzü gözyaşlarıyla lekeliydi. Duyguları öyle yoğundu ki fiziksel olarak canını yakıyor gibiydi. "Bizim için savaşın. Başınızı eğip şu orospuya boğazınızı sunmayın."

Malcolm Richard'ın öbür yanında durdu. "Bizim için savaş Jean-Claude. Bizim için savaş Anita." Direkt Richard'a baktı. Richard aniden o deri maskenin içinde çok tuhaf göründü. Deri maskeyle soğukkanlı falan durmuyordu, ne yapıyorsa tam olarak öyle görünüyordu. Saklanıyordu. Diğer hepimiz göz önündeydik. Sadece kötü adamlar ve Richard, kim ve ne olduklarını dünyadan gizliyordu. Malcolm elini onun omzuna koydu. "Bizim için savaş Ulfric. Korkularının ve şüphelerinin hepimizi yok etmesine izin verme."

"Diğer herkes bir yana, neden onlara dokunmak istemediğimi senin anlayacağını sanırdım. Böyle şeylerle savaşırken kullandığımız o tek gücü canlandırdıklarında, onlara dokunuyor olmak istemememi senin anlayacağını sanırdım."

"Anita'nın ve onun ittifakının az önce uyandırdığı gücü hissettim. Arkadaşlıktı. Bildiğim en saf sevgiydi. *Ardeur*'un pek çok yüzeyi olan bir mücevher olduğuna inanmaya başlıyorum. Ama parlaması için ışığa ihtiyacı var Ulfric."

"Bu da ne demek şimdi?" diye sordu Richard öfke ve hayalkırıklığıyla. Malcolm'un elini itti ve Damian'a döndü. "En kötüsünü sakladınız, değil mi?"

Damian sadece ona baktı.

"İşe yaraması için, iyiyle birlikte kötüyü de almak zorundayım. Bunu yapamam. Yapamam." Bana baktı. "Üzgünüm ama bunun gittiği yere ben gelemem."

"Sen, bizim ne yapacağımızı sanıyorsun Richard?" diye sordum.

"Her zaman ne yapıyorsanız onu, önünüze geleni düzeceksiniz."

"Cemaatime sunduğu şey seks değildi, arkadaşlıktı."

"Ama o kadarla kalmayacak, asla kalmaz," dedi Richard. Malcolm'a baktı. "Kendi adına asla yapmayacağın bir şey yapmamı istiyorsun."

Malcolm başıyla onayladı. "Haklısın..." Tekrar başını salladı. "Tamamen haklısın. Ben kendi ahlak değerlerime bağlı kaldım ve kendimden çok emindim. Benim haklı olduğumdan ve Jean-Claude'un sadece haksız da değil, şeytanın ta kendisi olduğundan emindim. Anita'ya nefret dolu şeyler söyledim, ona sürtük ve cadı dedim. Jean-Claude'un vampirlerini cemaatime kötüledim. Ama benim haklılığım, cemaatimi korumaya yetmedi."

Richard başıyla onayladı. "Biliyorum. Anita annemle kardeşimi kurtardı, onların hayatını kurtardı ama oraya zamanında yetişmek için korkunç şeyler yaptı. Benim hala yanlış olduğunu düşündüğüm şeyler. Şimdi hayatımın geri kalan her gününü, eğer orada olsaydım, Anita'nın o adama işkence etmesine engel olacağımı bilerek yaşamak zorundayım. Onu ya da kendini insanlıktan çıkarmasına asla izin vermezdim. Ben kendi ahlak değerlerime bağlı kalırdım ve annemle kardeşim Daniel ölmüş olurdu." Deri maskenin kenarında gözyaşları parladı. "Ben her şeyden emin olma-

ya alışıktım. Raina inancımı sarsmadı, beni daha kendinden emin biri yaptı. Sadece Anita, sadece Jean-Claude, sadece onlar beni böyle şüphe içinde bırakabiliyor."

Hala ona dokunmaya devam ederek Jean-Claude'dan biraz uzaklaştım. Çünkü ona dokunmazsam, olacaklardan korkuyordum. Birbirimize dokunduğumuz halde şüphelerimiz bu kadar yoğunsa, dokunmadığımız zaman neler olacağını düşünmek bile istemiyordum. Ölürdük. "Haçım hala benim yanımda Richard. Hala kutsal ışıkla yanıyor. Tanrı beni terk etmedi."

"Ama etmeliydi," dedi Richard. "Seni terk etmesi gerekirdi, bunu anlamıyor musun? Eğer benim inandığım şey doğruysa, eğer senin inandığın şey doğruysa, o zaman haçının kutsal ışıkla parlamaması gerekirdi. O'nun buyruklarını çiğnedin. Öldürdün, işkence yaptın, önüne gelenle yattın. Ama haçın hala görevini yerine getiriyor. Bunu anlamıyorum."

"Benim şeytan olduğumu ve Tanrı'nın bana sırtını dönmesi gerektiğini mi söylüyorsun?"

Maskenin ardında da olsa yüzünün allak bullak olduğunu biliyordum, gözlerinde parlayan gözyaşları nihayet akmaya başladı. Başıyla onayladı. "Evet, söylediğim bu."

Ona öylece bakakaldım. Zihnini vampir büyüsünün ele geçirdiğini bilsem de Columbine'in büyük ihtimalle zaten içinizde olanı dışarı çıkardığı düşünüldüğünde, Richard'ın bir yanı, bu söylediğine inanıyordu.

"*Ma petite...*"

"Hayır," dedim, "hayır, sorun değil." Göğsümden bir parça oyulup dışarı çıkarılmıştı sanki ama kanlı ve sıcak değil, buz gibiydi. Sanki bu parça çok uzun zamandır kayıp-

tı da ben bunu görmek, hissetmek, bilmek istememiştim. "Belki de Tanrı bir seks polisi değildir Richard. Bazen Hristiyanların seks meselesine fazla kafayı taktığını çünkü seks için endişelenmenin, kendine her gün, *Ben iyi bir insan mıyım,* diye sormaktan daha kolay olduğunu düşünüyorum. Eğer bir sürü insanla yatmıyorsan iyi bir insansın, bu kadar basit. Gerisini görmezden gelmek kolay. *Kimseyle düzüşmüyorum, demek ki ben iyi biriyim,* diye düşünmek kolay. O zaman istediğin kadar zalim olabilirsin, eğer önüne gelenle yatmıyorsan yaptığın hiçbir şey o kadar da kötü olamaz, değil mi? Tanrı fikrin bu kadar mı gerçekten? Senin için ve Malcolm için Tanrı bir seks polisi mi? Yoksa seks için endişelenmek, diğer her şeyi yok saymak kolay mı? Zor olan, *Komşunu kendin gibi sev,* kısmı mı? Böylesi bazen gerçekten çok zor olabiliyor. Bazı günler, etrafımdaki herkesi korumaya çalışırken, parçalara bölünecekmişim gibi geliyor. Ama elimden geleni yapıyorum. Hayatımın lanet olasıca her gününde, etrafımdaki herkes için elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Sen bunu söyleyebilir misin Richard? Hayatının her gününde etrafındaki herkes için elinden geleni yaptığını söyleyebilir misin?"

"Kendini ve Jean-Claude'u da bu listeye dahil ediyor musun?" diye sordu. Alçak sesle konuşuyordu, sesi duygu yüklüydü ama tuhaf bir şekilde bomboştu.

"Sen bizi dahil etmiyor musun?" diye sordum. Gözyaşlarımın boğazımdan yükseldiğini, gözlerimin arkasını alev alev yaktığını hissettim. Richard için ağlamayacaktım!

Kahverengi gözler bana dikildi. Gözlerindeki acıyı gördüm. Ama sonunda, "Hayır," dedi. "Hayır, sizi dahil etmiyorum."

Başımla onayladım. Biraz aceleyle, telaşla. Gözyaşlarımla mücadele ediyordum. Boğulacak gibiydim. İki kere boğazımı temizledim. Onu suçlamak istiyordum. Ona aklıma gelen ilk şeyi söylemek istiyordum. *O zaman benim yatağımda ne arıyordun? Neden benimle, Micah'yla ve Nathaniel'la uyudun? Neden benimle seviştin? Eğer senin hayatının bir parçası değilsem...* Kelimeleri yuttum çünkü bir anlamı yoktu. Söylediğim her şeye bir cevap bulacaktı nasılsa ya da kendini kötü hissedecekti. Ne dinlemek istiyordum ne de halini görmek. Ondan daha fazla açıklama duymama gerek yoktu. Ahlaki çıkmazlarıyla kendine işkence ettiğini daha fazla görmeme gerek yoktu. Yetmişti artık.

"Sana kızgın değilim Richard. Senden nefret etmiyorum. Sadece, artık bunu daha fazla yapamayacağım. Benim kötü olduğumu düşünüyorsun. Jean-Claude'un kötü olduğunu düşünüyorsun. Herkesi güvende tutma çabamızın şeytanca olduğunu düşünüyorsun. Tamam. Peki."

"Ben öyle demek istem..."

Elimi kaldırdım. "Yapma! Seni şüphelerden koruyan, şüphelerin seni yiyip bitirmesini engelleyen kolundaki şu el bile bunu seks sayesinde yapıyor. O soğukkanlılık, yüzyıllar süren acı, seks ve esaretle kazanıldı. Jean-Claude, alçak herif, Damian'ı kurtardı, fidyesini ödeyip onu o cehennemden çıkardı. Birbirlerinden hoşlanmazlar bile ama Jean-Claude kimseyi o kadınla bırakmazdı. Eğer kurtarma fırsatı varsa hiç kimseyi geride bırakmaz. Ne kadar alçakça değil mi?"

"Anita," dedi Damian. Yüzünde korku vardı, sanki sırada ne olduğunu anlamış gibi.

"Bizim kötülüğümüzden yararlanıyorsun Richard. Senin pis işlerini yapmamız için bize güveniyorsun. Tanrım,

ben senin sürünün Bolverk'iyim. Ben senin için kötülük yapan bir maşayım. Ulfric'in asla yapmayacağı şeyleri yapıyorum. Bu gece Ulfric'le Lupa değiliz. Bu gece sadece vampirlerle ilgili. Bu gece ben Jean-Claude'un insan hizmetkarıyım. Nathaniel'la Damian'ın efendisiyim. Tam şu anda ardına saklandığın güç bu. Bizim kötü olduğumuzu mu düşünüyorsun, tamam..." Damian'a baktım. Bakışım, ne söylemek üzere olduğumu anlamasına yetti. "Damian, bırak onu."

"Bunu yapamazsın," dedi Richard.

"Her şeye aynı anda sahip olamazsın Richard. Haklısın, *ardeur*'u uyandırmak zorundayız. Böyle olduğunda, herhangi birimize dokunuyor olmak istemezsin, değil mi?"

Bana sadece baktı.

"Söylediğin şeye gerçekten inanıyorsan, eğer gerçekten bizim şeytani yaratıklar olduğumuzu düşünüyorsan, o zaman Damian'm kolunu bırak. Onu bırak ve kendi ahlaki değerlerinle ayakta dur. Eğer benimle Jean-Claude'un senin için bir anlamı yoksa, o zaman tek başına diren Richard, kendi ayakların üzerinde dur."

Çok korkunç bir şey söylemişim gibi beni süzüyordu. Damian'ın koluna tutunmaya devam etti. "Böyle yapma, şimdi olmaz."

"Bence bunun için en uygun zaman Richard. Bence zamanlama mükemmel. *Ardeur*'u uyandırmamız gerek, o yüzden bırak."

"Jean-Claude," dedi Richard ve vampire baktı.

"Bu gece çok tuhaf bir gece Ulfric. Buna itiraz etmeliyim. Seni bizimle tutmak için savaşmalıyım. Ama bunu yapmak istediğimi sanmıyorum. Tıpkı *ma petite* gibi ben

de, değer verdiğim biri tarafından yargılanmaktan sıkıldım. Bu gece her şey daha da yoğun yaşanıyor ve evet, bunun sebebinin Columbine olduğunu biliyorum. Şu anda bize gülüyor olmalı. Cemaate saldırmayı kesti. Şimdi tüm gücünü bizim üzerimize çevirdi çünkü zayıf noktamızı buldu. Hep olan, baştan beri bizimle olan bir zayıflık."

"Beni kastediyorsun," dedi Richard.

"İttifakımızı kastediyorum. Aksıyor ve ben bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Anita'nın kendi hizmetkarlarıyla kurduğu bağı hissediyorum. Siz ikiniz daha güçlüsünüz, benim ittifakım daha güçlü olmalıydı ama öyle değil."

"Benim yüzümden," dedi Richard.

"Hayır, hepimizin kendi kimliği, olduğumuz kişiler yüzünden. Ama sebep her ne olursa olsun, ben bu savaştan yoruldum." Asher'a yaslandı, başını onun yanağına dayadı. "Senin ve Anita'nın hassasiyetleri uğruna sevdiklerimi reddettim."

"Hepiniz birbirinizle yatıyorsunuz," dedi Richard. "Aksini söyleyemezsin."

"*Ardeur*'u uyandırmak zorunda kalacağız Richard," dedi Jean-Claude. "Ya Damian'ın elini bırakacaksın ya da olacak olan şeye sen de sürükleneceksin. Eğer bunu şeytanca buluyorsan, hazır kendini kurtarabilecekken kurtar, Damian'ı bırak. Bizi bırak Richard."

"Bu bir vampir hilesi," dedi Malcolm. "Sizi sonradan pişman olacağınız şeyler yapmaya zorlamasına izin vermeyin."

"Vampir hilesi, doğru. Ama Richard gerçekten inandığı şeyleri söyledi ve sanırım Anita'yla ben de başka bir aşamaya geçtik. Bundan yorulduk Ulfric. Bize bu filmin kötü

adamı bizmişiz gibi davranmandan yorulduk. Eğer biz kötü adamsak, o zaman git. Ya da kal. Her iki durumda da, şimdi yapmak zorunda olduğum şeyi biliyorsun. Bunun bir parçası olmak istemiyorsan, o zaman gitmen gerek."

"Git Richard," dedim.

Richard, Jean-Claude'a baktı, sonra bana döndü. "İstediğin bu mu?"

"Senin istediğin bu mu?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi.

"O zaman beni bırak Richard, bırak."

Bıraktı.

45

Richard dizleri üstüne çöktü. Başını yere eğmiş, kendi zihnindeki şüpheleri engellemeye çalışır gibi ellerini başına uzatmıştı. Columbine'in gücüyle tek başına mücadele edemiyordu. O tek başınaydı. Biz değildik.

Elimi tutan Damian da güç çemberine yaklaştı. Diğer erkeklere yakın olmak, onlara dokunmak konusunda Richard'la aynı hisleri paylaşıyordu ama Damian daha pratikti. Bana yaslandı ve Jean-Claude da vampir daha yakına gelebilsin diye bir kolunu çekmek zorunda kaldı. Damian'ın düşüncelerini duydum, daha doğrusu hissettim. Böylesinin ölümden daha kötü olmadığını, Jean-Claude'la ya da diğer erkeklerle ne yaşanırsa yaşansın, bizim ona yapacağımız hiçbir şeyin, önceki hanımının yanında yaşadıkları kadar korkunç olamayacağını düşünüyordu. Jean-Claude he-

pimizin zihninin dizginlerini ele geçirmeden önce okuduğum son düşüncesi, Jean-Claude'la benim iyi efendiler olduğumuz, tanıdığı herkesten iyi olduğumuz, bu yüzden de uğruna savaşmaya değdiğimizdi. Sonra Jean-Claude metafiziksel otobüsün direksiyonuna geçti. Ve hepimiz bir anda sakinleştik. Çok sakindik.

Sırtımı Jean-Claude'a verip durdum. Damian'la beni çembere çektiğinde dans eder gibi zarif bir hareketle bizi döndürmüştü. Yani şimdi onun kollarının arasındaydık. İkimizi de tutuyordu. Elim Damian'ın beline dolanmış, onu vücudumun yan tarafına çekmiştim. O da koluyla omuzlarımı sarmış, eliyle kolumu tutmuştu. Jean-Claude'un bir kolu Damian'ın omuzlarındaydı, diğer koluyla da onun yan tarafına sokulan Nathaniel'ı sarmıştı. Nathaniel'ın bir kolu önümden geçiyordu, diğer kolunu göremiyordum ama Asher'ın hala Jean-Claude'un arkasında olduğunu biliyordum.

Columbine kırmızı, mavi, beyaz ve siyah renklerdeki, kenarlarından altın sarısı şeritler geçen soytarı kıyafetinin içinde, rahip kürsüsünün diğer tarafında durmaya devam ediyordu. Siyahlar içindeki insan hizmetkarı hemen arkasındaydı. Kadının parlaklığının yanında, adam bir gölge gibi görünüyordu.

"Bu işte çok iyisin Columbine," dedi Jean-Claude. "Zihnimize sızdığını fark etmedim bile. Büyü gücün çok kurnazca."

"Bu ne güzel bir iltifat Jean-Claude, teşekkürler." Üstüne yapışan pantolonun üstündeki yarım eteği, uzun bir elbisenin eteğini tutar gibi tutup reverans yaptı.

En azından endişeli olmam gerekirdi ama arkadaşlarımın kollarından oluşan çemberin içinde, neredeyse gevşe-

miş bir halde duruyordum. Ameliyat öncesinde verdikleri ilacın yarattığı hisse benziyordu biraz. Dingin, neredeyse uçacak kadar hafif. Bir yanım, *O ilaçları çok acı verici bir şeyin hemen öncesinde veriyorlar,* diyordu. Ama bu düşünce, o hafiflik içinde sürüklenip gitti.

"Cemaate bizi oyalamak, dikkatimizi dağıtmak için saldırdın," dedi Jean-Claude, tüyler ürpertici bir sesle ama ben ürpermedim. Jean-Claude dokunduğu kişileri bir şekilde bu sesten koruyordu.

Columbine güldü ama kahkahası Jean-Claude'la Asher'ınkinin yanına bile yaklaşamazdı. Jean-Claude'un etrafımızda yarattığı bu sisli uyuşukluk içinde bile, onun kahkahası kulağa çok sıradan, neredeyse insanca gelmişti. Ya da bana böyle gelmesinin sebebi bu sisli uyuşukluktu, kim bilir. Jean-Claude'un yaptığı şeye rağmen duyularım hala açık mıydı, yoksa onun gücü beni kadından koruyor muydu, emin değildim.

Columbine'in kıpkırmızı dudaklarındaki kahkaha aniden kesildi. Gri, ölümüne ciddi gözleri üzerimize dikildi. "Ah, hayır Jean-Claude, oyalama değildi. Ama seni ve hizmetkarını belki biraz hafife almış olabileceğimi itiraf ediyorum. Eğer insan hizmetkarından seyircileri alabilseydim, seni kolayca yenecek güce sahip olacaktım."

"Ve şimdi?" Jean-Claude'un hoş bir şekilde inip çıkan sesi bunu bir soru yapmıştı.

"Sanırım direkt sana saldırmam gerekiyor."

"Eğer fazla direkt olursan, o zaman infaz ediliverirsin," dedi Jean-Claude yumuşak bir tonla.

"Büyü gücüm kolay fark edilmeyebilir, senin tabirinle kurnazca olabilir ama bu seni yanıltmasın, gerekirse ben de

direkt olabilirim. En az, siyah saçlı hizmetkarınla birlikte kollarında tuttuğun güç kadar direkt."

Elini zarif bir şekilde salladı ve arkasındaki adam bir adım öne çıktı. Bir eldivenini çıkarıp çıplak elini kadına uzattı. "Dokunuşuyla hizmetkarının gücünü artıran tek efendi sen değilsin Jean-Claude," dedi Columbine.

"Öyle olduğumu düşünmedim zaten." Jean-Claude'un sesi en az kadınınki kadar yumuşaktı ama gücü yumuşak değildi. Elinde tuttuğu bir deste oyun kağıdıymışız gibi, gücü bizi dalgalandırdı. Nasıl bir oyun oynuyordu? Jean-Claude'un denetimindeki metafiziksel otobüse daha önce de binmiştim ama hiç böyle hissetmemiş, onun kendi gücünün, benim gücümün, ona sunduğumuz gücün bu derece farkında olduğunu hiç bu kadar şiddetle fark etmemiştim. O bir vampirdi, bu da çok soğukkanlı bir mantık adamı olduğu anlamına geliyordu. Ölüler duygulara kafa yormazdı. Kişisel yeteneklerimizin arasında, Edward'ın silah dolabına bakacağı şekilde dolanıyordu. Hangi silah bu işi yapar? Hangisi bu vuruşta daha iyidir? Bir an dehşete kapıldım, gerçek bir şüphe hissettim. Jean-Claude şüphemi ezdi geçti ve benden uzaklaştırdı çünkü onu hisseden sadece benim zihnim değildi. Damian'la Nathaniel'ın da böyle düşündüğünü, benim gibi hissettiğini biliyordum. Şüpheden kendimizi koruyacak bir silahımız olmaması Jean-Claude'u korkuttu. Hizmetkarının teması bile olmadan, sadece kadının gücüyle neredeyse dağılıyorduk. Şüpheleri uzağa ittiyse de hala oradaydılar. Ve hissettiğim şey, bir vampirin soğukkanlılığı değildi, aciliyetin soğukkanlılığıydı. Şüphe, Columbine'in silahıydı. Düşmanınızın eline silah vermek istemezdiniz.

Kadının gücü bize çarptı. Sendeledik. Sanki duygular, dünyamızı yerle bir edecek büyük bir rüzgardı. İnsanın kalbinin ve beyninin yırtılıp açılması gibiydi. Böylece hissetmek zorunda kalıyordunuz, gerçekten nasıl hissettiğinizi bilmek zorunda kalıyordunuz. Çoğumuz kendi içimize böyle parlak bir ışık sokmadığımız için yaşarız. Jean-Claude, Damian, Nathaniel, Asher ve ben, aniden dünyanın en parlak ışığının hedefi olmuştuk.

Columbine şüphede ve acıda uzmanlaşmıştı, Giovanni ise ona daha geniş bir alan veriyordu. Kayıp, kayıpların o boğucu hissi, gömülenle birlikte öleceğinizi sandığınız o an... Columbine bir şekilde hepimizin kayıplar yaşadığımızı biliyordu ve tüm o kayıplar için yeniden acı çekmemize sebep oldu. Sadece kişisel kayıplarımız için de değil, Jean-Claude bizi birbirimize bağlamıştı, o yüzden hepsini birden yaşadık. Alevler onu yutarken Julianna'nın attığı çığlıkları duydum. Ölürken Jean-Claude'un adını haykırdığını duydum. Asher şimdi, burada acıyla bağırdı ve Jean-Claude da ona katıldı. Ateşin soğuk küllerinin önünde, kalbimizdeki kadından geriye sadece bu küllerin kaldığını bilerek durduk. Damian en yakın arkadaşının güneşin altında yanarak ölüşünü yeniden izledi. Çığlıkları içimize işledi. Damian vurulmuş gibi dizlerinin üstüne çöktü. Hepimiz çocuktuk ve Nicholas ölüyordu. Beyzbol sopası başına indiğinde korkunç bir ses çıktı. Islak bir çatırtı. Nicholas yere düştü, ellerini bize doğru uzattı. Her yer kan içindeydi, dev gibi bir adamın gölgesi üstümüze düşüyordu. "Kaç," dedi Nicholas, "Natty kaç!" Nathaniel şimdi burada bağırdı. "Hayır!"

Çocukken kaçmıştı. Başını kaldırdı, artık çocuk değildi. "Kaçmayacağım," dedi. Gözlerinin, o lavanta rengi gözle-

rin içine baktım, gözleri gerçekti, acının ve ölümün hatırasıyla dolu değildi. Yüzü yaşlarla ıslanmıştı. Fısıldadı. "Kaçmayacağım."

Tekrar sekiz yaşındaydım ve babam hayatımı yerle bir edecek o kelimeleri söylemek üzereydi. Annem ölmüştü. Ama ben kaçmamıştım. Nathaniel kaçmıştı çünkü ağabeyi ona kaçmasını söylemişti ama artık küçük bir çocuk değildi. Benim durumumdaysa o ölümle yıkılan, babam olmuştu. Kendi kaybına yanıyordu, bana değil. Ama ben kaçmamıştım. O zaman da kaçmamıştım, şimdi de kaçmayacaktım.

Sonunda konuşmayı başardım. "Kaçmayacağız."

Nathaniel başını iki yana salladı, hala ağlıyordu. "Hayır, kaçmayacağız."

Jean-Claude'la Asher, Damian'la birlikte yere çökmüştü, duydukları acının altında eziliyorlardı. Sahnede, yakınımızda başka kimse yoktu. Korumalar, hatta Richard bile bizden kaçmıştı. Dehşetin ağırlığından kaçmışlardı. Kendilerine de sıçramasın diye kaçmışlardı. Bunun için Richard'ı suçlayamazdım ama daha sonra suçlayacaktım, suçlayacağımı biliyordum. Daha kötüsü, o kendini suçlayacaktı.

Koridorda bize doğru bir hareket olduğunu gördüm. En yakında Micah vardı. Bir tek o, az önce ateşlenen duygusal termonükleer bombaya yaklaşacak kadar cesur ya da aptaldı. Micah'nın hemen arkasında bir hareket oldu. Edward oradaydı. Daha da şaşırtıcı olan, Edward'ın yanında da Olaf duruyordu.

Nathaniel koluma dokundu. Yüzü hala gözyaşlarıyla ıslak bir halde bana gülümsedi. İçim sızladı. Kötü bir şekilde değil, hani bazen birini çok seversiniz ve aniden baktı-

ğınızda onu ne kadar çok sevdiğinizi tekrar fark edersiniz de içiniz sızlar ya, öyle. Sevgi. Bu acıyı sadece sevgi kovabilirdi. Sevgi, hayat, o kıvılcımın yarattığı ateşin ılık rüzgarı tenimde dolaştı. Benimle Nathaniel'ın ve diğer erkeklerin arasındaki metafiziksel bağlar sevgiyle yıkandı. Sevgi. Sevgi onların başını kaldırıp bize bakmasını sağladı. Sevgi onları ayağa kaldırdı. Ellerimiz sevgiyle uzanıp onlara destek oldu, gözyaşlarını kuruladı. Nihayet hepimiz ayaktaydık, belki biraz sarsılmıştık ama hepimiz ayağa kalkmıştık. Dönüp Columbine'le Giovanni'ye baktık.

"Aşk her şeyi halleder ha? Aşk her şeyi yener, öyle mi?" dedi Columbine, küçümseyici bir sesle.

"Hayır, her şeyi değil," dedim. "Sadece seni."

"Ben daha yenilmedim, henüz değil." Işıklar aniden azaldı, kilisenin içini alacakaranlık, sahnedeki Harlequin'den yayılan yumuşak bir karanlık doldurdu.

"Bu ne?" diye sordu Micah. Şimdi sahnenin yanındaydı.

Jean-Claude, Asher ve Damian aynı anda cevap verdi. "Karanlıklar Kraliçesi."

Nathaniel'la ben, "Marmee Noir," dedik.

O anda Karanlıkların Anası'na takma ismiyle hitap etmek pek akıllıca olmayabilirdi.

46

Kilisedeki vampir kalabalığı paniğe kapılarak kapılara doğru koşmaya başladı. Malcolm'un evcil vampirleri bile neyin geldiğini, neler olacağını anlamıştı sanki. Çığlıklarına bakılırsa kapılar açılmıyordu. Sanırım buna şaşırmamalıydım. Karanlıklar Kraliçesi bizi yutmaya gelmişti. Yapabileceği onca şey arasında, bir kapıyı kapalı tutmak neydi ki?

Micah kaslarının zarif hareketiyle sahneye sıçradı. İnsanların sahip olmadığı bir zarafetle hareket etmesi için ille de leopar formunda olması gerekmiyordu. Koluma dokundu ve kendimizi kurtarmak için sığındığımız his ona da geçti. Kimsenin hizmetkarı, kimsenin efendisi değildi ama sevgi ılık bir dalga halinde ona doğru yayıldı ve şekil değiştirdi.

Jean-Claude bize baktı, yüzü hala kanlı gözyaşlarıyla lekeliydi. "Ona aşıksın."

Bizi saran tüm iyi duygulara rağmen kaşlarımı çattım. "Evet, öyleyim."

Jean-Claude başını iki yana salladı. "Benim söylemek istediğim *ma petite*..." Elini sallayıp hızlıca zihnine bir göz atmamı sağladı. Micah'ya aşık olduğum için, Jean-Claude kendi enerjisini bu aşkla besleyebiliyordu. Jean-Claude'un Belle Morte'nin soyundan gelen güçleri de farklı bir yol keşfetmişti anlaşılan. Belle Morte ve onun vampirleri için her şey şehvetti, aşktı ama *ardeur*'un cinsel arzuyu kullandığı şekilde, aşkı bir yakıt gibi kullanmayı şimdiye dek kimse başaramamıştı. Matematikte ya da diğer bilimlerdeki sezgisel sıçramalar gibiydi. Ufak bir gerçekle işe başlarsın ve aniden daha büyük bir gerçekliğe nasıl sıçrayacağını anlayıverirsin. Aşk bir güçtü, hem de sadece mecazen değil.

"Bu kadını sevgiyle yenemezsiniz." Konuşan Richard'dı, şimdi arkamızda duruyordu. Sahneye geri gelmişti.

Ona baktım ve o anda bana dokunmasını isteyip istemediğimi bilemedim. Sevgi ona da sıçrar mıydı, yoksa sıçramaz mıydı? Ona olan tüm hislerimi öldürecek kadar beni incitmeyi başarmış mıydı nihayet? Eğer öyleyse, o zaman burada bize bir yararı olmazdı. Beni incitmişti. Böylesi, yeni büyüyü de incitebilirdi.

"Bir kurda ihtiyacın olacak, geçen seferki gibi," dedi.

Haklıydı ama... Elini uzattı.

Salon derin bir nefes alıyormuş gibi, etrafımızdaki loşluk hareket etti. Richard uzanıp elimi tuttu. Eli, elimin içinde ılıktı. O hala Richard'dı, her zerresiyle Richard'dı. Ama güç, benim tenimden onunkine geçmedi. Orada durup elimi tuttu ve bu el benim içimde hiçbir yere dokunmadı, beni hiç etkilemedi. Daha önce ondan etkilenmeden

ona dokunduğum hiç olmamıştı. Diğer erkekler, arkamdaki Damian bile içimde şefkat uyandırıyordu ama Richard'a karşı kalbim buz gibiydi.

Adımı fısıldadı. "Anita..."

Ne diyebilirdim ki? "Sana bir şey ifade etmediğimizi söyledin. *Ardeur*'u istemediğini söyledin."

"Ama bu, *ardeur* değil," dedi.

Başımı salladım. "Hayır. *Ardeur*'un benim için sadece seks olmadığını hiçbir zaman anlamadın. Bu, *ardeur*."

"Kokusunu alabiliyorum. Aşkın bir kokusu olsa, böyle kokardı sanki."

"Bu, *ardeur*. *Ardeur*'un dönüştüğü şey Richard."

"Eğer yanında kalsaydım, beni aşkla mı yıkayacaktın?"

"Bilmiyorum."

"*Ma petite,* bunu daha sonra tartışabilir miyiz?"

Jean-Claude'a baktık, hala el eleydik. "Üzgünüm," dedim.

Richard havayı kokladı, bir an gerçekten aşkın kokusunu almaya çalıştığını sandım. "Karanlıklar Kraliçesi gibi kokmuyor."

Ben de havayı kokladım. "Hayır. Karanlıklar Kraliçesi yasemin, yağmur ve gece kokar. Burada öyle bir koku yok." Loşluk daha fazla kararmamıştı. Kararması gerekirdi. Oda alacakaranlıktı ve salonun içinde bir güç soluk alıp veriyordu ama o kadar da büyük bir güç değildi. Karanlıklar Kraliçesi'ninki kadar değildi en azından.

Columbine'le hizmetkarına döndüm. "Belle Morte, Harlequin'in Karanlık Ana'nın hizmetkarları olduğunu söylemişti. Acaba bunu kelimenin gerçek anlamında mı söyledi?"

"Hepimiz içimizde gerçek karanlıktan bir parça taşırız küçük kız. İnsan formundaki gecenin gücünü hisset ve gerçek dehşeti tat."

Başımı iki yana salladım, "O değil," dedim Richard'a.

Diğer erkeklerden fırsat bulabildiği kadar bana yaklaştı. Yeniden kalabalıklaşmaya başlamıştık. "Senin rüyanda gerçeğiyle karşılaşmamış olsam, bu da korkutucu olabilirdi."

Başımla onayladım. "Ama biz gerçeğinin gücünü hissettik, böyle değildi."

"Karanlık Ana değil mi?" diye sordu Asher. Ayağa kalkmış, gözyaşlarının yüzünde bıraktığı pembe izleri silmişti.

"Hayır, onun gölgesi," dedim.

Nathaniel derin bir nefes aldı. "Bir keresinde arabada onun kokusunu almıştım. Kedi gibi kokuyordu, yasemin ve daha birçok şey. Böyle değildi."

Karanlık, loş bir el gibi üzerimize çökmeye başlamıştı ama sadece gölgeydi. Genç vampirler birbirine sokulmuş, kapıyı dövüyor, çığlıklar atıyordu. Kilise sıraları tamamen boşalmıştı, koridorda bizim korumalarımız dışında kimse kalmamıştı. Korumalarımız ve bizim vampirlerimiz.

"Eğer savaşmayı bırakıp bize boyun eğmezseniz, Karanlık Ana tüm gücünüzü emecek, sizi mahvedecek."

Karanlığın gölgesi bizi ezecek gibi alçaldı, Damian hafif bir ses çıkardı. "Korkma," dedim. "Onun gücünün zayıf bir gölgesi sadece. Bize zarar veremez."

Columbine elindeki görünmez bir şeyi ezer gibi bir hareket yaptı. Gölgemsi karanlık etrafımızda yoğunlaşmaya çalıştı ama, *Sevgi, sıcaklık, hayat,* diye düşündüm ve gölgeler parçalandı. Işık tekrar parlaklaştı.

Biraz ilerideki Requiem konuştu. "İngiltere'deki efendimi yakalayan karanlık böyle değildi. Onun sonu olan şeyle kıyaslandığında, bu sadece duman ve yansıma."

"Duman ve yansıma," diye tekrar ettim, "sihirbazların illüzyonlarındaki gibi bir hedef şaşırtma. Senin gerçek Columbine, gerçek Harlequin olduğunu nereden bileceğiz? Tüm vampirler bu kuralları, maskeleri falan biliyor. İsteyen herkes onların kılığına girebilir."

"Seni kibirli orospu," dedi. "Böyle söylemeye nasıl cesaret edersin?"

"Böylesi, onların kuralları çiğnemesini de açıklar," dedi Nathaniel. "Size siyah maske göndermedikleri halde sizi öldürmeye çalıştılar."

"Bizden Harlequin olduğumuzu kanıtlamamızı mı istiyorsunuz gerçekten?" diye sordu Columbine.

"Evet, istiyorum."

"Jean-Claude, senin adına daima bu kız mı konuşuyor?"

"*Ma petite*'nin benim adıma konuşmasından memnunum." Söylediği her zaman doğru değildi ama bu gece fena gitmiyordum.

"Ben size sahip olmak istiyordum, sizi yok etmek değil. Ama madem ısrar ediyorsunuz..." dedi. Tavandan bir parça siyahlık koptu. Baştan beri orada olmalıydı ama daha önce hiçbirimiz fark etmemiştik. Büyük ve siyah bir yılan gibiydi. Eğer formu olmayan ve havada süzülen yılan diye bir şey olabilirse. Tanrım, hayır, yılan falan değildi. Ama onu başka nasıl tarif edeceğimi de bilmiyordum. Hareket eden devasa bir siyah kurdeleydi ve ışığa dokunduğu yerde ışık yok oluyor, karanlık tarafından yutuluyordu.

"Gece havası gibi kokuyor," dedi Micah, hayvan formundaykenki boğuk sesiyle.

"Evet," dedi Nathaniel'la Richard aynı anda ama dönüp birbirlerine bakmadılar. Üç şekil-değiştirici benim duyamadığım, kokusunu alamadığım ya da göremediğim bir şeye yoğunlaşmıştı. Sonra ben de aniden serin bir rüzgar hissettim ve kokladım. Gece havası, nemli ama yağmurlu değil. Nemli ama yağmur yok. Derin bir nefes aldım. "Yaseminler nerede?"

Kilisenin bir tarafındaki ışıklar, canlı karanlığın yılankavi dumanının içine çekildi. Cemaatteki vampirlerle insanlar karanlıktan mümkün olduğunca uzağa kaçmış, kilisenin diğer köşesine sinmişti

Requiem, pelerininin kukuletasını başına geçirmişti ama şimdi sahnenin hemen dibinde duruyordu. "Efendimi öldüren karanlık buydu."

"Nasıl öldürdü?" diye sordu Micah.

"Karanlık onu sardı, tamamen görünmez oldu, sonra dehşet dolu bir çığlık attı ve onu tekrar görebildiğimizde ölmüştü."

"Tam olarak nasıl ölmüştü?" diye sordum.

"Boğazı parçalanmıştı. Büyük bir yaratığın işi gibi görünüyordu."

Önüne geleni yutan karanlıkla bizim aramızda sadece iki dizi ışık kalmıştı. "Kurt kokusu alıyorum," dedi Micah.

Başımı iki yana salladım. "Karanlıkların Anası'nın kurdu yok. Kedileri var, kurdu yok."

Nathaniel'la Richard da havayı kokladı. "Kurt," dedi Richard, Nathaniel başıyla onayladı.

Edward bana seslendi. "Mermiler bu şeyin üstünde işe yarar mı?"

Başımı iki yana salladım.

"Ateş edebileceğim bir şey gördüğünde bana haber ver."

"Yine de ateş edebiliriz," dedi.

Karanlık neredeyse sahneye ulaşmıştı ama hala Karanlık Ana gibi bir his vermiyordu. Marmee Noir gibi değildi. Ilık, hafif, sevgi dolu *ardeur*'u kapattım ve kendi gücüme, nekromansiye uzandım. Nekromansi gücümü bize iyice yaklaşan karanlığa değil ama onun ilk çıktığı noktaya, tavana doğru yönelttim. Marmee Noir birçok şey olabilirdi ama utangaç değildi. Eğer oradaysa, orada olduğunu bize gösterirdi. O zaman bu şey neydi ya da kimdi? Kim içinde bir parça karanlık taşırdı?

Kubbeli çatıdaki krişleri araştırdım. Neredeyse bir ses, bir fısıltı duydum. *Burada değil. Burada değil. Burada değilim.* Az kalsın başka tarafa bakacaktım, sonra ne yaptığımı anladım. Tavanın köşesinde bir şey vardı. Orada biri vardı.

Karanlık, sahnenin köşelerini sardı ve rahip kürsüsünü aydınlatan ışıkları yutmaya başladı. Columbine yüksek sesle, neşeli ve zalim bir şekilde güldü. "Karanlık hepinizi yutacak."

"Karanlığa sen sebep olmuyorsun Columbine. Ne sen ne de Giovanni," dedim.

"Biz Harlequin'iz," dedi.

"Tavanda saklanan küçük arkadaşına kendini göstermesini söyle."

Columbine donakaldı. Bir insanın yüz ifadesinden çok daha fazlasını anlatıyordu bu. Orada biri vardı ve Columbine bunu fark etmeyeceğimizi düşünmüştü. Harika. Peki şimdi ne yapmalıydık?

Karanlık artık çok yakındı. Nemli gece havası, toprak ve kurt kokan, dilimde ekşi bir tat bırakan karanlık. Bildiğim kurt kokusu değildi. Ama bunu düşünecek vaktim yoktu.

"Edward," diye seslendim, "şu köşeye ateş edin." Vampirin saklandığını düşündüğüm köşeyi işaret ettim.

Edward'la Olaf silahlarını çıkarıp nişan aldı. Karanlık, girdap gibi dönerek bize doğru yaklaştı, Jean-Claude'a doğru yaklaştı. Silahımı çekip onun önüne geçtim. Yanımda Remus vardı. "Senin korumaların var, unuttun mu?"

Haven hızla gelip diğer yanıma geçti. "Nihayet ateş edilecek bir hedef."

"Henüz değil," dedim. "Henüz burada değil."

"Kim burada değil?" diye sordu Remus.

Edward'la Olaf'ın silahları ateş aldı ve karanlık bizi tamamen sardı. Siyah, aysız bir geceye gömülmüştük. "S.ktir," dedi Haven nefes nefese.

İkisi de bana biraz daha yaklaştı. Nerede olduğunu anlamak için, boştaki elimi Remus'un omzuna koydum. Haven'ın bacağına dokunmak için bacağımı sürüdüm, bu arada o da boştaki eliyle sırtıma dokundu. Tamam, en azından birbirimizi vurmayacaktık. Elimizde silahlarımızla, karanlığın içinde yan yana durduk. Hiçbir şey göremiyorduk. Göremediğiniz bir şeyi nasıl vurursunuz ki?

"Anita, beni duyabiliyor musun?" diye seslendi Edward. "Duvarda kan izi var ama neyi vurduğumuzu göremiyoruz."

Geri seslendim. "Seni duyuyorum."

"Oraya geliyoruz," dedi.

Ne cevap vereceğimi bilmiyorum. *Gel,* mi diyecektim, yoksa *Gelme,* mi? Zaten cevap verecek fırsatım da olmadı, tam o sırada Remus bağırdı. "Kurt."

Haven "Çok yakın," dedi.

Islak, boğuk bir ses duyuldu. Bir bıçağın etten çekilip çıkarılması gibi. Eğer kulak kesilmemiş olsaydım bunu duyamazdım. Hemen ardından Remus'la Haven tek bir kişi gibi hareket etti, dans pistindeki partnerler gibi beni de beraberlerinde sürüklediler. O sese doğru, kurdun keskin kokusuna doğru ateş ettik. O gelip bize çarpana kadar ateş ettik.

"Pençeler," diye bağırdı Haven.

Remus bir anda önümde duruyordu, vücudu üzerime kapanmıştı. Onun şiddetle sarsıldığını hissettim. "Haven!" diye seslendim.

"Anita," diye cevap verdi, hala sağımdaydı. Silahımı Remus'un bedeninin üstüne koyup onun öbür tarafındaki şeye silahım boşalana kadar ateş ettim. Şimdi Haven da Remus'un diğer tarafındaki şeye ateş ediyordu. Remus tekrar sarsıldı, bir an Haven'ın kazara onu vurduğunu zannettim, sonra bir ses duydum. Bir etin yırtılması gibi, ıslak, korkunç bir ses. Kemiklerin kırılma sesi geldi ve Remus korkunç bir çığlık attı. Tenime sıcak bir sıvı yayıldı. Ben de bir çığlık attım. Pençe beni tişörtümden yakaladı. Bıçağımı çıkardım çünkü geriye sadece o kalmıştı. Pençe, göğsümü yardı, ben de karşılık olarak bıçağımla pençeyi kestim. Remus'un etrafımdaki kolları sıkılaştı, beni pençeye doğru bastırdı. Ne olduğunu göremiyordum ve hissettiğim şey de hiç mantıklı değildi. Lanet olasıca pençe nereden geliyordu?

Haven artık bana dokunmuyordu. Boğuşma sesleri duydum. "Uzaklaş Anita, ondan uzak dur," dedi Haven.

"Kimden?" diye sordum. Bıçağımı tekrar, Remus'a ait olmayan pençeye soktum. Onu kestim ama o da beni kes-

ti. Acıdan çok, hayalkırıklığıyla bir çığlık attım. Remus fısıldadı. "Üzgünüm." Kolları üzerimden kaydı, dizleri büküldü ama tamamen düşmedi. Onu yakaladım, ayakta tutmaya çalıştım ve pençenin nereden geldiğini işte o anda anladım. Tanrım, lütfen yanılıyor olayım. "Remus!" diye bağırdım.

Bir hareket vardı, boğuşma sesleri devam ediyordu. Tanımadığım bir ses duydum, can havliyle soluyordu. Neler oluyordu? Remus aniden öne doğru düştü. Onu yakalamaya çalıştım ama çok ani olmuştu ve tüm ağırlığıyla bir anda üstüme yığılmıştı. Üstümde onunla birlikte yere düştüm. Hareketsizdi. Karanlık yok oldu. Yeniden görebiliyordum.

Remus'un sırtından, yaralı bir kol çıkıyordu. Bir çığlık attım. Kendime engel olamamıştım. Korumalar koşup geldi, onu tutup üstümden aldılar. Sırtüstü yatıramıyorlardı çünkü yaratığın kolu tüm göğsünü parçalamıştı. Kol şu anda insan koluydu ama Remus'un ve benim göğsümdeki izlere bakılırsa, Remus'un göğsüne girdiğinde insan değildi. Remus'un gözleri kapalıydı ve vücudu hareketsizdi.

"Göğsünden şu şeyi çıkarın," dedi Claudia.

Fredo bir anda Claudia'nın yanında belirdi, elinde küçük bir kılıç büyüklüğünde bir bıçak tutuyordu. Bıçağı kaldırdı, tam indirdiği sırada başımı çevirip başka tarafa baktım. Wicked'la Truth'un da kılıçlarını, daha önce hiç görmediğim Harlequin'in boğazına ve göğsüne yönelttiğini gördüm. Bu adam da, maskesi de dahil, baştan aşağı siyahlar giymişti. Bir kolu yerinde değildi. Edward, Olaf ve korumalarımız, Columbine'le Giovanni'ye nişan almıştı. Jean-Claude, Asher, Requiem ve vampirlerimizin çoğu onların etrafında toplanmıştı. Harlequin'in gerçek efendisi alt

edilmişti, bu durumda diğer ikisinin de işi bitmiş sayılırdı. İşler yolundaydı, iyi. Haven iki grubun arasında yere çökmüştü, kanlar içindeydi ama yaşayacaktı. Remus'a döndüm. Ondan emin değildim.

Kolu iki parça halinde çıkarmışlardı ama şimdi Remus'un göğsünde, çizgi film karakterlerininki gibi kocaman bir delik vardı. "S.ktir," dedim hafifçe, "kalbi..."

Claudia bana baktı, yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. "Pislik herif, koluna gümüş kolluk takmış. Gümüşten, dikenli tel."

"Buradaki iyileşiyor," diye seslendi Wicked. "onu nasıl durdurabiliriz?"

"Remus..." Devamını getiremedim.

"...Öldü," dedi Claudia, gözyaşlarına hiç uymayan buz gibi soğuk ve sert bir sesle.

"Tamam," dedim.

Başını salladı sadece.

"Benim hayatımı kurtarırken öldü," dedim.

"İşini yaparken öldü," dedi.

Gözyaşlarına baktım ve acaba Remus onun için arkadaştan öte miydi diye merak ettim. Öyle olmadığını umdum. Ayağa kalkmaya çalışırken geriye doğru sendeledim. Richard oradaydı, beni tuttu. "Yaralısın."

"Remus öldü," dedim ve onu ittim.

"Anita, lütfen."

Başımı iki yana salladım. "Wicked'la Truth'un yanma gitmeme yardım et ya da çekil git."

"Yaranın ne kadar kötü olduğuna bir bakabilir miyim önce?"

"Hayır."

"Remus'un bir hiç için ölmesini mi istiyorsun, istediğin bu mu?"

Micah da gelmişti. "Yarana bir bakalım Anita, sonra seni Wicked'la Truth'un yanma götürürüz."

Nathaniel da dibimizde bitti. "Lütfen Anita."

Başımla onayladım, birilerinin getirdiği bir parça kumaşla, üstümdeki kanı silmelerine izin verdim. Pençe izleri çok da derin değildi. Gerçi eğer sıradan bir insan olsaydım hemen dikiş gerekirdi. Tam da bir göğsümün üstünde oldukları için estetik açıdan endişelenmem gerekirdi belki ama şu anda bunu takacak halde değildim.

"Şimdi beni oraya götürün," dedim.

Richard bir kolumdan, Nathaniel diğer kolumdan tuttu. Beni ayağa kaldırdılar ve gitmek istediğim tarafa doğru götürdüler. Micah elinde sargılarla bizi takip etti. Kim bilir, belki sonunda yaramı sarmasına izin verirdim. Ama şimdi, Remus ölmüştü ve ben bunun nedenini bilmek istiyordum. Ya da belki de nasılını. Karanlıktan çıkan o şey, kurt gibi kokan bir vampirdi ve çok güçlü bir şekil-değiştirici gibi pençelere sahipti. Böylesi mümkün değildi. Ama Remus ölmüştü, demek ki bir şekilde mümkündü.

"Sen kimsin?" diye sordum.

"Harlequin."

"Harlequin'den biri mi, bizzat Harlequin mi?" Kendi sesim, bana tuhaf bir şekilde uzaktan geliyordu.

"Ben Pantalone'yim, bir zamanlar Pantaleon'dum. Karanlığın ilk çocuklarından biriyim."

"Bize siyah maske göndermediniz Pantalone ama bizi öldürmeye çalıştınız. Yaptığınız, Konsey'in kanunlarına aykırı. Hatta Karanlık Ana'nın kanunlarına da aykırı."

"Sen bizim Ana'mız hakkında hiçbir şey bilmiyorsun insan! Sen ne bir vampirsin ne de sukkubus. Sen bir nekromansırsın ve bizim kanunlarımız, senin görüldüğün yerde öldürülmeni emreder."

Yasemin kokusu aldım. "Çiçek kokusu," dedi Nathaniel.

"Bu ne?" diye sordu Richard.

Milyonlarca yıldır var olmayan rüzgarın içindeki yağmuru hissettim. Ağzımda tatlı, iç bayıcı bir yasemin tadı vardı. Bu defa korkmadım. Hoş gelmişti. Çünkü bu defa onu kızdıranın ben olmadığımı biliyordum. Gerçi yanımıza iyice yaklaştığında, hissettiğim şey, kızgınlık kadar güçlü bir duygu değildi. Kızgınlık fazla insanca bir histi, oysa Karanlık Ana, kendi tabiriyle, insanca melekeleri çoktan kaybetmişti.

"Marmee Noir," diye cevap verdi Nathaniel, Richard'a. Ben onun soru sorduğunu bile unutmuştum.

"Anita," dedi Richard, "savaş onunla."

"Eğer bana yardımcı olmayacaksan, çekil git şuradan."

"Neye yardım edeceğim, Karanlık Ana'nın seni ele geçirmesine mi?"

"Git Richard, hemen!" diye bağırdım. Kolunda kırmızı bir ağız gibi bir kesik açıldı. Bunu yapan, Marmee Noir değildi. Daha önce de birkaç kez, stres altındayken bu tür şeyler yapmıştım. Kontrollü bir şekilde yapamıyordum. "O yapmadı, bunu ben yaptım. Ya bana yardım et ya da git." Sesimi sakin tutmak için büyük çaba harcıyordum. Görünen o ki şu anda yoğun duygular hissetmem tehlikeliydi.

"Onun içine girmesine izin verme."

"Micah, kolumu tut."

"Anita'nın bunu yapmasına izin verme," dedi Richard ona.

"Hala tehlikedeyiz Richard," dedi Micah. "Bunu anlamıyor musun? Başladığımız işi bitirmemiz gerek."

"Onları öldürmeyi mi kastediyorsun?"

"Evet," dedim, "evet, öldüreceğiz. Hepsini öldüreceğiz." Richard'ın kolunda bir kesik daha açıldı. Kızgın bir şey tarafından yakılmış gibiydi. Micah kürklü kollarını bana doladı. O ve Nathaniel beni yürütmeye devam etti. Yapılması gerekeni yapmam için. Hayır, işin aslı, yapacağım şey için. Gereken değil, yapmak istediğim şey için. Onu ölü istiyordum. Remus'u öldürmüştü. Bu vampir, beni öldürmek isterken Remus'u ölmüştü. Remus kendi hayatı pahasına benim hayatımı kurtarmıştı. Borcumu ödeyecektim. Şimdi. Bu gece. Katil cezasını bulacaktı.

Yasemin kokusu her yerdeydi. Ağzımda yağmur tadı vardı. Yüzüme serin bir rüzgar vurdu. Rüzgar benden geliyordu.

47

"Maskesini çıkarın," dedim ama sesimde başka bir sesin yankısı vardı.

"Eğer yüzümü görürseniz, hepinizi öldürmek zorunda kalırım," dedi.

Güldüm ve kahkaham odada rüzgar oyunları yaparak dolaştı, insanların saçlarını, tenlerini okşadı. "Bu gece öleceksin Pantalone. Masken şimdi de çıkabilir, cesedin ayaklarımın dibine düştüğünde de. Şimdi çıkmasını tercih ederim ama bir yandan da pek bir önemi yok sanırım." Rüzgar geri çekildi. Yağmur ve yasemin kokusunda boğulacak gibi oldum.

Pantalone kendi gücünü bana doğru savurdu. Bir kurdun ruhu gibiydi. Adamın içinde yükselen devasa siyah canavar bana doğru geldi, kocaman çenesi açıktı. Micah'yla Nathaniel beni geri çekti ama sadece bir gölge gibi görün-

mesine rağmen siyahlık bize çarptı ve hepimizi yere serdi. Bir sürü kişi oradan buradan bize doğru koşmaya başladı ama Marmee çoktan buradaydı. Gölge kurt içime doldu, Karanlık Ana onu kar gibi eritti. Adamın gücünün dokunuşuyla birlikte bir anı canlandı.

Tipi vardı, çok soğuktu, rüzgar uluyordu. Adam rüzgarın içinde bir ses duyduğunu zannetti. Karla kaplı bir mağara girişi bulmuş, *Sığınak,* diye düşünmüştü. Sonra bir kükreme duydu. Çok yakından geliyordu. Başka biri de fırtınada kendine bir sığınak arıyordu. Adamın yaktığı ateşin ışığına bir kadın adım attı. Uzun siyah saçlı bir kadındı. Gözleri alevlerin ışığında parlıyordu. Adam onun üzerinde ölüm kokusu aldı ve mücadele etmeye çalıştı. Kemikleri, kasları, eti hareketlendi, insandan kurda dönüştüğünü hissettim. Kadınsa çizgili bir kediye dönüştü. Aslan renginde ama bir kaplan gibi çizgili. Ve hem aslandan hem de kaplandan çok daha büyük bir kedi. Adamı neredeyse öldürecekti fakat aldığı yaralar ve acının etkisiyle adam tekrar insana dönüştüğünde, kadın onunla beslendi. Fırtına dinene kadar üç gün boyunca onunla beslendi ve dördüncü gece, ikisi birlikte ava çıktı.

Şimdiye geri döndüm ve Wicked'la Truth'un, onun kalbiyle boğazını kılıçlarıyla kestiğini gördüm. Onlara küfretti, kıvrandı ama ölmedi. Bunu biliyordum, kılıcın onu öldürmeyeceğini bir şekilde biliyordum. Çok yaşlıydı, kanı çok eskiydi. Kan, zayıflamadan önceye, vampirlerle şekildeğiştiricilerin aynı kandan olabildiği döneme aitti. Yine de kafasını kesebilir, kalbini çıkarabilir, ikisini ayrı ayrı yakabilirdik tabii ama önce cevapları duymak istemiyor muydum? Evet, önce sorularıma cevap alacaktım.

Micah ve Nathaniel'ın yardımıyla dik oturdum. "Senin bu davranışın yüzünden Harlequin dağıtılacak, bunu umursamıyor musun?"

"Öldür beni. Tabii öldürebilirsen. Ama senin sorularına cevap vermeyeceğim."

İçimdeki karanlık onunla aynı fikirde değildi. "Fredo," diye seslendim.

Fredo anında yanımda bitti, bıçağı hala elindeydi. "Onu yere çivileyecek kadar çok bıçak bulabilir misin?"

"Onu yere çivileyebiliriz ama bıçakların üzerine abanmaya devam etmezsek onu yerde tutamayız."

"O zaman ona abanırsınız. Nasıl yaptığınız umrumda değil. Onu yerde sabit tutun. Ona dokunmam gerek."

"Neden?"

"Bir önemi var mı?"

"Bu gece, evet," dedi.

Koyu renk gözlerinin içine baktım. Gözleri acıyla doluydu. O acıya cevap verdim. "Karanlık onu konuşturabilir. Sonra onu ben öldüreceğim."

Fredo başıyla onayladı. "İyi bir plan." Vampiri yerde tutacak adamları bulmaya gitti. Bir sürü gönüllü çıktı.

Adamlar Pantalone'yi yerde sabit tutmak için onunla boğuşurken Jean-Claude yanıma geldi. "Etrafında Karanlık Ana'yı hissediyorum, *ma petite*."

"Evet," dedim ama ona bakmıyordum. Adamların vampiri yere çivilemesini izliyordum.

"Bana bak." Çenemi hafifçe tuttu ve yüzüne bakmam için çevirdi. Onunla mücadele etmedim ama ona bakıp bakmamak umrumda gibi de değildi. "Gözlerinde bilmediğim bir ışık var."

Gözucuyla karanlık bir figür görür gibi oldum. Belli belirsiz, rüyamdaki siyah pelerinli, minyon kadına benziyordu ama bu bir rüya değildi.

Vampir yine bir çığlık attı. Asher'la birlikte, Columbine ve Giovanni'yi göz hapsinde tutanlar yerinden kıpırdamamıştı ama hiçbir mutlu görünmüyordu.

Pantalone kız gibi bağırıyordu. Böyle bağırmaya devam etsin, korumalar onu yere yapıştırmaktan vazgeçer belki. Hah.

Karanlık figür konuştu. Sesi yasemin ve yağmur kokuyordu ya da bu koku rüzgardaydı ya da sesi rüzgardı. Hangisi olduğunu bilemedim. "Benim kanunlarımın hurafe olduğunu mu sanıyordun Jean-Claude? Kadınının ne olduğunu anladığın anda onu öldürmeliydin. Artık çok geç."

"Ne için geç?" dedi Jean-Claude ve kolunu bana dolayıp beni kendine çekti. En korkunç kabusumun, önümüzde vücut bulmasını izledik.

"O bir nekromansır Jean-Claude. Ölüleri kontrol ediyor, tüm ölüleri. Hala anlamıyor musun? Harlequin'den bazıları onun vücudunu çalmak için uyandığımı, vampir bedenlerinde dolaşabilen Gezgin gibi onun vücudunu kullanacağımı düşünüyor. Bir zamanlar böyle bir yeteneğim vardı, bedenden bedene gezebiliyordum. Ama bu yüzden uyanmadım."

"Neden uyandın?" diye fısıldadı Jean-Claude.

"Ölülere saldırıyor Jean-Claude, tüm ölülere. Bana seslendi, beni uykumdan uyandırdı. Gücü, binlerce yıllık bir geceye vuran ilk güneş ışığı gibi bana seslendi. Onun sıcaklığı ve içindeki hayat, beni ölümden çağırdı. Ben bile ona karşı koyamadım. Şimdi anlıyor musun?"

"Hiç de benim gücüm altında değilsin," dedim.

Hafifçe, kuru bir sesle güldü. "Efsaneye göre nekromansırlar ölüleri kontrol edebilir ve bu doğru. Efsanelerin söylemediği şeyse ölülerin nekromansırlara huzur vermediğidir. Zavallıların başına bela olur, onları taciz ederiz çünkü bizi bir pervanenin ışığa çekildiği gibi çekerler. Tek farkla, vampirler ve nekromansırlar söz konusu olduğunda kim pervane kim ışık, orası tam bir muamma. Dikkatli ol Jean-Claude, dikkat et de seni yakmasın. Dikkatli ol nekromansır, dikkatli ol da vampirler seni mezara koymasın."

"Senin emrin bu," diye bağırdı Pantalone, "Senin kanunlarına göre onun öldürülmesi gerek."

Karanlık figür, mücadele eden kalabalığa doğru döndü. "Sen ne cesaretle benim emirlerimden, kanunlarımdan söz ediyorsun Pantalone. Seni ben yarattım. Sana kendimden bir parça verdim, bu da seni Harlequin'in bir üyesi yaptı. Harlequin suçlu vampirleri Konsey adına öldürür. Tarafsızdır. Harlequin'i Harlequin yapan bu!" Sesi giderek yükselmişti, şimdi rüzgar sadece yağmur değil, aynı zamanda fırtına taşıyordu. "Sana verdiğim şeyi geri alacağım. Benim Columbine'imle onun Giovanni'sinin yerine, bu zayıf taklitleri koymakta kullandığın gücü. Bunlar benim Harlequin'im değil."

"Columbine öldü. Yerine birini koymam gerekiyordu ve sen bana rehberlik etmek için burada değildin."

"O zaman maskenin artık kullanılmaması gerekiyordu. Ve ismin de. Benim isteğim buydu ve daha önce bu şekilde yapmıştım." Onlara doğru yürümeye başladı. İnci işli terlikler içindeki zarif ayaklarını neredeyse görebiliyordum.

Jean-Claude seslendi. "Yüzüne bakmayın. Akıl sağlığınız ve hayatınız için, sakın onun gözlerine bakmayın, hiçbiriniz."

"Ben Gezgin gibi değilim, yürüyebilmek için başkasının bedenini çalmam gerekmiyor. Bir zamanlar ete ihtiyacım vardı ama şimdi ben eti yaratan karanlığım Pantalone. Ben seni, hepinizi yaratanım. Nekromansını öldürmek benim tekrar uyumamı sağlamayacak. Bunun için artık çok geç."

Jake, Jean-Claude'la benim yanıma diz çöktü. "Kendini göstermek için senin enerjini kullanıyor Anita. Burada maddeleşmeden önce enerjini geri çekmelisin. Onun etten kemikten varlığını Amerika'da istemezsin."

Ona baktım ve o anda anladım. "Onlardan birisin."

Jake başıyla onayladı.

"Ama *ma petite*'nin hayatını kurtardın. Banyoda onu ölüme terk edebilirdin."

"Karanlık Ana tekrar uyanacaktı, bunu hiçbir şey engelleyemezdi. Bazılarımız onu sadece Anita'nın kontrol edebileceğine inanıyor. Onu beslediğin enerjiyi kesersen, efendimin haklılığı kanıtlanacak."

"Bilmiyorum."

"Senin öfkenden, nefretinden besleniyor."

"Bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum."

"Eğer Pantalone'den, aramızdaki en yaşlı vampirlerden biriyle beslenirse, kalıcı olarak ete kemiğe kavuşacak gücü elde eder."

Siyah pelerinli figür gidip onların tam tepesinde dikildi. Korumalar bana bakıyordu. Aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Pantalone'den uzaklaşın."

Korumalardan bazıları tereddüt etti ama çoğu, karanlık figüre şöyle bir göz atıp hemen uzaklaştı.

"Anita," dedi Jake, "bize yardım et."

Jean-Claude'a döndüm. "Öfkem dışında bir şey düşünebilmem için bana yardım et."

Siyah figür yayılıp genişledi, pelerin, şimdi üstündeki güzel ve korkutucu yıldızlarla, adeta gece gökyüzünden bir parça gibi görünüyordu. Pantalone bu karanlığın içinde dayanamayacağı kadar korkunç bir şey görmüş gibi titredi.

"Acele et," dedim.

Jean-Claude dudaklarıma kapanan dudaklarıyla, nefesiyle *ardeur*'u uyandırdı. *Ardeur*'u uyandırdı ve içimdeki kederi uzağa süpürdü. On iki saatten uzun süredir *ardeur*'u beslememiştim. Birdenbire kendimi inanılmaz aç hissettim.

Marmee Noir bağırdı. "Hayır!" Öfkesi beni adeta içeriden kesti, sırtımda büyük bir acı dolaştı. Korku ve acı, *ardeur*'u kovaladı. Jean-Claude yüzümü tuttu, gözlerimi kadife ceketine bastırdı. "Kayboluyor, *ma petite*."

Yağmur ve rüzgarla birlikte sesi geldi. "Efendinin kim olduğunu biliyorum kurt. Bana ihanet ettin. Bunu asla affetmem."

Tenimden yasemin ve yağmur kokusu tamamen silindiğinde Jake'e döndüm. "İçime girmesini nasıl engelleyeceğim?"

"Bunun için bir tılsım var."

Ona bir bakış attım.

"İnsanlar onun iblis olduğunu düşünüyor. Onu ne zannederlerse zannetsinler, sonuç olarak yıllar önce bir insan cadı onu uzak tutacak bir tılsım yapmış. İşe yarıyor."

"Kutsal bir simge mi?" diye sordum.

Gülümsedi. "Sihir, inanç değil."

"Tüm sihirler inançla ilgili değil mi?" diye sordum.

"Hayır, bazen sihir sadece sihirdir."

Bu konu benim için fazla ağırdı. "Sen üstünde böyle bir tılsım mı taşıyorsun?"

"Her zaman. Ve sana da bir tane getirdim. Gecenin geri kalanı boyunca güvendeyiz."

"Umarım meşhur son sözlerden biri değildir bu," dedim.

"Onlarla ne yapacağız?" diye sordu Truth.

Jake'e baktım. "Sizin kanunlarınızı benimkilerden daha fazla çiğnedi."

"Kendi kanunlarınıza göre onu öldürün, buna bir itirazımız olmaz. İçimizden birinin suikastçı olacağından şüpheleniyorduk ama kim olduğunu bilmiyorduk. Sonra Pantalone, Malcolm'un kilisesini denetlemeye gönüllü oldu. Sadece ziyaret edecek ve Konsey'e bir rapor verecekti. Oysa genellikle öldürme işlerini tercih ederdi, bu yüzden şüphelendik. Eğer Columbine, Jean-Claude'un bölgesini ele geçirseydi, burayı asıl olarak Pantalone yönetecekti. Şu anda Karanlık Ana'nın hizmetinde değiliz çünkü o uyuyor. Bir kez uyandı mı, onun hizmetinde olan herkes kapana kısılır."

"O yüzden casus olarak buraya geldin," dedim.

"Ve senin hayatta kalmanı sağlamak için."

"Bunun için teşekkürler." Remus'un cesedine doğru baktım. "Keşke hepimiz hayatta kalabilseydik."

"Bunun için çok üzgünüm, gerçekten. Çok iyi bir adamdı."

Wicked'la Truth'a döndüm. "Karanlığa dalıp hiçbir şey göremeden elini kesen siz miydiniz?"

"Evet," dedi Wicked.

"O zaman kafasını kesin."

Pantalone kesik koluyla, bulanık bir figür halinde fırladı. Truth da hızla hareket etti, kılıcı şimşek gibi hızlıydı. Kılıç, kalbine isabet etti ve bu defa Pantalone'nin Remus'u şişlediği gibi onu şişledi. Wicked'ın palası parladı ve kafa uçtu. Sadece etkileyici değildi. Dehşetli bir şekilde hoştu da.

"Biri kafayı bir çuvala koysun. Daha sonra onu vücuttan ayrı olarak yakacağız."

"Kalbini de sökmemiz gerek," dedi Olaf.

Başımla onayladım. "Haklısın. Diğer ikisinin icabına baktıktan sonra bunu da hallederiz."

"Efendimizi öldürdünüz," dedi Columbine.

"Böylesi seni korkuttu mu diye soracaktım ama sesindeki korkuyu duyabiliyorum. Güzel. Şimdi sana bazı sorular soracağım. Eğer bana doğruları söylersen çabuk ve acısız ölürsün. Eğer beni oyalar, yalan söyler ya da sorularıma cevap vermezsen, o zaman ölümün bayağı gösterişli olacak. Seni Olaf'a vereceğim. O bayağı sert bir adam."

Olaf bana baktı, silahı hala onlara dönüktü. "Ciddi misin?"

"Evet, kesinlikle. Koyu renk saçlı, minyon bir hatun, yani senin kurban profiline uyuyor. Eğer sorularıma cevap vermezse, sana güzel bir hediye vermediğimi söyleyemezsin."

"Hayır," dedi Columbine, "lütfen."

"Beni ve sevdiklerimi öldürmeye çalıştın. Efendin, benim bir arkadaşımı öldürdü. 'Lütfen'in şu anda üzerimde bir etkisi olacağını sanmam. Hele de senden gelince..."

"Lütfen," dedi Richard, "lütfen bunu yapma."

Başımı iki yana salladım. "Evine git Richard."

"Yatağına aldıkların arasında benim gibi düşünen bir erkek daha yok mu? Bazı şeyler vardır ki asla yapmazsın, ne olursa olsun."

Jean-Claude, Richard'm yanında gitti. Onu yatıştırmaya çalışıyordu.

Nathaniel'la Micah iki yanıma geçti. "Kadına yaklaşmak istiyor musun?" diye sordu Micah.

Başımla onayladım. "Onu Olaf'a vereceğimi söylediğim için benim pisliğin teki olduğumu düşünmüyor musun?"

"Seni neredeyse üç kez öldürüyorlardı Anita. Sen benim Nimir-Ra'msın. Onun kalbini söküp sana altın tepside sunmak isterdim." Kedi formundayken, bu tehdit daha da inandırıcı görünüyordu.

"Ben itaatkar olduğum için itiraz edemem," dedi Nathaniel.

"Son zamanlarda sadece canın istediğinde itaatkarmış gibi davranıyorsun."

Gülümsedi. "Onun kalbini sökemem ama Olaf yaparken izleyebilirim. Az kalsın seni, Jean-Claude'u ve Richard'ı öldürüyordu."

Başımı salladım. "Ve Peter'ı."

"Ve Cisco," dedi Nathaniel.

Tekrar başımı salladım, tam Remus'a bakmak için dönüyordum ki Micah beni ileri doğru sürükledi. "Haydi gidip sorularını soralım."

Böylece yanlarına gittik. Biz sahneye çıkarken Olaf kadının kulağına ona neler yapacağını, neler yapmak istediğini fısıldıyordu. "Lütfen sorulara cevap verme. Vampirler insanlardan daha yavaş ölüyor."

Tahmin edin ne oldu? Kadın tüm sorulara daha ilk soruşumda cevap verdi. Nivia'yla birlikte iki kişiyi öldürmüş ve suçu cemaatten iki vampire atmaya çalışmışlardı. Malcolm'u, cemaati onlara direnmeden vermeye zorlamak için bunu kullanacaklardı. Sonra ben Nivia'yı öldürerek her şeyi berbat etmiştim. Nivia'nın tam olarak neden öldüğünü bilmediğimi, buna sebep olacak ne yaptığımı bilmediğimi ona söylemedim. Belki Jean-Claude daha sonra bunu bana açıklayabilirdi. Columbine, Pantalone'yi maskeleyecekti, onu gözden uzak tutacaktı. Nasılsa Pantalone bir kez bölgeyi ele geçirdikten sonra Karanlıkların Anası bile onu kendi bölgesini terk etmeye zorlayamazdı. Pantalone, Nivia, Soledad ve Giovanni, hepsi de Konsey adına cinayet işleme işindeydi. Tereddüt ettiği tek soru, "Hangi Konsey üyeleri için çalışıyordunuz?" oldu.

"Beni öldürürler."

"Artık onlardan korkmana gerek yok Columbine."

"Beni koruyacak mısın?"

"Bir bakıma. Konsey'in daha sonra seni öldüreceğinden endişelenmen gerekmiyor çünkü seni bu gece biz öldüreceğiz, hatırladın mı? Pazarlık yaptığımız tek şey, kolay mı öleceksin, yoksa zor mu? Seç."

Başını iki yana salladı.

"Olaf."

"Efendim."

"Nasılsa kalbini sökmemiz gerekecek. Önceden yapmak ister misin?"

Şaka yapıp yapmadığımı anlamaya çalışır gibi baktı. Kollarımın arasındaki Remus'u hatırladım. Şimdi neden öyle sarsıldığını biliyordum, Pantalone kolunu onun göğ-

süne sokmuş, kalbini deşip yoluna devam etmiş ve onu öldürmüştü. Son sözü hala kulaklarımda çınlıyordu. "Üzgünüm."

Yardım et, ya da *Tanrım, çok canım yanıyor,* dememişti. "Üzgünüm," demişti.

"Yap şunu," dedim.

Kadını ve Giovanni'yi yerde sabit tuttular. Olaf kadının kostümünü kesti, çıplak göğüslerini ortaya çıkardı, sonra çok yavaşça kalbini oymaya başladı. Olaf fazla ilerleyemeden kadın bize isimleri verdi. Hayvanların Efendisi ve Ölüm Aşığı.

Olaf yine de durmadı. Halinden öyle memnundu ki bambaşka bir alemdeydi. Otistik bir çocukla tartışmaya çalışmak gibiydi, hiçbir şey duymuyordu, bu kadar basit.

Columbine bağırdı. "Sorularına cevap verdim. Karanlıklar adına, öldür beni."

Wicked'a onun kafasını uçurmasını söyledim. Dediğimi yaptı. Alttaki ahşap zemini de hafifçe zedeleyen, tek bir hareketle. Kadının boynundan kanlar fışkırınca, Olaf nihayet dünyaya döndü. "Henüz bitirmemiştim."

"İstediğimiz bilgiyi az önce verdi. Bilmem gerekeni bana söylerse, hızlı bir şekilde öleceğine söz vermiştim."

Olaf bana kesinlikle dostça olmayan bir bakış attı.

"Yine de kalbini sökmeye devam edebilirsin," dedim.

"Aynı şey değil," dedi. Yüzünde anlamadığım ve anlamak da istemediğim bir ifade vardı.

Kadın hala canlıyken kalbini sökmesine izin vermediğim için, ondan neredeyse özür dilediğimi o zaman fark ettim. S.ktir. Şoktan yavaş yavaş kurtulmaya başlamıştım. Tanrım, aklımdan ne geçiyordu ki? Yasal açıdan ortada

yanlış bir şey yoktu. Elimde infaz emri vardı ve bu emir birçok suçu kapsıyordu.

Olaf kadının kalbini söktü. Wicked, Giovanni'nin kafasını da uçurdu. O ve kardeşi bana tek hamlede kafa uçurmayı öğretebilir miydi acaba? Bunu hiç beceremiyordum, kılıçla bile.

Giovanni'nin kalbini ben çıkardım. Fredo'nun bıçaklarından birini kullandım çünkü bir insanın göğüskafesini açmak için, benim üzerimdekilerden daha uygundu. Çok yorgundum, şok yavaş yavaş etkisini kaybederken giderek sarsaklaşıyordum. Kolumu neredeyse dirseğime kadar Giovanni'nin göğsüne soktum ama perikardiyal keseyi yerinde tutan lifleri bir türlü bulamıyordum. Keseyi deldim ama sanki bir şeyler kördüğüm olmuş gibiydi. Yorgundum, uyuşmuştum ama bir yandan da yeterince uyuşmamıştım.

"Yardım edeyim mi?" Olaf yanıma diz çöktü. Onun da elleri kan içindeydi.

"Evet, bir şeyler dolaştı. Sanırım çok yorgunum."

Benim açtığım deliğe elini kaydırdı, adamın göğsündeki boşlukta kollarımız birbirine değerek çalışıyorduk. Ellerimiz hala ılık olan kalbin üzerindeyken, eli benim elimi tutuncaya kadar başımı kaldırıp ona bakmadım. Baktığımda, ikimiz de cesedin üstüne eğildiğimiz için, yüzlerimiz arasında sadece birkaç santim vardı. Cesedin üstünden bana baktı, ellerimiz kalbin üzerindeydi, her taraf kan içindeydi. Bana sanki mum ışığında yemek yiyormuşuz ve üstümde çok seksi bir kıyafet varmış gibi baktı.

Kafamın içinde kesin bir karar aldım. Bağırmayacaktım. Sakin olacaktım. S.ktir! Ama bir şekilde başaracaktım. Ayrıca bağırırsam bu daha da hoşuna giderdi. Konuş-

tuğumda, sesimde belli belirsiz bir gerginlik vardı sadece. "Sanırım az önce parmaklarımın arasından kayıp geçti. Sen orada life ulaşabildin mi?"

Eli elimin üstünden kaydı, kalbin üstünde ilerledi. Kalbin benim ulaşamadığım bir parçasına uzanırken, eli elimi okşadı. Onun sonunda şu life ya da kasa ulaştığını hissettiğimde, elimi çekmeye davrandım. Ben daha elimi göğüs boşluğundan çıkaramadan kolumu yakaladı. Elimi içeride tuttu ki ikimiz beraber kalbe dokunalım. Eğer mücadele edersem bundan hoşlanacaktı. Bağırıp yardım isteyebilirdim ama kalbi neredeyse sökmüştü, az sonra bitecekti. Tereddüt ettim. Kalbi nihayet orada tutan şeyden kurtardı ve kalp ikimizin eline yayılıverdi. Boştaki eliyle kolumu tutmaya devam ederek elimizi göğüs boşluğundan mümkün olduğunca yavaş çıkarmamızı sağladı. Gerçekten uzun sürdü ve bunu yaparken gözlerini yüzümden ayırmadı. Ölülerin içine elimi sokmaktan rahatsız olmayı bırakalı çok olmuştu ama kalbi tutan ellerimiz, kanlı kasların arasından kalbi yukarı çıkarırken birbirine değen kollarımız falan öyle tuhaf bir şekilde mahremdi ki. Son birkaç santim kala yüzüme bakmayı kesip yaraya odaklandı. Göğüs kafesinden çıkmakta olan ellerimizi izledi. Eli hala kolumda, ellerimizi biraz daha kaldırmamızı sağladı, böylece bir anlığına kalbi havada beraberce tuttuk ve kanlı kalbin üstünden bana baktı.

Betimin benzimin attığının farkındaydım. Elimde değildi. Korkumun, onun hoşuna gideceğini biliyordum ama kendime engel olamıyordum. Kanlı kalbin, cesedin, bizim kan içindeki kollarımızın üstünden uzandı. Beni öpmek için uzandı.

Fısıldadım. "Yapma."

"Seni öpmemi istemiyor musun?" diye fısıldadı.

"Bana dokunmanı istemiyorum," dedim.

Gülümsedi. "Harika."

Ve beni öptü.

Fredo'nun bıçağı başka bir göğse saplanmak üzereyken Olaf geri çekildi, artık ulaşamayacağım bir mesafedeydi. İçten bir kahkaha attı. Yaptığımız hiçbir şeyle bağdaşmayan, çok neşeli bir kahkahaydı. Beni bir elimde kalp, diğer elimde bıçakla öylece bıraktı. Eğer iki elim de dolu olmasaydı silahımı çekebilirdim belki. Geçici delilik savunması yapardım.

Sonra kanlı ellerini üstüne başına sildi. Sadece tişörtüne de değil, ellerini göstere göstere bedeninin alt kısmına, kaslı göğsüne, karnına ve kasıklarına sürdü. Kanlı elleriyle kasıklarını ovaladı ve bunu yaparken bana baktı.

Buraya kadardı. Bıçakla kalbi yere bıraktım ve tuvalete koştum ama zamanında ulaşamadım. Dinlenme odasının kapısının önüne kustum. Midemde hiçbir şey kalmayıncaya kadar kustum. Başım zonklayıncaya, sadece safra tükürmeye başlayıncaya kadar kustum. Micah serin ve şimdi insan olan elini alnıma koydu. Ellerim hala kanlı olduğu için, saçlarımı Nathaniel tuttu.

Olaf şehri terk etti. Böylece kabuslarıma bir yenisi eklendi. Olaf'la birlikte bir bedeni kesiyoruz -ama rüyada etraf daha kanlı- Giovanni çığlıklar atıyor ve ben Olaf'ın öpüşüne karşılık veriyorum. Belki de geçici delilik, onu o anda vurup öldürmemektir.

Peter iğne olmadı, likantropiye de yakalanmadı. Evine döndü, insan hızıyla iyileşiyor ama ne de olsa on altı yaşın-

da ve güçlü bir bedeni var. Tamamen iyileşecek. Gerçi yara izleri kalacak tabii. Edward'ın Donna'ya bunu nasıl açıkladığını bilmiyorum. Sanırım bilmek de istemiyorum.

Dr. Lillian göğsümdeki yarayı dikti. Bitirdiğinde, "İz kalmasını umursamıyorsan tamamdır," dedi. Artık umursuyordum. Neden karnımdaki yara tamamen iyileştiği halde göğsümde iz kalacağını sordum. Karnımdaki daha ciddi bir yaraydı. Dr. Lillian ve diğer doktorların düşüncesine göre, kuğulardan beslenmem, sadece hayatımızı kurtaracak kadar enerji vermekle kalmamış, aynı zamanda yaralarımızın, normal bir likantroptan bile daha hızlı bir şekilde ve tamamen iyileşmesine sebep olmuştu. *Normal likantrop*un ne demek olduğundan emin değildim ama Lillian artık daha dikkatli olmam konusunda beni uyardı. "Her gece, tamamından besleneceğin bir hayvan grubu bulamazsın." Doğru söze ne denir?

Jean-Claude, Sampson'u savaştan önce eve yollamıştı. Arkadaşının oğlunun ölümüne sebep olmak istememişti. Sampson benimle sevişemeden evine dönmüş oldu. Harlequin'in gelişi, annesinin planlarını bozdu ne yazık ki.

Şimdi içimde bir de kaplan var, Marmee Noir ve Soledad sağ olsun. St. Louise'ye gelmeye istekli kaplanlar arıyoruz. Gerçi tuhaf bir şekilde, bunca olay arasında bir şeyler, bana hayvanlarımı daha iyi kontrol edebilme becerisi kazandırdı. Artık beni parçalayarak içimden çıkmaya çalışmıyorlar en azından. Hatta tek bir hayvanı bir başkasına aktarmam, hepsini sakinleştirmeye yetiyor. Neyin değiştiğini, niye artık böyle olduğunu kimse bilmiyor. Ben de nedenini o kadar da umursamıyorum açıkçası, yeter ki böyle sakin kalmaya devam etsinler.

Haven yeni aslanlarıyla birlikte şehirde kaldı. Joseph, karısı ve erkek kardeşi buhar olup uçtu. Sürünün büyük bölümüne, Haven'ın sürüsüne katılma fırsatı sunuldu. Bazıları kabul etti. Haven ve adamları benim kurallarıma uymaya çalışıyor gibi görünüyorlar. Haven'ı şimdilik yatağımdan uzak tutmayı başarıyorum. İçimdeki aslan da garip bir şekilde bunu kabul etmişe benziyor. Dediğim gibi, bir yanım, niye hayvanlarımın aniden böyle mantık abidesi kesildiğini bilmek istese de büyük bölümüm, bu mucizeyi fazla kurcalamamaktan yana. Her şey ille de kötüye gidecek değil ya, bir şeyler de iyiye gitsin, değil mi?

Richard ben kusmadan önce kiliseden ayrılmıştı. Vicdan azabımın ya da paniğimin, her neyse, mideme vurduğu anı görmedi. Ayrıldık. Yine. Bu seferki son olabilir. Bu düşünce beni rahatsız etmiyor. Zaten bu yüzden son olabilir.

Jake şehirden ayrıldı. Tuhaf ama bazıları onun Harlequin olduğunu hatırlıyor, bazıları hatırlamıyor. O ve vampir efendisi, Marmee Noir'in geri gelip beni tekrar kullanmaya çalışacağı konusunda endişeli. Bana yumuşak metalden bir kolye ucu verdi, metali öyle yumuşak ki kenarlarını bükebiliyorum. Üstüne anlamını bilmediğim şekiller kazınmış. Gelecek haftasonu metafiziksel terapistim Marianne'le buluştuğumda ona göstereceğim. Jake bana onu daima takacağıma dair söz verdirdi. Marmee Noir'in minik incilerle bezeli terliklerini kilisede öylesine gerçek bir şekilde gördükten sonra, bu tılsımı elbette ki daima takacağım. Cici Ana'dan kurtulmak için ufak bir bedel.

Malcolm'a günah çıkarması için bir rahip ayarladım. Yemek aralarıyla falan, en az üç gün sürmüş olmalı. Ne de olsa yüzlerce yıldır içinde biriktirdiği çok şey vardı.

Remus'la Cisco hala ölü. Bu gerçeği ne yazık ki hiçbir şey değiştiremez. Onları zombi olarak diriltebilirim ama bu da onları aslında geri getirmiş olmaz. Remus'un son sözü hala zihnimde dönüp duruyor. "Üzgünüm." Ne için üzgündü? Beni korumakta başarısız olduğunu sandığı için mi? Öldüğü için mi? Genel olarak mı? Üzgün olan bendim. Onun ölmesini engelleyemedim.

Peter zaman zaman beni arıyor, hayatta kalmanın vicdan azabını paylaşıyoruz. İnsanların ölüp de benim hayatta kaldığım ilk sefer bu değil ama en yenisi bu ve acısı hala taze. Peter hala çabucak büyümek ve üvey babası gibi olmak istiyor. Eğer Cisco'nun ölümü ve neredeyse kendisinin de ölecek olması bile onu bu fikirden vazgeçirmediyse, söyleyeceğim hiçbir şey onu aksine ikna edemeyecek demektir.

Konuşarak ikna edememekten bahsetmişken... Nathaniel'ın ihtiyaçlarını karşılamayı denemek zorundayım, tüm ihtiyaçlarını. Byron'ın bana Nathaniel'ı domine etmeyi öğretme önerisini Jean-Claude'la konuştum. Jean-Claude, eğer sevgili kediciğimizi tepeleme konusunda kararlıysam, bir öğretmene ihtiyacım olduğu konusunda benimle hemfikir. Ama başka bir öğretmen önerdi. Asla altta olmayan, daima tepede olan birini. Bu işleri gerçekten öğrenmek istiyorsam, Asher'm bana seve seve öğreteceğini söyledi. İşin aslı, bundan hala tam olarak emin değilim ama Nathaniel için en azından denemek zorundayım. Değil mi? Eğer dener ve yapamazsam, en azından denemiş olurum. Eğer denemezsem ve sonunda bu yüzden ayrılırsak, o zaman tamamen benim suçum olur. Bundan böyle ayrılık sebebi ben olmak istemiyorum. Richard'la ilişkimizin ilk dönemlerinde, taviz vermeyi reddettiğim bir nokta olmuştu.

Ya da belki ilk istediğimde Richard benimle yatsaydı, yatağımda başka hiç kimseye yer olmayacaktı. Nathaniel'la da geriye bakıp *belki,* ya da *keşke,* demek istemiyorum. Bu defa taviz vereceğim. En iyi becerdiğim şey olmasa da bu defa boyun eğeceğim. Bazen, eğer boyun eğersem çıt diye kırılıverecekmişim, ben artık ben olmayacakmışım gibi geliyor. Asher'ın bana Nathaniel'ı nasıl mutlu edeceğimi öğretmesi beni değiştirir mi? Umarım değiştirmez.

HasretKardeş